הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

MIC. # 9878 (RAB. 1920)

SHOHET, HAYIM NATAN.

שוחט, חיים נתן.

ZIKHRON HAYIM VE-'IMRE HEN.

זכרון חיים ואמרי ח"ן.

LITHUANIA? [LATE 19TH-EARLY 20TH C.]

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

LIBRARY
OF THE
JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY
OF AMERICA

PRESENTED BY

[illegible] Harry [illegible] Sky

From the desk of –

Rabbi Harry Z. Sky

1972

S	M	T	W	T	F	S

JANUARY

						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

FEBRUARY

		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29				

MARCH

			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

[redacted]

MAY

	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

JUNE

				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

JULY

						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

AUGUST

		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

SEPTEMBER

					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

OCTOBER

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

NOVEMBER

			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

DECEMBER

					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

[illegible]

[illegible]

1916 - 1920's

[illegible] 23,16

שו"ת זכרון חיים

כולל פלפולים ישרים בש"ס ובפוסקים
בסברות מחודשות בכמה הלכות למעשה כל
אלה חברתי אנכי הצעיר חיים נתן בן לאא
מוה' משה זצ"ל החו"ב שימאנצע

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

03769

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

Jewish Theological Seminary of America LIBRARY

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

זכרון שות חיים

שאולה לבאר הדין בשוגגים שלא ידעו הדינין בעצמן שפשעו בשגגה ונעשה איזה דינין שחייב בכפר אפ"ה חייבים לשלם בפשיעה בהדינין שאינם לומר השל"ל

ענף א

תשובה הנה בדבר זה נאלנו גדולו ושרשל הרשלמ"ם והתרשמ"ם הלוחו הוזה הרמב"ם בפ"ג מהלכות גזילה פסק גבי גזלן דיכול לומר השל"ל פסק מתנתן דבגזל בב"ן דף ל"ז ע"ב דשור הולכין ליסקל יכול לומר השל"ל ובהלכות שוגגים פסק כרבנן דר"ז דמשלגמר דין אם החזירו שור אינו מוחזר אינו יכול לומר לן השל"ל, ושיטת המרשל"ל כהרמב"ם ז"ל דשוגגים גרועי גזלן, והשיג הגאון בשם הרמב"ם ז"ל דסובר אין חילוק בין שוגגים לגזלן לדין זה ופשטה יכולן לומר השל"ל בפשיעה בהדינשלין, ודיעת השק"ל בחו"מ סימן שס"ג סק"ל ל"ב כדעת הרמב"ם ז"ל דאין חילוק בין שוגגים לגזלן לדין זה דגבי גזלן יכול לומר השל"ל גבי גזלה אם כשהה הדין שאינו נוכר כמוכן נמי גבי שוגגים הדין כך דיכולים לומר השל"ל ופטורים ולשלם ואם המ"ל בחו"מ סימן תכ"ג סק"ה פסק ל"ל כהשק"ל ועל אחד ואחד הארוך כפי רוחב בינתו הרחבה והגדולה בזה הדעת, ואם הגאון בשל שמה"ל בהלכ"ז חובל ומזיק, והגאון בשל חת"ס בחולק חו"מ סימן קה"ג ל"ל הארכנו אזיל בדין זה בתריפותיה ובקיאותיה הגדולה ומאוד הוטיב ואם חאותו רב גדול אחד מחבר בעמנו הארוך ל"ל אחד בתריפות ובקיאות בדין זה להקשות ולתרץ ולפלפל בדברי הגאונים הגדולים הנ"ל ומתוך דברון של הרב"ן הוא שדעתו מסכמת עם הרמ"ה והשק"ל והמ"ל ז"ל בחולק חו"מ סימן תכ"ג סק"ה לדין זה ועל השמעם דין אחד ובשמהם יכולים לומר השל"ל, ומנגדי הלמור מעמא

הוטיב בשלשה סוגיות בחגורות בסוגיא דשור הנסקל בב"ן דף נ"ה ע"ב שור שוטה רש"י ותוספות ז"ל ודף ל"ח ע"ב, ובסוגיא דמרבץ שמתלו רבו אלפיתיקו כו' בגלגלתא דרב ומולגו בגולן דף מ"ל, ובסוגיא דהשלמו כו' בפלוגתא דרבקיה ור' יוחנן בהדין שור ושלשה שיטות הללו הם חגורים ומאמרן מאמרן ומלמדן ושלו להקשות ולתרץ ולפלפל בסוגיות הנ"ל ובדין זה ומאמרם שגם אנשי חלקי לפי כח שכלו בשיטה הזו ומוכיח מעלה בספרות נכונות כדעת הרמב"ם והמרשל"ל ז"ל וגלו כדעת הרב המחבר הנ"ל ומקודם אנדרש סוגיא דבב"ן דדף מ"ה הל"ל שם שיטת רש"י והתוספות ז"ל

ענף ב

הנה דקדקתי בב"ן דף מ"ה ת"ל שור שקדמת מאד שלא נאמר דינא כו' וכדו ובכר בהחזירו שור לבעלו אינו מוחזר. ר' יצחק אומר אף משבאר בהחזירו שור לבית בעלו מוחזק לומר בהחל"ל ויפלוגו אלא אומרים בחזקה הנמה הדין שלך לפנק אל לא אומר רבה דבו"מ אומרים מחזירו הנמה הש"ל דאינ"ל עפלוגו בחזקה בפסת והבחזקה דין דינא של שור שור שלו בפנו ויפלוגו דרבנן סברי אין אומרים דינא של שור שלו בפנו אלו אלהדדיה ניהלו הוא ומקבל ליה לחזקה והשתא אתפלגה לתרוץ בעל אלון מלונה לתשתיה דינא בהדיה, ורב סובר דאמרינן דינא של שור שלו בפנו, ומפרש שם רש"ל ז"ל דחוב שלא שור המשלם בגזק דאותפסו בגזק והיינו אלגם אלסר בידיקם השור לבד הא אלא לאוסר בידים השור רק שבד הוא תופסו מחלוקתן השור וחזק שבפשיעתו השומר בא לדון פשיר השומר ויכול לומר השל"ל ובאמפ"ת [illegible] השתא כו' הקנו שם נזק הקנות [illegible] נקנותיה הוא [illegible]

הוון הינון שלש אלף אלף אסרו בעמוד לון ותתורב ואלף עמלק
לגיות להינון המכר אלף אלף אש הבד תפסו ואלוהן הלוך
ותתורב הלוחר לשלם וכו לון [illegible] שלון ובוון לעבר
כך כ"ו ומתחר נפלוהם אותנו בפירוש רש"ל ל"ל ומפרשים
הסומנון בשלם באותבן אחר והמלבון אלף ד' לון אסרו בודים
הלוך תורב ל"ל הלוחר לשלם והטעם הוחל מעלוק דאה
שנתפס הלוך ביד בד"ד תשוב כמו הינון המכר ומעלוק
הכי אומנ וכול לוחר לון השל ומלוכל כל הסומנון מק שעמת
רש"ל ותמספות ל"ל, ומעמן שמאומ שהרהן המתכב הלוקם
לבאר המחלוקת בין שעמת רש"י ובין שעמת המספות גם
דרש"י סובם דלעולם תשוב ל"ל לתינון שאומנ מכר והחוב
הוא רק מדרבנן דהוא אלף לר"ו ותנן ר"פ דבשטון לון שוה
הינון הי המחוב הוא מדרבנן מפני תקון העולם ומעלה
פירש רש"ל ל"ל דדיקון אלף אסרו בידים הלוך לבד אלף הוא
חוב מדרבנן מעמק מנין וקנסינן כמו בגזלנין ומוכף ומעבר
שלם הרב המחבר הנ"ל (בפ"ן מהלכות גזלה)
דמשמע מ"כ של קושות המספות שאון המחלה לקושות
מרבלש ומנכו בעמ"ה לפיכך נש להמלוק ולמרלק בדיד מהמעמ
בלי המספות ל"ל דיפה הקלוי של שעמת רש"י ל"ל דהמספ"
דעמלקם של שעמת רש"י לשעמתמהו אלו ומק שעמת רש"י
יפה נמתו שפיר בעמ"ה ובקדים ינודע מהמשה קושות
(מ"ל) דמאומנו בעמון אלף ו מ"ב ובדלף מ"מ מ"מ מעבק שמעלו
רבו אפורמון לאמתרים ושמתרון, שורת הדין אין המעבק
חוב כלום אלמ"ו נפני תקון העולם כופין אות רבו ומושה
אורת בן תורון וכתב שטר של דמון, רבן שמעון בן עמלאל
אומר אומנ כותב אלמ"ו ומתרור, ופרוק הקדמונים שמתרון
אמר רב רבו המנשמן שורת הדין אין המעבק חוב כלום
לרבו שמ כדרבנו דאמר רבנו הקדש תלק ומתרור ונפקמון
מדרבנן מעבק אלמ"ו נפני תקון העולם שמו ומלמדנ בשון ומאמר
לון מעבק אותם כופין אות רבו שמ ומושה אומנ בן תורון וכותב
מעבק שטר של דמון, רשב"ל אומר אין המעבק כותב אלמ"ו
ומתרור כותב מאמלו קמ ונפלוקן בדין שמעבמו של תבירון
ומפלוקן דקר סבם חוב ומר סבם פטור כ"ו, מעמנו אמר
מ"מ שמתרור רבו שמ, שורת הדין אין המעבק חוב כלום

בעלמות אלמ"ו נפני תקון העולם שהרי ולמו עליו שם בן תורון
כופין אות רבו המשמ ומושה אומנ בן תורון, וכותב שטר
מעבק שטר של דמון, רבן שמעון בן עמלאל
אומר אומנ כותב אלמ"ו ומתרור, ופרוק הקדמונים שמתרון
אמר רב רבו המנשמן שורת הדין אין המעבק חוב כלום
לרבו שמ כדרבנו דאמר רבנו הקדש תלק ומתרור ונפקמון
מדרבנן מעבק אלמ"ו נפני תקון העולם שמו ומלמדנ בשון ומאמר
לון מעבק אותם כופין אות רבו שמ ומושה אומנ בן תורון וכותב
מעבק שטר של דמון, רשב"ל אומר אין המעבק כותב אלמ"ו
ומתרור כותב מאמלו קמ ונפלוקן בדין שמעבמו של תבירון
ומפלוקן דקר סבם חוב ומר סבם פטור כ"ו, מעמנו אמר
מ"מ שמתרור רבו שמ, שורת הדין אין המעבק חוב כלום

אשתו דאמר לאדם בתחילת שיהא כו"ע ס"ל דיכול לאדם השלמה
שור הנסקל דאסור בהנאה ובדורותיהם אינו שפיר אבל לאדם הפלוגתא
רבנן. ור' יעקב וס"ל לרבנן דיכולין הוא אסור בהנאה
ובדורותיהם נפקא רשות הבעלים אמנם הוי כמו הינק המעם
ואומר ובכל לאדם הרי שלך לפניך. ור' יעקב ס"ל הנק דאוהב
הוא אסור בהנאה ובדורותיהם ונפקא רשות הבעלים אמנם ע"ז
לו עתידה יבוא דאות כמו הינק המעבר כמון דבאות הוא הינק
שאינו. אבל בתחילת שיהא הפסח כמון דלהו הוי רק איסורא
דרבנן דקול הכ"ש דבדורותיהם נתקן ואומר רק אלהו מטעם
קנס דרבנן. ואינו לו נפקא מה"ת רשות הבעלים אמנם כו"ע
ס"ל דהוי הינק שאינו ויש לאדם הרי שלך לפניך ואפילו רבנן
דפליגי באוהב וס"ל דאיכון אוהבו הש"ל נמי רק דיקו
באוהב דשאנו שהב"ל ומשום דהוא אסור בהנאה ובדורותיהם הוי כמו
הינק המעבר ואינו לאדם הרי שלך, אבל בתשיהב"ה דאומר אלהו לרבנן
לו הוי כ"ו הנשאר גם רבנן מודו דיכול לאדם הש"ל ולכאורה
יקשה מלומר הוא (ב') דאמאי להאמון מ"ה יתלו
ג"ל שבדפס בדפוס הקדמון דפוס ונוכנו שהקשה שם בהמה"
של הש"ס של רב חסדאי בבל דאל בל"מ מ"ב של גם האונס
ואיתא הוא בעמנתם תמלא שיהא שליו הפסח אומר לו
הרי שלך לפניך ופריק הוא הקמחו אמן תנאי אומרים האומרים
הבמה הש"ל אומר רב חסדאי ר' יעקב הוא דתנאי שוב שהאומר
כו' ושנאמר דומה כו' התגירו שאומר לבעלו אומר אותגר ר' יעקב
אומר אמר אינו שפיר התגירו שאומר לבעלו אותגר ויהו אמן
בהאי קמיפלגי דר' יעקב סובר אומרים בתי"ה הש"ל ורבנן סברי
דאמרים אומרים בתי"ה הש"ל כו' ואינו והקשה הקמחו הכל ונ"ל לפ
התמפרנת דאמרים אמר אמר רב בהינק כו' דכתבו חולין בו שיחתר
הבו דאמרינן דהוא דבדורותיהם תשוב הינק מעבר. ואבל שיחתר
דבבו שם דלהו הוי כמו מדרבנן תשוב שפיר הינק שאינו וקשה
אינו הכ"ל לומר אם דרבנן אמרים דס"ל בשו"ל דהתגירו אומר
אותגר ואו לומר הש"ל מינך ל"ל דבתחילת ל"ל הש"ל דבשלומן
שהב"ל דאסור בהנאה ובדורותיהם ונפקא רשות הבעלים
אמנם אמר אינו שפיר ס"ל לרבנן דהוי כמו הינק מעבר ואומר יכול

אל בקה ובאומר תמיהה לו אל הקמחו הכל אומרו לו הקשה קושיתא של רבה שבאמת אמר"ה כמו שהקשה לאומר נדרים ולא"ה

הש"ל אבל לגבי חמץ שיהא שליו הפסח דקול כמ"ש דיהו
דבדורותיהם אותם ואומר אולהו נשאו דרבנן מ"ל לו נפקא
רשות הבעלים והוי הינק שאינו ול"ל הש"ל ולא מבטל אל
(ג') דאותיהו כבר אל אח מ"מן אומר הבאו קמו ואתמתיהו
ומסיים לרש ונוכל כ"ו מתנתו אמן דתנאי נתנה לבל ואל
ואומר רב דונקו בלן הוא דלהו אחסרון אשונה אבל אינו אחרון
אחרותיהו דאחסרון אשונה לו ואל מאד דאשונה כו' אולהו כמ"ש
דבדורותיהם מי לו נמ אמות להדש דונקו אשונה ואינ
נשאו נגו אמתנתם התנתם לר' יהונתן ס"ל דבבס מרה
אמות ונמת ואשונה תנתיהו דרבנן. הנק שהמפרנת
מקשים שם קושתו גו ומתרצים מ"ל שם בבב"ה בלן כו ונ"ל
ואם תאומר נכו אומתתה ר' יהונתן אמתנתם ול"ל דר' יהונתן
אינו לה בבלן נכרי כו' אבל מבלעל אבל בזמנה נה דיהן
אבל דאוסר דיהן נוהן דאמתנתם מזיקו בבלן נכרי אינ לו הוי
סיפורו דומה דרשאו דמזיקו בישראל כבר נסתי המפרנת
בעלים יש רבאו ורש לקוש ונ"ל ורש לקוש ורבאו מבאו
להו דמזיקו בבלן ישראל דומה דרשאו דקתנו נתנה
לחבירו הוא ואל וחבירו לו ואל דאומרו בנתנה לחבאו
ישראל דבנכרי לו שיק מצולה מבלעל ומלוש ואינ אלו
ר' יהונתן אינו להקל אמתנתם דנתנה לבלן אמר בבלן (ד')
לו הוי סיפורו דומה דרשאו (ד') יש להקשות לר' יהונתן
קושאו מלומה דר' יהונתן ס"ל מנות קנמות בין לישראל ובין
לרבנן אולהו דאמתולון בין לר' שמעון ובין לרבנן הוא הקל דבר
אמתנתם דאמר הקמחו הקמחו בדקל נ"ל מ"ב אינ לרי יהיה
מסרים שהם הברייתות אלה דבדו הקל דבלן ובקל דלהו
נתנה לסיטון אל אינ דלהו ושל כל הפירות. דהקל דבלן
ונשאו אשונה קונה ובקל לסיטון ונשאו אמות קנמות דבשלומן
לרש לקוש אותו הקל דנתנה לסיטון כ"ש כדאמרינ הקל
הקמחו נופה אל רש לקוש אבל לר' יהונתן לכי לתרלהכי
דהבדרייתו דבלן אותו דרבנן דהוא לר' יהונתן אם רבנן
ס"ל דבבס תמה אמות קנמות ולהמפרנת לשונתם דאמרינ
דר' יהונתן נוקי לה לקל בדרייתו דבלן בבלן נעקי נמחו אבל

בחלומות אף ריתץ לתרלפן כמו שכתבתי וחלק קשיות לרי
יהיה שתי הברוותות סנסרתק ל"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל

ובתחילה נבאתי לבאר הפלוגתא דרב ושמואל בגיטין
הנ"ל ומתוך אף יתבאר ויתרלף ל"ב קושיות (ח"ל) (וב"ל)
דלפי התוספות דגיטין הנ"ל דמחלקי בין אוסור בלוריתא
לאוסור דרבנן. דבאוסור בלוריתא הקשה דבחלות הוי
הינן שחל"ל מ"ש תשוב כמו הינן המכר כמו שהוא אוסור
בלוריתא. ובאוסור דרבנן לא הוי כלום הינן שחל
חל"ל רב ושמואל פלוגי בזה. ונמי לפרש היחלוקת של
רב ושמואל יל"ל שם אונקלוס (ח"ל) דרב דאמר
לה בשיתרור דרבו ראשון ושמואל פלוגי בגיטין שומבודו
של תבורו אלא אם דרבנן סברי דגיטין שומבודו של
תבורו פשיר ורשב"ל סוקס דגיטין שומבודו של תבורו
אסור מ"ל לרב דאמר בשיתרור דרבו ראשון שהוא
אוסור בלוריתא תשוב כמו הינן המכר לכו"מ ואל"ל נקרא
לה גיטין שומבודו של תבורו אל"ל מכל לומר דבאוסור
דרבנן ורשב"ל הוי גיטין שומבודו של תבורו אם"ל
דהוי אוסורינן אפילו היכא דהוי אוסור בלוריתא מ"מ אין
תשוב כמו הינן הנוקס לרב אל"ל אלו אלו רב לומר
דרבנן ורשב"ל פלוגי בגיטין שומבודו של תבורו אל"ל אם
דהוא בהוא תלוי ושוק דכוון דלוי תשוב להינן המכר
אל"ל לאוקמי גיטין שומבודו של תבורו אלוי מ"ל אלא
ונוכרחון לומר לרב דאוקי לה בשיתרור דרבו ראשון מ"מ
דת שוב גזות שפיר להינן הנוקס לכו"מ בין לרבנן ומן
לרשב"ל רק דרבנן ורשב"ל פלוגי בגיטין שומבודו של
תבורו אל"ל אם נקס בשיתרור דרבו ראשון דהוי
אוסור בלוריתא אבל בשיתרור דרבו שם כמו
בלוי הוי רק אוסור דרבנן מ"ל תשוב גזות להינן
שחל"ל לכו"מ ומ"ל לרב דהינן שחל"ל לכו"מ לא שוה הינן
ולא פלוגי בגיטין רבנן ורשב"ל אלו הינשחל"ל שוה הינן
אלו לשלהל"ל ונוכרחון אלא לומר כן דרב מ"ל בהינשחל"ל
דכו"מ מ"ל דלשלהל"ל דגיטין חל"ל בהוא תלוי דכוון

דרב אוקי לה בשיתרור דרבו ראשון דהוא אוסור
בלוריתא ומ"ל דכוון שהוא אוסור בלוריתא חשוב
כמו הינן המכר לכו"מ ומשום נקרא גיטין שומבודו
של תבורו לכו"מ ומן דרבנן ורשב"ל פלוגי בגיטין
אלו גיטין שומבודו של תבורו תנוב אל"ל ומשום
אוכח מ"ל לרב באוסור דרבנן דהינשחל"ל לכו"מ לא
שוה הינן דאלו ונאמר דרב מ"ל דהינשחל"ל כו"מ מ"ל
דשוה הינן אל"ל ושמואל אמר לה להתוספות לומר דרב
מ"ל באוסור בלוריתא תשוב כמו הינן המכר. דהא
אפילו אלו ונאמר דרב מ"ל באוסור בלוריתא תשוב אל"ל
כמו הינן שחל"ל ומשום דבהוא הוא הינשחל"ל מ"מ אלי
פה לומר דפלוגי בגיטין שומבודו של תבורו כיון דהינן
שחל"ל שוה הינן והא"ת הלי שי נקרא גיטין שומבודו של
תבורו דהא דאיקרו התוספות לרב דבאוסור בלוריתא
תשוב כמו הינן המכר הוא שי דהכא ומשום דלומר
פה בגיטין שומבודו של תבורו פלוגי אלו לא תשוב כמו
הינן המכר לא שוק לאוקמי גיטין שומבודו של תבורו
ואל"ל דאלו ונאמר דרב מ"ל דהינשחל"ל שוה הינן והא"ת
אל"ל אפילו אלו ונאמר דרב מ"ל באוסור בלוריתא
תשוב להינשחל"ל מ"מ עדי מלא לומר דרבנן ורשב"ל פלוגי
בגיטין שומבודו של תבורו כיון דהינן שחל"ל והא"ת
אל"ל ל"ל פשיר נקחו גיטין שומבודו של תבורו. אלא אל"ל
אלא ונוכרחון לומר לרב דכוון דאוקי לה בשיתרור
בשיתרור דרבו ראשון דהוי אוסור בלוריתא ואבל
ורשב"ל פלוגי בגיטין שומבודו של תבורו מ"ל לרב
לרבנן דהינן שחל"ל לכו"מ לא שוה הינן אלא
דהינשחל"ל מ"ל דהינן שחל"ל לכו"מ לא שוה הינן
אלא אם דרבנן ורשב"ל פלוגי בגיטין שומבודו של
תבורו תנוב אל"ל פשיר ב) ולא תקשה לומר דשוק
לא לומר רב כשאלו דרב מ"ל הינן שחל"ל נקס

שאינה הינה לבולה ומולתן ס"ל דבעה פלוגי רבנן ורשב"ג ואולם
לדיוק הקודם לאומר דשלוה לא קאמר רב כאולתן אלא שם
אשתר קדות ליה דבא"ן ושמא בלא דשמאל דקאמר הקאמר
אל רב אה שלא אמר כאולתן בוודאי אלדיפה אהאי שמאל
דשמאל דקאמר הקודם הוא אמר אלפה דאתמתן
לעם לאולתן ושל להסתפק האוק ס"ל לאולתן בהינשאלין באוסף
דאורייתא, אלו טמא כוון דהוא אוסר דאון דורותיו ס"ל
לאולתן דתלוב כמו הינן המבר הקם דבאמת הוא הינן
שאינ אלו דולתן דאולתן ס"ל הקם שהוא אוסר באורייתא
אא"ל לא תלוב רק להינשאלין כוון דבאמת הוא הינשאלין
לעם בעינן שאבינו של תבורו ושל להסתפק לאולתן
האוק ס"ל אלו ס"ל אולתן כרב דבעינן שאבינו של תבורו
ושאחלוקת בדלתו רק הכוא לא נוס לומר דבעם פלוגי
רבנן ורשב"ג אלו דס"ל לאולתן דבעם לא פלוגי רבנן ורשב"ג
אולתן דבעינן שאבינו של תבורו לבולא תלוב אלו לבולא פלוגי
ושל לפרש הספוקות לאולתן ג"כ של שם אלבמקם אלומן
(חל"ל אלא לאומר לאולתן דבוון דאינו לה הסתנותן
בשיתרור דרבו שם והפלוגתא דרבנן ורשב"ג בהינשאלין
אלו שאינה הינן אלו לא שאינה הינן אל"ל וסתאן פלוגי אולתן
של רב באינקר הדין אלם הינשאלין תלוב באוסר דאורי"
כמו הינן המבר וס"ל לאולתן הקם שהוא אוסר דאורייתא
אא"ל לא תלוב כמו הינן המבר רק להינשאלין כוון דבאמת
הוא הינן שאל"ל ואל"ל הכוא נבו שיתרור דרבו דלשמן

הקם שהוא אוסר דאורייתא אא"ל לא תלוב כמו הינן
המבר רק להינשאלין וכוון דלא תלוב רק להינשאלין
אל"ל לא נקרא עינן שאבינו שלתבורו וכוון דלא נקרא
עינן שאבינו של תבורו לא מכל לומר דבעם פלוגי רבנן
ורשב"ג אלו עינן שאבינו של תבורו תוב אל"ל אלא באיך
הדין בעינן שאבינו של תבורו ונכל להוות ס"ל
לאולתן בעם כרב דאלון לבולא עינן שאבינו של תבורו
תוב אלו פלוגי אלא דבעם ושל פלוגתא רק הכוא לא
מכל לומר דבעם פלוגי רבנן ורשב"ג להכי נקרא אולתן
לומר דהאתמתן אינו בשיתרור דרבו שם דרבנן ורשב"ג
דפלוגי בהינשאלין אלו שאינה הינן אלו לשאל"ל ולא
תקשה ג"כ לאולתן לפ"ל לומא דאשלי לא קאמר אולתן כרב
דאולתן ס"ל דבאוסר דאורייתא ג"כ לא תלוב רק להינ
שאל"ל ולא להינן המבר אשלה לא אם אונו המתמתן כמ
בשיתרור דרבו דאשלם כל נרב ס"ל דבאוסר דאורייתא
תלוב גם הינשאלין להינן המבר אשלה אונו לה
המתמתן בשיתרור דרבו דאשלם נפלוגי בעינן שאבינו
שאבינו שא"ל אלא אל"ל ואל"ל אולתן לפוק המקרא לאולתן
דאשלה לא קאמר אולתן כרב אשלק דשם דשמאל לא
רב לאול, אל"ל לפ"ל יהיה אולתן פלוגי אל רב בתרתי
אלו נאמר כאולפן אל" בה שפירשתי ברב דרב ס"ל באוסר

ב) הקה ובאמת דברי המספרות. ל"ל דס"ל המספרות לאומר ולחלק לרב בין אוסר דאורייתא לאוסר דרבנן אל פלוגתא
לאומר אלא לקם אולתן דרב ס"ל דאולה לה בשיתרור דרבו דאשלם ופלוגי בעינן שאבינו של תבורו אא"ל נמי ס"ל
הקם שהוא אוסר דאורי' אא"ל לא תלוב כמו הינן המבר רק להינשאלין ואולם בדם ס"ל בין דאורי' לדרבנן כוון דבאמת
הוא הינשאלין רק דס"ל לרב דבהינשאלין שאינה הינן אה"ת לבולא ואל"ל נקרא עינן שאבינו של תבורו ובדם פלוגי
רבנן ורשב"ג אל"ל אל"ל ולא תקשה כוון דאומרים דאולה באוסר דאורי' ס"ל רב תלוב רק להינשאלין וס"ל לרב
דבהינן שאל"ל שאינה הינן אל"ל אולם יש בין אוסר דאורייתא לאוסר דרבנן ל"ל דאמל לומר דאשלם נ"ד
אולפה הוא נ"ל דהיכא דהוא אוסר דאורייתא הקם דלא תלוב. כ"ל הינשאלין אא"ל כוון דאשאינה הינן אה"ת עקרא
עינן שאבינו של תבורו אשלה בשיתרור דרבו דאשלם שהוא אוסר דאורייתא הקם דלא תלוב כ"ל הינשאלין
אא"ל כוון דהינשאלין שאל"ל אה"ת לבולא אוקרא עינן שאבינו ונכל לומר דבעם פלוגי רבנן ורשב"ג אלא
בשיתרור דרבו שם כוון דלא הוא כ"ל אוסר דרבנן הקם דהינשאלין שאל"ל אה"ת לבולא אא"ל לא דאשלם עינן

באורייתא תשובה כמו הענין המבר לבוא והיינו שאין לבוא לידי
שאר הענין ואולם יהיו סובבים גם בהוספה באורייתא לא תשובה
כמו הענין המבר רק להיינו שאין כוונה בהאמת הוא היינו
גם בהיינו גופה ס"ל אולם אלמן לבוא לשמיה
אלא בבנים פלוגי רבנן ורשב"ג אי היינו שאיה הענין
אי לשמיה נפקי אי נמי באופן אל"ב. ואי נמי באופן
שבראת ברב דגם רב ס"ל בהוספה באורי' דלא תשובה
רק להיינו רק רב ס"ל דהיינו לבוא שמיה"ל והא
אלא לפ"ל והיה אולם פלוגי של רב רק בהתחלה בהיינו
דרב יהו' סובר דהיינו לבוא שמיה"ל אבל ואולם יהו'
סובר דהיינו לאן לבוא שמיה"ל אלא בבנים פלוגי רבנן
ורשב"ג. אופן (ב') נבוא לאמר לאולם, דאולם גם
ס"ל בעה דרב היכא דהוי הוספה באורי' תשובה כמו הענין
המבר רק דאולם פלוגי של רב בענין שאבדן של חבית
דרב ס"ל דבענין שאבדן שלא לבוא תנוב אי פטור
אלא בבנים נחלקו רבנן ורשב"ג אי בענין שאבדן שלחבית
תנוב אי"ל ואולם סובר דהיה סובר דרבנן ורשב"ג לא
פלוגי בבנים אלא אולם ס"ל בענין שאבדן של חבית אבל
להוות לבוא תנוב אי פטור ואל"ל לפ"ל והיה אולם גם

שאבדן של חבית כמו אלא הוי אלא הוספה דרבנן. ואל"ל רק דאי נמי דס"ל דרב באורייתא
אבל אי אמרינן דרב ס"ל דהוספה דרבנן מיקרי אינו דאורייתא אל"ל בהאמת אין שום ס"ל בין הוספה דאורי'
לאוספה דרבנן הגם דתשובה בתרווייהו כ"ז להיינו מ"מ כמו דס"ל לרב דהיינו שאינו היינו אמר
אפשר ענין שאבדן של חבית בתרווייהו אפולו גבי הוספה דרבנן. והתוספות דיחלקו לרב בין הוספה
דאורייתא להוספה דרבנן אל"ל רק אי אמרינן דרב ס"ל דהוספה דרבנן מיקרי דאורייתא והאמת
רב ס"ל כן בהוספה דרבנן מיקרי דאורייתא דאמר רב גידל אמר רב בפסחים דף ל"ו מ"ת הענדל משל
ישראל ולמדלה אפולו בחיטי קורדעיתא אין חוששין לקרושין ומשל שמות דקאמר הוא שמות דרבנן
כמו שאומר הקדיחו גופה שם ובדף כ"ו אל"ל מוכח בפירוש דרב גידל אמר רב דהוספה דרבנן מיקרי דאורייתא
ואל"ל התוספות שמחלוקת בין הוספה דאורייתא לדרבנן הוא באמת לשיטת רב בפסחים דף הנ"ל
ומה החולק שאמרינן בין הוספה דאורי' לדרבנן למען ענין שאבדן של חבית הוא אלא דרב הוא באמת
ואי לשיטת רב גבל באמת דברי התוספות ד"ה כמה. אלא באה שכתבו לחלק לרב בין הוספה דאורי' לדרבנן כבל אלא
דבאמת בסברת התוספ' הוא כך דלא שייך לומר ענין שאבדן שח" רק דוקא אי אמרינן דהוספה דאורי' תשובה כמו הענין המבר
אבל אי אמרינן דס"ל לרב דהוספה דאורי' כמו לא תשובה רק להיינו רק עשוק. דרב יהו"סובר דהיינו שאל"ל אמת לבוא
עשוה מיקרי ענין שאבדן של חבית ובגה פלוגי רבנן ורשב"ג ס"ל להתוספות אלון אם סברתו לומר בן דאשל"ל והא נקרא ענין

פלוגי של רב בתרתי בשמהופעם שבראתי של רב. דרב
ס"ל בשמ הופעם דרבנן ורשב"ג פלוגי בענין שאבדן
של חבית. ומהופן ובהיינו באופן אי"ס"ל לרב שאיה
הענין ובאופן ב' ס"ל לרב דהיינו שאיה"ל לבוא אמת
ואולם ס"ל להפך בענין שאבדן של חבית לא פלוגי בגה
רבנן ורשב"ג אלא דוקא להוות לבוא תנוב אי פטור רק
דרבנן ורשב"ג פלוגי בגם בהיינו אי שאיה"ל אי לשמיה"ל
והקולר מדברים אלה דרב לפרש השם ס"ל רב הגם שהוא
אוספה באורייתא מ"מ לא תשובה כ"ז היינו כמו דאמרינן
הוא היינו ומה אולם ס"ל לפירש המושגן כמו כן
רק דבגם הוא הש"ס בין רב לאולם דרב ס"ל דהיינו
לבוא שמיה"ל ואולם ס"ל דהיינו אי שאיה"ל אי לשמיה"ל
פלוגי בגם רבנן ורשב"ג (הגם אולם ס"ל לפירש המושגן
שבראתי אלא אולם דאולם כמו כן הגם שהוא אוספה אל"ל
מ"מ לא תשובה כ"ז היינו) דקבגם הוא הש"ס בין רב לאולם
דרב ס"ל דהיינו לבוא שמיה"ל ואולם ס"ל דהיינו
אי שאיה"ל אי לא שאיה"ל פלוגי בגם רבנן ורשב"ג אל"ל לפי
דברינו אל"ל בין חדא שאבה הגם שהוא אלא הוי רק אוספה
דרבנן לאור הפסק שהוא אוספה דאורייתא דגם בשאיה"ל

אי אמרינן דהוספה דאורי' לא תשובה מ"מ כמו דס"ל לרב דהיינו שאל"ל שאיה היינו אה"ת מיקרי
אפשר ענין שאבדן של חבית בתרווייהו אפולו גבי אוספה דרבנן. והתוספות דיחלקו לרב בין אוספה
לאוספה דרבנן הגם דתשובה בתרווייהו כ"ז להיינו מ"מ כמו דס"ל לרב דהיינו שאל"ל שאיה היינו אה"ת מיקרי
אפשר ענין שאבדן של חבית בתרווייהו אפולו גבי אוספה דרבנן. והתוספות דיחלקו לרב בין אוספה
לאוספה דרבנן אל"ל רק אי אמרינן דס"ל לרב דאוספה דרבנן מיקרי דאורייתא והאמת
רב ס"ל כן דאוספה דרבנן מיקרי דאורייתא דאמר רב גידל אמר רב בפסחים דף ל"ו מ"ת הענדל משל
ישראל ולמדלה אפולו בחיטי קורדעיתא אין חוששין לקרושין ומשל שמות דקאמר הוא שמות דרבנן
כמו שאומר הקדיחו גופה שם ובדף כ"ו אל"ל מוכח בפירוש דרב גידל אמר רב דאוספה דרבנן מיקרי דאורייתא
ואל"ל התוספות שמחלוקת בין אוספה דאורייתא לדרבנן הוא באמת לשיטת רב בפסחים דף הנ"ל
ומה החולק שאמרינן בין אוספה דאורי' לדרבנן למען ענין שאבדן של חבית הוא אלא דרב הוא באמת
ואי לשיטת רב גבל באמת דברי התוספות ד"ה כמה. אלא באה שכתבו לחלק לרב בין אוספה דאורי' לדרבנן כבל אלא
דבאמת בסברת התוספ' הוא כך דלא שייך לומר ענין שאבדן של חבית רק דוקא אי אמרינן דאוספה דאורי' תשובה כמו הענין המבר
אבל אי אמרינן דס"ל לרב דאוספה דאורי' כמו לא תשובה רק להיינו רק עשוק. דרב יהו"סובר דהיינו שאל"ל אמת לבוא
עשוה מיקרי ענין שאבדן של חבית ובגה פלוגי רבנן ורשב"ג ס"ל להתוספות אלון אם סברתו לומר בן דאשל"ל והא נקרא ענין

המקום שהוא חוסר באורייתא אינו אלא תשובה רק להיצא שאינו חייב לפי אונשה שפיר שיטת רש"י ושיטת ר"ן דאין בה כלל ומקום נשיאתו (חי) (וב) בשיטת התוספות דאין כלל חוטא מוכרחין לומר דרבה עבר חסדא פלוגי בדה דרב חסדא והיה סובר כאולון בתרתא "חי" • אפילו בחוסר באורייתא ס"ל לרב חסדא דאינו אלא תשובה כ"א להיצא שאינו נוכר לכולא בין לרבנן ובין לר' יעקב "ב" בהיצא שאינו נוכר גופיה ס"ל רב חסדא דאלו לכולא שויה היצא אלא אי שויה היצא אלא בדבה יש פלוגתא חיי תיקון שאבר אלון הפסח ושור הנסקל דין אחר לפסח ושוקל הם וחיי שפיר קאמר רב חסדא דאת מתנן דקתני חיקון שאבר אלון הפסח אומר לן השתא ר' יעקב היינו דס"ל לרב חסדא כי היכא דפלוגי רבנן ור' יעקב גבי שאינו הקם שהוא חוסר באורייתא אינו אלא תשובה כי אלא להיצא שאינו נוכר לכולא ואינו פלוגי בדה רבנן ור' יעקב ואמרו רבנן שנמצאו בדיעבד אלא בהתיחס אומר לבטלו אומר ומתנה ושוקל דס"ל דאלון אומרים בחוסרי הנאה השתא ור' יעקב סובר דאלון אומרים בחוסרי הנאה השתא ור' יעקב שאבר אלון הפסח פלוגי בי רבנן ור' יעקב דבר אחר אומר לבטלו אומר ומתנה ושוקל דס"ל דאלון אומרים בחוסרי הנאה השתא ור' יעקב אומרים בחוסרי הנאה השתא ומתנה דקתני גבי חיקון ומהכא אומרים השתא ור' יעקב היינו אלא דבדה יהיה הכא אלו אומרים דרב חסדא סובר כאולון בתרתא יהיה סובר כרב וכפשט השתא דחוסר באורייתא לא תשובה כ"א להיצא שאינו בקם יהיה סובר בדה כרב דהיצא שאינו לכולא אלא שאינו לכולא שויה היצא עדי יהיה אומר שפיר דבדו רב חסדא ובכל אומר דס"ל לרב חסדא כי היכא דפלוגי רבנן ור' יעקב בשאינו הקם שהוא חוסר באורייתא ותשובה שפיר לכולא שאינו אלא לכולא לשאינו ופלוגי רבנן ור' יעקב אלרבנן אין אומרים בשאינו הקם השתא ור' יעקב אומרים השתא הכי גבי חיקון ומהכא בשאינו הקם פלוגי רבנן ור' יעקב אלרבנן אין אומרים השתא ור' יעקב אומרים השתא דמתנה דקתני גבי חיקון ומהכא באומרים השתא ור' יעקב היינו אלא דבדה יהיה הכא אלו אומרים דרב חסדא סובר כאולון בתרתא יהיה סובר כרב וכפשט השתא דחוסר באורייתא לא תשובה כ"א להיצא שאינו בקם יהיה הרבותא גבי שאינו לר' יעקב אלא דס"ל לר' יעקב אלא דס"ל דהיצא שאינו אלא אומרים בחוסרי הנאה השתא ואלו אומרים דרב חסדא ס"ל דכולא סברי דהיצא לשאינו אלא אומרים בחוסרי הנאה השתא ואלו אומרים דרב חסדא ס"ל דכולא סברי דהיצא לשאינו אלא אומרים בחוסרי הנאה השתא ואלו אומרים דרב חסדא ס"ל לגמרי כאולון דהיצא לא לכולא שאינו אלא לשאינו אלא דבדה יש פלוגתא ופלוגי בקם רבנן ורשב"ג בגוטין הכל חיי לפי אחרונה הפלוגתא דרבנן ור' יעקב גבי שאינו בפשטות דרבנן ס"ל גבי שור הנסקל דאינו מתנה ואינו יכול לומר השתא ס"ל דהיצא.

שאינו בדין שאי כיון דבאמת הוא תשובה גמורה היצא שחיי אבל באמת אם דאם דבר אחר בתשובה נתשובה גמורה להיצא הכל ומשוי מיקרי עצין שאינו בדין שחבירו אין אומרים דבאלו חוסר באורייתא אם הא לא תשובה כי אלא היצא שאינו נוכר רק אלא דסבירא לה דהיצא שאינו נוכר שויה היצא מיקרי עצין שאינו בדין שחבירו דבדין כך ובין כך מיקרי היצא חיי אלא אומרים דס"ל באלו חוסר באורייתא לא תשובה רק כי אלא להיצא שאינו נוכר אם מיקרי היצא כאון דהיצא שאינו בדין שאינו בדין שחבירו ומיקרי היצא אלא דבדה ובין דשויה היצא אלא חיי גבי מיקרי עצין שאינו בדין שחבירו ומיקרי לשאינו לתוך בין דאינו לד

שהוא לבד ס"ל דאונע וכול לומר הש"ל נ"ר ומנקה דס"ל אבל
שהוא משנאמר דינא דאתגר וחלומר הש"ז ס"ל דהיינו
שאול לו שאינה היינו ומשנה ס"ז דאותגר וכול לומר
ה"ש"ל וחלק נחלו שפיר דבשי רב חסדיאל בתרא
שלומר דהתנתמתן דתולף ומשבש עליו הפסח דקתנא
דאומר לו הש"ל ר' ומנקה הוא כך הוא שנוטה רב
חסדאי, ושנוטה רבה הוא לשנוטה התוספות דבלן
דבה ובמנשון דגו הכל הוא כרב ונפירושלק שם דרב
ס"ל דאוסור דאונר תשיב כון היינו המנר ואוסור
דרבנן לו תשיב רק להיגשאול ורבה לשנוטה חלול
דס"ל בבלן בלי בח שהוא הלרם חולין פרטת של תבורו
פטור וכתבה שם התוספות בבה הוא נ"ל כ"ו ובמנשון
דלא כמ"ל בתוס' דבה בדינא חדש כ"ו דהכא בשתק שורים
לחו לגבי מצבת קוומו הוי היגשאול ולכן פטור בלרם
חולין פרטת של תבורו דס"ל להיגן שאול, אלא מנת
דס"ל לרבה דהיגשאול לשויהל ומוש"ל בתוספות
ואל לכו לומר לרבה דהתנתמתן דקתנא תולף ומשבש עליו
עליו הפסח אומר לו הש"ל ר' ומנקה הוא וכו היינו
דפלוגו רבנן ור' מבי שנר השקל הל פלוגו מביחולף
ומשבש עליו הפסח דבלו דהתנתמתן דחולף ומשבר עליו
הפסח דקתנא דיבול לומר הש"ל מי מלי אתוחו כרבנן
דשהל רק דשאונע שהל שהוא אוסור דאורייתא
תשיב מי היגן המנר משה"ל רבנן דאונע ושלומר
הש"ל אבל מבי תולף ומשבש עליו הפסח דכון בלו הוי כו
אם אוסור דאורייתא דרבנן גם רבנן מנרן דיבול
לומר הרי שלק לפמק כון דמבי אוסור דרבנן לו תשיב
רק להיגשאול והיגן שאונע מנר לכו"ל ושמהל בין
לרבנן ובין לר' ומנקה ושנוטה רבה לשנוטה התוס'
דבלן דבה ובמנשון דגו הל הכי הוא ~~דרבה ס"ל דרבנן~~
אל שם אונפמק, אונפן אל"ל מל לומר דרבה ס"ל
דרבנן ור' פלוגו אי היגן שאול באוסור דאורל ויקרי
היגן המנר אה אלו לון דרבנן סברי כון שהוא אוסור
דאורייתא תשיב להיגן המנר המק שהוא באונת היגשאול
ור' ומנקה סובר המק שהוא באונת אוסור דאורייתא

מ"מ לו תשיב כ"מ להיגשאול כון דבאונת הוא
היגשאול ואין להקשות לפל מלו קשיק רבה לאונקו דרבנן
נ"ל ומנקה ומנפלוגו בגמרון דומ של שנר שאול בפמן
לומר דכו"מ סובסון דגמרון דומ של שאול בפמן אלמן
דרבנן נ"ל ומנפלוגו בגמ דרבנן סברי כון דשהל
הוא אוסור דאורל תשיב ~~הקשה~~ היגן המנר משה"ל
אם התגורן שומר אתגר וחומ יכול לומר הש"ל ור' סובר
המק שהוא אוסור דאורל מ"מ לו תשיב כ"מ להיגן
שאול כון דבאונת הוא היגשאול משה"ל אם בחגרח
אתגר אל משנאמר דינא ויכול לומר הש"ל, אלא
קושון דגלינו לומר דרבה לו משמע דה לאונקו
דרבנן ור' ופלוגו בה כו מגלו המגרו שם חלק בפלוגו
בפלוגתתק דיפלוגו בהיגשאול באוסור דאורייתא
אלו מיקרי היגן המנר אלו לון דאיו שאול דרבנן ור'
ומנקה פלוגו רק בהכי אמ אלל אלו שיכול רבנן ור'
לומרו בפלוגתתק הלשון יש שלון שלון מקרמן
כ"ו ומשנאמר דינא ברבנן ואל משנאמר דינא ב ר'
ומנקה סתק הוא לומרו שר שהלמות רבנן סברי
אם התגורן שומר לבשלו אתגר ור' סובר דאונע
אתגר ומלון משמע דרבנן ור' ומנפלוגו בגה
דרבנן סברי כון דשהל הוא אוסור דאורייתא
תשיב להיגן המנר המק שבאונת הוא היגשאל משה"ל
ס"ל רבנן דאם התגורן אונע אתגר וחומ יכול לומר
הש"ל ור' ומנקה ס"ל המק דשה"ל הוא אוסור דאורל
מ"מ לו תשיב להיגן המנר רק להיגשאול כון דבאונת
הוא היגשאול משה"ל ס"ל דאם התגורן שומר לבשלון הוא
גה אתגר ויכול לומר הש"ל ואין להקשות לפל מגה פריק
רבה על המגרו דכו"מ אומרון בה"ל הש"ל דאל עפלון
לומר תולף בפסח לפריק רבה על המגרו כ"ל דאו
ניחו דרבנן ור' פלוגו אי אומרון בה"ל הש"ל אין
לו אל לגה הוגרך מ"ד שאול נמר דינא ומשנאמר
דינא כ"ו כ"ל לאו ונשאל על רבה אי אי דאם גה
משמע בלשונם דרבנן ור' פלוגו אי אומרון בה"ל
הש"ל אלו לון כון דמגרו רבנן ור' ומנקה הלשון אותק

אופן (ב') נראה לומר דרש"י לשיטתו אינו סב"ל בפ' השולח
אלא לת"ר ובאלא לת"ר אב"ב ראובן הוא בהפקר ויתרון בעלות
החושן סימן שס"ו סל"ו שמובאו ע"כ שדעת רש"י הוא ד
דראובן הוא מטעם הפקר וחוב בעלות ובשאר דברים הוא
ראובן בהפקר ולכן מרשותו בעליך לגמרי שוכל אחר
לזכות בו שיהיה שלו לגמרי ובשו"ע לא הוי הראובן
בהפקר שוכל אחר לזכות בו ושיהיה שלו לגמרי וחוב
מה שנפל השור מולאו ליד ב"ד ונשאה אינו שו"ע
אין הראובן מה שמת ראובן אין השור לא הוי הראובן
בהפקר וחוב ערב אלא נפל ביד בעלן מוחזק נפל
מולאו ליד ב"ד לרבים. דבעלות ראובן כדי קנס וראובן
הוי בהפקר לרבה שנכנס בבעלות לגמרי. ובשו"ע
לא הוי הראובן בהפקר שוכל אחר לזכות בשו"ע
לגמרי שיהיה שלו לגמרי כמו שכתבתי משנה ס"ז לרש"י
ז"ל דאין תשובה בשו"ע כ"ו להיפוך ומינו חוב רגילים
אתפסי בידים מטעם קנס דרבנן אי"ה ולא כפל מולאו
כנ"ל: אופן (ג') דשיטת רש"י דבע"ן ובעלים הכל הוא
להיפוך לגמרי משיטת התוספות והוא דרש"י ז"ל מכל
לומר דס"ל דחלפון בחזרתו לא תשובה כ"ו להיפוך
שוכל חלפון לרב ובאופן ב' משום דכיון דבחזרת הוא
הקנאה רק ס"ל לרב דהקנאה שייך הקנאה לכו"ע
משום גרמי שיעבוד של תבירו ופליגי בפה רבנן ורשב"ג
אי שיעבוד של תבירו חוב או פטור ועכ"פ מולאו ס"ל
דרש"י ז"ל ע"כ הכל שהוא חלפון חזרתו מ"מ לא תשובה רק

ג) הנה ולמדנה דשלהקשות מ"ל הגאון מלבוא לומר דשיטת רש"י הוא דמולאו נופל לבא"מ ס"ל דהקנאה לשמיה"ל רק דבאו פליגי בפה רבנן ורשב"ג אלא
יהיה מולאו סובס כרבנן דהקנאה לשמיה"ל ואולם דבר"ל דרש"י ז"ל דבאו דרשב"ג דהקנאה שמיה"ל ואלא דהיה סובס כרבנן דהקנאה לשמיה"ל אבל אי נמצא מולאו לא ס"ל
הוי מלאו הוה נחלו ובאמת הוכחנו בעכ"ם אחר דשיטת רש"י הוא כן דאם רש"ז לא ס"ל הוי מלאו דהלכה כרשב"ג ושיטת רש"י הוא כשיטת
רב אלפסי ז"ל דאם ס"ל להוי מלאו דהלכה כרשב"ג בשלמא כבמה"ר בפרק שור שנגח את הפרה ובאמון בראש שם סימן ה' וכן
הרבה בפ"ר הלכות חובל אבל אם ס"ל הוי מלאו. אבל בעכ"ם דאתי דאינו לומר כן דהאיך מכל לומר דמולאו יהיה פליגי על ר' יוחנן
דהיה ס"ל דכ"ל שמעון רשב"ג בשלמא הלכה כמותו. אבל בחלות נושאו הכל אלא דהא מוכרחים בכ"מ אלא מ"ל דמולאו
נוהגת ומלובאו דר' יוחנן ור' יהודה ס"ל מלאו בכללו אומר ר' יוחנן וחוב מלא לומר דמלאו אולאו כר' יהודה ס"ל מלאו זה הוא כללו אולאו דרש"
שיטת רש"ז אלא בחלות שיטת התוס' לשיטתו אלא דס"ל הבכללו דכ"ל שמעון רשב"ג בשלמא דהלכה כמו שכתבתי בס"ז לכן מוכרחים הם לומר לשיטת דמולאו ס"ל אלא

ה' דיכון דבחומרת הוא הינשון ובחומרת דברי הרמב"ם
ז"ל בזה שפירשו לדבר דרב סל"ל דהיכא דהוי אוסור
דאורייתא תשוב כמו הינן המנהג דיש"ל אות לדק כמו
שנתבאר לעיל. ומקם רב חסדאי ורבה סל"ל ג"כ דאון
ה' ב' באוסור דאורי' לאוסור דרבנן לעשות ג"ר
דאפילו באוסור דאורייתא סל"ל לתרוויהו דאין בלו תשוב
כמו להינשון כמו דבחומרת הוא הינשון ואל"ל מתוך
שפיר רב חסדאי דבלל ל"ל ע"ב ודברי רבה
מה"ה ה"ל. ושפיר קאמר רב חסדאי דהיינו דעתיה
ומבר שלו הפסח דקתני דיכול לומר השל ר' יעקב הוא
היתר ולו אלו להקשות דהוא כרבנן מי אלא אותו ו
שאינו שוה"ל שהוא אוסור דאורייתא ותשוב כמו
הינן המנהג משוה"ל סל רבנן דאינו ויכול לומר השל אבל
אבי חתל ומהם דלו כ' הוי כמו אוסור דרבנן לו תשוב
כמו להינשון רבנן מי מעתה דיכול לומר השל בקושת
הקושן הל"ל דאת"ל סובס דאונ"ל בין אוסור דאור"
לאוסור דרבנן לעשות נה דאת"ל יהיה סובס דאפילו ו
אוסור לא תשוב דאורייתא מי לו תשוב הינשון
להינה"ל כמו להינשון משום דכמו דבחומרת
הוא הינשון ואל"ל אונ"ל בין שה"ל שהוא אוסור
דאורייתא לתוה"ה שהוא אוסור דרבנן משום
דשוים הם בדינו דתרוויהו לו תשוב כמו להינשון
וכי הינו דפלוגי רבנן ור' בשה"ל וסל רבנן ד
דאונ ויכול לומר השל הל"ל פלוגי רבנן ור' יעק בחתל
ומה"ה וסל מי רבנן דאונ ויכול לומר השל אלא
לומר דשאונ שה"ל שהוא אוסור דאורייתא ותשוב
כמו הינן המנהג משה"ה סל רבנן דאונ ויכול לומר השל
אבל אבי תומה"ה שהוא אוסור דרבנן לו תשוב כ"ל
הינשון יעק רבנן מי מעתה דיכול לומר השל דאונ
ואל"ל שפיר קאמר רב חסדאי דבלל מעתין דתומה"ה ד
דעתיה דיכול לומר השל ר' יעקב הוא אלו רבנן
ולשיטת רש"י הוי קושית רבה דפריך דאונ"ל הוא
בפשטא בפשטות טפי והרי פירושו אומר רבה
דכ"ל אונ"ל בין אוסור הרמב"ה הרי שלק לפמן דאונ"ל

פלוגי לעשות חתל בפסח. ר"ל אלא אלו לומר דרבנן
ור' יעקב פלוגי בשה"ל או אונ"ל השל און לו ואון
כוונת רבה להכיח מאלו פלוגי רבנן ור' לעשות
חתל בפסח מוכרחין לומר דהיכא דהוי אוסור דאור"
כ"ל סברי דתשוב כמו הינן המנהג כשיטת הרמב"ם
דאל"ל דבבה לו פלוגי של רב חסדאי בנה דהיכא
מתרצי לומר דבבה ור"ת ופלוגי בנה באוסור דאורייתא
או תשוב הינשון כמו הינה"ל און לו ובודאי כ"ל
סל דאפילו באוסור דאור' אל"ל לו תשוב כמו להינשון
ושום דכיון דבחומרת הוא הינשון ואל"ל בשה"ל
הקם שהוא אוסור דאורייתא אל"ל לו תשוב כמו להינן
שאונ"ל כ"ל בין לר"ת ובין לרבה ולו פלוגי בנה. רק
דקושית רבה של רב חסדאי בנה דר"ת סל דרבנן
ור' יעקב פלוגי בשה"ל או אונ"ל השל און לו. שה"ל
קאמר רב חסדאי דהיינו דעתיה דתומה"ה דקתני דיכול
לומר השל ר' הוא כי הוכיח דפלוגי רבנן ור' בשה"ל
הל פלוגי לעשות חתל בפסח שום דשוים הם דאתרוויהו
לו תשוב כמו הינשון ועל"ל דתי דבה לו דכ"ל אונ-
אונ"ל כ"ל ל"ל דלכי לומר דרבנן ור' פלוגי בשה"ל
או אונ"ל השל און לו ובודאי אי הוה פלוגי רבנן
ור' יעקב בפירוש בשה"ל בנה אי אונ"ל השל און לו
בודאי הוה מתרצי דתומה"ה אתוי כ"ל ולו דבנן ד
דאמרי הוי אמרינן דכמו דפלוגי רבנן ור' בשה"ל
בנה אי אונ"ל השל הל הוי פלוגי בחתל ומבר
אלו הפסח בנה אי אונ"ל השל דשוים הם דאתרוויהו
רק הכא לכי לומר כל דרבנן ור' פלוגי בשה"ל בנה
אי אונ"ל השל דאל"ל פלוגי לעשות חתל בפסח אלא
ודלו פלוגי לעשות חתל בפסח ל"כ מוכרחין דכ"ל ס
סברי דאונ"ל בשה"ל השל היכא דאוסור דאורייתא
ליה כמו חתל בפסח ולו פלוגי בנה רבנן ור' רק דרבנן
ור' פלוגי בשה"ל בנה בנמרון דומ שלשור שלו בפמן
אל"ל ואין הל בשה"ל אי הוה האוסור דאורייתא כמו אבי
חתל בפסח בעתלו רבנן מי הוה סברי דיכול לומר השל
רק הכא בשה"ל הוי הינן בדיוק הוא שום דאתסרי

בירושלמי כו' ובגמ' יהיה מדינה דברי רש"ג שם בדף
לפלוגי כו' אלא דכולה אומרים בהלה"ק השל"ה היכול מיוסר
ומולה כמון חולי בפסח כו' אבל הכול מלה אומר רבן
אינו מותר דאל"ל אתפסתא לתרוייהו והיינו דבירי
דבירים הוא שהבינו לבי דינא כו' אל"ל משמע בפסל
ורש"ד דרבה מי סבר אי הוה שהה"ק הכינו דמילה
כמו בחול ומה"ב הוי מי סבר רבן דיכול לומר השל"
הגם דשה"ק הוא מיוסר דאונה"מ לא אי תשיב כ"ז
להיגשתון דאי הוה אומרים דשיטת רש"י הוא דהכא
דהוי מיוסר דאונה"מ תשיב גם היגשתון להיג ק"ל
אל"ל אל"מ בשה"ק לאתפסי בירים דהוא היגן ד
דבירים להיגן דמולה דבב ובב אינו יכול לומר הש"ל
כיון דת"ש כו' להיגן הכבר אלא אל"ל אמאי פיתל
רש"י דמשנה ואמרי רבן דאינו יכול לומר השל בשה"ק
משום דאל"ל אתפסי בירים לאתרוי והיגן דבירים
הוא משמע בפירוש ורש"ג דשיטת רש"י הוא הגם
שהוא מיוסר דאונה"מ לא אי תשיב כ"ז להיגשתון
משה"ק דיגן אלא אתפסי לאתרוי הוא דאמרי רבן
דאינו מותר משום דהבירים הוא אבל היכון
דהוי הגיגין דמולה אין הל"ל לרבן דאתפסיה
שהוא אונה"מ דאונה"מ ואל"ל יפה פירש רש"ג
דהתוב הוא רק אלא אתפסי בירים ומשה"ק פליג רבן
על רו' ואמרי דאינו מותר משום שאסר הטור בבירים
לבב והיגן דבירים הוא אלא לא אסר בירים מי
ס"ל רבן דפטור ומשום דתשיב רק להיגשתון אפילו ב
מיוסר דאונה"מ וכן כוונת רבה דאל"ל מה זה שהקילה
על הסתמי דאמרו ואל"ל מתרץ הטוב אם בקושיא
בגוונא אי בפשיטות דרבה מי ס"ל דאונ"מ בין מיוסר
דאונה"מ למיוסר דרבן אם אפילו במיוסר דאונה"מ
לא תשיב כ"ז להיגשתון ואל"ל לכי להקשות לרבה
דא"ל לרבה למה דכולה אומרים בהלה"ק השל דאל"ל
מעלין למעלה תמיד בפסח דולמה למולה אומרו לא דרבן
ורו' פליג בשה"ק אי אומרים הש"ל אי לא ודקשיא לב
דאל"ל מעלין למעלה תמיד בפס דולמה שאינו חמיר בפסח

ולפי מה שפרשנו דשיטת רש"י הוא דשה"ק הגם שהוא

ומה"ב אלא הוי רק מיוסר דרבן ולא תשיב כ"ז להיגן
שאינו אל"ל גם רבן מודה דיכול לומר הש"ל אבל אמר
שה"ק דהוי מיוסר דאונה"מ ס"ל רבן דאינו יכול
לומר השל משום דהוי מיוסר דאונ"מ ומשה"ק דאינו
הגבה כל אבל לפי מה דאמרנו דבהם מיס"ל
דאונ"מ בין מיוסר דאונה"מ למיוסר דרבן לרו"ר
דאפילו במיוסר דאונה"מ ס"ל דבהם אלא תשיב רק
להיגשתון אל"ל שפיר לומר דבהם דאונה"מ אמרו
מה"ל השל דאונ"מ דאונ"מ עפ"ז לא מעלין בפסח
משום דהוי אונ"מ בשה"ק שהוא מיוסר דאונה"מ
לתמיד ומה"ב דאונה"מ אלא רק מיוסר דרבן דתמיד
לא תשיב כ"ז להיגשתון וכמו דפליג רבן ור"ש
בשה"ק ס"ל רבן דאונה"מ יכול לומר הש"ל דס"ל
לא מעלין תמיד ומה"ב כך הוא שיטת רש"י בתמיד
וכמו דפירשנו דשיטת רש"י הוא דדבהם מי ס"ל ד
דאפילו הוכל דהוי מיוסר דאונ"מ מי לא תשיב כ"ז
להיגשתון אל"ל יפה פירש רש"י דהתוב של השומר
הוא משום דאתפסי בירים והוא מיוסר דאונה"מ
השומר לבב. הוא אלא לא אסר בירים השומר לבב אל"ל
הוא דאתפסי אלא הטור ומשמע שבפשיטות השומר
בא לבב הכ"ל פטור השומר ויכול לומר הש"ל דאל"ל
סובר דבהם ס"ל דאפילו שבא"ל שהוא מיוסר דאונה"מ
מ"ל לא תשיב כ"ז להיגשתון ודבהם לשיטת אלבשל
דהיגשתון לשמה"ב בבל בלא אמאי אבל הגרס אמן
פרתא שא' ואל"ל כיון דס"ל דלשמה"ב אל"ל התוב הוא
רק ודרבן אם תנון האולם כמו לה' ומתנן ומשה"ק
פירש רש"י דבקולא אם אתפסי בירים שהוא אסר
בירים השומר לבב אל"ל הוא תוב ודרבן משמע
משום דהוי עגון בירים אם כמו בטמון כ"ל דקשה
מנון הרחלה לקושיות התוספות של רש"ג כ"ל לפל
ב' הסוגיות החמורות בבב בלא בא ומה"ב ודמיון הכ
מקם שיטות רש"י ותוספות

ולא יסור מהוראותיו אע"פ שלא השגיח בדברי הבינלאומי
ומעלה בפירוש רש"י ז"ל אולם מדברי הרבנן מדובקים אף אותם
בידיים וקנסו הרבנן כמו בטומאת ולא נתבטל מעולם
אלא לפי סדר יהי' זה שהאורתא בהדרגה היתה הכל שהלה
לעשות נושאות המלון בגלל שהה"מ מדקים הרבה היתה הדבר
הכל הבאות הקושאות משהה"מ ומתרלף שם. בחובתו וגלל
זה שהקשה בספר שהה"מ של שלוחת רש"י מפירושי מאיר
הלאמ זה שמתוקני תבונה מדו' אור רק מעמד מהלו מיגיר
בהבינשאלון ובמו בזה שנסר הלוזר בידיים השיר לדו
בב' אבל אף רק בפשיטות נתפס השור לדו בב' מעולם
פטור השור ומעמד בלתי הוי רק פשיטה בהיגר שאלון
ופטור אף לחבשיק מדו' והקשה השה"מ על שלוחת
רש"י ז"ל מהתי מפריק המירתו בבק אף מאמר מ"ב שיהי
לון מדרתו נקבת ומשמע שם המירתו הבע"ח שהיתה בבית
שומר ונמצר מדע בבית שומר ונמצב מבית שומר ומ"ש
סבש לה כמו מדומר אף משמעמר מדע התגירת שומר
לבית בעלין הי' מוחזק וסבש לה כמ"ש מדבש המקדש
לעמון כמאמר מדו' ולפי שלוחת רש"י ז"ל יקשה מ
מאחר לתו מוקמו המירתו מ"ב בהלכתא ובמבנן מדו' ו
ובמין שהתפיסו מעלמה ב"ב מעליתן השור מאף אלק
בפשיטות של השומר נתפס השור לבב"ב היה פטור
השומר והיה יכול לומר השל אף לרבנן מדו' והשתא
שמצב מעמ הרי הוא מוכרח לעמון ומהו לשיק המירתו לבחוקי
ולמוקמו מ"ב מדלו בהלכתא. והמדרש הרבה הדבר לבב
לתרלף קושמדן ז"ל מלקיל לפמ"ד מדהם הטובות ה
הפשט בסיום שפ"ל כמה הטעם של הסובשים מהשומר
פטור בפשיטה בהיגשאלון משום דפשיטה אינו נקרא
מגיר: מדהתא לתו מת כמון להיגר ומינו תשובה רק בשומר מהרי
שורש הדבר מהיגר שאלון אינו חייב רק בשגיר ולתו בשומר
וכן כתבה הש"ר פ"ד מה' שלוחין ובפה מה' שכירות כ
עכבות הטובות השומר בשגיר מאי לפשיטה ובמבשי
המעמפות מאמר מדע הם מבשי הטובות מדוחים ביותם
מדהם המע' בשמיטין הכל אף מע"ל הקשו מ"ל. בקושיות המע"
מבל מאמרו חייב הדבר בטומאת אות הטהור היתה הוי שומר

בהיגשאלון ומתרלף שם בחוקו בלחקו מאמרתו מאמרו לה כמ"ש
ניחתו שפיר מהתו מ"ל לשיטתו מקמס שומר אינו מגיר
ולפי מסקנת הש"ס מאמרו לה מת מעמתן כמבנן מ"ל שחתן
משום מהתו מגיר ופשיטה מאל מה ולמה היה לשמתו
בידים בעבדו להתלות להתגיר אות מבשיו מ"ש נשלמו
מבלשי הרבה הכל מ"ש שלמו לפי מבשיהם מאמרו
הכל אם לבו מדון אם לתו היה נון בידי היה פטור מאמר
מה

ואומנם אותנו ,,ב" פירשתי דבה אחדות דפריק על איזק
הדין אנפשין דלהו ועבינן לאוקמי כלל דרבנן ור" יצחק פליג
בהכי אלו אומרים באוסרי הנאה ה"ל דאל"ל עפלגו לאמצע
אלו אדלהו ניפלוגו בחולין בפסח אסתומתא כו"ע ס"ל דאוקמי
באל"ה ה"ל כמו בחולין בפסח היינו דאוסרי אמולגא
אתיון ליה ; אבל אלו אומרים דאיקר פלוגתתא
דרבנן ור" יצחק הוי באוסרי דאורייתא אלו אינרי
הנאה באוסרי דאורי' הינן המבר אלו לאו אמרי
אמר בברייתא הלשון אחד שלו נאמר דינו וכן אבל
אלו אומרים דאיקר פלוגתתא של רבנן ור" באמורין
דינו של אור שלו בפמו ורק אמולגא מוכח דרבנן ור"
פליגי ל"ל בפני דר" אל"ל אדיון הוצה ונתחל
שפיר יה שהבירו בלשונם אחד שלו נאמר דינו כו' ואל"
לפ"ג יהיה איקר פלוגתתא דרבנן ור" באמורין דינו
של אור שלו בפמו כו' ורק אמולגא עכ"ל להוכיח דרבנן
ור" פליגי ל"ל בהני דר" סובר דהינשאלין הקם
שהוא באוסרי דאורייתא אמ" לא תשוב להינן המבר
רק להינן שאל דאלו שאינו דקם ר" סובר
הוכיח דהוא אוסרי דאורי' קם הינשאלין תשוב להינן
המבר אל"כ קשה לר" אלאלו קאמר ר" אלף ואמר
אשמעד דינו אחרת ואמרי התוספות הטעם
אשוק דר" לא תשוב הינן המבר אה שנופל ליד
ב"ד ואמרו אות דינו כוון שאפילו לא באו לידם אמו
היו אומרים אות דינו ועבדו שאינו אמ" שבאו לידם
אלא כאלו אמרו דינו שלו בפמו תשוב לפי שקם
אינ היה מוסר והוי הינן שאל ולכך יכול לומר ה"ל
כמו בחולין ואמר אלו הפסח כו' ואלו שאחו כל דר"
ואמרה סובר באוסרי דאורי' קם הינשאלין תשוב להינן
המבר קשה נהי דאשינ לא תשוב הינשאלין הינן
המבר אה שנופל ליד כו' ואנשים דבינ ובי"ד אמו
היו אומרים אות דינו שלו בפמו חבל ואינ היה לריך
לומר דתשוב להינן המבר ואינו יכול לומר ה"ל אאלו
דאשה"ל הוי אוסרי דאורי' והוכרח דהוי אוסרי דאורי'
אינ ר" ל"ל דתשוב להינן המבר הקם שבאו אמר הוא הינן

אמנם לפי זה שכתבנו אלא לומר דבאלאלו הוכרח שנאמר
הינן אמ" פשוטות והוא אפשר בקם זה שנאמר הינן
אמ" פשוטות קם ר" ל"ל הוכרח שהוא אוסרי דאורי' תשוב
כמו הינן המבר הקם שהוא הינשאל ולא לפיכך לומר דבר
ור" יפלוגו בקם אלאלו דאינו בין רבנן ור" הוכרח שאינ
אמ" פשוטות הינשאל כו"ע ס"ל דבאמת רבנן ור" חמי
להינן המבר כוון שאפשר אמ" פשוטות רק הוכרח
בשור השל כוון דר" סובר דאמורין דינו של שור של
בפמו חוץ שלא אמרו אפשר הבינ"ב אמ"

של השורר מה שנפל השור מ"ז פשוטה השורר לרב בר"
רבב ובב"ל הון מוחרין אות דומה כוון דס"ל דמוחרן אות דומה
של שורר שלו בפמן ושונה ס"ל רי"ז דלוו חשוב הבית רק להיזק
שלון הגם שהוא מושרש בלוו"ר ובלשון גם רי"ס"ל הכא
דהוי מושרש בלוו"ר דתשוב להיזק"ל, ולפ"ז והיה מחלוק
הנשוב שם נושאות בדבשי התוספות דבלן הכי דשבו
התוספות שם נראה לרי"ז דבתוספותן בב"ר מלוהן פי
חווב דמה שנפל לרב בב"ר חשוב היזק המבר וכוון דמ"ז
פשוטה נפל לרב בב"ר חווב ולא יכול לומר השל כשובחל
ומבש שלון הפסח שהוזר היזק שלון ולנק יכול לומר השל
כ"ז ורי"ז לא חשוב היזק המבר מה שנפל לרב בב"ר ואמר
אות דומה כוון דלפולן לא בחל לרבק הוא מוחרן אות דומה
השלון שלוע מפסיד מ"ז שבחל לרבק חלון מרן פלון
פמן חשוב לפי שלק יוד היה ~~שלשה~~ מושר ולנק
יכול לומר השל כמו בחלק ומבש שלון הפסח כ"ז מ"ש
ולמלורה נשה דמה שכתבו דלרבנן חשוב היזק המבר
שום שנפל השור לרב בב"ר ~~מלמלה חשוב לאות~~ לגלורה
לשיק להבון מלמלה חשוב לאות להיזק המבר דהא מה
שנפל השור לרב הבב"ר הגם שהיתה לאות מ"ז פשוטה
פשוטה ומ"מ לא מרע לאות מטומאת טהרות של חבורן
דלא חשוב להיזק המבר רק להיזשלון מלמלה שרמלון
השלק של הטהרות כן כתבו התוספות בבלן דלק ל"מ"ל
בדה חווב כ"ז מ"ש [הרב המחבר הגם ~~דהרב~~ כתב
דמשנה ס"ל התוספות דחשוב להיזק המבר הגם דס"ל דמה שנפל
לרב בב"ר פשוטה מ"ז ויכול לומר השל דהא שלו
לשלונבו השור לא השתא מ"ז לרב בב"ר מלק שהיה השור והיה
נהרג לבסוף מ"ז שבחל לרב בב"ר חלק מלון לא משמחומן
של הסוף דלו משמחומן של הסוף מלל בעבור הא מלון
המבר כוון שהשור הרוג לפמן ומלק לרי"ז בעבור יהיה חשוב
להיזק המבר גם מלק משמחון של הסוף ומלק השלה ומרוזל שם
נשמר דלפולמה לא דרבנן ורי"ז מלו של השתא ולא
הסוף ~~והשתא לאלה~~ הדומה שמתא שנפל לרב בב"ר
ומלו השתא השור בב"ר ויכול לומר לו השור השל דהא
גם לשלונבו השור ומלק בעבור לא נמחל גם היזק"ל רק

מעולא לרב בב"ר דמוקמי היזשלון דיה ונסך שמשה ההיזק
בידים ממש מ"מ מוקמי היזשלון כ"ש שהלק בנפל מעולא לרב
בב"ר דמוקמי לאות היזק שלון ומלמלו כתבו התוספות דמוקמי
לאות היזק המבר ומס מה שדומה הרב הכ דשהלק שנפל
לרב בב"ר פעמ אחת לנפל לרב לא לאור ולא דבר חלבור
לו לחתוהו לוסטוק כ"ז הי דמי כמו בלבו לבמל דהלל גם נפל
לגם לו לחתוהו לוסטוק כ"ז מ"ש לבמל לשלונבו מלק הלו הזשלון
אבל הבמל גם נפל לרב בב"ר הרי השור לפמו ומלק לשלונבו
הלו הזשלון ובבל לומר השל ודבה לשומת מלון דס"ל בבלן
דלק ל"ה מלק הבלורק שבבר של חבורו לגם הבלול פטור מלו
חווב מלמלה דבבה מלפמ"ס דהבלורק שבבר לגם הבלול
דמוקמי חווב רק דמוקמי בבבורן ובלולן מלו לגו מלו לשלונבו
ומס מוקמי גם שלוה בידים אבל בבלולן ובבורן גם מלו
לשלונבו ומס לגו שלוה בידים רק בהלדוה חלדוי פטור
מלק ~~ומס~~ בידים מלמו לגרק להבון מלק הלבה הלן בשורהשל
לבבה לשומת מבל לומר לק דמוקמי גם מתפסיה בידים
ומס השור לבק אבל בנפל ממולו לרב בב"ר הבק שהבה
לגות הבלבה מ"ז פשומנתן מ"מ ויכול לומר השל דהמ מלו
לשלונבו השור לל השתמ מרב בב"ר מהבק שהשור והיה
נהרג לבסוף מ"ז שבחל לרב בב"ר אבל מלון לא משמחומן
של הסוף דלו משמחומן של הסוף מלל בעבור הבמ מלון
המבר כוון שהשור הרוג לפמן ומלק לרי"ז בעבור יהיה חשוב
להיזק המבר גם מלק משמחון של הסוף ומלק השלה ומרוזל שם
נשמר דלפולמה לא דרבנן ורי"ז מלו של השתא ולא
הסוף ~~והשתא לאלה~~ הדומה שמתא שנפל לרב בב"ר
ומלו השתא השור בב"ר ויכול לומר לו השור השל דהמ
גם לשלונבו השור ומלק בעבור לא נמחל גם היזק"ל רק

הינן שהוא בא לעורר להבין דודאי פטור אחוץ אותו ס"ל
דחשיב להינן המבר ואף בהשם וגבר שלא חבירו אפ"ל
רבה דאינו אחוזה רק אם שוופחת בשופינתו דחסורו
חסרון ומשל הומן אלא אם אחוזה בקורשיו
ושרשה פטור אלמאת הקם שרשה מעשה בידים הינן
אם אחוזה בקורשיה מ"מ לא חשיב רק גרמא והינן
שהוא אינ כ"ל הנא בשוחה בעבל מעולא השור ליה
ב"ד שאז חשיב רק להינשהוא בגרמא . ואיך
ישלו ראוה נלחת אף ודבה אופאת דאז לפיק הנא
רק לחשיב להינשהוא בשוחה בעבל מעולא ליה ב"ד
דאז רבה אופאת ס"ל בבא דף לח" איזו הטרף אינן
פרחת של חבירו פטור כו' ופרשבו התפסות שם
בדה"ה אז ל"ל כו' ובמטין דף נ"ל מ"ז בדיע
אינם כו' דלפרק אינן פרחו של חבירו אז מקרי
רק הינן שהוא אינ מה לפרק אינן פרחת של חבירו
דאשה מאשה בידים בפשוט ובינגיד ובכוון (ו)
ואם הומו מבר הה ינן שלפרק האינן מ"ס הרמ"
דאז חשיב רק להינשהוא אינ כ"ל הנא בשוחה
בעבל מעולא ליה ב"ד שאז היה בידים רק בעבל מעולא
האם שהוחה אינה מ"ז פשוטות של השור מה שבל
ליה ב"ד משום שאז שור הזאי מ"ז מבל לוגר
אינן כוונתם היה להינן לבשלו אלא אם אחפשיה
בידים מ"ל הנא בעבל מעולא ולא מבר שם הינן
כלל דשיק לחשיב רק להינשהוא ואינ דברו הרמ"ו
נשה להולמן אינן לומר דשוה בתפסות
דחשיב הינן המבר משום דאלמא דיבר ב"ד לפרק
איך אינן . דבגמרא ל"ל דאמאל כדי לא נבה ולא אבל
אבי גמרא ואמאל אף אם שמעמה דאמאל ל"ל סתם
גמרא דאז הוי אמאל ולגבי ב"ד אלמא דאבל אמאל
בשלים . ור' יוחנן אופאת ס"ל . בבא דף סח דאמאל
כדי לא נבה . ובתרוייהו דף כ"ד מ"ז אמר ר' יוחנן
שהנא שהעמו שדרון כל המחנין בו נבה מ"ז כסף -
נאמאל הבשלים אמר ואמאל אמאל לגבי שהנא
דחשיב כאן הפקר ואינ לומר דסובה דאמאל כדי נבה

מ"ל לא חשיב הוא אמאל כפקר שאינו אינו דבר
בהגבלה אשהיה לו לגדרו ומבאמ הוא פטור בגבלה
בגבלה אינו אמאל בלב שלם דסובה שבאים יהיה
ידו אבקיפה ולאלו אינ הגבלן אבל אם אם הטור לב
ב"ד ואינ גמרו אות דינ מ"ז בשנק אונסן ובשנק קרים
להבלון ולכך הוא אמאל ומפקיר אותו הפקר אמור
ולהכי שפיר כתבן התפסות בפבדתם דהלו הינן
המבר אה שאם לדבר"ב כן כתבם הרב הנ"ל
ובאמת הוא אופרק דבסי הרב הנ"ל אל לפרון "אלי אם
אה שכתבם דשלו"ה כתבו התפסות דהלו הינן בעל
אשנק דשלינ דינ ב"ד גרמא אינן כוון דאמאל לא
אהנ בגבלה ובשוה"ל אלינ דאמאל אהנ אמאל הלי
בהפקר לא ודאמת אהדאמאל החוק וכול להפקר שהנ"ל
הוא כוון שהוא אסור בהגבלה חל"ל אינ בדשלינ וכוון
שאינ בדשלינ אינ שלו וכוון שאינ שלו הוא יהנ
הפקירו ~~ונגלה אמר הקלה"ח סימן תו"ל סי"ל אז" שהוא שם~~
~~על קנשלות אחוז דהקשה~~ דכוון שאסור בהגבלה אינו דבר
שאינ בדשלינ והפקר שהם אינ כלום ובאו אל ולא
מתאמאלו בבשלים שאהם אינ יכולן להקדישם כו' הנ"
אבי שהנ"ל דכוון שבגמר דינ הוא אסור בהגבלה אינו
בדשלינ להפקיר והמם שהבא"ח כתב בתשובה סימן קנ"ו
דיהנ הפקר בדבר שאינ בדשלינ ל"ל הבא"ח שם ואינ
שלפי הוא אות אין הפקר כדין הרמ"ה ואינ ההפקר
הוא ודין עבר ונ"ל הרינב"ק פ"ב מגדרים כו' והשאו
ודאי אין דינ כתב לאמאל דבר שאינ בדשלינ אינ
דבר שאינ בדשלינו אלא כוון הנדר שהוא חל בכל אינן
אינ ההפשק חל על כל דבר ומפולג לא בא לאלם
אלא לא בא בדשלינ אלא דהפקר אהנ אפולג בדבר שאינ
שאינ בדשלינ אינ הבא"ה הנ"ל אבי שהנ"ל המם שהוא אסור
בהגבלה אינו בדשלינ מ"מ יכל להפקירו ואהנ הפקירו אל
כסם השלם הקלות החולשן על הבא"ח בגם בסימן רי"ז
סי"ד ודאמאל שם דדבריו כשם שאינן יכול להקנות לחבר
כן עי אינ יכול להפקירו דבר שאינ בדשלינ מ"ל
ומשם נאמאל ואמאל אהרבה הנ"ל דבדי הקלה"ח בסימן) גו סי"ז

שמרשלים שם הקלבה של קושרת אחין שהנשה ופחז
דאמרינן פ' החולה דף ל"ד שור שהוורת ואחר היזק
אלם הוא מזיק דאין אומר דינו ממונות ואח"כ דאין
אומרים דינו עבשות. עמוהו ודמחו דינו עבשות
אין חוזרין ודאין אומרים דינו ממונות ופריקשקאתא
ופי עמוהו ודמחו ר"ל להיזק ולדיינים אומרים דינו ממונות
אינו ואיזו פריק הוא אומרים בברורתא דף כ"ד שור
הנשך שהוציאו מדיון כל הקודם בו נכנס בו נכנס בו
עבשות דאפקירו אופקירו אוף וכיון דעמוהו ודמחו אומרים
ר"ל הרי נעשה הפקר ואינו אפשר להזיק ולדיינים
דינו ממונות כיון דאפקירו קודם שהמזיקו בדין
וכתב שם בקונטרס לתרוץ שם קושטא, ז"ל ונראה
בנכה עבשות דאחר אוסרי הנאה לאו מהא הפקירו כלל
ונדחוכה בפסחים דף ה' בהאי דאמרו ובטלו בלית
עבשות דרב ציבל דאמר הקדש ישנ שמות ולאלה
אין חושבין לקדשו אלמא דאין לבטלם שום כח
להפקירו אחר שנאסר בהנאה וגם הוסיף ראיה אדלו
ב"ק פ' שור שנגח דוה דיה בהאי דאמרו שם שאין
ישנגמר דינם מפרו אבל אינו אינור הקדשו אומר
ונקבע דאין ברשותה קדש לאקדשה ואינ"ל הה"
לאופקורי אינו ברשותה והאי דאמר הנשך שהוציאו
כל הקודם נכנס בתחן עבשות דאמר שם אין
דאין אוסרי הנאה לאו מהא הפקר ואין הכא
דכיון שהוציאו מדיון הרי נעשה לאו היה אוסרי
הנאה כלל והוי בטלים אליה וכיון דבטלים הפקירו
הרי הפקירו הנשך, והאמר דאבי אוסרי הנאה פ"ב
מיקרי בטלים אליה, אי"ל דאמרו ברשותיהו קאי וכן
כתב הרשב"א בחידושיו פ' לולב הגזל בהתרוץ אל
אילה תשוב לפנ אי"ל הוי בטלים אליה ואי"ל מיהו
דכיון דמיקרי בטלים אהא הפקירו אי"ל כתב שם
הקבלות הרשב"א הנ"ל דאמרו אוסרי הנאה בטלים
אינה ואפ"ה הפקירו אומר מופקר אינו דלאו מאבד
ומדבר שאינו ברשותו דאי"ל דאמרו הכא אומר
ברשותה לאקדשה ולהפקירו אבל בהוציאו מדיון לאפקר

בטלים אליה ובמשותיהו הוי עם לאופקוריה
ואי"ל לאו שייך כלל הפקר גבי שור הנשך ואי"ל מאיך
כתב דגבי שוה"ל ארבע מקלן אשמעק דאחזוק אהא
גבי אקלן שוה"ל ואחזוק הוי כמו הפקר כיון דהפקר
לאו שייך כלל גבי אוסרי הנאה כיון שאינו ברשותו
לאו יכול להפקירו ולאו אהא הפקירו אלא גבי שוה"ל
ושוה"ל שהוציאו מדיון דאהא הפקר אינם אין שום
ראיה כלל דהתם לאו מיקרי אוסרי הנאה ולאו
היה מאוסרי הנאה כלל מאילם דכיון דהוציאו מדיון
אלגלו אילתא לאופקרא דהוו שלו ומקרי בטלים אליה
והוי כמו שאר הקדשים שלו דמיקרי בטלים אליה
ברשותו ויכול להפקירו

כ"ן אה שכתב הרב הנ"ל אשה אמר ר' יוחנן שוה"ל
שהוציאו מדיון כל המחאין ונכנס בו נכנס בו כ"ז נכר
נדרים ולו הבטלים אמר דהאחוש מועיל גבי שוה"ל
דחשיב כמו הפקר כ"ו חדחז בלאו שאינ הפקר
בלו גבי שוה"ל כלל ומאיך דספרתא של הרב הנ"ל
דכיון דאמר דאחוש שוה"ל אי"ל ולאו ברשותו
והוי כמו הפקר דאחוש אהא אופקרו בדבר שאינו ב
ברשותו דהאי בקבלה אהא אחוש אגם שם אין
ברשותו וכיון דקאמר דאמר אחוש דאחוש אמאי הוי
אבל ברשותו אי"ל אומר דאחוש לאו אל ולאו ברשותו
בטלים בטלים איך דאמר לרשותו נכנה ואינו בהפקר
ובקבלה דאהא ואחוש שאינו אינו אינו דולאו ברשותו
בטלים ואמר לרשותו נכנה כיון דקבלה האחוש
הקבלה אבל בשוה"ל כ"ל שלאו נכנה בו שום אדם
לאו ולאו ברשותו של בטלים רק אינם נכנה בו אחר
בשוה"ל האי דאמר דאהא ואחוש כיון דולאו ברשותו של
בטלים ואי"ל אמ"ל אי לאו נכנה בו אחר בשוה"ל
אי"ל לאו ולאו ברשותו ולאו שנכנה ואחוש בשוה"ל
ואי"ל לאו דאו כלל שוה"ל לקבלה דבקבלה ולאו ולא
ברשותו אשוה"ל אהא ואחוש ואינו נכנה בו אחר בשור
הנשך אי"ל ולאו ברשותו אהא ואחוש אי"ל הוי שוה"ל

בעמוד הגדולה ודומים שנה וחלק לחו מדרש שהלכו יצחק ברעלא
להוכיח אדם דיד ב"ד ברוח ונפשל בא"ל לאחרן בשובם
ומלוש קונם אבו הגדולה חלק אלא בתרווייהו המלו
נכה בו אחר בשולחן הזוהו גם בשולחן ולמו מרעות של
בשלום ומלו נכה בו אחר בשולחן חלק גם בגדולה
ב"ה אם לחו נכה ולמו מרעות בשלום לרעות נכה אלא
בגדולה לחו אהבה ומלוש. והכוז מה דקאמרי התוספות דמה
שנופל דיד ב"ד תשוב להיצר הנכר המוכה לפי אונייתו
דרבים. ותהה ס"ל דומלוש כדיקנה. ומה דקאמר רבה המלוש
כדי קנה נפש דוקא בגדולה אם לה מתווחלש ונה רולה
לקנות כדקאמר רבה לרב ונפל בבל דף ס"ו ע"ב חלק כ
קלוטשל חלמו לה מתווחלש ונה רולה לקנות חלק מכת
מרבה מנופין המם דס"ל דמלוש כדי קנה מ"מ מלוש ולמו
מרעות בשלום ע"ד דלות לרעות לכיפה ומלוש כהפקר
דמלי עמוד דס"ל רבה דמלוש ולמו מרעות בשלום חלק
והוה קשיא לרבה דאמר כי קאמרינן דלה מתווחלש ונה
רולה לקנות המלי לה מתווחלש ונה חלוש לקנות משלה
יכול לומר הש"ל עבי דמלוש רולה לקנות מ"מ לכתב היכא
אלו אומר הש"ל בתר דמווחלש מחריה מוכה כוון דמתו לחן
דמחריה מ"ש בקלה ובשולחן עי דיבו הכי חלק לבה
נופמו חלק שולחן ובגדולה. וחלק אלמלי נתבו המספרות
דתשוב בשולחן בנפל מעולחן לידי ב"ד להיצר המכר
ומלו עמוד דמעלה הוו בשולחן בנפל מעולחו לידי ב"ד תשוב
להיצר המכר מעלה דשולחן קדמ מגדולה ומלוש נכה
דבגדולה המם דמבקש מוכה דמלוש כדי קונה מ"מ לחלי
ומלוש כהפקר שיהיה אחר ולא לנכות בהקדולה ושיהיה
שלו לקנות כשלב המוספות בבל דס"ל מ"מ בבה כוון כי
משלב בשולחן דחק הפקר נכה המתר לקנות דלו
תבוו כדקאמרינן דלו מהנ הפקר בשולחן כלל שהמלו
מלוסרי המלה כסברת הקלה ומנד מפולו לו מהנ
מלוסרינן דהנ הפקר בשולחן כמו שהשלון המלמן בכל
תשן שלה בהמהנו של הקלה בנה מעלק דהלו הכוון
כמשה המלוסרי המלה והכפקר בבה מחת דמ"ל המר
דלן מלוסר בהמלה ומלוסרן כמשה הפקר כמו כל מלוסרן

המלה דקשה הפקר מלוסר מ"מ מלוסר לחו מרעות דקאמר הכי
נבו שולחן דקאמר דיחתן כל המתנן ונכה בו נכה בו
לחו מלוסרי דמלפקרי לקנות מלחו דלחו מלפקרי מן שמשלה לו
מרעות בינו דלן מכל לחו מבמו המבלה כמו שכתוב שם
המוספות בבריתות דלן כ"ל מ"מ דה"ל דמלוסרו כ"ן ולפרש
רש"י. דס"ל בשולחן לחו מלוסר מחלוק בהמלה כלל בינו מלוסרן
מתווחלש כלל נכה ולחו הפקרו מלת השולחן והקם מלוסרן
מלת דינו מ"מ לחו מתווחלש נכה בבה"ל מלם הוו ב"ד מתשלן
בסקולה מלו שלכול לחו כדו לכוב שלחו ידי בית הסקולה מלן
להמלת בו מכל מלוסר אלמה שמה כמו שכתבו בהמוספות
בבבחוק דף מ"ח מ"ח דה"ה מלפולו כ"ן מ"ש ומלוס לפ"ל
לחלכה בו המחלן בשולחן רק המתרון מה שלוה מכלון
לחלוסר לוהלמת בו מלן כדרך המלמת ובבי דמווחלש מ
מלוסרן הלמר מ"מ מלוסרי בשלום לחלמן לוהלמת בו שלמלכן
המלמת דהבלה לו לחלו הפקר ומלוסרן מל לן
בשלום לחלמן נכה וכון לרה"ל דס"ל דמלוסר הפקר מלוסר
מלוסרן שפיר ושלו בשלום לחלמן הבלה שמנתם להמלת
מהלוסר מלוסרן כמו שכתבו בהמוספות חלק גם בשולחן
מלפולו חלו נמלו דהבשלום מת דווחלש מהלוסר לה נלבה המלמ
כהפקר מ"מ לחו תלבה המלמ כהפקר שלוכל מלחר לכמת
בו ושהיה שלו לקנות לחלמ"ר לחלל הקלמות של הקלה"ת
בפשלוטות דהתם בבל דף לב"ל לבו שלר שלוחות ומלמ"ל
נכה מלן לא לומר דמ"ל המלר רק נמשה המלוסר הבלה והפקר
בבל"ל דמכל לומר דהכבלה מלרינן דהמלוסר הבלה והפקר כמלה
מ"ל המ"ל בבל"ל דוקא הכוז שלמלכן הלוה מלחר שלמלות.
ולמה ומלן לל הלוה לבלם דס"ל רק דרון מובל לכם מלנמם לוה
דהמלוסר הבלה והפקר נמשה מ"ל המ"ל בבל"ל מכל הבלו
בלוה שלמלות ומלמ"ל נמ כוון שלם לל הלוה לבלם מלרן
המלן כמו לומר דנמשה הפקר מ"ל לבל כוון שלמלכן לנדם
לבל מלל תלם כשלמלכן תל הלוה בלבה של נמלכן לל הלוה.
ובמו שהלוה הלמ מלוסרם לבלה כבל הלמ מלוסרם לנמלכן
ומכם לומר דמכו כוונת פוסכת המלמ לבלם. ובו נמלמל ומלו
מלמו דל לבלה ולבלם מלמ דס"ל מלם דכוון דלוה המלכן נמלם
הבל מ"ל כבם מלוסרם לם הלוה לבלכן כמו לבלמלת המ"ל בבל"ל

אלו נעשה השור הפקר ומותר באדם הרי אלו שור ואדם דאלו

וההפקר נעקר מעמהם בלאו] אין זה שכריב הרב הגאון

והסברא הזאת פשוט דבמלוה בלא עדות אינו מוותר בלב

שלם דסתם שמאלם יהיה ידו תקופה ופלוני אדם תקנון

אבל אם עכ"ל הלוה לדב"ר ואדם בלא עדות אינו אלא

דעת אלא בשלם אונס ובשלם כאשר מכלל אבל לדידו

אדם פשוט סברתו תהיה לאחר לעשיק להפקיר הלוה לאדם

כדון שונכל להמת בו כנ"ל ב"י דאפשר לאדם דרוקא

בעבדי אדם ומותר דסתם דבר נאו ובמלוה אדרי הגיה

ולפי כו הארדים ושלם לו הלוה מהלוה אדם דאמר בזמן

לא שנעשה כאשר אדם ולא כאשר אשה ולכן לא אינסת

לזה בהדיא הלוה ומפקיר לזה אבל בנוגע לא אתיאל

ומותר שהלוה כלל דהמת סתם דלמת ומאן הדרא

בדלון ומתבשר שהמלוה שלם ומחגיר הלוה להיות דו

[בבה"ל אלו לשיבים הארדים לשלם לו כלל דהמת לא אפסדי

לזה אדרים] ומלוה לא אדר ומותר כלל ומאדון בהגהת

בדה"ל שמתלה בדם נושאת הגאון בארנלבח להמלוה

לאדל. "ג" דאמל לאדר דל ומחגן דלאדר כל המתגון לדה

בו לא נקל המלו דומת רן דומת בנדבה כדלאדר דהמל

אפמל המאל ולפלו המל דבם אל ולא בנוגח ומחוע

אלוק. דישלו קל לנגון ונשל בחוב סומן קל ובסומן

תוב ומלוה כל אדם אלו בלמלו לא מומל ומל

בהגהת של חל ומל לפי סברות הלו שבתבת אם

הדמל בלה"ל אינו מומל בלב שלם אפלו אם

אדון אלת דינ אל לפי זה שנתבאר הם תאורים

אל דבר המתפרש בזה שנתבאר בסברתם

דהלו הינן המנה לדבנן זה שנפל השור מלוה לדב

ב"ד "ד" דהמל בידלאו בבל פ"ל הלוה ח" פלוני

ד"ומחגן ונל בנם בנם ופל לדל הלא אמרינן בשור

השלן כל המחגיב ונגנה בן נם בו לדל פל בהגאלה

דמלוש נוה ומל לדל בון בפל הלא אמרינן בה"ל

כל המחגיב נם בו אל בלדלו אינו מומל ומל"ה

ומפלו אם מומל אמת פל לא הלו המלוש בהפקר אם

בה"ל נאו בגלה שנתבאו התוספות דמאל לא

הלו כהפקר ומל לדל לדגדא בה"ל אם אם

מלוה לדב ובגלן דשמאל דשמל דה"ל תשוב להינגל

ומל אדן סברת של הרב הם פשוטה דשמל דשמל

הבו תשוב להינגן המנה בנפל מלוה לדב הב"ל אנם

דמדא אם נפל לדב הב"ל ינגלן דגלא ודמאה לדל

אנוע להינגל אל"ל דברי התוספות מה שכתבו ?

ודבנן דבנפל מלוה לדב ב"ד תשוב להינגן המנה

חמדרים מאד. ומק מה שכתבו התוספות הלגי

ל ומנק לא תשוב מה שנפל לדב ב"ד להינגן

המנה הא לדו"ל לא דמק לן ההינגן כלל דהמל

אפלו לא הוה נפל בידק הוא אל"ל אמרינן אתדינא

אל"ל לא דמק השומר שנם הינגן ולא מבם יודו

בפשיטות בקושות הרב הם ומה שכתב

הרב המתם לשמל דבוונת התוספות

הוא על פשיטה הראשונה של השומר שלא לדגן

דבלדלו שלא ובא לדו כמ כלל ובאמת נקו

דמלו לדבנן המנה לדבנן מה שנפל השומר מלוה לדב

ב"ד "ד" דהמל בידשלו בבל פ"ל הלוה ח" פלוני

ד"ומחגן ונל בנם בנם ופל לדל הלא אמרינן בשור

השלן כל המחגיב ונגנה בן נם בו לדל פל בהגאלה

דמלוש נוה ומל לדל בון בפל הלא אמרינן בה"ל

כל המחגיב נם בו אל בלדלו אינו מומל ומל"ה

ומפלו אם מומל אמת פל לא הלו המלוש בהפקר אם

בה"ל נאו בגלה שנתבאו התוספות דמאל לא

הלו כהפקר ומל לדל לדגדא בה"ל אם אם

מלוה לדב ובגלן דשמאל דשמל דה"ל תשוב להינגל

ומל אדן סברת של הרב הם פשוטה דשמל דשמל

הבו תשוב להינגן המנה בנפל מלוה לדב הב"ל אנם

דמדא אם נפל לדב הב"ל ינגלן דגלא ודמאה לדל

אנוע להינגל אל"ל דברי התוספות מה שכתבו ?

ודבנן דבנפל מלוה לדב ב"ד תשוב להינגן המנה

חמדרים מאד. ומק מה שכתבו התוספות הלגי

ל ומנק לא תשוב מה שנפל לדב ב"ד להינגן

המנה הא לדו"ל לא דמק לן ההינגן כלל דהמל

אפלו לא הוה נפל בידק הוא אל"ל אמרינן אתדינא

אל"ל לא דמק השומר שנם הינגן ולא מבם יודו

בפשיטות בקושות הרב הם ומה שכתב

הרב המתם לשמל דבוונת

כיון שבחומרת הוחז היינשאלן מ"מ חשוב להיתן המבר
משום דכיון שנפל השער לידב"ד ומצרו אות דינן
הוחז כמשה ריינ שוה"ל שהוחז אוסרה מדאורייתא
משו"ה חשוב דאות להיה"ל הקם שבחומרת הוי אישור
היינשאלן מ"מ סל רבנן דעוקרי היה"ל הקם שמעולן
נפל השער לידב"ד כיון שהוחז אוסרה דאורייתא
משו"ה חשוב להיתן המבר וחומ וכול לומר השל
כון בחוץ שמבר עלון הפסח דחשוב להיינשאלן
משום שהוחז רק אוסרה דרבנן כיון דאולן קול סל
דחשמ"ה אומ רק משמע קנס דרבנן וה"ו ערקב
סל הקם שבחומרת הוחז אוסרה דאורי' וחל"ל עיקר
לחשוב בשוה"ל להיתן המבר בנפל מעולן מ"מ סל
ר"ו ערקב אלחז חשוב רק בשוה"ל להיינשאלן. ואלו
אומרים דרבנן ודו לחז פלוגן בעם בחוחז
בחוסרה דאורי' אי חשוב גם היינשאלן להיתן המבר
אלחז דבנ"ה בין רבנן ובין רו סל בחלוחז הוכחז
שבחה החוסרה דאורי' מ"מ פשומות שהחז בחלון
גרק דאות שיהיה החוסרה דאורי' כו"מ סל דחשוב
להיה"ל רק הכחז בשוה"ל סל ר' ערקב אלחז חשוב
להיתן המבר הקם שהוחז אוסרה דאורי' ומשום דכון
שהשער לחז גרק כלל ההיתן שחומ בבר זה שנפל
מעולחז מ"מ פשומות לידב"ד כיון שנפלו לחז בחז
לידק עם הוחז מזערין אות דומ ומשלמת כון דרו
סל דמזערין דומ של שער שלחז בפמו ושבחז
שחומ מפסיד מ"מ שבחז לידק בפשומות ואו"ה
סל רו דאלו חשוב רק הכחז בשוה"ל להיינשאלן
הקם שהוחז אוסרה דאורי' אבל בחלוחז הוכחז
שבחלה הקרמת מ"מ פשומות ומפסיד בעם זה
שבחלה מ"מ פשומות עם רו סל דהוכחז דהוי אוסרה
דאורי' חשוב עם היינשאלן להיה"ל ומבל אות
להמאיס דבשומ הוטיב בדבסי המספרות והם
פירושי ונראה לרו דבתפסוהן מעלותן עם חוזב
משום דיה שנפל לידב"ד מ"ל נמשה שוה"ל והוא
דאורי' חשוב היתן המבר וכון דמ"מ פשומה

נפל לידב"ד והוחז בחלון גרק לו האוסרה דאורי'
שומשה שוה"ל כון דאון מזערין דומ של שער שלחז
בפמו וחל"ל נמשה האוסרה דאורי' מ"מ פשומות
מה שנפל מעולחז לידב"ד והשומר בחלון גרק לן
ההיתן שחומ נמבר משו"ה חשוב להיה"ל וחוזב
כון שהוחז אוסרה דאורי' ולחל יכול לומר השל כון
בחוץ ומבר עלון הפסח שהוחז אוסר דרבנן וחשב
להיתן שחל כון דבחומרת הוחז היינשאלן ור"ו
לחל חשוב היתן המבר מה שנפל לידב"ד וכוומ
הקם כ"ון דמזערו אות דומ הוחז הוי שוה"ל עלו
אוסרה דאורי' ובאוסרה דאורי' כו"מ סל דגרק
היינשאלן חשוב להיתן המבר וחל"ל עיקר לחשב
לבי שוה"ל גם היינשאלן להיתן המבר מ"מ לחל
חשוב ר"ו הכחז לבי שוה"ל להיה"ל מה שנפל
לידב"ד מ"מ פשומות כון דהוחז בחלון
לחל גרק ההיינשאלן כון שאפילו לחל בחל לומר
מי הוי מזערין אות דומ דכון דס"ל לר"ו דאיכא
דומ של שער שלחז בפמו ושלחז שחומ מפסיד
מ"מ שבחז לידק השער אלחז בחלון מזערו דומ
שלחז בפמו חשוב לפי שגם חלק היה מוסר
והוי היתן שחומ מבר ולכך היה יכול לומר השל
כון בחוץ ומבר עלון הפסח ומוומ מבחוד הקם
שגם ר"ו סל הוכחז דהוי אוסרה דאורי' חשוב גם
היינשאלן להיה"ל כדאמרינן לפירוש השלם מ"מ
הכחז לחל חשוב ר"ו רק להיינשאלן הקם שהוחז
אוסרה דאורי' דר"ו לחל חשוב היינשאלן להיתן
המבר רק הוכחז שהוחז בחלון גרק לו שומשה
ההיתן שחומ מבר מ"מ פשומות והוחז מפסיד
מ"מ שנפל לומר דהוי לחל הוחז גרק ההיינשאלן
מ"מ פשומות לחל היה ההיינשאלן כלל הכחז סל
ר"ו דגם היינשאלן חשוב להיה"ל גבי אוסרה
דאורי' אבל בשוה"ל מה שמזערו בלי אות דומ
מבל לומר דהשומר לחל גרק כלל ההיינשאלן
מה שנפל לידב"ד מ"מ פשומות של השומרו

כיון דאפילו לו עכ"ל השור ומולגו לגר ב"ד אלא
שאפילו היה השור אצל המזיק אז בבית בעלו
ג"כ היו מזיקין את דומם כיון דמזיקין דומם של
שור שלא בפמ"ו וחל"כ השומר לא נדרש כלל
ההיקש שחוטא ביתר ומה החיוב דאורייתא
לא נדרש בב"ד ובכ"ד היו מזיקין את דומם ועכ"ז
שחוטא יפסיד בפשיעותם ושלא חשיב רו"ל
שחוטא ביתר וכבל לומר השל ביובחאל ומבש
בעלים הפסח ומל"ש מ"ש שפיר דבשי המס"
בלפי דבחינת הוא דבותא בזה שפתבו כן
לרבנן וכן לר' יוסף כן נלע"ד לפרש דבשיבש
ושוטתם ג"ל. וחל"כ מתוך הנשים ומשמן (חל") (נ"ב)
ומק ומשותק כל שוטה רש"ג לשוטתם וכוונת
רבש בזאלו דאמר דבלע"ה מזיקין כ"ן כבר הוא לבה
אלו מזיקין דדרבנן ורו"ל פליגי ג"כ בשוה"ל בזה
אלו מזיקין בחוסר דאורי' חשיב גם היקשון
להיקה"ל הכי פירושו דבשי דבה בזאלו דשריק
לרח' דרק לח ולסתיאן דגמרא דרק מה הם
לדורק דמזיקין דהיות עתמן דחזיהם דקתני
דובל לומר השל רו"ל הוא ולא דרבנן חל"ל השל
ושמע דספרחא לשל דשה"ל הגם שהוא חוסר
דאורי' מ"מ לא חשיב כ"ן להיקשון לכו"ע ומ"מ פליגי
רבנן ורו"ל אלו מזיקין השל אלא ואלכ"ל אלו
הפליגתא דדרבנן ורו"ל בשה"ל אלו מזיקין מה"ל
השל אלו לא דבמזיקין דומם של שור שלא בפמ"ו
לא הוה יודע רק דמבל לומר דפליגי בזה וחל"כ
הוה חזה"ל ושה"ל דינם שוה וכי היכא ד
דרבנן ורו"ל פליגי בשה"ל אלו מזיקין השל פליגי
ג"כ בחזה"ל ובתרוייהו ס"ל רבנן דאמר וכלל
לומר השל ורו"ל ס"ל בתרוייהו דובל לומר השל אלא
הדר מומן דקתני גבי חזה"ל דובל לומר השל
רו"ל הוא חל"כ פליגי לעמן תמל בפסח אלא אי"כ
מוקמין לומר דהיכא דהוי רק חוסר דרבנן כמזיקין
תמל וה"ל כו"ע לא פליגי דחושבאות רק להיקשון

ובכל לומר השל ואפילו דבנן בשה"ל מודה בזה
ודבנן ורו"ל לא פליגי בזה בשה"ל אלא מזיקין בחל"ל
השל אלא לא דדבנן ורו"ל פליגי בשה"ל בזמזיקין
דומם של שור שלא בפמ"ו לא דבנן ס"ל דאמר חשיב
כ"ן להיקשון ובכל לומר השל ורו"ל ס"ל דאמר
דומם של שור שלבה"ב ושה"ל ס"ל דאמר חשיב רק להיקש
שאין לומר השל ומאלא ס"ל רו"ל הגם שהוא
חוסר דאורי' מ"מ לא חשיב כ"ן להיקשון וס"ל דגם
בחוסר דאורי' לא חשיב כ"ן להיקשון כיון
דבחזיה הוא היקשון ומאלא כיון דדבנן ורו"ל
פליגי בזמזיקין דומם של שור שלבה"ב ובכל לומר
דפליגי גם בזה בחוסר דאורי' אלא חשיב היקשון
להיקה"ל אלא לא כ"ל ו. אלא מזיקין דדרבנן וד"
יוסף לא פליגי בזה בזאלו בדאורי' אלא חשיב היקש
שאין להיקה"ל אלא דכו"ע בין רבנן ורו"ל בשאלו
הוכחו שהוא חוסר דאורייתא ובזה החוסר דאורי'
מ"מ פשיעותם שהוא בעלמו גרם ההיקש שנשלם
החוס"דאורי' וההיקשון מ"מ פשיעותם כו"ע ס"ל אין
היקשון חשיב להיקה"ל רק הכא בשה"ל פליגי
רבנן ורו"ל בזה דדרבנן ס"ל דאורי' של שור שלא
בפמ"ו וחל"ל בזה החוסר דאורי' והיקשון מ"מ פש"
פשיעותם ושה"ל ס"ל רבנן אפילו בנפל מאלא השור
ליקר ב"ד ג"כ חשיב להיקה"ל הגם שהוא הוא היקש
שאין שום שבזה החוסר דאורי' והיקשון
מ"מ פשיעותם ושלבה שיפסיד בזה יה שלא שמרו
כראוי ובזה לדר ב"ד כמו שפירשו הרמ"ספרים

בדברי רבינו בס"ל ור' יעקב ס"ל דחלון מאורות דומה שלא
אור שלהן בפמו וחז"ל הקם שקורין חלת דונו ואינו אלא
שנפל האור ממולאו לוך ב"ד אי"ז פשוטותו והא"ז ד
דנתשבה אותה להיבא"ל ס"ל ר' דלהו חשוב כ"ז להיבא
שאינו עכר כיון דבב"ד ובי"ד נפי היו מאורין אותה
דומה כיון דמאורין אות דומה של אור שלהו בפמו
אבל לזו נתשבה שובל שהזחז אוסור דאורי"ת אלו ודי
פשוטות שהוא לזו מדרש החיצון שאינ כלל ושלחו
שאינו נפסיד בגה ושאה ס"ל ר' דלהו חשוב כ"ז
להיבא שאינ ובכול לאור השל כמו בחיל ומהה אבל
בחלות. בשלמה הינהו שבחזו האוסור דאורי"ת והקם
שאינ אי"ז פשוטות כ"ע אופילו ר' ס"ל דחשוב
אם היבשאינ להיבא"ל ובאוסור דרבנן כ"ע ס"ל
אופילו רבנן דלהו חשוב כ"ז להיבשאינ הינהו
שבחלות הוא היבשאינ ובכול לאור השל אינ
חומה"ה דעת ב"ת מתמת דבכול לאור ה"ש ב
בזדחו ק"ל דרבנן אותה ושאינ שובל שהזחז
אוסור דאורי"ת כ"ן ואם הנושאה (חל) אינ יתרף
הוטה בגה הקושאה אופה שהנשה רבה דלהו"ל
דאינ נפיא כ"ז דלה רבה להיבח דתמה"ה כיון
שהזחז אי אוסור דרבנן חשוב לכ"ע כ"ז להיבשאינ
ובאוסור דאורי"ת מכל לאור יש אופמק דמ"ל
לאור דרבנן ור' פיא בגה אי חשוב היבשאינ
בדאורי"ת להיבא"ל אבל לזו פיא בגה אלא דכ"ע
בשלמה דאם היבשאינ חשוב להיבא"ל אי הכא ב
בשלמה פיא רבנן ור' אי חשוב היבשאינ להיבא
הטעם, דסתמא דגמרא דאלאר לומר בהא ומילא
אבל אוסרין באוסורי הנאה הרי שאי לפמק אבל לזו
ושאר ס"ל הסתמא דגמרא דשובל הקם שהזחז אוסר
דאורי"ת אי"ז לזו חשוב כ"ז להיבשאינ לכ"ע וחז"ל הפיא
הפיא דרבנן ור' בשובל הזחז אבל אוסרין ה
באוסורי הנאה השל אבל לזו לכך נאמר הגמרא לומר
לומר בהא ומופיא דרבנן סברי אין אוסרין באוסר
הנאה ור' סבר אוסרין באוסר השל דאבל אוסרין

באוסורי בשובל בזון שהזחז אוסור דאורי"ת חשוב
לכ"ע כיון היבא הנכר אי"ל באחלו פיא רבנן ור' ובשאי
של שאר שלבא לזו הלו ודאי סתמא דגמרא דאינו בכל
לאור דפיא בגה כן ס"ל הגמרא וסברה רבה להיפק
דחומה"ה כיון שהזחז רק אוסור דרבנן כ"ע לזו פיא
בגה אבל אוסרין השל אבל עם רבנן אבל בחומה"ה
דתשבה כ"ז להיבשאינ ובכול לאור השל ובשובל
נמי לאור בפיא אם בגה אי אוסור דאורי"ת חשוב
כמו היבא"ל אבל לזו דרבינו פיא בגה אוסרין דומה
של שאר שלבא אבל לזו אבל נמי לאור דבטלמה היבא
שבאו האוסור דאורי"ת והיבשאינ אי פשוטות כ"ע
לזו פיא ס"ל דגם היבשאינ חשוב להיבא"ל ואפילו
ר' יעקב מודה בגה רק הכא בשובל פיא רבנן
ור' בגה אי חשוב היבשאינ לזו לזו כ"ל
לכך פרוק רבה שפיר כל הגמרא דכ"ע אוסרין ב
באוסר השל כמו אבי חלק דלהו רק אוסור דרבנן
וכ"ע ס"ל דלהו חשוב כ"ז להיבשאינ אפילו דרבנן
בפיא בשובל אי"ז ס"ל דחשוב ל עם היבשאינ להיבא
המעבר אי"ז בחומה"ה עם רבנן מודה דבטל לאור
השל ושאינ דבחשוב רק להיבשאינ ושאינ שובל
שהזחז אוסור דאורי"ת כ"ן כך הגמ שוטה התמפרות
לפרש דכסי רבה ור"ח וסתמא דגמרא דבלא אי"ה
ומ"ל שפיר ונשאים התמפרות בב"ל דאה הכל כל שוטה
רשו ל"ל לשוטתם דכיון דשובל הוא אוסר בהשלה
מדאורייתא ונקרא חלות הבדלים מעמ מה"ת אינ שאר
ס"ל לרבנן דהו כמו היבא המעבר ואין וכול לאור השל
והתנוב הוא עה"ת כיון דהו אוסור דאורי"ת חשוב כמו
היבא"ל לכ"ע ומ"ל אלא בב"ד תפסו מחלוקת הלאור
ותתנוב ל"ל השאר לשלק וכי לזו היה לו לשאמר שלא
ובוא לדיבק אלא מתרף הוטים קושיות הש"ל הכ"ל
שתמה"ל של קושיתם שאין הרתלה לקושיתם אבל
לפי מה שכתבנו הוא מתרף הכל בטוב טעם נכון
שוטה התמפרות

ושוטה רש"ל שיפרש אף הסומא בחובה של
השור הזה משום דאתפסו בידיה והיינו משום
שוסר בידיה השור לב"ק ודוקא אם וסר בידיה
השור לב"ק הוא אם לא וסר השור בידיה לב"ק
רק שהב"ק הוא מתפסין מחלותן השור ואם שהפשיע
השומרים בא ליד ב"ק אז פטור השומר ויש לומר
הש"ל מכל לומר דשוטה רש"י אל אי אופמק
אופן (אל) דשוטה רש"י הוא דאם עבל מעולם
השור ליד ב"ק הקם שבאו מ"ד פשיעות ויקרי
הינשאון עבדי גם דומה מעשל לטומאת טהרות ואל
תבינו מלתו תשובה אל רק להינשאון אל אל פי
שדומין השרף של הטהרות ומה שכתבו התוספ"
בעלום בבא דאל ל"מ דה"ה תיובא בהתרומות כו"
מעשל ומלב הב"ל אבי שור הנסקל עמי לתן מדע מעומא
טהרות של תבורו ומקס"ל לרש"י דאמר שמע מינה
יין לתל"ג שאסור אל בהנאה ומ"מ מיקרי רק הינשאון
ומלב כש שהאל בעבל מעולם לב"ק דוקא
הינשאון דבה מנסק שמשה הינק בידיה מעשל
מ"מ מיקרי רק הינשאון כש שהאל אם עבל מעולם
אלא מיקר אמות רק הינשאון ופפרט הוא אמרינן
דשוטה רש"י כדת דשהאל לא מסר מחוק כל
דיכול להמות משהאל כל זמן שהוא הוא הוא שיכול
לעוכרו לכנס אליו מד בית הסקולה או להמות
בו מקל מד אותה שעה אז אם היו בית דין
מתעלמין בסקולתו כמו שכתבו התוספות בבחוק
והבחורו לעול אל בעבור אלא שהאל מעשק יין לתל"ג
מכל דבה מנסק יין לתל"ג שאפשר לקרי שאסור
בהנאה לקרי שלא ישתמש שוק הנאה שוכל
לה להמות מה יין שנסק לתל"ג מ"מ מיקרי אסור
רק הינשאון כש אבי שהאל שהוא אסור בהנ"
כא לאחר מיתה אוכל בן זמן שהוא חוי אומר
מאסר בהנאה ויכול להמות בן ואל אומר מפסיד

לקרי משהאל אל בעבור אלא לסיק לתשובה בעבל
מעולם השור ליד ב"ד כא להינשאון ולפ"ז אל
אפילו אם אתפסו בידיה השור ליד ב"ד
מי הוא לסיק לתשובה רק להינשאון ונכש בעבל
מעולם ליד ב"ק ואל לפי מה שמעמע אפילו אם וסר
בידיה השור לב"ק מי לא תשובה כא להינשאון ואומר
תובה רק מדרבנן משמע דנש מפע מקום המזלק ו
ומשו"ה שפיר פירש רש"י דדוקא אם וסר השור
בידיה לב"ק אל הוא חובה מדרבנן משמע מצינו ו
ונשהו כאן באמצע ומדמע ומנסק אבל לא בעבל
מעולם ליד ב"ק ומדמה אפשר אל"כ עבל להוכיח מאומ
תובה רק אם וסר בידיה השור לב"ק הוא אם עבל מעולם
דפטור מדרבנן לשוטה אבל אם בא בבל בלא מאמ
הצורך מטבעה של תבורו לום הקבל פטור אלא שמעמע אמר
הוא מעכ קמת אלו בעמיה שלויה ודוקא מכוחן בשמת
הקנה דלא נתנו ליה דהוה ליה ומשה בידיה אבוד
הוא ואון גם מוכח להבין ולא מעשל דהמעמשל הינכן
כתב רש"י מעשל ומע בלעולם אי אל לא לשל מפטור
מעשל אלא אם דהנה אפשר לס"ל דהצורך מטבעה ליה אם
הוא לעולם ואפילו בעכורן אם אל לא לשלומבו ומע לא
שלויה בידיה רק בעדויה אדוי דפטור אל"כ הב"ד
הל"ב לרבנן לשוטה מבל לומר דדוקא אם
אתפסו בידיה מעשל השור לב"ק אל הוא תובה אבל
לא בעבל מעולם לב"ק המקם שהיתה דאת הקדמה מ"
פשיטות מ"מ פטור ויכול לומר הש"ל דהוא אל ל
לשקלבו השור מכשלו ירד הב"ק ואל"כ בעדולא
מיקרי גם הוא"ל רק הינשאון בעבורה להינק ומקם
גם לא מדע אם עבל מעולם לב"ק משל ומשבמ שלחבמ
ס"ל לרבנן דאומ תובה רק אם שאפשר בשופטנו
דתסוריה תסריה אבל אם מחוה בקורנשתו ושרטיה דפלי
דפטור משלם דלא מבוד ולא מיקרי המקם שמשה
מ"ה הינק בידיה מ"ס לרבנן דפטור אל"כ נשאלק בשוהב
עבל מעולם השור לב"ק דפטור ואומר תובה רק אם
וסר השור בידיה דוקא לב"ק

דברי המספרים של ריב"ל "אל" שלם אומר דאפשר המס
ריב"ל הגיע אל מיטין ברגל גם יש בדה נוחו כתבו כו'
אומר רב נחמן בר יצחק לו דבריה הינשאון לו שוה
הינן והכו בקנסו שונא אוטו ציר ומיפלוגי דרב"
סבר קנסו שונא אוטו ציר ור' יהודה סבר לו קנסו
שונא אוטו ציר וכתב הריב"ל ואיתמר דקנוס ר"ש שונא
אוטו ציר לו קנוס אולו בטומו ומדמי ומנסק מאות ב
הכו מתשה אבל בלדמו דינגון אתמר דתוב ר"ש
כדאמרן בהמגל מילים בהלכות בנתן לאומנים
לתן לבמה לבמה שתר ולבמה אדוק הו' ביציר
שמשה הקדמו בכוונה אבל אם בא לו בשגגה
ובאונס בלי כוונה ולו ולכון שחוב ר"ש מדמי דה
דהכי הוא דהוא מחולת הכרם שנפרלה מאר"י ו
מאור דקיבל חוב בתרות ולפינמן דסבר ר"ש
מדמו בטיגון חוב והתם ביציר הוא כדקבע מ
אומרים לו מדוך ובמומו של היינם ולו מדרה הרי זה
קיבל חוב בתרות דמשמע טמאו. דהמדומהן
חוב הוא לון הכו לו מכלל ואל"ל לפ"ז סרה יהר
תרגלא של הרב המתבש הכל בגה שרולה לתרלהה
לו אלא לאוקמי המתני דבל הכל ר"ש כתנים דר"ו וכמן
שהיתפיסו בגב מולותן השור ומ"ו פשומות של השור
דפטור דהוא ר"ש לשיטת דסובש דקנוס שונא אוטו ציר
בהינשאון לדיריה אף בפשומה ג"כ חוב השור
דלו מדמי משונא בהינשאון דלו דהוא דקנוס ר"ש שונא
אוטו ציר בהינשאון הו' ביציר שמשה הקדמה בכוונה
כגון בטומו ומדמי ומנסק און בלבמה לבמה אדוק ולב
ולבמה שתר און בחולת הכרם שנפרלה ולו מדרה
מאר"י ומאור דקיבל חוב בתרות דמשה דלות
הקדמה ביציר ובכוונה דוקא בכולן קנוס ר"ש שונא אוטו
אבל הכא הוכרו שבאה לו בשגגה ובאונס בלי כוונה
לו קנוס ר"ש שונא אוטו ציר ומ"ל הדר הכ בשאון
אבי שור הקם דמה שתוכבי תכמים דר"ו להשור
אינו רק מטמא ציר בהינשאון והוא בגה שנסר השור
לידי בגב אבל בחוצה מה שנסר השור לידי בגב בידים

לא מתשה דלות הקדמה ביציר ובכוונה שרולה להשיב
השור לבעלים כגון הטומו כ"ל דהתם שטומו כ"ל מתשה
מתשל בכוונה להציל און בנותן לבמה לבמה אדוק
ולבמה שתר שמשה מתשל ביציר ובכוונה ומם בחולת
הכרם כ"ו שמשה ג"כ דלות הקדמה ביציר ובכוונה
כגון שהדומהן אבל הכו בגדר בשומר מה
שנסר השור ליד בגב בידים אמ מכ אומר דלו מתשה
דלות הקדמה ביציר ובכוונה להציל ה להשיב השור אלו
דמכל אומר דכוונת השומר היה לפסיק אות דומם כגון
שהבגב הוא תופלן אות השור אל"כ בשמו הכו לו
קנוס ר"ש שונא אוטו ציר בהינשאון בשהכל ודוקא אם
אתפסיה בידים אתונה ר"ש טמא קנס דהוי ציר אמור
וחוב טמא קנס אבל לו בשונא דלו קנוס הכמ"ר
שונא אוטו ציר בשהכל כ"ל ומ"ל לפ"ז הדר
קושית של שמה"ו לדבריו לשיטת רש"י גל אומר
לו מוקמי הקמתו ר"ש כהלכתו וכרבנן דר"ו וכמן
שהיתפיסו בגב מולותן השור ומ"ל אם בפשומתו
של השומר מתפס השור לבגב אל"כ היה פטור ה.
השומר והיה יכול לומר הא"ל דלו קנוס ר"ש שונא אוטו
בשהכל והשתו שנגנב מגנב הרי הוא גרם לגנב
ומם לפי דפשומ אם סרה מהר מם קנשתן השמה
של הרב המתבש הכל אל מדמין קשה לו
דהשתו דלו מוקמי ר"ש כרי דאל מטמא מדע יכול לומר
הא"ל קשה עכי דאל מתשה המתרון דהתפיס השור
בידים לבגב הוא פטור מטמא דלו מדמי מכיר דהוא
בשהכל הוא הבגב מגדרין אות מדע מכל של פשמה
דמשונים שלו שמר אות השור לחוב מחוי אומרת
דלהכי הוא פטור מטמא דהוי פשומה רק בהינשאון
ויכול לומר הא"ל הוא מטמא דפשומה בהינשאון
פטור הוא אומר רק דלו גרם מטונא בהינשאון הוא
השתו לר"ש מוומטמ ור"ש הוא מחוב להדש לשונא
בהינשאון אל"כ הדרי קושות המתרון לדבריו שור
הסל לו דמרו מעבה דלו יכול לומר כבר שלם שגב
מבית שומר והלכ"ל הוא השומר לו היה יכול לפטר

נב שיה לומר הש"ל אף לרי"ו אלוהאו דר"ת דקמס שומע אינו
אינו יכול לפי דבריהם הנ"ל מתרץ הוא ב קושיא
דר"ת לו קמס הכא גבי שוה"ג וא"כ מ"ש היכא
מיירי הכא בשוה"ג גבי שומר אי מיירי מה שמסר השומר השור
בידיים לב"ד אז מה שכפל מעולא ליד ב"ד מה מהדי שהיתה
גזלה התרמה בעגיד ובטוף בלי שום אונס ושלמה שרלה
השומר להפסיד השור לבעלים וא"כ יהיה שפיר מתרץ
קושיות הגאון בעל שה"ו דבריו שהשומר עשה את
התרמה בעגיד ובטוף בלי שום אונס ושלמה ורלה להפסיד
השור לבעלין קמס ר"ו שומא"ו בהיגשאון ודריה אף בפשו
וא"כ חייב השומר דאז גרע משומע בהיגשאון ור"ו לשיטת
אבל ב"ל אבל לפ"ז אי אמרינן כן דמיירי שהשומר עשה
את התרמה בעגיד ובטוף ושלח קושיות של הרב הנ"ל
הקמחא דהדרי קושיות המקחא לדוכתיה שוה"ג אז דיחא
קצת דאז יכול לאוקמי כדשלמ המקחא שקנה מבית
שומר והלגולא היא השומר אז היה יכול לפטור עצמו
ולומר הש"ל אף לרבנן דר"ו דקמס שומא"ו אי מיירי
הכא שאז עשה השומר את התרמה בעגיד ובטוף
רק באונס ובשלמה שכוונתו לא היה רק לפסיק את דינא
כיון שב"ד הוי תופשלן ולא להציל את השור לבעלין וא"כ
לא קמס הכא ר"ו שומא"ו ויהיה מתרץ לפ"ז קושיות הרב הנ"ל
אבל לפ"ז יהיה נשאר קושיות המגיד בעל שה"ו של שיטת
רש"י ז"ל אולי לפיק המקחא לדוכתיה ולאוקמי ר"ו דאלו בהלכתא
הוא המקחא אלא לאוקמי ר"ו בהלכתא וברבנן דר"ו וכיון
שהתפיסו ב"ד מזליהן השור ואף בפשיטא של
השומר נתפס השור לב"ד ז"כ היה פטור השומר והיה
יכול לומר הש"ל אף לרבנן דר"ו והשתא שמקבב אמ הלו
מקרש לומן כ"ל וא"כ מ"ש היכא מיירי הסומא דהכא אבל
לפי דבריהם הנ"ל דמיירי הסומא דהכא שעשה השומר
התרמה הגזלה באונס ובשלמה בלי שום בונה להגין
לבעלין רק שכוונתו של השומר היה לפסיק את דינא כיון
שב"ד הוי תופשלן ולא קמס הכא ר"ו שומא"ו א"כ מתרץ
הקושיא קושיות הרב הנ"ל ומה קושיות המגיד של שה"ו
אבגיר בתמיה לומן בעם הקושרים כי לפי דבריהם גם

והיה קושיות של שה"ו ודאי תמיה ומה לפי דבריהם הנ"ל
לפי"ל לתירוץ של הרב הנ"ל מה שרלה לתרץ הקמחא ד
דמתמתן ובריותא בבל דאן דו מ"ב ובדאן לית מ"ב ובמ"ד
לקמיה בעינן ב"ד עשלק נהרב המחבר הנ"ל מדברי מרינו
דמיון הנ"ל דמסיק שם הקמחא כי קמס ר"ו שומא"ו אינו
בדרבנן אבל בדאורייתא לא קמס כו' ומטעמו ומדוע הוא
דרבנן משו"ה קמס ומ"ל דז"ל דמיירי בתרומה בגזה"ל דהוי
מדרבנן ומיון בהמהתא הרשל"ש שם אבל בהמבשל בשבת
דדאורייתא הוא לא קמס ר"ו שומא"ו א"כ בשה"ג דהוי
ג"כ אוסרה דאורייתא בודאי ג"כ לא קמס ר"ו שומא"ו וא"כ
לתרץ ולומר דמשו"ה לא מצ לאוקמי הקמחא ר"ו כתמיה דר"ו
וכמון שהתפיסו ב"ד מזליהן השור ומ"ו פ שומרת של
השומר דפטור ~~[illegible]~~ דהא ר"ו לשיטת אבל דסומס
דקמס שומא"ו בהיגשאון ודריה אף בפשיטה ג"כ חייב
השומר דאז גרע משומע בהיגשאון דדין אתה להפ דאלה דפטור
שומע בהיגשאון היה"ד פשיטה בהיגשאון ומאון דאחויב אף
בהיגשאון לדעתה גם פשיטה בהיגשאון חייב אבל דר"ו ד
דקמס שומא"ו גם פשיטה בהיגשאון קמס דאז דהא לפי
סומות הקמחא דמיון הא לא קמס ר"ו שומא"ו רק דוקא כו"
בדרבנן אבל בדאורייתא לא קמס ר"ו שומא"ו אבל לפ"ז
הה"ד גבי שה"ג דהוי שי דאורייתא ג"כ לא קמס ר"ו
פשיטה בהיגשאון דדין אתה לפק ומיירי בבהמ דאה שמר
השור השור לב"ד לא היה כונתו השומר להציל לבעלין השור
רק שכונת השומר היה לפסיק את דינא כיון שהב"ד הוי
תופשלן את השור ואז"ל היתה המדינה הגזלה בלי שום
כונה ולא קמס ר"ו הכא שומא"ו ומה קושיות השמה ג"כ
יהיה מתרץ לפ"ז אל לשיטת רש"י מדכתבון לומר כן דהא
שיטת רש"י מבואר דרש"י סובר בלומלק תשובה גדולה להיק
שאון בחתובה הוא רק מדרבנן ומשו"ה פירש רש"י דדוקא
את מסר השומר בידיק השור לב"ד אינ הוא תוכ מדרבנן
מטעם אינ וקנסוהו כמו במטמון ומוכק ושיטת רש"י הוא כמ
דאלוף קנסו מקנסו אז"ל קשה לשיטת רש"י אדהו פטרי רבנן
הכא גבי שה"ג בבל מעולא ליד ב"ד משום דתשוב גדולה
רק לשומע בהיגשאון והא לשיק לקנסיה בבל מעולא ליד ב"ד

אותו אלף וסר בידים השער לב"ד כי היכא דקמס ר"ש שקחו"ל
ואולם דרבנן דהכא דשו"ת ס"ל לשיטת רש"י כ"ה הלכה
דהשטמא הא דלא קמס שומאו"ל ואל"כ היה"ל הכא גבי שו"ת
כמי לא קמסי רבנן דאלא אדרבה אי אמרינן דרבנן דהכא
ס"ל כר' יהודה דהשטמא הוי הקנשהל ונתש הדדה הלקה
דהא הקמחא מסיק שם בפשטון הא כי לא קמס ר' יהודה שומאו
אלא מקנה דוקא בדרבנן אבל בדאורייתא קמס ר"ש שומאו"ל
ובכל מקומות קמס ר"ש שומאו"ל אפילו היכא שאשה המרעה בשומאה
ובאונס בלי שום כונה כדאמרינן לקמן ואל"כ היה"ל הא בשו"ת
שהוא אוסר דאורייתא בדאלי אל"כ קמס ר"ש אפילו אם נפל
מעולא השער לגד ב"ד ואיכא המרעה הקלות באונס ובשאלה
בלי שום כונה כי שיק לאנשיה אם נפל מעולא לגד ב"ד אלא
אם וסר בידים השער כי היכא דקמס הדס ר"ש שומאו"ל
ואל"כ אמאי פטרי רבנן בנפל מעולא אלא נשאר דרבנן ס"ל
כר"ה דעה אלא אל"כ אמ מנכרתן לאומר דרבנן דהכא אור
הנסל ס"ל כר"ש דהשטמא הא ומשלה פטרי רבנן בנפל מעולא
ולא קשה הן אלו אם וסר בידים השער כי היכא דקמס ר"ש
שומאו"ל בשטמא אלונק משום דהא הקמחא יסיק שם כי קמס ר"ש
שומאו"ל דוקא בדרבנן כמו בשטמא דמורי בתרומה בגה"ל
שהוא אלא מדרבנן אבל בדאורייתא לא קמס ר"ש שומאו"ל אל"כ
היה"ל הכא בשו"ת ל"ל שהא"ל אוסר דאורייתא כי לא קמס
ר"ש שומאו"ל אל"כ לפ"ל נתא שפיר זה דפטרי רבנן בנפל מעולא
לגבי ב"ד ולא קשה רבנן אלו אם וסר בידים כמו בשטמא אלונק
משום דכון דרבנן דהכא ס"ל כר"ש ובאוסר דאורייתא לא
קמס ר"ש שומאו"ל והיה"ל הא בשו"ת שהא אוסר דאורייתא
אל"כ לא קמס ר"ש שומאו"ל הייט בנפל מעולא אלא אם וסר השער
בידים לגד"ב אל"כ אמ רבנן לא קשה ומשלה פטרי רבנן
בנפל מעולא לגד ב"ד אל"כ לפ"ל כון דהוכחת דרבנן
דהכא דשו"ת ס"ל כר"ש דהשטמא ולא קשה הכא אם אי שו"ת
כון שהא אוסר דאורייתא אל"כ אין התחלה לתרולא מה
שרצה לתפש כל קושות של שהה"ל ולא לקושיא השנה ו
אל"כ לפי דהסיא הוי הקושות הקלון בכל שהה"ל ואם איכא
כל שלוחת רש"י כון דשלוחת רש"י דקיסן כרב דיולף קשה
אקשה אנכרת לאומר דרבנן דהכא סבר כר"ש דלא קמס שומאו"ל

ובאוסר דאורייתא דשלה"ל פטר רבנן בנפל מעולא לגד ב"ד
ולא קשה אלו אם וסר בידים השער לב"ד ואל"כ אמאי לא אנקי
המרדא ר"ש כהלכתא ודרבנן דר"ו וכמ"ש ואם לפי מה
שכתבנו לא אל"כ מה שלולה הרב"ל לתרץ דאמרינן
ובדאורייתא דבל"ל אם ודקן לא"ל אם ונכנס לגם רולם הרב
המחבר הא"ל להכיא דבון לשיטת רש"י ל"ל ובין לשיטת התוספות
ל"ל ואם לשיטת הרמב"ם ל"ל דשומרים פטורים בהיצאתן רק אם
בידים אשלן היצק כ"ל אינש אכל לפי מה שכתבנו ו
והכתנ לאמול אופרק תרולא אל דאמרי דאמנתן ובדאורייתא
והכתתי הרב הא אבל הלב"ד והאי דאמנתן דבל"ל
דקן לא"ל אם נתנ אלו שהיתם ולגיה לוסל אומר לו פרו
שלק לפנק דשלמה דקן לאמר אמר דינא"ל הש"ל כדקתנ
שור ולגיה לוסל ובדאורייתא דקן לא"ל אם נתנ דשור
עד שלא נאמר דינא"ל הש"ל ושמא אחו ושנאמר דינא אלון
לומר הש"ל דבשלומא לשיטת רש"י ל"ל אם לא"ל דאמנתן
אלונה כ"ה ומנקה ובדאורייתא כדבנן כמו שכתב רש"י בעלמו
בקן לא"ל הא בדה דאל"כ כ"ל אבל להרמב"ם קשה אמאי
דאמנתן ובדאורייתא אלדדי ופתם הרב הא לתרץ נ"ל
אומנם לפי מה שכתבנו לאול דהרמב"ם ל"ל יסבור כשיטת
רש"י ל"ל דהתנה הוא של השומר ושם דאתפסיה בידיעם
השער לב"ד ושם נכון נתנתן דהלכתא אמרי שנבל מעולא
השער לגד ב"ד אמאי אמינא דקתשיב שם בנתנתן לפ"ל
ל"ל לפ"ל לתפש בפשטות דאמנתן ובדאורייתא דהבה
לאול בתרא הטעם של הסובסים דפשטיה בהיצאתן פ
פטור דפשטיה אינו חלוב רק כשומרים ושומרים פטור ב
בהיצאתן אל"כ ל"ל בפשטות דסתם נתנתן דהקנין
אותו כ"ב יהודה דס"ל דלא קמס שומרים אותו אינו ושומרים
פטור בהיצאתן ובמי אוקמינו לנתנתן דאמרי שנבל
מעולא השער לגד ב"ד ומשלה ל"ל הש"ל דלא קמסי שומרים
אותו אינו ובדאורייתא ואמרי אל"כ דאמאי נתנתן שנבל
מעולא השער לגד ב"ד ו ובדאורייתא אותו כר"ש דס"ל ד
ב דבהיצאתן כון בשומרים ובון באינו חייב דקמס שומרים
אותו אינו ומשלה נתנ שפיר אד שלא נאמר דינא"ל הש"ל
ודוקא בפשטות אבל ושמא דינא אינו וכול לומר לו הש"ל

ומשום דקנסי שומעין אוטו ציור ונחתו השתתו לפיר כו' רבינו
אבל לפי הקושיות דאוטון הכל חוץ מהחלה לתגרות דהתו הקשה
לאור הפירוש כי קנס רו"ש בדרבנן, בדאורייתא לא קנס
ותר"י יהודה לאור הקשה איפ כה כי לא קנס בדרבנן אבל
בדאורייתא קנס אוכ לכי לאור דהתתמון דקבע דרל התל
בשור הוצאו לוסף אותו כרי"ס ולא קנס שומעין אוטו ציור
בהיקשון ושומעין פטור בהיקש שוכ והא ר"י יהודה סל ד
דבדאורייתא קנס אוכ בשוהכ שהוא איסור דאורייתא
בדאורי"ל קנס רו"ש שומעו"ש ואוכ אדרבה לר"י יהודה ב
בדאורי אינ יכול לאור השל אוכ בבל מעולא השור ליד בה"
והתתמון נתע דשור הוצאו לוסף אאור לן השל אוכ לא
ולכי אותו התתמון כר"י יהודה, ונקט זה שכתב הרב
הלכ דהבריותא דשור אלאחר שנאמר דינ דאינ יכול
לאור השל אותו כרו"ס דבהיקשון בין בשומעין ובין
בציור תיוב וקנס רו"ש שומעו"ש אדרבה דהא הקשה יסוד
שקר להיפך לר"ש דדוקא בדרבנן קנס רו"ש שומעין אוטו ציור
אבל בדאורייתא לא קנס רו"ש שומעו"ש ואוכ הי"ב הכ"ל אבל
שוהכ שהוא איסור דאורייתא כ"כ לא קנס רו"ש שומעו"ש
אוכ לר"ש דלא קנס שומעו"ש בדאורייתא בדאו"ס בשוהכ
שהוא איסור דאורייתא שפטור בנבל מעולא השור ליד
הכ"ב ולא קנס אוטו אלא נסר השור בידיעת השוכר ליד הכ"ב
כיון שהוא איסור דאורייתא וכי היכא דלא קנס רו"ש שומע
אוכ בהאיסור דאורייתא הכ"ל לא קנס רו"ש בנבל מעולא אוטו
אלא נס השור בידיעת השור ליד הכ"ב וס"ל דיבול לאור
השל ובדאורייתא נתע אלאחר שנאמר דינ אינ יכול לאור השל
אוכ בידיעו לא אלא אותו ב הבריותא כר"ש ונקט לפי הקש
הקשה של הרוך שכתבנ לעיל שי לתת זה שכתב
הרב הכ"ל אלא דר"ש דבהבריותא אותו כר"ש וס"ל לר"ש
בשוהכ דקנס שומעו"ש כמו בהשטמו ומשה"ל נתע בהבריותא
דאינ אלאחר שנאמר דינ אינ יכול לאור השל דאלא דדוקא
בהשטמו ובמתן לבבנ לבבנ לו אדוק ולבנ שתור אלא ב
בשוכלת הכרק שנפרלה כ"ל דדוקא הקש קנס רו"ש שומע
אוטו ציור משום שאשה המרמה הצלת ביציר ובכוונה
בלי שום אונס ושגגה אבל היכא שבאה המרמה ביציר

המרמה הצלת בשגגה בלי שום כונה רק באונס לא קנס
רו"ש שומעו"ש ואוכ הכא בשוהכ שהיכתע דגזירת שלא
היתה כונת השומר לשות המרמה הצלת ביציר ובכוונה
להציל להבעלו השור רק היתה כונת השומר זה שמסר השור
בידיעת להב"ב רק לפסיק את דינ כיון שהב"ב הוא תופס
אותו ובידו היתה כונת השומר רק לעשות להב"ב
לפסיק את דינ ולא להציל את השור לבעלו אוכ בדאו
לא קנס רו"ש שומעו אוטו ציור הכא בשוהכ ופסיק לפ
בידו רו"ס בהכ"ל דיכול לאור השל אוכ לא אלא ה
אותו הבריותא כר"ש אלא אוכ שמא דהבריותא
איירי בהכ"ל דהשומר והבעלים ובאונס ואוכ לפ"ל לא
לפי דעתו לאור דהתתמון אותו כר"י יהודה דשבע לאור
לאור דבין התתמון ובין הבריותא אותו כר"ש רק
דהתתמון דקתע דיכול לאור השל איירי בכל שהיה
המרמה בשגגה ובאונס בלי שום כונה ובלא שום פשיעה
משו"ה ס"ל התתמון דיכול לאור השל אבל הבריותא איירי
בכל דהיה ק המרמה ביציר ובכונה בלי שום אונס
ושגגה רק מ"ס פשיעה משו"ה ס"ל הבריותא אלאחר שנאמר
דינ אינ יכול לאור השל ובין התתמון ובין הבריותא
תרוויהו אותו כר"ש ולא לפיק לדחוקי לאור דהתתמון אותו
כר"י יהודה ולעולא בין הכלא דשס"ל דסתק התתמון אותו
כר"י מאחור ובאמת ו נמל לאור כן לר"ש דשל"ש אלעזר
אפילו בדאורייתא, דשלא לאור היכא קנס רו"ש שומעו"ש ב
בדאורייתא דוקא היכא שאשה המרמה ביציר ובכונה
בלי שום אונס ושגגה אבל היכא שאשה המרמה הצלת ביציר
בשגגה ובאונס בלי שום כונה לא קנס רו"ש שומעו"ש
אפילו בדאורייתא ונמל להכיח אוכ דאות שהבטל בשבת
דהא השל בשבת דקתע דקתע בשומע אבל
כ"ל דבסי רו"ש ולא קנס רו"ש שומעו"ש הקש והבטל
בשבת בשומע אורחו שהיתה השגגה באונס
בלי שום כונה לחלל את השבת רק שאשה לאות
על פי הוראת חכם כמו שכתב המ"ל בחו"מ
סימן שלא סי"ו סק"ל ל"ל המ"ל ובשומע אשה אע"פ
הוראת חכם ואיקרי שומע והא"ה בשובת מ"ל

הי"ח וחל"ל בפל לומר דומה שלו קמס רו"ש בדיבורו ובתו
שומ"ו להו דוקא רק דומיה דהבבלל בשבת בשוגג
שהיתה השלמה באונס בלי שום כונה לחלל את השבת
וכה"ל בתרומה דיבורן שאשה המרמה בשלמה ובאונס
בלי שום כוונה בעם המוכן לו קמס רו"ש שומ"ו אבל
היכא שאשה המרמה בעיבור ובכוונה בלי שום אונס
ושלמה אין הל"ל בדבור דקמס רו"ש שומ"ו אפילו
בדבורה ובתו"ל מכל לומר שפיר לרו"ה התילוק בשור
הטבק בכפל ממילא ליד ב"ד היכא שאשה המרמה הגזל
בעיבור ובכוונה קמס רו"ש אלא אם נסר בידים כי היכא
דקמס רו"ש שומ"ו בכה"ל והיכא שהיתה המרמה ה
הגזל מה שכפל ממילא ליד ב"ד בשלמה ובאונס בלי שום
כוונה להגיע לבעלו בדבור לו קמס רו"ש בכפל ממילא אלא
אם נסר בידים השור לב"ד דאם בשומ"ו לו קמס
רו"ש בכה"ל ותל"ל ותמה שפיר סתרת ~~הסמ~~ פסקיו
אל הרמב"ם ~~בהשור~~ בשור הועלה ליסקל הפסק
הרמב"ם כסתם ותמתם הל"ל דיל הש"ל ובשור הפסק
דאונס יכול לומר הש"ל ומה יהיה ותמה דומיה
דהמתמתם והברוגתו אלבדי דמכל לומר דהתמתם
והברוגתו תרוויהו אתיא כרו"ש רק דהתמתם ד
דקתני בשור הועלה ליסקל ל"ל הש"ל דשמע אחר לאחר
שנתמר דמע שי"ל הש"ל ומוכח בכפל ממילא ליד ב"ד
ולא נעשו שומ"ו מכל לומר דבורו הוא מתמתם בכה"ל
שהיתה המרמה בשוגג ובאונס בלי שום כוונה להגיע
השור לבעלו ושה"ל הש"ל ולא קמס שומ"ו אבל
הברוגתו דשמע אלא אחר שנתמר דמע אל"ל הש"ל
הא דבורו בכפל ממילא ליד ב"ד מיירי בכה"ל ש
שהיתה המרמה בעיבור ובכוונה להגיע השור לבעלו
ושה"ל אל"ל הש"ל וקמס שומ"ו ~~ומה~~ דבסי הרמב"ם
אין סתירה מגלל דמכל לומר מ"ל דמה שפסק הרמב"ם
כסתמא דתמתם דהפוכן בשור הועלה ליסקל ל"ל
הש"ל מיירי בכה"ל דהיתה השלמה באונס בלי שום
כוונה להגיע השור לבעלו ושה"ל פסק דיל הש"ל ולא
קמס שומ"ו ומה שפסק הרמב"ם דבשור דאל"ל

הש"ל מיירי בכה"ל דהיתה המרמה הגזל בעיבור ו
ובכוונה בלי שום אונס ושלמה ושה"ל אל"ל הש"ל וקמס
שומ"ו בשוגר ובאונס דאוה"ל קם בשוגר אי היתה
המרמה הגזל מה שכפל השור לידי ב"ד בשוגג
ובאונס בלי שום כוונה להגיע לבעלו אל"ל אפילו בכה"ל
שהיתה המרמה מה שכפל השור לידי ב"ד בשלמה ד
גזל מ"ל פשיטותא ושום שלא שור השור כתוי
ו"ל אם היתה גזל המרמה בלי שום כוונה להגיע השור ל
לבעלו ס"ל דרבנן דיל הש"ל ושום דפשיטה אינו מקרי
מגיע דהא לא מתכוון להגיע ואינו חייב רק בשוגג
והרי שורשל הדין דהיינו אל"ל אינו חייב רק בעיבור
ולא בשוגג ויסבור הרמב"ם כסברת הגמרא וכסברת
הגלו"ה הל"ל דשוגג בעיבור דמי לפשיטה וכיון דפשיטה
אינו מקרי מגיע רק שוגג וכמו אלא קמס רו"ש שומ"ו הל
לא נעשו אם היתה המרמה מה שכפל ממילא ליד ב"ד
מ"ל פשיטה אלא אם נסר בידים השור לב"ד רק מה
שכפל ממילא ליד ב"ד אינו חייב לשלם אלא אם
אינו חייב לשלם אלא אם נסר בידים השור לב"ד אינו חייב
דאינו אם נסר השור בידים השור לב"ד אינו חייב
מדרבנן ושמע עיון אבל אם הפסיד ב"ד ממילא
חייב לשלם אלא רק להגיע אל"ל ונקרא אלא שור בהגיע
שור ולא שמיהל"ל ולא קמס שומ"ו דהיינו אם הפ
הפסיד ב"ד ממילא אלא אם נסר בידים השור לב"ד ולב"ד
אין חולק להרמב"ם בין בגזלן לשומר דבתי רוויהו בין בגזלן
ובין בשומר היכא שאשה המרמה הגזל מה שכפל
ממילא ליד ב"ד בעיבור ובכוונה בלי שום אונס ושלמה
אל"ל הש"ל וקמס שומ"ו והיכא שהיתה המרמה הגזל

ומה שכל ומילו לרבי באונס ושמאה ז"ל הלכו ונמסלו
אלו"ל כון בהמלכ ובכל בשומר ומה שפסק הרמב"ם אולם
הלכו אבי שומר ענוגי בכ"ל שהיתה המרמה בעניך
ובבוונה ויהיה הרבותא בשומרים אם היתה המרמה
באונס ובשגגה דמטור השומר המם שלפיק לומר
דשומרים בכל מקומות הם תובעים מתעת שמשומרבדמשלם
כמו שתבו לעניה אם הם פטורים בכפר אם היה המרמה באונס

עוד נמצא לפרק סתרת פסקון של הרמב"ם באונס
הכל ובוודאי בחזר וכשוטה הנ"ל שמחלק אלוהות
דהרמב"ם כון שומר לבדן מתעת סתרת פסקון דס"ל
להרמב"ם דשומר מרמה ומבדן דהמבדן בכל מקומות ס"ל
הרמב"ם דיכול לומר הנ"ל והשומר בכל מקומות ס"ל הרמב"ם
דאול הנ"ל ונמסלו שומרו אבל לתו מטמיה וספרתה
של הנ"ל והתם וכל לומר דספרתה הרמב"ם המלו
דשומרין מרמה מבדן הוא מתעת דה כמו שכתבו המ"
המגפסות בכתבות דף כ"ו מ"ב בדה הרי מו כ"
מעות הכי חובי השומרים מאול הנ"ל מעות דכל
המקומות שלהם שם של לקות שקר ושאול מעות דכל
המקומות שלו מעות ומשמבדים מבדק לכל המובים וכן
כתבו המגפסות שם ובל אל"ל שאם המם בחובתו
תורה שומר שכר של שלוקת שכר ושאול לפי שכל
המקומות שלו ומשמבדים מבדק לכל הכתב בפ רשה
כו' וכן הרמב"ם ס"ל כן ומשה"ה פסק הרמב"ם שפיר בשומר
כבמבן דרי' דאול הנ"ל ומם בכל מקומות מכל לומר דמקם
הרמב"ם דאול הנ"ל אפילו אם היה המרמה המקומות יה
שכל מקומות לומר בכ"ם באונס ובשגגה שי פסק הרמב"ם
דאול הנ"ל כסבתה המגפסות מעות שמשמבדים
מבדק, ומלן שבשומר חיבם לו מכל לומר סבתה המ"
הכל מעות דבשת"ל מה סבתה כלל דבשת"ל אין לומר
שכם של שומרת דמקומו דשומר"ל הוא ומשמבדים אות
מלשו ומם אול בכל המקומות שלם דבדקו בשמ"ל ובשאול
ל"ל סבתה אבל אם לו בשמ"ל ומ"ל יהיה מ"ל לומרה
בשת"ל לשומר שומרים להרמב"ם לפי דבתרים אבל באונס

מקום אינו דבשת"ל מ"ל מכל לומר יבתרה בכל מקומות
כמו בשמ"ל ובשאול המם שאון לומר שכם של שומרת
ומם שאון כל המקומות שלו מ"ל מי חובה בכל מקומות כסבתה
המגפסות בבמ"ו דף כ"ד מ"ו בשומר חינם בהה הוא השומר
המקומות דקו עסיק ליה לאו דאונס של מהומתו הוא לומר
ומשמבדים של עשיה ומ"ל ומשה"ה פסק הרמב"ם שפיר
דבשומרין אול הנ"ל כבמבן דרי' ובכל מקומות הרמב"ם
דבשומרין אול הנ"ל אפילו מעשה המרמה באונס ובשגגה
כלי שנם כוונה שי פסק הרמב"ם דאול הנ"ל ונמסלו
אולו מכל מקומות השומרים משמבדים אם
אפילו הוכרו שהיתה המרמה באונס ובשגגה אבל
בבמבן דאול סבתה הכל ומשה"ה פסק שפיר הרמב"ם נגד
דרי' הנ"ל אם בכל מקומות ומ"ל ומכל המקומות
ומשיתם מה שמקשים מל הרמב"ם בסתרת פסקון כל לתמה
בטוב טעם ודעת דמכל לומר דהרמב"ם נגד ס"ל דבוקו
אבי שומרים ומדם המבין קשוהו דאול הנ"ל אבל אבי
מבדן לו קשוהו ומכל לומר דרחוות הרמב"ם דבמבן לו
קשוהו וכל לומר הנ"ל מם המקומות דחוות שם בכלומן
דק כ"ד מ"ב מעמב כב פפו מבדן מבדק ומבסל תרומה
ומטומות חוק ומתם מלו הפסת אומר לו הרי שלק לפעמ
ומו אמרה הינן שחומע מכר שמה הינן הוא מבדן הוא
מקומות ומלומו בדי שלומי חובתו כ"ו מ"ל ולמומרה
מש להקשות מל המקומות רב פפו דבמתמב יהק מעמתו
מל תנוה דשמע אם אומרים דהינשמון לשמיהנ שחמ
שפיר הק דבמע אבי מבדן דיכול לומר הנ"ל הוא אם
אומרים אפילו הינשמון לשמיהנ מי אומרו לתקומות ק
קשמע דאבי דון הדון חמה לו בדי הבדן לשלומי
דיכול לומר הנ"ל אבל מטמק קש מסיק הבדן לשלק ומ"ל
הנ"ל דהו ר' מתנן דס"ל הינשמון לשמיהנ מ"ל חובה מטמק
קש אם מבקם בידים ומ"ל הכ מסיק לתקומיה מבדן
ומומע יכול לומר הנ"ל ומומו יכול לומר הנ"ל אלו מ"ל אומע
מובמבן לומר דהמקומות דבבדן און אומע קושין אומע אלו
ולו שמשמ קש מבדן מעות מנמב השבים פרי שמשה
מעמבים כדשומרים בהבנל ומ"ל דבקו אם אומרים דהינ

אולם שהיה הינוק חולה תוך תורה ונעשה רב פסיון
שפיר היו מעונות מילות בימי שלמה אבל לו אמרינן דהוא
שולל לשויה"ג כדי שפיר אמרינן דהכא ובכל לומר לו השל
לו קשות רבנן גבי כלכלה שיהא תורה לשלם ואומנות ובכל לומר
לו השל מטמא קנס דהכא לא שייך לומר שיהא נפש תקנת
השבים אולם מטמא מהמירות בפירוש דהכא לא שייך
לומר ואולם מתרגל שפיר דבסוף הרמב"ם דעבד לומר
דהרמב"ם לא יסבור כשיטת רש"י לא בלמולם תשיב נאת
רק להינשאולם אבל אפילו אם אחר פסיה בידיק השור לרבי
הכא כדי אומנת תורה רק מטמא קנס ופ"ל משה פסק שפיר
הרמב"ם לא כסתם מתמתן דהכא דשור הובאו לוסף
גבי כלכלה אומר לו השל ואפילו דבדוקא גבי שומרים ושאר אבד
הינוק שייך לומר לו השל אבל לגבי כלכלה ושום מצות
השבים ולפי אפילו אם אחר פסיה הכא לא בידיק השור לבא
והינוק ובכוונה כדי אדל יכול לומר השל כדי דיה שמתוך
באחר פסיה בידיק כדי אומנת תורה רק מטמא קנס וכדי דכבי
כלכלה לא שייך לומר לו השל ופטור ולשלם
וכן כתב התוספות של רי"ד בקטון שם בדף נ"ט ע"ב בשם
מתנה רב פפא כו' ונ"ל אולם נראה לשויה"ג כו' בדוקא גבי
נינוק נשי מכוון הינוק אבל גבי כלכלה לא נשי ולדרבה דהכא
תקנת חשלו תשיב לכלכלה שאשה תשלוב כדאמרינן
בהכונה כו' מ"ש ואולם דהוא מטמא בבסיטא דכלכלה
לא שייך לומר לו השל ומתרגל שפיר דבסוף
הרמב"ם ומשה אמת ומתמת אמת ומאמר תבין פלוגתא ח
תחפתיו מלבנו מלון פרחו ורוץ, והולמו לנו מדברים הבל
בלשון מבל לומר ולהלן אפילו בדאורייתא היכא שאשה
הקרמה הינוק ובכוונה בלי שום אונס ושלמה אולם השל
ונעשינן לה והיכא שאשה הקרמה בלי פשלמה
ובאונס בלי שום כוונה להצלה אולם השל ס"ל לרבי
רבי"ל השל ולא קנס שומרים ומפני דבדאורייתא
אבל בדרבנן אינו לרב דבכל מקומות ס"ל רבי דקנס שומרים
ובגרם והגרם הוא אופסה דבדרבנן בכל מקומות לא קנס
רבי שומרים דהוא הטעם כי אורי בדרבנן ומן אשה ה
האשה בידיק ובכוונה ולא לא קנס רבי שומרים ובאורי
קנס ר' יהודה אבל שומרים בכל מקומות דהוא הבשלבשה
בשומרים ענרי שאשה השלמה באונס ובשלמה בלי שום
כוונה לתלל אות הבשבת דהוא אשה השלמה מפני
הוחות חכם ומ"מ קנס רבי שומרים ואולם הוה"ר בהקדמה
דמגדון הוכיח כדו בשונה אבל אין מ"ל לרבי ומכל לומר
דבכל מקומות קנס רבי בנפל מעולם אפילו אם הקדמה אות
הקדמה מה שנפל מעולם לגר בכ"ב באונס ובשלמה בלי
שום כוונה להצלה השור לבשלו כדון בשונה הוא
מלוכרנות תו ולרבי הוא אופסה, ואולם לפי לא מכל
לומר דמתרוויהו הות מתמתן דהברייתא אותיא כרי רק
הות מתמתן דאת מ רבי"ל השל ענרי שאשה הקדמה
בשומרים ובאונס בלי שום כוונה לא ופ"ל משה ה"ל
ולא קנס שומרים דהברייתא ענרי שאשה הקדמה בלי
ובכוונה בלי שום אונס ופ"ל הברייתא אולם השל
דאין דהוא לרבי אולם דהברייתא כדון שאשה הקדמה
בלי כדי לכון שאשה הקדמה באונס ובשלמה דבכל מ
מתמתן קנס רבי שומרים ואולם הות מתמתן דהברייתא אותיא
ברבי ולתלל כלל אולם מ"ל אלא מוכרחון לומר דמתרוויהו
הות מתמתן דהברייתא אותיא כרב"ל ולתלל כלל ואולם
מתבר לומר דמתמא דלרבי הוה נ"ל בדאורייתא דלא
ולרבי אולם בדאורייתא דבכל מקומות קנס רבי שומרים
אלא ואולם לתלל כלל דבכל מקומות קנס רבי"ל מוכרחת לומר דרבנן דרבי
ומקב דס"ל דבדוקא אם אחר פסיה בידיק השור לבא בכ"ב
אינ הוא תוכ מדרבנן מטמא קנס אבל בכל מקומות
ל"ל בכ"ב פטרי רבנן מלשלם בתשלום אות רק להינן
שאולם ואולם הולל שומרים בהינשאולם ולא קנס בכל
מקומות שהוא שומרים אולם אם אחר בידיק השור לבא
ומוכרחין לומר דרבנן דרבי"ס"ל כרבי דבדאורייתא לא
שומרים ומלוה בכל מקומות הדם שבאה אות מ"ל
פשומרות מ"ל פטרי רבנן, דרבנן ס"ל כרבי דבדאורי
לא קנס שומרים בהינשאולם ואולם לדבריה לרבי אולם ה
בפשומה אם פטור השומר בהינשאולם אבל לרבי

דס"ל דקמס שומעין בדאורייתא וכ"ג בשאר לדידיה
חייב בעצם אמולתו היכא שבאה מ"ז פשיטות
והאיש שצוות נערה שומע והס"ל שומע בהיצאתן
וא"כ הוי"ל פשיטה בהיצאתן מ"מ חייב לר"י כון
דקמס ר"י שומעין לדידיה אם פשיטה בהיצאתן
חייב ולר"ז דפטרו שומעין בהיצאתן לדידיה
הוה"ל אם פשיטה בהיצאתן פטור וא"כ לשיטת
רש"י ותוס' דכתבו דפשיטה בהיצאתן שהוא פטור
רק אולבאי דר"ז וא"כ מוכרחין לומר דדרבנן דר"
ומיקב ס"ל כר"ז אבל לר"י יהיה דקמס שומעין א"כ
לדידיה אם פשיטה בהיצאתן חייב כדהוכחנו
וא"כ לפי לומר דדרבנן דר"ז ס"ל כר"ז יהיה וכון
דמוכרחין לומר דדרבנן דר"ז ס"ל כר"ז ולא כר"י ואין
קיול ר"ז נר"י הלכה כר"י א"כ קיול ניי"ם ד
כר"י דפשיטה בהיצאתן חייב. ואם לר"ז ניי
אבל לומר דדוקא היכא שהפשיטה באה לובלבלן
ובאונס בלא שום כוונה הכא הוא סברא
לן אלובאי דר"ז דפשיטה בהיצאתן פטור אבל
אי אתם הפשיטה בעצמו ובכוונה בעצמו אם
לר"ז חייב פשיטה בהיצאתן. ואם בדברי המס"
א"כ אבל להמעיין כן דוקא שכתבו התוספות
דבתפסו אולהתן ניי חייב השומר ושום דמיך שפל
השומר לוך ב"ד חייב צאת להיצאן המקום כ"ז וכון
דפשיטות של השומר שפל לוך ב"ד חייב אלא יכול
לומר השל"ל נר"ז לא חייב צאת להיצאן המקום כ"ז כון
שכתבתם הוכחנו לא יתכן דשמואל דחייב לאבן
שום דהל"ל היצאן המקום ומשמע בפירושו והתוס'
אבל אם היה חייב צאת רק להיצאתן פטור
דאולם לדבר היה פטור השומר אולם אם פטור
והיה יכול לומר השל"ל וא"כ לפי דברינו לא
לדברי הרב הט"ז שכתבתי וכתב
שאם בהתוספות משמע בפירוש דפשיטה פטור
בהיצאתן דצאתו דהוא ומוכרחון לומר דיה שבאה
בהתוספות צאת בדון רק אי ניי דדרבנן דר"ז ס"ל

כר"ז דאלו קמס שומעין אבל לר"ז ס"ל אם הפשטות
דפשיטה בהיצאתן א"כ חייב דקמס שומעין ובכון
לאו פלוגו דר"ז והתוספות דצאתו ומוכרחון לומר
בין לר"ז ובין לתוספות דדרבנן דר"ז ס"ל כר"ז ד
אפילו לתוספות ומוכרחון א"כ לומר דדרבנן דר"ז ס"ל
כר"ז דאלו קמס שומעין דאולא"כ יהיה קשיא א"כ להמס"
כון שכתבתם לדשי"ל דהאיך כתבו התוספות
דהוי היצאן המקום מה שנפל לוך ב"ד ומשמע חייב
השומר בפשיטות אפילו אם נפל השור אמולא לוך
ב"ד ומשמע דדוקא אם מתחייב להיצאן המקום מה
שנפל לוך ב"ד הוא דחייב לדבר אבל אם פטור להיצאן המקום
לדבר היה פטור השומר אולם אם פטור והיה יכול
לומר השל"ל כ"כ אחד וא"כ דאי ניי דלפי
התוספות ס"ל הדבר דר"ז ומיקב כ"ד ונר"ז
לא קמס שומעין בדאורייתא ומשמע אם הכא לא
קשה דבר פשיטה בהיצאתן בפל אמולא אולם אם
נפל בידים ובכון אינ"ל בין לדשי"ל ובין לתוספות
רק דאינ"ל בין לדשי"ל ולתוספות הוא דכ"ל דאולם
לאולם לא תחייב רק להיצאתן ולהתוספות חייב צאת
לאולם להיצאתן אבל בהא אינ"ל בין לשיטת רש"י ובין
לשיטת תוספות ומוכרחון לומר דדרבנן דר"ז ס"ל
כר"ז ולא כר"י יהיה וא"כ בין לשיטת רש"י ובין
ובין לשיטת התוספות ג"ל דדוקא אולבאי דר"ז פטור

פשיטה בהיגשתון אבל לר"י והגדה חוזר פשיטה
בהיגשתון וחוב כון מחוק ק"ל רי"ז ורי"ז הלכה
אב"כ כון לשיטת רש"י וכון לשיטת תוספות יהיה פשוט
פשיטה תוזר ומק אפולו לר"ז חיפה עני יהיה פ
פשיטה בהיגשתון תוזר שעשה המרגה הצאת
ביציר ובכוונה בלי שום אונס ושלמה כמו שהוכיח
רק מה כמו בשנה"ל מוזרו כון לשיטת רש"י וכון ל
לשיטת התוספות מהיתה שלו בכוונה ומיציר
ושוה פטרו רבנן בטל מלה המם שהיתה מ"
פשיטה כון מתשוב אות רק להיגשתון והול
פשיטה בהיגשתון אלובחי מר"ז ונקחו שוק
בהיגשתון מפשיטה נקחו ג"כ שומל כספרת
הנתבעת השבה והמל"ו אבל היכמן שהיתה
המרגה ביציר ובכוונה בלי שום אונס ושלמה
אוהב"ל מעם רבנן מנקחו מתוזר פשיטה בהיגן
שתון לר"ז בכל מעלם ואב"ל עלמו לפ"ל מבון לתוזר
וכון לשיטת התוספות אבל לוזר מפשיטה בהיגן
שתון תוזר בכל מעלם ולר"ז היכמו שעשה המרגה
ביציר ובכוונה וכון מחוק ק"ל כרי נמק רי"ב
כפי הבלות מרש"ל אב"כ פשיטה בהיגשתון חוזר
בכל מעלם כמו שהוכחנו ואב"ל עלמו לפי מה
שהוכחנו מבון לרש"י ומעלם להתוספות שלמרק
חיובים הם בפשיטה בהיגשתון כשיטת המרגל
והמעבל ובלות כמרה המתבם ה"ל שהבמו מחויב
משיטת רש"י והתוספות מלומרמע פטורים בפשיטה
בהיגשתון כמדת השק"ב בתוי"ט סימן שפ"ל סע"ג מהמגן
בחוות"ל סימן תע"ה סע"ה ונבריה מ"ל מלומרים פטור
פטורים בפשיטה בהיגשתון אלמלי שמבהמ"ל

ומדין משמר לתרוץ קושות המגון בטל שמה"ג
מה שהקשה מל שיטת רש"י"ל אמתלו לא מוקמו
המגמרת רי"ז בהלכתא ופרבנן דרי"ב אבל
קושות מלמע לומר מלמה מתרוץ רבא מר"ז
ס"ל כ"ר ומקה ולא כרבנן מלום בלשיטת רש"

ס"ל רבנן מרי"ז אלמולק תשוב אות רק להיגשתון
והיגשתון ס"ל לרבנן מלשמיה"ל ומשוה"ב אפולו
אם אות פסוה בידים עי אומ תוזר רק מטעם קנס
כמו שכתבת אב"כ מאי נמחל מרש"ב כרבנן מרי"ז
ס"ל אב"כ יהיה רי"ז עי סובר כרבנן מהיגשתון
לשמיה"ל אב"כ לא יהיה תפוקת של רבא"ל אמולה
אלובחי מר"ז נחתן מהיגשתון לשמיה"ל ומק
רק אלובחי מרבנו בטלון מל נ"מ מה מרחי המם
ומקומר מכמה מהיגשתון לשמיה"ל והבא בקנסו ש
שומה אוטומציר מפולומי כ"ן אב"כ רק אלובחי מר"ז
ונחתן מס"ל מהיגשתון לשמיה"ל אבל לתקנה מס"ל
מהיגשתון שמה הינן ס"ל מק תקנה מרי"ז אלו
כוותה נרי"ז ורבנן מפולומי בקנס מהיגשתון אלו
שמה הינן אלו לשמיה"ל ורי"ז ס"ל מהיגשתון שמיה"ל
ורבנן ס"ל כרי"ז מהיגשתון לשמיה"ל ומק יה מאות
מאומה רב פסוק של תקנה ינגלון עובמ כ"ן
מאשמ משמ מהיגן שתון לשמיה"ל ומסין שק מאות
מובהמ מתקנה בחומרת לתקנה אופה אלובחי
מעלמו אלמ שום קושות אלה כלל מתקנה מתרץ
לעפשה מרבנו היו ורי"ז ורי"ז מהמשמ כ"ן פלוגי
בקנס מרי"ז ס"ל מהיגשתון שמיה"ל ורי"ז ס"ל מהיגן
שתון לשמיה"ל מ"ש בתוספות בטלון מה מובהמ
~~רק מה פסוק ס"ל כרי יחתן לשמיה"ל~~ אבל תקנה
מתרץ לעפשה מונמ אלמרי כרי"ז והברייתא אינל
מעבמ כ"ן מאמרמה מומה רב אותמ כרי"ה מה ס"ל
מהיגשתון לשמיה"ל ומה שמסין שק מה פסוק מובהמ
של תקנה הינו משום ס"ל מבן הלקם מלשמה"ל ומה
שאומר המאמרמ בתם מאומר מובהמ לומה כתבו משום
שכן מדק הש"ס כשיטון מוקמ אומר מובהמ אמ"ם לבל
לומל מבמו מפולומי בקנס אבל לתקנה בחומת אוכ
קושומ שליה מהמ ברייתמ מקנל כ"ן מאומר לק תקנה
המ מע המ ברייתמ כר יהודה ומוסי מאמרי רבנן
נפלומי מבמו בקנס אי היגשתון שמיה"ל אי מאי שמה הינן
ומיון מ מדמ לתוקמו כתבו אלובחי מתקנה ומק אומ

*בגליון כתב ולא ראינו ונראה לה הפלוגתא דרבנן ורשב"ג
דפלוגי בהיגשאון אי שויה היינו אי לשויה אלמא שאין
לה ריתוך לתוקפו בהכי לומר דבהיגשאון פליגי תנאי דקס
שמעולמו אין ראויה כל כך דעדיפא לומר דתלי יהיינו
שון דמעולמו תשב מעט טפי נהנאי דס"ל המגין בפלוגא
דתקנה ור' ותנן דאי לאו הכי יהיה קשיא הל פרתא אלמא
דהתם ק"ל כר' אל שויה והכא ק"ל כרשב"ג דס"ל
דהיגשאון ל שויה וכן כתב התוספות שם בגליון
בסוף השולת בדף ה"ל בתוספות ד"ה בהיגשאון כו'
ומיש אלא אין ראויה מעולמו דעדיפא לומר דהתם אם עלמו
ס"ל כרבי' דאמר דכולא אל שויה ואלו פלוגא תנאי בעי רק
הכא גבי פלוגתא דרבנן ורשב"ג תשב הקי היגשאון היינו
המכר טפי דהתם משוה ס"ל לאולאו דבטלה שפיר דנבל
אלמר דפלוגא תנאי בנדה. אבל באמת דהתוספות דסבהדין
דף פ"ח ד"ה ד"ה אמר כו' משמע דהיינו שאומר ניכר
דס"ל השלת דאמולאו. דהיינו שאון דס"ל המגין דפלוגתא
בתקנה ור' דשלום הם שהתוספות דהתם מובאים אלא
ראויה נהנאי דמעולמו דס"ל השלות הא אם שאומר הנמרא ב
דהמגין בתם הכי דנבתאו של תקנה מ"מ אמר התם הנמ"
הנמרא בתם הכי לומר דנאו דהובאו ראויה דאינ"ל דתקן ל
לומר דנאו הינו הנם שאון הלכה והראויה מעולמו שאומר
דרבנן ורשב"ג פלוגא בהיגשאון אי שויה"ל אי לשויה"ל ו
ואינ"ל לפי התוספות דסבהדרין משמע בפירוש דהיגשאינ"ל
דמעולמו והיגשאינ"ל דתקנה ור' שלום הם ומאות דבשלי
התוספות דסבהדרין ל"מ דמות ובשמ"ן דין דמעולמו
לתקנה אפילו אלמא דנפשיה ונאו לאו תשב דה לדיתן
לומר דנאו הינו ואינ"ל לפי דה יהיה נתבטל שפיר דנבל
המגין בהכא שהמ"ל בפשטות דמשמע"ה לאו תלי דבאו
לתשלום לתוקפו דמ"ל כרבנן דר' ס"ל לשטות דשלי' דאינ"ל
משמע לשטות דשלי' הינו דרבנן דר' ס"ל דהיגשאינ"ל
לשויה"ל ואינ"ל אלו נמנו דר"ס"ל כרבנן דר' ומקבל אינ"ל
יהיה סוכם ר"ל דהיגשאינ"ל לשויה"ל ואינ"ל לאו יהיה דה יתבטל
רק אלמא דר' יתנן ולרבי' ולרב פפא דס"ל לבולהו דהיגשאינ"ל
ושאינ"ל לשויה"ל אבל אלמא דאינ"ל דתקנה דס"ל דהיגשאינ"ל

שויה"ל לאו יהיה נתבטל ומקבל לפי הסתמא דנמרא דאמר
לומר כתבו עי לאו יהיה נתבטל דהמשמע דאמר לומר
כתבו ותקנה ס"ל ס"ל דר"ס"ל דהיגשאינ"ל שויה"ל
ואינ"ל לתקנה ולסתמא דנמרא דאמר לומר כתבו
לאו אלא רבא לתבטל ולומר דבר דר"ס"ל כרבנן דר' ומקבל
דרבנן דר' ומקבל ס"ל דהיגשאינ"ל לשויה"ל והטעם
דאתפסיה בידים אפילו עי חיוב רק מטעם קש ואלובא
דתקנה והסתמא דנמרא דנאו הל ס"ל ר' דאתפסיה
בידים חיוב ודון תורה אלו מטעם קש דהיגשאינ"ל
לבק לאו דלה רבא לתבטל דר"ס"ל כרבנן דר' ומקבל
אלא דר"ס"ל כ' ומקבל ואתא תנא ואלובא דבטלה
אם לפי סתמא דנמרא דהבטקין הל ואם אלובא דתקנה נשמע"
ולפי זה שכתבתי לתבטל דנאו בתנתקן ובריתא ואם
סתמא פסקים דה רבא"ל יהיה נתבטל אל
זה שהקשה בסופר תרוה"ל והבאו"ל ל"ל הרב הל
שהקשה לשטות רשי' מ"ש דפלוגי רבנן ור' דאוקמו
בשומר אלו אתפסיה בידים אבל אם אין בידים אחר
שנתן שומר אם נסר השור לבע"ב ל"ל יהיה חייב מטעם
קנס אלמא לפי הל שאל שפיר דמשו"ה נתן הפלוגא
דרבנן ור' גבי שומרים ולאו גבי שאר אדם הנאין אלא
רבותא דשומרים גבי נפל"מ אלו דאם מיבעי בשאר
אדם הנאין בודאי פטור בנפל"מ אלו אם נפל"מ בשומרים
ולאו קנס שומרים מפילו אם נפל"מ אלו יהי פטורים
עי פטור ש דפשוטה עי לאו תשב כאן לשון כ
כסברת הנתבות והמ"ל והל"ל פלוגתא בהיגשאון לאו
קשיא שומרים בהיגשאון ובודאי פטור שאר אדם
הנאין אבל גבי שומרים היה אפילו דהם חייבים
אפילו בנפל"מ אלו ליכי ב"ד ומפילו אם נפל"מ אלו
בשאר ובחלונם עי הם חייבים משום דשומרים מ
משמרים אלמא בכל קונמו כסברת התוס' והקמחו דבמ"
משו"ה קתני הפלוגתא דרבנן ור' גבי שומרים ולאו
גבי שאר אדם הנאין לאשמועינן דאפילו גבי שומרים
חייבים רק באתפסיה בידים אבל לא בנפל"מ אלו אפילו
אי פשוטה משום דאלו הוי רק בשומרים בהיגשאון ולאו קנס ס

ובכן אלו הם דברי הגר"א ז"ל אינו מדייק בין שהוא איסור אורייתא

ומקור מלבד לתרץ הקושיות המלבי"ם אל מול פרשת הקדר
ומקם להסביר ותם המחלוקת ברבה ורב חסדא. דפליגי
בגדר דבר שהוא מדרבנן בין שהוא איסור דרבנן
ובין שהוא לעולם מעמון אלא אפשר להתאמה דאורייתא
אולם ובגדר יש ובודה רבה בש"ס וסומכ"ל ל"ל ואין
פותר אותם ומקם בפסיקים המשלמים ואת רומם אלוקים
ינקם ואחר בעמ"ה שיטת רש"י ותוספות בגדר המלך
ס"ל גם יבמות בגדר מצות הדיבור ובתחילה נבמלה
לתרץ קושיות המחלוקת המדרשים המלה המלוקם בעל
רשב"ם אלה מתיר ל"ל המקום אה כב"ה דקשה ל"ל ו
והמקום אה מה"ל כולם וקשה בסוגיות אחר קושיות
אלמה של רש"י בקידושין דנ"ג מ"ו ודיבורות אל ל"ל
מ"ב ועל אותן מתרץ כפי רומב בינתם המלה והרחבה
והמחו כולם בלא"ה ואותכי הלטיר אתרץ קושיתם במ"ם
בטוב טעם בחמת לעמ כל רחוי, והנם מאיתו
ברש"י בקידושין דנ"ג מ"ו בדה"ר מאוכל מועה כו"
כתבה רש"י שם מהאוכל תרומה בטומאת המקדש בשיתה
ומלמלה היתו טומאה מדלש"ל רש"י וכן רש"י ביבמות אל
ל"מ"ו כתב כן מהאוכל תרומה טמאה בטומאות
המקדש שהוא בשיתה ובן הקשה הקדמון רב ריקנטי
ל"ל בהגה של הש"ס בקידושין ד"ה הכ"ל ל"ל לעמ מדת רומה
טמאה בטומאת המקדש אומ בשיתה כמאותו בחולין
דף ל"ג מ"ב וכוונתו מבואר מהא מאמר שנאמר שם
בחולין אמרו לכתן טמאו שאוכל תרומה טמאה שהוא
בשיתה שבאמר ומתו בו יחללוהו פרט לזו שהחוללת
מלאומדות ובגדר דף ל"ד מ"ו הקשה בפירושלקן והמ
מאמר שנאמר וכן הקדמון ר"מ"ו ל"ל מלין שם בקידושין
דף הכ"ל ובגדר ובחולין הכ"ל בגלון הש"ס וכן המ"ו
מה מ"ל הקשה של רש"י מהא מאמר שנאמר מאמר
מסוף פרק הנשרפין מ"ל ומשמר שם בלא"ה, הקדמון
רב הכ"ל מתרץ בהבנות הכ"ל ונשמח לד קושיות לרש"י
ל"ל מדרש"י מדברי בתרומה שלו היתה טמאה נגדם שטמאו

הכהן ומצ שפיר הוא בשיתה ובתרומה בתרומת מאוס"
בחולין דף קי"ז מ"ו דה בטומאת המקדש כו' וכוונתו
מבואר דהא מאמר שנאמר בחולין ל"ל מכתן טמאו
שאוכל תרומה טמאה שהוא בשיתה בשמעם מאון מלה
מל יל מלה מלה ומלו שוק מלה בשיתה רק מלמו מלק שלא
התרומה נגדם שטמאו המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר
מאמר שנאמר מאון מלה המקדש ומצ שפיר לומר

שקלו יעלה בעיתה עוורי עני אפילו בעת שטעלה ה
הערומה היה הכהן טהור מ"מ כיון שלחל"ג הכהן
נטמאו קלו יעלה. בעיה ויעיון בהלכות הרשב"ם בעלון
דף נ"ד שכתב ע"כ שערשו"י דיבעורות קלת כ"ש נ"ל
הרשב"ם של רש"י דה' דאכיל מינה הא"ה שס"
הינחו בלב"ש מחולין קנ"ג ב' וכוונתו להיות דאומר
שמחלל דפטור שנאמר כ"ז פרט לקו שחוללת ו
ומומדרת. אבל שם משמע דהטעם הוא משום דאין
איסור חת"ת ואל"ל אין לה אלמו בטומאת הערומה
קודם שנטמאת הקוף וכ"כ התוספות שם קון דה"
בטומאת ובסנהדרין פ' הנשרפין דף פ"ב ב' דה' פרט
אולם לשון רש"י ביבעורות דף ל' דה' תרומה טמאה
קלת כ"ש מכל"ש הרשב"ם ומיון בלעון הש"ס ביבעות
הכ"ל ובחולין הכ"ל שכתב שיש לומר קלת של פי
דבעי הרש"ם פירוש דפרה מתמעטת מהקש פלוני
אלהה הוא דחולין הכ"ל דאותה שם דבולה של תרומה
שבלה לתוך מי חטאת ונטלה ואכלה כ"ז והאוכלה
חייב מיתה כ"ז וכתב הרש"ם שם והאוכלה חייב מיתה
דטמאת מי חטאת ותרומה בטומאת הקוף. ואע"ג
דבולה מי טמאה ובפרק כל הבשר דף קי"ד אמר
שמחלל משום ר' אלעזר פרט לקו שחוללת ו
ומומדרת מתמעטת דלא כוותה כ"ז מכל"ש הרש"
מ"ש וכתב שם רש"ז בלעון הש"ס ביבעות
דל"ה ובמשמעות פירוש מ"ג דפרה ס"ן ו' כתב שם
בתוספות רש"ז דקשו דמת רש"י ובעות דף
ל"ד דה' תרומה טמאה כדמת הרש"ם אבל
אומנם דמה שכתב הרש"ם דמתמעטת דהכא לא
יפהדא הכי הוא דיחן אקול כש"ש שם הא"ל
בדה' והאוכלה כ"ז מ"ש ומיון בתפ"ו שם סי"ט
ולי נראה לתרץ קושיתם של האומנים הכ"ל בשמעון
אופנים (אל"ל עכ"ל לתרץ לפי התרוץ בתחל
דחולין דשם דמשמע הקודחת ולו בעיות אומרו הוא
דיבריה הוא דדביה, מה שאומר שמחלל דאיסור
חל של איסור דיבריה הוא ומה שאומר שמחלל

ומן לכהן כ"ז והטעם משום דיון איסור חת"ת
הוא דדבריה משום ר' יהל אלעזר לעם ולבאורה
קשה הא"ל פלוני שמחלל של ר' אלעזר רבה
שהוא תמן דמשו"ר דשם דה' הוא דדבריה
ומשמע בפירוש דר' אלעזר דאמר שמחלל
ומשמיה הוא תמן ומיון בתמ"ל הכ"ל וכתב שם
בפירוש דר' אלעזר דהכא הוא תמן ואל"ל
שמחלל דס"ל דאיסור חת"ת ס"ל דכהן טמא שאכל
תרומה טמאה שהוא בעיתה דכיון דס"ל דאיסור
חת"ת דהא בהא תלוא ואל"ל הא"ל פלוני על ר'
אלעזר רבה שהוא תמן דס"ל דאיסור
חת"ת ואינו בעיתה אלא אל"ל דרש דס"ל
דאיסור חת"ת באיסור כולל מוכרח לאמר אלעזר
דהוא ס"ל מי פלוני של ר' אלעזר וס"ל לר"ע
דכהן טמא שאכל תרומה טמאה שהוא בעיתה דר"
ס"ל באלעזר קיבל הנשה של נבילה דאתוב שהכ
משום דהוי איסור כולל דאונגי דאל"ל איסור נבלה
אלבשר דהוה אותר אוכל מי אלעזר שבולען אם
אם הבשר ואל"ל הכ"ל בכהן טמא שאכל תרומה
טמאה שהוא בעיתה לר"ע דה"ל שיוכ לאמר
דאיסור חת"ת בכולל דאיסור טומאת הקוף
כולל הוא דכולל הדרות שהוא אותרת לו והטמאה
והטמאות שהוא אסורות לו אם ואונגי דדרול אוכלו
אוכלו הדרות חולין מי אוכלות ויש כאן איסור כולל
~~הדרות חולין בעיתה בכהן טמא~~ מ"ש ברש"ם
דף קנ"ז מ"ז דה' הכ"ל דכולא כ"ז ואל"ל דס"ל
דאיסור חל של איסור בחיסור כולל בדאל"ל חולין
בעיתה בכהן טמא שאכל תרומה טמאה ופלוני
ר' אלעזר ואל"ל שמחלל דס"ל דאיסור חת"ת
ס"ל דהאוכלה תרומה טמאה בטומאת הקוף
דחולין בעיתה ס"ל כר"ע ואל"ל לפ"ל נחוא הכל
מעכל לומר דמתמעטת דפרה פירוש מ"ג דקתמ
דהאוכל חולין ר"מ הוא דסתם מתמעטת הוא
וסתם מתמעטת ר"ע הוא והקשה דמסופק דמתמ"

ופלוגת ר' יוסף של הדין דרשות אבל מה' רשות דאתמר
סתמות נתמ ובר פלוגתיו דר' יוסי הוא ר' נרי' ור'
בנבוכים בהקדמת הרמב"ם ז"ל מס' ברכות ובין הירושלמי
הירבתיתם אם ר' חלוקים לפמ"ש בן כתב הרמב"ם ב
בהקדמת למס' ברכות בפ' הרשומות ר"ש. וחלק
עכל לומר דרי שדברתמ דהדיא בפרה פ"ח
מ"ה פ"ה הוא וכוון דהוכחת דר"ל דס"ל דאוסר חל
על חוסר בחוסר כולל ס"ל דתחלה תרומה טמאה
בטומאת הגוף הוא בטומאה בעבוה ר' פלוגת של ר' חלוקים
וחלק שמוחל דס"ל דאוסר חר"ז וס"ל דתחלה תרומה
טמאה בטומאת הגוף שהוא בטומאה ס"ל כר"מ וחלק
לפ"ז מחת שפיר הט, דמתמתמ דפרה פ"ח מ"ה
דנתמ דתחלה תורם מטמאה ר' הוא ור"מ נר"ח
פלוגתא הדדי. ורש"י דגיטין ודיבמות הל ניי
שמתו דמה שכתב רש"י בגיטין ובדבמות דתחלה
תרומה טמאה בטומאת הגוף שהוא בטומאה אם נקו
חלוקת דר' בדרוחת הדם בפירוש אחר סומכוס
משום ר' בשולמ ושלומון ושלומון ובמגיד חלון
תשלומון ושלומון ופריק הגמרא במגיד אחרי חלון
תשלומון תשלומון תבחו שלון הרמה דאבל מומה מיהו
בלחו חגי לה בומו טומאתו וקא משלם לה מיהו דחגי
לה בומו טומאתו כו' וכתב שם רש"י בדה דאבל
מומה כו' מ"ל דתחלה תרומה טמאה בטומאת הגוף
בטומה, וחלק כתב רש"י בגיטין חלוקת דר' וחלק
שפיר כתב רש"י ז"ל שהוא בטומה ונמ שמואל
גופא נמ"ס כן ומה שאומר שמוחל דאומר בטומה
אם רק חלוקת דר"ח אומנם חלק תרומה מטמאה
יפה רק לפי תרוץ הרחק דשם אבל לפי הרמב"ם
השמוש אומר מתרץ כלל דלפי תרוץ הרחמנן מטמא
הרמ"ם הגמרא בחולין דף נ"ב מ"ב אומרת אומרן
בגיטין אוסר חל של אוסר ושאומר הרמ"ם דמומאל
הרחמנן ומתרמ בו ונמ לפי תרוץ השמ דשמ אל
בטומה אומרת בגיטין וקפמ שמוחל אין אוסר חל
של אוסר ושאומר הכמן דרבי מ"ל לפ"ז ושמ

דמתרץ לשון התלה שמוחל ס"ל דתחלה תרומה טמאה
בטומאת הגוף אומר בטומה כר"ח וקמ לר"מ ו
נדמה נמ החלוק ס"ל לפי תרוץ הרמ"ם דאמר לומר
דבגיטין ס"ל ר' דאוסר חל של אוסר בחוסר כולל רק
הכמ בחלוק תרומה טמאה בטומאת הגוף קמ ר' ס"ל
דאין אוסר חר"ז אפילו בכולל אומר תוכם מומה
ושלום דשאלמ הרמ"ם דמומאל רחמנן ומומה
בן רק לתרוץ השמ לבמרה לכו לומר הכי אלוכאן
דר' כמן לשלומון דהרמ"ם ז"ל אינו חלוקת
דס"ל ר' דאוסר חר"ז בכולל לחון נקרא רק דרוש וחלק
לכו לומר דבגיטין ס"ל ר' דאוסר חר"ז ולפיכ
מיתה בחלוקת תרומה טמאה בטומאת הגוף רק הרמ"ם
לפי גוד הרשה של עבולה ושלה ס"ל ר' דאוסר
שמוחל שהמ אוסר חר"ז ושלום דרבי הרמנן
דגז' דהרמ"ם לוז ולמ"ל ר' נרח אבל לשמוחל לא
ודמומאל בלי החלוק ס"ל כמ לכן לשמ"ל לתרוץ
קושיתם של המשנה הכל בחלוקת אחר בטומאת
בתחולה אבאר דמות רש"י ותוספות ומעבקנ"ל
החלוק ס"ל בדבר שחלוקת אוסרין מדבר
אלו מוקרי דאלו מדאורייתא אלו לחו ובמה יהרה
מתרץ מחלה הכל של נמ

והוא דאוריתא בפסחים דף כ"ז מ"ב ובדף ל"ז מ"ז
אומר רב חייא בר יוסף אומר רב המנדש ושל שמות
ולמלה אפילו בתולו נורדנ"ו אלון חושלון לנדולון
ושל שמות ולמלה דקאמר הגמרא המן שמות דרבנן
כדאמר הקמרא גופא הכא לזו לכיבון לשמות דרבנן
דאמר רב גידל כו' מ"ל ושמ בפירוש ובגמרא
מה דאמר רב גידל ושל שמות ולמלה הוא מ"ל
בתחולת של ושמ, דאי לאמר של הוא אוסר
מדאורייתא ופשוט דאלון ונדשון באוסרין בתולה
ואיון שם ברש"י דה אפילו בתולו ונדנדתא ו
חלק של דף דאמר אוסר הנות חל דרבנן ושל
ומפקי קדושה תרה ושרו אושת אוש לגלות הכל

ותרלושן בנוה דרבנן בן דוקדש ולדעתיה
דרבנן והפרקא בס"ד הפקר חל"ל ושמע בפירוש
רש"י דאוסור דרבנן ניקרא חלוי ובאורייתא
והוי קידושין נמי ומק רש"י דרתבות דף ל"
ר"ב נמי ושמע דדרבנן ניקרי חלוי ובאורייתא
דאורייתא שם בתמצית הענין אות אשרם ולהיות
לו יחד אלשונם ועם ריעיך פרוש כו' ופריק
ודהקדרתן וכוון דשלוחבדי לה היבמ"ל ודיר
לה כל מצוה דנפקא לה לשון מצוה כו' ומשם
הקדרתן שהיבדה כשהיתן אלוסה ופריק הקדרתן
אלוסה מו אותה לה ניכנ ומשם שהקדש נמן
ולתן ושתון דתבנן הקדש נמן ולתן ושתון אוכלים
משלו כו' ופירש רש"י שם דה"ה שהקדש כו' דאבנו
דאורייתא לתו ומשוקבל לה לפיכך לא הוי
הבדר דאוסור דאורייתא הוא ומדרבנן הוא
חוזר לגונה לפיכך ומנינו פרש אל"ל ומשמע
ל"ל בפירוש רש"י דהכא, דסל לרש"י ל"ל
דדרבנן ניקרי חלוי ובאורייתא, ומהתוספ"
דשם בדה"ה שהקדש כו' ומשמע שתחלוקת של
רש"י ומשמע מדבריהם שם דסל דדרבנן ניקרי
אינם חלוי ובאורייתא ומ"ש, ומרש"י דסתים
דף לה" ר"ב ומשמע שרש"י מסיפק בזה דאותו
שם דולתו בעלה של דאחלו ופריק הקדרתן דאחלו
לתו תבולה לפירש רש"י שם דה"ה דאחלו כו'
ומדרינן לקמן מו שאוסרו ומשוקבל בל תחל חוץ
לבדו אותה ונלתו בה לשק עלה לתו מו שישלו
אוסור אחר, אל"ל הוא הוי לה מצה הבתלה
בתבורה אל"ל מפירוש חלשון של רש"י ומשמע
דאוסור דרבנן ניקרי ל"ל חוצ חלוי ובאורייתא
דדאחלו דדרבנן הוא ורש"י קאמר ומדרינן לקמן
מו שאוסרו ומשוקבל בל תחל חוץ לבדו אותה
ונלתו בה לשק עלה ונלתו מו שישלו אוסור אחר
ומשמע דאוסור דרבנן ניקרי חוצ חלוי ובאורייתא
ומאל"ל של רש"י ומשמע דרש"י מפרש אלא נמנל

דדרבנן ניקרי חלוי ובאורייתא מ"מ הוא מלה
הבתלה בתבורה ומיון בתוספות פסחים דף כ"ב
ד"ה אין פ"ל אות הקדשוע כו' דמשמע שלק
דס"ל דדבר שהוא דדרבנן ניקרי חלוי ובאורייתא
ומק פדף לת ד"ה בתוספות דה"ה אלא הוא כ
כתבו שמ תורולמק וכתבו אלו מי טון דדרבנן
אין להק פדיה לתשוב מלא בכל מושבות מבואר
ל"ל ודבשיהק דמיני בלתו דדרבנן אם מבואר
לתו חצו ומתרל קאל ומשמע להתפק אל"ל מבואר ל"ב
מהתוספות שהם ומתפנוק בזה ומלמתן דתולמן
דף לתן ד"ה מבואר דס"ל הקדמתו דאוסור דרבנן
ניקרי חלוי ובאורייתא דאותתו שלק רב אשי אומר
לתו לברכו אלמו לשמע דתנתן שמע מתק ו
ומשרתל נדושק הקדשוע בלנו בו אוסור מרבותי
שמ ומשרתל המושק סוגק לתמה בלנו בו אוסור
הלכק של כתתק משוכר לה משוק מבקל ושריפה
בתי הוא ומ דאורייתא בר אכולה הוא יכן של
רבינו דאומר לתו לברכו אלמו לשמע לפדרי אומר
שמותל שמ לדין הן פ מתי סמוק לשלק אסור
ותוכבון עלון חולין סמוק לבשר אסור ואון תוכבון עלון
ופירש רש"י שם אסור דדרבנן ואון תוכבון עלון כן
ומשריפה בתי דהא דאורייתא חצו ומ"ש אל"ל
משמע בפירוש דס"ל רב אשי ורבינו ורב יהודי
אומר שמותל דאוסור דרבנן ניקרי חלוי ובאורייתא
וכן פסק המחבר בו"ד סוגן סח סמוק חי יקפו אלוהו
דר' אחיר מ"ש בתוספות דה"ה רב אשי אל"ל
משמע דר' אחיר ל"ל דס"ל דאוסור דרבנן ניקרי חלוי
ובאורייתא ומקמי דסוף דף כל מ"ל ומשמע בפרש
דר"ל ס"ל דאוסור דרבנן ניקרי חלוי ובאורייתא ד
דאיתתא שם בסוגה המושה סוגתן אל אבי גול
ר"ל מ"ש ר' יהודה פסל ומאמר שם טמאה
ר' יהודה דכתב חק הסוכות תשלה לק ל"
ימים סוגה הקלוה לל" ור"ל הוא נמי ובאורייתא
אל"ל ומשמע נמי בפירוש דר' יהודה לתשוב

ראוי הוא לבחינת אסורה, כי אין התורה מקרי
אונס רחוי, ורש"י בשיר ס"ל דאהא תליא רחוי
ולא, ושאר הפירוש נמצא דסוגיא דרש"י לדבריהם
שאסור בדרבנן מקרי רחוי ודאורייתא ומאי דקאי
בתוספות דף כ"ד ע"ב כי אסור דאורייתא דרבנן מקרי
רחוי ודאורייתא דפריק שם הקדרה על רב יהודה
שאומר משום רב ונתן דאון שתולה לעולם אין התורה
מתיבו השותל ונטבלה בידו כו' פטור ולכסות אחר
אומרת אין שתולה לעולם אין התורה אומרת פטורין
ולכסות שש"ל דס"ל הקדרה דאוסר דרבנן מקרי
רחוי ודאורייתא כיון דאדאורייתא רחוי לעולם
קרינן ביה שפיר אושר ומלא וכן משמע מקדרה דכתובות
דכתובות דף ל"ד ע"ב דפריק שם ולא"ל דאמאי
שבת דרבנן מאי טעמא דרבנן דפלוגתא אלא"ל
ופטרי מקום אדאורייתא ומשום הוא דבטבח מ"ל אמר
אוקמתא הא שתולה רחוקה היא מדאורייתא אלמא
דס"ל הקדרה דאוסר דרבנן תשיב מדאורי' שתולה
רחוקה ומאין בשבועות דף ל"ז ע"ב דפלוגתא
בלא"ה כי פסיל ורב אחא בר יצחק דקתני הרים
בתמתין, בשבועות המוציא אומר נהלת
אלמא ברחוקין להמיר ופריק הקדרה לתפוקי מאיר
אמר רב פסיל לתפוקי מלק דרבנן לא אמר ולא
אמרינן אלמא, ורב אחא בר יצחק אמר לתפוקי
משתק בקובאה כו' ומ"ד מלק אבל משתק בקובאה
דאורייתא אתא תנא ורבנן הוא דפסול ופטר
רש"י שם דה"ה אבל משתק בקובאה כו' ומ"ל יכיון
דאדאורייתא תנא חוולה שלוה שבועה ורב אחא
בר יצחק סבר הוא ופסיד אלא ופסיד מו
נפקינן לה מקבלנן ליה לא קרינן ביה
והוא מיד ומאי"ש ואל"ל משום בפירוש מלק
דרב אחא בר יצחק סבר כיון דפסול מדרבנן לשתק
בקובאה להמיר לא תשיב חולי מדאורייתא ורב פסיל
ס"ל הא דאדרבנן לא תנא משתק בקובאה להמיר
אבל כיון דאדאורייתא תנא להמיר חוולה שלוה שבועה

אל"ל לרב פסיל הא דאדרבנן לא תנא מ"מ דאמאי
תנא ומאין בבתמות דף כ"ט ע"ב דאורייתא שם בתמתין
אוסר מלה אלו אוסר נדרשה חולבת ולא מתובות
ופריק הקדרה והא אמר ר' שמעון שמא אחות לא
חולבת ולא מתובות פסיר רשו"י שם בדה"ו
ותמוה כו' והכא אמאי בעי תלולה הא כיון
דאדאורייתא חבוא לובאי נקוקה היא והנה לפי
כשאר ב' אחות שמשלו לדרת בלעו ר"ש פוטר
אחות אחות נקוקה אחולה אל"ל מוכח בפירש
דפשטא לקדרה בפשוטה דאוסר דרבנן תשיב
חולי מדאורייתא ומאין בבן דף מ"ח בתוספות דה"
אלא"ל דאמר אמר ר"ל דאמר ר"ל דאמר ר"ל
בדה"ו מדאורייתא אין בדרבנן לא נקרי מדאורייתא ונקט
כיון דאדאורייתא נקרי מדאורי תנא בדה"ו ונקט בדף
נח"ו שם בתוספות בדה"ו תרי כו' כדבר שקר הרמ"ן
מתשוב של השבועה הוא דדרבנן כיון דאדאורייתא
הוא כשר לשבועה ולכן תנא בקרבן שבועה ובתנא שמ"ל
ובסוגיא דף נ"ו אמר שומר נשבו אל"ל הרמ"ן בחידושי
בדף נמ דדרבנן כיון דאדאורייתא לאוקמי לא נפקינן לה
ימ"ש הדר ובאור מל הלון דדאמרת רש"י הוא ד
דאוסר דרבנן מקרי חולי מדאורייתא והרמ"ן ס"ל
דאוסר דרבנן מקרי חולי מדאורי' ונקט שמחלל ס"ל
כר"מ דדרבנן מקרי חולי מדאורי' ומכשלין בבאור שיטת
הרמבם ל"ל הא דאיתא ס"ל באוסר דרבנן אינקרי חולי
מדאורייתא אלא לא

אלהרמ"ן בשלמא לפנינו אהרמבם אמאי ס"ל דכיון שהוא
אוסר דרבנן מקרי אל"ל חולי מדאורייתא איכא
בהרמבם בפ"ז מהלכות מאכלות דרמב שם דאפילו אחר
לו מבול לאבור לא ס"ל אל ושמא לו ורמב בפ"ז מהלכות
דכלי מתכת מלי דרבנן אסיטנה אלאלו אלו תפנו הרמבם
הוא כל מדע התורה ומאין ה ברמבם בפ"ג מה מעשים

ומיון בשנה הבאה אל מ"ו ומיון ברובע בפ"ו אה"ר ברכות
ומיון בשנת אות"ח סימן נ"ו מ"ש אינו - וברובע בפה"ר
תעניות הלכה ט"ו ובפ"ק אה"ר ט"ו ומיון בשל"ו
ומיון בפח"ר אה"ר משנה מעשה הקרבנות הל"ט ובפ"ו אה"ר פסולי
המוקדשין הל"ו ובפ"י אה"ר ולכיך ומיון בסוטה אל מ"ג ד
בדרש הזרוע ורק הלבה מעבורות שבידו אפילו מיסר
ברבנן מלוקות מאיסור דרבנן וכרי מבוה גם מבוריותן
ומיון ברובע בפ"ב אה"ר סוטה ומיון ברובע בפ"ו אה"ר מעלה
ה"ו נכם בה חפץ ולו מעשק אם כן הישראל לו מעל וכרב
הכ"ו נשה הוא ק"ל כר"ו בדרך ומות נומת. וכרב
בה"ל דס"ל להרובע כון שרקע תכשיט אלו להלו נמן און
ומלה גם מבוריותן ומיון ברובע ברש פ"ב אה"ר פרה
מוכנה ומ"ו בשנה בפ"ו בפרה משנה ג"ו ובפ"ו אה"ר תנ"ו
הט"ו ובפ"ו אה"ר שבועות ה"ו ובפ"ו אה"ר כמרה בתלה
הלכה ה"י ובפ"ן אה"ר מבדיק ומיון בכתובות אל ל"ו
חל"ל ובעיר כל המקומות ה"ל שדעת הרובע שאה"ל
שלולע. חלוי מבוריותן ויקרי לל"ל חלוע חלוי מבדבן
ומיון בסופר המלוכר להרבה בפ"ב בשבת שדעת
כדעת הרובע ל"ל ומ"ו בתרלה"ח להמלמן אה"ר ולבוק
ולל"ל שהבאו כל המקומות של הרובע הלל בתרוכה
ומ"ו בשות תנ"ל סי' נ"ו ושות' לבדרון ומסף סי' ע"ו ותס"ו
חלו"ב ש סי' שי"ב ובבלות מלבריאל חלון נ"ו ובית יפרק
חתו"ל סי"ח ובשעים רחוש סי' נ"ל ובנין מולף חלו"ב סי' ו"ו
ובסופר שדרי תורה כלל ה' פ"ב וטמה"ל ה' נדרים פ"ל
ושוב בחת ובשהק חתו"ל סי' ו"ו ולל"ו בה תרומות פ"ל
ובה"ו וכירה פ"ל ובמת נ"ל הלכות וכורה סי' ב' ומיון ב
בתה"ל סימן כח' הסולקת הרו"ו ובו' ומ"ש סימן ס"ל
ובש"ש שם סי' ולה' וכבר תקח בנם בל עבלו חתרו מק
בתוך בהל עלמי ובמלמן בחל שמה"ל וכבר נלון בו לעלמו
וקרי מסורש ונכון ומלמן בנם ולל הכרמו בנם הדבש
ומיון בפסחים אל פח' ובחמלה אל מ' בתוספות שם ו
ובחולין אל לה' ובובות אל פ"ט מ"ב ובמבה אל מ"ב
אל נ"ב ובובות אל סי' ובמלמן אל אל פה' ובפסחים
אל ל"ו ובל בם נרמה שבדבן אין בינו כתובות

ומיון בבכורים אל סי' מ"ב אה"ר ובמ"ל אל סי' מ"ב
בתוספות שם ומיון בבכ"ש סימן כח' מ"ן מ"ב מ"ו מ"ב סימן
שהבאו שם מה שכתב הרמב"ן בשם תשובת הרוש ומיון
ברוש בחיבורו לס"ו מ"ל אל סי'. והרן במלמן אל סב
ברובע שם פלוגתא דרש"י ותוספות שם בהלכה
והנה אל לכתב לעלמו מין לכתה לתחרוש ושומל
סל בין לכתה לתחרוש בלרש"י פלוגי רב יהודה ושומל
אם לן לכתה לתחרוש ובדבן ותוספות פלוגתא
ותנ"ל ושומל בחלוקותן ומיון שם בהרן שבעל
שם הולכו לע מלה הדבשים ושל הבחלת
שבבר אם בחלוקות שמה ומל אחד ומלכה הדחבר
כפי רותה בוכתן לעלמו הלוות כפי דעת המלה
ומלכן לו ובמומנן אל לפנות ומיון בטורי אבן שבתב
לחלק מ"ש ומכ"ב מות נבמ לע שדעת רש"י
ל"ל מלה ולתם בדבן מקרי חלוי ובלוותן
ובעת התוספות סל בדבן שהמל אסור מבדבן
עקת אל חלוע חלוי ובלוותן ומק רש"ל בהקק
שהמל אסור מבדבן אל מקרי חלוי ובלוותן ומק
שומל סל אלובמ מרו מבדבן מקרי חלוי ובלוותן כמשנן
בתוס' בחולין הל"ט ובעת הרובע ובמומיה מין מבדבן
כבלוותן ובאם יהיה מתרלה הולכה קולות הקומק
הל"ט

מבדבן. הלל"ו נסתפק בפ"ל מהלכות תרומות בדין שבקה
הרובע אם אכל בתן טמל תרומה טמלה אולע בעיתה
שבתלמר ומתרא ומתע בו כי יחלוקה פרט לקן שמחולות
ומומנות אבל בחלוכל תרומה טמלה שהבה בטומות
הקון שהמל בעיתה ושנסתפק הלל"ו אם אכל תרומה
שטהבה ובלוותן ומלע טמלה אולמ מבדבן
אם תוכב מיתה חלו פטור אם בעבר כון שהמל חלוי
מבדבן מקרי אל חלוי ובלוותן ומלע מבדבן הלה תרומה טמלה
אבל כון שבלוותן שקבה הלל אולע בקלות ומומנות

ומאמרות מאיסור דרבנן אינו חלוי מדאורייתא ע"ש בלע"
ולפי זה שהכתב דרש"י ז"ל סל מאיסור דרבנן אינו חלוי מדאו"
אלא מלובים דרש"י יהיה הבדל דהבדל שיש לו תרומה
שמדאורייתא היא שתורה לגמרי והוא טמא רק מדרבנן אינו
נקרא מחוללת ומאמרות מתוב מיתה, ונקט שהמתוה היא
מדרבנן אא"כ לא היו טמאה מדאורייתא, ונקט לדע"ת סל
מדרבנן אינו חלוי מדאו" כמו שהכתב לעיל מסוגיא דבכ"מ
ב"ל חוב מיתה הכתב שאוכל בטומאת הקדש
תרומה שהתורה מדאו" וטמאה מדרבנן ונקט וכן לשיטת
סל"ל מדרבנן אינו חלוי מדאורייתא כמו שהכתב
לעיל מחולין ב"ל חוב מיתה הכתב שאוכל תרומה
שהתורה הוא מדאו" והוא טמא רק מדרבנן וחל"ל לפ"ז
מתרץ הטוב קושיות המהרש"ל דאמאי לומר דמה בקדש
בהברייתא בטמאין דקדש נ"ד והיבמות דף ל' הל' אוכל תרומה
טמאה ב"ו בטומאת הקדש שחוב מיתה מוהרי בכה"מ
שהתרומה טהורה היא מדאורייתא והוא טמאה רק מדרבנן
ורש"י לשיטת סל"ל מאיסור דרבנן אינו חלוי מדאו" ושם
כתב רש"י ז"ל שפיר דהאוכל תרומה טמאה בטומאת
הקדש שהוא מיתה כיון דהתרומה היא טהורה מדאו"
והוא טמאה רק מדרבנן דומה שכותב רש"י ז"ל דהאוכל
תרומה טמאה בטומאת הקדש שהוא מיתה קרוי גזות
חלוניות דרש"י מ"ש ורש"ל סל"ל דמדרבנן אינו חלוי מדאו"
מדאורייתא אבל באמת הוכיח שהתרומה הא טמאה
מדאורייתא עכתה אוכלה בטומאת הקדש ב"ל רש"י
סל"ל דהוא חוב מיתה כיון שמחוללת ומאמרות וכן ר"ש
ושמואל סל"ל ב"ל דהוא חוב מיתה בכה"מ ומה שהמר לעיל
עשוה ר"חלוניות בתולין הל עשה לכתב שאוכל תרומה
טמאה בטומאת הקדש שפטור מיתה ושום שמאר ומת
בו יחללוהו פרט לנו שמחוללת ומאמרות מוהרי בכה"מ
שהתרומה היא טמאה מדאורייתא אשה"ל מעמל מן הקרבן
דאתו בו"

ומתה לפי הל שכתבנו דמדרבנן אינו נקרי חלוי מדאו"
אבל לפי מ"ש הפוסקים בש"ס ונקט מחלוקת הפוסקים
והשגת והתרוצים מצינו לומר מעמשנו לתרץ קושית

הברייתא דבלן, דרי"ז עתרל"ל בלעולק ס"ל הברייתא דרת"
אמות קונות ואי"ל נמי אחד דרשיק ושלוח דס"ל הברייתא
דכיון דאדרבן לו ופל אחד דרשיק ל"ל דהת"ל לו מדל
אחד דרשיק ולו ולבו ברשות הקרשל דאיסור דרבנן נקרי
ל"ל אינו חלוי בדברייתא, ואל"ל אין הכרח לרי"
המיק ס"ל [redacted] דרבנן אי נקרי חלוי בדאורי' אלו לגן

ומדיון לסיכון אינו לקור לרי' יחנן אם המוכר עותר
להשתמש במעות שנתן לו הלוקח ולא משך הלוקח החפץ
שקנה דנמל לוכר לרי' בדלוחו בלה אי אשמרינן דרי'
ס"ל דבאיסור דרבנן לא נקרי חלוי בדאורי' אל"ל אסור
המוכר להשתמש במעות כיון דלא משך הלוקח החפץ לא
ולבו מדיון המעות של לוקח ברשותו הקם שבדאורי' קנה
הלוקח החפץ שלו משך מדיון כיון שכבש נתן
לו המעות ואל"ל לסיק לומר דאפשר המוכר להשתמש
במעות שנתן לו הלוקח דבדרבנן אמות קונות, אי' כיון
דבדרבנן לא קנה הלוקח החפץ במעות עד שמשלם
החפץ הקם שכבש נתן הלוקח המעות למוכר אי' לא קנה
ולא ולבו ברשותו מדיון המעות ברשות הלוקח ואסור ה
המוכר להשתמש במעות. אם בדאורי' אינו חשיב קנין
ואסור להשתמש, אבל אי נמי דר' יחנן ס"ל
דבאיסור דרבנן חשיב חלוי בדאורייתא בדאלוי אם
נתן המוכר להשתמש במעות הלוקח הקם שלו משך
מדיון הלוקח החפץ והקם בדרבנן לא קנה הלוקח
ולא ולבו ברשותו מדיון המעות, כיון דאורי' מעות
קונות הקם שלו משך החפץ מדיון כיון דהת"ל
הי קנין גמור ובאיסור דרבנן נקרי חלוי ה"ת
אלא נותר המוכר להשתמש והאומרת הם הא
המספרות מרוקב בב"ו דלא אל"ל מ"ל דה אלו מדיון
כ"ז דהם הדבש אם המוכר עותר להשתמש במעות
של הלוקח היכא שלו משך הלוקח מדיון בהחפץ והם
הם תלוי בשם המרושלם של המספרות, דלפי המת
המרושלם של המספרות דשם אסור המוכר המוכר
להשתמש לרי' במעות הלוקח ולפי המרוקב הלוש של

המספרות ס"ל המספרות לרי' דאותר המוכר להשתמש
במעות, והמספרות כתבו שמדיק מדרים, דבמרוקב
המרושלם פרבו באסור להשתמש לרי' דהמוכר לא הי' על
המעות כי אם שומר חינם כ"ז ובמרוקב השם כתבו המס
דר' יוחנן ורב הונא דאי' לה דבר תורה מעות קונות
לא הקנימו כות שיש לו לוכר במעות שיכול להשתמש
בהם כיון דקונות מן התורה והי שוגל עליהו כ"
אינש ואפשר נוכל להמעיס עוד דשם המרושלם של
המספרות יהיו מחולקים בשמן גם באיסור דרבנן אי
אי נקרי חלוי בדאורי' אל"ל דמרוקב המרושלם של המספ"
ס"ל דדרבנן נקי חלוי בדאורי' ואל"ל הקם דהת
קנה הלוקח החפץ כיון שנתן המעות אבל
כיון דדרבנן לא קנה הלוקח החפץ עד שמשלם אל"
היכא שלו משך הלוקח לא קנה ומשה"ל כרבנן המספ"
בגד בתרוץ הרמשלם דהמוכר לא הי' על המעות כ"ז
שומר חינם ואסור להשתמש, ובתרוץ השמ"פ"ל ד
דאיסור דרבנן אינו חשוב חלוי בדאורייתא ואל"ל הקם
שלו משך מדיון הלוקח החפץ" כיון שנתן לו הלוקח
המעות קנה הלוקח החפץ ולבו המעות ברשות של
לוקח לרשות של מוכר הקם דדרבנן לא הי' נשמע
עד דשיק ולא ולבו מדיון ברשות של לוקח המעות
ואסור להשתמש המוכר במעות שנתן לו הלוקח כיון
דס"ל דאיסור דרבנן נקרי חלוי בדאורייתא אל"ל הקם
דדרבנן לא הי' קנין ואסור המוכר להתמש במעות שנתן
לו הלוקח אבל בדאורייתא נקרי חלוי, והי קנין ומותר
להשתמש ולכן כתבו המספרות שם בתרוץ השמ בגד
הלשון ומ"ד"ל דלא"ל יחנן ורב הונא דאי' לה דבר
תורה מעות קונות לא הקנימו כות שיש לו לוכר במעות
שיכול להשתמש בהם כיון דקונות מן התורה והי שוגל
עליהו כ"ז אינש ומשמע דגוונא המספרות אינו כדבריהם
ולפי מעות דאתו הוא אומר בגבשי המספרות, ודיק

ורת"ס"ל כר' יחנן דדת"ל ומ"ל דבאיסור רב חסדא כדרך
שמנע ושיבה בעוברון כך חלנו בלקחות אל"ל ס"ל לרבחסדא

תוספות דמעות קונטרס כרי"ז בלרוש לקול בראורייתא היתר
לתו תקנה. ולא תקשה ודה תוספות דיל"ל סל"ל יתא דשמע
משם דרת"ס סובר כרושלקול דדרכם תורה משינה קונה ולא
מעות דאוריתא שם אומר רב תוספות נתון בר רב ולחק אומר רב
תוספות בעובב כותרת בלא נתסרו משינה והיינו כרושלקול
ומל"ל תקשה דרת"ס אדרבי מיון שם בתוספות דבבא
מציעא דה"ה נתינה לסיטון כ"ן שמתרלמן בלא נשאל דרב
תוספות דבבא אמרב תוספות דיל"ל הכל מישל ומל"ל כיון ד
לפי התוספות דבבא הכל שמתרלמן דבסי רב תוספות והתם
ומל"ל סל"ל רב תוספות בתמות כרי"ז דדרת מעות קונטרס כיון
שנתבו שם התוספות מל"ל כיון בלר"ו ומתן אין
הבעל המלוה סל"ל בחמישור דרבנן אי מקרי רחמנא בדאורי
אין לו מל"ל לגמורה מל"ל בדרבי תוספות אין הכרע המלך
סל"ל בחמישור דרבנן אי מקרי רחמנא בדאורי אין לחן. ונמל ל
להיכיח מתות קושמא דב"ן הכל דרב תוספות סובבים ד
דחמישור דרבנן מקרי מל"ל בדאורייתא. ומתם
יהיה סובבים דחמישור דרבנן מקרי רחמנא בדאורייתא
ומתם הדרך יהיה מתמרלן הכל אל נמצא מחיצה דרב
סד תוספות התם רסל"ל כרי"ז דדרת מעות קונטרס מ"מ
סל"ל דהמוכר אסור להשתמש במעות אם לא משלם מלוה
המלוה ושום כיון דבדרבנן אינו מקרי הלוקח המלוה
אם לא משלם ומלוה אל"כ בדאורייתא לא נפקע ולא הי
המעות מרשות של לוקח כיון דבדרבנן לא הי נמל"ל
בדאורייתא מי לא הי נמצא דאל דדרבנן מקרי מל"ל
חלוי בדאורייתא ומלוה לקומר רב תוספות בבל"ק לה"
מ"ב דמתמתן דקתמא תמל ומשבם שלו הפסת אומר לן
הרי שלק לפמך אלמא דס"ל המתמתן דאוריתא אין בחמישור
הרמ"ה הרי שלק לפמך ומומר רב תוספות שלה דהם ומתמתן
אתיא כר' יצחק ולא דבבא ולא מצינו לבקשות קושמא
המגמן הכל דכיון דחמל משבם שלו הפסת לא הי אלא
דדרבנן דקול כרשי"ז דבדאורייתא מתם ומוצא אלא
ומסא דדרבנן דהי היינו שמוצא מצב גם דבבא מצה
מי דיכול לומר הרי שלק לפמך דדאמרו מבי בשור הנשכל
ס"ל דבבא דמוצא יכול לומר הנשל ומשום דשור הנשכל הוא

אסור דאורייתא והי היינו המעכב דאוסר דאורייתא
תשיב כמו היינו המעכב. דצ"ל דרב תוספות והיה סובב
הכא דדרכם תורה מעות קונטרס ומל"ל לסיק לומר דהמוכר
מתם להשתמש במעות מ"מ ס"ל רב תוספות דאסור המוכר
להשתמש במעות דכיון דדרבנן לא מקרי הלוקח
החמל מדד שומשלק וכיון אלא משלק הלוקח החמל מ
מדיין מל"ל לא נפקע החמל מדיין מרשות המוכר
ומתם המעות לא נפקע מדיין מרשות הלוקח ולא הה
המעות של מוכר דכיון דדרבנן לא הה קנין מדד משלק
ל"ל דבדאורייתא לא הה קנין מדד שומשלק הלוקח החמל
ומל"ל הדה"ר הכ"ל בתשובה הגם דחמל שמכם עליו
הפסת אלא הי כ"ו אסור דרבנן כיון דקול כרש מ"
מקרי מלוה המלוה ל"ל בדאורייתא מל"ל הה חמל שמכם
עליו הפסת דומה ממש לשור הנשכל וכיון דבשור הנשכל
ס"ל לרבנן דמוצא יכול לומר הנשל ל"ל בחמל שמכם
עליו הפסת הגם דמוצא רק אלא אסור דרבנן מ"מ ס"ל
נמי הרבנן דמוצא יכול לומר הרי שלק לפמך דאסור
דרבנן מקרי מוצא המלוה ל"ל בדאורייתא. ומל"ל לרב
תוספות יהיה הפלוגתא דרבנן ור' יצחק בשור הנשכל
בסברת התוספות דמיטון הכל דרבנן ס"ל כיון דשור
הנשכל הוא אסור דאורייתא מל"ל הה כמו הינו ה
המוכר ומוצא יכול לומר הרי שלק לפמך והה"ר ל"ל
חמל שמכם עליו הפסת הגם דמוצא אסור אלא דרבנן
מ"מ כיון דאסור דרבנן מקרי מוצא המלוה דאוריתא
הוא"ל חמל שמכם עליו הפסת ל"כ כמו הינו המעכב
מוצא יכול לומר הרי שלק לפמך. ור' יצחק ס"ל הגם
שאסור הנשכל הוא אסור דאוריתא מ"מ לא תשיב להינו
המעכב ושום כיון דבמות הה הינו שמוצא שמכם
ויכול לומר הרי שלק לפמך בשור הנשכל ומל"ל אם בחמל
שמכם עליו הפסת כמו מקרי הינשמ"ל ויכול לומר הנשל
ומתם הה כמו כשל"ל ור' יצחק את שמה הפ' דיכול לומר
הנשל. ומשמע מומר רב תוספות שפיר דהתמתן ד
בחמל שמכם עליו הפסת אמתא כר' ולא כרבנן ו
ורבים דפרק של רב תוספות ומומר לא דבל"ל אמרינן

בחיסורי הנולה הרי שלש לפנק דאינ"ל נפלינו בחיוב ב
בפסח פ"ו יהיה סובסם דיחיסור דרבנן עקרי דאורייתא
ואינ"ל חיוב שאבסם שלו הפסח כיון שהוא אינו רק
אלו דרבנן עקרי דאורייתא אלא דרבנן לו דבסם
לו דבנ"ש אוסרינן בחיסורי הנולה הרי שלש לפנק
ואתעבדן בחיוב שאבסם שלו הפסח אפילו לרבנן אבל
אתרוי דכיון שאינו אוסר רק מדרבנן עקרי דאורייתא
ואינ"ל הה הינק שאינו נעשה ו ואינ"ל אם רבנן סל
בשער הפסל דאינו נכנל לוער הש"ל אא"ל בחיוב שאבסם
ומדאת רבנן דינכל לוער הרי שלש לפנק אלא בלו
הי כ"ן אוסרי דרבנן והי הינק שאינו נעשה
ושאינו שער הנשל דהוא אוסר דאורייתא והי
כו הינק הנעשה ו ואם סל ריבה אחם בה תיכן סבתא
לוער דדרבנן ע"י ישראל יפלונ בשער הנסל בסבות
התנספות בנולן הכ אי אוסר דאורייתא נקח
הינק הנעשה אולן דדבה יסבור דכו"ס סל הינכן
דהי אוסר דאורייתא הי כו הינק הנעשה קנ
דהאמת הי הינ שאינ"ל אא"ל כיון דהוא אוסר דאורי
עקרי הי כו הינק הנעשה ואינ"ל בשער הנסל כיון
דהוא אוסר דאורי אם ר' ישראל סל דהי כו הינק
הנעשה רק דדבנן ור' ישראל פלונ בשוה"ל בנה
אי אמרינן דאינ של שער שאי בפנו אולן כך הוא
שיטת בבל הכ ובנה יהיה מתרץ אל הקושיא
הא"ל הכ ושיטת רש"י הוא כו שבזה"ל אמ"ל

פלגות שייך לעיל בדף יב"ב לפי הלא הרחרשל מהרמ"
הרמב"ם. ולזו תקשה הא"ל מכל לוער דהרמב"ם סל דרבנן הם
חייבים בכל אינן אפילו בנפל ממולא בהאונס ובשגגה דאינ"ל לפ"ל יהיה
הרמב"ם סובר כהרמ"ם דרשומרים חייבים אפילו בנפל ממולא באונס
ובשגגה אומנם דבמכל לוער דיה דס"ל להרמב"ם דרשומרים חייב

בכל אופנא לא מטאוייהו דהרמ"ם כתבו דיעלה ס"ל רבנן דאפילו בנפל
ממולא חייב השומר משום דאמרינן תשוב להיזה"ל אבל להרמב"ם מכל לוער
דבנפ ס"ל כרש"י דלא חשיב גרמא רק להיזשמ"ל וא"ל הם חייבים אפילו
בנפל ממולא וכ"ש בהתפסי בידים משום דס"ל דשומרים משמרים מ
אדם בכל אופנא לחייב כמבארת הגמרא והרמ"ם וא"ל לפ"ל הרמב"ם ורש"
יהיה מחולקים מה דרש"י ס"ל כיון דאמרינן לא חשיב כ"ו להיזשמ"ל אב
אפילו בשומרים אינם חייבים רק בהתפסי בידים משום נזק ולא בנפל
ממולא. והרמב"ם יהיה סובר הגמ דלא חשיב גרמא רק להיזשמ"ל וא"
שומרים חייבים אפילו בנפל ממולא לרבנן דרי' משום שמשמשם מ
אדם בכל אופנא. אי דנוכל לוער דבהמות ס"ל גם הרמב"ם לפרש
הפלוגתא דרבנן ור' כשיטת רש"י דרבנן דוקא התפסי בידים
חייב ולא בנפל ממולא. ולפי זה שיכומה לנין דפלוגתא דרבנן
ור' בין לשיטת רש"י ובין לשיטת התמס' אינ רק אלו דא"ל
נמס בדאורי' שומרו' אבל לר' יהו' ס"ל דנמס בדאורי' שומרו' בכל
אופנא חייב אפילו בנפל ממולא השומרים כ' בעצמו ניחא שפיר
ומכל לוער דהרמב"ם ורש"י אינם יחולקים כלל לפי הלוער דנכל לוער
דיה שנחשב רש"י דרבנן אינ חייב רק בהתפסי בידים ולא בנפל
ממולא נמי רק לפרש הפלוגתא דרבנן ור' כיון דרבנן ס"ל כרש"
וכיון אלו חשיב אינ רק להיזשמ"ל הו"ל שומר בהיזשמ"ל ור' למנמס
בדאורי' שומרו' בהיזשמ"ל אבל לר' יהו' כיון ס"ל דנמס שומרו'
בדאורי' ס"ל ר' דשומרים חייבים אפילו בנפל ממולא אפילו בשומר
בהיזשמ"ל דנמס שומרו' בדאורי' וכיון דאינ נ"ל ר' ור' הלכה
כר' בדאי שומרים חייבים אפילו בנפל ממולא. אל בדאי אם
רש"י ס"ל ספק וס"ל להלכה כהרמב"ם דשומרים חייבים בכל אופנא
כיון דהלכה כר' רק בנפ יהיה הרמב"ם ורש"י מחולקים בפירוש
המימרא לרבנן אלומא דר' דרש"י ס"ל סובר דלרבנן ש
שומרים אינם חייבים רק בהתפסי בידים ולא בנפל ממולא
ממולא כ"כ ה הרמב"ם ס"ל לפרש לרבנן דס"ל הגמ דלא
חשיב אינ רק להיזשמ"ל והו"ל שומר בהיזשמ"ל ולא נמס
שומרו' אם חייבים משום נזק ומשום דשומרים משמרים
אדם לחייב בכל אופנא ונמ בדיר לא"ל לפרש שיטת רש"י
והתמס' דרבנן הרמב"ם ס"ל

לבאר הרמב"ם בדין קנין חליפין שכתב
בפ"ו מה' שכירות בחלוקו של אדם
קונה לו שלו ומקנה אינו פי' שהוא שכורה
ביד אחרים. וכן הוא בח"מ סימן שיג סע"ג
ומה לבאר שיטת רש"י ז"ל ובאו"ס כשיטת הרמב"ם

ופתב לי מיסי החלב וחל"מ כי אלה אחרון
לבד מ"אומנים שנים עלה - ונ"ל ודבים תמהו
על הרמב"ם מהמשנה ברק ומקנים ר"מ
בדף ו"ל ע"ב בדרך. השכיר לחם המנוף ומקנה
המשכירות מוטעם חלם ואלו נמתו בחלם
השכיר קונה להמשכיר ולא להשוכר
אלא לא מקנה מדין המשכירות אלא מי קנין הוא
החלם של המשכיר - והמשנה לולך מבואר דקי"ל
בשם הר"י על הרמב"ם מהא דקי"ל שכירות
לזמן מסכר הוא. ואלא כיון דהשכיר לא הוא
החלם של המשכיר - והלחם משנה מבואר מדברי
יד מהרב מהרי"ל מהדרכי מהלון בלא אמרינן
שכירות לזמן מסכר רק לעשין התשלומי
שהוא משתמש שם אבל לשאר דברים כגון
לעשין עלוה אז לשאר דברים הפקר החלם
נוכה להמשכיר - ונראה עפ"ז מה על
התלות הקושיה של המל"מ דהא התוס' בב"מ
דף נ"ו בד"ה והאי כתב מפורש דדוקא אבי
אמונה אמרינן שכירות לזמן מסכר משום
דהחם כתיב מסכר מזמן ולא במנוף אמר
ובה"מ מלמדנו זה בהשג' בת ומ"ס שיג) שמה
מ"ל יד הקושיה משכירות לזמן כ"ו ומיד
אפילו להתרוץ של המל"מ, שאור מדברי אמוראי
על הרמב"ם מהמיוחסים דרק מנקים - ומאין
בקנות של סי' שיג סקי"ז - ונ"ל לומר ולחדש
דהא דכתב הרמב"ם דחלם המשכיר קונה
להמשכיר נהו רק היינו שהשוכר לא הנדים
שכרו להמשכיר אבל היינו שהנדים שכרו

קנוי החלם להשוכר דסמכינו דעתו דהמשכיר
ומדר ומקנה בלב שלם בהכנעת מתנה - ואם השוכר
להכי הנדים שכרו אדעתא דהשכירות אינה משלמת
אלא לבסוף לזמן כן נמצא שהחלם שלו לגמרי
ובהגע כדבר התוס בבא דף ע"ט ע"ב בד"ה
אי כן אבל היינו שלא נקבל מדברי הלבר
לא סמכינו דעתו דהמשכיר ולא הוי כמתנה
ותלון זה מבואר להדיוט מדברי רש"י בב"מ דף
ע"ב שכתב שם ונ"ל ולא שתקנה לחלבו
דברי דקבל השכר מנה המנוף לאוכר כל ומו
השכירות וחלבו של אוכר הוא מבל רש"
ומקדים רש"י בלשונו דכון דקבל השכר מנה
בעצמו דאי לא קבל השכר הי' קונה בתורת
חלם אלא דהשכיר להאוכר - ואלמלא השכירות
מנה בכל הנושאים להקדים מנה כמבואר
בבב"ק דף ק"ט ע"ב כ"ל שלא קבל השכר מקדו
מדברי חלבו של משכיר לגבי קנין וכל הבאות
אשרי' פס' דב"מ סי' יב לחלק כן אבי הגמ' של
מ"ה ואלא דמהגמ' של אין חייב מדינא לה"
לעניינא דהא הגמ' מפקיר מדי שיתקנה
כמוחרת דדהא בגמה מקומות הגמ' חלק
ושתדיר וכו' - אלמנם מבואר חולון זה בדברי
הרן בנדרים דף מו ע"ב בזה שתנה שם
בשם אחרים דלית להו התרוץ של רת דהגמ'
מפקיר וכו' שהמבואר שם מנדים אלא המשכיר
יכול לחסור בזמן השכירה על השוכר וכתב
לחלן דהיינו שהנדים השוכר שכרו להמשכיר
כגון דקבל השכר אינסרלן אמנם המשכיר לגבי
ולא אלי אסר אבל היינו שלא הנדים לשכר
שלא דאורתא ליה להמשכיר מדין נכות
ויד בכל הבית - דאלו אלי אסר מ"מ שם דה
היכי דמי - ומנם מבואר חולק עם הרמב"ם
פרק ה' השואל דה' תמ לעובה ואלא אמר
כן לגבי קנין דהיינו שלא נתן מדין השוכר שכר

החלם ושל המשכיר יד וגבוה בחלם - ואם שלמו
אלוהיה אלו דברים הפרקם בחלם הלו של המשכיר
ובבהלם כתב הרמבם ריחלם המושכר קונם
להמשכיר אבל היכול שהקדים לו שכרו אינם חלם
המשכיר לגרי ואין לו שום גבוה בחלם וקונם
להשוכר. ואל"ל בפלח ובקבל דבלם ונגנבם ד
דמוכיח דטעם תבלם המשכר לבלם אינם לה
בלם לגרי מחלגרו נהלו החלם של השוכר וכל
וכל וקנו שפיר המקשרות בתורת חלם וכן
יל בהלו בקיבל שכירות לולמו מוכר הולו נהו רק
היכול שהקדים שכרו מסוכל בלתו דמשכיר
כנל - ומשלם בנם קושות התוס' בבבא בלם
נו דה' נהלו בסתרות הגמרא דשם ומם ומשלם
בנה קושות התוס' בבבא בלם ולו בדה ומנמו
מושכר דהול להשלול אלו להשכיר המנוק בחלפין
ולפי דבשיטת מהרי"ר בלבל היה לבל לקבל
השכר דולה לו אלו קנו המקשרות לפי הרמבם
אם לפי דבשיטת רש"י להבולו חלוה לשיטת הרמ"ם
חב חוס' סה' דשמבם בהלו בקיבל בקדושין
בלם כו לולו בלו קנם בשטר ידב שיתן דמוק
לו מהנ היכול שהתנם לקמות בשטר לתנבלו כמו
כסף בלו מהנ בלו שטר בנוק שנותבן לו את השטר
מ"מ לו פרוש פרמש והל"ל בשטר אלו בלו מהנ
והבולו שם בשם הה"מ והבו דמהנ היכול דפרמש
לקמות בשטר בלבם ולולו וכל הנתנות
סי' קלו סקב' ולולו - ולכולרה קשה טובולו
דבבו בלם ונגנבם דבלם השכיר להם בקרקע
וקנו המקשרות בתורת חלם וקבל השכר
בעבר הקרקע והקלו התוס' לגה הי' לשיך
לקבל השכר היו יכול להשכיר בחלפין ותרבו
בשכירות קרקע אינם נגנם בחלפין ואינו נלה
היו יכול להקנות להם הקרקע בשטר דשכירות
קרקע נגנם בכסף ובשטר ובחזקה טובולו בבבה
מקומות ולגה הי' לשיך לקבל שכר ולולם

אבשטר לתנאיה לולו מהנ אלם היכול דפרמש ולולו
דמי לכסף מהנ היכול דפרמש לקמות בלו שטר
אולם בלולות תמנב הקנלולו אלם אלו נמנו דבבו
לולו מהנ בשטר לתנבלו בלולו כסף מ"מ הכול הלו
כמוכר שדבו ומנו ראתם מהנ בשטר לתנבלו
כמבולר בקדושין דלם כו ראלו דהלו רק שכיר
לעבולות להפקולם המלוכר מפירותיו ואל"ל
וקשה לגה הי' לשיק רק לקבל שכר היו יכול
להקנות בשטר לתנבלו אולם לפי דבשיטת מהרי"ר
ולה הי' לשיק לקבל השכר דולה לגה מלו
לפי דבשיטת רש"י לבל הקנלולו בשטר לתנבלו
כמו כסף ונתבבו לתרבלם ולתלן דהלו
דבשיטת הרמבם דחלם המושכר קונם להשכיר
להלו רק היכול שהשוכר לולו הקדים שכר לה
להשכיר אבל היכול שהקדים שכר קנו
החלם להשוכר דסובלו בקרקע" דהשכיר
ולמכר ונגנב בלבם שלם בהנות ועונות ומם
השוכר להכי הקדים שכרו אולם בשכירות
אינם משתלמות אולו לבסוף לדקם כל נותנם שהם
שלו לולתם והבלות רחוה מה תוס' דבבו בלם
מ"ל - דה' אלו כו ומם מרשו בבבו בלם מלב

ומצד הראיה לתרלף קושיית התוס' דבא"מ דלא
כן מה הוה ומאי קושיית התוס' דבא"מ
דלא ניחא דה' ומקומו מושכר כו' ומצד הבחינה
ראיה לפי דבשיך לשיטת הר"ן ——— ,,
אינו הינם הגם שבכם תכונה דברתם
אלא עלה לומר כן דבשם גם שהוא נפתור ופרח
והחלמת התרולף והחולק שבתבת הוא הנכם
בטוב טעם ודעת בשכלם הצק והישר
אלא בחלמת בעלמות החולק והתרולף שלא
הוא מופרך אבל לדבריו לפי"ד (א') מהרמ"ל
בחלק סימן ר"ס"ל ב"מעמר בפירוש שלו בבשיך
בבריב שם הרמ"ל נלא אוהו אלא שבר הנקוק
שמונת בו אלו נתמנ לו בחתנם ובקמן אלו אפילו
בדיבור בעלמו קנאו כו אבל אלא אונת ב
ברשות המוכר ואלומר יבכה חלורי ללוקח
בחנת שקנם אמנ לו קנה מדת שהשכיר לו מקומו
וקנה לו בחלת בדרכי הקנאה כו אלא משמע
בפירוש מה רמ"ל באפילו אלא השוכר לו הקרקע
שכרו מבור חלורו להמוכר אלמן שקנם ב
בחלת בדרכי הקנאה אמ"ל הלו חלורו של
שוכר וקנם הלוקח המשלמן מה שמונת בחלק
ששכר מהמוכר ואלא אפילו בקמן מהמ כמו
שכתב שם הרמ"ל נקודים ומוכח בסמ"ע
סק"ד אלא כמ"ש שקנם החלק להלוקח אלו
להשוכר אלא קנם החלק בחלת בדרכי הקנאה מהמוכר אלו מהמשכיר —
(ב') מה שכתבת דשטות רש"י דבדקו אלא
אלא קבל השכר מקנם המקום ולדקה לשוכר
אבל אלא לו הקרקע שכרו הגם שקנם החלק
בחלת בדרכי הקנאה שהקרקע נקנת מחבתן
אם אינו מדין חלורו של משכיר כמ"ש לשיטת
רש"י דבא"מ דלא אבל אבל אינו אינו מה
תמה מדת רש"י דבא"מ דלא נקנה אלא דה'
בחלת המשכיר דמשמע מרש"י בחלת ב

בפירוש שלו כדבשיך ומפילו אלא לו הקרקע
לו שכרו להמשכיר רק אלא השוכר קנם בחלק
בחלת בדרכי הקנאה שני קנאי חלק
להשוכר נגל הרשה דשם בחלק דמשכיר
שלו השכיר את החלק כו ואלכ אלו ניחא
דשיטת רש"י קבי קנאן שכירות קרקע בדבקו
בדבקו היכא שהקרקע שכר אלא הוא
החלק להמשכר אבל היכא שלו הקרקע
שכב להמשכיר לא קנם המשכר חלק
הגם שקנם המשכר החלק בחלת בדרכי
הקנאה אלא אלא הקנאות של רש"י לזה
לפיק רש"י לפרש הקמרא על זה האמת
שלו השכיר את החלק ואלה הלו הבל
של בעל החלק ויהיה הרבותא בחרמתן
הגם שסתם אלקוחי מפקירי נהו
בעלים וקנאו לזה חלורו אלפילו נדם
השוכר והמבינתן לו נכה אולפי בבשיך
ושלהקנאות קושיות אלמוה על רש"י
דהא רש"י אמ לפרש סוגיות הקמרא
בבל מנוכאו אלפילו היכא שהשכיר לו החלק
אמ מכל לומר דהבל יהיה של בעל
החלק והיינו היכא שלו הקרקע השוכר
שכר החלק להמשכיר ואלה לו קנם
הבבל יקנם אופה יהיה הרבותא ובחידוש
בחתמתן הגם שהמשכיר השכיר לו אלא
את חלורו והשוכר קנם את החלק
בחלת בדרכי הקנאה אמ"ל כמ"ש דבקו
אלא הקרקע שכרו להמשכיר לו קנם
השוכר את החלק ולא את הבל —
והבל שייך לבעל הבל אלא לזה שיק
רש"ל לפרש שלו השכיר את החלק. ושהיה
הרבותא הגם בחתמתן הגם שסתם אלקוחי
כו ולכולהה קנאו אינ דשטותו בבבה
בבל החלק בהבל הגם שקדם השוכר

והקביעות כיון דאינו שהקביעות היה בשם
המלוה בחלקו ואינו נכנס לו בשם חלקו
ואינו לפי פירושו הלא מדיין יש להקשות
מאי רבותא הוא בחתמתן ולפי שיטתם
בשיטת רש"י הוא מדיפסא אלא רש"י לפרש
שלא נשמעינן אותם ויהיה רבותא גדולה
כנ"ל

מדיר מיהו הסכמת והם אינם ושמעת
מה שאומר מפרר לך חיבו של עפלוא אשלח
לו ר"ל כמשמעו בגה הגיהו ובהשי"ג
ומנה יהיה הוכחה ורמיה אלוה ומה
ומפורסמת להיפך מה שרגיל לפרש
שטות רש"י

והוא בלבוארה קשה קושיה מלומה
על רבא דאינו כמו שהיתה עליה אל
לונה מושכרת ביד מוכר מעכר ואי
כ"ז וקשיא לו לזה לפיך רבא לאוקמי
בנכסים שהיתה חלקו של לונה מושכרת
ביד מוכר הוא אלו לאוקמו בפשוטה
בלוי מושכרת כמו שהיתה הפורעת
של מוכר אונת בהעלויה של לונה
ומעמדת מאי אמרו רבנן משכון
לגזירה שמא ואמרו שרפו חיוקבעליה
הכא ברשותיה דלונה נהנו אלו עפלה
בחלוש אוהו טרח ומלגל ומוינת לה —
ולכי להקשות כיון דאלו אמרינן דאיירי
דמוכרי בנכסים אמאי השכיר הלונה את
הקלויה להמוכר אלא הוי חלקו של
לונה ואלא תקנה לו חלקו בנתונה
הקרקע ואלא אינכא לאוקמי דהלונה
לאו קנה הפורעת נחתה הקרקע אלוש
דקרקע קנתה אלא רק אלוש חלקו
וכיון דאמר השכיר הלונה את הקלויה

להמוכר אלא לאו הוי חלקו של מוכר
אלא דהוי חלקו של לונה ואלא מכל
לומר דלאו קנה הלונה את הפורעת
מהמוכר אלא דפסל לרש דאמר
אלא רק אלוש חלק דחלק שמונה
קנה הפורעת קנה לא
אולם בחלקו דאי כיון דהפורעת של
מוכר אונת בקלויה של לונה אלא הוכחל
מה הקנה להמוכר הוי לוה רשות של
מוכר ואי של לונה. ובן כתב הרשב"ם
בפרק הספינה דגל פ"ה שרשות הנקנה
שהתפלו אונת אלם הוי רשות הפקיר
ומיין בשל סיון בפ"ה סימן ז' שמובאו
לקמן מה הרשב"ם ואלא כיון שהפורעת
של מוכר אונת בקלויה של לונה אלא הוי
רשות של מוכר ואלא הוי חלקו של
מוכר ואי של לונה ואלא לכי לאוקמי
דהלונה קנה הפורעת אלוש דמיין
דאלו כיון דהפורעת אונת בקלויה של לונה אלא הוכחל
מה הקנה לפי הרשב"ם כנ"ל —
ולכי לאוקמי ולתרגל דבהי דהוי רשות
של מוכר כנ"ל שאונת שם הפורעת
אבל דאלו רק אלם לאו קנה הלונה הפורעת
מהמוכר אבל כיון דהלונה קנה הפורעת
ואלא מכל לומר בדרך שקנה הלונה
הפורעת מהמוכר הוי תוך רשות
של לונה ותחלקו ולקיחתו של הפורעת
באין בחלקו כמו דאמרינן אשה —
ותשה באין בחלקו — ובהקל הקלה

הגרי"ז חלק א"ס סימן סה' על זה שהתבאר
אחרי הגדולים התנאים שרולם לבטל
התרם ושרש זה שרתה הרשב"ם דחלק
של נפעל אינם קיים דהול רשות היבחיר
והעלה שם בין דהנפעל יקום הפעלין
אלא עיקר תלדו ותתנתם בחלון באחד
ואלא לפי סברת הגרי"ז עכ"ל לומר
לבאורה דעתיה שפיר דלכו"ע אומר דלעיתא
של הפעורה ותלדו בחלון באחד דאלו
מקומיים בבה"ק כמו קושטא) לאוקמי כן
בבה"ק דהיינו דעלוותא של לוקח
מושלדת בידי הוכר שלא שייך לאומר
דלעיתא של הפעורה ותלדו בחלון באחד
אבל אלו מקומיים בבה"ק כמו קושטא
אלא אינו לאומר דלעיתא ותלדו -
בחלון בתרתי ולאלקים הלוקח הפעורה
משום דאתי אלא מן שמים חלמר יקום
מלותא דפסחים ופשה ישרה ונכון
היא - אבל בחלמה כפש הקשה
הקלמר הת"ש של זה הגרי"ז בסימן קפ"ט
והקילמר מדבשיו דלא מה מקומה ותתנתם
ותתנתם בחלון באחד כך היינו דנתן
לו שטר אבל לא בדיבור בלאחר והא
כיון שרתה של הנפעל קנוי להיבחיר
כל זמן שהוא שלו אינו מקום לנפעל ב
בדיבור בלאחר ולא אלמרינן ותתנתם -
ותלדו בחלון באחד מקום בקבלת
סימן קפ"ט סע' א' - ואלא הא לפי לאומר
דלעיתא ותלדו בחלון באחד רק בשטר ולא
בדיבור בלאחר ואלא הדר קושטא
לדרכת כולל - אלא באמת נוכל
לתרץ ולאומר דסברת הרשב"ם עתה
מהלון אינו דאמרי דמיש פרק הנפקיד
ונהנה דהנו דאומר הנו בחלו מסקנא
דהנו דאמרי דמיש פרק הנפקיד
ובמן שהיתה עלויה של לוקח מושכרת
ביד מוכר ואז אינו לה כמו קושטא
לשושת אלא מכרת בלאו כל כסברת
הרשב"ם ואלא הוי לוה תלדו של לוקח
אלא לאו נוגע לומר דאמרי בבה"ק בלאו
היתה עלויה של לוקח מושכרת ביד
מוכר כלל דאלו מקומי בבה"ק לא היה
אמרינן דהלוקח קונה הפעורה אלא
דאתי מלאו דן אלא תלה ——

והוא דאלו בדיש פרק הנפקיד
לר' אחא אומר רבא נשאה באומר -
לנשתבע ודלה ותשלום הריפרה
קמיה לו מעכשיו - מתני' לה ר' אחא
אי הכא אפילו אינתה לוקבתה
מי כי אומר דאמרי אומר רבא נשאה
באומר לו לנשתבע ודלה ותשלום
סמוך לקבלתה לקבלתה קמיה לך
אתי בימיהן אינא בימיהן קושיה
דר אחא אלא דקיימא באלקים כו' מוש
ונש להקשות של הגמרא דאמר לפיק
הגמרא לאומר אלא דקיימא באלקים
דמשמע הא אלא מעכשיו בחלה
דנפעל סמוך לקבלה קונה ותלדו
הא לפי מש הרשב"ם הנ"ל שלאחר
הנפעל שהתבע אינה בו הוי רשות
הנפקיד אלא הנפעל לא קונה בהיבחיר
בתלדו דת לדו דנפקיד הוא אלא
אפילו אי אמרי בלאו דת כולם
מ"מ לא קונה הנפעל הנפל לוקבתה
בתרתי בהנפקיד בתלדו מלאו ב
דהוא אל קונה הקונה לנפקיד נהוי
לה תלדו של הנפקיד אלא אלא
אלא מנחתן לאומר דרבא לא ס"ל

כשנשרפה הרשב"ם בתוך נתן בתוך של
עפרו תוכן כיון נשרף בהר"ל רשות
הנפקיר ולהו דרבו"ל שרשות הנפקר
שהתפלל ~~אותה בו~~ הלקח שהתפלל של
הנפקיר אונת בן מה לתו נקרו רשות
הנפקר ואלו תו מונמנים בבהכ"נ דמיירי
בתולדות בתלת דנפקר סמוך לגמבה
בגדולו היה כיון לו תלמדו הכפל אפילו
לולשנו בתרתו ונרשו אפילו מי אונת
נשמר בפירוש דלו בהרשב"ם דרשו
כתבה שם בדה אוכ יגל רש"י אוכ
דהיה קיימא בעלמא כשלמה אנב –
לולשנו בתרתו לתו נא כפילו דהו סמוך
לגמבתה לתו היתה בתלמדו שתהא
תלמדו כיון לו כל אוכ יד כתבה רש"י
הלשנם לתו היתה בתלמדו שתהו תלמדו
כיון לו נשמר בפירוש חבל תו מיירי
חם הפירה לתו היתה מודרת בעלמא
אלא בתלמדו בגדולו היתה תלמדו כיון
לו הכפל אפילו לולשנו בתרתו הלקח
דהתשובות זה המנוח להנפקיר מה לתו
הי רשות הנפקיר אלא רשות הנפקר
ולתו רשות כסברת הרשב"ם

והלקח דהלמדו אפילו מישב זה הקושיה
נגל ונתלה כיון דמשמרת קשרתה ושכרת
הפירה בלתר לפשתגב ותרלם ותשלומ
פירות קמיה לשם סמוך לגמבתה והו"ל
כמפרש בשרות פקדון שבשרה הסמוך
לגמבה ולהו מתרת פקדון לתרת מקח
ולתו הי אלא כנפקיר לשלומין אוק דאתר
שלמנם הדרתו חלש לתרתו כו' אבל הכא
דמות לו סתם בתרת פקדון הרי הוא
לעולם בתרת פקדון שיר דאתה דר לה

~~ותלמדו ותתלמדו~~ וכי אומר לו אותה כ והוא
קמיה לשם לתו קנה בתלם דתלם דנפקר
הוא אינ דאתה דר לה ותלמדו ותתלמדו
לתו שונה פנה כיון דאונמ אלא בדומה
בשלמו אבל אחרת הוא לם דתלם –
והקלמה אפילו דאתה סברת הרשב"ם
אכ מונמנים אחר אדם ואכ כיון
דנפקר דרשות הנפקר הקם ש
שהרשות להנפקיר מה לתו הי רשות
הנפקיר אלא הי רשות ות תלמדו ש
הנפקר אכ הי מונמנים בבהכ"נ דקיימא
הפירה בתלמדו של נפקר בגדולו היה
התלמדו קיים לו הכפל אפילו לולשנו
בתרתו אלא דהי תלמדו שלו ולתו ש
נפקיר אלא הכי הכרת הקרתו לאונני
אלא דרבתו דמיירי בבהכ"נ דקיימא בעלמא
ואכ לפכ ניחתו שפיר קושתא הכ
בהתו דאומר רבתו הכתו בגדולו אמנם
כאן שהיתה עליות של לוקח ומשכרת
בידו אחר ולתו מנו לה הפשטות אפילו
בלתו ומשכרת אלא שהפקדון של אחר
אונת בתלמדו של לוקח ומה לתו קנה הפקדון
אלא חלש דקושא דאתן כסברת
הרשב"ם אלא דרשות הנפקר ש
שהתפלל אונת בן הי רשות הנפקיר
דל"ו דמבל לומר דרבתו דקאמר הכא
בתתו אמנם כאן שהיתה עליות
של לוקח ומשכרת בידו אחר ולתו מנו
לה בלתו ומשכרת כנ לשומה ה
אגל דהונתמ דס"ל דרשות הנפקר
הקם שהתפלל אונת בן מה הי רשות
הנפקר ולתו רשות הנפקיר אכ לכ
לאונני בבהכ"נ דלתו היתה ומשכרת
בידו אחר רק אלא בבהכ"נ דהאמר עליה

של לונה ושל רחל בידיעה ר' אור הלה
ונמצאנו בהבין בלתי מושגרת בידיעה
אלו היה אומרים דהלונה לולנה ה
הפירות משלש דסל לרש דאין אולחין
משלש דת לדו קונה לו. והקשה דרשי
דרש פרק הבית והעליה משמע הפירות
דרשויות סל בסברת הרשבא אבל בזמנם
שהיה ניתן שפיר בשורה טעם ודאת

והנה דלו ירחל הרשב"א הבית והעליה
של שמעון שנפלו תולין בעלמא ובהלבמא -
ומשמר ורחלון אלו אלבמא הקשלונות להשבר
בו ופריק הקמרו לתנו ברשות דאין ירבן
ולהלו אלבמא אורבא המולבות מתבטלו אלו הרשות
ומשמע הקמרו לו לבו בו דרשבן בתלם דרבוהו
אלו מי ברשות הרבים ואובמות אונמו
שורשין בכי הלו קונמו לו קפדו אבדו
ופירשו"י שם דה"ל לו קפדו כו ונ"ל לו קפדו
אבדו לומר רשותו דיבריה אפקרו אפקר
ליה כל תבר רשותה לגבי חבריה להמתלק
הפירות הלכך כי מי ירבן ברשות דתה
מינהו לו הלו אורבא מולבות דברשותו דהלו
מי ירבו דהו לו קפיד עליה מלהושליה דוכתי
דוכתין - ואל"כ משמע בפירוש מרש"י ז"ל
דשורשין בין אלו קפדו הו"ל תלם של שמהק
ואל"כ בין הכל גבו תלם הרשבא בין שהושל
לה הקונה להמפקיר דהו"ל ג"כ תלמו -
ואל"כ בפירוש מרש"י דהכא בסברת הרשבא
ואל"כ הדר קושיתא לדוכתי ——
אבל באומרת מכל לומר דבלה פלוגי הנ
תרי לישני דברי המפקיר הו"ל דאדר
לשני דאמר דאיכא בינייהו קושיא דר"ל
ותר לשני דאמר אלו מי דקוומא בעלמא -
והא לשני דדרש פרק הבית והעליה משמע

משמע יש קושיא המקמא ולתנו ברשות דאין
ותבן כל דאיכא הרמ"ב ז"ל לשני (ו"ל) משמע
הרמ"ב המקמא לו לבו דרבן בתלם
דרת דוויהו - (ב"ל) אלו מי ברשות הרבים
ואובמות אומנו שורשין אבי הלו קונמו לו
קפדו אבדו - דהא תרוצא דהפקר
והא תרוצא דדרש הבית והעליה פלוגי
בסברת הרשבא הנ"ל דאשא דדרש
הפקר אינו בעיבו קושיא דהכא ולא משמע
בתלם דבשלמא סמוך לקמבה מי לא קונה לו
תלמו אלא הכל - דבשלמא לא קונה מן הפקר
בתלמו דתלם דבשלמא הוא כך סל הלו שומה
ואלו משמע אל"ל דקוומא בעלמא ואל"ל הלו משמע
אבל אלו מתמדת בתלם דבשלמא סמוך לקמבה
היה קונה תלמו הכל - ובאומרת ג"ל לבלו
לשני כ"ל - והלו לשני דמשמע אל"ל דקוומא
בעלמא דמשמע הלו אלם מתמדת בתלם דבשלמא
סמוך לקמבה היה קונה לו תלמו לו סל הלו
תורלו כסברת הרשבא - ויפה פירש"י
מ"ל בהפקר - ולשני בתרא לא קמ
כפילו דהלו סמוך לקמבה לו היה בתלמו
שתהא תלמו קונה דמשמע מרש"י הא לא
היתה בתלמו בודאי היה תלמו קונה לו
בלבד שהושלל נה הקונה להפקר ו"ל לו
אומרים דהלו תלם של הפקר ——
ועוד הא תרוצא דדרש הבית והעליה מי
פלוגי בהכי בסברת הרשבא - דרשבא
בתרא דמשמע ואובמות אומנו שורשין בכי
הלו קונמו לו קפדו אבדו ומשמע מרש"י
דכין דשורשין לו קפדו אבדו הו"ל תלם
של שמהק ואל"כ מ"ש תלם דרשבא אלו קפדו

מלבד הספקות שלדעת כמה ראוישלו להיות חלק סל"ז הוא
תפילת כסבירות הרשב"ם אשר שתפסו
בני הא' גוונא לא נפסדו ולהבדו יפה פעמ
גל על הא' תפילה לא נפסדו ולהבדו לגמרה
רשות ו' דיריה דאפקורי אפקורי ליה כל תבר
רשותה לגביה תבריה להנמת שם תפילה הוכן
כי עי' ותבן ברשות בתר מומרה לא הוי אינדק
מלבוא בברשות דהוא עי' ותבן דהא לא נפיק
עליה אלא ראיתא ודאמר כפיתרא
דשותפין כיון דאו נפסדו הוי ליה חלק
של שמהק אלא הוה הן שרשות הנפקע
שהתפלל מונת בו הוי רשות הנפקע דלא
נפיק בעק הנפקע כיון דאו שלי להוי חלק
דהוי תפילה סל כסבירות הרשב"ם - והא
ב' תפילות דמנדרש לא סל כסבירות הרשב"ם
דהוי רשות הנפקע אלא דהוי רשות הנפקע
הלק שהתפלל של נפקע מונת בו והשאול לו
דה המנות מ"ל הוי רק רשות הנפקע - וכן
הל' אבי שותפין הלק שלו נפסדו ולהבדו אלא
אלא שלי דכתיב מ"ה הוי רשותא דיריה היכא
מונת דעלים והתבמע והוי מלבוא מתבדו
ואזה לסיכים לתרוץ דאורדו דותבן בחלק
דתרוויהו הוי עמא ברשות הרבים - ולפ"ז
לק אינם סופרים דבשי רש"י ל' דרוש פרק
הנפקע הל' דה' הוי עי' כל דאשמע אנם
הרש"י דרש"י לא סל כסבירות הרשב"ם ודרש"י
דרוש הבית והעליה דה' לא נפסדו ולהבדו כל
אשמע דרש"י דרש"י סל כסבירות הרשב"ם דלק
פירוש רש"י על הוי לשמא בתרתא דאשמע אלא
אלא דקיימא בחלק ולהוי תפילה אמרינן דלא
סל כסבירות הרשב"ם - ומה שפירש רש"י הכא בהבית
והעליה דאשמע אנם הרש"י דסל כסבירות הרשב"ם
אשמע דאנם קאי על תפילה דאשמע ומלבאות אומא
דשותפין בני הא' גוונא לא נפסדו ולהבדו ולהוי

אמרינן דסל כסבירות הרשב"ם אלא התפילה
בתרתא דרוש פרק הנפקע דאשמע אלא אינו
בחלק ואמרא דהוי תפילה לא סל כסבירות
הרשב"ם מוכרח לתרץ הקושיה על האמרא-
דרוש הבית והעליה ולחלק בין אשמע
התפילה הנדבים והעליה ותפילה נפקע אשמע
אלא קושיה דרב ואמרא דסל לא הוי
תפילה כסבירות הרשב"ם ותרץ כהתפילה בתרתא
דהנפקע דאשמע התם דאלא אינו
דקיימא בחלק - ולא כהלכות הרשלם להבין
שם בלשון דבשי רש"י דרוש הבית והעליה
הכל דאשמע דרש"י דלא כהרשב"ם ע"ש ולפ"ז
לפי דקשינן הכל ניחא הכל שפיר בלי לפ"ז

ואלא לפי דקשינן הכל תפילה הוטיב אלא
קושיתא מה שהקשינן על דבא דפרק הנהב
דקאמר אב דאשמע הכא בא' דאמרינן כיון
שהיתה עליה כל ולא קא אשמע בלא אושבירת
בפשוטות כלל דבאותה לפי מה שנתבאר
ניחא שפיר דהוי דבא תפילה כן לא יהיה
רק ניחא אלא אלובא דהא תפילה דסל
כסבירות הרשב"ם ואלא לא אמרינן לומר דהלכה
ניחא הפירוש ופשט תלק אלא רק דאקא אשמע
דסל לרש דאמרן אבל להבין תפילה דאמרינן
דלא סל כסבירות אלא דסל הלק שהתפלל סל
נפקע דאמרינן אונת ברשות הנפקע ולהבי אלא

לו להאי חלק אי"ל לאו הוי רשות המסקיר אלא הוי
רק רשות המסקיר לגרוי אלא הוה"ר הל"ל הוי
רשות של לוקח לגרוי ולא רשות של מוכר הקם
הקם שהפירות שלו נמצאים בעליה של לוקח
ומלשון ליה הוי מנקם אי"ל הוי רשות של מוכר
אלא רק רשות של לוקח ואלא מכל לומר דאה
שקנה הלוקח הפירות לא הוי מושך מסל לרשל
דאית ליה קנמת אלא רק משום דמחלגרו קנה
לו - ולפי משמ דאה בהקל שהיתה עליה
של לוקח מושכרת ביד מוכר כדי שיהיה
שחזר אק לכל הנ"ל תמרולנ דאלא מל כשאות
הרשבא - ואלא אמר יקירי מתיר לבבו
הל אלמנק ומשמ דאה השמ שאות רש"י מונח
דאלא כשאותיך דאה שדאלמת -
להוציא מרש"י דהכא דאדרבא אם הקנה
לו שכרו אינו לא הוי חלמרו של לוקח אבל אם
לא הקנה לו שכרו בודאי היה קנה הלוקח
הפירות ומשמ חלק דכיון דמשמ מרש"י
דרש פרק הבית והעליה הל"ל דכתיב
רש"י דשיתפון לו נפקי אהדדי הל"ל חלק
של שמהם ואלא כל חלק דמשמ דאלא
עכיד מלה היסקיר כיון דאלא להוי חלק
ואלא המוק מכל לומר דרש"ל דהיכא דאלא
הקנה שכרו אלא קנה החלק בשאר נמצא
דאלא הוי החלק של מושכר אלא של משכיר
כיון דאה היכא שלא השכיר את החלק רק
שהמסקיר המת שם פירותיו אמרינן דהמסקיר
לא נפקי מלק המסקיר והוי רשותיה של
המסקיר ומשמ היכא שהשכיר את החלק
וקנה בתחת משאר מרבי הנמה דסל לרש"
אל דהוי רק חלק של המושכר ולכל הפחות
חלק של שמהם אלא המסקיר ויהיה לסיק
לחלק הנכל במהם - ולפי דמסיק אסי היכר
יהיה ולהיכא בודאי ומודה בשאי שמוחל היכא

שהרשות הנשאר שהת פלק מונח בן אמרינן
דהוי רשות של המסקיר דנשאר לוקפי דה
מלק המסקיר כיון דמושל להוי חלק ומק
שיתפון לו נפקי אהדדי והוי מנקם של כל
אלא כחלק של שמהם - והיכא שהשכיר
את החלק ולא קנה החלק רק בשאר דהכי
הנמה אמרינן דלא הוי חלק דידה
רק חלק של המשכיר אלא דלא הקנה
לו שכרו דהאלש הוא הסבר אל נתמלא
מאיך יעלה על הדעת לומר כן דיהיה
החלק של משכיר ומלפיון לרשות דרוש
פרק המסקיר דמשמע משק דאלק היה
אמדה בחלק דנשאר סמיך לגמרה היה
קנה לו חלקו - אלא המ"ל הל"ל חלקו
של משכיר אלא לא הוי חלקו של לוקח אבל אם
לא הקנה לו שכרו בודאי היה קנה הלוקח
הפירות ומשמ חלק דכיון דמשמ מרש"י
דרש פרק הבית והעליה הל"ל דכתיב
רש"י דשיתפון לו נפקי אהדדי הל"ל חלק
של שמהם ואלא כל חלק דמשמ דאלא
עכיד מלה היסקיר כיון דאלא להוי חלק
ומק שיתפון לו נפקי אהדדי והוי מנקם של כל
חלק דידה - אלא המוק מכל לומר דהיכא דאלא
הקנה לו שכרו אלא קנה החלק בשאר נמצא
דאלא הוי חלק של מושכר אלא של משכיר
כיון דאה היכא שלא השכיר את החלק רק
שהמסקיר המת שם פירותיו אמרינן דהמסקיר
לא נפקי מלק המסקיר והוי רשותיה של
המסקיר ומשמ היכא שהשכיר את החלק
וקנה בתחת משאר מרבי הנמה דסל לרש"
אל דהוי רק חלק של המושכר ולכל הפחות
חלק של שמהם אלא המסקיר ויהיה לסיק
לחלק הנכל במהם - ולפי דמסיק אסי היכר
יהיה ולהיכא בודאי ומודה בשאי שמוחל היכא

אדרבה דברות היו נופלות בתי רש"י ז"ל –
להשוות עצמו ובעלי תוי תלמידיו אשותיו
כבר היו נמנעים לתו נפרדי והדר תלמידו
של הם ותלמידו של זה בחלק של שמהם
תוי גפטוטו ותוי תוקמא דהתו מהתו. כפברות
רש"י ושמוקי בשם הרשבא"ם. תוך דבריו ונגל
היכון שרשות הנפשקים שהתפלל מונח
בו דהוי רשות הנפקיר ותוך פתות דהוי
רשות של שמהם והם כמו שמ שותפין
ותוך בדברו הוהיר הכתו היכון שהעליה
של לונה מושכרת ביד מוכר ונקה מוכר
את החלק הזה בחתך משער דרכי
הקמה דהוי החלק של המוכר ותו של לונה
ולכל הפחות הוי החלק של שמהם אותן
אפילו תוי תלמידין דתו בהרשבם ותו רק
מהנק תמרולה ושושות רש"י דיפרש בהפקר
דמשער משם דתוק עומדות בדולם דנפקר
סמוך לתמכם נונה לו חלמדו ותוך היהד
הוא לכתורה תלמידין כן דהיכון דעליה
של לונה מושכרת ביד מוכר ותו הקדים לו
מלות הוי החלק של לונה ותו של מוכר הקם
שנקה בחלק בחתך משער דרכי הקמה
להכי כתב רש"י ז"ל דבריון דקבל השכר
נקנה המנוס למוכר כל זמן השכירות חלמדו
של מוכר הוא – מוון כוונת רש"י לערל היכון
שתו הקדים לו שכרו בקם דנקה בחתך
משער דרכי הקמה דהוי החלק של לונה
ותו תלמידו לערל ולומר
דדוקא היכון דקבל השכר נקנה המנוס
למוכר כל זמן השכירות חלמדו של מוכר
הוא לקמרי. אבל היכון דתו הקדים שכרו
אתו רק השכר את החלק הקם שהשכר
קנה החלק בחתך משער דרכי הקמה אם
תו הוי החלק של מוכר לבד אתו הוי החלק של

שמהם – דהוא לפי מה דתלמדינן דרבתו דמשמע
הכתו בתוי תוסקינן כלון שהיקה עליה של
לונה מושכרת ביד מוכר ותו משמע בתו
מושכרת בהשוות כנ"ל משמע דהוא
משמע כן אלובתו דבורה אפשר להעיר תמרולה
דתו ס"ל כשות הרשקב אתו דהוי החלק
של הפקר – מוך תו רבתו משמע בפקר היכון
שתו הקדים מושכרת ביד מוכר הוא תלמידין
דהלונה נקנה הפירות עדיין חלק דהוי תלמידו
של לונה ותו של מוכר ומשמע רב בפקר
דהיקה מושכרת עליה של לונה ביד
מוכר מוך אפילו תוי תלמידין היכון דהוי
הפירות של מוכר מונחים בחלק של לונה
ומוכר להמוכר הוא מנוק מ"מ הוי רק תלמידו
של לונה – אבל היכון שהמוכר השכיר
הלונה המנוס ביד מוכר הוי החלק של מוכר
ומוך הוא דכוונת רבתו הוא למוכר אפילו
היכון שתו נקבל הלונה השכר מהמוכר אם הוי
תלמידו של לונה לקמרי ותו של מוכר – להכי
כתב רש"י דדוקא דבין דקבל השכר
נקנה המנוס למוכר כל זמן השכירות חלמדו
של מוכר הוא אבל היכון דתו הקדים שכרו
לא נקנה המנוס למוכר לקמרי הקם
שנקה בחתך משער דרכי הקמה אתו דהוי
החלק של שמהם כשדרה לפרש כוונת
רש"י ז"ל ולפרש הוא כוונה אמיתית בדברי
רש"י

ומוך הרב נוכל לומר דאם ז"ל כוונת רש"י
דבר דקדק דקבלתו הוא כבר בחלק דשכיר
דכתב רש"י שלתו השכיר את החלק אלא
הוי הקבל של השכיר דכוונת רש"י הוא
דדוקא היכון שתו השכיר את החלק אינו
הוי הקבל לגשכיר אבל אם השכיר לו גם
את החלק אפילו אם לא נתן לו שכר החלק

עדיין נמי אומרים דהוי חלב של תושבת
והוי הקבל להשובר לקדרי אור לכל הפחות
הוי חלב של שעתה דאין עדיין דאות ושע
שות פיים דאומרים דשות פרין לו נפדי
אהדדי והוי כחלב של שעתה אלא הא
~~אמרינן~~ הכי היינו שהשכיר בלא הביאה
אם את החלב בתוך שלו נתן לו עדיין את
שכר החלב מ"מ הוי החלב של השוכר
והוי הקבל שלו ולכל הפחות מידי ספיקו
לו עכשיו ותולין את הקבל כשובבת המון ל
שמוטל בספק דאומרים שיחלקו בשל"ר
לפרש שוטרת רשו"ר ולפי מה שכתבנו בעונת
רשו"ר דפירן ~~המפרש~~ הכהב דאין דאין רב
דה מושכרת כו' ודפרק השואל דאין קב
מין דה בחלב דמשכיר כו' הכי והיה
מתרץ הוטיב מה שלוין הבת בשם הקונות
בהבהב דאין הכי ובהשואל דאין קב הכי
וכל הבת בהבהב רשו"ר דה מושכרת וכו'
וחלמדנו שוכר הוא כב מיין לקבן דאין קב
מוקי לה דוקא בחלב דמשכיר ותמרא דאות
מלמלא - וכונת הבת כל להקשות של
רשו"ר דהבהב הכי מהקדמה דהשואל דאין
קב הכי כמו שהקשינו אכל לפי מה שבאמרנו
בכונת רשו"ר דהבהב הכי הוא מתרץ
הוטיב לגוף של הבת - ...

ושוטרת הרמבם הוא להיפך אפילו הלכה
שו הוא הקבל לשכיר ...

והקושיה שמקשים כולם בפה אות ד' של הרמבם
לפי שוטרת דכל דחלבו שלעצמו קונה לו שלון
מדרבנן אעפ"י שהוא שכירה בידי אחרים -
ומקשים כולם מה של הרמבם מהמ"ר דאין
ונקשה לפרש לו הוי אפילו הרחלות בקונה
דהיינו מסבים קושיתם לא על הלכו של הקדמו
דכל דאין הקונה להם בתורת חלב ולא לפי המנהג

דמסיק שם דאין לו הקנה להם בתורת חלב
רק הכי משלשלין אגב קרקע הקנה להם - דלא
מובטי לפי המסקנה דאין משלשלין אגב קרקע
הקנה להם בעצמו לא הלוקח להקשות על הרמבם
דנוכל לומר דלא היה מקנה להם בתורת
חלב בעצמו דאמנם הכי דהאשר לא היה מקנה
לתקנתם לשוטרת הרמבם אבל בין דאין לו
הקנה להם ושוטר חלב רק משלשלו אגב קרקע הקנה
כדשמע ליה הבהב מרבנן ומיין שק"ב בחא סיון
ר"ס אות א' סק"ו ומיין בפירוש מה ר"ב בלבו
לבן של מ"ס מרבנן מ"ס בדבר מקומו כו' מרבנן
ואלא לפי הלכו של המקדמו דסל דאין הקנה
להם בתורת חלב מ"מ עי מכ לתפלא של
הרמבם דנוכל לומר דמה שהרמבם סל דחלבו
של אדם קונה לו שלו מדאורייתא אפילו שהוא שכירה
ביד אחרים הוא אפרש כן כל אלומאל -
דיסקנה דמקדמו דמשמע שאין הקנה להם
משלשלין אגב קרקע הקנה להם ולא בתורת
חלב - ולא לפי הכי אמינא של המקדמו דסל
דאין הקנה להם בתורת חלב -
ומיהו מכ לומר ונתם דאפילו אי נמא דמה
שהרמבם אפרש בחלבו של אדם כו' הכי
אפילו לפי הלכו של המקדמו מ"מ עי שהוא שפיר
דבהאמת סל הרמבם דהקדמו אמרלי נכי
הלכו מ"מ אכל להקשות אלא קושיתם והמבקש
דאין לפי שוטרת הרמבם אך והמקדמו
דמשמע הקדמו שאין לו הקנה להם בתורת
חלב רק משלשלין אגב קרקע הקנה להם יהיה
ביחוד אם אלא דקשיתם אם יהיה קושיות
הקדמו בקושיתם של הרמבם רק דבכו
הוי קושיתם הקדמו אלמא דר' ונסיבה
ומנמא דסל דבחלב שהקנה משתדרה אי
מזמנה בלבד שדהו אין אי לא לא אלא פרק
הקדמו והמקדמו דאין נכי רבי יהושע

ור"ת קבלו בלב שלהם שלא היו מודרין
אם מותרים על הנשים לכל הנשות מהמבר דרבינו
(בנושאים של הרמבם ז"ל) שלא הגיחו דהשאלה
בדלא נקב הכי אולבו מהרמבם (בנושאים ז"ל)
ביפרש בנשות הגיחו בהדיא הוא לשון בחלמה
של ודיא בנים לא שלו מבארא אבלא אם הוא
שבויה ביד אחרים ועל הגיחו להנשות
של גם הגיחו מהמרובין בדלא בנושאים כן
יה בהגיחו מנשי כן נמי כל הוא דבלא ריבה
ומה שהגיחו לו מנשי כן בעצמו של הגיחו
בהשאלה אפשר הדם בהשאלה מי שיחזל
בהדם בהשאלה הוא בהשאלה לפי הסברה
הגיחו בשמם אותבין בשלם שבלא הבנים
להם בחורה חלב אולבן שבלא הבנים להם
משלמין אונה בדבר בכל מבלי לפשל בנושאים
של הרמבם . . . . . איך זה שאותם
מנשי של נושאות הרמב"ם רבינו בדבר הוא הכל
בהוא יכול רק אם להבעלים להם הבחבר בשטר
בשביחות בדבר נבנים בכסף ובשטר וכל
אמה היה לשיך לכל שטר כל-ומצם הגיחו
הוה לשיטת הרמב"ם יקיר יתמה לבבי
לבדי לו הוי בנושאל כלל וכלל בדבר
נושאות הרמב"ם הוא אפשר בדאה הוא לשיבן
לכל שטר בדבר הוא בנין החלופין אלו בשאלה
נמי הוי סגיא וחלב אמה לשיך רק להשטיר
להם הבנים ואחר הלב לכל שטר
בדבר הוא בעצמן אם להבעלים להם הבנים בחלפין
כלי ואחר לפרה לפי מה שבואתא אחר אלו
מבנים להם רק מה השטר בלב הוא לשיבן
לכל אחר שטר בדבר ואחר אלו יק בדיפא
אם רק היה מבנים להבעלים מה שטר אלו מה
כסף כמין שאפשר אם הבבנים אודם מה
שטר נמי הוי לשובן אחר לכל שטר בדבר
בהשאלת נושאות הרמב"ם נתחל שפיר

ובכי פירושי נושאות הרמב"ם אמה לשיך
רק להשכיר להם הבנים ואחר הולכים
לכל שטר בדבר הוא רק אם להבעלים להם הבנים
בחלופין אלו בשאלה ובכל ובכל השטר בבנים
הבנים בחלופין אלו בשאלה נמי הוי סגיא
ומין בהרמב"ם אלו בדבר בדבר אמר לפי
בדבר הוא בדבר אמר אמה היה לשיך להבעלים להם מה כסף לו
בדבר אמה יהיה הבדלה אם רק יבא להם
מה השטר בהוא אפילו בשטר בלב הוא
לשיבן אחר לכל שטר בדבר בדבר

שאלה. בראובן שבינו לבין אשה אחת שתבע שלו רבע
שדה בשדה ולקחה בדורה חולבת ב"ו ובשלה בבקדורה בו
בשר ואין הטרפה ע"ל אין כלום אחרים שיוצאים
הקשה ובאו שמהם לדון שהוא תובע אותה שתשלם
לו כל הבינו מה שקראה לו האונק הוא הדין

תשובה. דבלה לבאורה מכל לפשוט שאלתא
מהקמתא דסבר דין לל"ן ע"ן דאורתא שק. דיא ו
ומומרת אחרון ופריק הקמתא ורבינו דן אות הדין
ליכה אות התובע. חויב אות הקבלו. טומאן אות
הטהור. טוהר אות הטומאה מה שעשה אצלו ושלם
מביתו ולא אומרים דחצר. ומשלם רב שלת כאן
שטה בדבר אשה. כאן שטה בשקול הדעת
דאומר רב שלת אומר רב אמי טעה בדבר אשה חצר
טעה בשקול הדעת אומר תנא. ואל"ל לרב שלת אלו
חלוק בין אם נשאל ונתן ביד אלו אם לא נגנב ביד
דאפילו אם לא נגנב ביד שני חויב הדין לשלם ואל"ל
דטומאת אות הטהור וטוהר אות הטומאה ובשהב"ה בשלמא נרא
עם פירושו הקם דלא הוי כן קראה בהיקשאלו אפ"ה
חויב הדין לשלם כן פסקו התוספות והרשב"ם ז"ל אלמא
דסבירא להו דקראה בהיקשאלו חויב. ורב חסדא אמר
הקם כאן שנגנב ונתן ביד כאן שלא נגנב ונתן ביד
אחרת דקתמא מה שעשה אצלו ושלם מביתו אחרי
שנגנב ונתן ביד חויב אות הבבלו כאן שנגנב ונתן ביד
ליכה אות התובע כאן שהיה לו בידו ושכן להחזיר
לתבוע מן הגנב. וליכה הדין אות הלוה ואחר
לו פטור אותה ונגנב הדין אות המשכן ביד הנלוה
והתגבר ללוה. טומאת אות הטהור מי משכתי לה
כשנשאל ונתן ביד דאלעזר בהו שרף כשהבל לשאול
לפמן אל דבר הספק דנולד לו בטהרותין ואחר לו
הדין טומאת הן ונגנב שרף והשלוב אליהם שלא יהא
איך ספק בדבר נתן לא הין אלא טהרותי טיהר
אות הטומאת. ונגנב הדין ואחרבן אם אחר פירות של

נשאל ונשלמו שטמה והרי הכל טמאו כן פירש רש"
ז"ל עיש. ופסקינן ע"כ כרה"ו ואל"כ לפי"ל נכל
לפשוט ספוקתא. דלא אבאי לרב ששת דאין חילוק
לדידיה בין נשאל ונתן ביד אלו אלם לא נגנב בעד
ואפילו אלם לא נשאל ונתן ביד עני חויב הדין לשלם
אל"כ מ"ל לרב ששת דקראה חויב אלם בהיקשאלו ואל"
במדן דידן כ"ש דהאי חובתא דהלו כאן שנתן
ביד כאן שהאי בשלמה לקחה הקדורה החולבת ב"ו
ובושלה בה בשר הקם שקראה הלו היקשאלו אפ"ה היא
חובתא לשלם דלה ידיעה דקראה דהאי לקחה בידים
ממש. ואפילו לרב חסדא דקראה אלם הדין
בשלמו נשאל ונתן ביד חויב לשלם אבל אלם לא שלו
ונתן ביד כן שבשהב"ה בשלמו אורבה עם פרותיו
פטור הדין נטמא דהלו כן קראה בהיקשאלו אפ"ה בכאן
דידן היא חובתא אפילו לרב חסדא הקם שקראה
הלו היקשאלו כאן דהאי בשלמה לקחה הקדורה חולבת
ב"ו ובושלה בשר הלו לקחתי בידים ממש. הקם ש
שהאי לא אשתמש קראה בכוונה. והאמר בשלמו נרא
בתוי סימן כה סעיף יג נגנב דאיתא על פי שקרא לאדם
אכ"ל לא נתכוון להגיע לחלל כשוגג בהיקשאלו ופטור
ואל"כ לפי"ל הא הקם שהאי קראה בהיקשאלו אפ"ה
לא נתכוונה להגיע לחלל כשוגגת בהיקשאלו ופטורה
אבל בחומרת דקאמר דהאי דקאמר היחבר כן הא דאקמו
אלם לא נשאל ונתן ביד כדאוכח התם בסוגיא ובשלב
ונקם והחבר אפילו עני ושוטה כן אינש. אבל היכא
דנשאל ונתן ביד אלו חויב לשלם אפילו להיתבש אלם
דבנה הלו עניד אמר דהיה לו לאמן בדין הוטב ו
הפיכה נשומן ליה לשלם ובאמת היכא דאי אפשר
לו להחזיר הדין. ואל"כ בספוקתא דכאן דהאי בקבה
בשלמה אשתה הקיצ בידים ממש חובתא אלא שהאי
לא נתכוונה לגרום לו הקיצ אם לא הוי כשוגגת בהיצ
שאינו נכר אלא דנה עדיף עניד אמר בהיקשאלו
דקודם שבישלה היתה לדיבורת לאמן הוטב אלם
הקדורה בשלמה של חולבת ב"ו אלו לא אלו אלם היא של

בשר, וגם הכהן אינו אפשר להחזיר אל"כ בגדולו
היינו חיובתו לשלם, הגם שהפשט סל"ג בסוגיין כה"
הנ"ל טעמא שגם אם נ"כ ביד אין שטומאתן והאכילן
בידים לכלבים גם בגם נקרי נזרק להציון משום דכיון
שכוונתו היה לדון ולהורות הלכה למעשה ולא להציל
מכוון, וא"כ לפ"ג הגם שהיא משתמש נאות
בידים ומשל מ"מ היינו לא מתכוונים לטשות לו ההיזק
הו"כ נקרי נזרק להציון ופטורה, אבל השק"ש סק בסע"ד
הלכה בגם של הפסד ומביאתו לזה להשק"ד אולם נשאר
ונתן ביד וטומאתן והאכילן לכלבים בידים לא נקרי נזרק
להציון אלא עוקר בידים ומשל ומוזב וא"כ הכ"ל להשק"ד אין
נקרי נזרק להציון במבדן דינן אלא עוקר בידים ומשל וחוזמת
וחיובתו לשלם

אונס לאחר המאון קלתי מ"מ לא בא ספונקתונא לדהרס
דהרס בשרי שהדין נ"כ ביד אין שהטומאתו והאכילן
לכלבים מ"מ היה מתכוון הדיון לטול נזה ולתן לנה
וגם היה מכוון לטומאתו אין לאכילו לכלבים הגם
שכוונתו היה להורות כהלכה אל"כ לא נקרי נזרק
להציון, אבל בשלומתו בשרי שבישלה לא מתכוונים
כלל לבשלם בשר בהקדורה חולבתו ב"ו אל"כ נקרי נה
נזרק להציון אפילו להשק"ד ולא עוקר ומשל ופטורה, הגם
שנגרם ונמשך לחולק, ובאמת היכא דהיזק מצר
ומוכרחים לזה נטרם נה אבל היכא דאין ההיזק
מצר אין לחייב נטרם נה וא"כ הכא במב"ד דכיון
דהוי היזשלו"ל אין לחייב נטרם נה וגם נלמד
לתלוי תולדה אחר דוקא לחמרן נגד דולפינן מפלגי
בתרא פלגי לחייב של השולחן כמבוד ולא אוכל כרמן
ומוכרח ההוא קרא בגדן אחרי אבל בלאחר דהרס
לא מחייב אלא בעוקר כן כתב הרא"ש גל בבא קמא
בשם כ"ן סימן ט"ג מ"ש וא"כ כאן דהכא בשלומתו
בשרי שבישלה לא מתכוונים כלל לבשל בשר בקדרה
החולבת ב"ו נקרי נזרק להציון לא עוקר ומשל
ופטורה, אבל לאחר המאון גם נה אינו הגם

שהיא לא מתכוונים לבשל בשר בקדרה חולבת ב"ו
ולהטריף גם כלים אחרים אינ"ל מ"מ כיון שמתכוונים ל
לבשל נה היינו חיובתו ונה הוי דומה ממש לפלוגתא
דרשב"ג ורבנן בקדושין דף כה" וגיטין פרבנן ד
מאיריהו בתרא תש"ר הרי שהיה רבו רבא ואמר לזה
לכתוב לו שור וסימן, לחתמר לו שוב עבדה
שיתן בגדן ולא לחורות, רשב"ג אומר ושתתה
אחד שיתכוון לשתתה, ורבנן הוי ושתתה אלא
אחביר לזה ובאי להאן לפרתיאן ר"ח אומר הרי
שהושלו ידו לשמו שפתחו וסימן אובדם שבאמיה
פטור מ"ט דאומר נקרא ושתתה אחד שיכוון לשתתה כ"
פירש רש"י שם בדה"ל לפרתיאן כ"ן להוליאן אובדם
פטור דלא מתכוון לאיון כלל אבל כתוב לן שור ה
דמתכוון לאיון אע"ג שלא מתכוון לשתתה חייב, וכן
ושמא ותמפסדת דקדושין דף כה" דה" ובאי לזה
כ"ן, וכן מהתמפסדת דב"ק דף כ"ן ע"ב דה" לאנון
עבדא כ"ן ונ"ל דלא פטרהו רבנן אלא היכא דלא
מתכוון לאיון כלל וגם מתכוון לטובתו של עבדא יכ
בדהושלו ידו לשמו שפתחו וסימן עובדא שבאמיה
דאיכא חדתו לטובתיה, אבל היכא דמתכוון ל
לאיון אע"פ שמתכוון לטובתו, אז לא מתכוון לטובתו
אע"ג דלא מתכוון לאיון לא פטרהו רבנן מ"ש בחו"
וכן משמע בראש ובשק"ד בוגי סימן רס"ג סעיף ל"ד
סל"ו ע"ש וא"כ הלכה הכ"ל במב"ד אע"פ שהיא
לא מתכוונים לראות ולהגיון לבשל בקדרה חלב
חולבת ב"ו אלא הקדרה שמתכוונים לטובתו מ"מ כיון
שמתכוונים לבשל נה דומה ממש לכתוב לן אינ ו
וסימן שיבא לחורתה הגם שלא מתכוון לסימן אלא
אינ מ"מ כיון דמתכוון לאיון שיתן בגדן ובא לחורות
וא"כ הלכה הכ"ל במב"ד הגם שהיא לא מתכוונים לבשל
בקדרה חולבת ב"ו מ"מ כיון דמתכוונים לבשל היא חובת

אבל לבאורה היא פטורה מטעם נה דיכולה לומר לו השלו

ובמילואים היכא דהוי הינשלוג בולי עלמא מודים
דאמרינן הרי שלך לפניך. ואין לומר דהיכא אמרינן
בהינשלוג השלן דאיכא היכא דהוי ההינן ומולתן כגון
עובדא ונפסל שפסלתן מלבות. תרומה ונטמאת חולין
ואיכא עליון הפסת. אבל הכא במדבר הוי משתף גזלת
בידיה הגם שהיא לא בתכוונה ומשתף גזלת בשוגג
והוי שוגגת בהינשלוג מ"מ כיון שהיא משתף גזלת בידיה
ומשלא אמרינן בתבלין השלן וגם מולתא דפסיה
הא. ובין אלתא ברשו"י ב"ק דף מה" אי"ת דה" לפליגי
כ"ד דאוריתא הרשע תר"ר שור שהזמיר עד שלא נגמר
דינא כ"ד מכרו מכור בחצירן שומר לבות בשלו הרי
גם נותנר. ומשנגמר דינא החצירן שומר לבות בשלו
אינא נותנר. כי יעקב אומר אף משנגמר דינא
בחצירן שומר לבות בשלו נותנר. לומר בהא דאמרינן
אם אמרים באיסורי הנאה הרי שלך לפניך אז לא
אמר רבה דכ"ל אמרתם באיסורי הנאה הרי שלך
לפניך. דאל"ל עליונו בחזל בפסח והכא בגזירת
דינא של שור שלא בפנו ונעלמו. דרבנן סברי אין
אמרין דינא של שור שלא בפנו ואי אמרינן שהלו
הוה מסרקבה ליה לאלתא. והשתא אמרפסיה לתרומה
בעינא דלא מבטלינא לאמשתמשי דינא בהדיה. ורבי סובר
דאמרין דינא של שור שלא בפנו מאיש ונתבר מ"ל
רש"ל ונ"ל רש"י בבה"ל לפליגי כ"ד אלתא דכ"ל אז
אמרינן באלה השלן הכיכא דאיסורי אמולתא אתיא לידה
כגון חלב בפסח לא מת אל"ל החלו לאון מינו אלא ה
היכא הכא אשלוף הכי אמרינן אמרי רבנן אינם
מחלר דאמר לה אמפסתה לתרומה כ"ד והליקא בחמץ
הוא שהבאתן לבק"ל ושמע מרש"ל בפירוש מקום
היכא דאמפסיה השור בבק"ל בידיה אינא יכול לומר לו
השלן אבל אם לא מסר השור לבק"ל בידים אמשל רק
שהבק"ל הוא תפסין אותה מלוקתן השור ואף שבשלמא
שבשלומנת של השור הוא לדעי בק"ל פטור
השומר ויכול לומר להבעלים השלן. ואל"ל במדבר לתלי
ל"ל כיון דהוא משתף גזלת בידים אמשל הגם שלא

ומתכוונים להדיק לבשל בעניך הבשר בעצירה חולבת
ב"ז ומשתף גזלת בשוגג והוי שוגג בהינשלוג מ"מ
כיון שמשתף גזלת בידיה אמשל לא אמרינן בכבלי
השלן לרש"ל. והתוספות הקשו על רש"ל מ"מ
החיוב מתשובה גזלת אם גם ההינן הוא רק הינשלוג
אל"ל אם מסר בידים לא ומחוייב השומר לשלם ואם מלוקן
גזלת להינן הנכר אל"ל אף שהבק"ל תפסו ומלוקתן השור
ומחוייב השומר לשלם שהיה לו לשומרו שלא יבא לידי כך
ומכות נגשתיה מוכנת פירש רש"י ז"ל ופירשו
בתשובת אחר והוא אף אם לא מסר השור בידים חייב
ל"ל השומר לשלם משום דאה שנתפס השור בבק"ל
תשובה כמו הינן נכנס ומוא וכבל לומר לו השלן מ"ש
ומע לומר שגם פלוגתתיה של רש"י ותוספות ז"ל דרש"י
ז"ל סובר דמשום גזלת להינשלוג והחולב הא רק
דרבנן ושמע נמי כמו לר' יוחנן בגיטין דף נ"ל דסובר
דהינשלוג לא שמה הינן ומחוייב רק דרבנן ופטר תנון
המולק ושלה ופרש רש"י דוקא אם מסר השור בידים
לבק"ל אומר חייב אלא דרבנן כמו בשומרין. כ"ל. אבל
התוספות סברי דאה שנתפס השור בידי בק"ל משמע
להינן הנכר ואל"ל אפילו אם לא מסר השור לבק"ל
בידים אלא שהבק"ל תפסו מלוקתן השור ל"ל חייב
השומר. ~~ואל"ל בספקתא~~ ומיין לאול בקושיות הר"ן
שכתב אם שמעתא אתרמא להיתלוקת דרש"י והתוספות
ואל"ל בספקתא הוה. אלו בפלוגתא דרש"י והתוספות
דלרש"י לא אמרינן במדבר השלן כ"ל. אבל להתוס'
ל"ל דמשום דאה שנתפס השור בבק"ל הוי כמו הינן
נכנס ולהכי מחוייב השומר אל"ל אם לא מסר השומר
השור לידי בק"ל בידים אמשל אלא אפילו אם הוי
הבק"ל תפסין השור מלוקתן מ"מ חייב השומר ולא מלא
לומר השלן. אל"ל משום דהתוספות דהיכא דהוי הינן
שאל"ל אם לא מסר השור בבק"ל בידים אמשל
מ"מ יכול השומר לומר לו השלן כדמשמע מקושיתם ב
בפירוש ואל"ל הכא במדבר הגם דהוא משתף
הינן בידים אמשל מ"מ הוא בשוגג ומכלל

לומר לו הש"ל ושום דהוי היינו שלום . אומנם לעתה
הראוי לעיקר דהוא חובת לכולם לשלם אין להתוספות
ועוד גם כיון דהוי אינו דאורייתא ובתוספות דאורייתא
נעשינן שוגגין אלו ועיין בהיגשתו וחזינן לו מובאי אי
דתשובתן צריך במדינה לעיין בדברים אלו ולו לשלמה
מדאלו הוא חובת . ואפילו אי תשובתן צריך רק
לשולמה כגון אם הוא חובת ועוד דנעשינן שוגגין
אלו ועיין באינו דאורייתא דרש"י ורי"ו הלכה כרי"
ורי"ו סובר כי לו נעשה שוגגין בדרבנן אבל בדאורייתא
נעשינן שאנוסין כדאיתא ש"ס דמיטין אין נגין מ"ו

והנה דאלותא שם בגיטין אמר חגיגה דבר תורה אחד
שוגגין ואחד מזיד חייב אלו טמאין היינו שהוא עבר
שויה היינו כו' . ור' יוחנן אמר דבר תורה אחד
שוגגין ואחד מזיד פטור אלו טמאין היינו שהוא עבר
לו שויה היינו כו' . תנן הבתעם שפיגלו בעזרת
מזידין חייבין ותנא עלה עם תנין העולם ואי אמרת
דהיינו שוגגין שהיו שוגגין פטורין עם תנין העולם
מובאי ליה ותנא התם מזידין חייבין הוו שוגגין פטורין
עם תנין העולם ואי"ש כל הסוגיות ויש לתקשות
דגם הסוגיות כיה קושיות (ג"ל) מה שהקשה הגאון
הגדול מהרי"ו בספרו נהלות ושקה בספתים דאין אי"ש הקשה
שם וגל דאולו פריק הגמרא בגיטין דאין כל חגיגה
דס"ל היגשתו שויה היינו אמרתא דבתעם שפיגלו
בעזרת מזידין חייבין ותנא עלה כו' . ואולו קושיות הא
אפילו אם נימא דהיינו שוגגין שויה לבר שויה היינו אי
בעזרת אפילו מזידין בידים פטור אמרתא דמי יאלכל
פרט לגיגין רק מדרבנן חייבובו ושפיר נתנא מזידין
חייבין עם תנין העולם כו' . (ב') דאלותא בעבחק
דאין כל אמר רב אושי המתשב בעזרת שם לוקה
אנוס לאו בלאו ית שב ופריק הגמרא דהא לאו
שאון בו מעשה ולאו שאון בו מעשה אין לוקין עליו
ומשנא הגמרא דהאי דסובבים כרי"ו דס"ל לאו שאון בו
מעשה לוקין עליו ולפ"ז נשה טובה הא אי"ל לשלמה

דמתנתין דהתנא שפיגלו בעזרת אתאתא כרי"ו
שנתבו התוספות שם מ"מ אמר דה"ב בדאורי' נעשה
ואל"ל נשה הא רי"ס"ל לאו שאוב"ו לוקה ואל"ל אינו
עלוקה בפולגות . ואל"ל אמאלו אשמון והא אי"ל ס"ל
דאין לוקה ומשלם והראיה דס"ל בובות דאין דרי
דאיך נעם מזיכו ואל"ל לפי לאולם מ מולכות שלי
דלוקה ומשלם אי"ש ונראה לו כבש שמר בתם
התוקפ"ס ואלמ הקשות קשה לו בתר ביאור
דבשלמא לרש"י לא נשה דיכולין לרבי הפלגין דפטור
לאו דוקא בדיבר אלא אפילו בתשב כשתשב
בלבו אל"ל פסול הקרבן (כמו דאמרתא בקדושין לא
אב אב ברש"י דה"ה לתוב של התשב אין של
הדיבור שאם אמר אוו חשב כו') ואל"ל מה לומר
דרש"י אל"ל יפרש הא מתנתין דבתעם שפיגלו
בעזרת של מזידין בתשב בלב ולכאורה והתרתה
של הפשטא ואל"ל אפילו הוי מזידין אל"ל לא בלו
לכל אלו . הגם בלכאורה יש לדחות דה
אי"ל אם הוי מפגלין בדיבור אלו הוי בהם הוי פטור
פטורין השתא נמי פטורין אי"ל הוי הרחוק
ספק דהוי ספק אם יפגלו אי לא לרש"י לשיטת
אלו דס"ל דאם הוי התרחוק ספק כפירש"י
בספתים דאין סב אל"ל לרש"י אל"ל נחתא שפיר אך
הא דבתעם הבתעם שפיגלו בעזרת מזידין חייבין
לשלם . אבל לפי שיטת התוספות בספתים דאל"ל
דאי"ל דה"ה אחר דבר אחר כו' אל"ל מבאן מדקדק רי"
דהא אמרי בכל מיכתתא פיגול פסול ית שבה לאו דוקא
דאינו פיגול ידע שוגגין בשפתו ודאי בתשב
תלותא אולתא בשאל הספק לומר לעולם אומר פסול
לרי"ו הא אמר בלבו אי לומר לעולם אי"ש אולתא
דלהתוספות לא הוי פיגול בתשב אלא דוקא
בדיבור וכן אינתא בתוספות בד"ה אל"ל אב בדה"
התשב דפירשו הא ית שב הוי דיבור וכן
ית שבה פיגול אי הוי בדיבור ואל"ל בלב כו' אי"ש
אל"ל בתרתא הרחוק ספק פירשו אל"ל בתרתא אחרי

וא"כ נשה לשיטתו דהיינו דהמתנות
דבהעמק שפיגלו בעקרא אחרוא כ"ר יהודא הא"ר"ס
לאו שמובא לוקה עליו וא"כ אינו מלקות בפסק ואין
לוקה ונשלם כ"כל (ג') מה שראוי שבקשה
לדון אחר מחבר בגמרא בספרו קושיה עצומה
על דברי התוספות דבבאו קאי אף ל"מ דה"
חיוב באחרונה כ"ו ונל הרב המחבר דבסוגיא
דבהעמק שפיגלו אך בעקרא דיוק הלשון דהתם
דהתם דיוק הלשון הוי ר"ו דאין דינא דלקמן
ומיוק שם הלשון והבריתא דתנינא אחרונה חבוק
שעדלה אומר לו לדור מתוך המת ולא לדה
הרי נה קיבל חיוב באחרונה בקשה שם
בתוספות דה"ה חיוב באחרונה אומר חיוב
באמרותה אם לא לדרה היא הוי הינשון ומתרץ
שם התוספות דגם חשיב הענין הנוכר כ"ו
ואח"כ כתבו דאו"ל דת שיב לעולם הינשון
וחיוב מלקות נמ וכו' בשטוח ל"ל דהכא אין לקושי
נשלם דהא בכל הכרחם מי מפסיד אלמא הינא
דהשתא מי מפסיד אין לקושי בפק"ל ואכ"ל לפי
סברת התוספות יהיה קשה כ"כ של ר' יוחנן ד
דהנם שם בגיטין פריק הלשון של תנאה דסל ד
דהינן שאוש מוכר שמיה הינן ומתמתן דבהעמק
שפיגלו בעקרא מיבורן חיובן ואמר עלה מפני חיוקן
המלוק ואם אותו שומנין פטורין מפני תקנה מובאי
לוה מכל הלשון ואכ"ל לפי סברת התוספות דבקלה
יהיה כ"כ קשה של ר' יוחנן מי ומתמתן דבהעמק
שפיגלו בעקרא דאמרו נפסיגן לוה אלמ בעיקר הא
הכתן מי מפסיד בגה את חלקו בזה שפגל את
הקרבן דהו"ל כ"ל בשריפה ומפסיד בגה את
חלקו הבשר הראה והשון ושמכל קרבן וקרבן יקח
הכתן כבוד שלו כל אחד ואחד ואף מקרבן אולה
שכולה כליל ושלו העור דעור העולה שיוק להכתן
הנקרבה וכשמפגל הקרבן העור נשרפת וכבלו"ל
בגבחוק דף ק"ו ע"ב דכל שלקם הינבח הבשרה

ונה הכתן בעורה וכל שלו לקם הינבח בבשרה
לו נה הכתן בעורה וא"כ הרי גם הכתן מקו
מפסיד בגה מה שמפגל וא"כ אמאי תנוב בעיגה
אלא לר' משמע נמ ואי משום דהבעלים וקריבו בהיה
אחרת ולא יהיה הפסד להכתן נ"ל דהא הבעלים
יכולים לתן בשבוע אחרת שלא בשעתה של אותו
הכתן ופשוטו דהבעלים לא ותמ עיד להכתן
הפסד וא"כ קשה כ"כל אמאי ש לא לקושו כון
דהכתן שי מפסיד בגה ואמאי תנוב בעיגה משום
קמ וא"כ קשה גם לר' משתמתן דבהעמק אלא
מ"כ דלא כסברת התוספות הכ מכלל אבל
אמנם באמת אתרא דבשי התוספות שהם
ואורים כשמש בלהמק (ד') של דברי התוספ'
דהכא בגיטין ש להקשות דקאמרי התוספות דה"
בדאורייתא כ"ו דהמתמתן דבהעמק שפיגלו בעקרא
אחרונה כ"ר יהודא ומחמת גם הקשו התוספות אמאי
ותמ בהעמק שפיגלו בעקרא שומנין פטורין ו
והא ר' בדאורייתא קמס שומן אמאי מכ"ל
ולכאורה אין להבין דבשיהם הקדמונים של התוספ'
דהא הסוגיא דהכא אגלו אלובה דר' יוחנן ו
אלובה דר' אמ מוכרחין לחלק בין לר' ובין לר'
דר' סובר דבדרבנן קנסינן שומנא אבל בדאורי
לא קנסינן שומנא ור' סובר כי קנסינן שומנא
בדאורייתא אבל בדרבנן לא קנסינן שומנא ו
וא"כ אלובה דר' יוחנן דסובר דהינשון לא
שמה הינן אמ מקשה הברייתא ונקו מפני
חיוקן המלוק דתנא בברייתא של מיבורן חיובן
ולא של שומנין פטורין כדאמר תנאה וא"כ כון
דפיגל הו אומר דאורייתא הוי לחיק לקושיה
שומנא אלובה דר' מה ובמתמתן דבהעמק
ותמ מיבורן חיובן ושומנין פטורין וא"כ אלובה
דר' יוחנן אמ מוכרחין לומר דהמתמתן דבהעמק
שפיגלו בעקרא אחרונה כר' דסל דאמרו ב
בדרבנן קמס שומנא ולא מיבור אבל בדאורייתא לא

נמס שזן אז"ל וז"ל אמרו לסוף התוספות לדומה
לה לומר דהאי נתנן דבהמה שפיגלו בעדרא
אתיא כר"ש והקשות על ר"י ותרץ דהא לאוקי
אדרבה דאיהסווגות גו משנה דאתיא התנאים
דבהמה כר"ש ולא כר"י והדרה אי אמרינן
דהיתנתין דבהמה אתיא כר"ש והיה מתנה קושיא
קושיתם ואתיא המתנתין בפשוטה ואף יהי
מתרץ קושיה (הב') ג"כ אי אמרינן דהמתנתין
דבהמה אתי כר"ש דר"ש וסבר להו שהוקבו בו משנה
אין לזין עליו וז"ל לכו ולקות בפסל. ואפילו אם
נאמר דר"ש וסבר בעה כר"ש בלהו שהוקבו בו משנה
לזין עליו וז"ל אוכל ולקות בפסל מ"מ
מי נמחל שפיר דהאי ר"ש ס"ל בעכות דלא ר"ד
דלוקה ומשלם ואף קושיה אמרתי דאבאי
לזין אזה"ל ג"כ יהיה מתרץ אי אמרינן דהיתנ"
דבהמה שפיגלו בעדרא אתיא כר"ש ולבאורה
קושיה מלומה היא גו מה דבסי התוספות (ה')
מה שהקשה הקצות מדברות מהרי"ן בספרו אי"
ל שיטת הרמב"ם ג"ל דסובר דכלאים אלו
בעידן דבעבה ליקה משום לאו דכלאים. והקשה
הקצות הל' ומתנתין דבהמה שפיגלו בעדרא
דקתני ולעדרן חייבין והקשה אמאי ולעדרן חייבין
הא כיון שהיה נפסל היה לנפשו בעת עשה
ב"ד בהוצה כלאים שלא בעדרא נבוה וחייב
ולקות משום לאו דכלאים וקיל דאין לוקה לעדרן ו
ומשלמין ר"ש וקושיתו אומר סובב רק אלא לאי
אמרינן דהתנתין דבהמה שפיגלו בעדרא אתי
כר"ש והדדה ור"ס סובר דאין לוקה ומשלם אבל אי
אמרינן דהתנתין דבהמה שפיגלו בעדרא אתיא
אלובא דר"ש לא הוי קושיה כלל דר"ש סובר בעכות
דלוקה ומשלם. אבל אלובה דר"י קושיה מלומה היא
גו

אלתרי כל הכל אלא מוכרחין להודיע מעט קושיה והי

שהקשה הקצות מדברות מהרי"ן הכ"ל בספרו קהלת
יעקב ומקשה גו הובאו הקצות מהרי"ן
אלוטא בספרו שם ולעיל, דאמר נמחל כמו שכתב
התוספות בב"מ דעיקר הקדש אינו תלוי קרן רק
מדרבנן. דלפ"ז לפה לו הק רעהו לעמלו הקדש
אלומרים השתא עיקר אות ההקדש בידים
פטור דאל"ל כי אכל פרט לעיקר אות ההקדש פטור
מ"ש אומרים דלא הוי כן אדאת וכאלו עיקר מ"ש
דפטור בהקדש. וכן הקשה הפמ"ג אמאי
ואתיא אות הקושיה והקושיה הראשונה הראוי ל
לדבר אחד בלי נתבר בעומא דבר חדש שרוף
לומר דהקש אתמתנתין דבהמה שפיגלו בעדרא אתיא
כר"ש דקקובה והתבשל הכל מוכיח דלר"ש יהיה
עיקר אות ההקדש תלוי בדאורייתא. ואקשינן אות
לשיטת הרב המבאר הכל וגל דבבלי דף ל' בתוס'
ד"ה שור ראהו כו' וז"ל ראהו דבתמה דחיינן
לפה לו היא מכי אכל נפקין בדאורייתא בוסכתא
ומלה דף ל"ט ועיש דחיינן הקדש לתרומה מה
תרומה כתמה כי אכל פרט לעיקר אות הקדש כל אלו
דאוכלה ועיקר לפה פטור אלו דעיקר מכי אכלה
בדאורייתא הקש וגל דאלו אלו דאשבתא דפטור
עיקר הקדש למה הוי דרשינן מכי אכל פרט לעיקר
אלא לדרש חומש לחנדה כו' מ"ש אל"ל לפי
התוספות לר"ל שמעין בן מנוח דדרש שור
ראהו לחומרא דראהו הוא דרש משום חבונן
אבל הקיש אות שור של הקדש בן מנוח ובמ
מומר משום עמע שלש אל"ל לר"ש ב"ו מ"ל מוקמינן
הקרא דכי אכל של מסתברא אלו מ"ל עיקר עיקר
מומש לחנדה אבל בן לאולם חיוב מדאורייתא ולא
בעמרא אמרינן דר"מ דאמר בן להקדש סתם סובב
כר"ש"ב דדרש שור ראהו לחומרא ומוקמי קרא
דכי אכל של מסתברא אלו ומאי רק חומש אבל בן
חיוב מדאורייתא אבל הקיש אות ההקדש ונק ותוס'
ותוספות ד"ה ור"מ שם דף ל' דמשמע משם דלר"ש

ומיקן את הקרבן של גזלותיהם חוב בקרן

אלא בתוספות איתין דף מ"ו ע"ב ד"ה ור"ע דקיבה תיובתא
שם בחולין אחר ומשמע משם מדבריהם דאין לר"ש
ומיקן את הקרבן פטור מה"ת ולר"ע לרשב"ל סתירתם
ואל"כ מתורץ שפיר קושיה הכל דאמרו לריך קרא
למעט הקרבן מדין פשיעה או מדין שומרין השתא
מיקן את הקרבן פטור מכ"ש פשיעה או שאונס
בדין שומרין ולפי הכ"ט לר"ע ולר"ש ב"מ ע"ב לריך
קרא למעט הקרבן מפשיעה או מדין שומרין דהא
לדידהו היכתא דמיקן את הקרבן בידים חייב
מדאורייתא ונכל לומר דהתמתמן דכהמס ש
שפלו בקרבן אחרים כר"ע כו"ר ר"ש נמי ס"ל
הדבשים של הרב המתקן הכל

ואנו אומר דאשטמית שיה להרב הכל מה שכתבו
שם מהר"ש ומהרי"ק ז"ל על התוספות ד"ה ור' עקיבה
סבר כ"ר שמעון בן נסיה כו' עד לשון הירק ז"ל
ומשמע דס"ל לתוספות דאפילו לר"ש ב"מ דאמר
רבה פרט לשור של הקדש לפטור ואפילו הכי
דרש כי אכל פרט למדק היינו דפטור לגמרי
אפילו נקרן ולאכול כתבו התוספות דאי לאו לא
אשכחן בתר דוכתא דפטור כו"ר אמר הוי דרשינן
כי אכל פרט לעניין אחר לפטור מתומא, ונ"ל ד
דר"ש ב"מ לא ס"ל סברא זו אלא ס"ל דבלא שום גילוי
דרשינן כי אכל פרט לעניין לפטור לגמרי ודה שכתב
דהתוספות לעיל היינו סברת רבנן דפליגי עליה
דר"ש לשון הירק ז"ל ר"ש. וכן כתב מהר"ש ז"ל
על התוספות ד"ה שור ראה ודה לשון ב"
פ" כך היא סברת רבנן דדרשי ראה לפטור
אבל לר"ש בן נסיה סבר דשפיר אפשר כי אכל
פרט לעניין ונשנים הכי אמר ראה לחיובי
להקדש בעינן שור נגח שלם וכן נראה מהתוספות

בדיבור הסמוך דאף לר"ש ב"מ דדרשינן כי אכל
פרט לעניין מכל מ"מ וכוונתו מבואר כמהרש"ל ז"ל
ומשמע בפירוש מהרש ומהרש"ל דבהא פליגי רבנן
ור"ש בן נסיה דלרבנן אי לאו היו כתב ראה אבי
הקדש לא היו דרשינן לקולו אבי הקדש. והלה אומר
דאדרש המעיין את הקרבן חוב לשלם את הקרן
מדאורייתא ולא דרשינן כי אכל פרט לעניין ולא
היו מוקמינן כי אכל אל מסתברא לעקר חומש ז
לחודא אבל קרן לעולם חוב מדאורייתא. אבל השתא
דכתב ראה אבי הקדש דדרשינן לקולה דרשינן
נמי כי אכל פרט לעניין דפטור לגמרי אפילו אן הקרן
פטור לשלם אדרש המעיין מדאורייתא. ור"ש בן
נסיה סובר אפילו אי לאו היו כתב ראה אבי
הקדש היו נמי דרשינן כי אכל פרט לעניין דפטור
לגמרי אדרש המעיין לשלם את הקרן מדאורייתא לכך
לא היה שייך לכתב ראה אבי הקדש אלא ע"כ
לגה כתבינהו רחמנא ראה אבי הקדש ומסתמא
לדרש לחודא כן משמע מהרש ומהר"ש. ואל"
משמע בפירוש מהרש ומהר"ש ז"ל דהתוספות
סובר דר"ש בן נסיה ג"כ סובר בעניין
דדרשינן כי אכל פרט לעניין ואל כיון דר"ש
בהדיא ראה אבי הקדש לחודא כר"ש בן נסיה
סובר בהא נמי כרשב"ג דדרשינן כי אכל
פרט לעניין דאדרש המעיין את הקדש פטור ולשלם
את הקרן מדאורייתא אלא מדרבנן חוב. ומאיר
דמשמע נמי ל"ל בפירוש מהתוספות דבו' בלא
ע"ב ד"ה פרט לעניין כו' דר"ע דדרש כי אכל
פרט לעניין ופטור ולשלם קרן מה"ת אדרש המעיין
את הקדש ואינו חוב אלא מדרבנן נגד ה
התוספות וכן משמע בירושלמי פרק הנעלין ד
ד"ה ר"ע אומר קן להקדש בא אמר ריש לקיש
בעני ממון ראה אמר חזקיה אמר ר"ש הקדש אלו
בעני גופי היא תנא ר' חייא עניין להדיא ואין
עניין להקדש כו' ר"ש ואל"כ משמע בפירוש.

מהתוספות דר"ת דורש כו' אינו פרט לגיין וכן בבבא קמא דף נ"ב בתוספות ד"ה שור רשהו ובבא"ב ל"ב התוספות דף הירושלמי אלא שבבבא קמא מלבוטא מפורש ורק דהה ירושלמי קאי על ר"עקיבא ודק מה שכתב הרב המחבר הלכ"ל ונ"ל והלקח מהתוספות בבא קמא ד"ה ור"ע משמע כדברי ר"ת דלר"ע יגיע את ההקדש חוב מדאורייתא בקרן ר"ש

ואינו אומר אא"ל להמעיין אינם סותרים נ"ל דברי התוספות דב"ק הכל כדברי התוספות דקידושין הכל ואינו יכולין להשאות ולפרש דברי התוספות דבבא קמא כדברי התוספות דקידושין אלא למיילה פילה בנופי דאתאי ולומר שסותרים נ"ל מדברים לדברי התוספות דקידושין הם מיקר להמעיין שם מחמת שהתוספות דבבא מלבוטא דף נ"ט ד"ה פרט לגיין כו' שהבאתם לעיל סובר ל"כ דר"ע דורש כי אינו פרט לגיין את ההקדש ומה מבאר הקושיה שהקשה התוספות בבבא קמא ד"ה ור"ע נ"ל המס אק קשה לפרוק שכן יפה כתו בנדקי בור והמחו שם בקושיה ובקידושין דף הכל מקשה שם התוספות ל"כ קושיה אז ותירצו שם קושיא אי"כ לפרק אינו מובחון לומר דדברי התוספות הם דקידושין הם מיקר. ועי"ל דדברי הרב והמרשל נ"ל הם מיקר דר"ש בן יוסי אי כי אינו פרט לגיין אינם היגיין את ההקדש פטור ומדאורייתא לשלם את הקרן ואינו חוב אלא רק מדרבנן לשלם את הקרן וכיון דרש"י סובר בגמ' מדרבנן מסתמא ר"ע דדורש דרשו לחומרא לגבי הקדש כמו ר"ש בן יוסי המ"ל סבר כי אינו פרט לגיין את ההקדש ואינו חוב לשלם את הקרן אבל היגיין את ההקדש אלא מדרבנן אבל מדאורי' פטור כמו דסובר ר"ש ומדרבנן. ומה בספק נה"י להקלון מדרי' הכל ו מוכרח ל"כ יחיד קושיה (ז"ל) וקושיה המתרוצה דסוגיות דקידושין סובר דיגיין את ההקדש חוב ואינו דורש פ"אינו

פרט לגיין אלא הקדש ונ"ל הספק קדלת יעקב אלא ומאי בולה סוגיות משמע דגיין קדשים חוב והל"ל לשלם את הקרן רק מחמת שפטרה מחוסר שמירה מתנו ומדאי דכי אינו פרט לגיין כו' מדבסי רש"י ותוספות שכתבו בפשטות דפטור מקרן ל"ל ומדעת מכל"ל. ולמה"ל נה היו מתוך קדות ומשמעות רש"י ותוספות ל"ל כמו"מ מ"ל מתמת קושיות ביון דאינו יכולין לתרץ משום הקושיות שלא בטוב טעם ודעת בודאי מרווח ומתורץ בפשטות כל הקושיות

ובמשנה אחרת ומפרש קושיתם מה שהקשה מאוד (ד"ל) על דברי התוספות דאמר דאין התוספות לומר דהתמתמתן דבהמס שפגע בקרן של אחיו כ"ל יהיד' ולהקשות אחר כך מ"ת הא ל"ד כיון דאין הסוגיות אינו אלא אלוקה דר' יוחנן ולה' יוחנן היה ודאי מרווח לומר דהתמתמתן דבהמס אחיו כדר"ש שהקשה לעיל לכן כל"ל לשלם לפרש דבסיהם דגם דתיק לתוס' לומר דהתמתמתן דבהמס שפגע בקרן של אחיו כדר"ל אלוקה דר' יוחנן כיון אלוקה דתקנה לו אלו אחיו התמתמתן דבהמס שפגע בקרן ל"ל דהתמתמתן דבהמס ודבר בלולין פטור ובגיגה חוב ל"ל אלא אחיו כדר"ש אלא דוקא כ"ל יהיד'. ומה אלוקה דר' יוחנן לו אלא אחיו ה' התמתמתן דבהמס כו' כדר"ש אלא דוקא כדר"ל ובכיון אלוקה דתקנה לו אלא אחיו הם חדרת סתמא דתמתמתן דבהמס ודבהמס כו' כדר"ש אלא דוקא פ' יהיד' ומה אלוקה דר' יוחנן לו אלא אחיו הם סתמא דבהמס כו' כדר"ש אלא דוקא כדר"ל ל"ל בלאחיו הם סתמא דבהמס כו' ל"ל אחיו כדר"ל כילפי המאמר דמתרלם התוספות הוא ביאור התמתמתן דבהמס כו' ל"ל אלוקה דר"ל והמם שהוא מוסיף דאורייתא אי"ל לו נשיכה שיגיעו מגיד דאי נשיכה להו שלגיעו מגיד ומשמי ולו יעקב ל"ל בתוס' ל"ל יחיד' גם דתיק לתוס' לפרש ולומר

בדרך סתומות דבהמה שפגלו במקל לתוך אותות ברו"
אלו בגמרא הלך סתומות דבהמה עד אותות כרי' עם
אליבה דר' יוחנן לכן נקלה שפיר התוספות
ותו"ל והתו מתמרתן דבהמה שפגלו במקל אותו
ר' יהודה כמו שפירשתי והתו קתני בהמה שפגלו
במקל שונלין פטורין והתו פיגל הוי מוסר מזוקי
ובמוסר מזוקיותיו קמס ר' יהודה שונלין ותו"ל
אמתו קתני בהמה שפגלו במקל שונלין פטורין
ו"ל כו' וכוונתיך דהתו דקתני מתלן בין לרו"ב בין
לרי' דלרו"ב קמס שונלין ור"ל בדרבנן ובמזוקיותיו
לתו קמס שונלין. ולרי' להיפך במזוקיותיו קמס
שונלין אבל בדרבנן לתו קמס שונלין דמו דיקו חק
אליבה דר' יוחנן ולתו אליבה דתקניה. דלתקניה לתו
אלו הקמתי לאורר הכי דכולי עלמא סברי הינשלין
שמיהא והכא בקשו שונלין אטו מגיד מיפלוגי כמאיין
לכל ותו"ל אלא מוכרחין לומר דלתקניה תבלו הוא ורב
דסובר אבי המטות והמדבר והמשך אחד שונלין
ומחד מגיד חייב הוא סובר הינשלין שמיה הינן
בתקניה. ור' יהודה דסובר בשונלין פטור ובמגיד
חייב אבי המטות והמדבר והמשך הוא סובר הינשלין
לשמיה"ל ו"ל לתו אלא אותות הלך תרי סתומות דמתמרתן
דהמטות ודבהמה שפגלו במקל כרו"ב אליבה דתקניה
דבתרוייהו קמא בשונלין פטור ובמגיד חייב ורו"ב סובר
אחד שונלין ומחד מגיד חייב. ומיר ר"ל אליבה דתקניה
אותות הלך תרתי סתומות דמתמרתן כרי' ומפיגלו
הוי ניחתו דגם אליבה דתקניה מלמע לתרלף ולומר דבלא
הינן שו"ל שמיה הינן ורב"ב אחד שונלין ומחד
מגיד בהמטות והמדבר והמשך שפיר. ומפיגלו לר"
יהודה דפוטר שונלין בהמטות והמדבר והמשך לכו
לתקלויה כיון דהוא מי סובר דהינן שו"ל שמיה הינן
אי ו"ל דמה פטור שונלין דחיוכא למאמר דשלום
הכי פוטר רי' שונלין אבי המטות כו' משונק כדי שהעמיד
שלמדיעו כו' כדלאמר תקניה כמו שכתב הרשב"ן ז"ל
ר"ל מ"מ לתו אלא אותות תרתי סתומות דמתמרתן כרו"

אלו כרי' דלרו"ב דסובר בהמטות כו' אחד שונלין
ואחד מגיד חייב לתו ס"ל הלך טעמיה כדי שלמדיעו
כדלאמר תקניה דלו סבירה ליה לרו"ב טעמא כדי
שלמדיעו כדלאמר תקניה הוי לשון לפטריה שונלין
ולמה קתני רו"ב בהמטות והמדבר והמשך אחד שונלין
ואחד מגיד חייב אלא אמ מוכרחין ע"כ לומר כיון
דרו"ב סובר אבי המטות כו' אחד שונלין ואחד מגיד
חייב לתו ס"ל הלך טעמיה כדי שלמדיעו כדלאמר תקניה
ו"ל כיון דלרו"ב אין שום נ"מ אולם שונלין ומגיד הכי
בשונלין ובין במגיד חייב אלמה ע"כ תרתי הלך סתומות
דמתמרתן דהמטות ודבהמה בו' דקתני בשונלין פטור
סבירא להו הלך טעמיה כדי שלמדיעו כדלאמר תקניה
ו"ל היא אמ תרתי סתומות דמתמרתן כרו' דסובר
טעמא כדי שלמדיעו כיון שאחלק בין שונלין ומגיד
בשו אליבה דתקניה ו"ל כיון אליבה דתקניה
אותות הלך תרתי סתומות דמתמרתן כרו' ומפ אליבה
דר' יוחנן דמפרש רב נחמן בר יצחק אליבה דבמס
שונלין אמר מגיד ומיפלוגי ורו' סובר בדרבנן לתו קמס
שונלין ע"כ הא מתמרתן דהמטות כו' דהוי מי אסמ
מוסר דרבנן וקתני בשונלין פטור ס"ל הלך מתמרתן
דבדרבנן לתו קמס שונלין אטו מגיד ו"ל ע"כ הוא מי
הלך מתמרתן בלבלי כ' יהודה ו"ל הלך מתמרתן דבהמה
שפגלו במקל בלבלי מי אותות כ' יהודה דלו לתו
אותות הלך מתמרתן דבהמה כו' כרי' אלו כרו' אמ
דיתא דגיל להתוספות כ"ל ו"ל שפיר נקלה ה
התוספות ו"ל היו מתמרתן דבהמה שפגלו במקל
ע"כ אותות כרי' משונק כיון דלתקניה לתו אלו אותות
הלך תרתי סתומות דמתמרתן דהמטות ודבהמה אלמא
כ' יהודה" ומה לר' יוחנן לתו אלא אותות הלך מתמרתן
דהמטות כו' כמ"ל כרי' ו"ל מסתומות הלך מתמרתן דבהמה
שפגלו במקל מי אותות כרי' ו"ל התמם קתני בהמה
בהמה שפגלו במקל שונלין פטורין ומגיד הוי
מוסר דמזוקיותיו ובמזוקיותיו קמס שונלין אטו מגיד
כ' יהודה" ו"ל בשונלין מי חייב ובמתמרתן קתני שונלין

פטורין, וכ"ל דלעולם אתיא הך אתעתא כר"י ורק אילו
לק אלוהו ותא שולמין פטורין כיון דהוי אופיר אורח
לסיק לנקשיבו עם בשולמין ג"ו דהפא לון אלי לנקשיבו
שולמין אוטומטיק דאי נקשיבון להו שולמין אוטו מגיר ממטי
לון יבמי כך נלע"ד לפרש דברי התוספות דהכא

ומיתה כיון שהוכחנו שהאתעתא דהעמק שפלון
בעקבל אתיא כר"י דיקא בין לתקנה ובין לר"
אתן אתרא שפיר דבשי התוספות דהכא קאי הכ"
דלא ק"ל. דה"ה תויב באתרוות כ"ו דהקשינן לעיל
בחלות (ג') בשם בריל אתרא קושיה מלומה של התוס'
הכ"ל הליק כתבו התוספות דהכא אין לקושו מלוק
דהתם בכל הכרס עי' נפסיד אלמא הכא דהמקן
עי' נפסיד עי' נקשיבון ליה וכל כחלק הכא דהמקן עי'
נפסיד לא נקשיבון ליה, אל"ל. ואתרא שפיר יה שלון
הקשה הקמה שם בקונטרס אל"ל של ר' יאתן אתעתא ד
דהעמק שפלון בעקבל אמאי נתן בהתעתא מגירין
ותויבין דהא כיון דהכא עי' נפסיד בגה שגם
הכא דהמקן עי' נפסיד את חלקו אין לקושו דלא דה
דקאמר התוספות הכא דהמקן עי' נפסיד את חלקו
אין לקושו דהכי רק דיקא אלומה דר"א אבל התעתא

דהכא אתיא כר"י כמו שכתבו התוספות בתלמוד
בפירוש בקונטרס דף כ"ב ע"ב דה"ה בבמה"ר כ"ו ע"ש
ור"ל לון סבירא ליה סברא זו ובפרט שהוכחנו דאף אם
לר"י אתן אתיא התעתא דהעמק שפלון בעקבל כר"
יהודה ולא כר"מ אל"ל לר"י אתן שאתי שפיר התעתא
דהעמק שפלון בעקבל בזה דקאמר מגירין תויבין
הוא ומאמר נמי אבל לתקנה פריק שפיר המקן
ע"ש. ומה אבות קושיתו של הרב הכ"ל מי נכר
לומר דשלום הכי קאמרי התוספות בקונטרס שם דה"
בבמה"ר כ"ו דהתעתא כ"ו אתיא כר"י
אפילו לר"י אתן דאי אתיא כר"מ אלומה דר"י אתן
כמו שהקשינו לעיל בחלות "ד" אל"ל גם לר"י אתן
אינו לפרק מעתעתא דהעמק שפלון בעקבל לפי
סברתם הכ"ל שכתבו התוספות בבבא קמא לחם
ובכתבון התוספות לומר דהעתעתא דהעמק
שפלון בעקבל אתיא כר"י דיקא קאי כר"מ אפילו
לר"י אתן דאי נמי אתיא כר"מ אלומה דר"י אתן
אינו לפרק מעתעתא דהעמק שפלון בעקבל כמו לתקנה לפי סברת
התוספות דבכ"ל הכ"ל אל"ל מתרץ גם באופן הזה
קושיתנו מה שהקשינו בחלות "ד" על דבשי התוספו'

אלפי כיון שהוכחנו שהאתעתא דהעמק שפלון
בעקבל אתיא כר"י דיקא בין לתקנה ובין
לר"י אתן אל"ל נשאר קושיה "ב". הא ר"י יהודה
ס"ל לון שאבו לוקה ואל"ל אינו מלקות בספק ואמאי
משלמין והא אל"ל ס"ל לר"י דאין לוקה ומשלם כמו
שהובאנו לעיל ומה נשאר קושיה "ה" שהבאנו
לעיל בשם הגאון מהרי"ן בספר אל"ל כ"ל.
לכן נלע"ד לתרץ דר"י אתן לשיטת אלול דס"ל
דאמ"ש שולמין תויבין אינו לומר דהתעתא ד
דהעמק שפלון בעקבל מיירי בשלוו התשו בתן
ואל"ל לכי מלקות בספק ודקשיה כיון דלא התו
אתו שוינק מגירין. דכ"ל שונה ומיוק בשיטת הקדמון

נפסל אבל אם הלקות לא היתה בהן מלפני רחקיה
מי סובר בהיא פ"ר יוחנן דחייבי מלקות שומעין חייבין
דכיון דהלכה כר"י בהיא דחייבי מלקות שומעין חייבין
דלחייבי איתותא אורקא הקישה דתנא דביה תקיעה
ותקע אליבא דתקיעה מי נמי לומר דתקיעה נמי
סובס בהיא דהקישה דידיה לא איתקש אלא לגבי חייבי
לגבי חייבי מלקות איתותא דחייבי שומעין פטורין
אבל לגבי חייבי מלקות שומעין לא איתקש אלא חייבי מלקות
שומעין חייבין כ"ר יוחנן. ואל"כ נופל לתרוץ ל"כ אליבא
דתקיה כמו אליבא דר' יוחנן דאמרי המתנתן דבהמה
שפגמה בעינא כשלא היתה בהן ואל"כ לכי מלקות
באפגל. ואל"כ לפ"ג מתרץ הוטיב קושיה ב"ה מה שהקשה
הרוב מלי אתיא המתנתן דבהמה שפגמה בעינא
כר"הידי' היא ר' יהיד' ס"ל דאלו שאינן בו מעשה לוקה
עליו ואל"כ איכא מלקות באפגל ואמאי קתני המתנתן
דבהמה שפגמה בעינא ונידין חייבין והא אין לוקה
ומשלם. דאלא דאמר לומר דהמתנתן דבהמה
שפגמה בעינא דתנא ונידין חייבין אמרי בהן כשלא
היתה בהן דלכי מלקות באפגל. ועוד לפ"ג קושיה
(ב") מי מתרץ שפיר דאמולק איתא לא דכלהום
שלא באמצע מבו דה לוקה ואנס לאו דכלהום ומ"מ לא
תקשה מתנתן דבהמה שפגמה בעינא אמאי ונידין
חייבין הא כיון שהבהמה היה אפגל היה לומר בשעת
מעשה בלבדי בהיום כלאים שלא באנס אלא חייבי
מלקות שאינם לאו דכלאים ואמר ר"ל לוקה ומשלם
דאלא דאמר לומר אליבא דר' יוחנן דסובס חייבי מ
מלקות שומעין חייבין מאמרי המתנתן דבהמה שפגמה
בעינא כשלא איתהי בהן. ואל"כ לכי מלקות על לאו
דכלאים כמו שלכי מלקות באפגל כך לכי מלקות על
הכלאים כיון שלא היתה בהן על הכלאים לכ אליבא
דר' יוחנן ואם אליבא דתקיה אמי אלינא לומר כן כמו

(1) הלה לאותה דברי התוספות דשבועות הם ודבסי התוספות דבבא אליעזר הם סותרים זא"ל דבשבועות נסין שם התוספות דר"ל ס"ל בלאו דלאו שאינו לוקין עליו כ"ר יהודה ובבא אליעזר נסין שם התוספות דר"ל ס"ל בלאו שאינו לוקין עליו כ"ר יהודה אמ"ש ומ"מ אמ"כ היה

שבתובות לעיל

אומנם לריש לקיש דסבירה ליה דחייבי מלקות שומעין פטורין
ואל"כ לכי לתרוץ אליבא כמי לר' יוחנן דאמרי המתנתן
דבהמה כשלא היתה בהן. אמנם דהא אפילו אי לא היתה
בהן מי פטור מתשלומין ואל"כ לריש לקיש נמצא קושיה
ב" יקושיה "ה". אבל לפי מה שכתבו התוספות
בשבועות דף ל"ב ד"ה הת"ח ספק דר"ל
סובס לאל"ל שאינן בו מעשה אין לוקין אלא מהא דכרן
ר" מיהת דף ס"ה דאומר ריש לקיש דתסיומה ובתקה
בקול דעקימת שפתו לא הוי מעשה ע"ש בתוספות
ניחא שפיר דהיא גם לתרץ אפילו אי נימא דהמתנתן
דבהמה שפגמה בעינא אתיא כר' יהודה דסובר
לאו שאינו לוקין עליו מ"מ לא קשיה אמאי חייבין לשלם
אפילו אינם לו התרו אליבא דרבי דהא ר"ל ס"ל חייבי
מלקות שומעין פטורין דה דאמר דהא ריש לקיש
באמר ס"ל דאלו שאינן בו מעשה אין לוקין עליו כדבן
ואל"כ לכי מלקות לתקשויה לריש לקיש אליבא דר' יהודה
דאמר אומר דריש לקיש ותמה אינו דאמרי כדבן ואפילו
אי נימא דריש לקיש ס"ל אבל לא כ"ר יהודה בגה
דאלו שאינן בו מעשה אין לוקין אלא כמי שהיכחו
התוספות דבבא אליעזר דף לא דה"ר ריש לקיש
כו' קשיש. אין ואל"כ לכי לתרץ כמ דהא ריש
לקיש ס"ל אל"כ כ"ר יהודה ואל"כ לפ"ל יהיה נמצא
לריש לקיש קושיה "ב" יקושיה "ה" אבל לפי ה
המתרץ נמצא לתרץ ולומר אליבא דריש לקיש
דריש לקיש ומאיר המתנתן דבהמה שפגמו
בעינא אתיא כר"מ. ור"מ ס"ל דלוקה ומשלם ואל"כ
מאלו יתרץ הכל דאלו ובאי אי ר"מ לא יסבור בהא כר"
דאלו שאינן בו מעשה לוקין אלא יסבור כדבן
דאלו שאינן בו מעשה אין לוקין אלא ודאי נמא שפיר

אבל דקתני בתרתא דכהנא שקלא בעקא של עגלין חיובין משום
דכתיב דלכי עקרת בשקל ג"כ לכי לתרלויה אתתיבתא אמאי
קתני עגלין חיובין הא אין לוקחין ומשלם דכתיב דלכי עקרת
ואפילו אי נמי דר"ש יסבור דאמר שאין בו מעשה לוקחין
אלו כ"ר יהודה ור"ל אינו עוקרת בשקל ור"ל אינו
לתרלויה אתתיבתא אמאי קתני עגלין חיובין הא אין לוקחין
ומשלם דגלו דר"ש ניחא דכתיב דר"ש סל לוקחין ומשלם
ומם קושיה "ה" אי ניחא דמפיר כתב הרמב"ם ז"ל
דכלאים שאינו במינן לבהמה לוקחה ומשלם לאו דכלאים
נמי אלא אמאי קתני בתרתא כהנא שקלא בעקא
עגלין חיובין הא כיון שהגיע לבש בעת
נעשה בעלי כהונה כלאים שאינו בינים ולוקח ותנא
עקרת ומשלם לאו דכלאים וקיל דאין לוקחין ומשלם מ"מ אינו
קושיה דמה לומר דר"ל ומאי דאמרתם דכהנא
שקלו בעקא של כ"ר. ור"ש סל לוקחין ומשלם ולפ"ז
הא אתרלי הכל אל נמן בתנא בטעם טעם ודעת

ודעתה אתתול בעצמם לתרלי הקושיה הראשונה ה
והאחרונה וקושיה האחרונה מה לתרלי בשם אלופמם
אופן (אין) דאיתתו בשק בתנא סימן סו סן קכו שהקשה
שם השק על הלוקח הרמספרת דבמתו עלו דלא נגע
דה שומר כו שהגיעו שם הרמספרת הלויה לבריהם
דאפילו אפשרה ומקטינם שומרין בהקרא דאפילו שם
אם פשיט עדיה דאו משלם ודפריק לקמן דאלא נתקנו
והשומר את הפועל לשומר את הפרה כו ולא משלמי
כשפשיט והיינו טעמא דכל דין הפרשה אמקיטו
כו מיש בהמספרת. והקשה שם השק ונ"ל דאיכא
לאמר דאיירי כשפשיט דאל"כ אשאו דקתני אין מתנם
לו שכר שבת לפכך אין אתרלות שבת עלו כו אם בעם
בעה שאין מתנם לו שכר שבת הא שומר חינם איהו
הוי ושומר חינם חייב בפשיעה מיש בשק. ונתרלי הא
הנעים על קושיות השק והקולר ודבריו דבעם לו נשתבו
בעלו הרמספרת דשק פטור אפשיעה דכמו דשק פ

פטור אתונב שלו דהיינו גנבים ואבידה כן שה פטור
אתונב דאלה דאלה דהיינו אפשיעה אלא אבי שש אם
פשיעה יש לספק ימין שוקל שכר על שמירתו אפשר
לומר דתנינא ומ"ל כתבו הרמספרת דאפילו שש
בהיה דלו ומשלם כשפשיע דלו תומתו דיקון שה"ש
דלו ומשלם כשפשיע אבל שש אפ"ל דתנינא ולכך הבאו
הרמספרת דאלויה דאפילו שש אי פטור כשפשיע אבל
בריתתו דקתנא אתרות אין אתרות עלו לוקחי כשפשיע
ולכך באין לו שכר שבת דהאו שה פטור אפשיעה ובש
לו שכר שבת דהו שש חייב בפשיעה אלא ומאי
דאם בשש פטור אפשיעה כמו בשה ע"כ"ש של הרמב"ם
ומ"ל לפי דבפי הרמב"ם ז"ל אתרלי הנשים קולות
הלאון בעל קהלות יעקב דאלו לאו הוי כתוב
דתמנו בפירוש מיעוטא אבי שומרין שאין בהן
דין שמירה בהקרא אלא דהוי ולפ"ז אם הקרא
דכי ואל פרט לעגלין אות ההקרא דפטור
מעוק בידים אמש ומכ"ל דפטור שומר ה
הפשיעה בשמירתו דאלו אי לדעת מעגלים בידים
אמש דגלו דאלו לאו הוי פרט מיעוטו אבי ש
שומרין אלא דהוי ולפ"ז אם הוה אמינא
דלו אמעטינם אל דין הפרשה אלא מהפטורין
דאיתתו בגלויה כלין שש מעצמם ואבידה
וכן שואל אבל אפשיעה לא מעטינם אי אל
דהיה אמינא דשש חייב בפשיעה האמ"ל
שנקל שכר על שמירתו אפשר לומר דתנינא
וכן שואל הא"ו דתנינא אם פשיע. בהקרא האמ"ל
וכל הנזקת שלו כמו שכתב הרמספרת בכתובות
דף נ"ו ע"ב נ"ל דכמו דתנינא תו תמה שש
על שאינה שכר על שמירתו ושואל לפי שכל
הנזקת שלו ומשקבלן עלמן לא הכתב ו
בפרשה ובפט בהקרא הוה אמינא דמשמעם
אות עלמן לא הכתב בפרשה כו עיש ומ"ל
לפי דבריו הא"ו הא"ו דאלו לאו כתב המדרש
ראיתו אבי שומרין לעוטי הקרא הא"ו הקם

דאמרינן את ההקש פטור מ"מ שומרין חובו, מטעם
הכל משום הכי, על כרחך כתבה התורה דעתה
לגבי שומרין דפטורין אפילו משלוחה. אומנם
לפי התורה אינם מספיק רק על שש"ש והשאול ושופר
דהאולם דחובתו התורה שש"ש על שלוקח שפר
וכן שואל לפי שם הכתוב שזו אל"כ כבר לומדתו
לו כתוב בגבוהו מלמדו בפירוש דלית ביה דין
שמירה בהקש אלמו משום דהוי אלמ"ד מכי מלכ
פרט לגניב הוה אומינו דשואל ושש"ש וכן שוכר
חובן של פשיעה מטעמים הכ"ל אבל בשח"ד דלמ
שייך הא טעמים הכ"ל כמו בשוכר שומרים מל"
על שמ"ש יהיה משוכר קושיה "אל" של המלון בטל קהלת ומקב. גם
לכן נראה לו לעיל לתרץ קושיה "אל" וקושיה אחרונה
של המלון הכל בטוב טעם נדעת המלבן אחר

דהנה הרמב"ם (בפ"ב מהלכות שכירות) כתב דהא
דמשלה התורה הקש מדין שמירה אפילו הוי מחלה
חולין ומל"כ הקדש ביד שומר. וכן כתב הרא"ש בחולין
סימן שמ"ל ס"ו ונראה שם הסמ"ג ז"ל בסקיל"ן בשם
הטור נ"ל בטור בשם הרמב"ם כתב מיד וכן הסקיד
של הקדש ומל"כ פדאוהו והרי חולין ביד שומר
מטעמין (מי מדין שמירה בהקש וכולן חד טעם

ב) המה ומחלוקת לכאורה תמיהא לי על דבר התוספות ל"ב דמשום שם בכתובות כמ ומל"ת והא דתנן בהשוכר את הפועל דל"
ל"ד ותנא שומר חינם להוות פטור ושבועה. ובריק המקרא והא ותנא על מה שכתב בתורה ומסיק שם המקרא אפילו תומא ר"מ שהם
הכא דמיקרא לא שיבדר עם שיה ומלי משלם והא הכא נמי לא קדשה מ"ל ולא שמקבל נפשיה ול"ל כו' אל"כ שהם בתם בחובתו
תורה שש"ש על שלוקח שפר ושואל לפי שכל הנאת שלו ומשמקבלים מלמדן לכל הכתוב בפרשה כו' מלמ"ש מ"ש ומש לבקשל ל
להקשות לכאורה על התוספות הא תנא על שש"ש ושואל אבל משומר חינם לא תירצ כלום דהא בש"ח לא שייך הא טעמא
כמו בש"ש ושואל, אל"כ יהיה משומר קושיתם על המקרא ומש"ח. אומנם אין קושיא דעכ לומר לתרץ שהתוספות לשיטתם אינו
דלדסי הרמ בבב"מ בהשוכר את הפועלים תנא ותנא שומר חינם להות כשואל בזקוק שש"ש כדאותא הרמ בתוספות ב"מ דלא נא מ"מ
דה אומר ר"ו וכן אותא ברא"ש שם סימן נ"ג דאמרם שם ש"ח. ומ"ל ומש הרמ ר"ותנן אפילו תומא בשאל נמ מידו בהיא השלה דמא נמי
לה לא דאלו ומש עבונת המא לגר ומשמקבל נפשיה ומל"ל לפ"ל הא הה ש"ח כש"ש כו' אחר דינא אות להמא דבכולהו ומשמקבלים נפשם ומל"ל מתרץ הטוב אמ
אפילו לפי הגרסא ומש דגרסי שש"ש מי נחמא ר"ל גרבתא מעכ שש"ש אל"ל דלא ומש דמשמע כו' כמו שכתב בהתוספות ומשמ"ל ומ"ש בגלון הש"ס מ"ל הגה ודוק

ביד כהן מי שסיכן בלתי מלא מורשלת ישלה כו"ל ר"ל ש
והקרוב רבי מלכל עמי מורי בהפי שמכל תרומה של כהן
דהלי מעון שלו כהן כמו שכתב בקרוב לנפה ונתן לכהן
את הקרבן ש. ובמקרה מעולה בלא כ"ל ר"ל ושמע עמי
מרשלו כמו שהיכתב ד' מיתו שם בהל"ד"ה תקלה
רחמנא לתרומה כו' נ"ל הש"י מה תרומה פרט לעניין
שגם שפק מובלין מן משקין של תרומה לתו נתפס מהכן
שמוע תנוב מלא גבי הקרבן עמי כל מיני דבר מלכלה
כי מעיין ליה מן שנשפכו לתו נתנה פטור כו"ל ר"ל ש
ר"ל ושמע בפירוש מרשל" כמו שכתבתי. ומ"ל מו
הלה יפסין דהקבל לתשיהו בדין שומרין והקרבן
רבי מלכל פרט לעניין הלה מעוכנו הא דומ"ל מטושן
דין שומרין בהקבל דוקא היכמו דהלי הקרבן מתחולתו
ועד סופו דומיה רבי מלכל הכמו דכתן לשמור
מלון ומ"ל הקבל ביד שומר מן שכתן לו לשמור
דבר של הקבל ומ"ל פדמו ביד שומר הלה מלוכנ
דמותו בדין שומרין ומחוייבי שומרין של פשיעה
כיון דהלי הדרש בטויס להכי מוכרח המה
לפתוב רשהו גבי שומרין לומר בהקבל דין שומרין
אפילו בלא דהלי מחולתו הקבל וסופו הדרש מן
מיפכה מחולתו הדרש וסופו הקבל עמי לתמוהו
בדין שומרין והם פטורין של הפשיעה בהקבל והכי
ומעמ קרא דרשה " רשהו " דלשיק להולת שק רשהו
מתחולתו ועד סופו אבל היכמו דהלי שק הקבל
בין בתחולה מן בסופו לתו רשהו קרינן ומעטומן
שומרין ודין שמירה בהקבל ולפי מה שמוכרח
ולתו לא דין חדש ודבשומ דרש חולין בין שומרים
שומרים גבי הקבל לעניין בירוק דבש של הקבל
דלתו פטור עניין בירוק ומש מת הקבל אולתו רק
דוקא היכמו דהלי מחולתו וסופו הקבל אבל היכמו
דהלי מחולתו הקבל וסופו הדרש מן מיפכה חייב
עניין בירוק אבל גבי שומרים מעטומן לגמרי בהקבל
אפילו בלא דהוא שהיה מחולתו בעת שהפקיד
היה הקבל ומ"ל פדמו מן שהפקיד חולין גבי שומר

ומ"ל הקבל ביד שומר עמי פטורין שומרין
מפשיעה ולומ"ל בדין שומרין כמ"ל ומ"ל שפיר מתוך
קושיות ברל קלות ומקבל עמי כפרעה ופרת בעמ"ן יש

ויקרה לפי דברינו לה מתוך לכ קושיה מ"ל הש
מה שקשה בלקה"ו מלי פריק המקרה של תקנה מפק
מתמתן דכתמ שפקל בקבל כו' ומלי קושיה היא
לו נתן מלך דהיינו שמוע ניכר שהיה הינו"ו בהקבל
אפילו עניין בירוק מש פטור עקרא דמ פרט
לעניין ורק מדרבנן חוובינהו ומ"ל שפיר עמ ויבין
חוובין מפמ תיקון הקבל. אבל לפי מה שבחרמ
ומתוך בע"מ קושיות בטוב דיל דמתמתן דקמ
דכתמ שפקל בקבל עניין חוובין מוכרח לכ
בלא דברינו שמלא יל קרבמ מתר שפקלו הקבל
שהמ מתר שתוטה ונריקה מ"מ מותר בשמלה כמו
שכתב הרן בנדרים דף ע"ח ע"ח דה לומר שמק
הקדש בהמה ושתטה בתוך ומ"ל נשמל עליה פטור
דכיון שיש שמלה בהקבל כמלו מו הקדש ומלה
דמי דתכס קוקר הנדר ומיקרו ע"ש. וכן מותר
בדשב"ם בבמ בתרמ דף כ"ב ע"ב בדה"ה שיש שמלה
בהקבל ונ"ל והמ הדין לכל הקדשים שמק שתט
קדשים בתוך ונתחוב כרמ ומ"ל הדף מכל
התכס להתרו מ הקדשו ונלמו לו פרח שלחלה
ומנק מת ההקבל ומיקרו ומבדיה כהקדשמות
מוקלמי מלתמו לגפרמ דלמו הלי הקדש מעולם ופטור
וכרמ והמ"ה והה"ה לכל דבר הקדש בעולמו שפמו
כו"מ"ש ומ"ל חוב כרמ דשחוטי חולין מו משטמ
לה מלמו בשמון נשמלמן מ"ל ומשמ בפירוש והרן
ומהרשב"ם נ"ל דמוקמ למתר שתוטה ונריקה מ"ל מתמו
בשמלה. ומקמ שמדברי התוספות דכרמ דף
ל"ב ע"ב דה"ה מרבמ חטאות כו' ומשמ דלמתר שתוטה
ונריקה מומ בשמלה שכתבו שם התוספות ונ"ל השמ
שנשתטו ונתרקו כהלכתן לתמו בשמלה כו"מ"ש. מ"מ
דברי התוספות ל"מ כמו שכתב הטורי מבן מלכ

רה"ר בדרך כלל וגם הטא"ו אולמו שהוא רואה שבשלם בהתוס'
לעתה ערוכה פ"ק דשבועות דף כ"ד דאומר רבתו
דשבועות תלה של שבועה ע"י כולל. נפרוק עליה והא
דרש אובל אכולה אחת ותובב עליה ד' תלתות ומלק
אותה ומשמתת לה ה" בגון שאומר שבועה שלא
אוכל תאריך ותלב אינו דאוכלו אתאריך תוכלו ע"י אתלב
ומשלם פי קרנו אוסור הבתו אחולו אוסור הבתו עצלמו
לו קרנו והרי הקרש בבכור דקדוש ערתק אובעיות
אוותו כי קרנו ויהי בלית לוה שאולה שבועה דאית לה
לו קרנו והרי הקרש הוא אוקומנו בבכור הרי בלהמ
שנוי הקרש דאתערתן דרש אובל אכולה אחת ובכור
אוורי ומשנוי בהדי' שו" דרש שאולה אפולה לאתר
פריקה דהוא מתק דקמשום לאתר לריקה הוא כבאוה
בפ"ק דעבדים דף נ"ב והוא מתק אתר לדקה דרוש
הוא ואפולו הכי מנקי לה בבכור שאון לו שאולה
אבל לא אשאר עוקדשן הוא לו ורש להק שאולה לוא
קרנו שו" דאפולו לאתר לדקה דרוש רש להק שאולה
כו" ריש, ותכ" כיון שהוכחנו דאפולו לאתר שתולה
ונריקה נמי אוותו בשאולה אכ" נמי לומר דהתערתן
דהעמק שפנמ בקרש אוורי נכ" בבה"ק אחתר
שפנמ הבהעמק בקרש שאולה הבעלים אכ" הוי
תתולה הקרש וסופו הדיט ובהקרש בבה"ק חייב
מה"ת. דדוקא אבי שומרין לסיק להוות מתחולה ומצד
הדיט אבל היכא דהוי הקרש מתולה והדיט לבסוף
אז אוסבה תתולה הדיט וסופו הקרש מ"מ פטור
ומתמטנן מדאורייתא לתת נייהו הקרש בדין שומרין כלל
ופטורין אפילו אם שגגה כמו אבל מעכב אות ההקרש
הידיעה מש בלוי שומרין לסיק להוות דוקא הקרש
מתולה ומצד סופו דלוי שאולו הבעלים ומצד מדרשנן מכי
אוכל פרט לעכב אות ההקרש דפטור כמ אצדק העיקר
אות ההקרש אפילו בידיעה מש דומיה דתבואה דאין
שהוכחת מה לעיל דהקרא דכי אוכל קדש אוורי בתבואה
שלא כתן וכיון דהוא ביד כתן לוקחו בשאולה אבל הוכחו
דשאולו הבעלים אות"כ של ההקרש תוכב אתה הלק

שהיה הקרש בעלים שהיכן ומצ"ל לפ"ל שפיר פריקו
המקרא של תבקיה כיון דס"ל הוכח שאוכל בכור שאיה
הוכח ודבר תורה תוכב אתר שאולה ואתר אכיר ו
ובשאולה פטור רק אפשר תיקון העולם אכ"
אלמלי קרנו בבריותו אפשר תקון העולם של אכידין
תוכבין הוא של שומרין פטורין ובקי ליה לאריקה כיון
דהוכח שאוכל בכור שאיה הוכח ואתר מתמטנן סתמא קרנו
ומוכרי אפילו הוכחו דשאולו הבעלים של הקרבן
ומצ"ל לוו הוי יפשינן מכי אוכל פרט לעכב ומצ"ל תוכב
בדאורייתא בעכידין ומצ"ל אלמלי קרנו אפשר תיקון העולם
של אכידין הוא בעכידין תוכבין בדאורייתא ומשני
הכ"ל קרנו הוא שומרין פטורין אתר אלה אפשר
תיקון העולם אבל נכדון תוכבין בדאורייתא אז
אולבה דתבקיה כמו שכתבתי לעיל ו

ורב אורב הקשה לו דאמר ריש דהקרש ושמ בשאולה
אפולו לאתר שתולה עמקום כמו שהבאתי בשם טורי
אבן שמכבית מהקמרות דשבועות הכל אכ" הוי ליה
תולין שנשתלו בעצרה כיון דאמרן כיון שהכתב אוקמ
אות הבדר ואיקרו נגלו דאולולו נמלתו דלפרש ב
בשעת כנסת לעצרה ובשעת שתולה שאלה ומשם
הכנס ושתלו תולין בעצרה וכיון דתולין שנשתלו
בעצרה דאורייתא כן הקשה לא הרב הט. ולכאורה
לוו הוי קושיה כלל דהוא קושיות רבתו ברוה דאבה
של רבתו מהם רישתו דאתערתן דרש אוכל אכולה
אתת כו" ומתון תמו דרישתו דאתערתן הוא ר"יבנ"
כי בסופתו פלוגתא ר"ג וסתם בר הלוקתתו דרב הוא
ר"י ומק בלוי הם מוכרתון אמר לומר דרישתו ר"י הוא
כדמתיון לכם ומצ"ל כיון דהם רישתו דאתערתן הוא
ר"י ורי"ס"ל בפשיטות דתולין שנשתלו בעצרה לוו דאמר
דאורייתא כבתוותא בפסתים דף כ"ב ותמוה בעל
שורי אבן דאתר שתולה עמקום אכ" ושמ בשאולה הוא
מהשמ תירוצים של הקמרתו והתמרולם הוא של הם
רישתו דאתערתן דרש אוכל אכולה אחר ונהיבו דקמ

קושיה של רבותינו, ותל"ל שפיר קאי דאיכא הבדל שיורי תלבן
דלאחרה שתיטה ערקה אל"ל נשלע בשחלה ולכי לערקיה
כלו קושיות אלו הרבה הם על הגורסי הש"ס, אבל אלו
אורינן דר"ל אל"ל סובר דאולמן שנשחטו בעצמה הוי
דאורייתא והכל דתנרמי בהעמ בקושיות התוספות
בפסחים אל"ל לכאורה קושיה עצומה הוא על שיורי תלבן
ונעמ אתגרמי קושיות של הרבה הם אינדתה אל"ל
הדקשים שלא מה שביאורתו דהעתעתן דבהעמ
שפגלו בעוקצם מיירי אל"ל דאתר שפגלו הבהעמ
שחלו הבעלים של קרבנם. דבאו דהו לכי לענין
הכי דאי שחלו הבעלים של קרבנם הוי חולין
שנשחטו בעזרה ואי נימא דר' יהודה ס"ל דחולין
שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא
דהוא דפסחים הם דמשמע דשק כן דר' יהודה
ס"ל אל"ל. אבל אי נימא דלעמ ר' יהודה ס"ל דחולין
שנשחטו בעזרה דאורייתא בקושיות התוספ
שם בפסחים הם אל"ל נידחה דבשי הגיון בלא
שאל ועמ תרולא קושיות האחרונים של בעל נהי
העתעתן דבהעמ כו', ולכאורה יש להקשות
ביתר שאת וביתר עז על דבשי מאל אי נימא דאמר
דהעתעתן דבהעמ שפגלו בעוקצם אחתיו אפלו
כר' אל"ל אוכרו לעוקצויה לפי התוספות דפסחים
הם ופשיט דאי נימא דהעתעתן דבהעמ שפגלו
בעוקצם אחתיו כר"מ בעדאי אוכרו לעוקצויה ד
דהוא ר"ס בפירוש דחולין שנשחטו בעזרה
דהוי דאורייתא כדמשמע בפסחים דף כב ועמ
ר' יוחנן ס"ל כן דחולין שנב דאורייתא כדמשמע
בעזיר דף כט וכן תנא ס"ל אל"ל דחולין שנב דהוי
דאורייתא אלא ואל"ל בין לתנא ובין לר' יוחנן כיון
דבשביתא להו תרוויהו דחולין דאורייתא ש להקשות

קושיה הא מאל אלו אתיתו העתעתן דבהעמ שפגלו
כר' כמו שכתבו התוספות בגיטין דה' דאורייתא
לאו מבעלי דאלו נימא דר' יהודה ס"ל אל"ל דחולין
הוה דאורייתא ודאלו קשה דלכי לעולם דהעתעתן
דבהעמ שפגלו בעוקצם מיירי דשלולו הבעלים אל
הקרבן דאל"ל הוי חולין שנשחטו בעזרה, ואפילו
אי נימא דר' יהודה ס"ל דחולין שנב לאו דאורייתא
מ"מ תנא ור' יוחנן סבירא להו דחולין שנב הוי דאורייתא
ואל"ל לתנא ור' יוחנן מי לאו נימא העתעתן דבהעמ בקושיות
הגאון בעל נהי' לאו שפיר לתרוץ כמו שתרצתי
דהעתעתן דבהעמ בבהן דשלולו הבעלים אחר
של הקרבן אלובה דתנא. דהא תנא אפילו
ס"ל בעזיר דחולין שנב דאורייתא ואי נימא דהעתעתן
דבהעמ שפגלו בעוקצם אתיתו כר"מ עכשיו דאל
להקשות דר"מ ס"ל בפירוש דחולין שנשחטו בעזרה
בפסחים דף כב. ועמ לרבי שלגיש ש להקשות
דס"ל דחולין שנשחטו בעזרה לאו דאו' כדמשמע
בעזיר דף כט אלא מ"מ כיון דאולביה עוברתון
אלא לאו דהעתעתן דבהעמ כו' אתיתו כר"מ
כמו שהבאתי לעיל ור"מ ס"ל בפירוש דחולין שנב
דאורייתא. ואל"ל מאל הלוק יפרנס"ל העתעתן ד
דבהעמ שפגלו בעוקצם דהוי כיון דרבי שלגיש ס"ל
דתנובי עלנות שומנין פטורין אל"כ אלא בין אותה בהן
אלו לאו אותרו בהן דבהמ אפילו אעמ לאו הדרו בהן ולכי
עלנות בהפגם גם קשה על העתעתן אלמלי נצידין תיובין
כיון דתנובי עלנות שומנין פטורין אלון לאמר
דבהפגל לאו בלו לאמר דתנובי עלנות שומנין פטורין
כיון דפיגול הוי לאו שאין בו מעשה ואין לוקין על לאו
שאין בו מעשה נ"ל בעלמו ס"ל אל"ל דלאו שאלבא אלון
לוקין אלון כדמשמע בתוספות בה דלא לתד תירולו
ואל"ל לאו שאינך כלל לאמר עלנות בהפגל דשמאל דתנובי
עלנות שומנין פטורין ולהקשות אל"ל אלון אינך דין
העעתן דבהעמ שפגלו בעוקצם אינו דין תיובין הא
תיובי עלנות שומנין פטורין דאל"ל אלמ אלון דכיון דא

דהיינו מתנן אותו כי יהודה בדברי הרמב"ם
ור' יהודה סל"ל לאו שלא בא לוקין עליו ואינו אומרו
חייבין לשלם בעצירין אלובה דר' יהודה לר"ל דס"ל
דחב שומר. ובפרט דאי נמי דגם ר"ל ס"ל כר'
דאמר שלא בא לוקין עליו כמו שהוכיחו התוספות בבבא
קמא לא בעינו ושלהקשות לר"ל אמאי נתן עצירין ח
חייבין לשלם לר"ל כיון דהא ס"ל דאמר שאין בו מעשה
לוקין עליו ואינו חייב אלקות בפשע ופטור דאינו
אלקות בפשע ור"ל ס"ל דחב שומר ואינו אמאי
נתן בתנא מתנן עצירין חייבין לשלם היא חיובי
אלקות שומרין פטורין. ואלא דכיון דר"ל ס"ל אינו
שאין בו מעשה לוקין עליו ומס"ל דחב שומר נגח
ר' יהודה ס"ל דאמר שאינו לוקין עליו ור' ס"ל דאין
לוקה ומשלם אינו ואתא ר"ל לטעמיה דהתנתנן
דבהמשך לא אותו כר' יהודה אלא כר' ס"ל דאינו
ומשלם ואינו ניחא שפיר הנתנתנן דבהמק ביה
דקתני עצירין חייבין כיון דהתנתנן אותו כר'
ור' ס"ל דאינו ומשלם. דקתני דהתנתנן דבהמק
לא מצא אותו כר' דהא אינו ודברתון אנא לענינו
התנתנן דבהמק שפגע בעצמו דאינו דהבלים
שאלו על הקרבן ואינו לא אותו התנתנן כר'
אלא דיקא כר' דאי כר' הא ר' ס"ל בפירוש
דחלון שנשחטו בעזרה דאינו ואינו ואינו אינו
שאינו הבלים על קרבנם והיה חלון שנשחטו בחוץ
בעזרה ואינו אינו הדיוק ותרלא דיש לנו התנתנן
דבהמשך שפגע בעצמו דקתני עצירין חייבין לשלם
לא כר' ולא כר' יהודה. אלא כר' הא ר' ס"ל חלון
שנשחטו בעזרה דאינו ואינו. ואלא כר' יהודה הא
ס"ל לר' יהודה דאינו לוקה ומשלם ואינו אמאי נתן
בתנתנן דבהמק שפגע בעצמו עצירין חייבין לשלם
הא אין לוקה ומשלם ודק אלא דאמאי דהתנתנן אותו
כר' אודתה הדתרלא אלא מה שכתבתי לתרלא על נוסחת
המקום הזה ודק דאינו של בעל טורי הלבן

אומנם יתמן דתרי נפשיה בפלפולו יש לתרלא דקשי
בעל טורי הלבן דמק דקשיא אלובה דר"ל בשור תמם
ומדרבה דקשי הבהמות ודקשיא יהיה אמוקים שפיר
אלובה דהלכתא כיון דאינו נזיל כוותיה דרבינא דקשיא
בהמה. אבל אלובה דר' יוחנן יהיה נשיה נושרה
מלמה אל בעל טור ומל דקשיא

דהיינו בלבוא דר' הקשה דאל לה' אמר פלוני
ר' יוחנן ורשב"ל אלו אומרים אינלו אותה לאפרים אין
לו דאינו הדיק הדיק הקשה לאמוראים והיפוך ר'
יוחנן אומר אינה לריבה חלולה אין הלחים חלולה
אמוראים שהה חלולה ובאות אמוראים שאה בוחה
ור"ל אומר לריבה חלולה אין הלחים חלולה אמוראים
לו שאה חלולה ובאות אמוראים לו שאה בוחה
באות נאיפלוני ומשנ דבהחל נאיפלוני. ר' יוחנן סבר
אם ובאו אלוהו ויאמר דהחל דאמוראים אפולו
אפלה אי לאו בתי חלולה ובאים היו השאל נאי
תולו אותה לאפרים. ור"ל אומר תולו אותה
לאפרים לו אומרים כי אמרתי והשאלתי
לר' אמר דבשעה שחלה אובאו עליה היה
הדבר בספק דשאתו תולה בן נוחה אין לדון
חלולה ובאים כלל. ואלו מובאים ובאו עליה אינ נפלא
באושה אמ שלאו באנים אלה. ואלא הא אי אסור
על הדיבק אבת ספק פיקוח באושה אמ ולאו פקוח
אסור ואלו דם אינה אין לפשוטה דאמ הא הא
אמשה אסור שהיכנס אצלו לספק אמ ס"ל לר'
לאמנן אפיסת החלולה והיבוק בשפיר אפס
אבת סברא דאולאי אותה לאפרים דבת דם שאל
לה השאה לאחר דאולאי אותה דהאי בת חלולה
ובת יבוק ושלה צ"ל שם דם על הבן הנדק
בשעה שאדיין לא נתלה והא בנידון דידן ד
לאמנן שאם שאולו הבהלים אל הקרבן אלו אל
הקרבן לפיק הקי סברא דאולאי אותה לאפרים אחרנן

כיון דהשתא שאולו הבעלים של ההקדש אין עליו
הקרבן שם חולין ושל מה יש בה ההקדש אין יש בה הקרבן
אלא זה השם של חולין היו שני וודאי הקלו לעצמן
הפיסה חולין בעזרה ושלהו דאם שאולו הבעלים אחר
אלא של ההקדש אין יש הקרבן הרי חולין בגמ
הקודש ל"ב ולפ"ז נשאר לר' יוחנן וודאי הטעה
הטורי אבן דאין אומרים דהקדש נשמ באמלה
אפילו לאחר שחוטה ומרינן הוי חולין בעזרה
כ"ל ומשם השתמשן דבהמה שפקעו בעוקשו לא
עלמא לאוקמי דשאי דשאולו הבעלים של הקרבן
נשים דהוי יהיה חולין במקדה לר' דאומרים אינלהו
אולתו לאפרש . אבל לרש לקיש דס"ל דאינלהו
ולא"פ לא אומרים שפיר עולים דהשי בלל טורי אבן
ותירוצ של השתמשן דבהמה דאוקמי השתמשן
בכה"ל שאולו הבעלים של הקרבן הקרבן ועוד דהוי
ס"ל לרש אין דהשתא הפילה ונתקלה השתא
שהיתה מקובלת עם לגד שלא היה בר קיומא ואינו
מועבר להתקיים אי"ל אומרים אינלהו אולתו לאפרש
על דמן הקודש ואינ מוקמי אינלהו דהשתא על שעה
היבום והחלוקה לעצמן הפיסה היבום והחלוקה
דא"ל אינ לו הבית היה עליה שם בת יבום
והיל במקדן דיבן לעצמן הקדש אומרים אינלהו
דהשתא שאולו הבעלים של ההקדש אין יש
הקרבן הוי של הקדש אין יש הקרבן שם חולין אי"
לא הוא שם זה שיהיה שם זה השם של חולין
שיש לה מקשה של מדן הקודש כיון דאתחילה
בשעה שהובאו בעזרה היה עליה שם הקדש
אלא שם קרבן לא אומרים כיון דהשתא הוא חולין
אינלהו אולמ דהוי שם חולין ואינ הוי חולין בעזרה
אינלהו אולמ לא אומרים לר"ל ואינ מקולא הדב
הדבשים אינ לומרים דהקדש אולתו אם הקדש ושם
בשאולה אינ לאחר שחוטה ומרינן אולא אולא בהקדש
פלוגתא דר"ל גרל באינלהו אולמ לר' דס"ל אומרים
אינלהו אולתו לאפרש הוי חולין בעזרה אם שאולו הבעלים

של ההקדש אין יש הקרבן . ולר"ל דס"ל בלא אומרים
אינלהו אולמ לא הוי חולין בעזרה אם שאולו הבעלים
אינ של ההקדש אין יש הקרבן ואינ ניחא לר"ל דס"ל בהא
דפסק רבא הלכתא כוותה דר"ל בדם החולין דס"ל
בלא אומרים אינלהו אולמ ואינ שפיר עולים דבשי בלל טורי אבן
ותירוצ של השתמשן דבהמה דאוקמי השתמשן
בכה"ל שאולו הבעלים של הקרבן הקרבן ועוד דהוי
ס"ל לר"ל אין דהשתא הפילה ונתקלה השתא
שהיתה מקובלת עם לגד שלא היה בר קיומא ואינו
מועבר להתקיים אי"ל אומרים אינלהו אולתו לאפרש
על דמן הקודש ואינ מוקמי אינלהו דהשתא על שעה
היבום והחלוקה לעצמן הפיסה היבום והחלוקה
דא"ל אינ לו הבית היה עליה שם בת יבום
והיל במקדן דיבן לעצמן הקדש אומרים אינלהו
דהשתא שאולו הבעלים של ההקדש אין יש
הקרבן הוי של הקדש אין יש הקרבן שם חולין אי"
לא הוא שם זה שיהיה שם זה השם של חולין
שיש לה מקשה של מדן הקודש כיון דאתחילה
בשעה שהובאו בעזרה היה עליה שם הקדש
אלא שם קרבן לא אומרים כיון דהשתא הוא חולין
אינלהו אולמ דהוי שם חולין ואינ הוי חולין בעזרה
אינלהו אולמ לא אומרים לר"ל ואינ מקולא הדב
הדבשים אינ לומרים דהקדש אולתו אם הקדש ושם
בשאולה אינ לאחר שחוטה ומרינן אולא אולא בהקדש
פלוגתא דר"ל גרל באינלהו אולמ לר' דס"ל אומרים
אינלהו אולתו לאפרש הוי חולין בעזרה אם שאולו הבעלים

ונקט לפי דבשי הטעוני ויסך שם בדם החולין
אי נמי דבשי הטלו ומה שכתבתם נגד הטעוני ו
ומלק אם שבחבה מקומות נגד אינלהו אומרים
והכא פסק תלמודא הלכתא כר"ל דאינ אומרים אינלהו
אולמ שאינ הכא שאם בשעה שחלק היה ודאי שלא
היתה חלוה לבוא לכלל ודבה אינ הכי אי דהוא
מיבור טאין דלותא דאי ותלוקה שחלק לה כשרה
אלא שאינ כן דאיהו חוש דלמא בעלותה שעה ר
ראקוה . היתה ולד ולא מעכר אלא שאינ לכרם
אילה דבם שתפיל כו' מכלל הטעוני ויסך וכן כתב
בחידושי הרשב"א שם בדם החולין והשתא לדברי
הטעוני במלתא ס"ל לר"ל בכו' סברא דאינלהו אולמ רק
דהכא לא הוה אלא אולתא כלל אינ לגד הקודש דאמר
אלא שהפילה אחר מ"מ שאינ הוה הולד בן קיימא ואחר
קדם לה אינם דבר שתפיל ומשיה ס"ל לר"ל דאינ
דבסה החלוקה אבל הכא דאינ לגד הקדש הכי
כאן בהא דבשלה סדיס לאפרש בבבורה אלא כ"
דהא אינ כיון שאינו בו סימנ סדיס השתא ובכא
שהיה אינ סדיס משיה ראשונה דאי אפשר לומר

דקל דבמין הקודם לו הם סרוס ומ"מ אינה סובה
עולדו בו סומא סרוס אח"כ דהא אורו בסרוס שהוא
ומאי אינו הטם שפיר מ"מ דה"ל דאורייתא אלא
עוס"ס אבל הכא בנידון דידן דאפילו דאורייתא ומשו
להו דמאבדות שבפולה דהא הכא אח"כ מה שאינו
הבעלים של הקרקע אלא של הקרבן ומאמא של הקרקע
אלא של הקרבן שם תולין הכא אח"כ מתרמה אינה דבר
וסובה מכם ל' לשאינו הבעלים עליה ל' הקרקע
אלא של הקרבן אח"כ אורשין לר"ל דאמא בגלוגה שיה
שהקרקע חלוגה היתה לקרבן אלא שהאב מכר
אינה דבר וסובה שאינו הבעלים לפרות פרות
חרטה בדי שישאלו אח"כ לא הוי גלוי מלגם על
מין הקודם דיהיה תולין בעצרה דכיון דבשעת
הקרבה אות הבהמה היה דעתו להקריב ולא
להכנס תולין בעצרה ואח"כ אדרבה לפ"ג לר"ל
נתאו שפיר אבל לדעת לר' יוחנן קשה קושיה
עצומה של בעל טור ושל תוספות. הכי
כיון דר' יוחנן ס"ל בעצור דף כ"ט דתולין שנשחטו
בעצרה דאורייתא אח"כ מעכ"פ הקרבתו השתא
דבהמה כר"ל הוא ר"ס סובה דתולין שנשחטו
בעצרה דאורייתא ומפיל אי נמי דר' יוחנן ס"ל
דר' יהודה סובה דתולין שנשחטו בעצרה לאו דאורייתא
אח"כ שפיר אלא לעומר דהתנאים אף מודי
שאינו הבעלים של הקרבן ומ"מ לא הוי תולין בעצרה
דהתנאים אותו כר' יהודה ור"ס דר' יהודה
סובה דתולין שנשחטו בעצרה לאו דאורייתא
דאדון אבל. דהא ר' יוחנן בעלמא ס"ל דתולין שנשחטו
בעצרה דאורייתא ואח"כ הקרבן יתרה התנאים אלא
בוודאי דאתי דתנ"ל ובפרט דאדרבה אינה לעומת
אלובה דר' יוחנן דהתנאים דכהנעק אל אותו
כר' יהודה דאמרו כר' מאיר בגמרא ושל הקדמונים דהא
ר"ס בפירוש דתולין שנשחטו בעצרה דאורייתא
בפסחים דף כ"ב. ואנא נלע"ד לתרץ
אות כל הקושיות הכל באופן אחר כמו שהקשו

ותתרץ בגמרא בטעם בין לר' יוחנן ובין לר"ל
ובין דאמר נמי דהתנאים דבהנעק אינו מודי כ"ר יהודה
אלא דאמר נמי דהתנאים אותו כר' מאיר ולא
דרשי הכל טעמי אבל אם דבריהם והיה ותתרץ דהתנאים
דבהנעק דקתנא מגידין תוכיחין אלא אינו בכ"ל שאולין הבעלים
של הקרבן ומ"מ לא הוי תולין לשחטו בעצרה
הלא אלא דאמר נמי דתולין לשחטו בעצרה
ואם כדברי השואלה שאולת הבעלים של הקרבן נעלמה
תולין לפסרא מ"מ לא יהא כן בם דתולין בעצרה דאולמו הוי
דאמרן אינסור תולין בעצרה לא הוי אלא רק היכא דקאבדי
בידים דהיינו שהיכנס בהמה של תולין בעצרה ו
ושחטה דהכי משמע הקרא דכי יהיה מאיש הקרבנו ובחרב
ומלמדה דאם הקרא ופשטן תולין שנשחטו בעצרה
והכי משמע. בריחוק מקום אותה בבית חדלון ומוכל
תולין, ומין אותה בבית מוכל תולין בקרוב מקום
אח"כ משמע בפירוש מהקרא דכי מוכל דדוקא היכא
דקאבדי בידים הוא תולין בעצרה הוא שהיכנס
בהמה של תולין בעצרה ושחטה אבל היכא דהוי תולין
בעצרה מעולמא ר"ל שאולת דהוא שהיכנס בהמה
של הקרבן להקריב בעצרה ושחטה ונזרקה בעצרה
ואח"כ שאולת הבעלים של הקרבן אינו של קרבנו
הלא דהתנאים מודים שאינו בכ"ל שאינו ונזרקו
אורשין כיון דבשעת שחטה כדין שחט ונזרקו

מעשים שהיה רגיל שם נעשים, ומאחר דאין השאלה
כדשה תלוין לעיפרא אלא לפי לון בהם דתלוין בארעא
אמילתא הוי. ומאחר דאין רב אלחנן נושיה של הרב
הגאון ונתרגל בשטרי חובן של רב בדגל כת אבלהא
ונשיב ונבדק בנוסחא ולאו הוא כל הדברים והראיות
אושר כדבעינא ונבטחנא בי כוונתא בעיקרא לגאון
הקדוש ונ"ל ומ"ל שיתא שפיר לר' ותנן הדיקא
דיש לרי' דאורייתא אוקמוהו אמתא לעפרא ומ"ל הוי
לר' ותנן לבתולה תלוין בארעה בין דהתם מיירי אם
מעיקרו אלא לאו לא הויה מושה תלוין בארעה בידים
אלא דהוי תלוין בארעה אמילה מ"ו שאולת דלא מקרקע
אוסר בידים להכנס תלוין בארעה לשתוק ולגרוק כמו
ואם לר"ל מי נתא שפיר הדתנתא דבבעל דאפילו
דאי מיירי דרוש לקיל בתשו"ס דתלוין שנשתנו בארעה
דאורייתא ואם אפילו אי (נתא) דהתנתא דבבעל
אתיא כר"ו אלוקים דר"ל. ור"ו ס"ל ב"ב בפירוש
בפסקים דל כב דתלוין שנשתנו בארעה דאורייתא
אלא מה לומר בין לר"ו אלוקים דר"ל ואם לר"ל בלבו
דהתנתא דבבעל מיירי שנשתנו הבעלים של בקרקע
לאחר שתוקה עדיין דלאחר שתוקה עדיין ב"ב ישנו
בשאלה ואלא לאו מקרי נתנו תלוין בארעה כיון דהוי
אמילתא שלו ומשבח האוסר בידים להכנס תלוין בארעה

ודאיתא להקדון הקדמה בלא הפסדה ושרגל נ"ל שבמה
בארעה בפרדה בפרק ג' של הכ מתנתא דיש
אובלא אחרת כו' דלאחר שתוקה עדיין לוקחו
בשאלה והוא אפרש הקדמה דשבועות הם עדי
דפריק הדיש הקדמה והרי הנקל אותו בשאלה
ר"ל אלא דהכ הנקל שנשתנו ועדיין דאו לוקחו
בשאלה יכ"ם שם הנקל אותו בשאלה ומלוה
אוקמוהו לתרל דאורי בבפור דשם הנקל שלו לוקחו
בשאלה אפילו קודם שנשתנו ועדיין דאו וכתב שם
ויהיה כל דם לרבות לשוטמה דשבועות דאל כ"
יכ"ב אבל סתמתא דשמ"ס בדיתרוס ס"ל כפי [illegible]

ובאומר שבועות שם דאפילו אבלה כולה אותו
בשאלה כל עוד שלו הבאיו ובן שבועה כו' אבל
ושעדיין דאו לוקחו בשאלה כו' אלא דשבועות
אלא אלוקים דרבתן והכתו בבדיתרוס נקיונן
אלוקים, ואומר דהלכה כוותה ומ"ל דמה שכתב
התוספות בבדיתרוס דאתר שתוקה עדיין אות
בשאלה הוא אלוקים ואומר דהלכתא כוותה
ומ"ל לפ"ד הפתרון ושרגל לפי לאוקמו הסתמתא
דבבעל שפנלא בינתא דשאולו הבעלים של בקרקע
דכיון שהוא אחר שתוקה עדיין לוקחו בשאלה
ומ"ל לפי דבשו ושאר נושיה הקדון בעל הבית
ישקב כל ומם דבשו הבעל טו"ו נשה להולו לפי
דבשו

אומש לפי האומר בעל"ד לומר דלא דהקדון בעל
הו' דאם לאחר שתוקה עדיין ב"ב ישנו בשאלה
דאם אותו דאחר שתוקה עדיין אות בשאלה
מ"ל מה ומשה הקדון בעל הו' אם קושיות התוספות
דאורייתא אלא ל' ותיתלם של התוספות לוקחו ובנה
הקושיה של הטורי אבן דהקשה שם השו"ל התוספות
על דבשי ר' יהושע דסובר דאם נתרבו אתן ב'
בארון אי' ינתן בארון אי' דאם ינתן בארון ר' יעקב
דבבור על כל תוסיפא והקשה התוספות דלא
דאי לפלוגתא בלולתא דהנתן ר' פשוטה הוא בכ"
ובכל היה לקיים בלאו דתוקים הלוון עכ"ל התוס'
אמש והקשה הקדון בעל טו"ו נ"ל ונשה לו הרב
ו"ו דבתים דאל לב' אמר כל הנגנ בהבק
יעקב להיות כמה הוא כולם אם פסולה הוא
תפסל נפריק ואמאו לוקחו עשה ולגדתה לר'
כו' עושה והוא הדם נמי בא"ו פשוטה מה
שבולה הכשרה מן הפסולה ואפ"ה פריק אותו
ומשמ שם הטו"ו של קושיות התוספות הוא לפק
דתוקים לבסוף מסיק נ"ל דהכ און מושה דאמתן
דר' דיתה לר' דבל תוסיפא מלשון קולו דשמ
בשאלה ומתן אי' אוקמו אם כבר בדיתרוס בשאלה

דבהא קדוש ברוך הוא דאתן ר' אודיה מהמתות
אז מעולה. ואל"כ אינא בשאלה ואמון אשה שאינא בשאלה
דאתה אות לה' שאינא בשאלה. ואל"כ מוכרחין אנא לאמור
דאמן אחר שתוטה נדרינה ל"כ ישנא בשאלה ובהאי
עתאי שפיר פלוגתא דר' אלעזר ור' יהושע דרי'
סובס אם נטעדה מתן ר' בתן א' ונתן בתן א' דלר'
יהושע שלא בהכיר על בל תסיף ואמון אשה דאתן
דאתה לה' דבל תסיף דבכור הבאות והלה' אלעזר
דאמ' בשאלה על בכור. והאשה דאתן ר' קיל דאינא
בשאלה דסל לר' יהושע בפ"ב דאמרכין דף כ' דאיש
לו שאלה בהקדש. וכיון דאמון האשה דאתן ר' אלעזר
כמו הלה' דבל תסיף דבכור ושאה' אי נתן בתן ר'
נתה הלה' דבל תסיף דבכור ופטר האשה דאתן
ר' דאלעזר כמותם הבאות ולאתו בשאלה כמו הלה'
ואת אשה נדאתה לה' ג"ל הכל טורי אבן. ואל"כ
ומכרחין אנא לאמר דאפילו לאתר שתוטה נדרינה
ל"כ ישנא בשאלה. ומקם הארשאן ובדרכות הנבחר
ונשיק של דבקי הטפסות דכריתות והגאות
דשבועות הי"ט. והכן דאיתא בנדרים נה דשבקין
ל"כ בבבאי בתרא כולהו סובסיק דלאתר שתוטה נדרינה
ל"כ ישנא בשאלה ודלאו כהטפסות דכריתות
הי"ט ולפ"ד נפה עולים דבקיעא מה שכתבנו ד
דהיתנמתן דכהנא שבאנא בנדרים מאירי שלאלא
הבלעים של הקרבן והאי תחולת הקדש וסופו הדיט
ותויב נאין הקדש מה"ת לתגזיה דסל דהיאן שאינא
נכסי שויה היאן דהאי דאלעזר אכי אחל פרט לנאין
את ההקדש דאקרי דאכי אחל דהאי תחולת
הקדש וסופו הקדש דתרומה דאמרי ביה הקמא מאירי
בתרומה שהיה ביד כהן דאינא בשאלה כמו שהבאתא
לעיל ראויה והגמרא דנדרים ומרשי' דאשאלה. ואל"כ
כיון דתרומה דאמרי ביה הקמא דכי אחל מאירי ג
שהיא ביד כהן. ולהכי לאתא בשאלה. וכיון דאיתא
בשאלה הלה תחולת תרומה וסופו תרומה אלא הכא
דאלעזר אכי אחל פרט לנאין את ההקדש. ואל"כ

אבי הקדש מי דאלעזר אכי אחל פרט לנאין אות
ההקדש דפטור. מי בבה"ל אלעזר דהאי תחולת
הקדש וסופו הקדש דאתרומה. אבל הכא
דהאי תחולת הקדש וסופו הדיט אז אינפא
לאו אלעזר אכי אחל פרט לנאין אות ההקדש פטור
אלא בלאתו היכא דהאי תחולת הקדש וסופו הדיט
תויב נאין אות ההקדש לתגזיה מה"ת כיון דסובס
הינאן שאינא נכסי שויה הינאן ולהכי פריק שפיר
הלאתא על תגזיה כיון דהאי סובס דהינאן שאינא
נכסי שויה הינאן ודאמן ונתן מי מאירי בבה"ל ד
דשאלת הבלעים של הקרבן לאתר שבאלו אלא הא
תחולת הקדש וסופו הדיט מאויב מה"ת לתגזיה
לשלק אם יעלו פיגול ביגיד ולאו נפטר תינוק פעולק
ואל"כ הא. לריק לאתמה מפטר תינוק הפעולק לתגזיה
של שולמן בשורין ולאו של נגידין תוכבן כיון דבגידין
ודאוריתא תוכבן כמו. ואל"כ אאמר נתמ מפטר תינוק
הפעולק של נגידין תוכבן הא בגידין אין הדין תוכבן
ולאו מפטר תינוק הפעולק. ומתרגל הטיב קושית לפד קושית
המגון בלא נקה' ודיון.

ל כ ל ו ר ה

עוד נלמ"ד לומר מולתא תדתא דיל דבהא פלוגא
תגזיה נ' יתנן. דלתגזיה נאין הקדש תויב ודאוריתא
דלאו דרשא כי אחל פרט לנאין והאי המתנה
דאוכתין אנא לומר אלוכם דתגזיה דלאו דרשא
כי אחל פרט לנאין דכיון דהאי סובס הינאן
שאינא הינאן כאן בהטלתא והדעתא והמשך הקדש
שאינא נכסי שויה הינאן מ"מ סל דשאינא הינאן ותויב ודאוריי
כשל' עין את ההקדש בגידיק * דנכסי הינאן
כמן שאשכ אוכלין של תרומה אלו שאשכ עשנין של
תרומה. וכן אל' אבי הקדש דאם הינאן בבה"ל בדאלו
תויב לתגזיה ודאוריתא כיון דהאי סובס אלא הינאן
הינאן שאל' דתויב ודאוריתא דהינאן שאינא נכסי
שויה הינאן אבל דתויב ודאוריתא אם הינאן הינאן
נכסי אית הא לתגזיה. אבל לר' ותתן לשלטאה

אבל כסל כתוב שעורים של תרומה פטור דכי אכל
פרט לגרן. אבל משמע בפירוש כסל דכי נגע את
הקרקע פטור אבל אכל. אלמא דר' יוחנן
דרש כי אכל פרט לגרן. ואבל מברכת ר' יוחנן
לעומר דהיינו שלוש סאין לא שמיה היינו דאלי
הוי כסל דהיינו שלוש סאין שמיה היינו אבל האוכל
פטור נגע את הקרקע אלא את התרומה דכי כתב
שעורים של תרומה פטור הא מה אם היינו היינו
שלוש גויה וכשל אם היינו היינו הטעם דתוכב
מבאורייתא אלמא אבל מברכת לעומר דכתוב בסבירא
ליה ר' דאם כתב שעורים של תרומה דפטור
כי אכל פרט לגרן מברכת ר' יוחנן לעומר דהיינו
שלוש סאין לא שמיה היינו. ואבל מברכת לעומר כתוב בסכל
פרט לגרן. דהיינו היינו דאלי נגע דדרש כי אכל פרט
לגרן האוכל כסל הינשלוש שמיה הא כשל דפטור דכתוב
לגבוק היינו הטעם פטור תרומה אבל כי אכל
כשל דפטור אם היינו היינו שלוש אלא לפיכך
אבל לעומר כתוב דתרומה כסל הינשלוש שמיה לא דרש
כי אכל פרט לגרן אלא בלבד כסל לתרומה אם נגע
את הקרקע תוכב מבאורייתא ושלוה כסל דהיינו שאבל
נגע שמיה. וכתוב כסל דמסקינן אלמא דתרומה הה
נגע את הקרקע תוכב מבאורייתא. אבל פרק שפיר
שפיר הקדמה של תרומה ומתמה דהכא שבלא הינשל
דקבע גידין תוכבו יקבע שלה ופטר תיקון העולם. הא
שלמין פטורין ופטר תיקון העולם ובמי ליה לאתמה
כתב כסל דהינשלוש שמיה אבל לעומר
אלובה דתרומה דהינו את הקרקע תוכב מבאורייתא
ואבל אלמא קבע ופטר תיקון העולם של גידין תוכבו
הא של שלמין פטורין ובמי לאתמה. ואבל מתרץ
הטוב קושית הקדמון בכל קהל. הא לגם לתרומה מי
נתחל שפיר הקם דהמ סובר הינשלוש נגע שמיה
הינו מי פטור נגע את הקרקע והקמה דכי אכל
אבל שפיר נגע ופטר תיקון העולם של גידין דהמ

שבשלה היתה לרוכבת לאורגת הנטיה אל הקדושה
היתה תולבת בי' אור של בשר ודם הכחו אור תפשלה
להתגיר, ואז בגדולו היתה תובבת לשלם. הדם ש
שנשמע והסיפור בתוך סדר ב' בסימן כה שהבחורה לאולם
אחר בכלה הדם שהיתה משתה בידיים עד היתה
לתו נתכוונה לקרוש לו להדינן. אבל הכל היתה
נתכוונה לטובתו ועקרי גם אורם להבין ובטורה
אבל והשלב טם בסקב ושמע הפירוש בפלוגל
הסיפור בגם נסבירתו ליה להשלב שם דבכלל לעקרי
אורם להבין אלתי בגם עכשו נגיע בידים ומשל. הדם
שנכם לתלון ולוגר בלתו בתי לבהשלב. בהתם בעת
שהבדין נגב בידי אור שהטוותו והאכולו לכלבים
עד היה הבדין מתכוון לעשל גם ולתתן לגם. ודם
היה מכת ומתכוון לטוחל אור להאכילו לכלבים כדי
להבדל לתבין הנתל. הדם שכוונתו היה להורות
בהלכה עד תוכב הבדין ולתו עקרי אות אורם להבין
כמו אבל בסיפורתנו בעת שבישלה לו מתכוונים
כלל לבשל בשר בעקירה תולבת בי' אלא עקרי אות
אורם להבין אפילו להשלב ולתו נגין ומשל ובטורה
גם גם אומר בדבון שמתכוונים לבשל בדרה ומשל
לבתול עגלה וסוחלה שלבו לתורות בהתם עד
הדם שלתו היה ומתכוונים כלל לרמות לסמלות אמת
עד כון בתכוונים לעמון שיתן בחבדין ולבו לתורות
בהבן בקול כוונתיהו. ואולם הלא בנגדן בידים
הדם שהיתה לתו מתכוונים לבשל בשר בקדירה
תולבת בי' עד כון בתכוונים גם הבישל לבשל
היתה תובבת. ודם אומר תון אנו יכולים לפטור אותה
אמנם גם בדיבולה לומר הרי שלש לפשש בשנים
אומר כון בהיתה משתה בידים הדם שהיתה לו ל
מתכוונים לבין לבשל בגיד בשר בקדירה ה
התולבת בי' ומשתה בלתי בידים בשלם והיו
שומרת. בהיבן שאלו עד [redacted] כון שמשתה
בידים ומשל לתו תומרים בהבן השל וכן ומשמע ותלו
ומרשי"ל בהבתו מתו בדלת [redacted] שהבתולת לאולם ומבולל

להתפסות שלקו שם על רש"י ומשמע מהתפסות בהבמן
בהלו הינשתון אלא אם נסתר השומר בבב"ב בדף
נמשנ"ד יכול לומר השומר הש"ל מ"ש ומ"ל הה"ר
הל"ל להתפסות במקום בדין הדם בהיו משתה
בלתי. ההיבן בידים ומשל נ"ד היתי פטורה ובולה
לומר לא הש"ל ומשם בהלו הינשתון מ"ו נגל לומר
בהיתי תובבת ומשמע גם לבוא בין בהלו תומרה.
בתומרותיה, ומתומרה בתומרותיה בנסיון שומלתו
בהיבן שהון, ולתו מבלי אלו בתשבומן לגין בידים
ומשל לתו לתולמות בתומרה היתו תובבת, ומפולו
אלו ניתו בתשבומן אות כן לתולמות כמ עד היתו
תובבת ומשמע בנסיון שומלתו אלו בהומרה
בתומרותיה בהבן שהיא מבלי בפה בדו ורי הלכה
כרי' דסל בבתומרותיה נסיון שומלתו בתקנה
אין תולון בין רש"ל לדרי' בבתומרותיה לבתבן בתמות
אמר מוכרחון לומר בבין חלובים בתבנה ובין חלובה
דר' יוחנן בבין הותנתן בהטוחל והמבלה והנשק
בתמנ בשולם שטה ובגיד תובב ובין הותנתן
בבהמה שבלע בעקב בתמנ עי' ציבין תובבן
אותיו כר' יהודה אלו בן בתמות הבל הש"ל
בין תבנה לר' יוחנן. בלתבנה כון בהתו סובב
הבן שאומר ניש שהיה הבן בתומרותיה תובב
אפילו בהבן שאומר. ר"ש בתמנם תבנה אבל בהבן
הבן הבנים ובידים בתבנה לו בדרש כי אמר
פרט לגין בהו לתבנה. אבל לר' יוחנן כון
בהתו סובב בהבן שאומר לו שהבל אל לבידים
בטור אפילו גין בידים ומשל כמו הטוחל והבלה
והנשק בהתו פטור אבל [redacted] ומבן בין תבנה לבדר
יוחנן. בלתבנה בסובב הינשתון שהיה הבן
אל תון בין בין שומלת לגיד בבין בשומלת ומשמע
בגיד תובב בתומרותיה אלתו רק בבשומלת פטור
כמו שונבומהו כבתומר תבנה מפתו הטמנ בבי
שונבומהו. ולר' יוחנן בסל בהבן שאומר לבן
שהיה הבן תון תולון בין שומלת לגיד לבידים בהבן

בשולחן ובין בעניני פטירת אדם רק שה בדיעבד חייב לרי"
היות תקשורת נפש עם שולחנו ר' אפרים הטעם, ומק
לתגניה אין חילוק בין באורייתא לדרבנן ולומר דרש בדרבנן
נמס שולחנו ובאורייתא נמס שולחנו. ור' יהודה נמס באורייתא
שולחנו אבל בדרבנן לא נמס שולחנו, אבל אלובה דר"
ותנן ותלקינן בין ר"מ לדר"י בין באורייתא לדרבנן
דר"מ בדרבנן נמס שולחנו ובאורייתא לא נמס שולחנו
ור' יהודה סל בדרבנן לא נמס שולחנו אבל באורייתא
נמס שולחנו תוך אהבת העם שבלבו בדקתי לא מלבע
לאוקמיה שולחנו אלובה דר' יהודה שאי הקם שהיה
חלוקה באורייתא ושלום דרבנן נמס דר' יהודה
ר"ל בהטעמו והדעת והנסיק דבשולחן פטור היה
שלום טשמיה עבדי שנדעתו כבאור הקמחא של תגניה
אלא ושלום דקא מתרב הקמחא לתגניה מהתמתן
דלא נטבע ונפסל כו' ונסין בחובתי של תגניה
ושלום לא לא הקמחא לאור אם אלובה דתגניה
דבלע סברי כוותה כמו שאור הקמחא של ר"יתן
ומיון שם בהרשון גל וכמון דלר' יתן דסל ד
דהיינו לא שמהגל היה מוכרח לתלש ולומר דרש
חלוק בין ר"מ לבין לר' וסובס ר' בדרבנן לא נמס
שולחנו אבל הכבא דהלי חלוקה באורייתא לא נמס ר'
אלא דוקא לתגניה אין חלוק בין ר"מ לדר' ב
באורי' לדרבנן אבל לר' ומתרית לתלוק בין ר"מ לדר'
בין באורייתא לדרבנן ותנן לקיל כר' יתן לגבי תגניה
ותק קיל כר' יהודה לגבי דר' כבאור ר' יתן אופו
בחורבן דגל ע"ו. ותלוק בין דהלכה כר' יתן דהיינו
שלא לא שמהגל מוכרחון אלא לתלוק בין ר"מ לדר' ד
דר' סובס דדוקא בדרבנן נסים שולחנו אבל
אורייתא לא נסים שולחנו ור' סובס דבדרבנן
שולחנו אבל באורייתא נסים חולקים.

ומכה עם שבגלל פעקא כבר, אבל בחלות עדלו
נסי ר' יהודה אפילו בשולחן היכא דהלי חוסר
באורייתא, ולפי בעבן דיקל בחלה שבטלה
הבטול של בשר בקדרה חולבת בי' ומק הטרפה
כולם אחרים מינו בעדלו היות חוברת לשלש הקם
שהיה עשה בשולחן גמ' כיון שבאורי' נמס ר' שולחן
אוטוגיב הכא בעבן דיבן הלו נמי חוסר באורייתא
אבל בעדלו היה חוברת לשלש כל ההיקש שקבעה
לו. הקם דשמואל סל דאנשי מלוקשין ותנן
קיל הלכתא כשמואל בדינא כמו שפסק הרמבן
בדינו דקדמו דקיל הלכה כשמואל בדינא ומנס
לא מגרשין ואל לפי דבריו אינו חייב רק אחת ב
בטעמו ומדעתא ומנסק ולא בשאר דבריק וכן אותה
בשפטי שבמומות לרב הלו מקום, וכן בשמת הדיל
הרשל סל התובל, ואל לפי כל הא פסקיק גל
לבאורה פטורה המשה הקם שבעבן דיבן
הלו חוסר באורייתא ובחוסר באורייתא נסים
שולחנו מ"ל הלו פטורה ומתרק שאם אינו לגבין
והטעמו והמדעתא והנסק דדינתו הרבה נסים ר
רבנן שולחנו אבל לא בשאר דבריק. אבל
בחומרת הקשי בחו"ל טיון שפ"ה סל אי ביאור
שם דשמש הרמבן גל לפסיק כרב דגרשים
מקשיו כו' ומק סיוק שם הקל וכן כל כולהון
בגמ' עיש. ואל מ"ל נראה לעיל לומר דהחל
חובת. לשלש כל זה שגרגה לא ההיקש ושמק
שלגבי ההיקש בהיא בחוסר באורייתא/ובחוסר
דאורייתא נסים שולחנו ופסקינן כרב דגרשים
מקשיו. הקם דיבן עסק הלו נמי כ חוסר
באורייתא מ"ל סל לר' יהודה דבעבן חייב שלא
נסים ר' יהודה גבי יין נסק שולחנו שאנו יין נסק
הקם שהיה חוסר באורייתא מ"ל לא לגבי מקשיה
שולחנו ולתייב אם בשלמא גבי יין נסק עשוק חוטמו
דמכנס ומגבל בדלתו מינה כמו דאותו הטעם
מגרשין לר' יהודה אבל בבשר מלב בלא שוק

הי' יודע שאינו משום חומרא ובדיל בדבר אומה
אלא הכל בדנסיונם הכתוב שנצטוו ותובבות לעשות

ומעתה לתורה האשה עם עשרים לה אם היה
אומר לה הרי את מקודשת לי בשביל לא תבשיל ולא הקביר
לה בשר בהוצאה הקטן כלל לא היה יכול לאוסרה
לתקנה שיגרשנה ולא לאוסרה אלא הוא לדבר
לאוסרה ולהשגיח על לב אם הקדושין היו של
תולבות בי"ו אם היו קדושין של בשר: אבל
כיון שאומר לה שתשבשל לי תבשיל של בשר
אלא הקביר לה בשר בהוצאה הקטן אלא היתה
בדיבורה לאוסרה ולהשגיח על לבה אם
שהיו לוקחת ומה שהיו מתבשל אלא בהוצאה
דהבעלה יכול לומר לה לתקנה שיגרשנה ולא
לאוסרה. ומיד ותהי שעדיין אפילו אם לא
אומר לה בפירוש שתשבשל לי בשר אלא אם תבשל
של בשר אלא אומר לה סתם שתשבשל לי תבשיל
ורק בהוצאה הקטן הקביר לה בשר אלא היו
תובות ויכול לומר לה לתקנה שיגרשנה ולא
לאוסרה ונראה דאות לפשוט ומקרא דרבים ד
דרתבדה שיכל הכבר בלי פה אלא בהוצאה
שלא אלבינא בריה דרבי אלבהן הלוי ומקרו ביה דאי
בי תרגמו שדרינה בגד בבאו תמרו בדי קרבנה בר
אלבהו אלבול פרחיבהו אומר לבקש הבאו לי שטרא
אוסרו ליה סיטרא נבהנא אתא לגביה דרבי אלבהלבו
לרמן שלוחי שלית מתו. אומר רב אשי תגומן אלו
אומר ליה שקול שטרא נהם דגבו מעלה. הם דגבו
ונשקול שטרא לא מעלה. נמסיק שם הקמרא ולא הוא
בין כך ובין כך מעלה דאומר ליה לתקנה שיגרשנה
ולא לאוסרה. ואיתא בתוספות בבא מציעא
דף ג' ע"ו דה"ר אומרת כיון דהקביר לגיתה השדה
בתולה אומר לו ירשה בהוצאה קטן שיבואו השדה
לידך. אבל לגבי חנוה של פנקסו לא הקביר עדיף

כלל. הלכך לא יכול הבעל לומר לתקנה שיגרשנה
ולא לאוסרה והי' לשם מעלה להשגיח על לב ולא לתן
בלא סהדי כיון דלא הקביר לו בהוצאה הקטן עדיף על
לא אוסרה כיון דיכול לומר לא לתקנה שיגרשנה ולא
לאוסרה. ואלא הא הכי אמר ויכול לומר בבקן דיבן
אם היה אומר סתם שתשבשל לי תבשיל ולא הקביר
לה בשר כלל לא היה יכול לומר לה לתקנה שיגרשנה ולא
לאוסרה והיתה מיכרת למוונות הטובה והשגיח
על לב אם שהיתה לוקחת אם הקדושין היו של תולבות
בי"ו אם של בשר ומה שהיתה מקבלת. אבל כיון
כיון שאומר לה בפירוש שתשבשל לי תבשיל שבשר
אלא אפילו אומר לה סתם שתשבשל לי תבשיל ולא אומר
לה בפירוש שתשבשל לי תבשיל של בשר רק
שבהוצאה הקטן הקביר לה בשר אלא היו תובות ונלקח
דהיתה מיכרת למוונות הטובה והשגיח על לבה
מה שהיו לוקחת ומה שהיו מבשלת ויכול לומר
לה לתקנה שיגרשנה ולא לאוסרה

ומיד ותהי שעדיין אפילו אם לא הקביר לה כלל בהוצאה
הקטן בשר אלא היו מיכרת והשגיח על לבה ולא לבה
לוקחת ומה שהיו מבשלת בהוצאה הקטן אלא שאסור לבשל בשר ולא תבשיל של
בקדירה בקדירה תבי' רבי הבשיל ובמים אלא
ובמדינה פלשיטה היו תובות ונלקח ויכול לומר
לה לתקנה שיגרשנה ולא לאוסרה ולא בשר הקן
בידן בידן לה שכתב התוספות בבא הקן של
התנוה של פנקסו דאם לא הקביר עדיף כלל
לא יכול הבעל לומר לתנוה לתקנה שיגרשנה
ולא לאוסרה והיו לשם ומלמד להשגיח על לב ולא לבן
לקח בלא סהדי כיון דלא הקביר לו בהוצאה הקטן
עדיף כלל. ואלא הדה"ר בבדן בידן שי טבל לומר
כן דאם לא הקביר לה בשר כלל בהוצאה בשם הכל
לבעלה אין לתובעה. אבל לא לתר המון אלא בלא דאי
כלל הקן דהכא לדהתם. דהתם אבי חנוה אמרינן

ידוע לו הבכיר שדרים כלל באותה שעה אין אומר
ובולעים לומר בשביל לשלות על דעת החנווני שלו
לתת לו סחורה בלי סחרי והוא נשאר בתוספת ידיעה
לומר הכי ידיעה שהחנווני יכול לומר לבעה"ב
את הטעיה ותתם היתה שקלקלת ואין לו להפסיד
בקלקול שיהיו עקות ונותנין עד שיבוא אליה. אבל
אומר ובכיר להשיב לו להאמין ידע בשבועה
[illegible] ותחולה להפקיד אבל
ואם אלה לו אומר [illegible] נתן להם בעדיו לו נתת
לו ולו האמינתיו ואמר אומר נתן לא אלהו אלא היתה
ידועה ותחולה אם היתה ותחזק לאומר נאמן. אבל
עכשיו כיון שאמר לו אמרת לו שאינן להם.
בסחרי היתה ותשבע [illegible] כשרים ו[illegible] שם
שאתם ובכיר אותם ותשבעתם שאם לו [illegible]
לעתקרים ולכשרים ונאמנים בעדיו אחת אמרת
לו שלו אינן להם בלתי סחרי אלהו ובכיון שלו
הבכיר לא באותה הטעם שדים כלל אמרת אלהו
מסתאו אותם ידעתי שהם נתקרים לכשרים ונאמנים
ונאמנים לכם אתם מאמין אותם ולו אמרת לו
בסחרי הם להם והיכול תמסן אדעתם מעלו שלא
לתת להם בלתי סחרי לכם לו אם הבעה"ב לומר ל
לטעון לתקנת שדרתק לו לטעותם והיה לכם
להשיב לה שלו לתת להם בלתי סחרי. אבל
בכיון דינן נמצא לומר דשפיעלי אם לו הבכיר
לה באותה הטעם כלל בשר אי לא אם לומר לה
לתקנת שיבדרתק ולו לטעותם לו נמצא המשלה
לומר לא וכיון שאותם לו הבכרת לא בשר
באותה הטעם כלל לו הית ודבר שאסור לבשלה
בשר בקדרה חולבת ב"ד דבלו דבר אחר ולבמת
אחת אחת שאסור שאסור לבשל בשר בקדרה
החולבת ב"ד דהיו אפילו קטנת ולבאים אחת אחת
והתה [illegible] להשיב לה לכם אם לכם אם שהיו
מושלה ולתקנת הנשים אם בקדרה הראשון היתן
של חלב אחר של בשר וכיון דהיו לו מחנות

ולו תקרה ובשלה בשר בקדרה חולבת. ב"ד ואם
הטרפה של ידי [illegible] אם כלים אחרים שנתנן בא
הקדלה בשעה הזאת אחת לקבה ולדרכת הזאן
לשלם כל הבינן מה שקרמה לו דבר לומר לה
לתקנת שיבדרתק ולו לטעותם. ובמ[illegible]
אומר לה בפיהוש שתשבשל לא בשר [illegible] היום
לדרכת להשיב לו לכם ולתקנת מה שהזאן ובשלת
ותנתם בדרכה שהיו לתקנת לכם בעדיו הזאת
[illegible] ושלם שיבל לתקנת של
[illegible] בדרכה כשל
דהיו [illegible] בבקר שלו הבכיר
לה כלל באותה הטעם בשר כיון שהיו בלבר
הלע שה שלק בחו סימן נח סק ו' מובאות שם
ותשובות ובוש דעקו השלוח הוא בשר דחוב
אלה שלו אומר לו [illegible] השבר כיון שהזאן
בשבר הכל להשרית [illegible] לשלם בעדיו. וסיים
שם בשלק ואין [illegible] רחין ובלא לדינן.
ובלקלפי דעקרת לם [illegible] בנידן דידן ד
דשלחת בשבר חוובת [illegible] אם לו הבכיר
לה בשר באותה הטעם [illegible] שכתבת לעיל
דבדעתו הטעם אומרים כן [illegible] כן עכ"ד

אולם שם עורכות כ
ליה לו הבעה"ב שהאר
והעיר השם יהיה
ובית הבע"ב לשלו
ך אינם יפה לעשות
הדת הדין

בפירוש מאמר הגדת אין
יי אומר אסור. ורבינו
נאמנה מולתא היא. ורבינו
היה. מחלו טעמא דאליבו
עקלה עריפה בעצמו
ירתה לנמל אותן היו
מל. ורבינו אמר שפשק
בוכבים בהגאנה לת
לו מיתסרת להדיט
ומרבית עם לשלג שור
ל הן בהגאנה לת
לת אמר מעקלה עריפה
. ופירש רש"י ושלמן
אמרינן בלא מיתסרת
הקנים מתשמיש ומולק
ה נדושה. ואליבו
יק. אומר לך מיבי
מלפני שבדרת כוכבים
לשלותן. אבל אינ
לו מיתסרת תשמיש
הדרי בהמת לא ושלמי
מ"ת שב מסיק שם דלמאנא
ציפן נהה לתפילון
אותה. תיפן של הבתוק
לשה נסיע הנמ"שוח
ת שיבקן לשמן לשורי

אלא שהגאנה לאו מולתא היא ולא מיכפרת לן בה כך פירש
רש"י ז"ל. רש"ל אומר אלא שור בהמה טהורה פ
פסולות עד שיבקן לשמן. דפירש מרומר דהלכתא
כוותה דאליבו. ורבנן אמרי דהלכתא כוותה דאליבו
ולא הלכתא כוותה דרבנן כ"ש כל הסוגיות

וסוגיות נו קשה להולמו מכמה קושיות (א) על הא
דפירש מרומר דהלכתא כוותה דאליבו לכאורה קשה
האיך פסק מרומר כאליבו לגבי רבנן דהגאנה מולתא היא
והא אנן קיי"ל בכולהו מאריהו כרבנן לגבי אליבו לתש"ל
גמ' דפסקינן כאליבו. מל"ל מרומר דפסק הכא
היא. מאלו טעמא דאליבו בהגאנה מולתא היא הוא לגבי
עקלה עריפה בעצמו כללא דש"ס (ב) על הקמרות אינה דסיק שם
ירתה לנמל אותן היו והלכתא כוותה דרבנן קשה לומר לגבי הכלל הקמרות
מל. ורבנן אמר שפשק לפסוק בהא כרבנן דהגאנה לאו מולתא היא פשיטא
בוכבים בהגאנה לת והלכתא כרבנן בהא. דהא בכל הש"ס אנן קיי"ל
לו מיתסרת להדיט כרבנן לגבי אליבו לבר מיקל נגמ' אלא בדאלו נמי
ומרבית עם לשלג שור בהא נמי יהי' הלכתא כרבנן לגבי אליבו דהגאנה לאו
ל הן בהגאנה לת מולתא היא. ובאותה קושיא נו לכאורה לא הוי קושיא
לת אמר מעקלה עריפה כל מי דאמר לאמרי. דאמר לאמר דשלום הכי הולכ
. ופירש רש"י ושלמן הכי הקמרות לפסוק בפירוש דהלכתא כוותה
אמרינן בלא מיתסרת כרבנן דהגאנה לאו"ה לאו מולתא. אלא רק שלום
הקנים מתשמיש ומולק אמר דכיון דמרומר פסק הכא בהא כאליבו דהגאנה
ה נדושה. ואליבו מולתא היא שלו"ה הולכתא הכא הקמרות לפסוק ב
יק. אומר לך מיבי בפירוש דהלכתא כוותה דרבנן דהגאנה לאו"ה
לפני שבדרת כוכבים ובה"ל אותה בתוספות בפסחים דף נ"ג ע"ב דה"
לשלותן. אבל ע"ג והלכתא כרבנן נמי לשון התוספות שלום אינה
לו מיתסרת תשמיש אלמשריק לפסוק כרבנן ולא שלום אליבו דקיי"ל
הדרי בהמת לא ושלמי בכולהו מאריהו כרבנן לגבי אליבו לבר מיקל נגמ' שבלש
מ"ת שב מסיק שם דלמאנא התוספות. ואלא הכי טבל לומר כן. אבל באמת
ציפן נהה לתפילון לעיל נמי דאתי לתרוצן ואתרוץ בעצה"ת באופן
אמה. תיפן של הבתוק אתה קושיא נו (ג) צריך להבין בטלו פלוגי מרומר
לשה נסיע הנמ"שוח ורבנן דמרומר דפסק כאליבו. ורבנן דאמרי דהלכתא
ת שיבקן לשמן לעורי כרבנן. (ד) קושיות התוספות דשבדרן דף

אות ע"ב דאינשים שם של שוטה רש"י דסעדיה הגאון הפירוש
רש"י שם דאבוי. דס"ל דהגיעה עולתו היתה ס"ל כרשב"ג
כי היכא דתשוב לרשב"ג עיבור לשנה תשובה ליה
לאבוי ני להגיעה לעומרא דהגיעה עולתו היתה. ורשב"ג
דס"ל דוקא עיר בהמה טהורה פסולות עד שיעברו
לשון ס"ל כאבוי דהגיעה עולתו היתה דאינשים הכי ס"ל
דלריך שיעברו לשון. ורבתו דס"ל דהגיעה לתן
עולתו היתה ס"ל כתנ"ק דעיר בהמה טהורה כשורות
אע"פ שלא עיברן לשון ופירש רש"י שם אע"פ שלא
עיבר עיר גם לשנה דהגיעה לתן עולתו ולא
אינכפת לן בה. אלמא דאינשים בפירוש ערש"י דתנ"
ס"ל דלא בעינן עיבור לשנה דעיבור לשנה ני
לתו כלום הוא ואחר לשון אחר שלא לשון כשורות ס"ל
הת"ק כרבתו דהגיעה לתן עולתו היתה ואינשים שם
התפסירות על שוטה רש"י וגם לשונם ונשה. לרת"
דקוראת לן בהגיעה הלכה כרבתו דהגיעה לתן עולתו
היתה. ואע"ג לא בעי עיבור לשנה כתנ"ק ואתן ניל
כרשב"ג דבעי עיבור לשנה כדאית בפרק הניזקין
בעיטין דף נ"ד ע"ב בהה הוא דאתא לגאיה דר' אבוה
אמר ליה ספר תורה שכתבתא גוילין לא נעבדו לשם
אמר ליה ומאן שלחך אתון להפסיד שכרך אמר ליה נאמן
להפסיד ספר תורה עולתו דבעי עיבור לשנה כרשב"ג
אע"ג דשיתו הלכתא והלכתא. וכן אינשים התפסירות
קושיתו גו בגמרא פרק הת כולה דף נ"ב ע"ב דה"ד
שיעברו כו' וכן בעיטין פרק השלח דף י"ב ע"ב דה"ד
שיעברו כו' עיש (ה') יש להקשות על קושית
התפסירות איפה בזה דאינשים על שוטה רש"י בזה
שפירש רש"י ד"ס דהגיעה לתן עולתו היתה לרבתו
ס"ל רבתו כהת"ק דלא בעי עיבור לשנה וכון דהת"ק
ד"ס דלא בעי עיבור לשנה ס"ל הת"ק גק בהגיעה לתן
אינכפת לן בה. ורשב"ג דבעי עיבור לשנה ס"ל כ
כאבוי דהגיעה עולתו היתה ולכך אינשים הלכתא אי
אהלכתא. ולכאורה אין קושיתם קושיתו כלל דהא ע"כ
אנא מוכרחין לתלק בין אין הקדושה לתשמישו קדושה

גם אפילו אלובה דרבתו ודפריק הקמתא ורבתו אלו
לעיתא לתו אמר אלקה עיקרה אמר ליה אשמעלן מאשמעלן
מאריגן דבעי עיברי באשמעלן וכן בגד לגת עי הלו
אשמעלן לאפוקי אלקה עיקרה דהוא אפה קדושה
אלוע דוחה לאוכל בגד לגת. ואע"ג אשמע בפירוש
אהגיהא דדוקא באשמעלן ס"ל לרבתו דאין לאוכל
אלקה עיקרה אבל דבר שהוא אוכל הקדושה ס"ל
רבתו דאפילו אלקה עיקרה דהגיעה עולתו היתה
אע"ג בעלמא בגלגלן של סת"ת דהוי אין הקדושה בגדולי
גם רבתו אודה דאפילו אלקה עיקרה דהגיעה עולתו
היתה. ואע"ג הכ לעולם אומר לך כשוטה רש"ד דרבתו
דס"ל דהגיעה לתן עולתו היתה ס"ל כתנ"ק דלא בעי
עיבור לשנה. והתנ"ק דס"ל דלא בעי עיבור לשנה
ס"ל עי עבדי דהגיעה לתן עולתו היתה ואין דהלכה
כרבתו לגבי אבוי דהגיעה לתן עולתו היתה הוא עי הלכה
כתנ"ק דלא בעי עיבור לשנה דהא בהא תלוי. ודאי
אמרי דר' אבוה דגלוין דפסול הסת"ת אשום דלא
עיבור לשנה לא קאתי לשוטה רש"י דנכל לומר
לתו אשום דר' אבוה ס"ל כרשב"ג דבעי עיבור לשנה
בקדושת התפסירות אשה"ה פסול ר' אבוה הסת"ת דאע"ג
דהא אתן ניל כרבתו לגבי אבוי דהגיעה לתן עולתו
היתה. ואע"ג הוי הלכה כתנ"ק דלא בעי עיבור לשנה
אלא דבלגלגו לאומר דאשום הכי פסול ר' אבוה הסת"ת
אשום דלא עיבור הגלגלן של סת"ת לשנה אשום דגלגלן
של סת"ת הוי אין הקדושה ובגין הקדושה כלא אורח
דהגיעה עולתו היתה. ומפילו גם רבתו דס"ל דהגיעה
לתו עולתו היתה גם דאינו רק הכא דלא הוי אין הקדושה
כמו אורגל בגד לגת אלו בעיטין דלא הוי רק אשמעלן ולתן אין
הקדושה אבל בגין הקדושה כמו בקלה עריפה גם רבתו
אודה דהגיעה עולתו היתה. אע"ג כל דבר דהוי אין הקדושה
אודה רבתו דאפילו אלקה עיקרה דהגיעה עולתו היתה אע"ג
אלו קושית התפסירות שהקשה על שוטה רש"ג ל
(ו') קושית התפסירות דאינתות דאין ע"ב ע"ב דה"ד
כרבתו דאיתא שם אומר רב יהודה אומר רב עשאל

מן הקולים ומן הנאים ומן הערדין פסולין מן הסיסין
כשורה כי אמרינהו קמיה דרשב"ל אמר ליה מן
הסיסין פסולה בעינן טויה לשמה. כתנאי כיפן
נהפך אין שאלה עליהן עור בהמה טמאה פסולות
עור בהמה טהורה כשורות ואף על פי שאין
מיבין לשמן. רשב"ל אומר אף עור בהמה טהורה
פסולות עד שיהיו לשמן. ורב דס"ל דאין בעי
טויה לשמה ס"ל כר"מ דאין בעי מיבוד לשמה
ושמואל דס"ל דבעי טויה לשמה ס"ל כרשב"ל דבעי
מיבוד לשמה. ותקשו שם התוספות דהא כמאן
נקיל תנאתו דאמרו לגבי שאול דרבי דסיכה אף
ט"ר אמר דרשל קרבנות תעשה לך לשם חובק
ואי אתה מצוה לך לאורה היא דרשינן לעיל
אף לא לך לאורה ואי לאתרוכי כו' מיש. וכוונתם
מבואר מצי ליה להקמרא לאומר דרב ושמואל פליגי
בהלכתא דר"מ ורשב"ל דהא שמואל אלי לאומר אינו
כפרוץ סבירא לו דבשלמא לרב שפיר קאמר הקמרא
תנאי דרב לא אלי לאומר דאינו כפרוץ סבירא ליה
שמואל אלי שפיר לאומר דאינו כפרוץ ס"ל אפילו
כהר"מ דס"ל דאין בעי מיבוד לגבי תפילין ומ"מ
בלולבי סבירא לו דבעי טויה לשמה. דלולבי אינו
מתפילין דכתב לגבי לולבי תעשה לך
ודרשינן בסוכה תעשה לך לשם תבשיל אלא
בעינן טויה לשמה אבל לגבי תפילין לא כתב לך
אלא לא בעינן מיבוד לשמה. ואי אשכח דכתב
לך לשם תבשיל כו' מיש ופירש רש"י שם אלא
לגבי מן הערדין שתולין בסוף הטלית מתחר
הרקיעה ואינו שם הלולבי אינו ובה. מן קולין
חוטין שטוו בשתי וקשרים אותן והלולין ותלוין
לרחשתן בבגד לאחר שגמרן. מן הנאים כגון
טלית שטפרו און שאמלו בה אומרים בחתן ואמלו
פרפירה תלוין בה ומתן גדלו הלולבי פסולה
הוא ותלוין ומאומדין כל אלה בבגד לא נקלו
בה לשם לולבי לאו מטויה לשמה הוא. מן הסיסין

דר"ל כרבא לגבי תבנו לבס שיעל נגיס הוא המספרים
אלי להקשות על שיטת רש"י אכנת הקמרא דשבדרין
הכי דהתם קאמר הקמרא בפירוש והלכתא כרבא
והכי קשיק התוספות להקשות לשיטת רש"י דרבא
ס"ל כר"מ. ור"מ ס"ל כרבא ואי"מ קשיא הלכתא
דהא בפסבדרין קאמר הקמרא דהלכתא כוותיה
דרבא דהקשה לאו אילתא הוא. ולשיטת רש"י דר"מ
דס"ל דאין בעי מיבוד לשמה ס"ל הר"מ כרבא דהקשה
לאו אילתא הוא. ואי"מ כיון דקאמר הקמרא בפסבדרין
דהלכתא כרבא אי"מ קיל מי כר"מ דאין בעי
מיבוד לשמה דהוא בהוא תלוי. ומ"ר אביה דקולין
משמע בפירוש דקיל כרשב"ל דבעי מיבוד
לשמה ואי"מ קשיא הלכתא דהלכתא ולכאורה
דם דקדוק מדיל בקושיית התוספות (ח) יש
להקשות קושיה מעלומה על שיטת רש"י דשמעה
דאף ט"ר אמר אמיתא שם במשנה סוכה ושונה
ב"ש פסולין ובה"א מכשירין. ופריק שם הקמרא
של בה"א דמכשיר סוכה ושונה אלמא בעי
בית הולל מטויה לשמה. ונ"ל הקמרא. דבית הולל
לית להו דרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה
אמר רב מטויה מן קולין ומן הנאים ומן הערדין
פסולה. מן הסיסין כשורה. כי אמרינהו קמיה
דשמואל אמר לו אף מן הסיסין אי פסולה אלמא
דבעינן טויה לשמה הא בעי סוכה מטויה
לשמה שאנו הכא דאמר קרא לולבים תעשו
לך לשם תבשיל כו' מיש ופירש רש"י שם מטויה
לגבי מן הערדין שתולין בסוף הטלית מתחר
הרקיעה ואינו שם הלולבי אינו ובה. מן קולין
חוטין שטוו בשתי וקשרים אותן והלולין ותלוין
לרחשתן בבגד לאחר שגמרן. מן הנאים כגון
טלית שטפרו און שאמלו בה אומרים בחתן ואמלו
פרפירה תלוין בה ומתן גדלו הלולבי פסולה
הוא ותלוין ומאומדין כל אלה בבגד לא נקלו
בה לשם לולבי לאו מטויה לשמה הוא. מן הסיסין

כשורה הוא ולשיטתו לשם לגבי נתן אשה
לשמה דטוב לו בעין שאין טוב מן העשה
ושמואל נמלך עליו מה תרוויהו אשה לשמה בעי
אלמא לו לרבינן אלו הן אלו מן הסיסין פסולה
דבעין טוב לשמה. דאמר דרבי אלעזר אשה
דהיא דאורתא קאמר לה. ומ"ל לו אתמר אלמן
ודשמואל ולאו אלמנו היא דרב עי אשה לשמה
בעי אבל רש"י אמר בפירוש ורש"י דרב
ושמואל לא פליגי אהדדי בעשה אי בעי אשה
לשמה אז לא אלמן רב עי בעי אשה לשמה
אבי גילות וקושיות הקדמונים דפריק על בית
הלל הוא אתרוויהו. רק בהא פליגי רב
ושמואל אהדדי. דרב ס"ל דאין הסיסין
כשורה הקם אלא טוב לשמה אם היא כשורה
דכוון בעשה היה לשמה כשורה ולא אינכפת
לן אם שהטוב היתה שלא לשמה בטוב לא
בעינן לשמה ושם בטוב לא אז אינן העשה היא.
ושמואל ס"ל אלו מן הסיסין עי פסולה אם אינן
דהוי אשה לשמה אם פסולה ושם דכוון שלא
היה הטוב לשמה. ושמואל ס"ל דקם הטוב ב
בעינן לשמה. כך הוא שיטת רש"י ומ"ל ומ
לפקשות של שיטת רש"י ל"ל קושיה עצומה
כאן ס"ל לרש"י דרב עי בעי אשה לשמה
אבי גילות ואם לא היה אשה לשמה רב עי
ס"ל דפסולה אל"ל קשיא לו האיך נכשיר רב
לגילות של אבי כוכבים דהא אבי כוכבים
בדאי לא אשה הגילות לשמה דהא ערי
אדעתה דנפשיה קא אביד כדאמרינן
בגיטין ובכמה דוכתי בש"ס. דאותן ב
בעלות דאם אב אב אמר ליה רב אדעתי
לרב אשי אותן הכי אתנוהו אבל הכי אתנוהו
לה אמר רב יהודה אמר רב מנין לגילות של
אבי כוכבים שכשורה שנאמר ואשלחם
גלות ואשלחם אחריך אשלש הקדמה. ומ"ל

כאן דרב ונכשיר בגלות של אבי כוכבים
בדאי לא היה אשה לשמה דאבי כוכבים
בדאי לא אשה הגילות לשמה דהא ערי
אדעתה דנפשיה קא אביד כדאמרינן
בגיטין ובכמה דוכתי בש"ס. דאותן ב
בעלות דאם אב אב אמר ליה רב אדעתי
לרב אשי אותן הכי אתנוהו אבל הכי אתנוהו
לה אמר רב יהודה אמר רב מנין לגילות של
אבי כוכבים שכשורה שנאמר ואשלחם
גלות ואשלחם אחריך אשלש הקדמה. ומ"ל
ודהרן באלפס בגיטין פרק השולח דף כ"ג ע"ב
בדה"א דרסי כ"ו מקשו שם אל הרא"ן ז"ל ומסיק שם
בסוף דרב עי בעי אשה לשמה. ושיטת
הרן כשיטת רש"י וקושית הרא"ן בשלחנות
של רש"י אתרץ הרן באופן זה. וז"ל הרן ז"ל
מעות דהדק אובאל תרי לושטן חד אשה לשמה
ומיהו בדף מ"ב ע"ב דאמר רב יהודה אמר

רב מנין לגלות בעובדי כוכבים שפסולה והבהיר
והאי לשון שקלוהו וטרינן התם שובאו. ובתרי הני
אמרינן שם ע"ב אל"ל רב ארדכי לרב אחא אתון
הכי מתנתיתו לה אנן הכי מתנינן לה אמר רב יהודה
אמר רב מנין לגלות בעובדי כוכבים שכשרה
ולפיק סוגיא דהתם ושאר דברותיה לה
רב אחא עיקר דשלה ושקלוהו וטרינן שובאו כו'
ומסיק שם הרן וכון דגלות בעובדי כוכבים
לרב פסולה עקר תלמודו דרב בגלות לשאר
בעי ושל"ה כ"ש בתם הכי פלוגתייהו דרב
ושמואל בין הסיפין סבירולן דרב דמי בגלות
אשור לשאר בעי ופסולה דין המרדין ומן הקולין
ומן הדיין אשום דלכו תלוי לשאר אבל מן הסיפין
כשרה דטעוה לגון ומנין הערשה הוא. ושמואל
סל"ל דאשל שויה דמי בעי לשאר אבל הרן

ולע"ד נהו דוחק גדול דהא בכל מקום לשון בתחא
הוא עיקר ותפילת היכא דבלושון נחת פשוטו
ליה להחמיר ובלושון בתרא ומפקינו ליה מתוה
דאתי הרמב"ם בפ"ג מהלכות אבלות דהתי ספיקו
דרבנן ומקולו אשום דכיון דבכל מקום לשון
בתרא הוא עיקר. ובנה פלוגת הרן על
של הרמב"ם דס"ל הרן היכא דלושון נחת פשוטו
ליה ולושון בתרא ומפקינו ליה לו שבנין פשוטותו
דלושון נחת אשום ספיקו דלשון בתרא. וכ"
אשמע בפירוש דוקא היכא דלשון נחת פשוטו
ליה ולושון בתרא ומפקינו ליה אל לו שבנין
הלושון נחת אבל היכא דבלושון בתרא נמי
פשוטו ליה ושמע מהרן דאלישע בתר לושון
בתרא ומאריכן דלושון בתרא הוא עיקר.
ומיהו מה שברש הרן דאשה הוי לושון נחת
עיקר אשום דאלישע וטרינן טובאו בהאי לושון
לא נכיר לה בין דאשי נדשו לדרבה אבל אשמע

דלושון בתרא הוא עיקר כיון דל"ל הלושון נחת
פריק הקדוש כמה קושיות דרב ושדרב. אבל
בלושון בתרא שחוא הכל ואז הוה שום קושה
כלל דרב אדרב ונמצא לומר דבמי ג"כ כוונת
רש"ל שם ע"ב בגד"ה הכי מתנתולה דאמר רב
והיכא אמר רב לעיל משום דהכי קאמר להאמן
לעיל דרב אדרב אכשל רש"ל אל"ל אל"ל משמע
מרש"ל דמשמע לו דלה"ה מרדכי לאיתמה כלושון
נחת משום דכלושון נחת קאמר דרב אדרב
אבל לפי מה שהאמן מתמ ותמע שחוא שפיר
דרב אדרב ולא הוה קושיא כלל דרב אדרב
אל"ל משמע מי מרש"ל דלושון בתרא הוא עיקר
ועיד דאי אמרינן כהרן ז"ל דמשום דס"ל לרב
דגבי גלות בעי אשיה לשאה משום הכי הוה
לושון נחת דרב והכיכא אמר רב לגלות בעובדי
כוכבים שהוא פסולה הוא עיקר. אל"ל לפ"ז
הוה לריך הקדוש להביא פלוגתא דרב ושמואל
אבי גלות על לושון נחת ולא על לושון בתרא
דיהיה סתירה ולושון בתרא דרב והכיכא אמר רב
על הפלוגתא דרב ושמואל. והקדוש בעצמו
מביא הלושון בתרא על הפלוגתא דרב ושמואל
גבי גלות. אלא דבהביא הקדוש פלוגתייהו
דרב ושמואל מיד אחר לושון בתרא ולא מיד
אחר לושון נחת שא"כ דסתירה דקדוש נמי ס"ל
דלושון בתרא הוא עיקר. ועוד אין סתירה
דלושון בתרא על פלוגתא דרב ושמואל דבלוש
אמר הקדוש דס"ל לרב דגלות בעי אשיה לשאה
מ"מ אלו לא נוסבר לגלות בעובדי כוכבים דכשרה
הקדוש דנוסב לומר דנכרי אדרתה קא מבעי דנו
שאבאר בעזרת ה' ועוד מהתוספות נמחוק
מב' ע"ז דה"ה ואל יאמר ג"כ נמי לתרץ ולומר
דאין סתירה אלא דנכל לומר דהקדוש דרב
דס"ל דבעי אשיה לשאה בגלות מ"מ אלו
לא נוסבר הקדוש בעובדי כוכבים דכשרה

כמו שנבאר בס"ד לקמן, ונהי בלעדין דינא לגבי
פסקינן כלשונו בתרוייהו אלא דפסקינן כלשונו דאמו
בדיוקא בגוף סימן יד סעיף א' בלבושי של מרדכי
בכבכים שפסולה, והטעם כמו שכתב הרן וכל
הפוסקים הראשונים ואחרונים עשוק בלשונו דאמו
הוא עיקר עשוק גדול מרב מרדכי הלה תלמיד דרב
אשר ואין הלכה כתלמיד במקום הרב [ועיין באלפס
פרק כל הדלק דף ח' ע"ב גבי פלוגתא דרבה ורבא
דרבה אומר דאשלם דמי עמיר בגדל ורבא אומר דמי שאורין
בגדל דהנהו הרב אלפס שם דוקא, דרש פוסקין כרבא
לגביה רבה הלכה שרבה היה רבו של רבא, דרבא הוא
בתרא. ועיין בעטורי ועיין בשל"ם אי' דה' הרא"ש כ"
ועיין בתוס' פרק הדלק סימן ה' דה' ותגלגל, ועיין באלפס
ב"א פרק בהנהב דף לב' דפסיק כרב נחמן לגבי ר' ותנן
דהנהו בתרוייהו אמרי' דרב נחמן תלמידו של ר' שמואל היה והלכה
כ"ר ותנן כמו שמואל בכל מקום וכשל"ל נגד רב נחמן ועיין
בתוס' ב"א פרק הנהב סימן ב"ו ועיין באלפס פרק המפקיד
ועיין שם בתוס' סימן ו"ז ועיין עוד בפרק הנהב בתוס'
סימן ו' אל"ל ושמע מכל הני שהובאו דמהבוי ורבא אל מולק
הלכה כתלמיד כבתרוייהו אפילו תלמיד במקום רבו, רק
בהבוי ורבא גופיה ישנו דומה מחלוקת בפוסקים אי הלכה
כמותם נגד רבותם אי לא, הדין ובכל פרק כלל הדלק מהבוי
ב' דומה בגוף ישנו פוסקים כרבא לגבי רבה המם שהם רבו
של רבא ושלום דרבא הוא בתרא, ותוס' פ"ב דבכ"ק סימן ה'
ובספ"ק דבב"ק סימן כ' אמר כתב דהלכה כהבוי ורבא. נגד
רבותם, ושאר גאונים נסתפקו בגוף אי הלכה כהבוי ורבא
נגד רבותם אי לא כמו שכתב הרא"ש ב"ה המדיר סימן כ'
אבל מהבוי ורבא ומולק כו"ע סבירא להו דהלכה כבתרוייהו
אף כנגד רבותם ומ"ל לבאורה לדו הוכחות הרן בשם שכתב
דאשה הלה הלשונות ומה שעשוק דרב מרדכי תלמידו
דרב אשר ואין הלכה כתלמיד במקום הרב דגל דהא מהבוי
ורבא ומולק כו"ע סל דהלכה כתלמיד אפילו במקום רבו כיון דהוא
בתרא, אומנם לא קשה כלל אל הדן דמדמין לעיר דהיבא
אקרינן דהלכה כבתרוייהו אפילו תלמיד הרב דרשו דוק

דהיכא שהתלמיד לא נשאל ונתן עם רבו בפעמו ופעמן לדבר
כשאומר פלוני אומר כמו גבי פלוגתא דרבה ורבא הכל דרבה אומר
ורבא אומר אינ לא נשאל ונתן עמו בפעמו אינ אומרים דהלכה
כמותו אבל כשהתלמיד נשאל ונתן פעמ בפעמ ומקרא לא
לא הובאו דרבו קבל דבשו אומרים דאין הלכה כתלמיד בפקום
הרב הגם דהתלמיד הוא בתרא ופעמן לגם כשאומר אומר
לזה פלוני אינ נשאל ונתן התלמיד עם רבו פעמ בפעמ אינ
האופן אומרים דאין הלכה כבתרא בתלמיד במקום רבו ועיין
בקונטר כללי התש"ס שבעמ' התלמיד דה' אין הלכה, ועיין
בס ידי הדוגדות סדר תמוז ומאמרים אות רש, ומל"ל הכא
גבי רב אשי ורב מרדכי תלמידו הגם שהוא אחר רבא כי
רב אשי נולד אחר שנת רבא עש"ו אין הלכה כרב מרדכי
לגבי רב אשי רבו כיון דרב מרדכי נשאל ונתן עם רב
אשי רבו פעמ בפעמ דאזל רב מרדכי לרב אשי והאמרו
לו הבוא דרב אשי נקבל אות דבדי רב מרדכי תלמידו בלאו
אין הלכה כרב מרדכי בזה שאומר לרב אשי אתין
הכי אתמרתא לה אין הכי אתשבן אתמן לה אומר רב יהודה
אומר רב מנין לבולות במאמרים כבכבים שבשולה אולא דהלכה
כרב אשי שאשמ בשם רב יהודה אומר רב דבלעת של מאמרים
כבכבים שפסולה] אבל אמ הקושיות שבקשינו
במקומה מאומדות. דאולי אומרים דאשלנש דאל לרב
דגבי לבלעת בעי עשיה לשאה לא לאיסבר דבלבלעת
של מאמרים שעשורה כאורך לושנו אלא לושנו
נמא דבלעת של מאמרים כבכבים שפסולה. ומל"ל
הלה לדיק הקמתא להבוא הפלוגתא דרב ושמואל
בבלעת של לושנו נמא ולא אל לושנו בתרא כבר
שה דהיה סתומא ופלוגתא דרב ושמואל לא לושנו
בתרא אלא דהבוא הקמתא הפלוגתא דרב ושמואל
איך אחר לושנו בתרא ולא איך אחר לושנו נמא
שא"ל דסתמא דקמתא נמי סל דפלוגתא דרב ושמואל
אין סתומא ללושנו בתרא ונכון לומר הכא דסל
לרב דבעי עשיה לשאה גבי לבלעת אא אל לומר
דסל לרב דבלעת של מאמרים כבכבים שעשורה
ואין סתומא נקלא ומל"ל לה לדיק לוקחות הלושנו בתרא

ומכ"ש כיון דאינו יכולים לתרץ ולהשוות הלשונות בתוך
עצם הפלוגתא דרב ושמואל שלא יהיה סתירתו מגלגל
לשיטת רש"י ז"ל כאן שהאחרון לגמרן בעצם השם יית

ובדתשובה אחרת נקטינן התוספות בסנהדרין ובגיטין
ובמנחות על שיטת רש"י ז"ל, ומדברים שדברי
התוספות הם תמוהים מאד ושיטת רש"י ז"ל נכונים
ומחוורה כשמש בלתי ספק. והחת דגלינו לומר ב
הפשיטות דרש"י ז"ל סל כהיש מפרשים שהדבות
התוספות בעצמם שם בסנהדרין ובמנחות ובגיטין
הכי דגלינו לומר, דהנה דהנינן אחרות אפילו
בהתלך בלתי פלוגתא אחת בעיר של תפילין דתשעה
קדושה היתה. אבל בגוילין של סת"ם שהם עצמם
קדושה אינן הקדושה לכי מאן דפלוגי עליה
ואפילו הכא סל דבעי מיבדי לשמה. הקם דהתוס"
הלכו ז"ל וסל דבקום הוי דתך לחלק בכך משום דהנה
אינה שין של תפילין ומינים קדושה ושם כ
כדאמרת פרק במה מדליקין שבת כח ע"ב ופרק בשה
אשה שם אין סב עיין ז"ו נכון לומר דרש"י סל מתין
לם דתך לחלק בכך, וכן מצאתי בכל המאור ז"ל
בסיבה דאין מי שיחלק ל"כ בכך בפירוש ז"ל בכל
המאור ונראה לו שכל המחלוקת הללו לא נאמרו אלא
לענין תשמישו עלוה ותשמישו קדושה כגון המוכר
בית לחת ולגלות מן הסיסים והלבוניות של תפילין ו
אבל בכתבות עצמה תפילין ולא סת"ם דכ"ע מודים
לשמה שהיתה אינון הקדושה ולכאו מאן דפלוגי בהו
והיה לגוילין של סת"ם ואינון של תפילין ודיכסופתם
של ציצית אבל בלהבדי כתבתם כתבתם דמיו
והיינו דאמר בהשם עובדי דפרק הנינן ההוא
דאמר סת"ם שכתבתו לפלוגת אנשים שבו לא מבדמו
מבדמם לשמו. וההוא דאמר הקבורה שבו לא
כתבתם לשמן כל אלו לכי מאן דפלוגי עליהו אלא
אשמן שלא לשמן פסולין לכי שהם עצמם הקדושה כו

ומיוש. אלמאו דאם הבמהה"ו ז"ל אחלק בין
תשמישו קדושה ותשמישו עלוה לגיזן ומלם בקדושה
ומיוד ואתם שהבאתי המאור אפה סל כפירש התוספות
דאבוי דסל דהכאנה אולתאי היא סל כהרב דאמר
לא בעינן מיבדי לשמה אלא בהכאנה בלתי נד סגאו
דהכאנה אולתאו היא איה הכאנה לשמה בעי בין
לתפילין בין לגוילתי. ודבאו כרשב"ם דבעי מיבדי
לשמה ומל הכאנה קדיתאו לא סיכין דהכאנה לאן
אולתאו היא אלא בחיתאך המור ובחיקומם
נעמש סגאו לשמו לשמה ומסיק שם ה בהמה"ו והפירוש
של התוספות היא כבן וכשם שהלכה כרשב"ם בעי
מיבדי לשמה כך הלכה כדבאו דאמר הכאנה לא אולתאו
היא אלא. אלמאו להבמהה"ו דאם סל כפירש
התוספות אי סל לחלק בין תשמישו עלוה ותשמישו
קדושה לגיזן הקדושה כהיא של התוספות הכא
דהתוספות סל שקו דתך ומחתי בם פירשו ה
~~דהחילוק של הש"~~ הסוגיא אי בעינן אחר בלא כשל
אי הא הכל המאור ז"ל אותך החבל בתרי
חלשן כפירוש של התוספות ודאי החילוק שהיא
ומ"ל נכל לומר דכשב"ל דרש"י ז"ל סל כהיא אין
בם דתך לרש"י ז"ל. וכן הדין מלפס בגוילין
פרק הנינן סל כהיא לחלק בין תשמישו עלוה
ותשמישו קדושה לגיזן ומלם הקדושה. וגל
הדין ופסקם תורה בעי מיבדי לשמה דבתפלין
הוא דאיפלגו רשב"ם ורבנן. דלרבנן לא בעי
מיבדי לשמה אבל בסת"ם מודו מלם. וכן הרמב"ם
סל דאמר הכתם לא בעי מיבדי לשמה כלל ד
דאדרבה ותם תגן הוא. כשלא נתעבדם אי אין
בו פסול בעיבדי שלא לשמה כן כתב הלג
בארות סימן לב סעיף לו סק לו. ומ"ל סל הרמב"ם
כרש"י דבעי דאמר הכאנה לא אולתאו היא סל
כהרב דאמר מיבדי לשמה. ובסת"ם דלכי
לשמה. אלמאו דאם הרמב"ם אחלק בין אמר הכתם
לסת"ם. ומ"ל נכון לומר דאם רש"י סל נה החילוק

של הי"ו וס"ל לרש"י דיכול לחלק בכך, ואחר
כותבו דאות מלאה להו"ו שכתב בפירושו דרש"י לא
ס"ל דמ התילוק שלהי"ו לדותן, וגם הו"ו באות סימן לב
שיש לן סך נו דגם רש"י כוונתה דס"ל דרבוי דאורי
הצינה לתון ולתו היו הוי ס"ל כרוב דאולם איבוד ל
לשה דלו נפדון איבוד דהצינה לתון ולתו היו
והקשה שהקשו התוספות דקיל כרבוי דהצינה לתון
ולתו היו וקיל כרשב"ג דלסיק איבוד לשה דהוי
בסת קיל הכי והה בדה כך הגיה הלשן על זון
וכתבו שדותן לחלק בין איר הבתרים לקלף שכותבין
עלון דהוי שון של תפילין הל"ל אבל רש"י לא ס"ל
לדותן וכן הרבב"ם איכלשל הוא איש. וכן הקדמו
ג"ל שם בסון פ"ג כתב ג"כ בפירוש דס"ל לרש"
והרבב"ם כה"ו וג"ל הקדמו ג"ל אבל רש"י והרבב"ם

גם דרבוי כרב"ג ומחלוקם בין איר הבתרים לקלף הפרשות
הפרשות וכמ"ש תוס' שם בשם ר"ת אלף שדתון אותם
איכלשל הקדמו ג"ל יעיש. ומ"ל בין דעת לאור דרש"
ס"ל כה"ו שהבוי התוספות נופה שם אלכ"ל הוי
קושיה של התוספות קושיה כ"ל סך על שיטת רש"
ג"ל אין ויש לו לבי ראיה לשיטת הי"ו
שאם נכרתון לחלק לשיטת רש"י בין אלכ"ל לקלף הקדמה
כה"ו ולא כהתוספות דלא ס"ל כה"ו ומשה"ל קשים
על שיטת רש"י וס"ל דהבוי הלכתא כרשב"ג דבאי
איבוד לשה ויכות דר' אבהו דקיל דגם אין סבהו
לאור כן יכה גאונא תדוא דאין סבהו לא לאור כן
דנמא דהלכה כרשב"ג עיש רבים. ומ"ל אי
פסקינן כרשב"ג דבאי איבוד לשה יהיה קשה
הלכתא איהלכתא דהוא אין קיל בטלא עדיף דהלכתא

אין הגה ומון להקשות לפי הי"ו שמחלוקם בין תפילין לס"ת הגם דשון של תפילין הוה הל"ל מ"מ לא באי איבוד לשה
לבי איר הבתרים דתפילין משום דאיר הבתרים של תפילין לא הוה רק תשמישה קדושה ומנוקן של ס"ת הוה גוף הקדושה
משה"ה באי לשה לבי ס"ת. ונגם בכתבה עצמה ערכסוסטוס של מגילה כ"ל מיריק דבמון לשה כמו שכתבתי בשם בעל
המאור ג"ל ומ"ל לכוונה קשה לפ"ג ונמי ליה להגמרא לאור דהתק ורשב"ג פליגי בפלוגתא דרבוי ורבנו אי הצינה אולתו
היא אולמו דתק דס"ל דלא באי איבוד לשה ס"ל כרבוי דהצינה לתו אולתו היא. ורשב"ג דס"ל דבאי איבוד לשה
ס"ל כרבוי דהצינה אולתו היא. דאולתו הק ד ורשב"ג פליגי בנוס דתק דס"ל דלא באי איבוד לשה לבי איר הבתרים
של תפילין ס"ל כה"ו והרבב"ם ורש"י דשחלוקם בין איר הבתרים של תפילין לקלף ולכתבה איכלשל של תפילין דאיר
הבתרים של תפילין לא הוה רק תשמישה קדושה משה"ה ס"ל הק"ל דאיר הבתרים לא באי איבוד לשה כמו לבי ס"ת ומשום דס"ל
הוה גוף ומלכם הקדושה. ורשב"ג דס"ל דגם באיר הבתרים באי איבוד לשה ס"ל דאין חילוק בין איר הבתרים דתפילין
דתפילין לס"ת כה"ו אולמו ס"ל כה"ת התוספות דס"ל לרשב"ג דגם הוה דיתק לחלק בין איר הבתרים לס"ת ולא משום סברתם
בתוספות משום דשון של תפילין הוה הל"ל דקא דלגו לאור דרשב"ג לא הוה דיתק כלל דגמר לאור הגם דשון של תפילין
הוה הל"ל מ"מ לא באי איבוד לשה משום דאיר הבתרים לא הוה רק תשמישה. אבל בס"ת הוה גוף הקדושה משה באי
איבוד לשה כמו שכתבתי לכן אולמו. אולמו דמשום לאור דמשום זה הוה דיתק לחלק בין איר הבתרים של תפילין לס"ת דאין
לאור דאיר הבתרים של תפילין לא באי איבוד לשה משום סברת הרשב"ג בשם הרשב"ג דוה גבי ציצית וסוכה שאין בהם קדושה
דלא הוה רק תשמישה גלגה ועדרכון לתשמה באי לשה ורשב"ג גבי איר הבתרים של תפילין הגם בלא הוה גוף הקדושה מ"מ הוה
תשמישה קדושה ואין עדרכון לתשמה כש"כ דבאי לשה ופליגי הק"ל ורשב"ג בסברת הרשב"ג בשם הרשב"ג דק"ל הלכה
דלכתא אמנם תפילין כמו שכתבו התוספות בקדושתם בעצמות משום דלא אין נמי גבי ציצית דבאי לשה דבמוב גבי ציצית
גדולים תעשה לך ודרשינן בסוכה דף ל"ב תעשה לך לשם חובה אבל בתפילין לא כתב לך אלא משום דכתב שי גבי תפילין
לך לאות ולזכרון לפני ד' ונמה לך לאות ולא לאחרים לאות בקדושת התוספות על הקדוש שם, ורשב"ג דס"ל גבי איר

דהלכתא כרב בחלוסרא לגבי שמואל ורב ס"ל דלא
בעי איבוד לשמה ס"ל כרבנן. ותו"ל כיון דרב ס"ל כרבנן
ותו"ל אע"ג דכיון לפסוק דלא בעי איבוד לשמה ושוטה
דמפקות היא דפסקינן כרשב"ל דבעי איבוד לשמה
ותו"ל יהיה קשיא הלכתא אלכתא. אלא אי"כ אע"ג דכיון
לומר דאין הישוב הכ"ל דהדבר כתוב דלא בעי איבוד לשמה
גבי איר הברעם דתפילין ומ"מ אי"כ איבוד דעטין לא נשיא שום
שום דעבם לומר ולחלוק בין תפילין לעמילין של סת"ם הוי"

והוא דאיתא בסוכה דף ט"ו ע"ב ובשבועות דף מ"ב והבאתי

דהדמיא בעי איבוד לשמה ס"ל דאין חילוק בין דשקיל לעמילין של סת"ם שום דלא בעינן
לשמה. ואם שום דאלי לן קרא גבי תפילין דלא נלי לן קרא אלא מכל מקום לומר דאה"נ בלא
בעי לשמה דר"ל דר"ב יסבור כסברת הרי"ב"ל בשם הרשב"ל דסתם כיון שהם עשוים ודושה מסברא בעינן
בהוא לשמה אפילו בלא קרא. אבל בשבועות ובסוכה כיון שאין בהוא דרושה שעדרין לא נשפה היא דלא בעי איבוד
לשמה להכי בעינן בהוא קרא דבעי לשמה. ואלא קשיא אמר לה להקשות לומר דהרב ורשב"ל פליגי בפלוגתא ב
דאיבוי ורבא אי הצינה אולתא היא אולן. דהא כל תנא ותנא אלא לתרוייהו פליגי כדאמר ס"ל דאי פליגי בנה
כלל. ואם המספרת היקשו בגם המונפן כמו שהובאתם לעיל בהלות ל"ו. אלמנם אין זו קושיה כלל וכמה שמעתי ל"ל דנה
דותק גדול לומר דהרב ורשב"ל יפליגו בגה אי דשקיל בעי לשמה אי לא אי"כ חסר מן הספר דבשלמא אי פליגי
בהצינה אי אולתא היא אי לא ואינה לומר דגם הנה יפורש בדבריהם דכיון דהרב"ל ס"ל דאי בעי איבוד לשמה אי"כ ס"ל
בפירוש דהצינה לא אולתא היא דאיבוד לא הנה רק הצינה לאולתא. ואי"כ כיון דס"ל דאי בעי איבוד לשמה הוה כאלו
שאמר הרב"ל בפירוש דהצינה. ורשב"ל דאמר דשיק לאבוד לשמה אי אי"כ משמע בפירוש דשה"ל לא בעי לשמה ושום דס"ל
דהצינה אולתא היא והוה כאלו אמר רשב"ל בפירוש דהצינה כיון דאיבוד לא הוה רק הצינה לאולתא. ס"ל דסתם בעי
איבוד לתיב ולא קשיא תיקון אחר אי"כ ס"ל בפירוש דהצינה אבל אי אמרינן דהרב"ל ורשב"ל לא פליגי בגה כלל אלא דיפליגי ב
בגם אי דשקיל בעי לשמה אי לא דהרב"ל ס"ל דאמר הבתנ לא בעי לשמה הגם דהוה תקנה ולא אולף אבל שום דס"ל
דלגבי שאינו בקושיות הדספות דאמתות הוא. ורשב"ל ס"ל דבתפילין בעי איבוד לשמה ושום דהאי דאמר הבתנ
הוה דשקיל אולף אבל שום ובסוכה בסברת הרי"מ"ל בשם הרשב"ל דאה שלא נלי לן קרא דבעי לשמה כמו גבי תפילין
לא הוה שום דרעתא ושום דאסברא דאמינן דסתם בעינן בהוא לשמה כיון דהוי דשקיל אי"כ אפילו בלא קרא נמי יאמינן
דבעי לשמה. אבל בשבועות אי לא קרא לא יאמינן בהוא דבעי לשמה כיון דבשבועות וסוכה לא הוי רק תשמישי עצה ועדיין
לא נשפה אי"כ אינם חסר מן הספק. ועוד דבשלמא אי אמרינן דהרב"ל ורשב"ל פליגי בהצינה אי אולתא היא אי
לא שפיר דגם לא הוה סברא בעלמא אלא דדין הצינה אי אולתא היא אחר אי לא דלא בעי דשם שק אי אפילו
משם שק דאלא אי דאפילו עדשם שק דשם שק מעכב כמו דאיפלגי אבוי ורבא. אבל אי נמי דהרב"ל ורשב"ל לא פליגי בגם
כלל רק דיפליגי בדקא. אי בעי לשמה אי לא גם דוחק גדול דגם לא תלוי כלל בקרא. אי בעלמא אלא דגם לא הוי רק
אולתא דדאלתא וסברא ולא אלא פליגתא דרבנן ואמוראים דיפליגי בגם בפירוש כמו בהצינה דפליגי אבוי ורבא בפירוש

ר"ל לשון אל"ן הסיסון כשורה דטוב לחו ענין ה
הרעליה היו וטוב לשה לחו בעי . ושמואל ס"ל דאף
טוב בדיון לשה ואל"כ מוקי הגירה דשבתות דרב
ושמואל פליגי בפלוגתא דר"ל ורשב"ל דרב ס"ל כר"ל
ושמואל ס"ל כרשב"ל אל"כ הגירה דעיבוד וטוב
כי הדדי נינהו ורב ס"ל גבי בעלמא דאון הטוב
ענף המשיכת הבעלמא כך ס"ל בהפילון דעיבוד
מי לחו ענף המשיכת הרפילון היו . ושמואל ס"ל
גבי בעלמא דטוב היה ענף המשיכת הבעלמא
כך ס"ל בהפילון דעיבוד הוה מי ענף המשיכת
הרפילון היו ומ"ל הגירה לפ"ז דבענף המשיכת
הרפילון בעבודה ודבר הבנין דבמינן לשה דבענף
לחו פליגי ולרי דרבנן ורשב"ל פליגי בזה דר"ל
ס"ל דעיבוד לחו ענף המשיכה היו מלוכ לחו

דבשלמא הרוספות בעלמא יפה הוקשו שם של הגירה כיון דשמואל ס"ל גבי בעלמא דבעי טוב לשה ומשום דבתב גבי בעלמא
בדולמא דשלי לך כמושלמ בסוכה דשלמ שם של שמואל אל"כ שפיר מקשים התוספות על הגירה לומר דלשמואל
הבלי היו ושמואל ס"ל גבי בעלמא דבעי לשה ומשום דשלמא בעלמא הרפילון דבתב גבי בעלמא מעשה לא
לא לשם חבור אבל גבי הרפילון לא כתב לא בעי לשה . ואל"כ אדי שמואל לחולק על רבו ולומר דאינו כמ"ל ס"ל הרפילון
בהא"ל ס"ל בעי עיבוד לשה גבי הרפילון כי שאינ הרפילון בעלמא . אבל נראה מוכרח מקשים התוספות דנמי דהא"ל ורשב"ל
פליגי בזה אי תשלי בעי לשה אולי דזה אין סברת לומר דהא"ל ורשב"ל פליגי בזה . ועיקר דאי מדוי מלרינן דהא"ל
ורשב"ל לא פליגי בהא פלוגתא אי הבעב מילתא היא אולמי אלא דהא"ל ורשב"ל בב סברי הנוייה דהבעב מילתא היא אין
דעל סברי הנוייה דהבעב לחו מילתא הוא אל"כ לא מלוש לומר דפליגי הא"ל ורשב"ל אי תשלי בעי לשה אלא לא דמאי
היכא סבורא להו אי נמי דהא"ל ורשב"ל ס"ל לתרוייהו דהבעב לחו מילתא היא אל"כ אמאי קאמר רשב"ל דבעי עיבוד
לשה כיון דעיבוד לא הוה רק הבעב לחו מילתא ובהבעב ס"ל דלחו מילתא היא . ואי נמי אשמ דנמי דס"ל לרשב"ל
דתשלי בעי לשה כמו בענף המקרשה דלא כיון דס"ל לרשב"ל דהבעב לחו מילתא היא . ולעולמ דאין
לשה דס"ל דהבעב לחו מילתא היא ומשום דלא בעי לשה גבי הרפילון אשמ דנמי דס"ל לרשב"ל דבעי עיבוד
לשה כיון דעיבוד לא הוה רק הבעב לחו מילתא ובהבעב ס"ל דלחו מילתא היא . ואי נמי אשמ דנמי דס"ל לרשב"ל
דתשלי בעי לשה כמו בענף המקרשה דלא כיון דס"ל לרשב"ל דהבעב לחו מילתא היא . ולעולמ דאין
דס"ל דהבעב לחו מילתא היא ומשום דלא בעי לשה גבי הרפילון אשמ דס"ל לרשב"ל דבעי עיבוד לשה גבי הרפילון אשמ
דס"ל דתשלי בעי בעי לשה אל"כ יהיה סתירה אצלו כיון דרשב"ל בעי ס"ל דהבעב לחו מילתא היא אל"כ הוה שייך
רשב"ל לומר לשלמ"ל דלא בעי עיבוד לשה ואל"כ הלוק ס"ל רשב"ל דבעי עיבוד לשה . דבשלמא אי אמרינן דרשב"ל
ס"ל דהבעב מילתא היא אבל לומר דרשב"ל ס"ל דאין חילוק בין תשלי לענין הקרשה דגם בתשלי בעי בעי לשה רשב"ל עיבוד
לשה דהא בהא תלוי דלא אבל לומר דרשב"ל ס"ל דתשלי לא בעי עיבוד לשה דהא אשמ הבעב הוה לומר דבעי עיבוד לשה
לשה דהא"ל ס"ל דהבעב מילתא היא והבעב אי מילתא היא ולא אלא שם מעלה מרפה . אבל אי אמרינן דרשב"ל
ס"ל דהבעב לחו מילתא היא אשמ דלא מבעבי כובבים . אל"כ לא לוק לעיבוד לשה גבי הרפילון . ואל"כ לפי לומר דרשב"ל
בעי עיבוד לשה גבי אור הבושם דהרפילון אשמ דס"ל דתשלי בעי בעי עיבוד לשה . ואי אמרינן דכולא סברא להו

התוספות רפ"ל לרב הגאון מולתון היתר ומשה"ס ל"
בלוז בעי טויה לשמה ס"ל לרב בהתיר רפ"ל דלמ בעי
מיבעי לשמה. ושמואל רפ"ל דבעי טויה לשמה
ס"ל דהגאון לוו מולתון ומשה"ס ל"ל בלוז סגיא בלוז
טויה לשמה ופ"ל לשמואל כרשב"ם רפ"ל בלוז בעי
מיבעי לשמה. ומ"ל לשיטת התוספות היה
קשיות הלכתא והלכתא דהוי בכולהו גווני אבן גיל
דהלכתא כרב באיסורא לגבי שמואל ומ"ל
בלשון הלי הלכה כרב בלוז בעי טויה לשמה
ומ"ל כיון דקיל כרב גיל מי כהתיר רפ"ל בלוז
בעי מיבעי לשמה כיון דרב ס"ל כהתיר. ולפי
שיטתם הוי הלכה כרשב"ם דבעי מיבעי לשמה
ומ"ל קשיות הלכתא והלכתא. והקשה דהתוספות היה

דהגאון מולתון היו"ל דיהיה ניחא לרשב"ם. אבל יהיה קשיא להרי"ף הליק מדיעם לאומר אלובה דאר"ל רפ"ל דרבנן לו בעי
לשמה ומשה"ל לו בעי הרי"ף מיבעי לשמה אבי מיר הבתרא דגיל דכיון דאיירינן בדעם הרי"ף ס"ל דהגאון מולתון היו"ל הליק
קומר הרי"ף בלוז בעי מיבעי לשמה אבי תפילין כיון דס"ל דהגאון מולתון היו"ל איירינן מ"ל ומ"ל מאום הגיע
לבוק לשבעי לשמה ואו מיכפת לן באיזו דס"ל הרי"ף דרשב"ל לו בעי לשמה דהוי מאום הגיע לבוק לשבעי לשמה. אבל אי נימא
דהרי"ף ס"ל דהגאון לוו מולתון היו"ל נימא דשפיר קומר הרי"ף בלוז בעי מיבעי לשמה בתיר הבתרא של תפילין. ומ"ל מוכרחין אנן
אנן לומר דהרי"ף ורשב"ם פליגי בהא פליגתא דאמוראי ורבינא אי הגיע מולתון היו"ל אז לו נמי לשיטת רש"י ז"ל. ולשיטת התוספות אינו
לא מיבעי אלובה בלוז אבל לומר דהרי"ף ורשב"ל לו פליגי בפליגתא דאמוראי ורבינא אי הגיע אז לו אלו דעות דפליגי הרי"ף ורשב"ם בגוף אי
תשלי בעי לשמה ודוק. ומיבעי לשיטתם בלוז ס"ל כשיטת הי"ל כלל לו התחלתה הקושיה כלל מה שהקשינו דהיו לדיבהאו אלה
בלוז הוה תולין בין תיר הבתרא של תפילין בין קולין של סת"ם משום שלין של תפילין ס"ל דבעי לשמה גם בתיר הבתרא. לפי מה שאמרנו דרש"
מפרש הסוגיא דהגמרא בה"ו שתולין בין תיר הבתרא דתפילין לקולין של סת"ם דתיר הבתרא לו הוה רק תשלי ומשה"ל לו בעי לשמה
ובקולין של סת"ם דהוה נמי הגמרא כמ"ד ס"ל דבעי מיבעי לשמה אפילו הרי"ף ומשה"ל ניחא שפיר מה שפסל ר' אבא הסת"ם שלו נשרף
הקולין של סת"ם שלו לשמה ומשום דקולין של סת"ם הוה נמי הקדישה ומשה"ל בעי לשמה. ותלתא הוי דר' אבא בכ"מ ואפילו כ
בהרי"ף אפילו בלוז כרב ושמואל לשיטת רש"י דסובה דפירגש שם דרב ושמואל לו פליגי כלל בפליגתא אלו
בעי מיבעי לשמה אלו לא אלא בתמלגה כולה אלחן סבירא להו דבעי לשמה ולו פליגי אהדדי אלא בטויה אלו
בעי טויה לשמה אלו לא. ומ"ל כיון דרש"י דרב ושמואל סבירא להו תרוויהו דבעי לשמה בעי מיבעי לשמה אם
כן הוה נמי לומר דתיר הבתרא של תפילין בעי מיבעי לשמה אלמא בכל דבר לשמה וסובה בלוז הוה יקשה
דשמואל קדושה אלה ונמרכן לומר לשמה בעי לשמה כל בתיר הבתרא דתפילין דהוה תשמישו קדושה ואין מרכין לומר
מכל דבעי מיבעי לשמה לרב ושמואל ומ"ל לשיטת רש"י ז"ל דסובה אף כי יש לחלק. וקשיות התוספות ד
דסובה דין של רש"י דרש"י וסבר כשיטת הי"ל דחלקים בין תיר הבתרא לקולין של סת"ם דהוי אפילו בתשמישו קדושה אי בעי לשמה כמו
בקולין של ספר תורה לכן אנו מוכרחין לחלק קושיות התוספות של רש"י ז"ל בהוכחה אחר ומיון לעיל בקונטרס ודוק

הכתוב כרשב"ג דבעי מיבדק לשנה הלכה כמי שאינו
הכלל של הקדמוני דהתם בכל השס"ר ריש דתחיל ורבים
הלכה כרבים ומ"מ הכא לדיק לפסוק הכתוב כהתנ"
ולתו כרשב"ג, מלבד שהתנ"ג אומר בלשון
רבים אלו בלשון יחיד אי"ל תשובתן לתנ"ג לרבים
שנק יחיד דפליגי עליה ומיירי בשתרוייהו פליג
והלכות יוה"כ הלכה ה' אבל לשיטת רש"י ז"ל נתחל
הכל דדבתו דסל דהגיבה לתו ביולתו הוא סל כתנ"
ולתו בעי מיבדק לשנה, ורב דסל דלתו בעי
טויה לשנה סל דהגיבה לתו ביולתו הוא סל שני
כהתנ"ג. ומיבדי דסל דהגיבה ביולתו הוא
כרשב"ג דבעי מיבדק לשנה, ושמואל שני דסל
דבעי טויה לשנה סל שני דהגיבה ביולתו הוא
ומ"מ כיון סל שמואל כרשב"ג דבעי מיבדק לשנה
ומ"מ לשיטת רש"י עולה הכל לפי הכלל של הקדמוני
דיבוי ורבוי היה הלכה כרבוי, ורב ושמואל
הלכה כרב באיסורא ויתיר ורבים הלכה כתנ"
ומ"מ היה הלכה כתנ"ג, ולכולם ורב ולרבוי ולתנ"
כולהו סל דהגיבה לתו ביולתו הוא ולתו בעי מיבדק
לשנה ומ"מ אם נסתכל הבאו כתנ"ג וכרב ב
בלבדות וכרבוי בדין הגיבה אפי' עולה הכל
כפי הכלל של הקדמוני

ומיהו בהא ביולתו שקלינן של המספרים דהא הכא
הכתוב דיבר לנסיכה כהתנ"ג ולתו כרשב"ג מכות כלל דלא
דיתיר ורבים הלכה כרבים. לעיל לתרל דלקמן
דבכל השס"ר הוה יתיר ורבים הלכה כרבים מ"מ
הכתוב ריש כרשב"ג דבעי מיבדק לשנה. ולתו
כהתנ"ג משום דהתם אמר רבה בר בר חנה בבבא
מצעיא דף לח ע"ב. ובבא"ק דף סה אמר ר"יוחנן
כל מקום שנה רשב"ג בשנתיים הלכה כמותו
ומ"מ שפיר ריש הכתוב כרשב"ג נגד התנ"ג דקא
שהוה רבים. ומקום שהמשנה בא בבא"ק פרק
שור שנגח את הפרה סימן ה' כתב דלרב אלפס

ליה הכתוב כלתו דרבי יוחנן דרבי שנה רשב"ג
בשנתיים הלכה כמותו. וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפ"ג
מהלכות קנין. אבל המספרים ורק נדה סבורים
להכתוב היה כלתו דרבה בבא"ק אמר ר"יוחנן כל
שנה רשב"ג בשנתיים הלכה כמותו כמבואר
בדבריהם בס"ר ברכות דף מ"ג ע"ב ובי"ד דף סט
ע"ז. ומ"מ שפיר קאמרי המספרים דקיל כרשב"ג
דבעי מיבדק לשנה לתו כהתנ"ג. כיון שהכתוב רבים
דהמספרים לשיטתייהו אזלו דס"ל להתו כלתו דרבה
בבא"ק אדרבי. ומתון להקלות לומר דמה שאמרו ג"
דהלכה כרשב"ג נמי דוקא בשנה ולתו בברייתא
כמו שמשמע דף יוחנן אינה אמרה דכל שנה
רשב"ג בשנתיים. מ"מ משמע בפירוש דדוקא
בשנה קאמר ר"יוחנן דהלכה כרשב"ג ולתו בברייתא
וכן אותה בירדנו בעטין בפרק אי שאותן סימן תלתא
וכן אותה ברישא פ"ג דנידה סימן ג' דדוקא ב
בשנתיים פסק ר"יוחנן הלכה כרשב"ג ולתו בברייתא
וכן אותה ברה"ה בית שבועות שמר המשנה דף
נ"ה ע"ב נ"ל. ומ"מ שאמרו בכל מקום שנה רשב"ג
בשנתיים הלכה כמותו הוא אסיקנא ב כתובות
דשנתיים דוקא ולתו בברייתא. ומ"מ הכא בפלוגתא
דרשב"ג ותנ"ג בתפילין הוה ברייתא ולתו משנה
ומ"מ ליה הלכתא כוותה דרשב"ג בברייתא ומ"מ
לפ"ז יהיה נשאר קושיה שהקשינן על המספרים

אומר אם אומר דהמספרים לשיטתייהו אזלו דס"ל
דהא שאמר ר"יוחנן כל מקום שנה רשב"ג בשנתיים
הלכה כמותו אפי' לתו דוקא בשנתיים קאמר דהלכה
כרשב"ג. אלתו אפילו בברייתא נמי הלכה כרשב"ג
כן מבואר בהמספרים דבא"ב דף סט ע"ז דה אלתו
שנה אותה ואין שם הוכיח ומשמע משם דאמר
ר"יוחנן בשנתיים הא בברייתא. וכן דעת הש"ך
בח"מ סימן קע"ז סק"ט בשיטת המספרים וכן כתב
בתשובות תורת חיים בשיטת המספרים ומ"מ לפי

שנוסחא שפיר קאי הכא בר"שבא"ל המקום שהנהיגו ישראל
ויתרבו ורבים הלכה כרבים אע"פ הכל אינו כמו
רשב"ם רק בתקנו לשתות תשעים אבל לא אלישבע
דר"שבא"ל בהלכה כר"שבא"ל אף בברייתא ומ"ל
לפי שנוסחא מקומות שפיר לר"ש ג"ל כמו. אבל
לאחר העיון לא לדבקי לתרוץ דבקי הנוסחאות
ובדברי הנוסחאות הם תמוהים מאד ונקשה להולמו
המקום שבתוספות בערכין סבירא להו דהלכה
כר"שבא"ל אף בברייתא אבל קושיתם מה שהקשו
על רש"י מ"ל אביה דקשיין דאמר ליה ר'
אביה מתוך שאותה נמצאת להפסיד שכרך נמצאת
אותה להפסיד סת"ם ובדיוק הנוסחאות נכון דהלכה
כר"שבא"ל דבסת"ם בעי עיבוד לשמה ומ"ל קשה
הלכתא דהלכתא לר"ש כמו דקאי דהא מר
אביה נמי סבר לשמה דר' יתנן לאו כולהו כיון
דהלכה כר"שבא"ל אף בשאינה דהתם בגמרא אף ס
מ"ב איתתא שם אומר ר' אביה אומר ר' יתנן הלכה
הלכה כר"שבא"ל דאומר בשאינה שם אף בספרים לא
הגמ שיכתבו אלא בוכות. ומ"ל דקאמר ר'
אביה דהלכה כר"שבא"ל משום דבכל מקום לא ר
הלכתא כוותה כדדיין גמרא בבבא מציעא דאף
לת"ק מ"ב של רבי אבא בר יעקב דאיתא שם שאותם
הסקרים פורים אבל תבירו אפילו הן אבידין לא
יקח בהן. ר"שבא"ל אומר מוכרן בפע ב"ד אפע שהוא
כשליח אבידה לבעלים. ואיתא שם בעמוד ב'
אותר רבי אבא בש יעקב אר' יתנן הלכה כר"שבא"ל
ורבא אומר רב יתנן הלכה כדבסי תבוק. ופרק
הגמרא והא אומר ר' יתנן תדא ניסנא דאמר רבה
בר בר חנא אומר ר' יתנן כל מקום שאין ר"שבא"ל
בא משמע הלכה כמותו ומשמע שם הגמרא אומרת
שנבו ומלובב דר' יתנן רבה בבא אומר בבלאי
אר' יתנן מר' אביה אומר לאו בבלאי אר' יתנן אלא
ר"ש ומן הלכה כמותו ושאינן שאין הלכה כמותו
משה קשיא הכא אביה אומר כאן דהלכה כר"שבא"ל

ותל"ל דמ"ל דאמר ר' אביה בגמרא דהלכה כר"שבא"ל
ומשמע בפירוש דס"ל לר' אביה דאלו בלאו כיון
ר' יתנן דהלכה כר"שבא"ל אף בשאינה דאלו ר' יתנן
כלאו כיון דבכל מקום שאינה ר"שבא"ל בשאינה הלכה
כמותו לזה קשיא הכא ר' אביה לנפסוק דהלכה
כר"שבא"ל והא אינו לנפסוק של ר' אביה דהכא
והא אומר ר' יתנן תדא ניסנא דבפ"ב שאינה ר"שבא"ל
דהלכה כמותו כמו שפריק הגמרא בבב"ב של ר' אבא
בר יעקב אלא ודאי קשיא הכא ר' אביה לנפסוק
דהלכה כר"שבא"ל. ומשמע בפירוש דס"ל דאלו כלאו
כיון ר' יתנן דבהלכה כר"שבא"ל אף בשאינה
משה קשיא הכא ר' אביה לנפסוק כר"שבא"ל ומ"ל
כיון הכא בברייתא בגמרא לדס"ל ר' אביה דהלכה
כר"שבא"ל. ובגמרא סל ר' אביה אינו דהלכה כהתם
דאלו בעי עיבוד לשמה אבי עיר הבתים של תפילין
ומה שפסל ר' אביה הסת"ם ומשמע שאלו מתוך ה
הגיליון שלא לשמה לאו משום דס"ל לר' אביה דהלכה
כר"שבא"ל דאבי תפילין בעי עיבוד לשמה ובה
בסת"ם דאלו דהחלוק נמצא דר' אביה שבא הכל
של הגמרא בדיוק דיוק ורבים הלכה כרבים
ובפרט שר' אביה אינה ס"ל דאף ר' יתנן אינה
אלא לאו כלאו כיון דהלכה כר"שבא"ל אף בשאינה
ומשמע בברייתא. אלא דהיינו טעמא דר' אביה
דפסל הסת"ם שאין עיבוד הגילון לשמו ומשמע דס"ל
דסת"ם חמור יותר הבתים של תפילין דסת"ם אבה
עצם ואף הקדושה כמו שכתבתי לעיל משום
כל הנה הנחלר אלא גם הפוסקים אבל בעיר
הבתים של תפילין דאלו היה עצם ואף הקדושה
רק תשנ"ק אלא דס"ל לר' אביה דאלו בעי עיבוד
לשמה. וס"ל דהלכה כהתם דאלו בעי עיבוד לשמו
כמו לעיל. ומה רבא ס"ל בפירוש דהלכה כרבים
נגד ר"שבא"ל כמו שהובאתי לעיל ובמקום אחר
אף לת"ק מ"ב דפסק שם רבא כתבנים כנגד ר"שבא"ל
הטעם שהרבא שהפלוגתא של תנאים ר"שבא"ל הוא

בשנה הזאת דרבינו בעלמו ז"ל סל"ל בפירושו אפולגיה
בישראל אין הלכה כרשב"ג לגבי רבים וכשבברייתא
אין הלכה כרשב"ג נגד חכמים שהם רבים אלא
לפי שיטת התוספות דפירשו להיפך משיטת
משיטת רש"י. ופירשו דדבקן דס"ל דרבא דס"ל
הכי שם ולתא היתה ס"ל כרשב"ג דבעי עיבור
לשנה והיה קשה לרבא הא איך שבן רבא רבן
ופסק כרשב"ג דהא יתיר ורבים הלכה כרבים
ורבא בעצמו ז"ל ס"ל דהלכה כרבים אפילו נגד
רשב"ג. ומיד דמשמע בפירוש
דרבא דס"ל דאין בישנה אין הלכה כרשב"ג
נגד חכמים ומפסק בב"י בחכמים דס"ל דלא
יקיר בתרן ואם כן פשיטא בברייתא ס"ל לרבא דאין ה
הלכה כרשב"ג נגד רבים. ומיד משמע בפירוש
דרבא דס"ל דאין הלכה כרשב"ג נגד רבים ומאחר
בעצ"ל דאם ס"ל דב הלכה כרשב"ג המאיל ופסק
אין תנא כוותה ומשמע בפירוש דבלעדם לא
הה הלכה כרשב"ג אפילו בישנה ואם כ"ש
דס"ל לרבא דבברייתא אין הלכה כרשב"ג נגד
רבים. ואם כתב הרשב"ם בבבא בתרא דאם
ל"ל דרבא לית לה ההיא כללא. ואם לפי שיטת
המאיר התוספות והיה קשה המיק"ל רבא כרשב"ג
דלא בעי עיבור לשנה ושבק הרבנן דהם רבים
דהא הוא בעצמו ס"ל דאין הלכה כרשב"ג נגד
רבים אלא בישנה ואם הכא בברייתא ס"ל
דאין הלכה כרשב"ג אפילו בישנה אם כן
מאחר דאפילו לא פליג רב ושמואל אם הדרי אלא בשנה אל

לא היה הכרח לפסיק כהתם לא כרשב"ג. ומה
רב דס"ל אבי גדולה דלתא בעי טריה לשנה ס"ל
שי כרבא דהאמר לא ולתא ס"ל כהתם
דלא בעי עיבור לשנה. ומה ר' אביה סבר
דהלכה כתם נגד רשב"ג דלא בעי עיבור לשנה
אבי עיר הבתרא של תפילין ושאינו סת ותפילין
עיר הבתרא של תפילין דאמרינן סת. דבגילין
של סת הוה עלמא ונגלה הקדושה ובעי לשנה
ושה פסול ר' אביה הסת שלא עבדו הגילין
שלא לשנה אבל בעיר הבתרא דתפילין דלא
הוה רק משמעות קדושה אין הכ"ל ר' אביה
כהתם דלא בעי עיבור לשנה ולא כרשב"ג כ"ל
לר' אביה בעצמו דגם ר' יוחנן נפקא מיה לדינא
כ"ל דהלכה כרשב"ג אף בישנה וכ"ש בברייתא
דהכא הוה ברייתא ומלך בעצמו פסיק הכא
לפסיק כהתם דרשב"ג דלא בעי עיבור לשנה
בעיר הבתרא של תפילין. ומלך אמר מוכרחין ל
לומר החילוק של הי"ד דמחלקים בין עיר הבתרא
של תפילין לגילין של סת מאין לה דיתן כלל
ויהיה הכל מתרץ הטוב ומולה יפה כשיטת רש"י והי"

אלהרמ"ל קשיות התוספות דשבה דדרון של רש"י
הלכתא אלהלכתא אינה לתוקמיה בחוקפן אחר
אפילו אם נימא דרש"י יסבור כשיטת הי"ד דש
חילוק בין עיר הבתרא של תפילין לגילין של
סת אם כן לא להקשות של שיטת רש"י הלכתא
אלהלכתא דר' אביה בחוקפן אחר משיטת רש"י דשבה
והיה דהא לשיטת רש"י דשבה שהבאתם ל
לעיל ס"ל תרוויהו רב ושמואל דבעי אבי גדלה
עשיה לשנה. דבעשיה אפילו אי בעי לשנה
אין לא. לא פליג רב ושמואל אלא דבעי דבעשיה
אפילו כ"ש מודים דבעי לשנה אפילו רב רק
רב ושמואל לא פליגי אלהדדי אלא בשאינה אל

בעי לשנה אז לא דרב דס"ל דאין הסיפין כשורה
ס"ל דטוייה לאו מגוף המלאכה היא ושה"ל בעי
לשנה. ושמואל דס"ל דאוקי אין הסיפין בסולה
ס"ל דאוקי טוייה מי מגוף המלאכה היא ושה"ל ס"ל
דקם הטוייה בעי לשנה כן היא שיטת רש"י
דסוכה. ומ"ל הא"ל אבי עיבור אל"ל פליגי רב
בהדיא כי היכי דס"ל לרב דטוייה לא הוי
מגוף המלאכה ושה"ל ס"ל דלא בעי טוייה לשנה הא"ל
ס"ל לרב אבי עיבור. דעיבור מי לא מגוף ה
המלאכה הפסולין הוא ולא בעי עיבור לשנה
ומנין דטוייה ומעמוד דטוייה הוא מגוף המלאכה
ומ"ל הא"ל אבי עיבור מי הוי מגוף ה
המלאכה הפסולין הוא ובעי עיבור לשנה
ומ"ל הא"ל דס"ל דלא בעי עיבור לשנה ס"ל כתנא
כרשב"ג דס"ל דעיבור לא הוי מגוף המלאכה
אבל פירושה כתנאי דקונטרס בגמרא בעבודת
דרב ושמואל פליגי בתנאי. ומ"ל כיון דאין
קיל בכולהו גווני דהלכתא כרב בחיסורא לגבי
שמואל מ"ל קיל מי דטוייה לאו מגוף המלאכה
הוא ולא בעי טוייה לשנה וכיון דקיל כרב
דטוייה לאו מגוף המלאכה הא"ל קיל בהדא דעיבור
לאו מגוף המלאכה הפסולין הוא ולא בעי עיבור
לשנה כיון דרב בהדא בהדא בהדא ומ"ל
קשה הלכתא אהלכתא לשיטת רש"י דקיל
כרב דטוייה לאו מגוף המלאכה ולא בעי טוייה לשנה
מ"ל קיל מי בהדא דעיבור לאו מגוף המלאכה
ולא בעי עיבור לשנה ובמילין אשמע דהלכה
כרשב"ג דבעי עיבור לשנה דהא ר' אבא
פסיל הסג ושנם דלא נתברר המילין שלו לשנה
שלא לשנה ולעולם דקיל כרשב"ג דעיבור הוא
מגוף המלאכה ובעי עיבור לשנה ומ"ל קשה
הלכתא אהלכתא לשיטת רש"י דסוכה הכ"

ובגם הקושיא לא מבונא לענין החילוק של הי"ד
דאתלוקה בין עיר הבחוק של תפילין לגבולין שלסג
סת דתפילין לא הוא רק תשנ"ק ושה"ל הא"ל
דלא בעי עיבור לשנה אבל בגבולין של סת דהוא
המשיח דתפילין בגדולי כ"ר ועדיף דבעי ע
משיח לשנה אבל הרב עדיף דבעי לשנה
אלא דרב ושמואל דס"ל דטוייה מי בעי לשנה
מ"ל ס"ל לשמואל דטוייה הוא מגוף המלאכה הוא
הא"ל אבי עיבור מי הוא מגוף ה
המלאכה הפסולין הוא ובעי עיבור לשנה
ומ"ל הא"ל דס"ל דלא בעי עיבור לשנה ס"ל כתנא
כרב דטוייה לאו מגוף המלאכה ושה"ל ס"ל דעיבור
לא הוא מגוף המלאכה הפסולין הוא. אבל בגבולין

נגוף בקדושה אע"פ דת"ל אינה דבעי מיבעי לשנה
דבא"ו חדא דהא הוכחנא לשיטת רש"י בלרב
לשמואל לכי לאורר התלוך של הי"ד דאיר בבתנק
לא יהיה צריך מיבעי לשנה אלא דכ"ל תפילין
ולבעת דבעי לשנה כבלעיל. ותפילין לרב עי
הוה כ"ל דרב עי בעי מיבעי לשנה אבי לבעת
לשיטת רש"י וחל"ל לרב הוה כ"ל מיר בבתנק
של תפילין דבעי לשנה ולבעת וחל"ל כיון שהוכחנא
שהוכחנא דאע"פ בלאור בבתנק של תפילין בעי מיבעי
לשנה. חל"ל לכי לתלוך בין מיר הבתנק של תפילין
לתפילין לסת"ת לשיטת רש"י דסוכה וחל"ל לכי לאור
דרש"י ג"ל יסבור כשיטת הי"ד וחל"ל נשאר קושית
התוספות מסבברין שקשה על שיטת רש"י ג"ל
בלכתא וכלכתא בתוקפן הוא. ואל"ל דרש"י ג"ל
ס"ל גבי בעבת דהלכה כשמואל דבעי טויה לשנה
ושם בטויה. הוה מצוה הקשה וכן
הרבה אלפס פסק כשמואל בהתו וכן התוספות
בעטין אף הה"ד פסקו ג"כ כשמואל גבי לבעת וכן
הרא"ש פסק כשמואל. וחל"ל כיון דרש"י יפסיק
דהלכה כשמואל דבעי טויה לשנה ושם בטויה
עי הוה מצוה בקשה הוה חל"ל הוה עי הלכה
כרשב"ג דבעי מיבעי לשנה ושם דמיבעי עי
הוה מצוה הקשה ומש"ה נתחו שפיר
יה שפסק ר"י אביה הסת"ת ושם שלחו מרבנן
המילון שלו שלחו לשנה ושם דר"י אביה עי ס"ל
דהלכה כרשב"ג דקשיבעי הוה מצוה הקשה
ומשה"ס ל ר"י אביה. דקשיבעי בעי לשנה. חל"ל
לפ"ז לו הוה קשיתו הלכתא להלכתא לשיטת הלי
רש"י ג"ל. אבל בחומרת הטעמים אנ"ז דלשיטת
רש"י ג"ל לו נלינא לאורר דרש"י ס"ל בלבעת
דהלכה כשמואל. דדוקא התוספות דרב
אלפס והמאורעם והרא"ש ג"ל ס"ל דהלכה כשמואל
ושם דלא ס"ל כולהו כשיטת רש"י בדין הנ"ל
אולא דס"ל דרבא דאורר הנ"ל לא מצינו אלא הוא

ס"ל כרשב"ג דבעי מיבעי לשנה ור"ש ס"ל
דבעי מיבעי לשנה ס"ל כרבא דהנ"ל לאורר
הוא משה"ס ס"ל דלא סגיא בהנ"ל אבל דקאמר
בעי מיבעי דבעי מצוה כשיטת התוספות. ועכ"
שמואל דס"ל דבעי טויה לשנה ס"ל ג"כ לשיטת
התוספות דהנ"ל לא היא דבעי מצוה אלא לשנה
ורב דס"ל דלא בעי טויה לשנה אבי לבעת
לשנה לשיטת ס"ל רב דהנ"ל אולא היא
כתובין. וחל"ל כיון לשיטת התוספות ולשיטת
המאורעם ג"ל דהלכה כרבא דהנ"ל לא אולא
היא חל"ל הוה עי הלכה כרשב"ג דבעי
לשנה. ור"ת אביה דפסק הסת"ת ושם בלא
מרבנן המילון שלו לשנה. ס"ל עי דהלכה כרשב"ג
דבעי מיבעי לשנה חל"ל לפי שיטת הרבה
שפיר לפסוק בלבעת כשמואל דבעי טויה לשנה
ושם כיון דלשיטת ס"ל שמואל ג"כ כרבא
דהנ"ל לא אולא היא וחל"ל התוספות והמאורעם
יפסקו בהא גבי לבעת דהלכה כרב דלא בעי
לשנה חל"ל הוה הלכה דהנ"ל אולא דלשיטת
ס"ל רב כתובין דהנ"ל אולא היא וחל"ל הוה
קשיתו לשיטת הלכתא דגבי תפילין
וס"ת ס"ל דבעי מיבעי לשנה. חולא ס"ל דהנ"ל
לא אולא היא כרבא, ובלבעת ס"ל דהלכה
דהלכה כרב דלא בעי מיבעי לשנה חל"ל ס"ל
דהנ"ל אולא היא כתובין להכי אוכרת ה
התוספות והמאורעם ג"ל לפסוק גבי לבעת
דהלכה כשמואל וחזר להקשות דהא נמצא
כלא דרש"ס דבא בכל הש"ס אין ג"כ דהלכתא
כרב בתוס' לגבי שמואל וחל"ל לפסוק הכא
לפסוק גבי לבעת כרב ולא כשמואל. ו"ל כמו
ס"ל התוספות והמאורעם ג"ל דהלכה כשמואל
ולא כרב ושם דכיון דבכולא עמרא הוה הלכה
הלכה כרבא לגבי אביו לבעת אינל נגד וחל"ל
הוה הלכה דהנ"ל לא אולא היא דשה"ס הוכחו

הכול לפסק אבי בעלות כשמואל בבעלי לשמה ו
דהוא עמי סובים לשיטתם כרבינו דהגיעה לאון
מולתו היתה. ואין להקשות מאי מדיפה להיות
היתה כללות מהאי כללן. יל"ן ר"ל משום דר"מ
ס"ל דהלכה כרשב"ג ודין דהלכה כרשב"ג ה
היה עמי הלכה כרבינו לשיטתם ודין דהלכה
כרבינו היה עמי הלכה כשמואל דהתם ותוא
ב" מעמ לאונר דהתם כללות מדיפה להתפסות
משום דרבינו הוא בתרתא והלכה כבתרתי אפלו
תלמיד בעקום רבו בדהוכתא לעיל ואם סבירא
להו היתה כללות דהלכה כרבי בהוסתרא לאבי
שמואל אל"ב יהיה הכא הלכה דהגיעה מולתו
היתה כתובה ולתו כרבינו ואין ליל כרבינו דבתרא
היתה ולתו כרב משה ס"ל להתפסות והקונונס
אבי בעלות דהלכה כשמואל בבעלי לשמה משום
דשמואל ס"ל כרבינו. דהגיעה לאון מולתו היתה ודין
דאין ליל כרבינו לאבי תובה משה מוכרחין ה
הכול לפסק כשמואל אבי בעלות דבעלי מעלה
לשמה ומדיפה להוא היתה כללות מהאי כללות משום
משום דרבינו בתרתא היתה ומעולה לפי הכלל
דליל כרבינו לאבי תובה יבא לשיטת התפס
אבל לשיטת רש"י ג"ל. ~~אבל לשיטת התפס~~
דרש"ל ס"ל דלתו בעלי לשמה ס"ל כרבינו דהגיעה
לאון מולתו היתה ורש"ל ס"ל בבעלי מעיבר לשמה
ס"ל בתובה דהגיעה מולתו היתה אל"ב לשיטת רש"
הוה הלכה כהתל דלתו בעלי מעיבר לשמה כדין
דהלכה כרבינו והתל ס"ל כרבינו. לשיטת רש"
רב ס"ל דלתו בעלי טובה לשמה ס"ל רב דהגיעה
לאון מולתו היתה כרבינו. ושמואל ס"ל בבעלי טובה
לשמה ס"ל בתובה דהגיעה מולתו היתה דהתם בהתם
תלותא אל"ב לא נכל לאונר דבעלי תפסק אבי
לגבי כשמואל בבעלי טובה לשמה דאל"ב יהיה קשה
לשיטת רש"י הלכתא אהלכתא בדין הגיעה אפה
דהתם ליל כרבינו לאבי תובה דהגיעה לאון מולתו

ואם ליל דלתו בעלי מעיבר לשמה ובעלמא ופסק רש"
רש"י דהלכה כשמואל בבעלי טובה לשמה אל"ב יהיה
הלכה כתובה דהגיעה מולתו היתה משום הכי לבי
לאונר דרש"י ופסק אבי בעלות כשמואל אלא
בעלמא אלא מוכרחין לאונר דרש"י ג"ל לפי שיטת
ס"ל דהלכה כרב דלתו בעלי טובה לשמה אבי בעלות
אל"ב לשיטת רש"י ניתא שפיר דעולה הכל כפי
הכלל של הגמרא כגון שבאתר לעיל אל"ב מין דלשיטת
רש"י מוכרחין לאונר דליל כרב דלתו בעלי טובה לשמה
אלמא דטובה לאו ונגלא הישמה הוא אל"ב ליל ניי
בעיבר דלתו בעלי מעיבר לשמה משום דטובה לאו
אינגלא הישמה כהתל אל"ב ישמה דבעלי מעיבר לשמה
ומעיבר הוה אינגלא הישמה דהתי ר' אבוה פסיל הפת
משום שלוו מרבנן הקונלין אלא שלוו לשמה ואל"ב יהי
קשיא לרש"י הלכתא אהלכתא אל"ב לשמה הלכתא
דרש"ל של רש"י דסתבדרין דף מ"ב ומדשיטת רש"
דסוכה דף ט"ו ע"ב ומלגם הקושיה לא כ
לתרלל דרש"י ס"ל כהיא. לאלון בין אחד הבתגם
של תפילין לקונלין של סת"ם בלעיל דלא הוה לבאה
לבב ולשמואל לא אלמא לאלון בין תשמישי קדושה
לאין בקדושה. משום בין דס"ל ושמואל דאם
בלעלמא בעי מעשה לשמה דאל"ב בשאר פליג רב
ושמואל אהדדי כגון שנתבאר לשיטת רש"
אבל באין בקדושה אם רב מדיה ס"ל לשיטת
רש"י דבעי מעשה לשמה הגם דלתו הוה רק תשמישי
מצה ונצרכין לתשמה ואל"ב כש אבי תפילין
דעיר הבתגם של תפילין הוה תשמישי קדושה ואין
נצרכין לתשמה כ"ש דבעי מעיבר לשמה ואיבר
אל"ב לבי לאלון לשיטת רש" אלמא דרב ושמואל
בין תשקיל לאין ומלגם בקדושה ובפרטלבי
מה שבגמרא לא לשמש כלל לתרלל דנמאו דרש
ומבאר כשיטת הי"ל לאלון בין עיר הבתגם של ת
תפילין לקונלין של סת"ם דתפילין אלו נמאו בתילום

של הי"ם דאתלקיש בין תשקי"ד לענין בקדושה מ"ה הקשיות דהלכתא והלכתא כפי מה שהוקשה לשיטת רש"י בקדוש בקדושה עומדת דהכתוב הקדמת דרך "סל כהתק" ותל"ל כיון דקיימל כרב דטונה לתו בעי לשמה משום דטויה לתו ענין העשות הלבנות הוא תל"ל קיימל שי כהתק דעיבוד לתו בעי לשמה ועיבוד מי לתו הוה ענין העשות התפילין ובעיטון משמע דעיבוד הוה ענין העשיה ובעי לשמה דהתם ר"ל דבה פסול הסת משום דלתו נעשה הקולין שלו שלא לשמה אלמא דעיבוד הוה ענין העשיה הוא. ובפרט שהרבה תוי דלתו אלא לאותה התילוק אל הוי לשיטת רש"י

לכן נראה דלתו כהאתו והקרא דאפרשיה דרש"י יסבור כשיטת הי"ם, וקושית התוספות ד דסבה דדרין ודקולין ודאתדתה שהוקשה של רש"י הא מתרץ הטובן אחר בטוב טעם בדרך קשה . . . ומקודם אחרת בגם קושית התוספות דאמר הרשב"ם הקמת הקמת דרב ושמואל דפלוגי אבי לבוש דרב "סל כהתק" דלתו בעי עיבוד לשמה ושמואל סל כהשבק דבעי לשמה והוקשו שם התוספות מוב לה לקמת לאמר דרב ושמואל בעבו דהוי שמואל אל לתרץ דאמר אפילו כהתק "סל דלתו בעי עיבוד לשמה אבי תפילין ושמע לבוש תפילין דכתיב לך אבי לבוש תעשה לך ודרשינן ב בסוטה לך לשם חובתך משה" בעי לשמה אבי לבוש אבל אבי תפילין לתו כתיב לך לתו בעי לשמה ומה משום דכתיב אבי תפילין לך לתות, היו דרשינן מינך לך לתות ולתו לתתריך לתות, ת"ל לבי לתו דרש דלך לשם חובתך דיהיה לשמה אבי תפילין ומ"ל אל לתות דאמר כ"ל אפילו כהתק כו' ושאר ב הדאות. אבל לפי דברינו הכל נמצא לתרץ משום דהוי כיון דשמואל "סל אבי לבוש דבעי עשיה לשמה דלתו אלא רק תשמישו מצה ונעתקין לתשמה אבל

כ"ש אבי תפילין דהוי תשמישו קדושה מין עצמן לא לתשמה כ"ש דסל לשמות דבעי לשמה. ומיד תמיהת תפילין מצות דאבי לבוש אלא מק עשמון מיבק כוכבים "סל רב דקשה כמו שאמר הקמת שם באמתות דלא מצ"ב אמר רב יהודה אמר רב מין לבוש בעיבוק כוכבים שקשורה שנאמר דבר אל בני ישראל ועשו להם ציצית ועשו להם אתרים ואבי תפילין ומזוזות שכתבן לשוקי כות עובד כוכבים עובד אשה ועקן פסולין לכ"ע. ת"ל מכל לומר בתפילין דבעי לשמה אבל מצות אה דרב ושמואל "סל אבי לבוש דבעי עשיה לשמה כ"ש אבי תפילין דתמיר מצות בעיבוד "סל דבעי עיבוד לשמה מה ומנם דכתיב אבי לבוש לך עדרשינן מינה לך לאדת לשם חובתך משה" בעי לשמה מצה לאמר דדיקו אבי לבוש בעי לשמה אבל אבי תפילין דלתו כתיב לך ת"ל אבי לבוש דבעי לשמה אבל אבי תפילין לתו כתיב לך לתו בעי לשמה ומה משום דכתיב אבי תפילין לך לתות, הוי דרשינן מינך לך לתות ולתו לתתריך לתות, ת"ל לבי לתו דרש דלך לשם חובתך דיהיה לשמה אבי תפילין ומ"ל אל לתות דאמר כ"ל "סל כהתק כו' ושאר ב הדאות. אבל לפי דברינו הכל נמצא לתרץ משום דהוי כיון דשמואל "סל אבי לבוש דבעי עשיה לשמה דלתו אלא רק תשמישו מצה ונעתקין לתשמה אבל

ומיד חמיה דרב אשי אמר רב אשי אמר רב אמר רב אמר רב

דברים אין סברא כלל לומר דלו בעי לשמה דהו אפילו
אפילו בתנאי קדושה ואם"כ להקדים דאין סברא לומר
לומר דלו בעי עשיה לשמה כדפריך הקדים בסוגיא
על בית הלל. ובית הלל לו בעי סיבה לשמה כו' וא"כ
כיון דבסוגיא דלו הוי רק תשמישי מצה וצריכין ל
לומשפה"ס להקדים דבעי לשמה כש"ג אבי תפילין דהוי
תשמישי קדושה ואין צריכין לומשפה דס"ל להקדים דבעי
לשמה לשמעלן וא"כ שפיר קאמר הקדים דבר ושמואל
פליגי בפלוגתא דר"ל ורשב"ל ולו"ל שמואל לומר דאינו
כל"ל ס"ל אפילו בהדיא דלו בעי עיכוב לשמה ושמא
מצות תשמיש דכתיב לך דלו"ן דהו לשמואל וכ"ש ודאי
תפילין דבעי לשמה מצות והו תשמיש דכתיב אבי
מצות תציתו לך שדרשונן לך לשם חובתך אבל אבי
תפילין לו כתיב לך אלא מצות לומר דאינן דלו בעי
לשמה דו"ל דמצות לומר כסברת הרוטבא"ל בשם הרמב"ן
כ"ל בעל"ד ברור לפרש שיטת רש"י דסובר ולתל
ווישיר התוספות דאתחות בין לשיטת רש"י ובין להתוספ"
ועיין ותש ומתבאר דאפילו להקדמת דלו"ס כרש"י
דהב נמי בשמואל"ס מצות בעי עשיה לשמה אלו
דס"ל להקדמת דרב ושמואל פליגי והדדי אם בעשה
קיפה דרב"ס"ל אפילו עשיה לו בעי לשמה ושמואל
ס"ל דאם טויה בעי לשמה מצ"ו וכ"ש עשיה בעי לשמה
אבי מצות ולו"ל כדסי הרש בסוגיה אלמו וקדשית הקדמת
דסוכה של בה"ה הוי משמואל לתוך מ"ו נמי מצות לומר
אלובה דרב הקם ס"ל לרב דלו בעי עשיה לשמה
אבי מצות קדם דהחו ג"כ סוכה דרשו דלא"ו ס"ל
דאבי מצות לו בעי עשיה לשמה ומשום דלו"ו ומשבר
ליה להדסיק לשמה ומצות עשיה מ"ו נמי מצות לומר
אלובה דרב דקם דוקא אבי מצות אבל אבי תפילין
בודאי אם רב ודאה ס"ל כרשב"ל דבעי עיכוב לשמה
ושמא תפילין מצות תפילין חדר מצות, ולו"ל
אפילו לשיטתיה נמי דתמרת קדושתיה בתנאות דלה
כתנאי ודו"ל ותמר לשמעתא הדשמעתן כיון
דהוכחת דרש"י לו מצו לסבור הדמשם של הי"ו דר

דרתלקיש בין תפילין לס"ת דבסת כיון דהוה מצות הקדושה
כ"ל מעדים דבעי לשמה מ"ה ס"ל דסוגיא ר' אבא הס"ל
שלו נתרבה הקדילין שלו שלו לשמה אבל בעיר הבתוב
דתפילין כיון דלו הוה רק תשלו"ל מ"ה ס"ל רש"י אלובה
דרבנן והתל"ד דלו בעי עיכוב לשמה ומסיקנא דאין
סברא לומר כן ומשום דהוי מצה לומלך תפילין דבעי לשמה
ובכ"ש מצות דלו הוה רק תשלו"ל תשמישי מצה וצריכין
לומשפה מ"ו בעי עשיה לשמה ולשיטת רש"י דסובר בין
לרב ובין לשמואל כ"ש עיכוב הדרים דתפילין דהוה תלו"
מין וצריכין לומשפה כ"ש דבעי עיכוב לשמה ולו"ל דהוא
והכונה הקדמת דס"ל לרש"י דרש"ס"ל כשלשת הי"ו
ומסיקנא דקושית התוס' מסנהדרין ומקשים שלרש"י הי"ל תמ"ה -

אומנם כ"ל לעיל לומר לפנ רבותא אולתא חד
חדתא אינה אמה שלומרת ינידק דרש"י מי ס"ל
דהכא הוה הלכה כרבא ברבא דכית כללו דרש"ס ויקם
יהיה הלכה כרב"ל דלו בעי עיכוב לשמה דכית כללו
דרש"ס דיחיד ורבים הלכה כרבים ומקם מי יהיה
הלכה כרב דלו בעי עשיה לשמה אבי מצות מ"ו
לשיטת רש"י דסנהדרין ולשיטת רש"י דסובר עיקר
הכל כפי הכלל של הקדמת חכמים ורבא ו"ל כרבא
לתרי מ"ל ומקם יחיד ורבים הלכה כרבים מ"ו
הלכה כהרב"ל ומקם רב ושמואל הלכה כרב בהיסוחו
לגבי שמואל והיכתא דרש"י לו מצ לומפסון כשמואל
אבי מצות כשיטת הלפס והתוספות והרא"ש ויתרוץ
דפ הקשנא של רש"י ג"ל קושיה מלמעלה על שיטת
רש"י הלכתא והלכתא בחומפן אדר קושיה התוספות
אבל כ"ל לשמ"ל לומר אינפ לולי דסתפינן
דלשמ השיטות של רש"י דסנהדרין ודסוכה מוכחין
אמ לומר דרש"י לו"ס"ל הכא בדין הקדמה דהיה
הלכה כרבא הקם דבר הש"ס הי' הלכה כרבא
לגבי חבריו לבש מ"ל ונקב אבל הכא בדין הקדמה
לו"ס"ל לרש"י דהיה הלכה כרבא דכית כללו דרש"ס

אלו דרשו"ל ז"ל וסבירא ליה שיטת המאירי ז"ל דלא אזל וסבירא
דשו"ל דרבינו יעקב דין הקונם יהיה הלכה כאביי דהקונם
דהקונם אולתא היא ואזל ליה שפיר דשיטת התוספות
דסבר דדין של רש"י ומה יהיה מתורץ בדרך קשה קצת
(יא) (יב) (יג) (יד)

והכא אין נכלל בכלל בשה דקיול דאביי ורבינו הלכה
כרבינו לעקבי אביי לפי מה שיעל נמשך הכלל הוא
בכל דוכתא אזלינן ובן בשה דקיול דר"ש ור"ו הלכה
כר"ש לדה הכלל הוא כל הנשבע השם אזלינן
ונתלין בדברי אבות העולם הרא"ש והבה"ל והשל"ה
והמאירי והערשל"ו והעצ"ד והתוספות. דהעצ"ד
בפ"ג דברכות סימן ה' לדעת הרא"ש ס"ל הכינו
אומרים דהלכה כרבינו לעקבי אביי לפי מה שיעל נמשך
כשהולכים בסברת עצמן אבל אם תולין בדברי האחרונים
הקדמונים מר אמר הלכתא כותיה דמר ומר אמר הלכתא
כותיה דמר בדבה לא נכלל הכלל הזה דהלכה כרבינו
עקבי אביי והרא"ש בעירובין פ"ג סימן ט' משמע
דס"ל דאפילו אם נתלין אביי ורבינו בדברי האחרונים
הקדמונים אין ס"ל דהלכה כרבינו לעקבי אביי
והערשל"ו בח"ב בעקדושין דף נ"ב כתב דאם אזל נכלל
הכלל הזה דהלכתא כותיה דרבינו לפי מה שיעל נמשך
רק הכינו דפלוגתא אלובתא דעבשוהו כו' מה"ש והרא"ש
והתוספות דשם מבואר. דס"ל דאזלי הכינו אלו
פלוגתא אלובתא דעבשוהו. אז הלכה כרבינו (טו)
אביי לפי מה שיעל נמשך אינו אלא
לשלמה מעצמו דכתיב דס"ל לעבי פלוגתא דאביי ורבינו
מי ס"ל לעבי ר"מאיר ור"ו כל חד וחד לשיטותה
אזיל ומיין בשל"ו ריש סימן רמ"ז כ"ל שמחלק שם
עם הבה"ל דהא דקיול ר"ש ור"ו הלכה כר"ו דהבה"ל
ס"ל דאפילו הכינו אלו פלוגתא אלובתא דעבשוהו אותר
הכל כלל. והשל"ו ס"ל דהכינו אלו פלוגתא אלובתא
דעבשוהו אותר הכל כללו ומינה אינו לשלמה
דכי הכינו דפלוגתא הבה"ל והשל"ו לעבי כללו דר"ש ור"ו

פלוגתא דאביי ורבינו
והרב המאירי ז"ל. הכינו בשיטה מקובצת ב"מ
פ"ב דף כ"ל כתב בשמו דס"ל דהכינו דבבש
נתלקו בחלוקות דה תנאים הקדמונים אלא שהם לא
פלוגתא אלובתא דהני תנאים ולא הקדמו כלל
כהם דהתם לבי תנאים אלא הקדמו כלל
פלוגתא דרבי ורשב"ל מ"ד כון אלעזר בדה
אלוקות המשומש לא אמרינן בדה הלכה כרבינו
מ"ד מתורץ הטוב קושיות התוספות דשבועות
שהובאו באות ,, ד' שהקשה על רש"י לפי
שיטת רש"י דרבינו דאמר הקדמון לאמה"ס כהתנאי
אלו בעי מיבדי לשה. ומ"ל קשיא הלכתא
דקיול כרבינו דאמר הקדמון לעקבי אביי ומ"ל
קיל נמי כהתנאי אלו בעי מיבדי לשמן מר אביה
דקיולין משמע דהלכה כרשב"ל דבעי מיבדי לשמן
כ"ל ולפי מה שכתבתי אינו קשיא כלל קושיות
התוספות דאמר לעבי דרש"י לא ס"ל בדה הדין
דהקדמון כרבינו דרש"י ז"ל יסבור כשיטת המאירי
ז"ל ומ"ל כיון דפלוגתא דאביי ורבינו אי הקדמון
אלותא הינו אלו פלוגתא ,, אלא תנאים הקדמונים
הרא"ל ורשב"ל דהבינו דאמר כתנאי וכיון
שאמר בדה המחלוקת של אביי ורבינו מחלוקת
התנאים הקדמונים לא אמרינן בדה הלכה
כרבינו כן הינו שיטת רש"י לעבי אבל התוספות
דקשיא לפי רש"י לשיטתם אינו אלא ס"ל כשיטת
המאירי ז"ל וס"ל אפילו הכינו דפלוגתא אביי ורבינו

אלובאו דאמרים מי הלכה כרבא לגבי אביי לבר מן
מקום, ואף היכא דפליגי אלובאו דרבה רבים הוו אלובאו
דעשייהו, ואף דפליגי אמוראי מיהו באתלוקותא
דאביי ורבא מי הלכה כרבא, אלא הא הן אפילו
היכא שנמצא אתלוקתא דתנאים אמוראים באתלוקתא דאביי
ורבא מי אמרינן דהלכה כרבא לגבי מקום אלא
הא הן הכא שנמצא אתלוקתא תנאים תנא ותלא
כפלוגתא דאביי ורבא מי הלכה כרבא משום דפר
מי נקטינן התוספות על שיטת רש"י לפי שיטתם
כאן דהלכה כרבא לגבי אביי אפילו היכא דאינו
אתלוקתא דאמוראים באתלוקתא ואלא דשיטת ה
הלכתא והלכתא. אבל רש"י ז"ל סל"ל כשיטת
המאירי ז"ל לכן אנו שונים קושיות על רש"י לפי
שיטת המאירי ז"ל. ובזה יהיה יתרץ
אלא קושיות אי"ל מרומר דאיכא פסק מרומר
כאביי דהכא מילתא היא דהא זה נמצא כללות
דשמ"ס דהא אין נוהגים בכולהו אמוראי כרבא לגבי אביי
לבר מן מקום ואלא מרומר דפסק כאביי בהא
דהכא מילתא היא הוה זה נמצא כללות דשמ"
אבל לפי דבשום הא ניחא שפיר דאנמא מרומר
דמרומר דפסק הכא כאביי סל"ל כשיטת המאירי
דכון שנמצא בפלוגתא דאביי ורבא אתלוקתא
דתנאים אמוראים. בזה הלכה כרבא
ומקום קושיות ב"ד שהקשה היה פלוגא מרומר ורבנן
דמרומר דרישא דהלכה כאביי דהכא מילתא
היא, ורבנן אמרי דהלכה כרבא דהכא
לגבי מילתא היא והקשות לעיל מאיזה סברא
פלוגא מרומר ורבנן אבל לפי שיטת המאירי
ושיטת התוספות ותרץ הטוב דאנמא מרומר
דבזה עמדו רבנן ומרומר, דמרומר דרישא
דהלכה כאביי סל"ל כשיטת המאירי והתוספות
דכון שנמצא פלוגתא דאביי ורבא אתלוקתא
תנאים הקדמונים אמו אמרינן בזה דהלכה כרבא
ומשה"ד דרישא דהלכה כאביי ורבנן דפסקו

דהלכה כרבא אמו סל"ל כשיטת המאירי
התוספות דאפילו היכא שנמצא בזה
אתלוקתא דאמוראים אתלוקתא תנאים הקדמונים
דאמרינן מי אמרינן דהלכה כרבא לגבי מקום
אלא משה"ד אמרי דהלכה כרבא ומקום קושיות
ג"כ מתרץ הטוב דאנמא מרומר דהלכתא והלכתא
כותה דרבא והקשות לעה לעיל הכי הלכתא
לגבי דהלכה כרבא דבהא עמדו הלכתא כ
כרבא מכות כללות דשמ"ס דקיל הלכתא כרבא
בזה אביי לבר מן מקום. אבל לפי הכל ותרץ
הטוב מקום דהא בזה אתלוקתא של הגאון
אי מילתא הוא אולא כון שנמצא אתלוקתא תנאים
הקדמונים הא אמו אמרינן הכי דהלכה כרבא
כשיטת המאירי ומוסר עכל"ל הכי בכלל של הקושיות
משה"ד היכרת הכי הקדמוני לגבי דהלכתא כרבא
ומקום קושיות ג"כ שהקשות לעיל לעה לעיק התוספ"
להקשות לשיטת רש"י הלכתא והלכתא אלא
הסברא מכות כללות דשמ"ס דקיל כרבא לגבי אביי
והקשות הא התוספות אלו להקשות לשיטת רש"י
הלכתא והלכתא מכות הקדמוני אפה מסברא
דקדמוני הקדמוני בפירוש בסברא אלא לא"ל ד
דהלכתא כרבא ומ"ל הכי לעיק התוספות
להקשות על שיטת רש"י כ"ל אבל לפי זה
שכתבתי דשיטת התוספות הוא אפילו היכא
דאלון תנאים הקדמוני באתלוקתא זה של אביי
ורבא מ"ס להתוספות דאיתא ג"כ הוי כללות
דשמ"ס דהלכה כרבא לגבי אביי לבר מן מקום
מ"ל ניחא שפיר בזה שמקשים לשיטת רש"י
הלכתא והלכתא מכות הסברא מכות כללות דשמ"
ולא מכות הקדמוני בסברא דמרומר הקשה
בפירוש דהלכתא כרבא דהכא דהכא לגבי מילתא
הוא מ"ל קושיות הלכתא והלכתא. ומקום
דהתוספות הא להשמיענו לדבר דבר חידוש
בזה שמקשים מכות כללות דשמ"ס דהלכה כרבא

לפי מה שמורינן דרש"ל ז"ל סי' כשיטת המאירי ז"ל
הוא מתרץ ג"כ קושיה ה" דהא מן קושית התוס'
דהנם התוספות שהקשו על רש"י וגלו לשיטת
לשיטתם דלא"ס"ל כשיטת המאירי" אלא דהלכה
כרבא לגבי אביי אפילו היכי דבחלקו ובמיקום
הקידושין בחתונתם של אביי ורבא ומקום כל
אלו לשיטתם דס"ל דעיר הבתים של תפילין ומזוזות
ומזוזות של סת"ח חד בדיבור אית להו לרבוותא דשלהם
דהא השון של תפילין מי הא"ל אי"כ הוה העיר
הבתים מי נמי הקדושה כמו סת"ח אי"כ שפיר
מקשים התוספות על רש"י מכות הקמה דהכא
משמע דהקמה דאפילו בנמי הקדושה מי ס"ל
דהוא לשיטת רש"י דהכי דהכינה לאו מלתא היא
דכיון דהתג"ל ס"ל דלאו בעי מיבדיל לשמה. אבל
אור הבתים של תפילין ס"ל דתג"ל לשיטת רש"י
דהכי דהכינה לשמה ועיר הבתים מי הוה
מנמי הקדושה אלמא ס"ל לרבא דהכינה לשמה
אפילו בנמי הקדושה אי"כ הוה הלכה כתג"ל
ובמקום מכות מ"ר אביה דפסול הסת משום שלא נכתב
בשבילו המקום שלא שלו לשמה דהלכה כרש"ל
דבנמי הקדושה בעי מיבדיל לשמה אי"כ קשה
הלכתא אהלכתא ... ויקשה לו -
חלוקה מפורשת דרבא ס"ל דמנמי הקדושה
בלי מקבלת הכינה לשמה דרבא ס"ל בפירוש
דכל מה שעשה מצוה אינו צריך לכוין לשמה דהא בנמי הקדושה הכינה לשמה דרבא ס"ל בפירוש
דכל מה שעשה מצוה אינו צריך לכוין לשמה דהא בנמי הקדושה הכינה לשמה דרבא ס"ל בפירוש
דכל מה שעשה מצוה אינו צריך לכוין לשמה דהא בנמי הקדושה הכינה לשמה דרבא ס"ל בפירוש
דכל מה שעשה מצוה אינו צריך לכוין לשמה דהא בנמי הקדושה הכינה לשמה דרבא ס"ל בפירוש

כי הנה עיר הבירה של רפילון שהיה בתוך הקדושה ושרשי הקדושה של רפילון שהם הלמ"ס ומ"ן סלק כבר מלכו בעי עובדי עשה אלהים נס"ל לרבינו דרפילון בתוך הקדושה הצעה לו"ה . - ומם כון בספרן רבינו כר' יוחנן בן זכאי הלויה מפורשת דס"ל לרבינו דתוך בתוך הקדושה הצעה לוו מילתא היה . אלא דה דשלמ הקדמה אלהבינו משלשלת עדרין לוו קו ושע דשה לוו עד דהנו מעלה ערופה דהצעה מילתא משום דתוך בתוך הקדושה כמו מעלה ערופה שהי"ס דהצעה לו"ה וכ"ש בהוקדם בעד לוו הוה רק משלשלין ובכל לוו כתרוץ הרמ"ס דדתוך ובע"ב דה"ה מהו שיעמוד כו' דהרמ"ס שם ובעלים ובע"ד תמהו כי עדר שהי מעלה ערופה הוא אחר ר' יוחנן בסוף אומר מה בעי חולין דף פ"ב ע"ז ערופה אומרתה אלהות דס"ל לר"י דמעלה לוו מיתסרא בהצעה ורבינו ביבמות דף לו ע"ב בסוף כר' יוחנן בר ישלש אל"ס"ל רבינו דהלכה כר' יוחנן דמעלה ערופה אחר ערופתה אומרתה אל"ס"ל רבינו דמעלה ערופה לוו מיתסרא בהצעה ותדרש שם ושלמה דהכא קאמר ס"ל לוו עדר מעלה לעשותה אכל ובקו דהכא נמצא הם בענין שהוי להחרך ולשינון בחיור . ובוודאי מבואר דהקושיות הקדמה דסברא של רבינו ס"ל מעלה ותדרש של הקדמה דמשלשלין משלשלין עדרין הם דהו אופנו קושיות הקדמה ותדרש דבון דרבינו בעלמו ס"ל דמעלה ערופה לוו מסרה רק בערופה לוו בהצעה מדסמך רבינו כר' יוחנן . וכ' יוחנן ס"ל דמעלה ערופה אחר ערופתה אומרתה אל"ס"ל רבינו בפירוש שלא כר' דמעלה ערופה לוו מיתסרא בהצעה לתוך אלהות ס"ל לרבינו דאפילו בתוך הקדושה דהצעה לוו מילתא היה ואל"ל לזה לדיק רבינו לתוך דהצעה לוו מילתא היה ומעל לתוך מעלה ערופה אופנו דהצעה לו"ה

כמו דרבינו ס"ל כר' יוחנן דמעלה ערופה אחר ערופתה אומרתה אל"ס"ל דמעלה ערופה לוו מיתסרא בהצעה ועל פי משנה הקדמה דמון הל"ס לרבינו דמעלה ערופה אחר ערופתה אומרתה כר' יוחנן ולוו מיתסרא בהצעה לתוך . ואולי דעתו רבינו דמעלה לוו מילתא היה אמ"ל ולוו מעלה ערופה משום משלשלין דעדרין לפיכך מעלה ערופה אם ובדקו דהכא נמצא הם בענין שהוי להחרך ולשינון בחיור . ובוודאי מבואר דהקושיות הקדמה דסברא של רש"י הלכתא אהלכתא כמ"ד ודק

ועתה נחזור דברינו בקצרה כדי לתרץ גם שיקשה הלכתא אהלכתא של רש"י באופן אחר כי לפי דברינו דאמרינן דשיטת רש"י היה כשיטת הרמב"ן ז"ל . אל"ל ס"ל לרש"י דהכא והיה הלכה כתבוי ולא הכא הוי כלומר דשס"ל דהלכה כרבינו לגבי תבוי לבם מיקל נקט . וכון דשיטת רש"י דסבירין אנ מוכרחין לומר דרש"י ס"ל כשיטת הרמב"ן ויהה הכא בדין הקדמה כתבוי דהקדמה מילתא היה . אל"ל היה מי הלכה בשמואל דבעי טויה לשמה אבל אלמ כון דלפי שיטת רש"י דסבירין ס"ל שמואל כתבוי דהקדמה מילתא היה דהכא בהוא בלוחא . כמו שכתבנו . וכון דקיל כתבוי לשיטת רש"י אל"ל קיל מי כשמואל דבעי טויה לשמה ולוו כבר הקדמ דאמרן קיל בכל השמ"ס כבר בהוכחו בעיקר שמואל אבל הכא לא מה להוי כלומר משום כון דבר ס"ל כרבינו ושמואל ס"ל כתבוי וכון בלוו קיל הכא כרבינו בדין הקדמה לשיטת רש"י לפי שיטת הרמב"ן

אלא כל אחד לו נוגע מי נקי לעצמו כדי אלא כשמואל
ומולה בעצם שטות רש"י כשטות התוספות –
והגאונים ז"ל דס"ל כולהו דבלעצמו היה כשמואל דבעי
טווה לשמה. אלא יה דאמרינן מעיקרא דרש"י ס"ל
נקי לעצמו דהלכה כרב עמו דאתן לדון אלא
והיה שטות רש"י כל הפוסקים, אבל לפי דבסיע הכל
מלה שטות רש"י אלומא דדינא בין נקי תפילין ובין
נקי לעצמו דכיון דנוגע כאבוי אין ס"ל רש"י מי
דהלכה כרשב"ג דמיר הבדיל של תפילין בעי עיבוד
לשמה כמי דס"ל כל הפוסקים ונק מי נוגע כשמואל
נקי לעצמו דטווה היה מעיקר הלשמה הוא ובעי
טווה לשמה כל הפוסקים וכשטות חולקים והתוס'
והגאונים דכולהו ס"ל דהלכה כשמואל נקי לעצמו
ולא ודרינן לעניין פילוג בקיפוד דאתמר ולומר דלפי
שטות רש"י דסבירין לו בעי עיבוד לשמה ומילא נקי
לעצמו מי לא בעי טווה לשמה דלא יהיה נתבל הפוסקים
הכל, ואין לפי"ז יהיה מי מתרלף הנוגע ע"ג הקושיה
מה שהקשתה מעיקרא על רש"י הלכתא אלהלכתא ב
הנוסף אחר כוון בשטות רש"י דסבירין דבתו
אע לעומר דס"ל לרש"י דהלכה כרב דטווה לשמה
הבשיה ולא בעי טווה לשמה ואין נוגע מי בהלכה
כהרב דעיבוד מי מילו ונקי הבל לא ולא בעי עיבוד
לשמה ורב אבוה דנוגע משלב דעיבוד הוה ונקי
הבשיה ובעי עיבוד לשמה ולפי הקושיה
אז לא נעמ לתרלף ולומר דרש"י ס"ל המלכן של הרב
דאתלקוס בין תשב"ג לנקי ומלפ בקבישה כנגל
אבל לפי דברוא הכל הכל נחתו דוה שאנ נוסחון
לעומר דרש"י פסיק כרב נקי לעצמו דנה אינ
רק אלא לפי מה שאמרינן דרש"י ס"ל דהכא יהיה
הלכה כרבא לנקי אבוי דהכינים לאו מילתא הוא וכוון
דלשטות רש"י רב מי ס"ל כרבא דהכינים לאוה אלא
כוון דפסקינן כרבא מילתא יהיה נמי הלכה כרב דהא
דבהא אלא רשיא הלכתא אלהלכתא לשטות רש"י
אבל לפי מה דאמרינן השתא דרש"י ס"ל כשטות

המתירין אלא לתא הבא בדין הנמצא היו כלאו דשם
דהלכה כרבא לנקי אבוי לבס מילל נגד כין דבלעצמו
דבפלוגתא דאבוי ורבא בדין הכינים פלוג מי
התנאים הקדמונים כמו שכתבתי וכיון דאמרינן
דרש"י ס"ל דה כבא בדין הכינים יהיה הלכה כאבוי
דהכינים מילתא הוא מילתן יהיה מי הלכה נקי לעצמו
כשמואל דטווה מי מנוף המשיה ובעי טווה לשמה
אלא היה מי הלכה כרשב"ג דמיבעי הוה מנוף
המשות התפילין הוא ובעי מיבעי לשמה אלא
שפיר פסק ר' אבוה בגמרא דהס"ת פסול משום דלא
מעבדי הנוגעין שלו שלא לשמה דר' אבוה מי ס"ל
דהלכה כרשב"ג דמיבעי הוה מנוף בשמות
התפילין ובעי מיבעי לשמה ונקי לעצמו מי ס"ל ר'
אבוה דטווה היה מנוף בשמות הלעצמו הוא
ובעי טווה לשמה כשמואל אלא דבהא הלכתא
ומתרלף הכל אל נכון כמנהגם יפה בטוב
טעם ודעת לבוכין ומולה שטות רש"י דסבירין
דסבירה הכל מילתא דכל הפוסקים הכל

ומדיין נשאר עמ המוב לתרלף הקושיא מה שהקשינו בעות
ה"ר על שטות רש"י דסבירה הכל, ונעשה לתרלף
קושיא גו דעלמא לעומר דרש"י ס"ל כשטות הר"
ברוך ז"ל שהבאתי הרמב"ם בשמו בהלכות ס"ת סעיף
ה' ז"ל הר' ברוך בלק הסמוך כובבים מעבדי
ומבדי ומשרטל מעוגה של נקיו שנסמוכו ושבוטל
דסמוכ כובבים מבדי אלדמתאל דמשרטל ואינ
דבכתבתי נגל אלמרינן סמוכ כובבים אלדמתאל
דבשיה ומבדי שאנ נגל וסת דבנגל דבעינן
שיכתב כל תמרלף הנגל לשמה ומה לאו ומשה
המסוכ כובבים, אבל מבדי לאו בעינן אלא
תחולת המבדי כשאנ המור בתמק הסיד שיאור
אלא אנ מושה לשם סת ואלא ומשה המסוכ
כובבים לדמתאל ומשרטל כשיאמר לו מושה כך מבלל

1

הרי"ב ברוך. וחי"ל מכל לומר דרש"י סל"ג בשיטת
הרי"ב ברוך. הלכך דשיטת רש"י הוא דרב סל"ג
דלעת בעי עשיה לשמה. מ"מ לו קשיא של רש"י הא"ר
קאמר רב יהודה אמר רב לעת של מעברי כוכבים
כשר משום דכתב ועשו להם לעת ועשו להם
אחרים אלמא דסל"ל דרב דאי בעי עשיה לשמה נבי
דידי נמי דסל"ל דרב דלעת בעי עשיה לשמה אלא
קשיא הא"ר מנשיר רב לעת של מעברי כוכבים
והא בעי לשמה ונכרי אדעתא דנפשיה קעביד
אבל לפי סברת הרי"ב ברוך נמי שפיר דקשמא
מאי איכא לאוסיל לעת של מעברי כוכבים אלא
דאמרינן מעברי כוכבים אדעתא דנפשיה
קעביד אבל מ"מ אם הישראל אומר דעשה הטוב
לשמה בעבדו ועשה לשמה. דלעת לא עדיף מסל"
והשם שבסל" אם הנכרי עובד כשורה אלא דאמ
בעינן אלמא תחולת המעבר לשמה ובמאי אם
ואמר לו הישראל עשיה כך בעבדו ועשו הנכרים
שהישראל אומר לו. הא' נמי לעת מכל לומר כן
דלעת קל מסל" דסל" הוא עיקר ומלא בקשה
לא חוץ עדיפין לחושפה ולעת לא לחו הוה אלא
תשמישלעה ועדיפין לחושפה וחל" כל דכשורה
לעת של מעברי כוכבים אם הישראל אומר לו אע
אמל שעשה לשמה בעבדו אם בלעת מילתו
בעי כן תחולת העשיה לשמה כמו נבי סל" ובמאי
ועשה המעבד כוכבים כמו שהישראל אומר לו ולא
עביד המעבד כוכבים אדעתא דנפשיה. וכן
נבי מילה בפרק חזן מאיר בעל דלא כו' דר' יהודה
בעי מילה לשמה מפילו הכי ומל מעבד כוכבים
ולא אמרינן דמעבד כוכבים אדעתא דנפשיה
קעביד אלמא כיון דבעינן עשיה עבדו הוא
עושה על דעת מה שהישראל אומר לו וכן כתב
בעל העיטור נ"ל דשמעינן במעבד כוכבים
שמעבדם לשמן מתשלם הרוש. אלא הא' נבי
לעת של מעבד כוכבים נמי כשורה אם מתמן

מעבד כוכבים דסגיאל לשמן של מעבד כוכבים נבי לעת

ומקיר נראה לי לבאר אותם דאיתא בתוספות במנחות
דף מב' ע"ב דה' מלל ומל כו' נגל התוספות ומעבד
כוכבים אינו' דבה' המובאה תנין גיטין דף כ' ע"ב
קא אמר נבי נס מעבד כוכבים אדעתא דנפשיה
עביד שהוא הדת בספרים אלה לון לנכרי שלמן נמי
אבל ספרים מילה לשמה נמי ומתוך כך נתחל בפרק
דמנשיר בלעת במעבד כוכבים מדכתב ועשו
להם דמשמע אחרים ועשו להם ובתוך הכי
מנשר רב טוביה שלא לשמה ומוכיח תשמ"ו תנאי
ותפילין משמע דבלעת נמי בעי לשמה אלא
דנעבי כשר כו' מבלא' התוספות. ומוכרח
מבואר דכון בלנם חלושלמן מנשיר רב לעת
במעבד כוכבים. אלא משמע מרב דאמר בעי נבי
לעת לשמה ובתוך הכי מנשיר רב טוביה שלמן
שלא לשמה ומוכיח תנאי מתפילין משמע בלעת
נמי בעי לשמה. מאי ושל סתרחל מלל. אלא אם
אמר מוכרחין לאמר החילוק הקודם דכאן בנבי
מילה הא' כשר במעבד כוכבים אמנם בספרים
מילה לשמה קיימא הא' נבי לעת מעמ לאמר
כן בספרים לעת לשמה קיימא אלא דאמרינן בה
דנכרי אדעתא דנפשיה קעביד כמו נבי מילה
דבדיקא נבי אמרינן דנכרי אדעתא דנפשיה
עביד משום בספרים חושה לון לנרושלמן קיימא
אבל מילה ולעת בספרן לשמן קיימא כשורה באיקר
כוכבים. אלא משמע בפירוש מהתוספות דאמרו
סתרחל מפלוגתא דרב ושמואל דלא לשמן בתרתי
דרב. אלא לפ"ז מכל ל' נמי לאמר דרש"י סל"
כסברת התוספות בנבי ומוכיח ל' שפיר קשה
קשיא ת' על שיטת רש"י בספרים אלא לדיתן
של הכן נ"ל לאמר משמע הקשיא. דלא משמע נמי
אלא אינם. ופליגא דשמעתא היא ברגע אל

דבריהם הקדושים הרמב"ן והר"ן וכל המקומות שקבלו
מפי דברי התוספות בשבועות שהובאו ושיקר אין
הלק בלומדה אלא לעיקרי דברי התוספות במה
שכתבו דכשלא נתן אולה כשורה בעובדא כיבבים
משום דחומרין בסתם אולה לשמה קיימא הא נתן לגלות
כשורה בעובדא כיבבים וחומרין בסתם לגלות לשמן
קיימא דהא גם הרמב"ם שהובא התוספות של
לגלות מאולה גם הוא חולא רק לומן דאכשיר אולה
בעובדא כיבבים אבל לומן דפסל אולה בעובדא
כיבבים לכו שום ראיה בלגלות מה דאכשירין
לגלות בעובדא כיבבים מאולה. והב"ל בפירוש
דאולה בעובדא כיבבים שהא פסולה כמו שהובא
א הגמרא מפני בגם הדלק נגל הקמחו באורתר
ומן לאולה בעובדא כיבבים שפסולה דרי בה
פסחו משום דרבא אמר מאולה אין בדי תא-
תשאיר אלא דרב"ל דאולה בעובדא כיבבים
שפסולה אלא משום דרבא לא"ל נמבדת
התוספות דחומרין בסתם אולה לשמן קיימא ומה
"ל לרב דחומרין בסתם אולה לשמן קיימא אלא אלו
טעמא דרב דפסול אולה בעובדא כיבבים מלא
כון דרב לא"ל דחומרין בסתם אולה לשמן קיימא
הדר קושית התוספות ומה קושתא לדבריהם
דכון דרב"ל דגבי לגלות בעי שאיה לשמה אלא
אמאי אכשיר רב בלושנא בתרא לגלות של עובדא כיבבים

אמנם אין גם קושתא דאלמא לאומר דהא דרב פוסל
אולה בעובדא כיבבים לאו משום דלא"ל לרב דאמרינן
נבי אולה בסתם אולה לשמה קיימא דבדוקין
נבי כל חומרין דעובדא כיבבים אבדעתה דתפשיה
שביב משום בסתם אושה לאו לגזרה לשמן קיימא אבל
נבי אולה ובאו דחומרין בסתם אולה לשמה קיימא
והא"ל חומרין נבי לגלות בסתם לשמה קיימא אולה
ומכשיר רב לגלות בעובדא כיבבים ללושנא בתרא

ושטמאו דרב שפסל אולה בעובדא כיבבים נהו מלוק
אלדרתי הכתב מאלה אות ברורה תשאר ובירושל
רש"י שם להעלם כמותם אלא מוסרו אלמאו דשטמאו
דשטמאו דרב לאו משום דחומרין בעובדא כיבבים
אלדעתה דתפשיה שביב ולאו חומרין
בסתם אולה לשמן קיימא ומה
כן דחומרין בסתם לגלות לשמן קיימא אלא
רק דאוקמו שכון לאשורה הלגלות שלו לשמן
אבל בעמו כל מן שאון אלא ודאין אם כון לאשורה
שלו לשמן און אלא ובלוקם לפסול הלגלות של עובדא
כיבבים דסתם לשמן קיימא דאמרו שמו לגלות שבתים
מ"ל כון דאלא ובלוקם לאשרף. להשקרה הלושנא בתרא
דרב עם הפלוגתא דרב ושמואל לאומר דאון סתרא
מגלגל לשטות רש"י לא אלא לכיכון לבתרא הלושנא
בתרא לעקר מכל ולמ"ל דאמר שטות רש"י דשונה הא
ט"ע תרא הנוטב מ"ל ללושנא בתרא ובגמרא ובדרים בעמים
ומה און אלא לכיכון לפירוש מגמרא"ל שהובאו הרמב"ן בשלמה
בסיבה הא ר"ל שהמגמרא פירשו בעמן אמר שטות רש"י הפלוגתא
הפלוגתא דרב ושמואל נבי לגלות אחרת אם הקיימא הכל בשלמות
ח"ל אבל לעמ"ד דבשי רש"ל הבנים ומאמרתם הם ודאין

ונתבאר לעמנמע לפשוט שמלאתם המלב אולמוד פרח השמר

כיון דתרגום כל הקושיות על שם השיטות של רש"י
דשבדרין עסוקה והיכחם דשיטת דרש"י הוא
דהלכה כתביו דהגאון מוהר"ר אלי' הוא עיקר
הלכה ברש"ל דבעי מיבעי לשמה ולא בעי לעלות
סל"ל רש"י דהלכה כשמואל דבעי שויה לשמה ו
ומילה שיטת רש"י דשבדרין עסוקה אלובא דבינתן
בין תפילין ובין נטלת דרש"י נמי סל"ל כשיטת
הרוקח והתוספות והמגנצא"ל בס"ת ובתפילין
ובנטלת אלא רק בהגיעה פלוגי רש"י והתוספות
דרש"י סל"ל דהלכה כתביו דהגאון מוהר"ר הוא וסל"
רש"י כשיטת המחבר". והתוספות סל"ל דהכא
נמי היה הלכה כמאן דהגיעה לידה מצוה בלא
דרש"ס ולא סל"ל שיטת המחבר כלל. אבל בעלמא
הדין בס"ת ותפילין ונטלת שניהם רש"י והתוספות
דקיל"ל ברש"ל דבעי מיבעי לשמה ואין חילוק
בין תשמישו בגופו לגוף הקדוש בין לרש"י ובין
להתוספות דגם רש"י לא סל"ל החילוק של הב"ח כמו
שכתבתי. ואל"ל מלא לומר דכיון דסקינן דגם
לרש"י בעי מיבעי הבתגם של תפילין מיבעי לשמה אל"
הא הל' בהלכות בעי מיבעי לשמה הגם בלא
הוה רק תשמישו בגופו. ובפרט דרש"י סל"ל דאלות
ווד"ל של הלכות נמי הלכה לדינא דרש"י גרס בשבתים
דף ס"ב אמר אביי בלית ווד"ל של תפילין נמי הלכה לדינא
אל"ל הא הלכות ובתגם של תפילין כי הדדי נינהו
דשל"ל של תפילין נמי הלכה לדינא וכיון דבבתגם סל"ל לשמה
דבעי מיבעי לשמה ומתוך סל"ל לרש"י דל"ל בהלכות
בעי מיבעי לשמה דאולי שלא הלכות בתגם
ולדבריהם הלכות אדיפה ובתגם כמו שכתב הא"ן ל
להרמב"ם הגם דס"ל דבבתגם לא בעי מיבעי לשמה
מ"מ נמי הלכות גם הרמב"ם ודאי דבעי מיבעי לשמה
משום דהלכות תמיד תמיד ותדע ובתגם דבתגם לא
הוה שתורה הלכה לדינא אבל בהלכות הלכה לדינא
שיהיה שתורה אל"ל בודאי לכתיב שיעבדם הלכות
לשמה. ותפילין לשיטת התוספות אלא גרסו

בשבתים אמר אביי בלית ווד"ל היה הלכה לדינא וכן
משמע מהתוספות בעלה דל"ל כ"ו ע"ב דה"ת שמשמע
דרשה כ"ו בלית ווד"ל לא היה הלכה ל לדינא אל"
מלא לומר לשיטת התוספות דהלכות לא בעי
מיבעי לשמה. הגם דהלכות ובתגם של
תפילין תכ דיעבד אינה לזה דתרווייהו הוה תשמישו
בגופה מ"מ מיבעי בתגם תמיד ותדע דהלכות דשין
של הבתגם הוה הלכה לדינא בלית ווד"ל של הלכות
לא הוה הלכה לדינא אל"ל מלא לומר דהתוספות סל"
דהלכות לא בעי מיבעי לשמה מ"מ גם אין סברא
לומר כן דהתוספות וסבור דהלכות לא בעי מיבעי
לשמה דכל הפוסקים סל"ל דהלכות בעי מיבעי לשמה
וכן אותיתא באות"ת סימן ל"ג סעיף ל" ומיד שם לומר
דבעי מיבעי הלכות בתגם כ"ל וכ"ש להתוספות
דס"ל דגם בבתגם בעי מיבעי לשמה כ"ש דס"ל
להתוספות דבעי הלכות בעי לשמה ואל"ל שם
לומר דכון רש"י והתוספות סל"ל דהלכות בעי
מיבעי לשמה ואל"ל במדן דיכן כון שלא נתבטל
בעיר לשמה לשם הלכות אסור לעשות מזון בלבד

אלבדא ובאות שרוב היכא שלא נתבטל הלכות
לשמה מ"מ ובלה דאהנא אם ומשמה אינם תיקון ל
הלכות אחר העובדא כמו דאהנא לס"ת כמו שכתב
הרמ"ש סוף הלכות ס"ת וגל הרמ"ש אבל אם ול
להם יכולת להחזיר אות ורעות המקן לידי
מתת ולהמבור עליהם סיד לגמה הרי ולאותם
ידי מיבעי לשמה. וכן אותו בטור ווד"ל סימן רע"ז
וכן הדבוחו המחבר באות"ת הלכות תפילין סימן ל"ג
סעיף ו"ז וכן אותו שם בט"ג סי' ו" וכן אותו
בשל"ל בווד"ל סימן רע"ז סי' א" ואל"ל הא הא הל' נמי
הלכות אם בתחילה נתבטל שלא לשמה מ"מ יהנו
אם ול יכולת להחזיר אות העיר של הלכות לידי
מיבעי אה. ולכות בדמת היתה אלאר

דאהנא מה שמשתיר לרלמאות לשונה הלק שבמס
הש"ך בו"ד סימן ר"ח וכן הובאו הא"ח באו"ח
סימן לב סעיף ט"ס"ק ו"ו בשם הש"ך באומו ומעיל
אלק סייעו להשתיר הרלמאות - אבל לומר דאפו
דעתו אלק סייעו להשתיר אינ לו דהא אבל אלק
הישראל בעצמו השתיר לגמרו הרלמאות נלש"ך
דנדאי דוהנא אפילו אלק היה תחולת המיבד
שלו לשונה, וכן משמע מלשון הש"ך אפילו ד
דמעיל אלק ושתיר הרלמאות דברב הש"ך
באין מעיל אלק סייעו להשתיר הרלמאות משמע
הפירוש מהש"ך אלק השתיר הישראל בעצמו
לגמרי את הרלמאות, בדבריו מעיל אפילו אלק
לא התגיר את המיר של רלמאות לדבר מיבד
ומיד בעצמו רלמאות מלוגלגן של סת"
דברב שלק הראש בהזכרת סת"ר וכן הש"ך בו"ד
סימן רמ"ח סק"ו הובאו דאלק אין יכולין לשנות
ובולת לשנות כן להתגיר את הדרישות הדרן
לדבר מתנת ולהעביר עליהם סיבה לשונה ברב
שם הראש בשם רב שמואל (שרתאו אלון ר
דיברתבו סת"ר, ואולם עכ"פ שאין מעובב לשונה
וקראו בו בלבדר כ"ש הרלמאות בעצמו הוה רק ראשונה
קדושה בדבריו דהנא בדעבד אלא מעובב שאין
לשונה דהנא אלא יכולין להתגיר את מיר
הרלמאות לדבר מיבד מה אלק אין יכולין ל
להתגיר את המיר הרלמאות לדבר מיבד מ"
ש"ך דהנא מה שהוא משתיר הרלמאות לשונה
כמו שמשמע מהש"ך ומהש"ך. וכן כתב הבאר
אשק אלק הרלמאות מעובב שלא לשונה דהנא
מה שהישראל משתיר אותם לשונו וכן כתב הבה"ל
באו"ח סימן לב סעיף ג' סק"ה י' ואולם שכתב השת"
שם שתשובת ר"ש אינו נסכים עליו דאלק לגן
מיבד הרלמאות לשמן אינו מעיל מה שהשתיר
אותם לשמן אבל מהש"ך ומהש"ך משמע בפירוש
דהנא השתרה לשונה אלא כמעובב שלא לשונה. כמו

שכתבתי דהנא אפילו אלא כמעובב השתיר הרלמאות
מהנא בשעת הדחק במקום דלא אפשר דוש לסמוך
על רוב הפוסקים דמקילין כדי שלא ובטל מלות רפואה
כן כתב משרת נקמש שם סק"ב ומלב"ש דהנא
מה שהישראל משתיר אותם לשונה לכן
לש"ד דאלק לגן כמעובב הרלמאות לשונה מלוגלגן
להתגיר תמיד מלל רלמאות מיד פעם לידי מיבד
דבשונה דלגן מדינא רלמאות מלוגלגן של סת"
דברב הראש בשם רב שרתאו אלון דהנא
כמעובב אלא לגן בשם רב שרתאו אלון מלוגלגן
יכולין להתגיר את ורלמאות הדרן לידי מתנת ולהעביר
עליהם סיבה לשונה בדבריו מיד מיבד לשונה
ומותם לכתב עליהם סת"ר ולקרות בו בלבד
וכ"ש גבי רלמאות דמעיל בדעבד אלא לגמרי
לשמן אלון יכולין להתגיר את המיר של הרלמאות
מיד פעם לידי מיבד דמעיל המיר הנה לעשות
לעשות מומנם הרלמאות, דהנו הטעם שכתב
הבית ויסף אלוהו דהרמב"ם דברלמאות אין
הרמב"ם מנבאו דלסיק שהיה מעובב לשונו מלוק
דבדי טהורות לגמרי כמו מיבד לשונה דהנו -
הס"ת ק"ל בדבריו בדי טהורות ומ"מ סל אלא הקלולין
של סת"ר מעובב שלא לשמן אלון יכולין להתגיר הה
הירומות הדרן לידי מתנת ולהעביר עליהם סיבה לשונה
דבלבד ומיד מיבד לשונה אלק גם ברלמאות
מי דהנא אלא מעובב ושלא לשונה אלון יכולין כ"ד דמותם
דמותם לעשות מומנם רלמאות ומיד
דכ"ש הלוקות ומ"ת ברלמאות אלא הה רק
תשמישי קדושה בדבריו מותם לעשות מיד
המיר בשעת הדחק כדי שלא ובטל מלות
תפילין אפילו בלבד שאם תיקון לשונה ובלבד שאם
השתרה וכ"ש דמעיל אלא ושתיר הרלמאות לשונה
ומיד"ל ומותם דאפילו אלק השתיר אלק הרלמאות
שמשה ובה המיר שלא לשונה מ"מ אלא תגר והשתיר
לשמן דמשר כמו שכתב שם המגן על הרמ"א באו"ח

סימן לה׳ סעיף ד׳ אם הנכסי השתור המלוה
כתב שם הרמ״ן דאפילו בדאיכא פסול
וכתב שם המ״ן סי׳ ג׳ ונראה שהה לו
דאם תקר והשתורן לשון כשר דהא אמרינן
במנוטין דף כ׳ שאם כתב השם ולון
קודש מעיקר עליו קולמוס ומרקשלו
ומפיולו הבן לפ״ו אלמו אנשים דמוקני
כמאמר חזו לאון הכי שרו אל״כ כאן שרי
לכ״ע אפ״ל של המ״ן. ואל״כ בלבדו
הפ״ה הכתו נמי דאם השתורן מתחולה
שלו לשמן דכשר אם תקר והשתורן אם
בבבא פסקו רוב הפוסקים אחרון המנהג
סימן נ״ו אם שנכתב שלו לשמה אלו
אבל הקעברות קולמוס אל״כ הי״ל
לאומר אלו דהא אם שתקר והשתור מ״מ
דאבי ולמלות אם רוב הפוסקים מודים
דאבל אם תקר והשתורן ואמרין במחלת
השקל שם סי׳ ג׳ לכן נל״ד בנוגן הדין
דבמה״ב שנתן המור לה״מרשן שיעבוד
המור הנם לרלמות והעבדן טעה והחולל
ומיבר המור הנם שלו לשמה אם יכולון
להחזיר המור הנם מיד פעמ לידו
מיבר בלבדו דאבל מעשה אלו מדינן
רלמות מס״ת וכמן בשבי סת״ מבמנם
החוסם אם נמבר המלולון של הס״ת שלו
לשמה בלבדו אם ברלמות אבל אם
החזיר המור לידו מיבר אם אי
אפשר להחזיר המור לידו מיבר
מיד פעמ ומע לון השתור העבדן ד
את המור לשמה ברחה למ״ד דאבל
אם שתקר והשתור מיד פעמ שומה
וכל שכן אם יכולון לעשות אונם
מנין אחר לשמה לשמה הוא לעבור
את המור כדי שיהיה הרלמות חלק

ולמתמת למתנת את המור שיהיה הרלמות
דקים בלבדו דאבל כמו שאבל אבי סת״ בלחיב

ומחולדת המור השמה אשר מובר לשמה
לשם רלמות והמור הנאת אומיפה ל
לרלמות ושמולן אם מותר לשמות לשמה
דאדרים הם הוינא לעשות מומנים מנשים
אלו שאר ושמוש אמונה משנה כאן בלחם
דמומא היה מתחולה לעשות מומנים מנשים
מרחה לו דמותם לעשות מנם המור
כל תשמוש אמונה ומפיולן אם המור
הנות היה יפה לרלומות ומם דמות
של בעה״ב היה אל״כ מתחולה לעשות
מנם המור לרלמות ומם הבעבן מ
מיבר אל״כ מנם המור לשמה לשם רלמות
מ״ל דעל הבעה״ב לוקר המור
מיד כל מה שירלה אפילו כל תשמוש
אמונה כמו שאופיה לקמן בגמרא
ופרש שדמות הבעה״ב היה מתחולה
אל מנם המור שלו לעשות מנם המור
אלו לרלמות אלו לעשות מומנים שאר
כל בלבדו אם עתם לעשות מנם המור
כל תשמוש אמונה משנה שמעיק שמקבלי
לכאורה אם אל להכיר מהחן דאורתא בקמחו
דמגילה פרק בא המור דף כ״ו מ״ב
דאורתא שם אומר רבא הלו בעשר בא
כמשרתא חלופי וגיבוה שרי אונדה
ומשכונם אסור מאי שמאל בקדושתם
קלי לובא נמי חלופיהן וגיבוהן שרי
אונפיהו אסור כ״ו נפירש רש״י שם
חלופי ~~וגיבוהן~~ וגיבוה חלה קדושתן
של הרמלון אל של הדמים והחל מלבן מ

הקדושה להשתמש כו'. ב) ~~ופירוש רש"י~~
~~שם תלפיו וקיבוץ תלה. ע"ש.~~ ומשמע דס"ל
רש"י תלופי וקיבוץ תלה קדושתו של החלוף או
של הדמוי והוא ולא מן הקדושה להשתמש אלא
בפירוש דאותו החלוף או ~~בחתול~~ הלוקח ל
להשתמש בה לכל מה שירצה דכיון דחיולא קדשה
בית הכנסת הרהשתמ של החלוף או של הדמוי
אי"ל ולא ביה כו' ל הרהשתמ לחולין ולכן אותו
להשתמש בהחלוף ~~לא~~ בהלוקח מבית הכנסת
הרהשתמ לכל מה שירצה. והטעם
מה שאומרין דחיולא קדושה של החלוף או של
הדמוי משום דקדושה לא פקעה בכדי מה
שאסור לעשכן או להשכיר או להאחלן אפילו מ"
שבעה טובי העיר מפני שעדיין נשארו בקדושתן
אין כאן דבר אחר שתחול קדושתן עליו כמו שאמר
שם הקנאה אופה הטעם אונקרה או משכונה אסור
מ"ט בקדושתיה קיימא כדיעקרא כו' מ"ש במקרא
ויין בחבר באותה סיון נכל סעיף ו"ז ויין בחיבל
בחיקדשא אנשי שם של אלפס בזגלה פרק בא העיר
של תקע ומוקרא דאמר רבא בסי' א". ומ"ב הה הל
נקי עדין דיבין נקי רק דאמרינ לעיל דאיתר לבחלף
לבחלוף את העיר שנעבד לשמה לשם הקמאנה
של עיר אחרת ויפקע הקדושה מן העיר
ונכל לעשות והעיר הנה שנעבד לשמה לשם
הקודמת. כל מה שירצה אפילו כל תשמיש
מצוה כיון דבטלה לחולין. והקשה בהגה
הכנסת סל"ל תמוה בדרמתן שם בגמרא אל

בל"ל ע"ב דיבולין לגבור בית הכנסת מקרא אחרת
חוץ מאבעה דבשים לגרחל ולבורסקי ולטבולה
ולבות הנים לכביסה או מי לבית מי רגלים כמו
שכתב רש"י שם במשנה. מ"ל הה הל מ"ל
לומר כן הלא דשבקע קדושתם מן העיר ונלו
לחולין ומולמו קדושתה של אחרת מ"מ אסור
לעשות מן העיר דבר מצוה כמו בבנין
הכנסת מאסור לעשות מומן אבעה דבשים
הל"ל אבל בומות אומ דומה בית הכנסת
לעיבן דיבן דהמ מה שאסרו חכמים לגבור בית
הכנסת לדבש מצוה נמי רק דיקול בבי הכנ
דרהיק. ובלמ שבעה טובי העיר ובלמ מעיר
אונשי העיר. אבל אם מכרו שבעה טובי העיר
בעיר אנשי העיר פקעה קדושת בית הכנסת
לגמרי ומותר לעוקר להשתמש בה אפילו ר
תשמיש של גמלי כדמוכח. מעתה אי דרב אשי
שם דאף כו' מ"ב נגל הקמאנה רבינו הה ליה
ההיא תולמא דבי כנשתא אתיא לקמיה דרב
אשי אמר ליה מהו לגמרינה. אמר ליה גיל נבשם
נבעה מטיבעה טובי העיר בעיר אנשי העיר
נגרעה. אי"ל מ"ל בפירוש מהקמאנה דאם מכרו
מ"ל העיר בטלה יכול הקוק לעשות אפילו
תשמיש של גמלי דהמ דגרעה הוה תשמיש של
גמלי בירתם דהמ קלות חוש בירתם ומקנות נבל
כמו שכתב שם הרמב"ם דאף כח מ"ב דרה
בתי כו' מ"ש וכן אותמ שם בגמרא אמר רבא
לא שם כו' אבל אם מכרו שבעה טובי העיר
בעיר אנשי העיר אפילו לעשות בה שמרא

ב) הנה ופירוש דחלופי שרי מ"ן בגרבן מתמיל של הרמש שם סימן א"ס ס"ד יגל הקרבן מתמל
ברעגים כמה חלופי באחרת ומשמע דבי כנשתא לבי כנשתא אחרת מותר אבל לדעת המלומרין ליקח בדמוים
קדושה אחרת כולמ הה לל דאף חלופי הוא חלוף בשלמ"ל קדושה עליהן ולכן לקנות בהמות
בהם קדושה מעלמה מהבה אלו מתפתח וספרים אלו נמי שהחלופה באחרת מלומה בית ה
הכנסת קדושה בבינון ובשומר הנ נמי מעלון בקדש מ"ל המה מ"ש

ולא שייך פרי שפיר דמי, ובית הכנסת של
יתיר שישה לעצמו בית הכנסת ולא נסר
לרבים שהיו רשאי לעברה לכל מי שירצה
והעני יכול לעשות בה כל מה שירצה אפילו
תשמיש של גנאי כמו אכילה ושתיה הלן
שאסרו חכמים מ"מ מותר העני לעשות בה
כיון שלא נסרה לרבים היתה בטלים ישנם
הבית הכנסת ולא קיים לגמ"ל המיר ולא מתה
כשעבר הבית הכנסת שלם, וכן משמע
מתוש במגילה פרק בני המיר סימן א' דבית
הכנסת לא מבטל מסת וכמו דבסת של יחיד
אם לא נסר לרבים ונפר הסת שלו יכול
להשתמש בדמיו, ואפילו לעשות ביהו שיכרה
מותר והדינים של הסת ומלג לגמ"ל המיר
המיר ומתה ושנם דכיון דלא נסר הסת לרבים
היא בעצמו הלו בטלים של הסת ידוע כמו
שעברו שבעה טובי המיר ומתה שלו דהא נתא
בתנאים שם דלא כו' מלא אבל אם עבדו
סת לא יקחו ספרים, ספרים לא יקחו מטפחות
ומטפחות לא יקחו תבה כו', והטעם דבולהו ושנם
שעלין בקדש ולא מרבין ובולהו דתנאים
דבשל ספרים אוירי בתוספתא רבי שמעון בר
נתנאל אי"ר יוסף ולמה קתני דבתו אבל
אם עבדו לגמ"ל המיר במתה אפילו לעשות בהו
שיכרי שפיר דמי, והתנאים לא אוירי בסת
של יחיד לעבדי אלא בסת של ספרים אוירי
ומ"מ כיון דבשל ספרים אוירי תנאים ומהתו
קתני רבנן לא שם אלא שלא עבדו שבעה טובי
המיר בעטעד אנשי העיר, אבל אם עשו
שבעה טובי המיר בעטעד אנשי המיר אפילו לעשות
לעשות ביה שיכרא שפיר דמי אלא ושמע בפירוש
דבדקו בסת של ספרים לגמ"ל המיר ובעטעד אנשי
המיר לעבדי הסת, אבל בסת של יחיד אלא לגמ"ל
המיר ובעטעד אנשי המיר לעבדי הסת היכא

דלא נסר לרבים הסת שלו, וכן אותו בתוש
ופירש בדבשי, וגם הרמוש שם אפילו לעשות
ביה שיכרא שפיר דמי בבית הכנסת של
ספרים אוירי אבל של ספרים לא נהגו מנהגי טובי
המיר לעבדי מלבד הנ בעתמתן קמי הלכה
ויחיד שעבר הסת שלו יכול להשתמש בדמו
כי לדעתו הוא עבדו ודומה כמו שעבר שבעה
טובי המיר בעטעד אנשי המיר אפילו לעשות בהו
שיכרא כו'. והטעם מבשל ספרים אבל
לעבדי בגמ"ה ובעטעד אנשי המיר ובשל ספרים
לא נהגו לעבדי בגמ"ה ובעטעד אנשי המיר -
ובדקתי ובאתי אות הטעם בעצמו ובפוסקים ב
כדאמר רבי שמואל בר נתנאל אי"ר יונתן דבית
הכנסת של ספרים כיון דעבדו אותו ליה לא
אלא נעבד ליה דהוה ליה דרבים ופירש רש"י
שם אבל של ספרים הוה להו בית כנסיות ד
דרבים והכל בטלים מאון בא המיר לבדק
בטלים להם עיש, מ"ל הוה ש טעמא של
ספרים ושנם דרבים נתנו בבינו אלו דרבים -
מאוים שם להרשלו הקדושה לדעת כל העולם
ונם לא שנשם אלא בספרים לכך לא נהגו בבית
הכנסת דספרים לעבדי אפילו בגמ"ה ובעטעד
אבל בבית הכנסת של ספרים כיון דלא אותו
ורשות הוה להו הספרים בטלים בטלים עליהם
לכך נהגו לעבדי בגמ"ה ובעטעד אנשי המיר

ומה ולשון הפוסקים דשנים שנו דעת הבטלים
עמדו בהן דאין יכולין לשנות לשנות הקדושה
שלו דעת בטלין, ושמו ש אתר בסוף העולם
שאינו ראוי לשנות הקדושה כדכתב המשנה
בעניין סימן לג' והבאה דבשו בא"ח
סימן קנ"ה סי' ב' ומיש נמי לא שנוך בבית הכנסת
של ספרים, ומיד נמי לומר דשה"ל לא נהגו

בבית הכנסת של כרכים לנגר אפילו בשבת
שובי העיר ובמעמד אנשי העיר משום דכרכים
מקלמתן אתו והע דקלמתן לא לגרירו בתר העץ
שבשה שובי העיר ואנשי העיר ומיון בתשובת
תר"ס חו"ל סימן ה' . ועיין משום דלהבא
אדאול עם דכירת בית הכנסת בעי נפלה
חדשה לעמת הגשה' אחרת ובעיין כולם
בשעת נפלה והא דקלמתן לא ובאמצע ובמיון
נפלה גו . והכפרים שהמו במעמד אנשי העיר
הוי נפלה חדשה . ואין נראה לי לעיר לומר
לפי הא טעמא דדוקא בבית הכנסת של
כרכים לא מהני לגרור אפילו בשבת שובי
העיר ובמעמד אנשי העיר . אבל בבית הכנסת
של כפרים אף בלתי לפי הא טעמא בלעדי דכפרים
נקראו שותפים בעיינן נמי כמו באותה בי"ס ומאן
דלא מ"ל דביה כ"ל של כפרים מטעמא בעלמא —
ובית הכנסת של כרכים אין מטעמא בעלמא ופירש
רש"י שם דכרכים שהמו מקום שוקים ומתקבצים
מקומות הרבה והמו משאה לכל הבאי להתפלל אין
לה בפלים מותדים דכפרים כל בעלו עכרים
והרי המו כבית השותפין מ"ל ברש"י . ומיון
בין עכרים דלא מת מתן מבי שמע שבר ו-
הנשה גם יגה מלסורים בדבר של אותם העיר
ובדעב שם הין מלסורין בעבה של אותם
העיר שהם דדיק בה ופמ שאון לאנשי עיר
אחרת חלק בהו שהם יכולין לעבור בגשה' בחה'
והוי להו כשותפין שאסורין גם של גם ומיון
בו"ל סימן רכ"ה אל"ל משום עם הא המות של
שהבאתי דדוקא בית הכנסת של כרכים שאין
להם בעלים מותדים לא מהני לגרור אפילו
בשבת שובי העיר ובמעמד אנשי העיר
דהוה כמו מגבר דבר שאינו שהם . אבל
בבית הכנסת של כפרים נקרו של שותפים
ובשותפין ניכל בחו"ל סימן קמ"ו דכל שותף

בבית הכנסת של כרכים לגרור אפילו בשבת
שובי העיר ובמעמד אנשי העיר משום דכרכים
מקלמתן אתו והע דקלמתן לא לגרירו בתר העץ
שבשה שובי העיר ואנשי העיר ומיון בתשובת
שהות משום אונס ומשה בשל חבירו כמו
בשלו ולכן בבית הכנסת של כפרים כיון
דהכפרים נקראו שותפים אינו מגרו הכפרים
בית הכנסת שלהם בשבת שובי העיר בלא
מעמד אנשי העיר הכירה הוי מכירה
דגם לא מקרי משום נפשע דאוריתא כיון דאנרו
הבית הכנסת שלהם מסרתו לשותפים של
כפרים מתכוונים וכיון דכל הכפרים נקראו
שותפים . ושותף יכול לעשות לבדו לשובת
השותפות . ואין הה הכ"ל מבי בית —
הכנסת של כפרים רק כיון שנקרו הכפרים
הביה כ"ל שהם רק בגשה' בלא אונ' אין בכוחם
להסקל ולהעביר אם נגישת הדמים לרובן
שיהיו הדמים של בית הכנסת מותר לעשות
מהדמים דברים של חולין אבל כי מגרו הכפרים
הביה כ"ל שהם בגשה' ובאנה' ושם בכיתכם —
בכוחם להסקל נגישה מהדמים לקרו לחולין
ונכלו לעשות מהדמים של בית הכנסת אפילו
תשמישים של גבולו ונלות חוש כמו לעשות ביה
שיברתו מן הדמים . ומנם מם לעבד דבית הכנסת
של ומיד לקרו שאשה היתיר ביה כ"ל לעשות
לקרו לקרו מסרו לרבים בדמו יכול לעשות מה
הבית הכנסת שלו כל מה שירצה ולמכור לכל
מי שירצה והלוקח יכול לעשות בה כל מה
שירצה אפילו הד' דברים שאסרו חכמים
ובדמו יש בכוחו לעכור הבית הכנסת
שלו בלתי בגשה' ובלתי אנה' כיון שלקרו מסר לרבים
הוה הוי בעלמו בעלים עליה ובדמו אם
החלוקן בית הכנסת שלו של בית אחר או של
השיר ושלשלון אם שעבר הבית הכנסת שלו נפקע

ונפקיע קדושת הבית הכנסת לגמרה וחילול של הבית שהחלוף או של דבר השמה או של הדמים ונכול לעשות עם הבית הכנסת המשמש כל תשמישיו דבריו אפילו תשמיש מקומה וקלות המשל ומע"ע דבר השמה שהחלוף אז אלא עם הדמים ושבטחו לעשות כל זה שירצה אפילו לעשותו בית שירחו דמאי שכן בית כ"נ של יחיד ובית הכנסת של רבים בלא ברכו בקדה ובמלה שנפקע קדושת הבית הכנסת לגמרי ונכול לעשות רק כל זה שירצה אפילו לעשות בית שירחו הא' הכ"נ גבי בית הכנסת של יחיד וכן הדין בסת"ם כן נמצא לו לע"ד וכן משמע בפירוש מהש"ל של המלפס דמגילה פב"ה סק"ב בשם רמ"ן וגל השל"ן יחיד שעשה בית הכ"נ לעצמו אעפ"ש שהמה בכרכים רשאי לעבור לעובדה לכל מי שירצה והלוקח עושה בה כל צרכו בדרכן שהרי גם העובדה היתה בידיה לתו ומכה לרבים עדלש השל"ן אכ"מ משמע בפירוש כבמה דבית הכ"נ של יחיד ולו נסר לרבים יכול לעבור בלו קדה ובלו מלה דבדברת השל"ן שהרי גם העובדה היתי הבעלים לתו נסר לרבים ומע משמע בפירוש דבית הכ"נ של יחיד שעשה לעצמו ועבר בלו קדה ובלו מלה ומעמיד אנשי המעיר שיכול הלוקח לעשות בה כל מה שירצה אפילו תשמיש של מצוה דבדברת רשאי לעבדה לכל מי שירצה והלוקח עושה בה כל צרכו, ומיין שם בש"ל סק"ד ומיין בחמש במגילה פב"ה סימן א' ובקרבן נתנאל שם סק"ג. מכ"ש מדבר לעשמעם לפי מה שנתבאר לעשה לשם הקדמה. כמו בהמה של יחיד ולו בשורפה רק אתרוג אכ"מ הוא בעצמו היה בעלים עליה רשאי לחלוק גם המדר על אחרים ומיולמו נקדושתם של מעיר הקדמה ונכול לעשות גם המדר שנתבאר לשמה לשם הקדמה כל מה שירצה אפילו תשמיש של מצוה וקלות חלשבוחם

ומע לגבן שרי ונפקע קדושתם וחילול של קדושתם של הבעלים ומלבי עובדא עבדו שרי. ונפקע קדושתם של המדר הגם שנתבאר לשמה לשם הקדמה וחילול קדושתם של דבר השמה ונכול לעשות גם המדר המשמשים שנתבאר לקדמה בל מה דבריהי אפילו תשמיש של מצוה בדומה דמאי שכמו קדושת של הקדמה וקדושת בית הכנסת דהא קדושת הקדמה וקדושת בית הכ"נ שהם דבריהם הוה תשמישקדושה כמו שהודעת לעיל בתחלת הדבר יה"

ולכאורה יש להקשות היאך נאמר בחלופי וגבוהה שרי לגבי הקדמה ונפקע קדושתה וחילול של דבר השמה של החלופין או של הדמים דהא דבר שנפסו חלו להיות קודש אינו נפקע חלוט נפדה ובתמפתחא תמ אבל מבח והכל שנפסלו אין להם פדיון, אמנם אין גם קדושתן דהרמב"ן הקשה מדין קדושתו אז של בית הכנסת ~~ומבואה~~ ומבואה קדושת הרמב"ן בדין פב"ה של בית הכנסת דהאיך נפקע בקדושה אין לעשות בית שירחו ומע האיך אותם לעבור בית הכ"נ דהא דבר שחלו לגופו במקדשן אינו נפקע מאינו נפדה כ"ו ושאלת הרמב"ן בגם דבבה"ג אמרינן דקדושת בית הכנסת לעשמן גם זכירה כתשמישו אלא כסוכה ולולב שאחר מין עלות נקרקן ומשה כשרלעם, גשה' ובמלה לעבור הבית כ"נ אחת שאין לסיכון לו מיד אותרים לעבור ולחלוק כון שאין הלשם בבית כ"נ שהם בגמר נתן ונקרקן ונסיק שם הרמב"ן נהה בכל תשמישו קדושה אכ"מ הה בעדתו גבי הקדמה כ"ל כן מתרמיל אות לשעה נגל הרמב"ן גל נכון מה דבשמעתין עבת דבית כ"נ ושם בו קדושה דהא אמרינן אונגרתו ומשכונתו אסור מ"ט בקדושתם

נקרו מלכי הארץ שבא והיו דבר שהיו לאמתו
בעיר ירושלים אומר ספרה ובתוספתא דהיו
פירקיו תניא אבא אבא הכל ומעלות שעמדו
ושעמדו אין להם פדיון. ותא כי מכרו שבעה שובי
העיר במערב אנשי העיר הימנו היו שהו
דייהו לאושא ביה שיכרו והיו נתפסין מן
בקדושתן. ותנא הרמב"ן דבבלי שלו
אותו כת שמעון עלה כסיפה ולולב שעדיין
לאחר עלתן ובאין עלה יש בהן קדושה ולפיכך
ביום הכפורים כ"ל שבא העיר רולין בו עהמן
בו קדושה אפילו בתורבא שהרי עדיין לא
עבר מן עלתן עלמא והיו לתיו בהנאתו
הלכך כשנכרוהו צ"ל שלו בתולב אין בנו
העיר רולין מן הסתם שתכחוש עלמא לגירתן
אלו שרחול קדושת ביה"כ של הדמים. אבל
כשעלו בנו העיר לנכרו לשתות בו אפילו
שכר שלו לפי שכבר מן עלמא ונפקעה
קדושתן ועמד כסיפה ולולב לאחר מן כ"ו נספרים
כל תשמישי קדושה עי אלא שבפקעים שהן
בקדושתן הן עומדין אפ"ה אם נפרקם לתשות
בפסח כל פרטיהם אינם משום אבחנשו עלמה
דנכרין כ"ו מלכי של הרמב"ן והבאה זה הרמב"ן
בין כפה. אלא משמע בפירוש מהרמב"ן ז"ל
דלעמן דם אם אפילו תלופי נגיבות בין לתשמישי
עלה ובין לתשמישי קדושה בתרווייהו שרי
דנפקע הקדושה ורשאי בנו העיר לנכרו
אפילו לאושא ביה שיכרו ועיין מלמן
הרמב"ן עי משמע דבעיר הנכסים בין תשמישי
קדושה יש לה אלא לעמן תלופי נגיבות אלו
אותם כתשמישי עלה דנפקעה קדושתם בהכי
בין באותם אלו רק בדמן הקדה אנשי העיר
בעיר משותף כשרולים מעבר מן עלמתם ונפקע
קדושתם עמ. ומה מהמתחן אפילו ל"ל אינה
בעיר הנכסים הה תשמישי קדושה ובפרט

שהרמב"ן נסיק שם בפירוש והה"ל לכל תשמישי
קדושה. אלא בעיר הה"ל הנ"ל דלעמן ולכל
תשמישי קדושה דבתוכו. ונ"ל דאפילו לעמן
כל מה שיר"ל אפילו תשמישי שלמטו בתוך
כלעה"ל

ומעכ"ל כון בלתו מתוק העיר לעמן
בעיר ובכל לתשמישי לשמתם לכל מה שיר"ל
ושמע כון בלתו נשתמש בהו קדש. ויש
לו ראיה מפירושת והירדכי דמגילה פרק
סימן תת כ"ו. דהירדכי הקשה המוק תשמי
בני העיר לשמתם עבדיה הכנסת לבית המדרש
דבית מאור פרק קמא דעירכין ושרחל שהנעבו
שהתנדבו עמרה אין נר לביה כ"ל דאסור לשמש
לדבר הרשות הוא כשבבר הבלוקה בה לבה
דנשתמש בה קדש אבל לא הבלוקן בתן
מדין מותר לשמתם אפילו לדבר הרשות
והגיגים לאו מילתא הוא מכלל הירדכי מוכח
כן מבי ביה"כ אפה אם לא התפללו מדין
ואין נשתמש בו מותר לשמתם אפילו לדבר
הרשות כן כתב שם המחבר. אלא כ"ל
בעמלי מבי מדרש מבי העיר שנעבר
לשמה לתלמודה כון שלא מתוק מדין
גם העיר לתלמודה אלא נשתמש בתן קדש
בעמלו מותר לשמתם מעיר גם אפילו לדבר
הרשות ומותר לתשמות גם העיר אפילו
תשמיש מגיגים ודבר שלא לות מוכח בותם
דיה שנעבר לשמה לשם תלמודה לא
הוה רק אלא הגיגים ואין ביטל כבמלו בהגיגים
לאו מילתא הוא ולא הוה בגם העיר קדושה
כלל מותר הוה מלכל לומר אפילו אם
לא החלוקן גם העיר בתלמודה מ"ל פקעה
קדושתם בפעמי ולא לסוק להחלוקן אם לעבור
גם כדי שנפקע הקדושה גם העיר ונתפס

קדושה וחול של דבר השמה אין של הדברים כיון
דלגו עשרת בתן לקודש שלגו הכנס הרלמנות
בהבתנס של הרשבילון אי"ל לגו קדושה נה הטור
כלל ונה שנתבק לשמה לגו הנה רק הקנה
והקנה לגו מולתגו היגו. ומגדיל לגמר
ורתס גשבילגו גס היה עשתש בתן בגס הטור
לקדושה מקנדס מ"ש כיון דעכשיגו אינס יכול
להשתמש בה קדושה בגמלו מותס לשמס
ולעשות בה כל מה שירלה ונגס להבמלתיה
והמרדכי בשלקה סימן תתצ"ב דהמרדכי הבגיגו
תשובת הרי"ו מגיגס שהגשים להר"ר אלבולדגר
כתן שאול הר"ר אלבולדגר כתן להרי"ו מגיגס של
בגיגו שבהכ"ל הטשגו בבינגו אבגמס בתוק
חומה מקתתת ומסמ שהגו מתקלקלגו ספרי תורות
הגונתות בתגכו נתגס לתלגתות הקרקע אשגו
אגק אגרגו מלק תלגש והולגיגו מרגש הגלן
הגשן ונתגס בתדש ומתקיימגו בו יפה ושאול
השאולש אס מותס להריס אגת הרגשגס ולגדיל
אגת אבגמ כדגו תשמישו קדושה בו מגתר
שאגו משתמשגס אלגו בגרגו מלק מה לעדק בשגת
אגרגמת הללו והגשיב הרי"ו שס בתגכות
ומסיק שס גתו גס עגה בגמ דהגאול שהגו
מתקלקלגס ספרגס תורות הגונתגס בתגכו אי"ל
לגו היה הגגו לתשמיש קדושה לגו חלה עליו
שגס קדושה דהגו לגו מקגגו תשמישו בידה
אלגו מגיגס בידה הגאול דהגו מקלקלגו מטלש"ל
הרמדכי בשם הרי"ו מגיגס אי"ל לפי"ז כל מבגי
מדגן בידגו אפילו אס משתמש בס קדושה
מ"ש לגו מקגי תשמיש"ל כי שגל תלמגות גגס יפה
הקגר הקגות כי"ל גתגות שהגו תרס שגס
לכן אגס רגגו לתשמיש קדושה ולגו חלה עליה
שגס קדושה. ופרס שאגו משתמש בגס קדושה
מדגיגו לתבילגו כיון שאגו מתשמש לתלמגות אי"ל בגמ
לגו מקגה תשמיש קדושה. ומה שמתבק לגמה לשס

תלמגות לגלגו בשס הגגו דגס לגו הגה כך הגגס
לגולתגו ומגן כ"ל דהגגס לגו מולתגו הגגו בבגו
ומפילגו גס לגו אגר לא בגהב"ל להגתבן בפגרגש
שבדגרת שאגו לתשמגות גגס הגגר לתלמגות אלגו
לגתלגס כך שגתן לא הבגהב"ל להגתבן בסתס
מ"ש אגו אגגתן אגת דגרת של בגהב"ל ומגס אגגתן
שבגמגו הגה דגרת לתשגות תלמגות -
מהגגר הדגן שהגגו יפה לתלמגות לגגו גן הגגר
הגתבס כי הגגר הגתבס הגגו יפה לשתשגות
מגגגס תשגגש גגרת- לגו לתלמגות גגגתגתגו
דגגגת הגגו שאגו הגה בדגרת לתתביב גה
הגגר לתלמגות גדגי לגל לגה שכתב
בתסס פגות בכתבות עי"ב דה ר"ו דבכשה
סתס ונגלגות אגגלגגות עבשל הקדושגן אגו
בגי גס אגק גדרבגן גהגו גשגגס דגגגתגן בדגת
הגגדס שאגו קגדש אגלגו מ"ש כן שאגו גהגו
אגגלגגות דגרב בגגו נס דגי יי"ל גהה אי
אגגתגגו דגגגת שכן הגה בגגתשבת גגלגו
אגס נשה סתס. וגגגין בתסס יבגגת כ"ל
דה אגו וגגגין בגגס בתגדגש לגהי"ל סגן
לס"ל נבב"ל דגי"ל גבי שגן אגת הכסלגגשי שגר
דגגדגגגו דה כי אגו אגקדשה. ומס בב בגו בגגגו
אלס נגו בגי שגלס לגדה"ל ושגר שגת בגו
וכגגב כל נכסגן לגגתגגס וגגגך בגו בגגגן
גגגכגת גגגס ומס שס גבי הגגגב כל נכסגן
לגגשגת לגו גגשגגה אלגו גלפגטגגו. הלס
שכגגב הגגתבס בגגס סגמן הי"ל סגגס דגי
אבל הגגגר סתס אגס על פי שהגה בלבו
שגגמ כך וכך הגגו גגגר וגגס על פי שגגלס
הדבשגס שאגו גגגו אלגו לגשגגס כך וכך אגו
נגשה אגגמ גגגס שהגו לגו פגגגש ודבשגס
שבלב אגגי דבשגס וגגס על פי שגגגס גגגגה
אגגר שהגגו גגגר של דגגת לגשגגס כך וכך
כיון דבשגגגס הגגגגה לגו אגגר אגגמ גגגס

ומכל"ל המתרגם - אלמלי בלולו אומרים אומדנו
אבל באומות עכו"ם רק דנקו באומדנו בלולו מוכח
אבל באומדנו דמוכח בירושלמי אם המתרגם סבוחו
לוה באומרים אומדנו כדכתיב שם הרמ"ן ז"ל
המתרגם וכל" ה רמ"ן מיהו אי אינו אומדנא
דמוכח עד בטל הענין, ואל"כ הה"ל נמי שבן
דידן שעיקר אפילו אם הבע"ה אומר להעבד
סתם שעבדו שרת העורות אחד לרבעורות
ואיתא למשכלים אלו פירש לא אונים העור שעבד
לרבעורות ואונים עור לעשות למשכלים בעמלו
אומרים אומדנו דדעת היה לעשות רבעות
והעור שהוא יפה ורוצה לעשות מוונה לרבעות
ומעור השמה לעשות מוונה
למשכלים והוה אומדנו דמוכח, ובפסח
שאומר לו הבע"ה להעבד בפירוש שעבוד
העור הדק לרבעות והעור השמה בדעתו
לעשות מוונה משכלים או לשאר דבר, לכן
נראה לו לעד בהא מובדא שהחזיק העבד
ומעבד העור הדק שלו לשם לרבעות
והעור השמה העבד מעט שאינו יפה לרבעות
מעבד לשמה לשם רבעות ונתרצה הבע"ה
לעשות והעור שעבד לרבעות כל מה שלקח
ואפילו תשמישו של עמלו וקלות חוטי בורתם כמו
כמו משכלים מ"מ מותר לעשות ואפילו אם
לא חלק עבדון העור הדק מ"מ מותר לעשות
מוונה העור הדק שעבד לשם רבעות כל תשמישים
ומוונה בורתם בדמי, ובפסח פשוט דאין אדם אוסר
דשאל אל"ל הה"ל נמי שבן דידן בעמלו
מותר לעשות מוונה. העור שעבד לשמה לשם
רבעות כל תשמישים שיקלה אפילו תשמיש ו
מוונה בורתם דמי, ואינם אינם לן כמה שהעבדן
מעבד לדק העור לרבעות כיון דהם העור
לאו דידיה הוא ואם אין לא חלק בדק העור
אין אדם אוסר דבר שאינו שלו, ובמלו
ולכאורה יש להקשות להקשות של דברי הם

ומעין בפ"ה באו"ח סימן לב' סק"ב שעובדא בשם
תשובות 33 סימן פ"ו אי מיעול בתנאי לעבד

אחר לרבעות של תפילין להשתמשבה שישתמש
שישתמש אחר לתשמיש של תול ודעת הם
בהתו דרבעות מותר. ומעין בשדי חמד
סימן מ"ב סק"ד שהישב של הב"ה הם ומובאו
בשם תשובות פ"ב שאם מעבד אחר לשם
רבעות של תפילין מותר להשתמש במותר
דבר של תול אלא שלו הוא כ"ו מעין
הם שאם י"ל דשל"ה מותר לשמות הם העור
שעבדם לשמה לשם רבעות ומעמלות ושמות
אחרת אפילו תשמישו של עמלו וקלות חוטי
בורתם כמו לעשות מהם העור משכלים או
שאר דברים ומוונה וקלות חוטי בורתם. כמו שכתב
ומעין שם ב' בראה לו לומר דשל"ה מותר
לשמות הם העור שעבדם לשמה לשם רבעות
לעשות אפילו תשמישו מוונה כ"ו משום דאין
אדם אוסר דבר שאינו שלו ומה לו להעבדן
להעבדן הם העור לרבעות כיון שבעה"ב
בעצמו אומר רולה לעשות מהם העור רבעות ומם
אומר לו בפירוש שלו להעבד הם העור לרבעות
כמו שכתב הרמ"ן בו"ד ש סימן שמ"ט בעניין
אם נתקן כלים של המת בלוסרים דוקא אם הבלק
הם של אחרים אותו שנתקן שלו ומשמר בפירוש
אבל אם נתקן כל המת כלים של אחרים אומר אסור
משום דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו והמ"ל
בתנאי סימן מ"ב סק"ד נראה בפירוש לעשות
תפילין הם דבר פשוט דאין אדם אוסר
דשאל אל"ל הה"ל נמי שבן דידן בעמלו
מותר לעשות הם. העור שעבדם לשמה לשם
רבעות כל תשמישים שיקלה אפילו תשמיש ו
מוונה בורתם דמי אינו כפרט לן כמה שהעבדן
מעבד הם העור לרבעות כיון דהם העור
לאו דידיה הוא ואם אין לא חלק בהם העור
אין אדם אוסר דבר שאינו שלו. ובמלו
ולכאורה יש להקשות להקשות של דברי הם

ומהרמ"ן בעל"ד סימן ה' שכתב שם הרמ"ן ושם
אוסרין בכל מקום משום מראית העין ומסיק שם
הרמ"ן ושם להתיר ונהגו אפילו בדבר שאין
לו שום שותפות דהא דכתב הרמ"ן שם
ושם אוסרין הוא כתב כן על המתבר והמחבר
ס"ל דדוקא כשיש לו בה שותפות אך
אמרינן דאיסור אבל אדם אין לו בה
שותפות אומר אסור דאין אדם אוסר דבר
שאינו שלו ומהא כתב הרמ"ן בשם הרשב"ם
והטור ושם אוסרין בכל מקום משום מראית
העין ומסיק ושם להתיר אלמא דס"ל להרמ"ן
דאפילו באין לו שותפות מי אסור אדם
אוסר דבר שאינו שלו משום מראית העין
ומ"ש הב"ח הא לא מבי בידן דין מי אמרינן
דאסור לעשות מפני העיר משום אתרא
משום מראית העין אומנם אין
סתירה לדבריו דאמנם לענין היתר אסור
משום מראית העין אך באין לו שותפות
לדעת הרמב"ם והטור דדוקא בהשותפות
תבירו לשם נדשים דאמרי המתבר והרמ"ן
כמו דאמרתי בעצמו דתולין דאך מ"מ משום
דהראה סתם דדיבה היתר אבל במקום
דבר לתו שייך מפני דהשאמו אלא הה המבר
אינה אמשה מפני העיר משום אתרא
מכל מקום לענין דאין הא דאסור לעשות מפני -
משום אתרא אמנם אין העיר משום אתרא
אומנם אין
סתירה לדבריו דאמנם לענין היתר אסור
משום מראית העין אך באין לו שותפות
לדעת הרמב"ם והטור דדוקא בהשותפות
תבירו לשם נדשים דאמרי המתבר והרמ"ן
כמו דאמרתי בעצמו דתולין דאך מ"מ משום
דהראה סתם דדיבה היתר אבל במקום
דבר לתו שייך מפני דהשאמו אלא הה המבר
אינה אמשה מפני העיר משום אתרא
מכל מקום לענין דאין הא דאסור לעשות מפני -
משום אתרא אמנם אין העיר משום אתרא
אומנם אין
סתירה לדבריו דאמנם לענין היתר אסור
משום מראית העין אך באין לו שותפות
לדעת הרמב"ם והטור דדוקא בהשותפות
תבירו לשם נדשים דאמרי המתבר והרמ"ן
כמו דאמרתי בעצמו דתולין דאך מ"מ משום
דהראה סתם דדיבה היתר אבל במקום
דבר לתו שייך מפני דהשאמו אלא הה המבר
אינה אמשה מפני העיר משום אתרא
מכל מקום לענין דאין הא דאסור לעשות מפני -
משום אתרא אמנם אין העיר משום אתרא
אומנם אין

דבר שאינו שלו משום מראית העין דמשמע
המתבר הוא דעת הרשב"ם ומהא כתב שם
הרמ"ן בשם הרשב"ם והטור דאיש אוסרין משום
מראית העין אלמא דס"ל המתבר בשם הרשב"ם
דלא אוסרינן אפילו משום מראית העין כגון
דאין לו שותפות בה. ומיון בשל"ן בעל"ד -
סימן ה' סק"ו שכתב שם דאין לדעת -
הרמב"ם אומר אדם אוסר בשותפות וכן
כתב השל"ן שם סק"ו אינ לפי דבריהם
שיתו שפי' ולפי"ם הטעם דאין אדם אוסר
דבר שאינו שלו שיהו אם לשיטת רש"י לפי
מה דאמרינן דשיטת רש"י הוא דהלכה
כמבני דהגאונים אלמא הוא מ"מ יהיה
אסור לשמש גם המור שנתבר לשם
לשם רפואות ולמשמש ושאינו אחרת
לפי טעם הראשון כגון דהגאונים אלמא הוא
אבל לפי הטעם הזה יהיה אותר אם לשיטת
רש"י לשמש ולמשמש גם העיר כל השאינ
שאינלה ואפילו השאינ שלו אמנו ונלות
ראש בותה משום דאין אדם אוסר דשאינ כלל

שאלה. מישהו שהיה בשוב דיתה שהוא מותן לגנב בשר ושומן מן נכסים של נכרים. ופירש"י שאם השוב בהיתר אבל הנכרי וגנב השוב מותר ב"ש הרבה והנכרי הקנה עליו ואחר כל בסותר מה שעשה השוב, וכשלקח השוב הבשר והשומן לשלות לביתו והלקו מן החלב של הנכרי הקנה. רק הנכרי הקנה ירדף אחריו ואחר אותו ולאחר בקול שבלבאתר בהיתר בשוב אחר אותו בש הרבה ומדרין הקנה תחת בעליו והיה חילול השם ר"ל ורחק. ואם בא כמה אנשים והעידו בחזקה מעבדה שהם ובמאמין ג"כ מכחש בהירור שהוא מותר לגנב ב"ש. אבל נכבים נכריים. רק שלא רק לקלות מד כה שלא ובמש השוב אבל מעשים שמתבדר לכלו בא"ן הם ג"כ להעיד בח"ר שהאדם אם הנכרי הקנה מה שהוא אומר שהשוב מותר לגנב בשוב. אם השוב הנה מותר להות שוב בינם הנה אם ועשה חשובה כחלו. אוי בינו כ שהיה מעשה הנבלה אסור בשאלו להות שוב משום שאל ה"ש שהיה. ואם יש לחקור הדין אם יהא שהיום השוב את הנכרי הקנה ושלם לו את כל פעמבה אשר גנב מאומה. אי נאמר כיון שהשוב שלם לנכרי הקנה כל המגבה ומעשה חשובה כחלו אב לפי ה"ש אבל אם מותר להות שוב ג"כ אבאמר בינם הנה. או דאמרת הקם שאבל הנכרי הקנה לכי מעצ ה"ש כיון שהיום אותו ושלם לו כל המגבה והנכרי גבאמר שמעשה חשובה כחלו. רק אבל מאות שאחר נכסים ג"כ ונכנסים אנה המעשה הנבלה והיה ה"ש ג"כ אבל אם אבי כחלו הנכרי הקנה לכי מעצ ה"ש אבל כיון שה"ש נשאר אבל שאר נכסים שאינם ונכנסים אנה שהשם הפיים את הנכרי הקנה ושלם לו כל המגבה ומעשה חשובה כחלו אם אסור להות שוב בינם הנה

חשובה. בלבאורה. אם גם השוב כשר להות שוב חלוקו באמצעות דהרמב"ם והרשב"א. והטור. והרמ"א

ושאר הפוסקים. דהטור והרמ"א ושאר הפוסקים ס"ל חקם שהאדם חשוב על המגבה מ"מ אינו חשוב על הגבוה ועל השחוטה. ומקורו בדיקרא הסכין אין צריך לבדוק לו כמו דאותו ברמ"א בסי' חולין דמותר לאחר שחיטה ברבנות אבל לבדוק לו סכין וכן הבהמה היתה דעת הרמ"א בו"ד סימן ב' סעיף ז' וכן הרשב"ם ס"ל בריה"ה וכן חלק בו"ד סימן ב' סי' ז"ה בתוב שם שכן דעת הטור, ונ"ל חלק. ומלשון הטור שם שמ"ל שחשוב על המגבה כו' משמע שאחרון בגנב מ"מ אבל לבדוק לו הסכין. ואולי לפ"ז הפוסקים הנ"ל הקם שהוא אחרון לגנב מ"מ אחר להיות שוב ואבל לבדוק לו הסכין. אבל להרמב"ם צריך לבדוק לו סכין וכן הבהמה היתה דעתו ומשמע והחבר והרמב"ם אפשר לאמר הבינו בשו"ב בדקו לו סכין לו בתחלה ולו בסוף שחוטה אסורה והאדם היתה לאחר לאמר סימן א' סעיף ג' באבדו אדון אם שגנבו כו' אחרים. חיבוק בדרשה דהתאמ אחר אחרון בגנב אלו שגנב בפעם הראשון והוי פסול דאבל בדיקת הסכין אבל להרמב"ם אבל הוא אחרון לגנב בעצמו צריך לבדוק לו הסכין ואם לא בדק לו הסכין אסור לאכול משחוטה

והנה המאירי בהקדמה בלב של ריב שמתחל שם קושיות השב של הרמב"ם מסימן א' עד ואב דהרמב"ם מורה בעבירות שכבר אבדה לגמרי. ואבל בעבירות שכבר אבדה לגמרי בנק. אבל בעבירות שכבר אבדה לתבורו לא נתחל לעבור אסורים כמו שבאה לאמר כל שאם הרע לבדוקות עבר אחר אחר באיסורים לפעמים ואחר מאי שלגנב ובאמר אל ובינו לגנב כו ונגנב כו' ובשו"ב. ואל"ל לפי מרובה אב לבדוק לו סכין אבל הוא אחרון לגנב ואחר לאכול משחוטה. אבל לאחר הרעון בעב לומר מה שכתב לחלוק

להרמב"ם כון מבירות שכון אדם לעניים לכון אדם לתכלה
דבמבירות שכון אדם לתכלה לא נתשב לאבדה אסורים
ונפו רק דוקא בשוב שהוא מונה לרבים לשתוטה
ובדיקה, אבל בשוב דאתא שהוא מונה לרבים
לשתוטה ובדיקה והוא נן לרבים שהוא נעב בשר
ושומן ושלא בידו בפרהסיה אפילו אשה תשובה
כראוי אין לק תהא של עדות עליה ולכן בידוע אם הוא
ס"ל שאסור לשתות ואסור לאכול משתוטתו כמו
שכתב הרמב"ם אפה בפירוש בתשובה פאר
הדור סימן קכ"ב וגם הרמב"ם מונה לרבים לשחוטה
ובדיקה והוא נן לרבים שהוא נעב בשר ושלא בידו
בדרכן כון שהוא מונה לרבים שהוא שוב דאתא
לשתוטה ובדיקה והוא נן לרבים שהוא נעב בשר
ושומן ושלא בידו ואם היה חולול השם אחר בדאי
המינים בכל גלגל הם מדה בנם שהוא אסור
להורות שוב בעניים הנה. ולעדר עם הראש
והטור והרשב"א ז"ל לא הם מדברים לענין הדינא
שהוא מונה לרבים והוא נן לנעב בשר ושומן ואל
חולול השם שאסור להורות שוב, ושום דשלגן
לאונר דבה שכתב הדתקם בשם הראש דאוסר
לתתך משאר מבירות אל"ל לבדוק לו סימנין. ואם
מה שכתב שם השל"ב סי' יח' דמשמע דלשון ה
הטור אפילו שהוא מוחזק לנעב מ"מ אל"ל לבדוק לו
סימן אין לה רק דוקא בשוב מונה לרבים לשחוטה
ובדיקה ולא המחזק לנעב בשר ושומן ולא היה חולול
השם אבל הינא שהוא מונה לרבים לשחוטה
ובדיקה והוא נן לנעב בשוב והיה חולול השם אחר
אפילו אשה תשובה מ"מ אסור לאכול משחוטתו ה

הא שהשוב נעב מן הטרפות מ"מ הוא פסול ולא
ובעיא לאהרשל פרק הלכה מאה שכתב שם בשם
הרמב"ם והמ"ל דס"ל דגלגולה ונעבות טרפות הוא

אסור מן התורה וכן פסק המחבר בהו"ד הלכות ג
לנעבה סימן שמ"ד סעיף ב' דנעבות טרפות אסור
מדאורייתא בידוע אסור לנה השוב להורות עד
שוב כון שהוא מונה לרבים לחושה ובדיקה ו
והוא מחזק לרבים שהוא נעב בשר ושומן ואם
היה חולול השם כמו שכתב הרמב"ם בתשובה
פאר הדור שהבאתי לעיל, ומפיות להרמ"ו מלבן
הדגם סימן כ"ח סעיף ג' דסל דגלגולה ונעבות
מטמא לא הוי רק מדרבנן דגלגל אסור להורות
שוב, דכתב שם הרמ"ו נדשה בגלגל אין
בנעבות טרפות הוי ונדשות אלמא דסל להרמ"ו
להרמ"ו דגלגולה ונעבות טרפות לא הוי רק מדרבנן
ומיין בשל"ב בח"מ שמ"ד סל"ב שהקשה שם על
הרמ"ו, מ"מ בנדון דידן עם הרמ"ו ודבה אסור
להורות שוב ושום חולול השם שהיה דהיא
הרמ"ו גופה כתב ושום הכי הוי נדשות
אין נדשה בגלגל אין בנעבות טרפות אינם מטמא דהיא
אינם לחיבה להתגיר רק מטמא בידשה השם. וכן
כתב השל"ב בח"מ שמ"ד סל"ב ואל"ל הכא אבי
עדה כון דיש חולול השם עם הרמ"ו מדה
שהוא אסור להורות שוב ושום חולול השם
ולפ"ד עם הרש בנדשה בגלגל אין בנעבות טרפות
ויש תהא בידו עם הרמ"ו מדה המונע נדשות
דגלגל ונעבות טרפות לא עדיף והפקרות הוא
והפקרות הוא מיפה אומרים אלו שהיא
בנים שיש חולול השם, דבאלה שם מהר"ם
סימן כ"ח כתב שם של הרמ"ו בזה שכתב
שם הרמ"ו אין נדשה בגלגל אין בנעבות טרפות
דהוא נדשות כתב שם הבאלה"ל אל"ל
ונ"ל אין שם בתשובה מאורה הרש בעצמו
בשכונו של טרפות דדמיא להפקרות
הוא דשרוא בעניים בלבי חולול השם
אל"ל ושלא בפירוש כדברי דבה שכתב
שם הרמ"ו מאם נדשה בגלגל אין בנעבות

יראים דהוי ונדרשת ~~כתב שם הרמ"ן~~ דהו
דוקא כך היינו במנין בלבד תולות השם, וכן
משמע דהשק"ל הנ"ל דכתב שם השק"ל דשלה
אם נדרשה בגלל אין בלעבות ערבים הוי נדרשת
ושנם דהוא אונאה פשיטה להתגיר כך ושנם
כיון שהשם משמע בפירוש ומשק"ל דת"ש ומי
לבו, אבל אין הנ"ל היינו דרש תולות השם
בכללי אלו הוי אומר הרמ"ן דאם נדרשה בגלל
אין בלעבות ערבים דהוי ונדרשת ואינ"ב בנין
דידן אם הרמ"ן מודה שאסור להוות שוב
בנינם שלש תה"ש, ואין לומר דמכל לומר
דהוא מותר להוות שוב מהטעם דהוא
בגלגלה ומלבות ערבים מותר אבל שלא
הרשו בו והיינו שהוא נפסל בשם
לאמרות אם ישנה כך פעמים אחת אין
אם ישנה כך כמה פעמים יהיה מומר להלל
בולל סומן ב' ונפסול אם מלהות שוב כיון
שהוא מונה לרבים לשתיטה ובדיקה כמו
שכתבתי, ולכאורה סברתו נכונה המלות
ומלותיו דמסתבר היות ומונה אם בתב הרמ"ן
בחלק א' סומן רפ' והבאה אם הרמב"ן בפלה"ק
בהל"ט סומן קמ"ו סק"ב נגד הרמב"ן הנזכר
מן הערוך ודאי נפסל אלא שוב להגשיר
ושעם דהוא סובר מותר, ולכן כל שלא
הרשו בו והיינו שהוא נפסל לאמרות
מותר לקרוש בו בלבד שהבאו ומקרים של ידו
שאומר בפה כו' מ"ש, ומ"ש הי' הנ"ל
שולמת הלם בלבד ערבים אסור מן התורה
והשוב הוא מונה לרבים לשתיטה ובדיקה ו
ומתבק לגבי בשוש מן הערוך מה נכל לומר
דמותר להוות שוב. ושעם דהוא סובר ד
מותר לקרוב מן הערוך ומון אם אסור
אבל בלבד אם אם אינו כיון דרש תולות
השם בלבד אם לכ"ע אסור להוות שוב אבל

בבלבל הוי דהוא סובר שמותר לקרוב ולקרב
מן הערוך ומון אם אסור מן התורה מה"ת
נפסל בלבד משום דבון דבלבלות הלום בקרוב
ומלבות ערבים הוא אסור מה"ת ומתו אוכלות
לן בזה שהוא סובר שהוא מותר מה"ת ומון
אם אסור מדברותיו, מ"ל בנינם שלש
תה"ש בלבד אסור לאכול משתיטה, ולע"ד
אם הרשב בדינם של הרב"ל בלבד אם רש
תולות השם בזה שלבד מן בלבד בלבד
אם הרב"ל מודה דאסור לקרוש בו בלבד
בלבד שהבאו אם השלות בלבד שהוא סובר ד
שמותר לקרוב ולקרב מן הערוך מה"ת אסור להוות
שלות ואסור לקרוש בלבד אם משום תולות השם
משום בלבד ומלבות ערבים תמיד ותש מן בלבד
ומלבות ערבים ושרגל בזמן אם לו תשובה
ונפרה ערלות הלם בשלבדם אסורים
מה"ת מה"ת לקרוב ומלבות ערבים תמיד ותש
מלבות ומלבות ושרגל משום ת"ש בבלבד
בהספרתו פרק הבלבל מתו נגל בהספרתו
הבלבל אות הנכדי תוב אם להתגיר לנכדו
תמיד ותש בלבל הנכדי מלבל ושרגל מה
ת"ש הבלבל אות הנכדי ושבע לו אומ
מתכפר לו מה ת"ש ע"כ הספרתו,
ומוב תמיד ותש בלבל נכדי מלבל ושרגל
בבלבל ושרגל אם נשבע לו ומת הש בבלבל
להתגיר לורשיו ושל לו נפרה, אבל בלבל
נכדי ושבע לו ומת בנכדי להתגיר
אות הבלבלה לורשיו מ"ש הוא אומ מתכפר לו
מה ת"ש דמ"ש אומנו ת"ש אבל אבו, ומן
כתב שם המבן אבשתם בהגה של הספרתו
נגל הלם שהתגיר הבלבלה לורשיו מ"ש הוא
אומ מתכפר דמ"ש אומנו ת"ש אבל אבו, ומ
ומתו בזולתו כתב שם המבתם ביבוחם
של הספרתו נגל בבושרגל כיון שבע ושל

על יהודים הם ודומים דבטולשם הוא אלו
ושוב לכו תהש משולב אבי הערבים כובשים
שעיקר תהש הוא אלם ושרגל ודבורן שאר
כברהשונים, ובכלשם הגב, ובמעהו דיוחו דלא
פיו מבאר דרי שוש בידו עון תהש אונלו
הגשובים אלעורת, ומשער אפילו בתהש
דושרגל דמדרגו סתמחו נאמר, ערכם משער
הפירוש מהמספרתו דלגל נכרי חדיר ולחיר
מלגל ושרגל ומם תהש דנכסי מרי ולחיר
משער תהש, ונם מבאר דלגל נכרי הוא
אוסר מהת לבם סרמחו דתהש רק דהשרש
דתהש שכתב המספרתו הוא מפלל לחדיר
להחדיר באוסרו ובכפרתו דתחו בכל הסמן
שם מדבש לעשמן לגל נכרי ובאוסרו חדרה
ועוש וכן כתב המגון בכל נקלות ומקבה
מלגל ערבים הוא אוסר מהת לבם סרמחו
דת הש עוש, ואל כון שהוכתם דבלגל
נכסי חדיר ולחיר מן לגל ושרגל בזמנו עם הדבקו
מדה בדומם הנעבד מן הערבים ושל תלולה השב
שהוא אסור להוכות שלות בלגל גם ומם הדיה
שלות בגם אסור לעשות בלגל גם, המם שהוא
סוכם דמעבדות ערבים הוא מחם מהת ומון
לגם אוסר מהת כלל ומם שלו הוחו בו ולחן
הדבריהו שהוא נפסל לעבודות בגם. מ"מ
אסור לעשות בו בלגל גם ומם הוא היה שלות
משום תהש ומשום דכון דתהש של ערבים
מרי ולחיר משר תהש משום דאון לו נפרה
ומשובם עולות בלו מהם משובם, ואל
נתבר לעשמעם אבי נידן דיון בזמו אסור
לוכל ומשתוטת כון שהוא מונם לרבים ומחם
לעבד בשוש ושל תהש, ולעבד אבילו
בשוש מונם לרבים מ"מ מי אסור להוכות
נפם הטעם דתהש, ובפרט שהוא מונם לרבים
לשתוטה ובדיקה, לכן נראה לי לעבד דבעקם

שהיה המשה הבלה בזמנו הוא אסור
להוכות שוב אסור לאוכל ומשתוטת עפם
החילול השם, ומפולם אם רשה כל הנשובות
שבעולם לא נהם להוכות שוב בעקם שאלה
הבלה כון שהיה תהש אלל עבדים, ומפולו
אם ושלם השוב כל המעבדות שעבד אלל
הנכסי הקלב ויפיים אותו ומם החאיר ה
המעבדים ושער מהמספרתו דהם כון דהאיר
המעבדים ופיים אותם לכי אלל תהש לעבד
מ"מ הוא אסור להוכות שוב כון שאר עבדים
אב ודמים מהמעבדות שעבד השוב ושאר
אב הת הש לשאר עבדים שאוכם ודמים ופם
שאשה השוב תשובם כראוי ופיים אות
הנכסי הקלב ושולם אל כל המעבדות שעבד ואות
עבדים ודומה ומש לומה שכתבתם בשם הגב
שאפילו אם בחדיר הגדולה לוכשו עד אות ומבשל
מבשל בגם כון דהת הש שאר אלל אבו
ואל הה הל מבי נידר המם שיתבר ושלם
לוכל המעבדות שעבד מאות מנעבם מן הערבים
ופיים אות הנכסי הקלב ואל לכי עיד תהש
אלל הנכסי הקלב הגם מ"מ לאו נהם דכון ש
שהת הש שאר אלל שאר הנכסים שבעיר
המנם בלאו ובמי שאשה תשובם כראוי והחיר
לו אות המעבדים ופיים אותם לכן נלעבד בעקם
שאשה משה הבלה בזמנו אסור להוכות
שוב ואסור לוכלות ומשתוטת רק בעיר אותה
שאוכם ודמים כלל ומם המשה הבלה
שאשה השוב ולכי נם הת הש אלל מוכם
להוכות שוב ומוכם לוכלות ומשתוטת ואון לסיק
לבדיק לו סכון נכל רק דוקא אם אשה השוב
ומבשם תשובם כראוי כלעבדים.

אך הרב הקדוש מוה"ר משה מוסל אבקל המגורש
הנשים של דברי-עד ובכתב הגמרא ש

הביא

שהעתיק הגבורת סומקא"ס עיין ז"ל במאמר לתחיה
משאר עבודות וחלונות. ולהרמב"ן קשה לבדון
לו סברין ובסיון ז"ל ס"ל במלבוש עדיין מדברים עין
דוגמא ופח"ן ושל"ן ובח"ן בחומרת לעדיו לעו"ל דהל
הרמב"ן פי"ד מהלכות שחיטה הלא דבר דומה
בחומרת אלא במלבוש ולא בטעמיו ויריעות. לבחומרה
נמלה בדיקתו אבל בטעמיו חומשין כיון
דמיגרע שיון המין הוא מי שיטעמיה כו ויריעות
ומן שהקנ"ן ותו"ל והרמב"ן (בד ומרמלתו) דבה"
נטעמיו ושבה בהעמספתיו. אבל אין יריעין
דיעתיק בהרמב"ן ~~כן~~ והתבר בשו"ת סעיף ז"ל
הפ הרכיב ד' הטור מתק דבסי הרמב"ן מתיר שלא
בחו עמוחיה דברי הרמב"ן להיפך וכדברי הבשב"
שטעמ בהמנות ושותטן אז ושלא חלק בהקנבים המות
בעמיו אין להכשיר שחיטת בדקרוחנע שבבר
דכל מילה מרעתק הפרד לבל ודיר הדבר שותטן
בחורין ובסדרין בארמפנות ומלק שלוחת ובשלמ
בדיקת הסכין ובדיקת הריאה קשיין דיעת
מכוונת בורוס ~~שבין שהוא טעמ בעמיו הוא~~ נפשם נבלה אחר
~~בבהל אחר~~ ומיקם שחיטה ובדיקה בשורה של
בתון. וכל התשלומין שיש לחוש בשחיטה ובדיקה
יש ~~בה~~ לחוש בחולין. ובקרם נחלש גם כח הדוחק
של הקנון בעל לבו לדבין דאלק שנתשך בערבורות
שבין אדם לחבירו לא נתשך בערבורות שבין
אדם לקונים דלפי ההוה השחיטה בזמנו אוחשלק
בכל ומפתבו היתו בעלמו אינו מקנים אלא שהה אז
דרס ומולמו מו אולם בכו"ל שנעב אלא שומן ובשר
לחתר השחיטה לא שוק תשלומין שלא שלן
ושורש הדין שחיטת כשורה. ובאומות כל דבר הרמב"ן
בדיקת פיהד
~~בפה"ל בחשיבה~~ שקול לשחיט בבהמה היחיד בשנעב
בשר ומשה כשרה אולו לא הכל בנעב בהמות ושוחט
בהמות
~~ואל לדבק הלה~~ ~~ולב קיה~~ ~~ולשלמ~~ הטוב

וכן אושר הנשבח לו מה שבבידו ברב דדקון

בשעה שנעב בהמות ושוחטן ~~ושלא~~ אז שיש
לו חלק בהנעבים הללו בעמיו אין להכשיר
שחיטתו, כי מרשע הפרד לבל ודיר שוחטן
בחורין כו' ובשלמות בדיקת הסכין ובדיקת
הריאה מלכיק דיעת מכוונת בורוס. אבל בשעה
שנעב אלק בשר ושומן לחתר השחיטה לא שנשק
חשלומין שלא ולכן משרש הדין שחיטת כשורה
ומלאת אינ תמהתו על דבריו החיוק יעלה על
דעתו לומר דבר כלים דחיו והמספרתיו אשר
בפירוש אין בנעב בהמות אלא שחיטת כשורה
ועל המספרתיו הרי שנעבו חרמנקוו ובאו
ומלה שחיטה, נעבה בהמות ובאו ומלה
שחיטה ר' חנינא בע של ר' יוסי הגלילי פסל
ור' יהודה מנשיר אר' עיון דבסי רבי חנינא
בע של ר' יוסי הגלילי בשעלה בחנק הבית
ודבסי ר' יהודה בשעלה בחשפה כן מנשר
בפירוש, והמספרתיו דאפילו נעב בהמות
מי"ס ל ר' יהודה דכשר ודכתב המספרתיו
נעבם בהמה כו' ירק דדקון בא בחשפה
שבשון אסורה ומנק דלם ניכר דהוא נבלה
מנק דאיכא מנשי להטיל נבלות בחשפה
אבל אם מלק בשון בלתו חשפה אז אפילו
בחשפה שבבות חוחרים יכן כתב המחבר
בו"ד סימן ז"ל סעיף ד' ~~ובדבר~~ והה"ה מי"ס
נעבו ירוק מלק מנשר בפירוש אפילו אם
נעב בהמות מי חרים למבל מנשחטת. ומנק
דבתשיב של הנעבים אינ תשיב של השחיטה
כמו שכתבו המספרות בחולין ובבכ"ו ומע שנה
רק שהדרישה והטל"ן והשל"ן מתלקים בסברתו
בעמנ נעב, דלפי הדרישה אין שחיטת כשורה
רק דאיכא אם אינ מתנק בנעב אלא שנעב מקבים
הלחים ומתו פסול לחמדות דאל"ן בדיקת הסכין
אבל אם מתנק בנעב שחיטת פסולה. להשיב
אפילו אם מתנק בנעב ~~ל"ל~~ שחיטת כשורה

ושיעשה שבתשובה של המעבר אינו תשובה של השתא
השתולה, והשל"ה הביאו בשם אביו המקובל נ"ל
דאף ידעינן שהמה שתוקה פסולה, ומ"מ
~~כתבה כתבה~~ והט"ז כתב בשרטין ושיעשה סס"ת אף
ספק אם נתן לאחר לשתות, מ"מ נ"ל, הואל שאוכ
שמוכ בדין הסכין נפה תחולה אלא בבחב ספק
מתיר הרמב"ם, אלא נשאר מהטור אפילו
אם מתכוין למנבה מ"מ שתוקה כשורה כשנשאר
בפירוש ולשון הטור שכתב אינה שנתשב
על המעבה כיונבה אפילו אם מנבה הלכה ב
בהמתה אלא בשר ושומן, ובן נשאר מהתפסות
והרוש שכתבו הה"ה במנבו משמע שמנבה בהמה
בבמתה נתנה הרי שהבינו מדיוק מ"ל וכתבו
התפסות והרוש והה"ה מנבו אלא נשאר
בפירוש מהתפסות והרוש דאי מנבו אל"
אלמדיין, ומיהא דבל הפוסקים והתפסות
שכתבו והה"ה מנבו כתבו אלא על פי
התפסיתא, ובתפסתא נתנה בפירוש מנבה
בהמה אלא נשאר בפירוש אפילו אם מנבה בהמה
אלא בשר ושומן מ"מ אם שתוקה כשורה להטור
ומה יהדרושה שנכשיר אמלא המתכן מנבה
אם נשאר אפילו אם מנבה בהמתה אלא בשר ו
להט"ז והש"ך שכתבו בבחב סכין שתוקה
כשורה אלמתא דהרמב"ם ונקו אם
לאו אמר שמיה אלא בפירוש הרוש דאית הרמב"ם
כון דתיינין דפסק בשבול תלונתו בתחב
אשר מבלרות חוישין שמא פסק בשבול
תלונתו שלא לקיים שום אמה כהלכתא והה"ה אם
חוישין שמא פסק בבדיקת הסכין אך היכא דהוי
סס"ת כתב הט"ז דאותו אוכל היכא דלא הוי
אלא תב ספק יתר הרמב"ם והטעם כמאר הרוש
בדעת הרמב"ם ובדמשמע מקושיות הפרושלה
כון דתיינין דפסק בשבול תלונתו כ"ו אלפי
דבשיו דכתב דאף מנבה בהמתה שתוקה כ

אלמדיה מעלנק דיבתב לשתוק בגלוי שותק בתורין
וסדקין מלון דרמת ומכוכת בולתם בשעת בבדיקת
הסכין ובבדיקת הרמבה אלא חיין מ"ל בין אם
הותכן למנבה או אבלמו הותכן למנבה דאפילו אם
לו הותכן למנבה אם היה מסיק לפסול שתוקה
משמעה דכתב ובכ"ש אם הותכן למנבה בעצמו
דמסיק לפסול שתוקה, ולהטור מכשרין
אפילו בהותכן למנבה. אלא יהי"ל דהיפך
לפי דבשיו של כתב ומע"ה הש"ך מתשב משמע
בלתי לשמעה דכתב אלא ~~בלשמעה~~ בשעת
משנה בס"ל בתשב של המעבה תשוב אם
השתוקה ותחושים שמא פסק בבדיקת הסכין
ואלא לפי הטעם שכתבנו בדעת הרמב"ם אלפי
מה שכתב הט"ז והש"ך דה כמו לו הוי אלא תב
ספק אם הרמב"ם ותמיר ותשמע מו שכתבתו
ומשנה בשמו פסק בבדיקת הסכין ואלא לו
מלא סברת הגרון בסל דבו לפסיק ומדברה
המעבה היו כתלו מלמע ל"ל

ומיד לפי דבשיו של כתב אם מנבה בהמה
שתוקה אמורה משנה דיפתיך לשתוק בגלוי
אבל בלבה שנבה אם בשונה כ"ו אלא כמומר
לתב משתר מבדרת לה לפסיק בבדיקה ה
הסכין להרמבה כון אלפי דבריו הוא אם השמע
משנה כון דהוא מנבה הוא שותק רק בתורין
וסדקין והוא בהל תמיד ומון דרמת ומכוכת
בולתם בשעת בבדיקת הסכין ובבדיקת הרמבה
ואלא הכי לו שיוכ הוא טעמו דכתב אלא
לה לפסיק בבדיקת הסכין כמומר להרמבה אלו
מדברו הטעם כדכתב הרוש לדעת הרמבה
כון דתיינין דפסק בשבול תלונתו מאתב
משתר מבדרת חוישין שמא פסק שלא לקיים
לקיים שום אמה כהלכתא ואלא חוישין מי שמא
פסק בבדיקת הסכין. ושה"ה נתחו שפיר היה דסל

להרמב"ם, המאמר לתרץ משאר ראיותיו דס"ל
דלפסק לבדוק לו סברין, ותלוי לפי טעמא דה
אין תולין בזן שור שנגח בהמות אין אלא נגח
רק בשור משומן. ועוד מה שכתב כתוס'
אולם בגד שנגח אלא בשור משומן לאחר שתיטה
לתשמישו משמשלמ. ולכן משמש הדין שתיטת
כשרה גם רק לפי טעמיה דרש"י אבל
לפי טעמיו דהרמב"ם דתיישנן
שמא פגע בהבדיקה הסכין אין שום נ"מ בגם
אם קודם שתיטה או לאחר שתיטה דהו לפי
טעמיו דהרמב"ם הוא פסול גם של הרמב"ם
דתיישנן שמא פגע בהבדיקה הסכין בבדיקה
הראשונה. ועוד בגד דבאיר דבאיר א
אחרת שתיטת כשרה. כמו שהוא בעלמו כתבא
אבל במקומו הרמב"ם בעצמו שתיטת אסורה
ושמא מגדל התולע הטלק. ומה שכתב כתס'
לתרץ קושית הפוסקים על הרמב"ם וכתב
לדידי לא קשיא מידי משום דהא הרמב"ם
דבר דומה בהלכות רק בהלכה ולא בגמרא כו
אלא ושמר מדברו ד"ל לדעת הרמב"ם כיון
דלא הביא רק אבדו ס"ל להרמב"ם דאם נגח
בהמה שתיטת של כל אופן ודאי אסורה ולא
היה תולין בזן לדעת הרמב"ם בין אם ודאי
לגבי אולא, ואם אין תולין להרמב"ם היינו דוש
ס"ס אולא תד ספק דבכל אופן ס"ל הרמב"ם דשתיטת
דשתיטת אסורה ומשום הכי נמי לכתס לחשל
דבש תדש בגנב בהמה כו' דשתיטת א
אסורה. לפ"ד לא נראה לי כלל ונלל אות
דברי דו"ל אות למאמר לתדש אחלוקה
תדשה מה שלא הביא בשום פוסק. דלפי
דברי כתס לא יהיה הרמב"ם כל הפוסקים
ועוד המאמר יהיה קושה של הגמרא לומר
דהרמב"ם גל יהיה בגמ הרמב"ם דהא
הרמב"ם לא הביא כלל אבדו רק בגנבו.

בהמה כו' ומשמע בפירוש מהתוספתא
דדוקא בתשמה שבתוך אסורה אבל אם
מבחוץ בתוך בלא תשמה אין תלין בתשמה
שבבית מנחרים, והטעם כמו שכתבתי
בשם הפוסקים. ועוד לפי דברי יהיה
מ"ל הגמרא דתולין בגמרא דבו' סוסרים
את התוספתא דהא בתולין ובבו' לא הביא
הגמרא כלל בגנבו רק אבדו. ומ"ל לפי
דבשי כתס ס"ל הגמרא דדוקא באבדו שתיטת
שתיטת כשרה, אבל בגנבה ס"ל הגמרא ד
דשתיטת פסולה והטעם מ"ל אולא מוכרחין
לומר דס"ל הגמרא דהתשיב על הגמרא
הוא תשיב על השתיטה, ובתוספתא
דכתיב רק בגנבו ומ"ל ס"ל התוספתא ד
דשתיטת כשרה מ"ל ס"ל התוספתא דלא
אמרינן התשיב על הגמרא הוא תשיב
על השתיטה ועוד אין סברא לומר כן ד
דהגמרא דולן ובתוספתא יהיה סוסרים ומ"ל
ולומר מ"ה דדו. אלא בגמרא אולא מוכרחים לומר
~~בסל הגמרא דהתשיב~~ פשט שהגמרא לא
הביא רק אבדו מ"ל ס"ל הגמרא דה"ה ב
בגנבו דשתיטת כשרה. והטעם כמו
שכתבתי בתוספות בתולין ובבו' משמע דתשיב
על הגמרא אולא תשיב על הבבלה. ועוד
שלא נקט הגמרא רק אבדו נמי לומר
דאורתא דולתא נקט. אבל מאמרא ס"ל
הגמרא דלא בגנבו שתיטת כשרה
וכן כתב בתוספות בבו' דלא כך מ"ל
דה פרי כו' ונ"ל והטעם נקט אבדו אורתא
דולתא. וכן כתב הרדב"ז בתולין פרק
הנשמן סוף מקלקל נ"ל הרדב"ז הכי שלא
הרגילות שתיטה בשור בתלמוד הכי ובה
שם דבו' תניא הכי שאבדו לו מדיין ומלמן
שתיטין לכי לפרש דוקא אבדו אורתא ל

שהשותק לא היה תשובה לדבר האסור שהיה
סובר שעוותנו הבטלים אבל בנעבו לו
אסורין דכון שעבר אלהון בלהו ונעבד
עבדים מי אלהון דבבולה. הילת דבתספתא
ותיתא בהדיא הכא הרי שאבדן או נעבו
ואי"ל אבדו דנקט אורתא דאלהא דעלא
הדרכי ומיגל, ואי"ל כון דבתספרא
והדרכי ופרשים ל"ל הגרתא בדקלי אמיטלים
ובלוים לפתל ל"ל דבשי הרמבם ואי"ל
הרמבם הכא שלו נעבד רק אבדו אוקל
רק דוקא אבדו ותפסין ושנק בהשותק לא
תשובה לדבר האסור שהיה סובר שכל
שעוותנו הבטלים. אבל בנעבו לא הרמבם
בשתוקא אסורה דכון שעבר אלהון בלהו ונעבד
עבדים מי אלהון דבבולה מי שעבר הדרכי
והתשובה של הנעבדים הוא תשובה ל"ל
בשתוקה דגלו דהא בהספתא ושלא
בפירוש דגם בנעבו ותפסין אלהון אם שבא
הרמבם רק אבדו לא כתב גם נעבו מכל
נכב לומר עשוה בהרמבם נקט אולתא דאמר
דאורתא מי המתא. בדרכי של הרמבם
שכתב לשון המתא אי"ל לפי דבשי
שכתב כל הבנין שלו נדון

ודאי התשובה לו הרמב"ם הכ"ל דבשי
אושר פרושבתא לו נגל - בגלגלתא הראשונים
כתבתא דר"ג עמודתא המתרגמים שהיתה
סעיף ג' סי' ב' כתב דלהרמבם בעומר לאתר
אשתור מדיתא לסיק לבקש לו ספון ובסיון
אי"ל סב' כתב דנעבו גדיין מנתסים ל"ל הרמבם
לא"ל בחלוקת דנעבו גדיין ותלתא והנה
בגדי הרמה והשלה פרקים יג הרמבם
ין הספתא ומיד ומיד מאבד דבשי

ודרכי הרמבם ודנקט הספתא נעבו. והשל"
בפ"ו ותולין שנם לשון הספתא ונקט אבדו
שע"ז. דדרכי המתא דנקט בנעבו בקמא ומר
לשתוקה ומיון שיטיל בא"ד דש"ב שכתב בשם
רבינו יהונתן דרבנן בתמא שסברו לא
הבינון בבלו הבבותו אותן סברות שכן בהלכה
בהלכה המתרות בתלמוד ירושלמי ורבה התלמוד
בבלי אבל כגון רוח ול"ל כל הנקמים בשם
רבי ואם שרתו אותה שלא בהלכה השתו אותה
בתלמוד ירושלמי ומלי מקבל מן הרשלמות
שנפש כולה ותמלא ותמלוק מת דבשי הרמבם
שפסק בהשל"ס שלא ולא בהספתא ודהשת
בתלמוד שלא נעבו ולא הקבירה שלא"ל
הלכתא בהספתא בהא — אובדת
שהרי מוקל בתשובה סוף פ"ו אין דרתו
ובי שם ובל
עוה מקום בשלום מה שלמן וכל"ל אות
תוך אחדו מחוברו בלתא אונדרין על מה
שבא בירושלמי הבתולה אין אומר מון אלא
אותה בבבלי שלו לכן בקום שאון לא לבתולה
מירושלמי אלא דבש שבא הפסו בבבלי
אבל דבש שלו בא הפסו בבבלי אין לא
לבתולה אבל פסוק שלו ונדון בו ל"ל
וכן הלכה בפשט הישר הגדולה כתב לסיק
להגות בקי בדרשים ט שלהם יש
לסמוך בדבשים שאוכל מתרשלמן תלמוד שלא
אולו שמוסיפין והרבה מעמקים בידיעה על
פיהם ל"ל. אולם אין שהראוה לדעת
שהרי מוקל והרב ל"ל ס"ל שבדבר שלו
בא הפסו בבבלי ויסמוך על ירושלמי ועל
הדרשים וכן מאמרים בשוטה לו אוהבהא
דגאונים
דגאונים המשובש ומתרעם - מלבד בגיר
בהתספתא נתמ - נעבו - והשל"ס נקט
נקט אבדו והשתוק נעבו הרי המבדה
שבא הפסו בהשל"ס ובפה כ"ל מגדים ומאמרים

על הש"ס שלמ ולתו אלעזרת. ויעיין ירושלמי פ"ב
דפיאה דאין לומדין הלכה מן התוספתא ומאין
רש"י נמה דאף ג' מ"ב ד' דה' היו קולל כו' דאין
לומדין הלכה מפי ש"ס מתוך המשנה ובריית
שהבאו הלכה מפלוגא אין לומדין מהן
שהמחלוקת אחרונים דקדקו בטעמו התנאים
ופטמידו הלכה על בורו. אבל הראשונים
לא דקדקו אותו בדרכי תבורו ואין לומדין היומא
אבל ומיין בסוטה אף נ"ל בתנאים ובפלו אולם
שאדרין הלכה מומך משנתם ומקומו ברשי
ומאי שלא הדבק תוב סימן תרע"ג מה שכתב
שכתבה בטעמן גם ולפ"ד הדרכים מרחוקות
הראשונים הראשונים והתחמש אבל כי
ב"ר בטעמ הומר לעלות אור בהיר דאפי
הרמב"ן ז"ל (ועל אלו הטעמים שנפרמו היו
בהעלם אין מ מהקמן בטהורות תוספות ירושלים
שלומו בהקדמת להסנהדרין ומאוש) שגם
הקמ ליבו סופק שאול בן הלוי של ו"ל ומדיין
מדרשי בתורתו דקתמ בבריותיו עלמו ת
תרעלות שתוטה אין שהומר לשלותו בתו ושתוט
לו. ולולל עלמו תרעלתו שתוטה והי
הכל בכלל דרש כשלוה לשלות לשתוט
שאפילו בלו לה מותם ובטעמא דרבנן
מלן הומר לשלותו בתו ושתוט ועלמו שתוט
ואולם רק תקמ שתוט והיה לרק לומר דאפילו
לתו הומר לשלותו עמי תקמ שתוט נרד בעלה
רחוק שלמו ידע מסברתו רגב מלון אבל
שתוטה מומתון הם ורק בפירוקה שם אין
אונש אחרינא שלא מלבל שתוט הולל סתם
אין אחר שתוט רגב מלון אונש מומתון הם לגב
עשיק להחזיק שלא מלבל שתוט ובברוריתא
שנו עקבה אלק אבדו מכל הלון שפרט בעמו
בהדר מלון בלתו אחרינא רמתושה בקמבו
אלו עבדו דבתשיב של בקמבם אומתשיב

אשורים

של בבילה מ"ו רוב ג"כ אונם אנשרים על
המקבם שתרים ושרהל לתו ומשו אולם
ומיון שגם אונ מהרוב לתו בכם לומר ג"כ
אבל רגב מלון אונ מומתון הם שלתו אחרינא
רגב מבים המלנים אבל שתוטה מומתון
הם אלתו ברוב כשרים שהעה רגב מלון
מומתון הם ומאונ שהחרים בגם. ומה
שכתבתו דבשוב שמב בהמות ושתוטן או
ש לו חלק בהקמבם הקרות בבדלו אין להכשר
שתוטו בדורותמ ומ"ל הרבם לתשיב.
מהתוספתא. אבתר כוונתמ ד
בבדורות החלה לתו אפשר בכל ודר ודר
ורבו מה מלכן אל לבדם הכשרין
מקבו בדורות הקדמים אין להכשיר גב
לשתוטה בדורותמ אחל שלומים ושמ"ל
שתשיב של בקמבם לתו תשיב של השתוטה
מ"ו הם הלו בדורות הראשונים אבל
בהקמבם אלמ רואים שמי שתשיב של הקמבם
תשיב של כבה (הרשב"ם אק ובאו ושתוטה
גב אק שמע אונ ושהול אבל שתשתוטה
בעלות הדור הראשון ומשל בקק
הרמב"ן בתשובות פ"ה"ה שמקיל בקמב
שקמב בשר שמותם לשתוט בבית היתיר
אולם לתו הקול בקמב בהמות ושתוטן
הולכים בהקמב שקמב בשר הרי אין
בידו רק מבורות בקמבם ואם שב בתשובם
של מבורה גו כדין הרי ושהול כשר הלו
ואין ולכן בבית היתיר שרי לשתוט משתוט
בקמב שקמב בהמות ושתוטן בבקמב
אק השתוטה שלתו בהומן כי שם נבלו
בהלה מתיר ונש לתוש לכל התשובות
בשתוטה ובגב פרמים שותם בחומן ומדין
ובתו לתו עדר כלל בתמו ומשק בשתוטה
שלתו בהומן ולכן נשמ בתשובם אומשב

רק של יון נמצא לתוך של יון שיטה בבלבו
תושב כי לתי פרטי יון בלל ובלל ומלון נמצא
סן בתוסר לטבול בנרנים בבתי תת ומלוש
משום בת ושינוי שמתו לתו טבילה שפיר כשל
כשתוטה בת ושינוי לכל הקלקולין בשיש חשש
בבתותו ולב בנים ר כל הרקן בתלמוד
טוב אחרי מלבלן בעיוני כסי ומלאים מיהלו מלאתי שכי בבאור בקת הבי דרוש
אקבתתן ולאטנגן ויקלוש שהאוקלה ושוב בבדס תשובתי בלון הבלומבר
הבלבלי מלולאדן בבמה ע לשנן בשנת בבולבשוב ושם חלב בעמ בלבי הבלבלן
כשוש בתשובתי הבל טוב הבעלדי תשובתי ומיוב מהבלהון מלבלן
סלאת שכ להבלת כבבלבתן מאתש שבלבתי הרמשה ילבלת

ונבה תושר הושבתו שתשתי להרב הבל תמ
בתת להפסוק של בבתותת מעמן בתון לעבדון
הלבב נתתק משנה מן התוספתא כו יין
בב בלל בל יתו תר תון לעבדון הלבה לתו נפי
תלמוד כו ומין שם ברשבם בה מד כו יין
לעבדין הלבה נתתק משנה כו ובסיפש תת
כתוב בסיפו נגל תון לעבדון ותון סומכון
על בתוספתא כשהיתו סומכתי המשנה ובמשתו
וכן בתוכי ברבנתי בב גב בב ומם כו
שתון לעבדין הלבה מתרש רבותי וכן תבתו
הירושלמי בפב בפיב הלבה ג ומם הרשבם
הכי תובתו בגל נם הירושלמי וכן בתוכם
פו בתעולה הלבה סל בגל ומתון ברשבם בב
בל סל יתו בב תמ כו. ובתרש ומתו בלתי
פרק ומם הכיפורים סימן ה בב מובאי לתו
בשם הרמב מעתות ובבו בתות סימן ושרמב
ובתרש פב בתולם בלל סו בב בתי כו
ומוש כל הקומות. אבל בתות לפי
יגב נתלה לו לומר בבם תבל בתה שמודש
גם הכ רבותתו גל בתון לעבדון הלבה לתו
נפי התוספתא כו נם רק בתתו הימנו
בתון אמ ומולון להשות התוספתא והבתלים
והירושלמי אלו המשנה מעמ המתרתו שלמ. אבל
הימנו בתמ ומלון להשות התוספתא כו
מעמ המתרתו שלמ המם בלבמורה נתלה בהתתו
שלמ הותו הימנ ון התוספתא כו מון שמ
ומלון להשות סומכון שפיר של התוספתא

ובפרט שבהתמש בדומתו משונע בהרובם לתוספ
לתוספ כלל היתו כלתו בתון סומכון של התוספתא
הימנו שהתו סומכתי המתרתו שלמ אלתו בסלה הבם
בסומכון שפיר של התוספתא אפילו הימנו בהתו
סומכתי המתרתו שלמ. ומתון בתת ברבנתי
פב בב גב בשם פת שכתב של בתבי בתונ
נגל. לתו בן בסמן הלבה לתו ולפימן בתון
בתלס אתפרש סמכומן אבלומן אבל בידו
בלתו אתפרש בשס בשומתו בסמכומן אשתמש
ובכמה מקומות הרמשומש מבתתון הלוה
מהמ בתרשנם ומתון בתרמ נגל שמ בב סק לו
שהובתו נגל בשם בת מהסיבם מם תוסק
שהשמש נגל על נם הכלל ומתון בתרמלב שם שהובתו
וספרו ומלו שהתריק שם בתון כלנם נמסב
אלתו הימנו בתלמ בשס בתון בהבם אולמ
מן הכלל שמובל לתמ בהלפתון כפומ נגל
פלומ וכן לעמן בהבתו בספסוק הש לקרות
ובתרנק. וכן כל אלה ומה לבהמם אונלמ תלוה
לנם אלתו מן הבתרשנם. ומתון בתוספתא
לב בבתרכות בב לתו כו ומתון בתשובם
כתבתי לובתרר קרושקש ב אבתות גל שהובתו
בתמן נם ושם רבומ ומלון הלו בן מנשל גל ובשם
הרמב גל. מתב ובתמ תלוה לבתרו ו
והכו שמשתר בפתרוש נבתרון שמם ומלוק
להשות בתוספתא אם המלם המתרתו מופתו
בתתו סומכון של התוספתא. וכן מומת
מהשם בתו סימן נתון סק לב בפתרוש שמו
ומתון שם. מתב לפי זה שכתבתי והבתמ
והבתמת מהכו אנש ומלוב בבסי בהומן
כתון שממ ומלון להשות המתרתו שלמ מתק
התוספתא כמו שכתבו התוספות בבו בלל
טו מב בב הרי שמובתו כו ובתון בלל גב
מתו בב מבתו כו מנש. ומתם מתה
לו לתב בלתו שמתק הכתו בלל לתומר בנבן בתרן

דהקדמה הוא היפך מן התוספתא בזה שלא
הזכיר הקדמה שלא תובות נתנבו כמו שכתבו
התוספות. גלו עדי היפך רק אלא הקדמה —
והתוספתא הוא סותרים ג"כ לקדמה אמת כמו
דפריך הקדמה ודינבו אבל הכתב בזה שלא
הזכיר הקדמה בין תובות נתנבו לא שייך
כלל לומר דהם סותרים ג"כ, ובפרט ש
שנינו להשות התוספתא עם הקדמה בין
אמו לומר דהם נתנבו אלא אלו אורחיב בחולין
נקט כמו שכתבו התוספות בבא"מ וכתובות
וכזה פעמים נמצא שהם שהשס"מ מתרץ בבא"מ
מוכן לפי דברים אם אפשר להשמ"ן להם
שרוצה כתב נכון לומר עמי דפל דסדרים
שפיר הכא אתוספתא ואלו מלדרים לריש
פיאה בנפקא דאתשות ולומר ד הקדמה שלא חולקים
על התוספתא ואלו סדרים של התוספתא
כין שאמר יכולין לתרץ להשות בתוספתא
עם הקדמה שלא בלא מוכן בדרך כמו שכתב
התוספות והמרדכי בבא"מ ובמלא אין דברי של
כתב כלום בזה אם אפשר לעשות

ומה שכתב מנבות בשם הסופרים שאחל בן
הלוי של ונ"ל. אם הסופרים אין מתחת ידי לעיין
בו. אמנם כפי מה שכבדי הרתב"ש בכתבו
אלו קושיות ותיות של הסופרים הכא לפי הנראה
הוא פרים מכל לקדמו ורושה ועד סיפה
(א) מה שדיין של הקדמה דחולין דף נ"ו ראיה
דקתני בברייתא מלאו תרגלות שתוטה
אין שאמר לשלוחו בא ושתה לו ומדיין ספרים הכא
דהוקל מלאו תרגלות שתוטה עד והוי הכל
בכלל דכל כשנתנה לשלוחו לשתות שאפילו
בלא לבוה מנתה, ואם בבדי דרבנן מכל
הראמר לשלוחו בא ושתה ומלאו שתה ואכל
כל תקנתא שתה והוי לכל לומר באפילו לא

אמר לשלוחו בא תקנתא שתה כ"ו ורב"ל מקשה
הוא רקוק שלא יבלע וסברת רבה מלון אבל
שתוטה מנחתון הן יכל לא ובאתא קושיתא דבקלא
והתתבר הכא דברי הספרות בשם דה
אין דכתבו שם נ"ל ומיקרא תנא מלא —
תרגלות שתוטה בשון דאוטה לאמר בפליה
שתוטה. והדר אמר דאפילו אמר לשלוחו ומלאו
השלוח שהוא שתוטה דהשתא שלא ברשות
עתה. אפ"ה תקנתא שתוטה ראכל"ש הסופרים
ומלוש. ותוכ מתרץ שפיר קושיתו דאמנם
לומר דשה נמנא בברייתא בתרי מלאו
מלאו תרגלות שתוטה. אלו שאמר לשלוחו
לא ושתוטה לו, ומלאו מלאו תרגלות ס
שתוטה והוי הכל בכלל. דלא דרישא ומלאו
דרישא ומלאו
ומשמע דאמר לומר בפליה שתוטה ומה ש
שהדר קנא אמר לה לשלוחו כ"ו אמר לדרישא
לדרישא דאפילו לא הבפליה ומלאו השלוח
שתוטה אמר לשלוחו ומלאו השלוח
שהוא שתוטה דהשתא שלא ברשות נמצא
אפ"ה תקנתא שתוטה כדכתבו הסופרים
ומפי אם מי מתרץ שפיר קושיתא בבריאו
דרבנן מ"ל כ"ו דנוכל לומר דאם הוה
הבריאו דרבנן דאוק אפילו בבא"מ דהאמר
לשלוחו לא ושתוטה ומלאו שתוטה ומלאו השלוח
שהוא שתוטה דהשתא נשתוטה שלא
ברשות הוה סברת רבנן אם דבבא"מ לא
אמרינן תקנתא שתוטה דכון שלא הבפליה
ומלאו השלוח שתוטה, ומהכי מתרץ שפיר
כ"ו דולאו אונש אחרינא שמע מלאו
שתוטה ראמשה דאפילו בבא"מ מי אמרינן
תקנתא שתוטה אם אמרת (ב) מה
שכתב הסופרים הכא דלא אמרינן
ריב מלון אינש מנחתון הן בנתנבו אלו
דבר דהתשובה של הנתבים אינו תשובה של

המעבה אומנ תשוקה של הבעולה אמ"ל רבי עקיבא
אל"ל אומנ תשדיק של המעבה כו' וכתון שהם
אומנ מהרים לזו עכל לומר אל"ל אומנ רבי
עקיבא אומ"ל מותתין הן שלזו אומרין רבי עקיבא
העלוים אומ"ל מותתין הן אלא"ר דרוב פשוטים
שהעב רבי העלוין מוערון אבל כון דאינו
הכול עבה אלו בעקלן עדלו מסוק האנשים ר
המעבים לזו הבעולה ומאשגה . לפ"ז
הם פליאה גדולה של המתרגם הכ"ל יה
שייך הם לדם דאינו אם הכל עבה אלו עקלן אומנ
וכול להיות מותה לעשב . דהא דאומרין מותתין
הוינ ובדע לאון ידיו ובדע הש"ש ויהיון ברשיי
המוקומות אל דרבינו . ונם יכול להיות אפילו
בעבה אלו בעקלן דרוב עלון אבל שחושה מותתין הן
אומנ תלוי בפשרות אלו לזו אלא אם הכל ובדע הש"ש
ובדע לאון את ידיו אלו לזו . ואל"כ כון דאומרין רב
עלון אומ"ל מותתין הן הוינ ובדע הש"ש ובדע לאון
את ידיו אל"כ אם בעבה אלו בעקלן אומרין כן רב
עלון אומ"ל מותתין הן דאלו שלמ ועיד דהא
המגרהא סרמאל קאמר דאתשגה . ומ"ל לומר ולת דשל
עלובו דזה שלומר המגרהא דאתשגה אלא אלא בעקל
רק בפשוטים ולזו בעבה אלו בעקלן כון דאומנ תלוי
כלל הם הם אלא דמשל"ל לזו הוינ ונשיפין את
שחושה בעבה אלו בעקלן עשוק שכון שהכל עבה
אלו עקלן שהאל אומרין נבולה ונקלקל בשחושה
אל"כ אומרי המספרות דאל"ל אמ"ל שתשדר של המעבה
אומנ תשוקה של הבעולה ושל השחושה נם אילמלא
בוסתכם הכל . ועיקר דהא מבי מאר מי
אומרין רבי עלון אבל שחושה מותתין הן וכן דעת
הרשב"א בתה"ו וכן הרבה פוסקים ס"ל כן אלמא
דלא אומרינן מבי מאר דזה שאומר המגרהא רבי
עלון אומ"ל מותתין הן הוי רק דיקא בפשוטים הלא
שהרבה מאונעם ס"ל דלא אומרינן מבי מאר דאתשגה
וכן פסק המתרגם בעל"ל סימן ב' . אבל בעבה אלו

מלון אוש מונחון הן אומר רבי יהודה והשבאי הן
רבי יהודה ברבן שמון אדם רולה לשתות הן
אם היתו מונחה. לכך רבינו מוורי היבו
שאומר דבר על השתות. לכך לא אבאונן בתש
רבי ברבן שמתו כלו גם היאוש היתו
המוקה שאותון אלך על פי שאון מונחון אבל
באלמו תרגמולת שתולה בשיך מון אם ו
ונבעון מי שאתה און אומר דבר על השתות
הן של תרגמולת שפיר אבאונן בתש רבי
ברבן שתרגמולת בו מונחה שתה כון
בסוף סוף רבי הלבותות היתון שמונחון
שותון ראלש הפרשים ואל בנוקן דיבן
מי נכל לומרכן ויתגרף בפה הם נדיק

ומיד כל לתרגף בלכתחולה אלא בהיהבה
או הקבלן לפמנ לשתות בלמו לסיק לתקלן
אותם ולא סמכוש של הרבי אלון אוש מונחון
הן. אבל הכו בנמבו אדיון כל מיוחי ב
בדיעבד. ובדיעבד שפיר אומרים ד
דסמכוש של הרבי אלון אוש מונחון הן וכן
דיבר הרבה רבותא המלונעם הלו הוה
הוא לבתרוש והרמבם והרשב"ל והרן
ובכל המיטור ופשי ושל ושאלתות דרב
אחאי גאון מלמר בשם אוג ומרדכי והמפרש
אושר"ל דתקן רבי לא סמכוש עליה אלא
של סמק שיבדקנו בסוף לא סמכוש אלא
בדיעבד או שתות אוג בדיקה אפילו אלא
היה לפמנ יבקה היכרת לומר כן דהו
לבטונה נשיב דהאוק אומרים רבי אלון אוש
מונחון הן. הו אומרים סמק מיעוטי ה
לתקנה. אוג סמק מיעוטו דאון מונחון
לתקנה. דבהיה בתוכה בתקרה אוסר אלא
אותה דלא לה רובא. ולקמן דהכו הלו
מיעוטו דמיעוטו דאוסר אלא אם מונחון

ושל מיעוטו שאותון יפה. ונן כתב הרשב"ם
בשבת. אבל במאמר נ"ל דבנקבה
ושל מיעוטו מונחון שמלכלכון דאון בדיקה כדיתם
למונחון שלו נתלכלכו וכן כתב הרשב"ם
בעצמו. ואוג האוק סמכוש אדובא ד
דרבי אלון אוש מונחון הן. אלא אלא אם
מכרחון לומר דתק רבי אלון אוש מונחון
הן לא סמכוש עליה לכתחולה אלא של סמק
שיבדקנו בסוף הן בדיעבד סמכוש -
ויש בדאוש פלא בתולון סומן שלא הקשה
אלא קשיא הא ומין בפ"ו בפ"ו של ונא
סומן אל"ף ד" אל) ואלא הא הכו נמי
בנמבו שאומרים שמתרין וסמכוש אדבה
אלון אוש מונחון הן. דבה אומר הן בדיעבד
אבל לכתחולה לא סמכוש של רבי אלשה"
בגבה אלו בנמבו ובה"ל נמי בכו בתקבל לא
סמכוש אדבה אלון אוש מונחון הן ונם בדור
ואומרים לאל"ף. ואוג מדיר לאמינמנו
דבון שהכתמ שהתפסה ואו אומר סופרים
המקרה שלמ בכמו לומדון הלהם מן המספתו
ובפרק שמכת נהאוש דומתו שהרמבם לא סל
כלל הלו כלמו אלמו דהרמבם סל דהא נ
נמבו כמו שכתבו התפסרים בפ"ו דלן
כל"ל ובתולון דלן נא אוג ומילמו נפתח
כל הבמן של כתם אוג בכמו און תולנבון
שונה שנבה בשר ושומן אולהשונה שנבה
בהמנות בכמו מנתם לאכול משתומש אלא
אומר אולם השק רק במדיר ומלמת לפסול
השונה נתמת מבל תהוש כמו שהכתמ
בתרגומים הדברים. ומקם ולמות לו און
בסופם ובמות שנר סומן אל"ס כל"ל
ומלה לאל"ף דבקומנות שמאמן אושנם
ידועים של השתיה ובדיקה ולא שכות
מלון אלל שתיה ומ לתקנר אלל השותים

שאול ויתברר שלאו נשתק מכל וכל מלך אלא
להתברר וגם להתגיר בגלגל אפילו ברגע
אחרי ושרגל דגם לחנוך שנזרקו לולב
לתשובתם שלא תלה דעתו כו' ועוד ואז
משער בפירוש בדברי. ובדברים ה
הגם לאו שבית עלון אלא וגם לחנוך ש
שבזרקו לולב לתשובתם כו' משער
בפירוש בדברי רק דיקו אלא ודאי
אם שלאו שבית עלון אלא אבל אלא
אלא ולבאין שבגלגל הנה שבית עלון
אלא מוחזקין הן בידו מדרש לאו כל וכל
אלא אלא ולבאין שהגלגל אופן היו עלו
עלו אלא בידו מדרש לאו כל ושחוטים אין
לפסול שחוטה מטעם התשובה של כלל
שמתוך הפתח לבל ולבא בדבר הוחזקתם
בתורה וסמכין ובירושלים ויש לו עלות
ובשעות בדיקת הסכין ובדיקת הריאה
עליק בדיקת מכונה בורגס כו' דגלו ה
בהתשובה של כלל אומר אלא רק בהאופן
כזו שכתב בסוף הגם שאומר ולבאין שלא
שבית עלון אלא אבל אלא אומר ולבאין שבגלגל
הנה עלון אלא ולא עליק לולב לשוב הבלי
היום להשוב בדברו משער בפירוש ובדברו
ובדברו בחנוך הגם אם אומר ולבאין שהגלגל
אופן היו שוב ועלו אלא בידו —
שחוטה כשרה כיון שהוא בידו אלא
לולב לשחוט אבל אחר והתגיר שהגלגל
ואומר תלך של הבלה ואל השחוטה
וכן משער בגם אופן אם גלגל בהאופן
כיון שהוא אוכל עליק לולב לשחוט אבל
השוב הידוע אל שחוטה כשרה
ולא אומרים התשובה שכלל לכן
נראה לו לעבד כמו שכתבתי — ובזה

שלה. בדין דבשם שיש לו מתירין אז מערבין דבשם
שלו"ן רק בדבר שהוא אסור מחמת עצמו כגון חלב
ודם. אבל דבר שהוא אסור אבל הגוף בהיא מתירין
דשו"ע משום דבדין מחמת עצמו הוא מותר. ובולם
שנאסר אין לו היתר לעולם אז מערבין ד' שו"ע אז דלמא
אפילו בבטל בדבר שהוא אסור אבל הגוף מערבין
דשו"ע. עיין לפמ"ר אם הוה דשו"ע רק לגבי
פרטי אז לגבי פרטים. ולגבי אחרים נשאר באיסור
לעולם אז מקרוי דשו"ע אם לכל העולם אז רק לחלק
הפרטים אז לגבי הפרטים. ועכ"ל לבקר אם היה
דבר שו"ע לכל העולם. חלק לגבי פרטי אז לגבי
הפרטים נשאר באיסור לעולם. אם מקרוי דשו"ע לחלק
הפרטי אז להפרטים אז לא. ואם לגבי תרומה אז לשאר
נדשים וש לשאול כן כלל. נראה דבר פשוט כיון באשראל
אומר עצמו בטעמא האלו אם הוה דשו"ע לכל הבהמה
הוי דשו"ע לכל העולם. כיון דהם משפחות בהמה
שלה ואינו כהמה אם בפמ"ע. אבל היכא דלגבי
דשו"ע לכל הבהמה דהתר להם לגבי אלא בהוי דשו"ע
לבהמה פרטי אז לגבי פרטים אם בבחינת מקרי דבר שו"ע אז

אמנם אי

דהנה הגאון הגדול רש"ז זצ"ל הקשה על המספרים בבבל
בהרבות דף ב' ד"ה דלמא באמת אורו בו' ושיטת
המספרים כך הוא דפריק מעמלק דהקרא בבאמת
השמש ומשם נהגו. דשו"ע מורי רק בבאמת
אורו הוא בהתחלת השקיעה. ובקשה הגאון רש"ז
זצ"ל דאמאי פריק המקרא דשו"ע לעולם אם לבתחלה
היה דה הספק ומשם הספק אחרונים שהו לגבי
הרחוקה עד לבו"ל ואחר"ל הגאון הם דהכי פריק
כיון דיש ספק בפירוש הקרא אז בחלת שמשו
אז בחלת אורו יהיה מנחשר ביה"ש בתרומה מקום
סס"ד. ספק בחלת אורו אז בחלת שמשו מ"מ
דהקרא כ"ל בחלת שמשו דשו"ע ביה"ש לילה
נהנו לגבי בחלת השמש. ואח"כ הקשה הא מ"מ

הוי דשו"ע להתרומה בלילה עד הלילה ולעניה
פרנסים לתו נהנו סס"ד בדשו"ע ר"כ ולעניה
נ"ל לישב קושית הגאון כ"ז נ"ל דהנה הלוחם
בספר שער הלקח פ"ז והלכות חול ומלה הלכה
ה' שנתנה לפ"ר ותמן סל בלתי אז מערבין דשם
שו"ע רק בדבר שהוא אסור מחמת עצמו כגון
חלב ודם. אבל דשם שהאיסור אז לגבי הגוף בהיא
לתו אז מערבין דשם שו"ע. דמחמת עצמו הוא
ובולם שנאסר בו אין לו היתר לעולם ובולם
שנאסר בו אין לו היתר לעולם ובולם
שנולדה בולם טוב תשוב דשו"ע הקם דהוא כמו
אסור מלגבי הגוף הבולם ולתו הוא לו שרת
הכנשר הוה לגבי באיסור ומקרא. אבל
בשלמתא סל לפ"ר ותמן דבר שו"ע כ"ז ר"ש מ"ל
ואל"ל לפי דברי שאר הלק מתרלף הוטיב קושית
הגאון רש"ז זצ"ל דהא הנא בתמתמן אבי תרומה
מי הספק מונח על הגוף אם בגוף הדם ומשר
לגבל תרומה אז שאסר לגבוה תרומה ואם
נאסר לו לגבל תרומה בתמן דה הגוף נשאר
דה הגוף לעולם אסור באיסור בלתי ואל"ל.
דדם הגוף שנאסר בו אין לו היתר לעולם כי
גם שאל"ל לתר הגוף הדה הוא גוף בהם עצמו
ואל"ל אין שייך לומר כלל דשו"ע ואל"ל מתלף
הוטיב קושית הגאון רש"ז זצ"ל. ומה לפי
דברי שרה"ו מכל לתשלם איך שרד קושית
שלמתא. דאמרו בעברים דף נ"ג ע"ב דקבעי
הרש עם רבו ג' דרגות ועינקו אותן גדולון
הרבר מעלון אותה האיסור אז לגבו ופשוט
לה אין הדין הוא דאמר ר' יוחנן בכל שלא
תרומה שנטמו ורבו גדולו על עיקרו מותר
נ"ל ותמן ור' ונתן פלוגי עליה וסברי אין
מעלין דאמר ר' אבוהו אמר ר' יוחנן ולדה שסובבה
בגוונה ובה פירות אלא על פי שהוסיפה מאמר
אסור ואל"ל שמהלל ב"ד נמנו אל"ל ונתן בכל
שנטמו בעברים ונעקר הדרם אסור. ופריקי

הרשם הקודמת כתב שלדי ינתן איזו מתנות
פירות האילן עליו נוסף הן שלפי נוסח הן
לפי אסור בחלופיהן ובגידולותן. שאם אוכל
ושאם טועם אותו בחלופיהן ובגידולותן בדבר
שנדרו כלה. אבל בדבר שאין נדרו כלה אפילו
בגידולותן ובגידולי גידולין אסורין. אלא רבי אבא
שאם נוטעם הראוי ואי בעי אותשל עליהם
הוי להו כדשולי ואין בטול ברוב. ודרי תרומה
דאי בעי אותשל עליה ובטל ברוב בתנן סלה
תרומה טמאה שעלה לפתות מאתה חולין
הרוקב הוא לטמאה אלא אמרו בתרומה ביד
כהן יסקינן דלמא מצי אותשל עליהן כו' נמסיק שם
הקדרא שאם נוטעם דאלה לאותשולי עליהן
משום דדן. תרומה אחו מצוה לאותשולי עלה
הדרי מבואר דכל היכא דרשלן אינה היתר
דו אינה מעשה ונלה הוי לה דשולי. ונלה
הוא תיתן דאלשרמל מותר בתרומה שנתבטלה
בקו כיון דאין לו היתר אי מעשה אבל בתנן
טמא הריק מותר בתרומה שנתבטלה בקו הוי
לה לגביה דשולי דהוא אוסר לה היתר בטבלה
אי מבערב שמש לטבול ואוכל לאד דסל דטבלה
בגינה מלוה בשבת דאל קנ ובוודאי דאל פ"ת מלאכה
ומפיל לאד דסל דטבלה בגינה לאו מלוה אי בבל
בבקל נחו מצוה לטבול לתרומה לתפילה ותיקון
דלתפילה סגי בזיק שאובין. אבל לתרומה פסול
בזיק שאובין. ועיד הוא כתן שאין מצוה לטבול
לתרומה ולתפילה לעכשיו. ובפרט אם נמצא
בטומאתו דבעינהו על טומאתה מה"ת אלא
ואין מצוה לטבול והוי לה דשולי ואלא אם
תרומה אי יכול להוות דשולי אי משום
מצוה נמי בתנן טמא דהיינו בא מגלגל
אי הדין בהמבר שמש. ואלא יהא אסור
בתרומה שנתבטלה בקו משום דשולי (ב) ול
להקשות על הקדרא ובאות דאל פ"ב אמר אמאמ

הרשם הקודמת חטאת טמאה שטבלה בזיה
הסכוכות של חטאת טהורות הרי לה כו' אבל
אחונה של חטאת טהורות שטבלה בזיה
הסכוכות של חולין דה"ל לו מעלה. ופריק הקדרא
מ"ש רישא מ"ש סיפא ומשמ דלו סיפא משום
דהוי לה דשולי ופרשי דאותר לכתן ונאמר
הקדרא דהוא דלו בדרבא הוא לחולין אי לכתן
משרה שרי אי לאשרמל לעולם אסור כו' מ"ש ונאמר
לו מאי קאמר הקדרא דדלו בדרבא הוא הוא דאמר
יכולין לאונאי כתן שטבלה החטאת טהורה
לכתן לחמ דאשרשו אסור לו לאכול ולשרב שמש
יהיה לו מותר לאכול. וקשיה גו מאביא לכ
הרחלוה השלם באות סימן שמ"ז סע' ב' בשם מהרש"ל
בישש של ובאות ע"ש. אבל לפי דברי שרה
הלק הכל דס"ל דאמאי אמרינן דשולי רק בדבר
שהוא אסור מחמת עצמו אבל דבר שאסור מצד
הדין בהוא לגו אמרינן דשולי אלא מאכל הטוב
הוא שרא קושות דלפי קושטא יהיה בא
ההיתר ע"י הדין והיכא דהיתר באי ע"י
הדין לאו מוקרי דשולי לפי דברי שרה"ש ודין
לא מיקרי

אמנם סברת השרה"ש בזה שרוצה לומר דדבר
שאסור מצד הדין לאו אמרינן דשולי הוא עדיף
מהקדרא דשבת דדל לה שאבוא בזיה לקן ב
בגם הקונטרס דשם ניכת מאפילו דדבר שאסור
מצד הדין לא אמרינן דשולי אלא קושות המאכל
ר"מ"ו נל עכ"ל שהו קושות בינוה אינו דבר
ובתחילה אבאר דברי השרה"ש בזה שכתב
דר' יוחנן סל דאלו אמרינן דשולי רק בדבר
שהוא אסור מחמת עצמו כגון חלב נדם אבל
בדבר שהוא אסור מצד הדין לאו אמרינן דשולי
ושמע מדבריו דר' יוחנן סל מיקר דינא דדשולי
ירק בדבר שאסור מצד הדין סל דלאו אמרינן

דשולי אבל בדבר שהוסיר מחיות עצמו סל
הציקר דינו דד שולי. ולכאורה יש לו
סתירה של דברי שרה"ם מהגמרא דפסחים דר"
יוחנן לתוס"ל כלל הדין דד שולי. דלותו
בפסחים דף כ"ב ור' יוחנן אומר חוץ בגינו
בין בעומ בין שלו בעומ אוסר בנותן טעם.
שלו בעומ בין בגינו בין שלו בגינו מותר. חוץ
בעומ בין בעומ בין שלו בעומ בנותן טעם ר' יוחנן
לטעמיה דר' יוחנן ורש לקיש דאמרי תרוויהו כל
אוסורין שבתורה בין בגינו בין שלו בגינו בנותן טעם
שלו בעומ בין בגינו בין שלו בגינו מותרין כי שעין
כו' עכלש הגמרא ואלא כיון דר' סל דשלו בעומ
מותר כרש אלא לר' יוחנן דחולק לאמר הפסח מותר
והוי חוץ דשולי. ואלא קשה לר' יוחנן אמה יהיה חוץ
בעומ בגינו במתן טעם והא כיון דר' יוחנן סל
כרש דחולק מותר לאמר הפסח כרש אלא הוי חוץ
דשולי ואלא הוי קשיא ר' יוחנן לאמר דחולק אד
בעומ בגינו אוסר בשלו. אלא אלא כל דר' יוחנן
לתוס"ל כלל הוי בגינו דד שולי. וכן משמע בשלחנו
בשלחנות בפסחים דף ועיני אומר דהא כו' יגל הרבן
בשלחנות ואלא הוי ר' סבר לאמר בעומ מותר כרש
ובעומ אומ אוסר בשלו יש להשיב אמר לך
ר' פלוני רבנן עליה דרבי שמעון דאמר בטס
שבמלוה בברוותו ואותו בעדריס כל דבר שיש
לו מתירין כגון הטבל ומעשר שני ותרשלו נתמ בו
חכמים שעיר ואמנו דאמרי ברבנן אבל דהא
אמר ר' יוחנן כל אוסורין שבתורה בין בגינו בין שלו
בגינו בנותן טעם חוץ מטבל ויין נסך והוי טבל דבר
שלו הוא ולא לבולותו מן הכלל כולותו בו כו' האמן
מן כ"ו בטס עכ"ל מעכלש הרבנן אלמא דסל לחומר
דר' יוחנן סל בס דבותו בטול דשולי ובטסוקתו
עכ"ל פירש השמש אות הפולל מפורש ותוך —
ואוכה לטשמע מינה דר' לו סל דין דשולי ד
דאותו הטם ר' נר"ל דאמרי תרוויהו כל אוסורין

שבתורה בין בגינו בין שלו בגינו במתן טעם חוץ מטבל
ויין נסך. בגינו בעשהו ושלו בגינו במתן טעם ומאמר
הגמרא תניה כוותה דר' נר"ל כל אוסורין שבתורה
בין בגינו בין שלו בגינו במתן טעם חוץ מטבל ויין נסך
בגינו בעשהו שלו בגינו במתן טעם ונפרש הגמרא בשלו
יין נסך משום חומרא דעכ"ל אלא טבל ע"ל ומשמ הגמרא
בהיתירו כך אוסרו אם היתירו בעשהו נשאל אמר
שמואל אלה אמרת פוטרת אות הבדו ובי הינא דבל
שהוא חשוב להיתירו חשוב גמי לאוסור אבל שלו
בגינו לכי לאמר הכי. אלמא מ"ס לר' נר"ל דכל אוסורין
שבתורה בין בגינו בין שלו בגינו בנותן טעם חוץ
מטבל ויין נסך בגינו בעשהו ושלו בגינו בנותן טעם ואלה
קאמר הגמרא תניה כוותהו דר' נר"ל וקאמר הברייתא
משום הכי טבל בגינו בעשהו משום דהיתירו כך אוסרו
דנסך שהיתירו בעשהו כך אוסרו בעשהו ואל"ג אם
דקאמרי ר' נר"ל טבל בגינו בעשהו גמי משום טעם דה
דנסך שהיתרו בעשהו כך אוסרו בעשהו אלמא —
משמע בפירוש דר' יוחנן לא"ס כלל הטעם דדשולי
ואל"ג אלא לכאורה יהיה נחה דבסי שמהו מכל הנ"ל

אברהם

אברהם לאחר הסיון נוסף לומר דגם ר' יוחנן סל הך טעמא
דד שולי ד"ל דגם הברוותא סל טעמא דד שולי
כמו שאמר הירושלמי דטעמא משום דטבל ושלו יתרין
וכל דשולי אפילו באולפן לו בטול כגון טבל ושביעית
ומעשר והקדש בעשהו בגינו ובקשיא לך אמאי קאמר
הגמרא הך טעמא דהיתירו כך אוסרו ל"ל דגם הקשב
הקשה שם התוספות דה"ה טבל כו' וכתבו שם התוספ'
ל"ל דלדברי תרוויהו כו' אל"ל מכ לומר דגמרא דלן
לו פלוגא אלהירושלמי וכן משמע בפירוש הגמרא דלן סבר
להו טעמא דדבש שולי על טבל. דבעדריס עדיפא הגמרא
בפירוש הך טעמא דדבר שולי על טבל. דאותו הטם
דף ט"ו דתשמ"ל ד"ש אומר כל דבר שיש לו מתירין
כגון טבל ומעשר שני והקדש ותדשלו נתמ בהן חכמים

שאמר לו דבשם שאין לא אתרין כו' אלמלא דעם סתמא
דגמרא דאין ע"כ סל"ל הך טעמא דדבשם שיש לו אתרין
אל טבל ומ"מ עכ"ל לומר דהגמרא דמ"ל לא פליגי כלל על
הירושלמי דעם הגמרא דמ"ל סל"ל הך טעמא דדשילו"ל אלא
דושלים הכי הבינא הגמרא בהשכר אות הפרטל הך
טעמא דבהיתרו על אוסרו ושאינ דלדינה תחלויה
טעמא כדקאמרי התוספות ומ"מ נכ"ל לפרש"ל בדבר
בדברי ר"יוחנן הכי דושלים הכי קאמרי ר"יוחנן נרש
לקיש חולק ומבל דין בישהו ושאינ הך תרי טעמא (א"ל)
ושאינ הך טעמא דקאמר הגמרא דבהיתרו על אוסרו
(ב) ושאינ הך טעמא דדשילו"ל כדאמר הירושלמי. —
דר"יוחנן ורישלקיש סתמא קאמרי חולק ומבל בישהו
ביון בישהו ומ"מ נכ"ל לפרש"ל ע"כ בדבריהם דשאינ
הכי קאמרי חולק ומבל ביון בישה ושאינ הא תרי טעמא
ושאינ דבהיתרו על אוסרו ושאינ טעמא דדשילו"ל —
ונמ בבריתא נמי נכ"ל לומר לפרש"ל כן דשאינ הכי
קאמר הבריתא חולק ומבל ביון נסק ביון בישהו ושאינ
הך תרי טעמא. דבבריתא נמי סתמא קאמר. ומ"מ
כיון דאסקינן הגמרא דלן לו' פליג על הירושלמי דבבריתא
דבבריתא. ור"ל ור"ל סל"ל ע"כ לפי הך טעמא דדשילו"ל ושאינ
דבבריתא ור"ל ור"ל סתמא קאמרי דושאינ הכי קאמר
הגמרא הך טעמא דבהיתרו כך אוסרו ושאינ בלדינה
תחלויה נקאמרי התוספות אל"ל נכ"ל לומר בלא פליג
ר"יוחנן על הגמרא דבבר שאל לו אתרין. ומ"מ
לפי דבסוגיא אינה שפיר כהנן דבשי בישהו. רק
שהשיבו אחלן לר"יוחנן בין דבשם שהוא אוסר אחרת עצמו
לדבשם שהוא אוסר אלא הגמרא בלא אמרינן דשילו"ל בדבר
שהוא אוסר אלא הגמרא רק בדבשם שהוא אוסר אחרת
עצמו כגון חלב ודבש אינ אמרינן דשילו"ל. אבל לבאמה
נשה כיון דאסקינן דעם ר"ל סל"ל הך טעמא דדשילו"ל
אמאי לא נתשיב עם חולק בדשילו"ל דהא ר"יוחנן סל חולק
למאר הפסח אחרת כו"ש ומ"מ הא עם חולק דשילו"ל דגמ"ל
נשה דכנכ לומר דר"יוחנן סל כבעיה הראשונה —
שהתבאר הרמ"ל בו"ד סוף נ"ב ס"ו ד' שכתב שם הרמ"ל

דדבשם שיש לא בהיתר וחיצם ונאסר לשם הבאה כגון
חולק בפסח לא נקרי דשילו"ל ומ"מ אמר שפיר הא דר"
הכא דר"יוחנן סל דחולק לאחר הפסח אחרת כו"ש אמ"
נקרי חולק דשילו"ל אשם דחולק חוצם ונאסר לשם
הבאה. ומ"מ לפי דבסוגי שאתה אחלן לר"יוחנן בין אשם ה
דבשם שהוא אוסר אחרת עצמו לדבשם שהוא אוסר אלא
הגמרא דלא אמרינן דשילו"ל רק בדבשם שהוא אוסר
אחרת עצמו כגון חלב ודבש אבל בדבשם שאוסר אלא הגמרא
בהא סל לר"י דלא אמרינן דשילו"ל דכיון דאחרת עצמו
הוא אתם ובאם שנאסר בו אין לו היתר עולמית —
דדוקא נבי בולה שנלבה בונל חשוב דשילו"ל הואל
ולא היתה לו שעת הנושה הוא כאוסר עצמו אב
לפי אם חולק נמי לא הוי דשילו"ל הואל ואוסרו אלא
הגמרא ונם חולק היתה לו שעת הנושה ושה שפיר
לא נתשיב ר"יוחנן חולק בהדי טבל ויין נסק דיקי דשילו"
אשם דחולק לא נקרי כלל דשילו"ל כיון דחולק הוי אוסרו
אלא הגמרא ונם היתה לו שעת הנושה. ולפי
זה שבאמרת דר"יוחנן סל"ל הא דינא דדשילו"ל
דבבריתא ור"יוחנן נרש לקיש בפירוש השונה אות
הפרטל סל"ל הטעם דבהירושלמי דשה"ל הוי טבל בישהו
אשם דטבל הוי דבשם שאינ אתרין כלל ונם זה
שלא תשיב ר"יוחנן חולק בהדי טבל ויין נסק דגם חולק
הוי בישהו ~~ואחרת לחולק דא~~ כיון דגם ר"יוחנן סל
הא דינא דבדבשם שיש לו אתרין. ואשרתו לחולק דאמ"

לגי מיקרי חולי דשולמ"ן משום ב' טעמים א' משום
דבעינן לומר דרי"מ סל בדעה הראשונה שהובאו
הרמ"ן ביומ"ב דחולי לגי מקרי דשולמ"ן משום דחולי
תולדה ומאסר לשנה הבאה ב' הואיל וחולי
אסור מצד הדין ואם היתה לו שעה הבושר ומצ"
ניחא דז מה דקאמר ר' יוחנן דחולי בעמא באומן בנוס
ולגי קאמר בשהו הלא דרי"מ סל כדש דחולי לאחר הפסח
מותר והוי עכשיו לאומר חולי בעמא באומן בשהו-
משום דחולי לגי מקרי דשולמ"ן אל משה קאמר דחולי
בעמא באומן בנוס כ"ט ואינ לפנ"ז ניחא דז
שפיר עיקר קושיה מלמה מה שראוה אחרונים
באחרונים שמקשים כולם על הרמב"ם ז"ל בזה דס"ל
דחולי הוי דשולמ"ן וכן איתא ברן בפסחים וגל
וכן בלשון הרמב"ם ז"ל בפ ט"ו מהלכות מלכות א
אסורה שאיסורו של חולי שאסור בכל שהו ש טעמא
טעמא משום דהוי דשולמ"ן דנפשו ניחא דאית
ר' יוחנן פסחים דף כ"ט דס"ל דחולי בעמא בין
באומן בין שלא באומן בנוס אלמא דרי"מ סל דין
דשולמ"ן דאם ס"ל לרי"מ דין דשולמ"ן היאיך קאמר
דחולי בעמא באומן בנוס דהא ר' יוחנן ס"ל ל"ב כדש
דחולי לאחר הפסח דין אסורו אלא נמי דרי"
סל דין דשולמ"ן הוה חולי דשולמ"ן. אבל
לפי מה שכתבתי נתה שפיר וסרה מהר קושיות
האחרונים ז"ל על הרמב"ם ז"ל דלעולם אומר לק
דר' יוחנן נמי ס"ל הטיעם דינא דדבש שיש לו
מתרין כמו שכתבתי רק נמי חולי לגי דבש
שיש לו מתרין משום דנוס לאחר דרי"מ סל כדעה
הראשונה שמובאו הרמ"ן אז פשטה"ו. דשלום
הוא ב' טעמים לגי מקרי חולי דבש שיש לו מתרין
אבל בעלמא אין הכ"ל דס"ל לר' יוחנן הטיעם דינא
דבר שיש לו מתרין דלגי בטל אפילו בחולף דלגי
פליג ר' יוחנן על טיעם דינא דדבש שיש"ל רק ס"ל
טעמים הנ"ל. אבל הרמב"ם ז"ל ס"ל כהוש חולין
שהבאו"ן שם הרמ"ן דחולי הוי דבש שיש לו מתרין

ומם הרמ"ן ז"ל ופירש דלגי שיק דהוש חולין הוא הרמב"ם
מ"ש. וסברת של שטה"ו ז"ל הי' מתה כמו שכתבו אלה
לגי בעם הקושרים לכן שפיר ס"ל הרמב"ם ז"ל דחולי
אסורה בכל שהו משום דהוה דבש שיש לו מתרין. ומה
מצינו לטעמא הראשון לחולק קושיות המלון דרמ"ן ז"ל
ולדחות דבשי שטה"ו ביה דס"ל דדבר שאסור מצד
הדין לגי מאמרינן דבש שיש לו מתרין —
מנ"ל

והנה דוש להקשות שם קושיות מלמה
מ"ש לשיק להבין דמאמרינן מלמה קרין
כ"ו משמה שהבהמ נכנסין לאכול בחרמתן
עד סוף המשמרה הראשונה דברי ר"מ
וקשה לו אמאי מחמיר ר"מ דאסור לאכול עד
לה"כ הא ר"מ ס"ל דרבנן ובעמה"ג
דרבנן דר"מ ס"ל בבולם דף ל"ד דאינגל
בעינגלון עולה ומאן דס"ל דעיקול בעינגלון
עולה ס"ל דתרומה בעמה"ג דרבנן בדאיתא
בובמות דף פ"ו ובשבועות דף ט"ו בתוספ"
ד"ה דכו' דר"מ נמי מודה דר"מ אית לה
דתרומה בעמה"ג דרבנן. ומ"ל דשמתמן
דקמא משמה שהבהמ נכנסין לאכול בתרומתן
נמי ר"מ הוא מ"ל כמאן דס"ל ר"מ דתרומה בעמה"ג
היה דרבנן ומ"ל אמאי מחמיר ר"מ דמאן הבהמ
נכנסין לאכול בתרומתן אלא ושתחשב דהוא
לה"כ הוא לגי הלה רק סבש דרבנן וסבש דרבנן
לקולא ב' גם על זה הלומר נכון להקשות
על ר' יוחנן דאיתא בשבת דף לה' אמר רבה
בב"ח אמר ר' יוחנן הלכה כ"ר יהודה לטמא-
שבת והלכה כ"ר יוסי לטמא תרומה בשלמה הלכה
כ"ר יהודה לטמא שבת לחומרא אבל לטמא תרומה
~~בלתי ולכלי בהמה תרומה עד בשלמה~~ אלו הוא —
אמאי לטמא טבילה ספיקא הוא אלא לאכילת
תרומה בלא אכלו בהמה תרומה עד בשלמה

בהשמ"ר דר' יוסי ותוספות בדב"ה אלא לשמעון אבולה
כ"כ כתבו דאפילו בתרומה דרבנן אחמיר ר' יוסי
דאלא אבלו כהעלם עד דשליש בין השמשות דידיה
ונעלה לו דהאי ר' יוחנן סל"ל ביבמות דתרומה בגיהנ"ם
דרבנן ואל"כ כיון דסל"ל דתרומה בגיהנ"ם דרבנן
אמאי פסק ר' יוחנן דלשיק להתרומה עד דשליש
בין השמשות דר' יוסי היינו לא הוי רק מספק דרבנן
ומפיני דרבנן לקולא. ותמוה כ"ל לתוס'
הרא"ש בשם ר"ת בשיב טעם ודעת דבבא השל"
ביד סימן ק"ו בבגדי כ"ס כ"ל פסק היבמות דאיתתיה
אוסרת לו אמרינן סד"ר לקולא רק היכא
דלא אתחזק אוסרת. אבל היכא דאיתחזק אוסרת
אפילו בסד"ר לא אמרינן לקולא. ואל"ל הא' מי היכא
דאיקבע מי לא אמרינן סד"ר לקולא משום דאיקבע
ואיתחזק חד דינא אית לה' ומי היכא דאיתחזק
אוסרת לו אמרינן לקולא אפילו בסד"ר הא' היכא
דאיקבע אוסרת מי לא אמרינן לקולא אפילו
בסד"ר. ואל"ל מתרץ שפיר ב' הקושיות הל
משום דהאי בין השמשות הוי מי איקבע אוסרת
והיכא דאיקבע אוסרת לא אמרינן סד"ר לקולא
ואל"ל מחא שפיר ב' מחיו דאין מחמיר ר' דלשיק
להתרמן עד שתשק. הקשה דהוי סל"ל דתרומה
בגיהנ"ם דרבנן והיה מספק דרבנן ובמספק דרבנן
אמרינן סד"ר לקולא. וא"ל היכא כיון דבהשמ"ר הוי
כמו איקבע אוסרת והיכא דהוה איקבע אוסרת
לא אמרינן סד"ר לקולא. ומן מי מתמלא קושית
השמה שהקשה על ר' יוחנן דהאי כיון דר' יוחנן
סל"ל דתרומה בגיהנ"ם דרבנן ואל"ל אמאי פסק
ר' יוחנן כר' יוסי לרמן תרומה דלשיק להתרמן
עד דשליש בין השמשות דר' יוסי דהוי לא הוי
רק מספק דרבנן. ובמס' דר' אמרינן לקולא. דבא'
משום דבהשמ"ר הוי מי איקבע אוסרת והיכא
דהוי איקבע אוסרת לא אמרינן לקולא אפילו במס' ד'
משום הכי מתמיה ר' יוחנן דלשיק להתרמן עד
שתשק משום דאיקבע ואיתחזק חד דינא אית
לה' לתרוייהו ומי היכא בינוק דאיתחזק
אוסרת לו אמרינן סד"ר לקולא הא' בינוק ד
דאיקבע אוסרת מי לא אמרינן סד"ר ו ומן דאלה אית
לי להבאי חמיה דר' יוסי סל"ל דהיכא דאיתחזק
אוסר לו אמרינן ספיקי דרבנן לקולא דאיתא
בינוקות פרק ב' מ"ג והבאה מושב גו אם
בעמרובין דלא לה' מב. אבל בטומאה לה כלון

דיקא משום דאיקבע בדוק. אבל אם היה ספק
אם בדוק או לא. היה אינו לחומרא אלא
אפילו בסד"ר לא אמרינן סד"ר לקולא רק היכא
דלא אתחזק אוסרת. אבל היכא דאיתחזק אוסרת
אפילו בסד"ר לא אמרינן לקולא. ואל"ל הא' מי היכא
דאיקבע מי לא אמרינן סד"ר לקולא משום דאיקבע
ואיתחזק חד דינא אית לה' ומי היכא דאיתחזק
אוסרת לו אמרינן לקולא אפילו בסד"ר הא' היכא
דאיקבע אוסרת מי לא אמרינן לקולא אפילו
בסד"ר. ואל"ל מתרץ שפיר ב' הקושיות הל
משום דהאי בין השמשות הוי מי איקבע אוסרת
והיכא דאיקבע אוסרת לא אמרינן סד"ר לקולא
ואל"ל מחא שפיר בחמיו דרבנן אמר ר' דלשיק להתרמן עד
שתשק משום דאיקבע ואיתחזק חד דינא אית
לה' לתרוייהו ומי היכא בינוק דאיתחזק אוסרת
לו אמרינן סד"ר לקולא הא' בינוק ד
דאיקבע אוסרת מי לא אמרינן סד"ר ו ומן דאלה אית
לי להבאי חמיה דר' יוסי סל"ל דהיכא דאיתחזק
אוסר לו אמרינן ספיקי דרבנן לקולא דאיתא
בינוקות פרק ב' מ"ג והבאה מושב גו אם
בעמרובין דלא לה' מב. אבל בטומאה לה כלון

אל כל אוכלים טמאים ושתה משקים טמאים. בתו
ראשון תחה ורבי בנים שאובין אין שפלו על
ראשון ועל רובו ג' מים שאובין ורבי ושפל לטבול
ספק טבל ספק לא טבל אפילו טבל ספק ש בו א"
סאה ספק אין בו ז' סאה. ב' מקואות אחד ש
בו ז' סאה ואחד שאין בו טבל באחד מהן ואינו
ובעי בחילוף מהן טבל ספיקו טהור ר' יוסי ו
מטמא ופירש הרשב"ם שם וגם ובולן מיה דבר
שלגרו בו תנאים כו' ר' יוסי מטמא ומפולו בטומאה
דרבנן משום דקבורה בתקרה טומאה דדאורייתא
ספיקא לטמא לטמא בגין ספק אוכלים אולמ
אכל הרי ספקו לטמא אלו עכשיו אכל אוכלים ט
טמאים ספק נגע בכיסר של תרומה ספק לא נגע
הרי ספק לטמא בהא מטהר ר' יוסי דאין בין
בתקרה טומאה ערבלש הרשב"ם גל עיש אלמא
דס"ל לר' יוסי דהיכא דאיתא חזקה עכדה
לא אלמשן לקולא אפילו בסדר. וכן משמע
בוסכת ידים דס"ל לר' היכא דיש להקל
אוסר לא אלמשן סדר לקולא דאיתא בוסכת
ידים פרק ב' מד. ספק נטלה בהם אלבה
ספק לא נטלה בהם אלבה. ספק יש בהם
כשעור ספק שאין בהם כשעור. ספק טמאים
ספק טהורין טהור ופא שאומרו ספק הידים
לטמא ולטמא ולטהר טהור. ר' יוסי אומר לטהר
טמא כו' ופירש הרא"ש כיון שהיא בתקרה
טומאה לא טהרו וספק דאין ספק אוכלין ודאי
ודאי טומאה אלא משום בפירוש דר' יוסי ס"ל
דהיכא לה תקרה אוסר לא אלמשן סדר לקולא
וכן משמע מי אמרו דאמרו בגין לו דהיכא
דיש לה תקרה אוסר לא אלמשן סדר לקולא
דאיתא הטם. רבא אומר הטם היינו טמאים
דר' הטמיד טמא של תקרה ואומרו לא טבל כו'
ופריק הטם הטמאו פ פירות מי הטמיד
טבל של תקרה ואומרו לא טבל נמצא כו' עיש

אלא משום דסבר שהבאתו. דר' יוסי מתיר לא
בסדר אם היתכן אוסרתו כמו שאומר לעשן אקה
ומפולו בטומאה לה אמרו ר' יוסי בספק טבל אחד
בשאר ספוקות דיתשב שם. ועכל הא הלוותה
שהבאתו משמע כהשל"ך דהיכא דיש לה תקנה
אוסר אפילו בסדר לא אלמשן לקולא. וכן השל"
אפשר שם סל"ב כ' אבאמר הלה מרבין ומסיק
שם השל"ך דר' יוסי מתיר אפילו באיסור דרבנן
שאין לו עיקר מה"ת עיש. ומלך לפל"ג מרשרף
הוטיב קושיה ב' אמרו ספק ר' יוחנן בשיק
להתמן וספק עד דשלים בין השמשות דר' הא
לא הלי רק סדר ובספק דרבנן אלמשן לקולא
דאלו כיון דאוקבע אוסר לא אלמרינן סדר
לקולא דר' יוחנן אלובם דר' יוסי אמר. ור'
יוסי אפשר ס"ל היכא דיש לה תקנה אוסר
מתירין אפילו בספיקא דרבנן. והשל"ך פסק
שם בס"ל כ' כרי' ואוקבע אוסר ותקנה אוסר
תד דאיתא אות לה לתרוויהו וכי היכא דאיתא
ר' יוסי היכא דיש לה תקנה אוסר בלא
אלמרינן סדר לקולא הל גבי אוקבע אוסרתא מי
מתיר ר' יוסי בלא אלמרינן סדר לקולא היכא דאוקבע אוסרא

אלא

אלא משום דסבר דאיתא עדיה לי כהרשב"ם ס"ל
דסדר אפילו היכא דאיתא דאיתא אוסרתא מי ו
אלמשן לקולא עדיף בהשל"ך ס"ל דסדר
היכא דאיתא דאיתא אוסרתא לא אלמרינן סדר
לקולא. ונל הא תנינא שהבאתי להשל"ך ומה
הרמב"ם שכתב השל"ך גופא יש לדחות
ובתחילה אשוב להרמב"ם שהבאתי להשל"ך ו
ומתל אביו בעצמה הוא תקנה להבשל בלא
כהשל"ך ומה הבין כל הקושיות הל לדבריהו
ואתה נבון להשיב על כל הרמב"ם שהבאתי
להשל"ך על תרשמן ראשון ועל אחרון אחרון

ופה התלו בתנאי גדרי וגמלו. הנה אי״ז זה שכתב
בשו״ת דיבון רמ״ה לשיטת הש״ך דהיינו דר
דאורייתא אוסור לו אמרינן סדר״ לקולא דהא
בדיקת חלב דרבנן ומפה דונקו ושיק דתגרתו
בדיוק אבל אם היה בתנאי ספק אם היה בדיוק אז
לא אגלינן לחומרא אלא ושאר דברים שהוא נפל
דהמירא אינו בבטול ונלו לו אנפ זה שאור
המירא בסוף הסומנו כיון דבדיקת חלב דרבנן
אלא אינו בטיות המירא בבטול ולא הי אלא דרבנן
אלא דרבנן אלא. זה הרמ״ש לא ושאר כן דעת
הרמ״ש יש לא בירו אומה ערב נמצא בם
ולהרב יגל הרמ״ש ולא אופשוטו הא בטיות
ומה שיכול לבטל והוי ספיקא דרבנן ואגלינן
לקולא. הרי עיה דהמ״ל דהרמ״ש אפרש ד
דהבטיות המירא אינו בלא בטול והוי ספק
ודאי אבל בבטול לא היה שום ספק להמירא
ואפילו אם תגרתא בדיוק אלא אגלינן לקולא. ואלא
ואלא אדרבה ושאר אינון שלא כדברי הש״ך
שהרי בנאן איתתקון אוסרא ומפה״ל אם הוא
דרבנן אגלינן בספק לקולא. ומה שאור המירא
בסוף הסומנו כיון דבדיקת חלב דרבנן. לא
קאי אלא על בטל בטיות המירא אלא קאי על
הבריתא שאור הכל נמצאנו כ״ו עיק לאוקמי
בבטול. אבל הבטיות של המירא אינו בלא
בטול ודהאלך הרמ״ש לאור דבטול אם כן
ושאר דאינון לא בטל. ועיד עמה לו ודאי
דאפילו אי אמרינן דהבטיות המירא אינו בלא
בבטול ולא הוי רק ספק דרבנן ומפה״ל דונקו
ושיק דתגרתו בדיוק אבל אם היה ספק הוי
אגלינן לחומרא ואלא אופה שפיר הש״ך דהבא
דאיתתקון אוסרא לא אמרינן סדר לקולא אלא
אם כן אינו לפי מה שכתב הנקיד ושיק
של הרמב״ם בדין ט״ו בדורן של עלה ואחר
של חלב ובאו מכבר ונטל ולא נמצאנו אם

נטל חלב או אם נטל עלה ונכנס לבית בדיוק
עיק לחדיר ולבדיוק וכן הבאיתו המתבר מאות סיון
אלל ס״ל אי״ו וכתב הרמב״ם דאולא בספיקא דרבנן
כגון עיק בדיוק ושאר והרמב״ם שופרש הכ״ט
בדורין של עלה כ״ו דאוריתא שבטל ולא הוא רק
ספיקא דרבנן אי״ו עיק בדיוק וכתב הא״ו
הטעם לזה ושיק דתחלת תגנתא היה בבדיוק
על הספק לכן החמירו בספיקא ודאי ושאר ס
ספיקות של דבריהם וכן הבאיתו הא הט״ל שם
סל אי״ו עיש ואלא לפי דאפילו אם נמצאו דבריהם
המירא המירא אינו בבטול ולא הוא רק סדר״
ומפה״ל דונקו ושיק דתגרתו בדיוק ושיק הכי
אגלינן לקולא אבל אם לא היה תגרתו
בדיוק אלא היה ספק היה אגלינן לחומרא
אלא ושאר דהיינו דאיתתקון אוסרא לא אמרינן
סדר״ לקולא כבשל״ אי״ו לא כתב להבאיתו
להספק אחוש לגבי שאר אוסרין דדונקו גבי חלב
אמרינן דהיינו דאיתתקון אוסרא לא אמרינן סדר״
לקולא ושיק דתגר ספיקא ודאי ושאר ספיקות
של דבריהם המם דתרוויהו ספיקות דרבנן כ
ובכתב הא״ו והט״ל ושיק דתחלת תגנתא
היה בבדיוק אל הספק לכן החמירו בספיקא
ודאי ושאר ספיקות של דבריהם אבל בשאר
ספיקות דרבנן גם לגבי אפילו היינו דאיתתקון
אוסרא אי״ו אמרינן סדר״ לקולא. ולפי״ז סרה והמ
הרמ״ה הראשונים שכתבתי להש״ך עהל ה״
חלב ועלה דכתב של הרמב״ם בבדין אם רוה
מכבר נמנס וכנר בפיו אומה שאל״ל
ונלו פרירין בבית אומה״כ עיק לבדיוק פעם
ב״ וקלור הא״ל דהא בבא אינו אפילו בבטל
ומפה״כ לא אגלינן לקולא ושיק אמתא דאתתקון
אוסרא כמו שהבאתי לעיל. ואלא ושאר אחלו
דסובר הש״ך דהיינו דאיתתקון אוסרא לא אמרינן
סדר״ לקולא. אבל לפי דבריהם הכל אינו שום ראיה

מהו"ל להשל"ך דכתב לומר דאם הו"ל סל דלבי
שאר סדר"ו אומרים סדר"ו לקולא אפילו היכא
דאותחזין איסורא אלא דמי הם ספיקא
דאתי לשאר ספיקות דרבנן דאם שלא הם
הוה מדבריהם אלא דאם תעלה היה חלת
הנאתם היה בהדיקה על הספק לכן התירו
בספיקו גם אם תעלה הוי אלא סדר"ו אבל
בשאר ספיקות דרבנן לכי לומר הכי נמי
לומר דאין הל"ך אפילו היכא דאותחזין איסורא
מ"מ אומרים סדר"ו לקולא ב' זה שהבאתי
ראיה להשל"ך דהיכא דלא" אותחזין איסורא
דלא אומרים סדר"ו לקולא מהא דאמרינן פרק
ג' מ"ב דחולין אשם דאם בדרבנן אחשיר בספק
אם היתכן איסורו כמו שאומר לעצמו אינה מיתה
בתמתא דאפילו בטומאה קלה טמאו ר' יוסי
בספק טבל ואם בשאר ספיקות דאתשב שם –
דאי"ל דבהו דיקא לר' יוסי אבל לדידן דקי"ל
כר"ו דבטומאה ספיקא טהור. וכמ"ש הרמב"ם
ז"ל בפ"ו והלכות אבות הט"ו. ועיין ותשר
דר"ו טהר אפילו בהכ"ל דהיכא דעבל לזה
דיש תנאה דהעמד טמא על תנאתו ולא חנאתו
אינה כדאוקמי רבא הא אם בעי חבין הכי בארה
שלא עבד דיש"ה טמא ר' יוסי ואפ"ה רע"ו
טהר. הכא שיש תנאה איסור. אלא דקי"ל
כר"ו דאמרינן סדר"ו לקולא אפילו היכא דיש
תנאה איסור והא"ה בבל ספק דרבנן דמ"ש
טומאה מאיסור ואין איכא שום להדיא בעלמא
דרמו דר"ו אדר"ו דטהר בארה בטומאה
קלה ופסול בעירוב ומשום התם הקילו דספק
ר"ו אורבנן דאורייתא אלמא דמשמע דאלו
היה ספק ר"ו אורבנן דרבנן הוה אנשיר
בעירוב כמו בארה אל"ל לדידן דקי"ל אורבנן
דרבנן והלכה כר"ו בארה אל"ב כשר בעירוב
אפילו היכא דיש תנאה איסור כמו בארה. ואין

הרע"ב ז"ל נסיק שם דאין הלכה כ"ר יוסי אלא
דהלכה כר"ו בארה. ועם זה שהבאתי ראיה
להשל"ך מתוספתא דמסכת ידים פרק ב' מ"ד
דקאמר תל"ל ספק הידים לטמא ולטמא ולטהר
טהור ר' יוסי אומר לטהר טמא אלא דר' יוסי
סובר דאפילו בדרבנן אם יש תנאה אינה
לא אומרים סדר"ו לקולא. דהו אל"ל דיקא דר"
יוסי. ועם כל"ל לא פסקינן כר"
יוסי כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בפ"ו והלכות
ברכות הלכה ט"ו. וכן הרע"ב ז"ל נסיק שם
דאין הלכה כר' יוסי אלא כרבנן דספק ספק
הידים לטמא ולטמא ולטהר טהור וכיון דפסקינן
בהדק תרתי דתתמתא דקאמר פ"ב מ"ב
ובהדק מתמתא דידים פ"ב מ"ד דאלא כר'
יוסי אלא כרבנן דאנלינן לקולא אל"ל אלא
דאלא דאורייתא סדר"ו לקולא אפילו היכא
דיש תנאה כנ"ל. ואבל אינה
לכאורה קשה לו על דברי מהתבר בו"ד
הלכות אבות סימן ר"ו סעיף ע"ז שפסק
שם המתבר אם טמא שיר לטבול. ספק טבל
ספק לא טבל. אפילו טבל ספק יש בו מ"ה
ספק אין בו מ"ה. שמ אבות אחד יש
בו מ"ה ואחד אין בו. טבל באחד מהן
ואינו ודאי באינה מהם טמא לפי שהטמא
בחנאתו עד שודאי שטבל כראוי אלא אם
בספיקא דהמתבר פסק כר' יוסי וכן הל"ל
שם סל"ן פ"ו דה"ל לפי שהטמא בחנאתו כו' כתב
שם על הא דכתב המתבר לפי שהטמא
בחנאתו ונתב שם הל"ל הולרך לנף
אל"ל דספיקו דאורייתא לתנאתו אפילו בלא
חנאה לריעותא לפי שכאן אינו אפילו
בטומאה קלה דרבנן דאלה תיפוק לי' ה
דספיקו דאורייתא לתנאתו ולזה לי' הטעם
דחנאה ונסיק שם הל"ל הכי אותא להדדי

בשיטת הרמב"ם פ"ב דיבמות דסל"ל כן
אלא משמע בפירוש מהלך דפסקינן כר' יוסי
ואלא משמע דהיבמה דיש תנקה איסור לו אחרת
סדר לקולתו כהשק. אבל בגמרא אל כל
דיבנו דכבש כתב המשנה לולק פ"ד מ
והלכה וקונות ריש דין ו' דדברים הללו
שלו בהשאה דהרי עם הרמבם כתובה
כלשון הזה ומהו פסק בפירוש כתב ד
דדיקו בטעמו טומאה דאלוריתא ומה שכתב
בבי' דהרמבם פסק כרי' טס וגם כתב וכן
הפ"ו ביד סימן קי' בדיעה סס סק כ' הלכ
שם על השק ועל הטג ומסיק שם דהפה אות מ"ל
ודין טו' והמגה ומגה בקונטרוס הספיקות אות
לו' והמשנה מלך בפי' דקונות הלכה ו' כולם כתבו
דהרמבם גם פיסק כרי' בטומאה קלה להיר אל
מגיד דדין איסורא ומסיק שם הפ' דאפילו היבמ
דאיבמו תנקה איסור אלרמנן סדר לקולתו. ומק
הפה ושמן שם על השק ובעלה אפילו בשוש
לו מיקם והת מאותדין איסורא ומי אלרמנן מסק
מסבא דרבנן לקולתו מיון בפה ביד סימן קי"ס
ומלא משמע בפירוש מה הם פוסקים דלו כהשק

ומתה עבמו להתחיל להבמו דלויה להפוסקים
דסל דאפילו היבמו דיש תנקה איסור אלרמנן
סדר לקולתו. דאיתמו בוסכות מדרה דל סמ
עב אלר רב אחמ בריה דרב יבמו ומשמיה
דרב חסדא ומשיה דיר דוטרמ המו מלן דמו
חוטמו דכיתנמ בעלומ דאלמרמ ומעגיה ולמ ידע
ידע מי כתב מלמ מרב שפיר דמי מ"ל דאלוריי
דאלוריתמ שיטמ כתב עד שהמו שוע טמ
ומוג ובמן המו דלגדי ביה וכמון דלמ ידע
מי מתר שדי. אלמרמ הקם בלמ ידע מי מ"ל
המוט מרב מלמ מרב מתר מלא דאלוריתמ

איסורא ומן אלמרמ בטור אלרה דעה הלכות כלאי
בגדים שעפרש הכי שמרמ הוט אלרה אל שמוע
ודעמ אינם המו אלמ תולין שהמו הפשמ
ומלא ומשמ בפירוש דבאיסור דרבנן אפילו
היבמו דיש לה מיקם מהמ ומק יש לה תנקה
איסור מ"ו אלרמנן סדר לקולתו דכלמים יש לה
מיקם מהמ ומק דכלמים בכהלמ דאשר הם אחמ
הריה דרב ייבמו יש לה תנקה איסור מ"ו אלמנן
לקולתו אלמרמ דהיבמו דיש לה תנקה איסור ומק
יש לה מיקם מהמ מ"ו אלרמנן סדר לקולתו
וכן המומ בפסקי קהלות ומקב שמובמו מ"כ המה
מ"ו דאלרמנן סדר לקולתו אפילו היבמו דיש לה
תנקה איסור אבל דמית אל הבומת דאלרמנן סדר
לקולתו אפילו היבמו דיש לה מיקר מהמ. ב"
נוכל לה בומו המה ומהמספרות בפסחים דל
ט"ו מ"מ בדב פדי שהמו כ"ו בלמ כהשק ד
דאלוריתמ שם הרשבן מל המוספות ומוה
דמ"ל הלי ומלו טבל ודרבנן לעשמן אכולת
נבלת אפילו הכמסה בגוש שלה כדאור כדי
שהמו בהמתו אוכלת ומשמ אבל המו מלמ
אסור ובמוספתמ תנמ ומוומלה בבל דמילה
דל מן הכמס לבות שיבולין לעשות מהן מיסה
אובל מהן מרמלו ופטור ומלמו מסבא ומולמ מ"ו
ומלו בדיקה דרבנן ומשוב להו בתנקה מרמנמ
ונבי חול אמרמ למו אלמ מסבא ומולמ ומלו בדיקה
דרבנן דדאלוריתמ בבטל בעלמ סמ. ואומר
ר' דמתמתן אוכלו בשלמ בטלן דהלו ומלו
דאלוריתמ מל המוספות מ"ל ומשמ
בפירוש מהמוספות דבאיסור דרבנן אפילו
בנגע דאית תנן איסורא אפיה אלרמנן סדר
לקולתו דדבקולמר המוספות דמשום הכי למו
אלרמנן דקולת מסבא אכלמיה ומולמו מ"ו
אלרמנן משום דהמתמתן אוכלו בשלמ בטלן
דהלו איסור דאלוריתמ מ"ל ומשמ בפירוש

אבל הרבה אנשים בטלו בלתי הלכו אחרי אחרונים
רק אחרי הרבנן וגם היה אחרינא שפיר סדר
לקולתו בלתי ספק אכלתה ומלבוש ידי נבלה
אחרי אחרונים גבי אחרי הרבנן הכא בלתי חלין
אחרונים מ"מ אחרינא סדר לקולתו. ובפרט לפי מה
שכתבתי לעיל בשם הר"מ והכ"מ ובמלבש
הר"מ בתשובות תקנתא היה בבדיקה על
הספק לכן התירו בספיקו ואחר אשר ספיקות
של הבריאה אינ לפ"ד כ"ש בשאר ספיקות
של הבריאה אחרינא סדר לקולתו הכינו
בלתי חלין אחרים. בהיו חלק ספיקות בחולי
לתו הוי לשאר ספיקות של הבריאה אשרי בחלה
תקנתא היה בבדיקה על הספק והיה לפיק
להתיר הכינו בלתי חלין אחרים בלתי נבלתו סדר
לקולתו מ"מ אחרינא נסיר הטפות דאשרים הנו
לתו קלות ספק אכלתה ומלבוש ידי נבלו
אחרים אשרים בהתמתן אחרי כשלו בטלן ד
הלו אחרים בחלוקתם אינ אשרי בפירוש
והטפות בחלק בטלו בלתי הוי אחרים אחרוני
רק אחרים הרבנן קלו חלקו ספק אכלתה ומלבוש
ומלבוש ידי נבלו אחרים ולתו לפיק לעיבדיקה
הקם בהלב חלקו אחרים אלמו אפילו נגי חולי
בחזיר מ"מ אחרינא סדר לקולתו אפילו הכינו
בלתי חלין אחרים. הקם בלכולה אלמ
לפירתו בלות הדרונו הכינו בחתמתן אחרינא
הלו לתו הה אלמו אחרים הרבנן הה קלו אחרי
ספק אכלתה ומלבוש ידי נבלו אחרים הרבנן
הקם בלתי חלין אחרים אשרים בספק אכלתה לתו
הלו לשאר ספיקות. בלכלתה הה ספק הקל
וקרוב לנבלו בחזיר הטפות שם בר"ה מלם כ"ן
וגל הטפות אחרי אכלתה עדיף אשר ספיקות
בספק הקל הוא וקרוב לנבלו ומבלה באפילו

ידי נבלו בקלי לחזיר שנלמו גם הספק ומן
בחזיר אכלתה הה ספק הקל וקרוב לנבלו אלה
שפיר קלחרי הטפות בחשה"ל לתו קלו אחרים
ספק ומלבוש ידי נבלו אשרים בחתמתן אחרי
בטלו בטלן בהלו נבלו אחרים בחלבלו
בטלן בטלן ולתו הה אלתו רק אחרים הרבנן לחבלי
עוד בבדיקה הקם בחלקו אחרים אשרים בחזיר
אכלתה הלו ספק הקל וקרוב לנבלו. אבל גבי שאר
ספיקות של בבריאה בלתו שייך לחזיר הכי אינ
בלתי אחרינא סדר לקולתו הינו בחלקו אחרים
וכן כתב הטמ"ק ומקב בקונטרס הספיקות סי'
מ"ה בחזיר אכלתה הה ספק הקל ומדרש אשר
ספיקות. בהטמ"ק ומקב הקשה על הרמ"ו באות
סימן תל"ט סעיף ג' בדין ט' לבדיקה של עלם ואחר
של חולי ובאו מכבש ונטל בפטם ולתן ומרינן
אם נטל חולי אם אם נטל אלה ונכנס לבית בדין
לפיק לתגיר לבדיקה כן כתב הטמ"ק וכתב שם הר"מ
ויהו אם הכבר קלין שובל הכבש לאכל חלין
לבל שאכלו ומלב לבדיקה אשרים בהלו סס ספק
אלם ומלבל חולי ספק אכל. ומקשה הט"ז מדין
דין גם לפי בבדי השל"ה בכללי סס אות לה"
בשם הרשב"ם רבב"ו אלם בחלוקתו ספקתו הינו
בחלשה לבבדק בבדקין אם כן אם אין יהו
לפיק בבדיקה ומתרל שם הטמ"ק ומקב אחרי
אכלתה הה ספק הקל ומדרש אשר ספיקות
לכן אין לפיק בבדיקה. וכן הקשה הקושיה גם
בתלות לבו בינה סימן ק"ו והבאו"ל תרל"ל
של ומתרל ומקב. ומלב כאן בחזיר אחרי
אכלתיה הה ספק הקל וקרוב לנבלו אשר
קלחרי הטפות בחשה"ל הכי לתו אות ספק ומלבל
ידי נבלו. אשרים בחתמתן אחרי כשלו בטלן
בהלו אחרים בחלוקתו ואין בבח גם הספק
בחזיר אכלתה להלבלו ידי נבלו אחרים הקם
בחזיר אכלתיה הה ספק הקל וקרוב לנבלו אשרים

דברתעתקן איזה כשלון ביטלון והלו אומר דאורייתא
אבל אי ביטלון דלגו הוה רק אלגו אומר דרבנן אין
הי"ל דלגו בעי בדיקה הלא דאורייתא אומרת
מאיזה דאורייתא אכלתה היה ספק הרגיל ונקרא
לנדוי אבל שאר ספוקות של דבריהם היכא
דלגו שייך לעזור הכי לעולם לגו אורינן ספק דרבנן
לקולא היכא דאורייתא אומרת.

חשק יגו

אך לאחר העיון לתו לתירוצא של הגאון בעל"ז
ותק אין ראיה מהתוספות דאורייתא אכלתה הלו
ספק הרגיל אשוק דולגו לעזור דנה שכתב ה
התוספות דאורייתא אכלתה היה ספק הרגיל ונקרא
לנדוי לנדוי אמנו רק אבל דאורייתא הרבה
הלו אכלתה ספק הרגיל ונקרא לנדוי דהלו הש"ס
פירש הטעם דטומאות דאורייתא הל"ל לרבנן
דס"ל דקברי עובדי כוכבים מטמאים באהל הלו
טומאת אהל. ולרשב"ג דס"ל דאין מטמאין באהל
הלו טומאת מגע ומשא. ותמן סוף פרק א' דשהחת
דטומאת אהל בעינן דנקו בשר אדם ועצמות
ואף למגע ומשא בעינן כדי הלכה הטעם ד
דאורייתא דאורייתא אכלתה היה ספק הרגיל ונקרא
אשוק דהלו אי נמי לגו אכלתיה ושוייה פתות
מלחיה אי בשר לבד אי אדם ועצמות לבד
שוב אינו טומא. משא"כ אבי חלב דדוקא אכלתה
כולה בעינן דלגו שוייה אפילו פתות מלחיה
דאי שוייה אפילו פתות מלחיה אי"ל חייב לבדון ו
ולבאר כמ"ש הט"ז בסימן תקב"ו סק"ה לכן הלו אכלתה
ספק הרגיל. אם הטור לגו סל הלו אכלתה דאורייתא
אכלתיה הלו ספק הרגיל ונקרא לנדוי. דהנה
הגמ' בפרק ב' מהלכות חולין הלכה יג' הקשה
על הטור שכתב בסימן תלת אבי בעינן דדבר
כמאכל וכיצד בפיו ועכשיו ולגו כ"ז אוקי לגו
ביטל שיק לבדון ספק. והקשה הט"ז אמאי לגו
חלוק הטור אם בנה דאוקי הכבר קטן אינ בדיק

דהלו ס"ס ותמה דהלו ספק דאורייתא אכלתה הלו
ספק הרגיל דדוקא אבי ט"ז ציבורין אחר דלגו
אלתתגין אומרת דהלו הבית הלו בדין ואם עתה
לגו הלו דחוק עיול לגו אחרת תקנתו והא
הלו הלו ספק אבל הכא דאורתגין אומר
אומרת דהלו ודאי חוק עיול אלגו דלגו ודאיין
אם אם עתה החוק בבית אז לגו. לגו והא הלו
ספק. ומ"ל הלו דבאיר בפירוש והל"ל דאורייתא
אכלתה הלו ספק הרגיל ועיין בנתיבות לבאי
ומ"ל לפי זה שכתבת לתו לתירוצו של הגאון ובאמת מאיפה
בלעדי לתשלם קושית של הגאון באופן אחר דלגו
ניחה כלל על הרמב"ם ז"ל דהיכא נמצאת השק"ל אף
דאורייתא ס"ס היכא דאפשר לבדוק בדקינן
אם דוקא רק היכא דאורייתא תקנתא אומר
כדאשמעת מהשק"ל ציפורן ע"ש. אבל היכא דלגו
תקנתא אומר כאן הכא אבי ט"ז ציבורין של אבה
ואחד של חוק ובא עכשיו ושל לגו ודאיין אם
בטל מלגו אז אם בטל חוק ונתבטלה בדוק
ומה הכבר היה קטן שכול העכשיו לגו אם
השק"ל מודה לגו דהכא דהלו ס"ס דאוקי לבדון
דהכל דהלו הכא הבית בדוק ומה עתה
לגו הלו דחוק עיול ואין כאן תקנתא אומר לגו
אומרת תקנתו כבר עכשיו. ובפרט לפי זה שכ
שכתב התוספות דלגו עיל דה הוא שם
קופות כ"ז דכתבו שם התוספות דכולהו
שעתא עייר שהכבר בלבד אדם דלגו
לגו אכלתיה. אבל לפ"ז בדלו אומר אכלתה
הלו ספק אדם. אבל מנה שפיר אם דלגו
בהשק"ל דלו ודאי בהשק"ל דאפילו בס"ד הכא
דאורייתא אומרת לגו אורינן ס"ד לקולא אבל
לגו ותמן דברי התוספות דלעיל דה כבר כ"ז
דוקא התוספות בתרוץ הראשון דעיין כשל
ביטלון דהלו ודאי אומרת דאורייתא ואל"כ יהל
קושית של התוספות דהלו פלגא לגו אוקמו דעיין

אפילו אינו בטלן, ואינו לומד הוה קשה קושיית התוספות
יבמות תלוי אומרו לומר אחר ספק אבלותה ונולדו בניו עדיו
בדיקה דרבנן דקא"ל דלא לגזור דאחר ספק אבלותה
ונולדו בניו עדיו בדיקה דרבנן ושוב דכיון דאגזר
אבלותה הוי ספק אחרונה דהבנו ביירי שהיה הבכר
נבדל בלא דלפי לגזור אבלותה והוי חזקת איסור
ואל"כ אפילו אם ביירי שבטלן ולומד הוי רק אחר ספק
דרבנן אי"ל לבדיק לבדיק לומר אחר ספק אחר
אבלותה ונולדו בניו עדיו בדיקה דרבנן דספק
אבלותה הוי ספק אחרונה כיון שהיה הבכר נבדל
בלא דלפי לגזור אבלותה אל"כ הוי חזקת איסור
ולומר דבקלא"ר התוספות דהתנאים ביירי בטלן
בטלן דהוי דאורייתא ושל"ה בעי בדיקה ולא
קאמר ספק אבלותה ונולדו בניו עדיו דאורייתא
ושגע בפירוש שם התוספות אבל אם ביירי
דבטלן דיש לומר הוי רק אחר איסור דרבנן הא
אמרינן שפיר דאחר ספק אבלותה ונולדו בניו
עדיו בדיקה דרבנן הקם דספק אבלותה הוי
אחרונה כיון שהיה הבכר נבדל בלא דלפי חזקת
איסור אי"ל היה נולדו בניו עדיו בדיקה דרבנן
אלמא לבני איסור דרבנן הקם דאורייתא אישתמ
אי"ל אמרינן סברא לקולא דאל"כ תשל"ל

ביאור

ומיהו נראה לו לפסק דהוי התוספות דאל"כ בשל"ל
ומקום נמלא רש"י ותוספות דאל"ל והוה נוכח דאל"
אמרינן סברא לקולא דאורייתא איסורא ו
ולהתוספות הוה נוכח דאמרינן סברא לקולא
אפילו דאורייתא איסורא, דהבה
הגרי"ט בתשובה הקשה על שיטת הרמב"ם גל
דסובר דספיקי דאורייתא נהפך לקולא והא
דאמרינן בקידושין דף יא לא יבמות נגר בקל
ה". נגר ודאי הוא דאל"ל יבמות בקל ה". הא
נגר ספק יבמות. ואי ספק נהפך לקולא אמאי אלימא
לפרכי ונולק מתרלים בפה אחרת דבאי הבכאב

לפרש אפילו באורייתא איסורא. דבכ"ז באורייתא
ספיקא לחומרא. אבל בספק אחר אי קא"ל לפרש
אפילו הכי דאורייתא איסורא. דבכל אנוס באורייתא
איסורא אבל הבנה דספיקא באורייתא אם
נהפך לחומרא לפי דבר קא"ל לפרש. אבל
הכא אי"ל דאורייתא איסורא אבל אם
נגר דאי"ל אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
לפרש אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם
אבל אם נגר דאי"ל אבל אם

ומיד כון דגבי חד ספק דאורייתא אורינן דלא
אסור להרמב"ם רק היכא דאותבינן מ"ל חד ספק
דרבנן דאתית דקיל דהא חד ספק דאורייתא
לסיכון אינו אומר דאפילו היכא דאותבינן איסורא עכ"
אלינגן לקולא. ומ"ל מנת דהרמב"ם גז דלא כהשק"
ומע רש"י ותוספות עליו אומר דבחלקו בגם דאתי
ידיע דאתון כ"ל חתיכה אחת שנע ע"כ כ"ל
דספיקא דאורייתא נהפך לתורה ואתון כ"ל חתיכה
אשתי חתיכות שנע כ"ל ספיקא דאורייתא נהפך
לתורה לקולא רק דוקא היכא דאותבינן איסורא
אלו איקבע איסורא ודבר דספק דאורייתא נהפך
לתורה ומ"ל להרמב"ם דספק בפת נהלכות
שלקות הלכה ב' כתון דאומר חתיכה אשתי
חתיכות שנע. ע"כ כ"ל להרמב"ם דספק דאורי'
נהפך לקולא רק היכא דאותבינן איסורא אלו
איקבע איסורא כ"ל להרמב"ם דספק דאורייתא
נהפך לתורה. ומ"ל לרב נתן דאתלק בין איקבע
איסורא ללא איקבע איסורא כ"ל ספיקא דאורייתא
נהפך לקולא רק היכא דאותבינן לתרווייהו איקבע
ואותבינן מ"ל הוא כ"ל דספיקא דאורייתא נהפך לתורה
ויש להקשות מהא דאותבינן בחולין דף יא דפרק
הדם הטהרה אמר הא עולתא דאמרי רבנן דאכלינן
בתר רבא כו' ובקונטרס רב נתן פר ולתלק אתיא
דאולה דאמר רחמנא חלבי האוליה תאכלו ולאתושי
שמא נפסקה חוט השדרה אלא לאו משום ד
דאכלינן בתר רבא. וקשה דאמאי לא אכלינן
בתר רבא והוי ספק ספק נהפך איתר. ונכון
הקונטרס הרמשנעם ז"ל קושיא זו דבשלמא להתוספות
דתלקים שם של רש"י וכ"ל דרבי"ו אינו ר"ל דרש
שתא שפיר דשמע לומר דרבי"ו כ"ל דלא בעי
חתיכה אשתי חתיכות וכ"ל ספיקא דאורייתא
נהפך לתורה ומ"ל לפי להקשות בלאו לא אמרינן
דאכלינן בתר רבא והוי ספק. וספק נהפך
לקולא משום דאמרינן אין האוליה הקיים בשיר
לאותה של עכסק חוט השדרה אמר לא אמרינן דר
דאכלינן בתר רבא. וקשה דאמאי לא אכלינן
בתר רבא והוי ספק ו

דהיינו שפרש"י רק אותיות דרש. אבל הרמ"ן
בשלמו לרש"י הכי אולינו דהיינו בשלמו"ל מתנב
דתתנבה אלתת שמע דס"ל דספיקות דאורייתא והא
לתנשמו ומ"ל שפיר קו אולם רבי"ו דאצלינן מתם
רבינו נתלבו האלוה תמוה דאי לו אצלינן בתר
רבינו לותנש שמו עפסקה תוט השדה אלו
אמרת בשלמו לו אצלינן בתר רבינו ומשום דהא
דהוי ספק מהת לקולתו הוי עקריה תלבו האלוה
ולתו תרשינן שמו עפסקו תוט השדה
דאלו דרבי"ו סוקם ספיקות דאורייתא מהת
לתומרת. ובברייתא דלן נת מפרש טעמו
דרב אבל לה לו"ל כרב דבמינן שמע ח
תתבנת אולתו הוי בשלמו"ל דתתנבה אלתת
שמע משום דס"ל ספיקות דאורייתא מהת לתומרת
ונקם מקמו שם להיות דרבי"ו סוקם דספיקות
דאורייתא מהת לתומרת דאו"ל דספק דאורייתא
מהת לקולתו מ"ל משה האיך מצות דאצלינן
בתר רובא כקושית התוספות גל אולתו עכ"ל
דרבי"ו מצות מקם דאצלינן בתר רובא ומתמא
ס"ל לרבי"ו דספיקות דאורייתא מהת לתומרת מ"ל
שפיר מצות מקם דאצלינן בתם רובא דאו לתן
אצלינן בתם רובא לותנש שמו עפסק תוט השדה
ומה שמבארת לרשי"ו לומר כן דרבי"ו הוא רב"סתם
לתוספות לומר דרבי"ו מוכר כ"ר סתם עם לומר
דרש"ו ותוספות לשיטתיהו אצלו, דהרן
סבר דקדושין כותב דדעת רש"ו הוא
דספקות דאורייתא מהת להתמיר וכ"ק
נסקו כל האחרונים גל דדעת רש"ו גל דספקות
דאורייתא מהת להתמיר, דעת התוספות
כתב והרי"ט בתשובה דסובריס כהרא"ם
דספיקות דאורייתא מהת לקולתו, ומ"ל נכל
לומר דכל חד וחד לשיטתיהו אצלו דרש"ו
דר"ל סתם הוא רבי"ו ש להכניס אהך דתולין
דספיקות דאורייתא מהת להתמיר דאו אלמרינן

דהיינו ס"ל ספיקות דאורייתא מהת לקולתו מ"ל האיך
מכניס אתלבו האלוה תמוה דאצלינן בתם רובא
דאמרו משום הכי עקריבוק תלבו האלוה ולתו תרשינן
דאלו עפסקה תוט השדה משום ספיקות הוא
וספיקות דאורייתא מהת לקולתו אלו ומתמא ס"ל
רב"ל דספק מהת לתומרת משה" מנהגת שפיר
מקם דאצלינן בתר רובא כל, אבל
התוספות לשיטתיהו אצלו ס"ל דרב"ל סתם אינו
רבי"ו מ"ל לכי לתוקמיה קושית הרא"ש גל
אתלמן דאתלמן האיך מצות רבי"ו אתלבו האלוה
תמוה דאצלינן בתר רובא דאמרו אצלינן
בתר רובא רק משום ספק קומר דאתמנו תלבו
האלוה תמוה אלו תרשינן שמו עפסקה תוט השדה
משום דספיקות דאורייתא מהת לקולתו ורב"ל הוא
סוקם בברייתא דתתנבה משום דתתבנת שמע
ומתלק בין אונקלי אוסרה לאו אונקלי אוסרה -
אלמא ס"ל דספיקות דאורייתא מהת לקולתו
רק הכא דאתחלין ר"ל סתם הוא רבי"ו
אלמא ס"ל לרבי"ו דמהת לקולתו ומ"ל האיך מצות
דאצלינן בתר רובא כמ דאו דהוי התוספות
לו"ל דר"ל סתם הוא רבי"ו בברייתא הוא
ר"ל סתם ס"ל דמהת לקולתו כון דאתלק בין
אונקלי אוסרה לאו אונקלי אוסרה אבל בתילון הוא
רבי"ו אמינא ר"ל סתם דהא בברייתא מ"ל
אדרבה מצות שפיר דרבי"ו סובר דספיקות
דאורייתא מהת לתומרת דאו"ל דספק דאורייתא
מהת לקולתו האיך מצות אפם דאצלינן בתם רובא
מ"ל דס"ל דמהת לתומרת משה" אצלינן
בתר רובא ואפו דאקו רק לרבי"ו אבל לר"ל סתם
דבברייתא ס"ל דספיקות דאורייתא מהת לקולתו -
בהרא"ם מ"ל מצות שפיר. דלהתוספות כון דאתלק
בין לר"ל סתם לרבי"ו ס"ל דמהת לקולתו כשיטת הרא"ם.

[illegible]

ומיהו יש להכניס דרש"ו ותוספות פלוגתא

בהרמבם והרשב"ץ ז"ל. ברש"י סל"ד ספיקו דאורייתא
אה"ת לתורתו בהרשב"ץ, והרשב"ם ברש"י סל"ד ספיקו
דאורייתא אה"ת לקולו בהרמבם. דאורייתא בתולין
דבע"ל ע"ז בעי מיעוט רק"ו מדה"ב בחו"ל דאב ושל
בא"ע יש אה"ת תושלו"ש שאול בינוס נקב טיקב אלו
לא אמר ליה אלו תושלו"ש שאול בינוס נקב נקב
אלו אביה רחה לפיר הטעם בתחלה. ומטבר
הטעם בתלבוטיתיק תושלו"ש שאול בינוס נקב נקב
אמר ליה מי קא מדמית אלוסרתא לסטתה. סבנה
שלא. אל"ל רבתא מאי שנא סבא סכנתא לתורתא
סבא אלוסרתא מי לתורתא אל"ל אבוי ולא שלומבין
אלוסרתא לסכנתא והא אלו סבא טומאה ברה"ר
ספיקו טהור ואלו סבא אינו אלוסרין אל"ל הא
הלכתא נמירי לה מסולה אה"ת ברה"י אל"ל
טומאה ברה"י. ופרש"י הלכתא נמירי לה
מסולה דברה"ר ספיק טהור ונגזרת הכתב
הוא דרה"י לתורתא אינגלינן הא סבא
דאלוסרתא מי בעינן לגזל שאול ויעבור.
מתבה ר' שיאי שרף בפי חולדה. ותולדה
מהלכת אל אבי כבדרת של תרומה ספק נגע
סבא לו נקט ספיקו טהור ואלו סבא אינו אלוסרין. אל"ל הא מי הלכתא נמירי לה מסולה
אה מסולה דבר שיש בו בדעת לשאול אל"ל הכא
מי דבר שיש בו בדעת לשאול. והכא אינו
אל אה דרלא אבוי ורש"ל להוכיח דתורתא מסנתא
מאלוסרתא והא דספק טומאה ברה"ר והא דבר
שאין בו בדעת לשאול. דמ"ל אלו אלו נלבד
לבה"ל דאלו לתו מסולה אינו דמלי
לית לן להתר ספיקות כיון דספיקו דאורייתא
אה"ת לתורתא וכן הקשה הפ"ו. ואלו מוסיף
מיד דקדיין גדול אל רש"י. דרש"י פירש
הלכתא נמירי לה אל רה"ר. דברה"ר ספיקו
טהור ולכאורה קשה לאה לא פירש רש"י דהלכתא
נמירי לה אל רה"י דהא אהנמרתא משמע דהלכתא

נמירי לה אינגל אל רה"י בדומשמע לרשב"ם אל הקש
הלכתא נמירי לה מסולה אה מסולה ברה"י אל"ל
טומאה ברה"ר משמע מלשון הגמרא דהלכתא
אינגלה אל רה"י ולא אל רה"ר אל"ל לאה פירש
פירש רש"י דהלכתא נמירי לה אל רה"ר דספיקו
טהור ולא אל רה"י. והאורח בשם שמעתתא
פ"ד וכן הובא המגיד בשל הרחבם פע מטה
אם השם שמעתתא דאביי ורש"ל סובלים דכל
הספיקות אינו אלא דבריהם. ומסולה לא אל"ל
לעולם ברה"י אלא לטהור ברה"ר אלו בדבר שאין
בו דעת לשאול דספק טהור לתו מסולה נמרינן
אלא נשון דכל הספיקות דבריהם משה
הוכיח אביי. ורש"ל דתמירי סכנתא מאלוסרתא
כ"ו ורבתא דתי לה דהתם הלכתא נמירי
לה ס"ל דספק אלוסרתא מי אה"ת לתורתא
וברה"ר דספיקו טהור ולפינן מסולה דטהרה
מטל של השש מ"מ מתרץ מי שפיר הדינין
שלו לאה פירש רש"י הלכתא נמירי לה מסולה
אל רה"ר אלו אל רה"י דבשמע מלשון דגמרא
דאמ"ל דרש"י מוכרח לפרש כן דהלכתא נמירי
לה אינגלי אל רה"ר אלו אל רה"י ומדרבה מגמרא
מי מוכח כן. דגם הרמב"ם דרשמ הגמרא הקש
הלכתא הלכתא נמירי לה רבתא משמע כן. והא
ס"ל ספיקו דאורייתא אה"ת לתורתא ומ"מ ד
דספק טומאה ברה"י דשמע לתו לעיק הלכתא
לגבי לרבתא כיון דס"ל דספיקו דאורייתא אה"ת
לתורתא מ"מ מן הדין הוה ספיקו טמא ברה"י
ומ"מ לתו לעיק הלכתא אל רה"ר דהיה ברה"י ספיקו
טמא כיון דאה"ת ספיקו טמא ברה"י. אבל אל
רה"ר שפיר קאי הלכתא דמן התורה היה
ברה"ר מי ספיקו טמא כיון דספיקו דאורייתא אה"ת
לתורתא להכי עיק הלכתא לטהור ספיקו ברה"ר
ושפיר כתב רש"י ז"ל דהלכתא אל רה"ר כיון
דלפי הרמב"ם רבתא תורה רבתא ס"ל דספיקו דאורי

והיה לתורתו. ומ"ש כיון דאביו סל"ד מספק היה
נותר לפי דלא אביו ורש"י להביא דאמרינן סברא
אוסרתו והיינו דמספק טוענים בהה"ד עד שלבא"ל
עשינו כיון דאדרבה אינו אלא לגה"כ. דאמ"
דאפילו אי לא נגרונא לה וסוטה נמי אינה אין
להתיר ספיקות כיון דספיקו דאורייתא והיא
לקולתו. אבל הא דתני דחי לה עשינו כ"ל דספיקו
דאורייתא והיא לחומרתו. ובה"ד ספיקו להיר
עשינו דהלכתא גמירי לה וסוטה דבה"ד ספיקו
להיר לגדרה הכ"ת הא דתני בה"ד לחומרתו
אצלינן נמי ספיקו דאוסרתו נמי בעי למיל לחומרתו
דכ"ל עשינו אבל דאורייתא אוסרתו והיא
לקולתו בהרגבם. ורבתו כ"ל דספיקו ד
דאורייתא והיא לחומרתו בה"ד השבון. לעולם
הובתתי לפרגבם דכ"ל דספיקו דאורייתא והיא
לקולתו אבל כ"ס אפילו באיתתא אוסרתו
דאצלינן לקולתו. אבל בחד סבא לתו אבל רק דוקא
בדלתו איתתא אבל באיתתא אוסרתו אם הרגבם
אינה דספיקו דאורייתא והיא לחומרתו. אבל
לפרשבתו כ"ל דספיקו דאורייתא והיא לחומרתו
לתו אבל כ"ס רק דוקא היינו דלתו איתתא אוסרתו
אבל באיתתא אוסרתו אם כ"ס לתו אבל כיון כ"ל
לפרשבתו דספיקו דאורייתא והיא לחומרתו אלא
אפילו בלתו איתתא נמי אוסר לפרשבתו אלא
לתו מלינו לחומרה דכ"ס אבל אפילו באיתתא אוסרתו
כמו שהוכחתי לעיל. אלא לדבריו כ"ל דספיקו
דאורייתא והיא לקולתו כהרגבם אם דוקא רק
היינו בלתו איתתא. אבל באיתתא אוסרתו
אינה דבריו דספיקו דאורייתא והיא לחומרתו
ומינה בס"ס כ"ל דבאבל אפילו באיתתא
אוסרתו. ולדבריו כ"ל דספיקו דאורייתא והיא
לחומרתו כה"ד השבון אם דוקא רק בבלתו איתתא
אבל באיתתא לתו אבל אם כ"ס לרבתו

ולפי"ז עכ"ל לפרש בטעם טעמא דמלתא ד
דאביו ורבתו דאמרינן בעבדה דלא לגי' אינו אם
אי ליבה שאינו רואה בתן אם אולה לאי ספיקות
ביבתה. אביו אומר אינם סיסרתו ואינם אולה
רבתו אומר אינם סיסרתו ואולה. ובדלא נגי
אותו שם אובעי להו אי ליבה שאין רואה
בתן אהו שאולה לספיקות ביבתם אומרים
כהנו תש חתם שמע ולשלושי הפולה
ואינם ידעתם מה הפולה הרי ג' ספק ביבה
ספק ליבה מובתו הקרבן ואינו נאכל ואי ליבה
ליבתם שאין רואה בתן אולין לה לספיקות
ביבתם אומר רב ספרא שאינו התם כיון ד
דאוכלו לאורה ולדות בכר היתו ונל הא שבעה
ותיהו דקא והבינן לה לספיקות ביבתה אמר
ליה רב הונא הרי דרב יהושע לרב ספרא
בולדות בכר אינם לספיקו בולדות נקבה
לכי לספיקי אולמו לתו שאין מה אולין שאי
אכלא בעמרתו. וכתבו התוספות שם בדה
אולמו כ"ל נטעמתו דרב הונא בריה דרב יהושע
אולמ"ל גב דהוי סס"ס אם אי בעלמא אין אולין
הכא אי הוה לן לגיעם אלו בעלמא. ונטב
בלבדל הגאון הגדול בעה"מ ספר מעין
יהושע גבל דאם דיתך הוא נמבאר הגאון
הגדל דפליגי בזה דרב ספרא אשה
הטם אשרש דאינו לספיקו בולדות בכר
ונל הא שבעה דקא יהבינן לה סלקי לספרות
ביבתה. ומ"ל הוי סס"ס דלמא לו ~~ולבדל~~
ולדה כלל. אלא"ל ולדה דלמא ולדה בכר
ומ"ל אי ליבתה שאינו רואה אולין לספרות
ביבתה. ורה"ב הרי דרי"ס כיון דאוסרתו
אוסרתו שהרי רואים שמע אלא לריבה לפיר
אם אחרי שיגבה קלים. ומ"ל עולה הספק
לספיקו במקום תנקה ומ"ל לרה"ב הרי דרי"ל הא

סס בענין דאורייתא אינו אלא המנהג הנ"ל שאינו
כי חדש הוא. אפי' שלא נזכר דבר דאורייתא
סס בענין דאורייתא אינו אלא אותה אותה
דאמולין לאו לדבר ואלא לתובי שהוכתב לעיל
דסל דספיקא דאורייתא אהא לקולא נהי בדלא
אורתא. אבל בחזיתא אדה דאגלאי לתוארא
ואינה אותה דסס אהא אפילו הכא ד
דאורתא אל סל דאמולה. ולרבא דסל
דספיקא דאורייתא אהא לתוארא דנהי אפל
אפילו בדלא אורתא ואל סס. דאהנו נהי אי
אינא רק אלא בדלא אורתא אבל הכא –
דאורתא אינא לא אהא סס כאי שהוכתב
לעיל אל אל סל לרבא דאמולין דשפיר אותה
מבריתא כאי דאיתא במדה דלא אל אל אל
נכל להוכיח אנה דרש' ותוספתא פלוגי
בפלוגתא דהרמב"ם והרשב"א דרש' סל בשלת
הרשב"א ותוספתא סל הרמב"ם
דהנה התוספתא שם דלא אל בדבר אבייהו
אובאו בשם רש' דאבי ורבא לא נתלוו בה
אם יש לדבר אולה לספיקא גיבתה. דאבי
אדה לרבא דיש לדבר שאינו דאה בהן אולם
לספיקא גיבתה אל אל לרש' אותה דהלכה דיש
לדבר שאינו דאה בהן אולם לדבר ספיקא ג
גיבתה כאן דאקא אבי אדה לרבא דאמולין
דלא נתלוו בהם. והא דאתלוו אבי ורבא בדלא
אל אל אל

לחלוק הכי בחלקי פלוגי חלבי ורבתי דאית דבר
דאתבי שבתא בחלקי בגוף דאית דבר לומר
דגוף דאיה שהיכתרת דחלבי סל סדאי והיה
לקולתו ורבתי סל דס דגו והיה לתוארתא אין לגוף
רק חלתו לפי היה חלוקים של המערתן. אבל
לפי המלאת דדתי רבתי דהרשק הלכתא
אמירה לה עסיטה לגוף חלבי אינה. דלפי
לומר דאיתא בגוף בעולקו חלבי ורבתי. דחלבי
דסל דסדאי והיה לקולתו לגו סל הלכתא
אמירי לה עסיטה דברהה ספיקו טהיר דאי
דבתי אבתיר בטאה מקוארת בשס דספיק
טומאה ברה דטהיר דולפינגן עסיטה אלא
בדבתי דלפי דשלא רבתי דהרשק הלכתא
אמירי לה כו' בדבתו לגו פלוגי חלבי ורבתי בגוף
חלקו דגוף חלבי. אינה לרבתי דס דגו והיה לתוארתא
עיד טלאה לומר דלרשי לגו פלוגי חלבי
גם ורבתי בתולון הכל אי סדאי והיה לתוארתא
אז לגו חלקו דטבל לומר דלטוטה רש"י פלוגי
חלבי ורבתי בגוף הסברתו כמו שפירש הירב
שלם בדה ולפי כו' דחלבי אם הוי יודע
שפיר דהלכתא אמירי לה עסיטה חלקו שבתו
להיכית דבתוסרתו חלקונגן בתר תנקה דלמ
לומר דשלה מקונגן בתוסר ושוק דולפינגן
עסיטה דאיתו דבתי ספק טומאה ברה"ר טהר
חלפילו היכתו דאי חלפשר לגולל עסיטה כאין
בטינן דלגו דמיו לסיטה כהה היו דשע עבירים
שמבתו הרשפרת שם מיוש מלפה עטהרים
ברה"ר. ושל חלוה חלקו עשים דמוקמינן לה
חתנקה. חלמתו אבי חוסר היכתו דרש תנקה
מקולון חבל אבי ספק אים מקולון חסרון חלמתו
דתאירי סכנתתו מחוסרתו חלפילו היכתו דרש
תנקה להיתרתו ורבתי פלוגי של חלבי בגוף ושלם
גול הרשע הלכתא אמירי כל מחפילת היכתו דחוסרתו
דחלוכתו תנקה דבתיתרתו דשהרה חלוה טהיר אלא

דולפינגן עסיטה מאין כל היכתו בלתו חלפשר
לגולל עסיטה כי הה דתו דשע עבירין אין כל בלתו
עשהרינן ליה וספק מכות תנקה גל הרשע בחרם
בחלוה דמער הגם שאין גם לשוע מעשה. אלא
לפי דכסי הגרא גל חלין סתירה לדכסי הכל
אלא נבל לומר כיון דרש"י שפסק בגמרא דחבי
ורבתי לו מלקין בגוף חלקו דגם חלבי אינה דאולין
מכות שפיר דס"ל לרש"י גל דסדאי והיה לתוארתא
ובתולון לגו פלוגי חלבי ורבתי בגוף הסברתו ובלו
כהשש ופש"י הכל כבלמ"ד לפרש דכסי רש"י
ולמ"ד גם בריר חלוה

מנקל יג

חפס גם מישך לגמרי כיון דרש"י סל דספיקו
דחוסרתו לתוארתא חל"ל בסס הכתו דחלוכתנגן
חוסרתא חסיר לרש"י כמו שהכתב חל"ל לכולה
יהיה קשה על רש"י מכריתות אלא יל"ל ברש"
דה"ר דחפילו חבל עכל רש"י כגון שפבר
שומן הכתו וחתך נדר לו שהוחו חלב חבל
ספק יש בו כדיתי ספק חלין בו כו' משמע
דרש"י מפרש שהיה חרמנה חלחת ובתולה
היה סבור שזה שומן וחתך נדר לו שהוחו
חלב בלבד והספק חוצ חלקו חלב ושבו כדיתי
חו חלין בו כדיתי לכל היה חלקו תב ספק חל"ל
הוחו נבתו חלשם רשלי חבל הכתו דבתי
ה" חתכנות חתבת של חלב עבדי חלתת של
שומן עבדי וחבל חלת מתן מלוע ונבלע ו
חלקה מתן חבל לגם היה בו ספק חלם ושבו
כדיתי חו-חלם חלין בו כדיתי בלתו הוי רק חלקו
סס ספק חלב חבל חו שומן חבל. מלבל חלב
ספק חלם חבל מעמ כשלמיר. הלקי דחלתנגן
חוסרתו מס חלין בתבתו חלשם חלקו חל"ל חשע
מרש"י דהכתו דס"ל לרש"י גל דספיקו דחלתתו
מהה לקולתו רק היכתו דחלתתנגן חוסרתו חבל
בסס מהע חלפילו היכתו דחלתתנגן חוסרתו

דהוי נמצא דרש"י סל"ל דאפילו היכא דהוי סס"ד מ"מ
כיון דאיתתא חוסרתו מובחו אית חיי לזה פירש
רש"י על תחומם אמתי דלא הוי אלא חד ספק
ואע"ג הוא מובחו אית דהוא עלוב לפרש אפילו
בבכלל היכא דהוי ב' תחבות דהוי סס"ד מ"מ
כיון דאיתתא חוסרתו מובחו אית אלא דרש"
לא פירש כן משום בפירוש אבל רש"י דרש"
סל"ל דוקא היכא דהוי רק חד ספק אינ הוא
מובחו אית אבל היכא דהוי ב' תחבות
דלא הוי רק אחד סס"ד. ספק אית חלב אי שומן
מאחר דחלב אית ספק אינ היה כשיעור אי לא
אין מובחו אית הא דהוי איתתא חוסרתו
אין מובחו אית דלא מיירי דרש"
לא שיר שפיר דרש"י לא לרש"ל דספיקו
דאוריתא מהא לקולא עליל היכא דרש"
סל"ל דספיקו דאוריתא מהא לחומרא עכ"ו מ"
אפילו היכא דלא איתתא חוסרתו. ומינה
בסס"ד לא נהא רק היכא דלא איתתא אבל
היכא דאיתתא אף בסס"ד אזלינן לחומרא -
מ"מ לפי הנ"ל יהיר הדין אפילו אינ היה סס"ד
שי מובחו אית. מ"מ יהיה סתירה לפי
דבפירוש שיטת רש"י על רש"י ומאי להתוספ'
עכ"ל להקשות ע"ל דהתוספות אפ רשיק
שם ע"ב בד"ה ודפיקו כו' כתבו דאתמתן
דמי קרבנו שהיה כאן ב' תחבות
וספק אבל החלב אי השומן, מאחר שאבל
החלב ספק אינ אבל אמת כשיעור משמע
בפירוש דאפילו בסס"ד סל"ל להתוספות -
דמובחו אישם תלוי אחזק של אב דבכל סס"ד אמת
אבל הכא משום דאיתתא חוסרתו חייב אינ
משמע בפירוש מהתוספות דפירוי להאמ
דספיקו דאוריתא מהא לחומרא להיפך מאה
שכתבת לעיל לדת דסל"ל דהא לקולא
אינ ב"ה
ואעפ"כ לאחר העיון נראה לי לחלק בלא קשה כלל

דהנה לכאורה משמע דרש"י ותוספות פליגי
בפירוש האתמתן דרש"י פירש האתמתן
על תחבה אחת דלא הוי רק אחד ספק
והתוספות מפרשים על ב' תחבות דהוי
סס"ד. עכ"י תמיהתו דקשה על רש"י ותוספות
מאי לרב דאמר חתיכה משום תחבות
שמע אולינן אף רש"י מודה לפרש
האתמתן אפילו אבל כו' הוא שהיה
שתי תחבות. אחת של חלב ואחת של שומן
ויש סס"ד. ספק חלב אבל אי שומן אבל מאחר
חלב אבל ספק אינ יש בו כשיעור ספק אין
בו כשיעור. ולרב אמי דאמר חתיכה אחת
שמע אינ אולינן אף התוספות מודה
לפרש דשאל דאתמתן על חתיכה אחת
ולא הוה אלא חד ספק אינ לפיק לבין
בחתי פליגי רש"י והתוספות. אלא
מ"מ אית מודה מדרש"י ותוספות
לא פליגי כלל דהכא לא נקרי סס"ד כיון שספק
אסור הוה אסור אהא לא הוה סס"ד אלא דאף
נקרי חד ספק כדאיתא בגיד סימן ק"ל
ט"ב ברא"ו מיש מ"מ אפילו לרב דאמר חתיכה
אשת חתכות שמע מינה אית לפרש
אלוקים דשאל דאתמתן על שתי חתכות הוי
סס"ד אלא לא נקרי סס"ד בבכלל כיון שספק אסור הוה
אסור אהא מ"מ לפיק אין נ"ל אם הוא מפרשן
דשאל דאתמתן דרש"י על חתיכה אחת אלא
הוי רק אחד ספק אלא כהתוספות דמפרשן
על ב' תחבות והוי סס"ד דאפילו אם הוא
מפרשן האתמתן על ב' תחבות כהתוספות
אלא לא נקרי אף סס"ד כבל אינ לפיק לא פליגי
רש"י ותוספות כלל אלא דרש"י קאי על לשון
לשון האתמתן ספק אבל חלב ספק אלא
ואפילו אבל ספק אינ יש בו כשיעור וספק אין בו
דרשיעור ולשון האתמתן בלא פליגתא דאמתא

דרישות דאורייתא אינו בתורה אחת ואם
ספק בתורה אי אינו חלב או שומן דהרי
נשאר לו שומן דאורייתא ספק אכל חלב או שומן
ולהתיר קתני רש"י ונראה תלמודו אבל באין שם בר
שומן הוא ואח"כ נודע לו שהוא חלב אבל
ספק אם ושבו בגיתה ספק אין בו כגיתה ולא הלו
אלא תר ספק. ובתוספות אם הוא נפרשין רשות
דאורייתא אלמלא ב' תרומות דהוי סס"ס אי
היה תורם אלא דבבכ"ל לא נקרי סס"ס נשאר בטל
בספק איסור הוה אסור מהא כמו. אלא אין
נפלון לגבן ורש"י כאן דרש"י נפרש התרומות
על תרומה אחת דאלו הוי אלא תר ספק אשר
אינו הוא נבריא אלא אבל אי היה סס"ס דאם
דאורייתא אסורא מ"מ לא היה מבריא אלא. דאלו
דרבה לגבר בלעולם "סל לרש"י דסס"ס לא נהנו
בינים תנקף כגון שהתא לעיל דרש"י "סל סבלו
לתוספות עבר אלמלא הוכרו דאלו אורתרגין אסורא
ואינה בסס"ס לא נהנו לרש"י רק הוכרו דאלו אורתרגין
אסורא אבל בינים דאורתרגין אסורא לא נהנו
אם אלמלו סס"ס רק בגדן דידן בתרומות אין שום
מ"ד בנה אלמלו אלא הוא נפרשין התרומות של
ב' תרומות אמר הוי תורם אלמלו אם
היה בתרומות סס"ס כגון דאורתרגין אסורא רק
הכרו בתרומות אלון מ"מ הוא הוא נפרשין
על תרומה אחת דאלו הוי אלא תר ספק אלא אם
הוא נפרשין על ב' תרומות דהוי סס"ס דאין
כך ואין כך לא נקרי סס"ס כגון דספק אסורא הוה
אסור והא לא נקרי סס"ס אלא תר ספק דבריות
בודאי סימן ק"ל. ובתוספות אם הכרו אם היה
הסס"ס כשאלו סס"ס דאלמלא דהוא אם היה ב'
הספיקות אם היה כגון אסור כלל והא ומבטל
ב' הספיקות ביתר מי הוי תורם מ אלא משום
דאורתרגין אסורא אלמלא משום דהכרו בתרומות אלון

שום מ"מ בנה בטלה מ"מ כגון דאורתרגין
דהכרו אלון מ"מ לגה לא פירש רש"י
על ב' תרומות דאלו דרש"י נפרש לרשות ד
דאורתרגין ולשון התוספות אלו פלוגתא אלמלא
לא נשאר אלא אל תרומה אחת כגון אבל בתרומה
אלון הכל לגבי דס"ל תרומה משום תרומות שעת
האם דהוי סס"ס מא"ל נקרי סס"ס ואין הכל אבי שאר
סס"ס מי אסור הכרו דאורתרגין אסור לרש"י
וכן מי להתוספות אבל לגבר אופנה דהא
סס"ס אלמלא בינים דאורתרגין והכרו שאינו
לא נקרי סס"ס כגון שספק אסור הוה אסור מהא
הוה מי תורם בגיפו. ומיון בספק
בגיתה אדם בשאר הקבוץ סן נב. אלא
לכי לגבן כלל מהתוספות לגבר כגון דפרש
על ב' תרומות והוי סס"ס ומ"מ תורם אלמלא
דס"ל. דאלו מהא סס"ס בינים דאורתרגין אסורא
דאלו מי דס"ל להתוספות דמהא סס"ס אלמלא
בינים תנקף. הא"ל נפרש התוספות הכא
התרומות על ב' תרומות דהוי סס"ס ומ"מ הוא
תורם אלא דאלו אלמלא אלא אם אלא
סס"ס ס"ל להתוספות דמהא סס"ס אלמלא בינים תנקף
הוא אלמלו הכרו דאורתרגין אסורא והכרו
שאינו. דאם לא נקרי סס"ס כגון שספק אסור הוה
אסור מהא הוה מי תורם בגיפו כלל. אלא
הכרו אלון שאינו מ"מ הם נפרשין על ב' תרומות
דהוי סס"ס אלו על ב' תרומה אחת דבין כך ובין
כך לא נקרי סס"ס אלא כגון דאורתרגין אבל
שאר ספיקות "סל להתוספות אלא דסס"ס מהא
אלמלא בינים תנקף הכרו שאינו משום אלו
נקרי סס"ס אלא לגה לא פירשו התוספות רשות
דאורתרגין על תרומה אחת כמו שנפרש רש"י
אלא לא הוי קשות על התוספות דהתוספות
לא עליו דבשיהם של התרומות אלא של המ"ד
דאמר תרומה משום תרומות שאינו אלא לדיה

ונכרתין אינם לפרש דכל התמתין וודפי בשתי
התחבורות הללו שבאותה זמן ש"ס בגדה דאפילו אי
נפרשין על ב' תחבורות אינם לתו מוקדי סס. רק
דה"ה הספרות אלוינו דברי הם על רב אבל בהלכות
בתמתין נופין בלתי פלוגתא דאמוראי אם
התספרות נפרשו, התמתין כמו רש"י על
תחבה אחת. ומ"ל לפי דברינו לתי פלוגי
רש"י והספרות בגם לתי הוי סתירת -
לדברי דאמולם אומרו אם דרש"י סל דסמ"ו
והה"ר לתוספות אפילו היכא דלתי אותתין אינה
ווינם נבי סס לתי והנו רק היכא דלתי אותתין
אבל בנוסף דאותתין אינה לתי והנו אפילו
סס והכא שנו דבהכ"ל לתי מוקדי סס ולהתס"
מכל לומר אינה דאמולם אומרו אם דס"ל
להתספרות דספיקי דאורייתא והה"ר לקולתו
ונפסו דוקא בל בדאמו אותתין אבל בדאותתין
גם התספרות ודה דספק דאורייתא והה"ר
לתוספות. ווינם נבי סס והנו אפילו בנוסף חנוך
והכא שנו דנם לתי מוקדי סס כיון שספק
שהכא היה ספק אחר והה"ר הוי כמו
ספק אחד במקום דלתי הוי סס כמו שכתב
הרמב"ן ז"ל וכמו שכתב הבה"ל עם ברור

משנה יט

אבל אי קשיות דאתי אינה לתוקשויות קושיות -
עצמה על רש"י והספרות כיון דלדעתם הין
ספק דקדושין דס"ל דדעת רש"י הוא דספיקי
דאורייתא הוא והה"ר לתוספות מ"ל אינ -
מוכרחין לומר דנם אפילו בדלתי אותתין
שם בדף ג' ע"ב מיתיבי אחד בולם שמלבד
בשבת ואחד בולם שמלבד ביום אין
מטלטלין כו'. וספיקין אסורה אלא מדרבנן
בולם כולן אסירות. בשלמא לרבנן דאמר
משום הכנה הוי ספיקין דאורייתא וכל ספיקין
לחומרא: אלא לרב אסף אמ"ל. ולכך דאמרי
משום עצירה ספיקין דרבנן הוא וכל ספיקין
דרבנן לקולא. אבל סיפא איתא לספק
טריפה פירש רש"י בדה"ה לספק טריפה
ספק נולדה ותרנגולת טריפה אלא ביום
קא מיירי כו' עיש משמע דרש"י דאמרי
שהיה ב' תרנגולות אחד היה טריפה -
ודאית אחת היתה כשרה ודאית ונלמד
בולם אחת אלא ידוע איזהו תרנגולת בהה
הבולם אם התרנגולת טריפה אז התרנגולת
כשרה הוי כמו שאם תחבות אחת של
חלב ואחת של שומן אבל אחת מהן אינו
ידוע איזהו מהן אבל אם חלב אבל אז שומן
אבל דתנוב אחת משום דאותתין אינה
מ"מ הכא משמע דרש"י דוקא היכא שהיתה
ב' תרנגולות אחת טריפה ודאית ואחת
כשרה ודאית ונלמד בולם אינו ידוע
איזהו תרנגולת שהיא המה הבולם דהוי
אותתין אינה לתוקשות משה"ס ספיקין אינה
אם היתה תרנגולת אחת. ותרנגולת
אז היתה ספק טריפה ונלמד בולם
אחת היה הבולם אז מתבחת ואינו
לקולתו לתו אסרינן הבולם אז וספיקין כן
משמע דרש"י מ"מ קשה לי כיון דאסקינן
דרש"י סובר דספיקין דאורייתא והה"ר לקולתו
להתנהג כמשמע ונן דעת הין ונל המתרומם
בדעת רש"י מ"מ לפ"ז אפילו היכא בלתי
אותתין אינה לתו אסור לרש"י מ"מ לגה
דאתן לרש"י לפרש דאמרי בהכ"ל דהבשמ
תרנגולת דאותתין אינה ומשה"ס ספיקין

אסורות שהם לא פירש רש"י שבולם נקפתו
הימים ספר טרפה דהיינו שנולדה מתרנגלת
שהיתה מתעברת ספר טריפה ומ"מ ספיקו
אסורה הכא בלא איתתנן איסורא ושום כיון
דס"ל לרש"י דס"ל מהא לתוספות. אבל
על תוספות שי אורבא לתוספות הא כיון
דיסקינן דדעת התוספות דספיקו
דאורייתא מהא לקולא ומן דעת הגרנ"ט
בתשובה. אלא מאי קאמר הקומה בשלמא
לרבה דאמר ושום הכנה הוי ס"ס לתורה
אלא לרבה ונפל אל"ל לרבה כו' הוי לפי התוס'
אם לרבה קשה הא דהוי ספיקו דאורייתא
מ"מ ספיקו דאורייתא הוא מהא לקולא
ומלא אמאי קתני בבריתא ספיקו אסורה
ובבריתא אשמעי דספיקו אסורה דאורייתא
ולהתוספות עדיה לא לתרץ דאגלי לשיטתם
בסיבה דלא ה"ר יהב דב' ירש דתפסי רבה
בתנוק רבא בעריתא דלא יכ אתלא ס"ל
להתוספות דרבה ס"ל חתנה אשת חתכות
שמע מינה ס"ל לרבה ספיקו דאורייתא הוא
מהא לתורה מלא ניחא שפיר לשיטת התוס'
מה דקאמר הקומה בבולם בשלמא לרבה דאמר
ושום הכנה הוי ס"ס וכל ס"ס מהא לתורה
אשה קתני בבריתא וספיקו אסורה ושום
דרבה ס"ל חתנה אשת חתכות שמע
מינה ס"ל לרבה דספיקו דאורייתא מהא לתורה
אלא לרבה ונפל אל"ל לרבה ובלא דאמר ושום אגורה
ספיקו דרבנן הוא וכל ספיקו דרבנן לקולא
אלא לתוספות ניחא שפיר אבל לרש"י קשה כל

מינה נמי

אי הכי עדיה לא לתרץ דברי רש"י בטוב טעם ודעת
דרש"י ס"ל מוכרח לפירש כן דאיירי בטבלא
דאיתתנן איסורא דהיינו שהיה ספק אם נולדה

הבילם גו מתרנגלת טריפה או מתרנגלת
כשרה לפ"י יהודה אליבא דר' יהושע דס"ל
לתרווייהו דספיקו דאורייתא והא לקולא
דהא הבריתא אתא בולם שנולדה כו'
וספיקו אסורה ואם נתערבה באחרת כולן
אסורות אתיא ר' יהודה אליבא דר' יהושע
ותרווייהו ס"ל דספיקו דאורייתא והא לקולא
ואם אף לפי הוה אמינא של הקומה כ"כ אמ
מוכרחין לאמר דהבריתא אתא ר' יהודה
ושום דהאי תנא דבריתא היא תנא אליעזר
קלעקות הוא. ואם רי' דאמר כל דבר שאין
אפילו בדרבנן אין בטיל ואם שם בדאורייתא
אבל גזרת אם יהיה נתערב לפ"ז אמאי קתני
הבריתא וספיקו אסורה כיון דהבריתא אתא
כר' יהודה ור' יהודה ס"ל דספיקו דאורייתא והא
לקולא להכי שפיר כתב רש"י ז"ל דאייתי
הבריתא בבולם של ספק טריפה היינו
שספק אם נולדה בולם גו מתרנגלת טריפה
או מנשרה דהאי אתיא איתתנן איסורא דאם
ר' יהודה המם דס"ל דספיקו דאורייתא
והא לקולא אבל הכא כיון דאיתתנן איסורא
אם ר' יהודה דס"ל דספיקו דאורייתא והא לקולא כיון
דהכא איתתנן איסורא דהכא

דהכא
ר' יהודה ס"ל בסתם דין דאם נפל אחד כו' אינה
דינין דקדושין תפסין בחייבי לאוין אלמא דס"ל
דרש אגר מחייבי לאוין. ואין דס"ל דרש אגר
מחייבי לאוין ודאי לדידיה נמי ומתרץ הכא
אל בתי ושרגל הולד אמנם בריאתו ביבמות
דף מ"ב ע"ב. אמר רבה בר בר חנן אמר ר' יוחנן
יוחנן הכל מודים בשחרץ ונטרם הבאו של בתי
ושרגל שהולד אמנם אין הכל מודים שלאו
התוצאת דאוף אל אב דאמר שלאו התוצאת אין
אגר מחייבי לאוין הוי מחייבי לאוין דתפסי הכא
מודים שבל הכא כרת ושחרת כיון דלאו

תפסי בהו בירושלים כתיבי כריתות דרי אלמנה
ובקונטרס הקדמון לרש"י התוספות פתח בסל דיון מנין
מתיבי לתנין ע"ז כיון בלתי תפסי בהו בירושלים כתיבי
כריתות דרי אלמנה חוץ כשל לר' עקיבא
דסל דרוש ומנין מתיבי לתנין כשל דסל דעברי
ושבק הבאי של בית ישראל שהולך מנגם יתם
בירושלים דף ע"ה ע"ב סבים לה כר' עקיבא
דאומר עברי ושבק הבאי של בית ישראל הולך
מנגר מיתתו שם בתוספות דה"ה ורבי ישמעאל
כו' נגל דהי בהדי תלמי דכיון דסל לדעת דתנין
בירושלים תופסין בתיבי לתנין דרוש מנגר מתיבי
לתנין סל לדעת דעברי ושבק הבאי של בית
ישראל הולך מנגר מיתה בתוספות וכן משמע
מתוספות דה"ה עברי ביבמות דף ט"ז ע"ב
ונגל ורבי חלפי סברי דדעת מאמר תנין בירושלים
תופסין בתיבי לתנין, הולך מנגר מכות ושבה
אלמנה דהי בהדי תלמי דכיון דסל לר' עקיבא
דרוש מנגם מתיבי לתנין דתנין בירושלים תופסין
בתיבי לתנין סל עברי ושבק הבאי של בית
ישראל ישהולך מנגם חוץ לר' יהודה דסל
כר' עקיבא דתנין בירושלים תופסין בתיבי לתנין
לתנין סל דרוש מנגם מתיבי לתנין חוץ מר' נגל
דסל לר' יהודה כל עברי ושבק הבאי של
בית ישראל הולך מנגם וכן מוכח מהתוספות
יבמות דף ט"ו ע"ב דה"ה מה כו' ומסיק שם
התוספות בסוף נגל נגל דר' יהודה סל דרש
וסובם עני דרוש מנגם מכות ושבק וכן
משמע בפירוש מהתוספות שם דה"ה אומרתו
דף ט"ו ע"ב ומסיק שם התוספות בסוף דף
נ' יהודה מר סל דעברי ושבק הבאי של
בית ישראל הולכי מנגם. ומכון דסל דעברי
ושבק הבאי של בית ישראל שהולך מנגם
מר סל • דספיקא דמון דיירתו מה לקולא

דהבה אוקמא בירושלים דף ע"ב ע"ב ת"ר כל
נשאו מנגרת דברי ר' יוסי, ר' יהודה אומר
כל לא ישאו מנגרת כו' עד דר' יוסי תמשה
קהלות כתיבאן, חד לבעלם. וחד לנוים. וחד
לישראל. וחד לעושרי מנגר בשתוקי. וחד
לעושרי שתקי בישראל. קהל גרים לא אוקי
אוקי קהל. ור' יהודה כבעלם נוים וחד
קהל עבדי אוייתר לקהל גרים. ואי בעיתו
אומרו הכי אי תהי קהלי עבדו מנגר בישראל
ושתוקי בישראל וחד קהלי עבדי לא יבמא
מנגר בקהל ה' מנגם עמלי הוא דלא יבמא
הא מנגם ספק יבמא, בקהל עמלי הוא דלא
יבמא הא בקהל ספק יבמא כו' אלמא דבנים
מודה ר' יהודה לר' יוסי דאדרבה תרי קהלי
להתיר לספק מנגם בקהל עמלי. וכן ~~ושלא~~
מנגם עמלי בקהל ספק. אלא מאן שמע בגמרא
בדף יב"ל אומר רבא דבר תורה שתקי כשר
אלא טעמא רוב כשרים אבלה מעטא פסולין
אבלה. אלא אגל אינהו לגבם כל דפרישל
מרובם פרוש אלא אמרת דולמא אבלה אינהי
לגבייהו הוה ליה קבוע. וכל קבוע כחלם של
אחלם דמי. והתורה אומרה לא יבמא מנגם בקהל
ה'. מנגם ודאי הוא דלא יבמא הא מנגם ספק
יבמא. בקהל עמלי הוא דלא יבמא הא בקהל
ספק יבמא כו'. ופירש רש"י שם דיב כלומר
אבלה דכיון דמתירין אות אלו דפמיה הא
רוב הקהלים כשרים אבלה שאין הרוב מנגרים
וקריבים שהולך אחר מנגר אחר עברי ושבק
אלא בא אליה אין הולך מנגם חוץ מר' עמלי
דר' יהודה דסל דעברי ושבק הבאי של
בית ישראל הולך מנגם סל דספיקא דמון דיירתו
מה לקולא בספק השקול דהא דשתוקי מה
כשר משמע דהא כן דיקא לגבי הלכה דעברי

ומבדר הבחינו על בת ישראל הולדה כשר
אלא נוכל לומר דרוב כשרים אצלה
אבל למען דסל דברי ומבדר הבחינו על בת
ישראל הולדה מצדר לתן שיעור רוב כשרים אצלה
ולדבה אלא רוב פסולים אצלה דרובה
דעלמתו נכרים וכן משלמה מעיטו ישראל
5 לא ש פסולין אצלה כגון עבדים ומעברים
וקרובים. ומלא אי אמרינן דאתן דסל דבר
ומבדר הבחינו על בת ישראל הולדה מעט סל
אבי שאור ספיקות היינו דהאי סבא השקל
דאמרינן ספיקא דאורייתא מה"ת לקולא
המיקל מתרה שתקי שהוא סבא מעט בקבל
ודאי מעט דרוב כשרים אצלה אלא אמלו
אי אתלם דמי והתרה אמרה כן הוא לדידה
ולדבה רוב פסולים אצלה דאיכרהו לתו
ושכתה סבא מעט כי אם ברוב פסולין
אצלה ומלא אי אמרינן דאבי שאור ספיקות
ספין השקל מי סל דספיקא דאורייתא
מה"ת לתנאתו אלא כנש הכנו דרוב פסולין
פסולין אצלה דכנש דלמים לעיקל לתוארו
ומלא לגה תרה התרה סבא מעט דהאי
רוב פסולין אצלה דבדקאמר רבא דאדאוריתא
שתקי כשר מה טעמיה אי מעט דרוב
כשרים אצלה ב' טעמים דקבעו כל אתלם
על אתלם דמי והתרה אמרה משלמ בפירוש
הינו דהוה סבא השקל דהיינו אתלם של
אתלם על בם אמרה התרה מעט ומילו
הוא דאתו יבוא הוא סבא ובוא עכשו אינו
אלא לתן דסל דנכסי ומבדר הבחינו על בת
ישראל הולדה כשר ואי אצלו אינבי לקבלו
הוה ליה קבוע וכל קבוע כאתלם של אתלם
דמי והוה סבא השקול אלא אמרה בתרה
מעט ודאי כן. אבל אי אמרינן דהולדה

מעט מנכסי ומבדר אלא הוי רוב פסולין
בעצמו לתו הוה התרה אתר. שתקי שהוא
סבא מעט אלא לתן דסל דנכסי ומבדר
הבחינו על בת ישראל הולדה מעט ואם בשאר
ספיקות אי אצלינן לתנאתו אלא האיך
סל לא יהודה דתרד אלא לתו לתישרי שתקי
בישראל ומעט בשתקי הוו לדידיה אלא
רוב פסולין אצלה דרובה דעלמתו נכרים
נשבו. וכן מעיטו ישראלים ש פסולין אצלה
כגון עבדים ומעטים וקרובים אלא ש כנש
דלמים לתוסרינהו אולתו אלא אלא אינתן לתוארו
דבדסל לא יהודה דהולדה מעט נשבו
ומבדר בל דסל דספיקא דאורייתא מה"ת לקולתו
אבי שאור ספיקות הינו דהאי סבא השקל אפילו
בלתו קרתו אבל הינו דלתו הוי סבא השקול
מחמרינן הינו דלתו אלי קרתו להתרה דקבעו
אלי לן קרתו להתרה הכא בלתו הוה סבא השקול
דנכסי ומבדר הבחינו על בת ישראל הולדה
הולדה מעט והוי רוב פסולין אצלה. ואי
לתו דהתרה התרה בפירוש לתו הוא
מתרון סבא מעט. ואלא אינה מבדרינן
לתן דסל דנכסי ומבדר הבחינו הולדה
כשר סל דספיקא דאורייתא מה"ת לתוארו
דאי סל דסבא מה"ת לקולתו אלא כשה
לדידיה לגה פשיט קרתו להתרה סבא מעט
כגון דרוב כשרים אצלה ומפיק אי אצלו
אינבי לקבלו הוי קבוע וכל קבוע כאתלם
על אתלם דמי והוי סבא השקול ולדידיה כל
סבא מה"ת לקולתו אולתו אלא סל לתן דסל
דנכסי ומבדר הבחינו הולדה כשר סל
דספיקא דאורייתא מה"ת לתוארו להכי פשיט
קרתו להתיר סבא מעט הכא דהוה סבא
השקול דאי לתו קרתו הוי פשיט לתיר סבא
מעט אינה דקא לתו לדידיה אשלה ספיקות

דמיגלו בן לחומרתו. אבל לאחרון דסל דבור הבחו
של בית ישראל הולד מאדם אל"כ סל דסדרו אהרן
לקולרו בספר השקול אבל בספר שאולו ספר-
השקול לו אחרונים סדרו אהרן לקולרו רק הימנו
דגלי לן קרא. אלא כיון דד' יהודה סותם
ונאמר הבורבו הולד מאדם סל דסדרו אהרן
לקולרו דם ידעינן אפילו בלא קרא הימנו דהוי
ספר השקול רק באדם כיון דאלא רבי פסולין
אבלה דלידיה לא נשכחה ספר אדם אלא כן
ברובה פסולין הא דשתקי אסר לבאו בקהל
אי לאו דגלי לן קרא דבשר אינון בסיה שהיכא
אלא אדם דד' סל אהרן לקולרו דם אחרים לבאו

אינש דמו

וכאן שבאחרא דד' סל דסדרו אהרן לקולרו אולים
שפיר דברי רש"י כהאמן ואתרוץ שפיר ל"ל
נושאת השק' בולה סימן קב סעיף ב סק ג -
דהקשה שם השק' אחרו דכתב שם המחבר
בשם הרשבא"ז בולה של ספר טריפה
שנטרפה באחרונה אינה בכלל דבר שלא"
כו' וכתב שם השק' לא נדעתא לזה כתב
המחבר דיק בשם ישו שאינו שדרי
גם הרשבא"ז המור סובסיק כן ואין חולק
אליהם והכי נוטה בשס' רבא' דבולה דפריק
הוא אלא דבולה שנולדה בולה אסורה
מדרבנן אחרי דאינה בבריותא וספקו אסורו
ואם נטרפה בולה כולן אסורות אחרי ספיקו
אסור הא' ספיקו דרבנן הוא ומשום דאינו
בספר טריפה ופריק אי הוי אחרי סיפו
נטרפה בולה כולן אסורות אחרב ספר
ולם טוב ספר חול הוי דשולא' דלפלו בולה
לא בטיל אחרי ספר טריפה ותבטל ברובה
והשתא אחרי פריק דאחרי הך דספר אוסרתו
אינו בבולה של ספר טריפה אלא ודאי בלהבא

אלא הוי דשולא' ולא' אבלא השק' והפ"ג
כתב שם בסק ג' אל דברי השק' שכתב
השק' דאחרו ספר בולה מספר טריפה.
וכתב הפרי מגדים ובולה בלא דשלא"ג
פירש בולה דספר הוא ב' תרנגולת
בשרה וטריפה ובולה גו לא ודאי אי
נטרפה אלא הוי דשולא' לגמרי אלא
ספר דתרנגולת ספר כו' מינה וכוונת
של הפ"ג מבואר דכתב השק' והשתא
אינו פריק אלא הך דספר אוסרתו
אינו בבולה של ספר טריפה ולכאורה לזה
כתב השק' ודאי אשמע דאלי אינו
בכוונתו אחרת, ובאמת הארוך אלי אינו
בכוונתו אם אחריתא ולהכי כתב הפ"ג
ובולה בלא אשת דשלא' פירש בולה
דספר טריפה הוא ב' תרנגולת בשרה
וטריפה ובולה גו לא ודאי אי
נטרפה אלא הוי דשולא' אלא לדשלא' לא
הוה קשה כלל נושאת השק' דהבריתא לא
אינו בבולה של ספר טריפה אלא בבולה
שספר אם נולדה מתרנגולת טריפה אלא-
נטרפה אלא הוי דשולא' אבל בבולה של
ספר טריפה אין הכי דאינו דשולא' לגמרי
אלא אחרונים ספר דתרנגולת ספר כוונת
אמרו לה לדשלא' לפרש דהך דספקו אוסרתו
אינו בבולה דספר הוא אם נולדה בבולה
מתרנגולת בשרה אלו טריפה ופריק הנמחו
אלא אלא אלא כולן אסורות ובטל ברובה
ודאי הך דספר אוסרתו אינו בבולה שספר
טריפה שבולה נולדה מתרנגולת שהיתה
התרנגולת גו ספר טריפה דהוי דשולא' אשה
אם נטרפה בולן אסורות כך כוונת
של הפ"ג בפירש השק' אבל לפי מה שבאחרא
סדר מבור נושאת השק' ודעתי רש"י גו נטעם ובמרים

אינו כ"ב דברות אמר מוכרחין לומר דאינו לפי הנה אומנות
של המערכה עדים שנסיון החרבן דהקב"ה ברייתו
דקדמא. וספיקו אסורה ואם נתערבה באינו
כולו אסורות ר' יהודה אומרה דר' יהושע תפס
בלומרי קלעות הוא מי מוכרחין לומר דהברי
דהברייתא אותיות כר' יהודה חשבינו לומר ר'
אומרה דר' יהושע - דהנה הערשלן
והמרקם גל הקשה של הנקשן אותו לתל פריק
הנקשן עם יד רב נחמן דאמר נשנים אחד
מונקלה הוא הוה סדר. וסדר לקולות. ואה
שכתב שם הערשלן בשם המפרשים ושונעם
לתרץ דמונקלה תמיד הוה כעין דאמרייתא
כספין מונן דאסור דמן. דלא הערוך
אומר וספין לתרץ קושיה השמה של המרקם גל
דהמרקם הקשה מיד קושיה על הנקשן אותו לתל
פריק ידיפתו מינה לרב נחמן דהתם רב נחמן
פסק לעיל במונקלה בשבת פרק דשרי והוא
טוב כר' יהודה דאסור מכל דדיה בשבת
מונקלה מותר והכא תנינו בהדיה אתדי בולה
שנולדה בשבת ואתדי בולה שנולדה בינה
דאסור. ומוכן מלן הקושיה אומר וספין
הערוך של הערשלן גל. ומוכן אמר מוכרחין לתרץ
כהרקם גל דרכן יכול לתרץ דהברייתא גם אותה
כר' יהודה דאותה לה מונקלה בין בשבת בין
בינה ויכול לפרוש מכל דר' יהודה אית לה מונקלה
דאורייתא כמו שפירש רש"י לעיל אלובה
דרבה ולכן אמר שפיר לדידיה הא דקתני
וספיקו אסורה מבלשון של המרקם גל. ומוכן
דמסקינן דמוכרחין לומר דקשה הנקשן ידע
דה ברייתא ר' יהודה היא והתניה דלא פרוך
אם של כן אלא דאמרת הוא התילוק בין הנקשן
להתרלן. דהנקשן היה סבור דדיקא בדשלא
בדשלא אשלו שייך בטל אבל בדשלא אשלה
שהוא אסור דאורייתא אז שייך בטול אשלה

פריק הנקשן שפיר אלו אמרת בשלמא בסיטם
סמ"ה הוא סדר. וסדר לתוספות. ונמצא לכן עכ"ל
שפיר דהא דקתני הברייתא וספיקו אסורה
ואם אה דקתני דמונקלה אסור בין בשבת ובין
בין בינה דאתא כר' דאותה אית לה מונקלה בין
בשבת ובין בינה ויכול להיות אבל מסל מונקלה
דאורייתא אבל נתא שפיר לכן אה דקתני
בהברייתא וספיקו אסורה דספיקו דאורייתא
לתוספות הנמצא דר' סל סדר אבות לקולות כמו
שבאמצע לעיל. ואבל אותו קתני וספיקו אסורה
בשאה לרבה נתא שפיר דאמרה לו לפיק
לאוקמי הכי ברייתא כר' ויכל לומר דהברייתא
סל דסדר אבות לתוספות. ובפרט שהוכחנו
לעיל דמספרות סברי דרבה סל חתנה
אתה שמע אבל סל לרבה דסדר אבות
לתוספות. אבל לכן אפילו אי נימא דהברייתא
אותה כר' מ"מ מי לו נתא אה דקתני בברייתא
וספיקו אסורה הנמצא דיכול להיות דר' סל
דמונקלה דאורייתא מ"מ לו נתא אה דקתני
וספיקו אסורה בין דר' סל דסדר אבות לקולות
ובפרט להמספרות דסל דכל סתם אומר רבי
אבל סל כל דחתנה אשתו תחכות שמע
סל נמי כל אפילו דסדר אבות לקולות כמו שכתבנו
לעיל אבל בלבדו לו נתא שפיר לכן אה
דקתני בהברייתא וספיקו אסורה כין דסל
לכן דסדר אבות לקולות דבשלמא לרש"י דכל
סתם הוא כ"ב אבל סל לכן דסדר
אבות לתוספות אתקשי כמו שכתבנו אה
שאמר כ כל בהברייתא דחתנה אשתו שמע
אמר אומרים דרבה אבל כל אפילו סל דחתנה
אתה שמע נמי סל דסדר אבות לתוספות דרבה
מוכרחין אנו לומר כן אומרים דכל דבר שאמר
חתנה אשתו תחכות שמע שהוא אומר כן
כן אומרים דרבה כמו שכתבנו אבל לכן

אנשים אם דעתם בברייתו וספיקו אסורות
כיון דס"ל דסברין אהת לתוספות אבל להתוספות
דס"ל דרב סתם אינו רב"י דרבי"ס"ל דסברין
אהת לתוספות ורב סתם ס"ל דסברין אהת לקולא
אינ נשוה לרב המיוחס נתנו בברייתו וספיקו
אסורות המיוסברין אהת לקולא ונפסק לרב דמוקי
הא בריתו ל"ב אינם ודה"ר יהודה ור"י
ס"ל ל"ב דסברין אהת לקולא מלב המיוחס נתנו
וספיקו אסורות המיוספיקין דאורייתא אהת לקולא
אבל באומות חוץ מה נשאר דהא היכא
דאותתין אסורות כ"ע מודים דסברין
אהת לתוספות והן אינן לפי זה דקס"ד דאה
דנתנו וספיקו אסורות מדברי בסבא נוטל נסת
הוא אי אינו אותתין אסורות דיכול לומר
דאוקמי אמתניתא דהשתא אם שנולדה וכן
אותה בגדרכי בבולם פרק אין לבין דאין
כ"ד אומר רב יהודה אומר שמואל הלכה כ"ד
יהושע ונתב המדרכי שם נגל הטו
משנה דשמואל אותה ליה מנולם אפילו בספק
מוכן ונתב ר"י חבי הלדרי אמ"ל דבספק
מוכן מתירין הינא משום דמנולם המ דאורייתא
(לם לומר דאלמו דאורייתא אלמו כל שיש לו
מיקל מן התורה) כמותו בפרק כל הצלים
ומם ~~מתנה~~ הרתקם לאוסר דאורייתא
ולא להל. אבל אם אין ספק מוקלה אלא ספק
המומן כמין שיש לאסרם נכבים המובאים
דיכן לושרגל שם בתנם אחד בתוך התחום
ואחד אחוץ לתחום שרי אפילו לדי שהא בשבילו
דאמרינן פרק מי שהוציאוהו מבי יש תחומין
לגלה מ"ד ספק תחומין דרבנן להקל ואמ"ל
דדשלו"ל הוא לדי דמי לבולם דאומר רב אחלי
פ"ק לעולם אומאלמ ספק נוטל ספק חול הוא
דשלו"ל וכל דשלו"ל אפילו בדרבנן לא
בטול דבתנם כי מוקמינן לה אמתניתא הדי

לא נולדה וכן בספק לידה אמתניתא שלא
~~נולדה ושלה~~ נולדה אשתרי בספק תחומין
מכלל הדדכי מ"ש אולמא דאבי בולם ספק
נולדה בולם אור בחול אוקמי אמתניתא דהשתא הוא
שנולדה אלא הוי אמתניתא אסורה והיכא דהוי
אמתניתא אסורה כ"ע מודים דסברין אהת
לתוספות ושה"ל לדי פרים המקשן דקל סיפא
דאמ"ל נעשה מדברים מאלמ כולן אסורות אלא
בשלמא סוטה נסת הוא דשלו"ל וכל דשלו"ל
אפילו באולם לדי בטול דאלו מיוחד בסוטה
ובסת"ל נמחל כל הברייתו דאה דנתנו וספיקו
אסורות נמחל דכיון דיש אמתניתא אסורה דהשתא
שנולדה בדכתוב המדרכי וכל הינא דיש
אמתניתא אסורה כ"ע מודים דסברין אהת לתוספות

ואם אה דקתא ואם מתרחה בחולין כולן אסורות
לו בטול ברובא משום דהוי דשיל"ג ובל דשיל"ג
אפילו בחולין לו בטול. אבל אי לו עורי הבריאה
בסות ובסת אלו בבולם של סבא טריפה
פריך הגרשון שפיר אי הכי אלו אמר סיפא
הוי דאה דקתא בבריאתו וספיקו אסורה
נתחו דרבון דעוריו בבולם שהיה סבא אלם
נולדה מתנולות כשרה אלו מתרנגולות טרפה
דהוי אוותתגין אוסורה ובל היכא דאוות תגין אוסורה
כ"מ סל דסדר"ו מהת לתנקה אבל אה דקתא אלם
מתמרכם בחולין כולן אסורות לו נתחו דאי אלמה
סבא טריפה הוי דבר שאין לו מתירין הוא ומבטל
ברובא דינם לו ודאי הגרשון. דהבריאתו אותו
כר' יהודה אלובה דר' יהושע דסל חולין הוא
היכא דאון שניק דשיל"ג מי לו בטול. ומשמע
הגמרא דהוי תנו דבריאתו תנו דאוטרי קלוקות
הוא ור' יהודה אלובה דר' יהושע הוא
דסל לר' יהודה דאפילו בדרבנן לו בטול ובל
שכן בדאורייתא דאין בטול כלל לפרש סוגיא
גו התמרה ואם שיטת רש"י ז"ל ואם קושית
השל"ה סרה מהור לפ"ז דסוגיא דהכא לפי
לומשמע מינה דבולם של סבא טריפה לו
הוי דשיל"ג דנכל לומר דאלמולם אומרלם בבולם
של סבא טריפה עוקרי ג"ב דשיל"ג ומ"ל לו הקלה
דאוכ"ל דאין נמצא בבולם של סבא טריפה עוקרי
דשיל"ג אלו פריק הגמרא אלא אלו אלמה סבא
טריפה דבקם שאין לו מרגדין הוא ומבטל ברובא
דאמרו הק דספיקו אסורה עוקרי בבולם של סבא
טריפה והוי דשיל"ג דאלו דה כולו אל עוקרי בבולם

של סבא טריפה דאלו עוקרי בבולם של סבא טריפה אלו
לו הוי אוותתגין אוסורה. ואלו נשה לר' יהודה אומרי
נתנ וספיקו אסורה דהתי ר' יהודה הוא נר' יהודה
סל דסדר"ו מהת לקולא ונכנת קושיה גו אומרנ ד
דשיל"ג מוכרח לפרש לסבא טריפה ~~הקלה~~ דאלו
משנ המשרה פירוש סבא טריפה היינ סבא מלה
מתרנגולת טריפה היינ שהיה ב' תרנגולת טרפה
וכשרה ובולם גו לו ודאמנ אלו מכשרה אלו מטרפה –
נולדה והוי אוותתגין אוסורה ושל"ה מתוירין וספיקו
דהיכא דאוותתגין אוסורה כ"מ מנחים דסדר"ו מהת לחוד
לחומרא. ואלו מוכח מהבריאתו לפסק דלו אלו עוכי
הק דקתא וספיקו אסורה בבריאתו בבולת של
סבא טריפה אלו רק דוקא בבולם דסבא היינ ב'
תרנגולת כשרה וטריפה ובולם גו לו ודאמנ אלו
מכשרה נולדה אלו מהטרפה נולדה דאלו הוי דשיל"ג
ואלו מתרלם שפיר קושית השל"ה דאמרלם אומרלם
דבולם של סבא טריפה שמתרכם באתרות
בעמ שאין המתר בלבלו ואלו בידו מ"ל עוקרי
דשיל"ג. ומ"ל פריק שפיר הגמרא אלו הכי אומרלם
סיפא נשנם בלו אלו אלו לאלונקי הק סיפא דבריאתו
אה דקתא ספיקו אסורה בבולת שלספקטריפה
כמ לומ"ל לפרש הסוגיא גו הם כנגם ומאיתגם. אין
ואלו ידוע לנו אם הפילפול הה דבסדר"ו אפילו
היכא דאוותתגין אלו אוקבא אוסורה מ"ל מ"ל סדר"
לקולא דלו כהשל"ה נסתיים אלו שאור לנו מוכ
קושית הה אה שהיקשונ מאות אל"ו ומאות ב"
דל הא דאתמרן דרש"ל הכ"ל ואתנן בשבת
דלה אי אמרו סל הא דאמנ דאינם משנים לאכול בשבת
אבל לפ"ל הא הא סל דאיכול באיקלון אולה ואמן

ל"ל בבא

אן) הגה ולפי אה שכתבנ בשם המרדכי דבולם גו יש לה תקנה אוסור דהשתא שנולדה ואם הבהמה הרשל"ג כתבנ
ל"ל דהק דקתא בבריאתו וספיקו אסורה לפי אה דקסד"ר דאיירי בסות ובסת יש לבולם גו תקנה אוסור ואם בבהמה
נולנ הוא מל הגרשון כתב כן בפירוש ל"ל הק דספיקו אסורה דשה"ל אסורה אנמנ דהבולם גו יש לה תקנה אוסור
דהשתא שנולדה אינש אלו נמנ להיכיר עכ"פ הגמרא דלו כהשל"ה סימן ל"ז סע"ב בזה דכתבנ שק השל"ה בספק

ראוי לה הכי סל דתרומה בגבהא דרבנן מלך אומות
סל לחלו דלשיק להתנן עד לה"ל חולין הוי אלמלא
ספק דרבנן וספיקו דרבנן לקולא ומון לתרוץ
בלשון דושה"ע אחרון ר' אלעזר חיסור לחומרא
עד שתתשק עשוק דבין השמשות הוי מוקצה
אוסרתו והיכא דמוקצה אוסרתו אחרינן אפילו
בספק דרבנן ולו אחרינן ספיקו דרבנן לקולא
דבר' דהוי וכל הראוי שהובאתם עובדת אפילו
אפילו היכא דאותתגין אוסרתו אחרינן עי סדר
לקולא ה"ה עי מוקצה אוסרתו: ומקשי ר' יוחנן
עי קשה הוא פסק ר' יוחנן בשבת רק לה"ה כר'
יוסי לשון תרומה דלו אכלו כבעל תרומה עד דשל
רשלים בין השמשות דר' יוסי ובתבו התוספות
שם דר' יוחנן אחרינן אפילו בתרומה דרבנן ומקשי
עי סל תרומה בגבה דרבנן מלך אומות לשיק להו

להתנן ומסקינן עד דשלים בין השמשות דר' יוסי
הוא כדין כוון דסל דתרומה בגבהא לו הוי אלמלא
דרבנן מלך לו הוי רק סדר וכל סדר לקולא
אפילו היכא דאותתגין אוסרתו אחרינן לחומרא כמ"ש
לעיל

לכן נראה לי לתרץ קושיות הנ"ל ומה קושיות
ר"ת"ו ג"ל באופן אחר ומתוך כך יתבאר הטיב
שלותנו המלבי אולמל פתח השער ובתחילה
אמריב כמה פלוגתות בש"ס מעשן לעשן מאוכל
עשן ומתוך כך יתבאר כל הנ"ל דר' יוסי דסלחון
אחרינן דבריהו תורה כלשון בא אדם דאכלו
אלה שלו בעונם והעול ומל בעל דף כל סל דשיק
קרא לחלק לסל דאחרבין לקרעתה כן אנה אקרא
דאותו דף נ"ד ע"ב. ומחון דסל אחרבין לקרעתה ס"ל

אוסרו דרבנן היכא דיש לה תקנה אוסרו לחו אחרינן סדר לקולא, ולעד ג"ו אולו דבספיקו דרבנן אפילו היכא
דיש לה תקנה אוסרו עי אחרינן • סדר לקולא דדפריק הגיהא על רב יוסף ולרב ולתוך אחרי עשוק
לגזירה ספיקו דרבנן הוא נמי ספיקו דרבנן לקולא ואי נמי בשל דבספק דרבנן היכא דאותתגין אי
אוסרתו לחו אחרינן סדר לקולא מלך ואי פריק הגיהא על רי"ו ור' יוחנן דספיקו אוסרתו בלעולם אחרינן עשוק
לגזירה ודקשיה לך הוא סדר וכל סדר לקולא ומלך אומות נתנו בברייתו וספיקו אוסרתו עשוק דהוא אפילו
אה דקסד ספק ולא ומ"ל עי יש לבאולם גו תקנה אוסרו דהשתא שנולדה אשה נתנו בברייתו שפיר וספיקו
וספיקו אוסרתו ולחו אחרינן סדר לקולא הנקדספק ומ"ל הוי ספק דרבנן לרב ולתוך ו"ל לחו
אחרינן ספק דרבנן לקולא ועשוק דאותתגין אוסרתו דנמי לאור השתא שנולדה מלך לרב ולתוך
הנקדהוי ספק דרבנן לדידהו ו"ל לחו אחרינן סדר לקולא כיון דהכא אותתגין אוסרתו גלי ולהשל
היכא דאותתגין אוסרתו לחו אחרינן ספיקו דרבנן לקולא מלך שפיר נתנו בברייתו וספיקו אוסרתו אולו
מלך דדפריק הגיהא על רב יוסף ולרב ולתוך אוכלת שפיר דאולו דבספק דרבנן הנקדם
דאותתגין אוסרתו ו"ל אחרינן ספיקו דרבנן לקולא מלך פריק שפיר הוקשן על רב יוסף ורב ולתוך ר
דאחרי עשוק לגזירה אחרינן נתנו בברייתו וספיקו אוסרתו הוא ספיקו דרבנן הוא נמי ספיקו
דרבנן אחרינן לקולא אפילו היכא דאותתגין אוסרתו מלך הנקדם דהבולם גו יש לה לגב תקנה אוסרו ד
דהשתא שנולדה ו"ל שיק לעולם לקולא כס דר' מלך אחרינן נתנו בברייתו וספיקו אוסרתו הוא ספיקו דרבנן
הוא ובכל ספיקו דרבנן לקולא אפילו היכא דאותתגין אוסרתו ונו חיוב ופירשתי דאו כתבתי ופירשתי אולו
כברשבתו ופירשתי דסבירתו לבנו דכל ספיקו דרבנן אחרינן לקולא אפילו היכא דאותתגין אוסרתו

כן מובת מגרמא דסעדרין דלא פה ומסוטה דלא
כך ומתנפרש שם. ומאן דס"ל דלשיך קרא
לגלוי ס"ל דמערבין לקרמת כן מובת דיומא דלא נג
עיב. ומאן דס"ל דמערבין לקרמת ס"ל דבא"ל לבטל
דילוף מולקת דם הפר ומדם השעיר ודם הפר
מרובה. ומי ס"ל דדשיגלא לו בטול לפי דמרה הכן
בעדריך. ומרתה אלתתול בעזלא לוה ולאלו
והנה דאיתא בעיל פרק אין מעמידין דלא כב עיל
ושרגל מת אות הבנות ונתתי לו מלא, שחולל נפש
שלל לדר לעיקיק דברי ר' יהודה. אמר לו ר' יוסי
וכי היכן מצינו מלה לשמה אלמא מל והולק עד
שרגלו נפשלו נשמרת כו'. אמר רב חסדאמר
שמואל דר' יהודה דכתיב לה' המול. ור' יוסי
המול ומול. ומדרך היו כתיב לה' המול דהמו
הפסת כתיב ומדרך מי היו כתיב המול ומול
דברה תורה כלשון בני אדם אלמא דר' יוסי ס"ל
דלו אמרינן דברה תורה כלשון בני אדם ומאי
מוכרחין למומר דמאן דס"ל דלא אמרינן דברה תורה
ס"ל דלשיך קרא לתלוך כדרבי יהושיה דהיא
אמרין. והיינו דאיתא בסנהדרין דלא פה עד
שיגדל אבין ואמו וקל קרא יתורא הוא דהאי כתיב
ראשון דקרא אשר יקלל את אביו ואת אמו
קלל למאר מיתה למאר מיתה שתיב כו' הכאן
לר' יונתן דאמר לוה קרא אביו ואמו אלמא
לרבי יהושיה מאי אריא למומר דאיכא אדם
אדם מה ת"ל אדם אדם לרבות בני טומטום
ואנדרוגינוס אשר יקלל את אביו ואת אמו אין
לי אביו ואמו אביו בלא אמו, אמו בלא אביו
אין ת"ל אביו ואמו קלל אביו קלל אמו קלל דברי
ר' יהושיה. ר' יונתן אומר משום שנתן באחד
ומשום אחד ואחד בפעם עצמו עד שיפרש לך
הכתב יחדין ומלל לר' יהושיה דס"ל דלשיך
קרא לתלוך מלל בלא קרא דאביו ואמו קלל הא אמרינן
חויב אלמא עד שיקלל את אביו ואמו ביחד אבל

אם אביו שלא אמו. אמו אם קלל אמו שלא אביו
הא דבטור לפי שיק הקרא אביו ואמו קלל
לפני אפילו אם קלל אביו בלא אמו אמו בלא
אביו אי חייב. ומלל מנו לוה לר' יהושיה
דאם קלל לאחר מיתה אי חייב אי ומשום הקרא
עד דנפקי לוה מקלל אביו ואמו מות ומות
דאמלה הישפטיק. ומדיקן לר' יונתן דאפילו
דאם קלל לאחר מיתה דחייב מאביו ואמו
קלל לאה אחתיה הלי קרא דקלל אחת אביו ואמו
הדאתו מגלגיא לוה לבת טומטום ואנדרוגינוס
ור' יהושיה נפקי לוה בת טומטום ואנדרוגינוס
מאיש אישה ופדרך הקרא על ר' יונתן ואפילו
לוה מאיש אישה ומשום הקרא דת"ל בלבת
אלמא דר' יונתן דס"ל דלא לתלוך ומשום לוה
דאם קלל אביו בלא אמו אמו בלא אביו
דחייב מקרא דאיש איש אשר יקלל את אביו ואמו הא
דאיכא חייב עד שיקלל את אביו ואמו ביחד
ת"ל אביו ואמו קלל אביו בלא אמו אמו בלא
דאי חייב. אלא כיון דס"ל דלשיך הוא קרא
לתלוך אלא נמי לוה לרבות בת טומטום ואנדרוגינוס
מנמרת לעולם בת טומטום ואנדרוגינוס מאיש אישה
אלא ס"ל לר' יהושיה דלא אמרינן דת"ל בלבת אלמא.
דר' יהושיה דס"ל דלשיך קרא לתלוך ס"ל דלא אמרינן דת"ל

בלבו. ור' יוסי בסל בלו לא יכל לחזור לתוך
סל דאומרים דר' בלבו. וכן איפכא דאין
בסל בלו אומרים דר' בלבו מוכרח לומר
בסל בלו לתוך. וחוץ לר' יוסי כולן בסל בלו
אף כי עיין בלו אומרים דר' בלבו —
אלא לפי לומר לדיבה מאוש אוש דר'
בלבו בסל בלו אומרים דר' בלבו וחוץ
מוכרחין אנו לומר אלובה דר' יוסי מאוש אוש
אריות לרבות. בה טומטום ואנדרוגינוס בקרבו
דאבות ואמו ביולד לא יכל לתוך מלבד כולן בסל לר'
יוסי בלו אומרים דר' בלבו מוכרחין אנו לומר
בסל כי אושיה בלבד לתוך. ואל-
תשיבנו מגזרת בלבתים אף נר"ש אבי אוש
בסל לר' יוסי דר' בלבו ובעל בסל בלו אומרים
דר' בלבו יאמר דר' בלבו אמר לה
אלא בסל בלו אומרים דר' בלבו מוכרחין אנו לומר
בסל בלו אומרים דר' בלבו — אלא לפי לומר לדיבה מאוש אוש דר'
בלבו בסל בלו אומרים דר' בלבו וחוץ
מוכרחין אנו לומר אלובה דר' יוסי מאוש אוש
אריות לרבות

להתפרנס אומר רחמנא הן לו דרך הלוואה
ושל לו ואין רולה להתפרנס אינו בל מעבה
ליה מה. ולרבי שאומר אל אומר רולה
להתפרנס אין מנקין לו מעבטלת אמר לו
רבי בלבאי עכשיו של המדרש. והלא
התמסורת שם רבי רבי נגל מלוי וכו
לות לחו בל הא דרשות בלעיל וכו
בלבאי רבי בלבאי. וגל דדיקא הכתי בהם
תרי קראי אומרים רבי בלבאי אינוק דאוכי
קראי דכתיב כי יחסורו ובאי דיך כתב
אושר ברכך ובדרש השמל דלבי מה דאמר
אלק נגב ינגב אין לו אלא נמבקש. אבל דיה
מנין תל נגוב ונגנב מה. ופריך לעבר רבי
בלבאי אחי אי כתי לאומר הרשם מי אי כתי
הכוכתה דנמבקש אשמע דוקא נמבקש ולא
אבל דה אלמע אשמע בפירוש מהתמסורת
דבל ינקש דאי כתי לאי דרש דרשינן
ולא אומרים רבי בלבאי רק הכתי דאוכתי
קראי בלא מסרבים ליה לדרש אל אומרים
רבי בלבאי. אבל הכתי דאלים לדרש
דרשינן ולא אומרים רבי בלבאי דקאי
דרבי לאומר דרבי בלבאי. וכן אשמע
ודברי התמסורת דכתבות פרק אלות
הכושה דקל סב עיב דה ודת ואכנים כי
על התמסורת ואלי לית ליה לדרש רבי
בלבאי בגוס דה: דת. ועיד הא דדרשינן
בפרק אלו אלות הקים תקים. השב תשיב
אפילו מתה פעמים אלו פלהו בלא כדרש
ואומר רי דבמ הכתי דאי כתי לדרש
דרשינן ולא אומרים רבי בלבאי אלא
הכתי מסרבים ליה לדרש כדבמן דקראי
אשמע דבאין לן מיירי כדכתיב כי יחסורו
עכשיו אלמא דאשמע בפירוש מהתמסורת
דאין לאומר מה רבי בלבאי דקאי הכתי

דאוכתי קראי ומסרבים אל הכתי. דאי כתי
לאומר דרשינן. ואלי אמרת הוא
קושית התוספות דאקשינן דברי רי יוסי
אלהדדי דבמנ נכסנה אלות ליה דת כלבא
ובגבתים דלקת אות ליה דאומרים רבי
כלבאי דגם אומר קושיות כי מה דסל לרי יוסי
בגבתים דאומרים רבי כלבאי אלא דרש
אות אות אשנים דאוכתי קראי אשנים כין
דרי יוסי דרש הוא ההוא אלא שאנק אונס
אונס אוטרה ודאי דאין ההוא אדאל לוכתב
הוא וכתיב הוא ידאי דאין אנס שאנק
כי אתרך ולא שנק ידאי דאין ההוא אלא
אוכרת רי יוסי לאומר דדרש אות רבי
כלבאי. ועל הקדמת דשם תר אות אות
אמל לרבות שנם שאתנו באלבם והלו
שתיבון כי דברי רש רבי יוסי אומר ההוא
אתרך ולא שנם. אלא מה אל אות אות
רבי כלבאי. ורש הוא ההוא אבלי
ליה לאוכתי שאנק אונס אוטרה. ורבי יוסי
מהוא ההוא. ורש הוא ההוא לא דרש
אלא כיון דדרש רי יוסי הוא ההוא —
אוכתי קראי לאומר דרבי כלבאי. וכן בדין
דבשאל להדדי דתיב דלגן הקדמת דתיב
קראי דאות אות ופריך הרשם הקדמת בדלן
בגם הדלן על רי יוסי דהוא אות אות רבי
כלבאי הוא אות אות אות אי רבי כלבאי
ואלא השאל להדדי דתיב ונב ליה נפקי
ליה ודק אתשב לאות הוא דם שפך אפילו
השאל להדדי אי תיב. אלא לפי השאל
אי אומרים כן אשנים דהכא אוכתי
קראי אומרים רבי כלבאי דכיון דכתב
דק אתשב לאות הוא דם שפך אלא
ידאי אין הקדמת דשאל להדדי אתיב
אלא אוכרתין אלא לאומר דאות אות רבי

רש"י כלומר בלומדו של השותק להרויח
ארוכה לתן שיקר אדם אדם ראוי לחבר
אדם יתשב כו' אלא אמר דוקא הבא אחר
הבא אדם אחר ליה ר' יוסי דרש כלומר
אשום דאוכתי קראי אבל בעלמא סל לה
אסר בעצמו אלא אמרינן דרש כלומר דשמו
דרש לומר דרש כלומר ובן אמר
מאי והתספרים בדקן דה דשה
כו' דאלין בפרק אלו עבודות אלא
פרשה אמר דבוונת התספרים המ
דדוקא היכא דאוכתי קראי אמרינן דרש
כלומר אבל בעלמא היכא דאמינא לאידמא
דרשינן אלמוד הכפ ולוד אמרינן דרש
כלומר דאסר דאתך לומר דרש כלומר
אלא כיון דאסקינן דה' יוסי סל דרש
כלומר לא אמרינן ומאן דסל אמרינן
דרש כלומר מובחת לומר דסל דשיק ראי
לתלן דאמר אמרינן דאסבה דאין אפה
עב' שהבאתיה לעיל אלא כיון דסל בלשון
~~ראיה לתלן~~ לה' יוסי אמרינן דרש כלומר
סל כו' מישיה דשיק ראי לתלן ומאן
דסל דאין לתלן סל דאמרינן לקרות
דאיתא בוומאן אלא נמי יש יב עיה דם
הפר לדם השעיר אבל מאן דאמר
אמרינן לקרות אמר רבי מישה ורבי
יוסן תרי אמר אמרינן דם הפר בדם השעיר
כשבאו לזרק אתמר קראי אגבת הפמאו-
תרי אמר אין אמרינן דאשמעי ליה ולקח
אדם הפר. ואדם השעיר ועל אדם הפר
בפר עצמו וקאמר הגיעה אספתם דרבי
מישה היא דאמר אמרינן דאמר אינן
אמר כתב יתדין כאמרן דכתב יתדוהי
ומשמע הגיעה מלפיו תמיה ר' יוסן היא
שאמר הכא דכתב אחת ונכפר אהל

מעל קרנותיו אחת בשנה ולא שנאמר. ומסיק
הקדמה דר' מאשיה הא אמר דאמר אמרינן דאמר
אמר כשאין לקח אדם הפר ואדם השעיר שהו
שהיו מעורבין דבשי רבי מישה רבי יוסן
אומר אם בפר עצמו ואם בפר עצמו אמרלו
רבי מישה והלא בבשר כתיב אחת. אמר
לו רבי יוסן והלא כבר. בבשר כתיב אדם
ואדם השעיר אם כן למה כתיב אחת לומר
לך אחת ולא שנאמר אדם הפר אחת ולא
שנאמר אדם השעיר. תניא אי אדם לקח אדם
הפר ואדם השעיר שיהיו מעורבין אם
בקם אין אומר אלא אם בפר עצמו ואם
בפר עצמו בלמד לומר אחת וסתמא רבי
מישה עכ"ל הקדמה אלא אמרינן דאמר
דהא בהא תלא כיון דסל לה' מישה דלא לתלן
סל כו' מישה דמעורבין לקרבות דלקח אדם
ואדם השעיר ושמע שהיו מעורבין אם בקם כיון דלא
קאי לתלן סתמא מעורבין וכיון דסל לה' יוסי מעורבין
מוכרחין אלא לומר דסלפא דאבו לא בטיל ואם דשמעי
לא בטיל לגבי הדן בגבים אלא נב דאמר טעם
לדשמעי דלא בטיל אשום דר' יהודה סל אבו לא
בטיל אלקח אדם הפר ואדם השעיר אלא שדם הפר
אחרים

אבל לבאורה עדיין לא נתבאר דבשי התספרים דאמרו

אלא כל מה שאמר רב"י רבי יונתן כ"ז נגלה והיו ר"
יונתן אומר לה דמשמע שמתן בתחב ומשמע
ומתרץ מתרץ בפסא מלמו והכתו ומשמע דלמה לה
דיקרו מנה בפסא מלמו. ומנה בפסא מלמו
וכתבו התוספות שם ונראה לי כיון דמשמע
דבי ומשמע הכי ילמד סתם מן הספרא
כי הכי. בלפמ ולפמ ובהיפ נתן מנה
במלמו ומנה במלמו הכי לקרמת דכתב ובסם
הפר ובסם השמיר וסתמא יש במלמו מנה
במלמו. והתם מי מתגלה מלי דגיל דמייתי
בסמוק תמיד מידק כ"ז עד דמשמע לומר מלמה
וסתמא כ"ר מלשה והכי מלמו כ"ר מלשה
והמ לרבי מלשה בלי מלמה מי סל כמאן דכתב
יתבו דמי כ"ז מלמו ומ לומר מלן מל מה דמקיקו
הוה סלקו דמתרץ דלרבי מלשה מערבין לקרמת
בלמו קמו דמלמה בתר דמלומי קמו דמלמה
הדר ביה מסל דמלי למלו קמו דמלמה הכ"ז
מלן מערבין דמומו בלפמ ולפמ ובהיפ דמלומר
סתם מן הספרא כ"ז עיש בתוספות. ומלב
לפי דברי התוספות דהכי סרה והוה כל
הבמן משלמ דמשמע בספרא מן התוספות
בלמו תלמו. תמ דלתלן ומ"ל לתמ דמערבין
לקרמת מומנ דברי התוספות
דהכמו הכ תמהין לכמורה ומחמת מה מומ
לומר כדיסקי מנה התוספות במלמ דהמו בהו
תלמו דלר' מלשה בין דסל דלמ"ל לתלן עד סל
מערבין לקרמת ולדידיה עבקו לה בלמו דרמו
דמלמה דמערבין לקרמת כמן דסל דלתלן לכ"ל
דהמו דמנמ התוספות מל הקמה דקמומר וסתמא
כ"ר מלשה. והכי מלמו כרבי מלשה והמ
לרבי מלשה בלמו מלמה מי סבירה לה טמן
דכתב יתבו דמי. ומ"מ קשיתא השמה —
והשתמ מלשמו כ"ז ומומנת מה מסי התוספות
דמפילו לר' מלשה הכ"ז מלן מערבין דומר דומנמ

דמל מ"מ מלמו. דה רבי יונתן כ"ז נגל והמו ר"
יונתן אומר לה דמשמע שמתן בתחב. ומשמע
ומתרץ מתרץ בפסא מלמו והכתו ומשמע דלמה לה
דיקרו מנה בפסא מלמו. ומנה בפסא מלמו.
וכתבו התוספות שם ונראה לי כיון דמשמע
דבי ומשמע הכי ילמד סתם מן הספרא
כי הכי. בלפמ ולפמ ובהיפ נתן מנה
במלמו ומנה במלמו הכי לקרמת דכתב ובסם
הפר ובסם השמיר וסתמא יש במלמו מנה
במלמו. והתם מי מתגלה מלי דגיל דמייתי
בסמוק תמיד מידק כ"ז עד דמשמע לומר מלמה
וסתמא כ"ר מלשה והכי מלמו כ"ר מלשה
והמ לרבי מלשה בלי מלמה מי סל כמאן דכתב
יתבו דמי כ"ז מלמו ומ לומר מלן מל מה דמקיקו
הוה סלקו דמתרץ דלרבי מלשה מערבין לקרמת
בלמו קמו דמלמה בתר דמלומי קמו דמלמה
הדר ביה מסל דמלי למלו קמו דמלמה הכ"ז
מלן מערבין דמומו בלפמ ולפמ ובהיפ דמלומר
סתם מן הספרא כ"ז עיש בתוספות. ומלב
לפי דברי התוספות דהכי סרה והוה כל
הבמן משלמ דמשמע בספרא מן התוספות
בלמו תלמו. תמ דלתלן ומ"ל לתמ דמערבין
לקרמת מומנ דברי התוספות
דהכמו הכ תמהין לכמורה ומחמת מה מומ
לומר כדיסקי מנה התוספות במלמ דהמו בהו
תלמו דלר' מלשה בין דסל דלמ"ל לתלן עד סל
מערבין לקרמת ולדידיה עבקו לה בלמו דרמו
דמלמה דמערבין לקרמת כמן דסל דלתלן לכ"ל
דהמו דמנמ התוספות מל הקמה דקמומר וסתמא
כ"ר מלשה. והכי מלמו כרבי מלשה והמ
לרבי מלשה בלי מלמה מי סבירה לה טמן
דכתב יתבו דמי. ומ"מ קשיתא השמה —
והשתמ מלשמו כ"ז ומומנת מה מסי התוספות
דמפילו לר' מלשה הכ"ז מלן מערבין דומר דומנמ

כמו לר' יונתן בדפרישות כ"ז עיש. דלמ"ל
דקושיתם הרמשמנים שמקשים והיכי מתמלו
כרבי מלשה והמ לר' מלשה בלמו מלמה
מי סל כמאן דכתב יתבו דמי ומ"ל לומר מל מה
לתרץ כמו שמסיק התוספות מנפמו בדם הדובלה
ונגל מיהו מה שהקשתי ממתני דקומר סתמא
כ"ר מלשה בלמו הכי ניחמו דהמו למו קומר
סתמא כ"ר מלשה המו מלמו כ"ר מלשה פימש
דסל כמאמר דמערבין לקרמת ומלמו מטעמה
דלדידה עבקו בלמו דרשמו דמלמו
ר' יהודה. המו דמומר לה מערבין מלן מל
מה דמשמע לה כל מלמה ומלמה בפסא מלשה
כ"ר יונתן מפקמו לה מלמה דמערבין כ"ז ומל
דבש קושיה השמה מלבמר בעמם מלמ"
ומתחולה נמלה להקשות מל דברי התוספות
מה שכתבו לר' מלשה דמנמ ר' מלשה סל
סל מלי למלו מלמה הוה מלמינו דומן מערבין
דומומר סתמא מן הספרא כי הכי בלפמ ולפמ
ובהיפ נתן מנה. בפסא מלמו הכ"ז לקרמת כ"ז
דנה מומ מנה דהמו דמקו רק לר' יונתן. מבל
מלשה מלפמו בלמו מלמה מי מלן למומר סתמא מן
הספרא. משום דבמן דר' יונתן קומר מנה
הלמן בהבריתמו בסנהדרין דמל סו עמ' ר'
יונתן מומר משמע שנכתב כמלמה ומשמע כל
מלמה במלמו עד שיבדם מל הכתב יתבו
משמע בספרא מלק נדנדן בלמומ דמחמת
ספיקו מתמיר ר' יונתן דחייב מלק נגל מבמו
בלמו מומו מלן מומו בלמו מבמו כמן דלמו כמב
יתבו מלמן מומ נבמנמן דממ המגרה המוכ
המו הספרא הנמחו דמומ מומש מומש נגל
מת מבמו המת מומו מלק המו מומ תמוב עד
שנגל מת מבמו ומומו שמהם כמתמ מו מפילו
מלק נגל מבמו בלמו מומו מלו מומו בלמו מבמו מי
תמוב ומדקומר ר' יונתן משמע שמתן כמלמה

ומשום כל אחד ואחד בעצמו יבא שיפרט לך
הכתוב יתרו אל משה בפירוש ובדברו
דברים ספיקו הוא מתאיר עין רחוב אפילו אם
קלל כל אחד ואחד בעצמו כיון דאין לנו אדם
ללמוד דיהא חוב אבל שיקלל שמהן כאחד
ולא שנוכל לומר הכא דלמוד סתם אין הפירוש
אחין הלא גבי נידון דידן גבי מערבין לקרמת
אי לאו דלמוד סתם אין הפירוש הוא שי קאמר
ר' יונתן הכא דמשמע שהיה כאחת. אלא
אם בעצמו ואם בפה אחד כדאמר הא
לישנא גבי אחד אחד אישר יקלל כו' בשהדין
הלא להכי מוכרח התוספות לומר כאן דלא
דר' יונתן לא קאמר הא לישנא דמשמע שהיה
כאחת אלא אם בפה אחד ואם בפה אחד
כדאמר גבי אחד אחד אישר יקלל את אביו
ואת דיהיה משמע אלא הספק אם בפה
אחד ואם בפה אחד אחד דקאמר ר' יונתן
אם בפה אחד ואם בפה אחד דאם הלשון
לא משמע דאלא הספק קאמר ר' יונתן דאם
בפה אחד ואם בפה אחד אחד אשוק דלמוד
סתם אין הפירוש כי היכי דלפנא ולפנא דהיכל
עתן אם בפה אחד ואם בפה אחד הא לקרמת
דכתב דרש הפר ומדרש השתיר וסתאו אם
בפה אחד ואם בפה אחד אמר דאקרי לר'
יונתן אבל לר' ואושיה כאן דקאמר הרשע
בסנהדרין דלא פה אחד אישר יקלל
את אביו ואת אמו יתן לו אביו ואמו. אבל
בלא אמו. אמו בלא אביו אין לא אביו ואמו
קלל אביו קלל אמו קלל משמע בפירוש דר' ואושיה
דאי לא היה כתב אביו ואמו קלל הה אמרינן
אמרינן דאדאי הוא אחד חוב דק אחד שקלל
את אביו ואמו ביחד הא דקאמר לעולם
לתוספות ולומר דחוב אפילו אם קלל בלא אחד
בפה אחד כאן דיש ספק בפירוש הקרא אם

לא אמר ר' ואושיה להתאיר אלא ספיקו אלא
אלא דיהיה כאן דס"ל דלשיק קרא לתלן ס"ל לר'
ואושיה כ"ג שאי כתב קרא לתלן הוא כאן
מפרש הקרא דאינא חוב אחד שקלל אביו ואמו
אלא הוא שום ספק בדבש אם דשיחא כאן דיש
ספק בפירוש הקרא המאיר הוא פירש -
הקרא דהוא לא יכון לעולם לתוספות אלא הא
אבי מערבין לקרמת כאן דסבש ר' ואושיה
דלעל וכאן אמר כתב קרא אתרינא לתלן
אלא הוא שום ספק בפירוש הקרא דשיא
דהקרא ולא אדק הפש ומדם השתיר הוא
סתם דהוא לא יכון לאלא סתם אין הפירוש
ולומר כי היכי דלפנא ולפנא ובהיכל אם בעצמו
ואם בעצמו הא לקרמת דכתב אם הפר
ומדם השתיר דסתאו אם בעצמו ואם בעצמו
דאינא שייך לומר לר' ואושיה הכי דהקרא
אולא כ' הוא סתם. אלא לפי דבריהם לא
לדבשי התוספות דאמרי לר' ואושיה אי
הלא דס"ל דלעל אי אחד הא דאין
מערבין ונותן אם בפה אחד ואם בפה אחד
ולומר סתם אין הפירוש דאינו דאם
רק לר' יונתן אינא מערבין לומר כן כאן דר'
יונתן אשה הלשון הוא כדאמר אבי אישה אישר
יקלל בסנהדרין הא. דהתם קאמר ר'
יונתן אם הלשון משמע שיהיה כאחד ומשמע
אחד אחד בפה אחד דמשמע בפירוש
דאלא הספק הוא אמרינן הכי דתוב
אפילו אם קלל בלא אחד בפה אחד -
והכא קאמר ר' יונתן סתאו אם בעצמו ואם
בעצמו משמע בפירוש מהכא דס"ל דאקרא -
אם בפה אחד ואם בפה אחד ואי אלא
הספק אחד הוא קשה לן אמאי שנו אבי
מערבין דהתם אבי אישה אישר קלל
אבי דהתם קאמר משמע הכי ומשמע הכי נהכא

אלו דאמר בגמ' הלשון ושמעת הכי ומשמע הכי
אלמא דיש מסתמא דהכא נמי מרבנן סל"ל לר"
יונתן דאמר סתם יין היפסד אבל לר' ישמעאל
אין אומר מנסכין לאמירה מי אתי על גב דמעיקרא
הוה סלקא דעתך דלרבי ישמעאל מרבנן -
דאמרו הלכה ולפסק ודהיכא דאמר סתם
יין היפסד דבין דלר' ישמעאל לא מלכינן
לגמ' לאמר הכי דאתי אדאל דלר'
ישמעאל ליכא לאמר דאפילו אלמא קרא
דאתא מי"ל לר' ישמעאל מרבנן לקרבנות
כדאמר התוספות אפילו בגמ' הדיבור
שהובאתי לעיל. ולדבר כל דאתי עיקר
דלר' ישמעאל אפילו אלמא דאתא מי
ס"ל דמרבנן לקרבנות אי"כ מאי סתם
אינו יכולין לאמרה הכי דלר' ישמעאל אלמא
דאתא דאתא מי שבקי"ל ליה דמרבנן אלמא
מסתמא כיון דס"ל לר' ישמעאל דלא"ל ס"ל דמרבנן
לקרבנות דהא בהא תליא אי"כ שפיר קאמר
התוספות דלרבי ישמעאל שבקי"ל ליה דמרבנן
לקרבנות אפילו אלמא דאתא דאתא. ואלא
לפי דברינו שבאמת דלר' ישמעאל אפילו
אלמא דאתא דאתא מי שבקי"ל ליה דמרבנן
משום דהא בהא תליא ואי"כ מאי דאמר
הקדמה אפילו תיומא לר' יונתן שאינו הכל
דכתבה אתא אף כל שכן לרבי ישמעאל
מרבנן דהא אי"כ תרי אישהו אמר אין מרבנן
דקאמר ר' יונתן ורבי ישמעאל תרי אמר מרבנן
ותרי אמר אין מרבנן בקושיית התוספות
שהובאו לעיל ניחא לי לאמר לתרלן
דאה דקאמר אפילו תיומא ר' יונתן דאמר -
מרבנן אינו סבירא הקדמה לומר כשלא דלר' ישמעאל
דמרבנן כדקאמרי התוספות אלמא לפי הלה
אומנם של הקדמה דקאמר אפילו תיומא כו' ס"ל
ס"ל הקדמה דלר' ישמעאל אי"כ אין מרבנן.

ואלא לר' ישמעאל דס"ל הקם דאתא כתבא
ותדיו כמאן דכתבא יתדיו דמי דלא אמר הכי
הכי מדין דיין בלבד ס"ל דמרבנן. דאלו
דשאינו הכל כיון דכתבא אלמא עדיף הכא
ומדם השעיר אלמא כתבא והשעיר שמ"
דתלמודא דתו עין בתו' דקאמרי כן בפירוש
נמי אינו אלמא לפי הא אבל לפי המאמר דסוף
הקדמה דשינה דאתא כשנמין אלמא כדס"ד מאיקרא
ס"ל הקדמה דלר' ישמעאל אינו בפירוש
דתלמודא דבג' כיון דס"ל דלא"ל ס"ל דמרבנן
נר' יונתן כיון דס"ל דלא"ל ס"ל דאין מרבנן
אלמא דאה שאמר הקדמה מנגדים אפילו תיומא
ר' יונתן כו' אינו סבירא הקדמה לאמר דהאמר
כן אלמא הכי הכי פירושי דהתרלן היה
סבירא דמנגדים אלון אלא דאתא דכיון דס"ל
לר' ישמעאל דאתא כתבא יתדיו כמאן
דכתבא יתדיו דמי אי"כ אמר מרבנן דאמר
אפילו תיומא ר' יונתן כו' נר' ישמעאל
יכול להיות דס"ל אלון מרבנן כמו שכתב
התו' נמי אינו אומר אלא לפי הלה אומנם
של הקדמה התרלן שאינו יכול הנמ בדר
בהיותה שאבהא הקדמה אתא ואלא יכול כן
מנגד פלוגתא. דר' ישמעאל נר' יונתן דתנ
אמר מרבנן ותנ אמר אלון מרבנן. אבל
אלון דקאמר בפירוש מרבנן. אלון מרבנן
לא יכול דקאמר הקדמה מסתיים דר' ישמעאל
הוא דאמר מרבנן. דאמר אינ' אלון
כתבא יתדיו כו' ונסיק הקדמה אפילו תיומא
כו' דהתרלן הלה סלקא דעתך דאמר
אלון אלה נמי לומר להיפך אבל לפמש
דאיתא הקדמה הנך בהיותה דקאמר
ר' ישמעאל בפירוש מרבנן נר' יונתן
אמר בפירוש אלון מרבנן בעינא תלוה
נבג' דלר' ישמעאל כיון דס"ל דלא"ל ס"ל

דמערבין לקרקעות וכ"ו ונתן פיון כסף בלתי
משיך לחלק כסף דאיסורין ומערבין. ולעניל הוכחנו
מאון כסף בלתי מוערשמן דרש בלבד"ו כסף דמשיך
קרוי לחלק פר"ו ומשיה כדרשנו מהלכה ד"ס בדר
דשבדרין דדלק פר"ה עיב ומלק לר"
יוסי שהוכחנו לעיל כסף בלתי מוערשמן דרש
כלבד"ו מלק כסף כר"ו ומשיה דמשיך קרוי לחלק
ומלק כיון כסף ר"יוסי כר"ו ומשיה דמשיך קרוי
לחלק כסף דמערבין לקרקעות דהוי בהוי תלוי
מלק מוכרת לעומר כסף דבר"ו לוי בטיל דעקר
עם הוי בהוי תלוי ומלק כיון כסף דבר"ו
לוי בטיל כסף כדרש שישלו מתרין לוי בטיל
לדעתה הוי כבשרים בפירין המדר מן
הבכיל דבתן טעם לעם ומשום דר"ו הדה
כסף מן בטול מולנת מדק הפר ומדק
הטעיר אלא שדק הפר מדבה כו' מעוש
וכיון דהוכחנו דר"ו יוסי כסף כדרש שישלו מתרין
לוי בטיל מוכרחין אנו לעמוד אליבה דהיכו
דאיסור אינו אפילו רק לדרש פרטי אלא
לדינה פרטים ולדלבל הקולק מ"מ מיקרי עם
בטלה דשילו ולכן שפיר פסק ר"יתנן
בשבת אלא להיקרא כר"ו יוסי לעשות תרומה
דלוי אבלי בהעם תרומה שדה דשלים כיון
הטעות דר"ו ומשות דהוי כדרש שישלו
מתרין הלק דבתרומה שבדה"ג לא מיירי
ר"יתנן כמו שכתבו התוספות שם ור"יתנן
כסף בבכורות דתרומה בדה"ג דרבנן
ומ"ל לוי הוי אוסיר אלא לדרש פרטי אלא
לדינה פרטים כמו הבולקי תרומה הלק
בלשלר בהעם שהם טהורים לוי שיך דשילו
כיון דהיה טהורים מעטרים לוי בטל בתרומה
לכל ענין מ"מ כיון דלבהעם טמאים אסורים
לוי בטל בתרומה עד דהל"ל מיקרי לגבייהו
דשילו ומתן ניכל כר"ל בולב סיון נב תפלה

בתיסיר דרבנן לעמרשמן דרש שישלו מתרין
ומם לפי דברים שיבטלו לגל יהיה מתרה
לגל קושיה הרמשנים בגדות מ"ל על
רמ"ו כיון דר"ו ולוקים כסף עיקל בעיקלן
ומתן כסף דעיקל בעיקלן עילה כסף דתרומה
בגדה"ג דרבנן ומלק מלמלו מתיר רמ"ו דיון
בהעם נבנסין לעלבל בתרומתן אבל לפי"ל
היו לוי הוי רק סדר נספר לקולא. ומם
לפי דרבים יהיה מתרה לגל בטיב טעם
ובעות עם קושות הנ"ל כעין נגל שהוכחנו לעיל
אינם כו

דהנה דרש מרבעה מופנעם בדין דשילו
(א) היכו דהיסור מונח על הדבר דשלו
עלמה הוי אוסרה כגון שהיה חתנה אחת
שהיה ספק אם הוי תלה או שומן והחתיכה
מן שמערבה בתרומה. או שאר ספק תרומות
שנמערבה בתרומה לפי דעתו אם נמצה
מיקרי דרש שילו ולוי בטיל, ומלק משה
תשובות קושות מהרר"ו משה מלבוב שהביאו
הבאור הטוב בשמו בולב סיון נב סעי' ל"ב
סק"ה קושיה בשם ר"ו משה הנ"ל על המחבר
שכתב יש מי שמוער דבולם של ספק
שמערבה בתרומה מונע בדין דשילו
לפי שמון המחבר בעצמו מונע בידו ובגלה
ר"ו משה הנ"ל לזה כתב המחבר לפי
שמון המחבר בעצמו הוי דין זה דספק
טרפה לוי שיך כלל לדשילו משום דאבי
בילם שנולדה בוטן שפיר שיך לומר
שהוא דשילו דאכשון הוא אסור
ולמתרמ יהיה מותר משום בבילה
ספק טרפה אלא אם ההיתר היה
בידו אז שיבוא בעצמו מ"מ אם מערבה
בתרים דין שיבטל מ"מ אם תהיה
המרמעלות טריפה אינ הבילם לוי

הוי דשלו"ל דהוי בלות טריפה היינו ודאי
שהי' בטל ואם תהיה התרנגולת כשרה
אינ"כ לא נמצא הבולם מעולם ודשלו"ל
לא שייך אלא אם היתר מכשיר אסור -
ולעתיד יהיה נותר ואינ"כ הל"ל בדין -
דידן היכא דהאיסור עוכר על התפל
מפיה כמו התנה סבר חלב סבל שמן
וכיולביה בלם שהתרבה באחרת האיך
עם לומר דמיקרי בכ"מ דשלו"ל דשמא דתנה
לא בטל הא מאן דין הוא שיתבטל התנה
גו אם תתוודע שהתנה גו הוא חלב אינ"כ
לא הוי דשלו"ל דהוי בלות חלב הוא וחלו
הוא שהתבטל. ואם תתוודע שהתנה
גו היה שמן אינ"כ אלמלי נלתה לנפרעבה
דהוא נותר. ודשלו"ל לא שייך לומר -
אלמלי אם היה מכשיר אסור ולעתיד יהיה
נותר כ"ש אבל בלות לאחר הערבון
ולעתיד לומר בלא קשה כלל קושית אהיכר
משה גלבוב הי"ט שהבאתי הבית"ט בשמו
אשים דיש שם טעמים בדשלו"ל בלא
בטל אי' טעם של הדין בעדרים בפרק
הנזכר מן המבושל אף עכ"פ דעיקר -
טעמא דדשלו"ל אינו בטל דכל דבר
הדוחה לתבירו אינו נתלו שו ומבטלא דברי
ר' יהודה. דר"ס דמיגלינן בתר העיקר
אי מצאנו דבר גם הוא מעלתו דבר ה"
כמין דם ודם לא בטל ורבנן לא פליג
עליה דרבי יהודה הוא מנינו וסברי דבטל
אלא באיסור והיתר שאין דומה דמין לגבי
שם אסור וגם אותם אבל בדשלו"ל שאין
האיסור תלוי לגבי מין ההיתר אינו גם
סופו להיות כמוהו בגם אם לרבנן הוה
נ"ל לא בטל דרבנן ס"ל דאלו אלגינן בתר
העיקר רק אחר איכות הדבר ומה שאין

דרק הפר נבטל דגם השאיר אין גם רק נתנה
שאינו כותן שהה דתרוייהו נותרין ואולין אל
הנצבה ואין אולין נבטלין דאל"ג. ואל"ג באמת
לדעת הרן דדשלו"ל הוא נעשה נבל -
ה" טעם של רש"י דמשה דבס שישלו
נתנרין לא בטל דעד שתאכלנ באיסור -
תאכלנ בהיתר ואל"ג כיון דלדעת הרן
דדשלו"ל הוא נעשה נבל נעשה בהיתר
נהרן דהיכא דאין ההיתר בידי עדיין
לבוא אין מין בנינו ושלו שם איסור הקם
אפשר להתבדר גם נוסיף איסור כיון
דאיכא לברורי לא סמכינן אל"ל להתבטל -
אל"ל מכשיר הוא דבס גם בידי איסור -
נתנה ספיקא ואין לומר נפש שאפשר -
שיהיה דבר גם היתר אחר אין בגם
גם שיהיו עדיין נשים גם היתר לנפרע
לה אין סברא כלל שהרי אין ודאי אם
יהיה נשאר והיכא דאין ההיתר בידי
עדיין לבוא אינו נבל ונשאר שם איסור
ומה שאפשר להתבדר בדבר גם הדבר
נוסיף לן שם איסור. ונמצא מכשיר הוא
בידי איסור נתנה ספיקא ומה שאפשר
באינם גם שהיה נותר אחר גם הדין
אינו עדיין דשלו"ל נשים שהרי אין ודאי
אם יהיה נותר ובדבר שאינ"ל לבוא
נדון ואל"ג לדעת הרן שהוא נתנה ונבל
אבל אי אפשר לומר שלא יתבטל נשים
דשלו"ל והוא נבל דאל"ג אם נעלים אינו
אותו לאיסור טריפה יתבטל ואז לא
היתר הוא ואל"ג בטל כל גם הוא לבעת
לדעת הרן ואל"ג לדעת הרן שפיר
הקשה ר' משה גלבוב הי"ט. אבל
לדעת רש"י ז"ל שהטעם דדשלו"ל
בטל נשים עד שתאכלנ באיסור תאכלנ

בהיתר אלא שייך גם הכולל בכלל ספק
טריפה שנשארה באותו דבר הוא שלא
לבטל דבר ספרו לומר שלא כל אפשר על
ספק בבטל דבלעדי ותברר ההיתר ואולם
בהיתר בלי שום חשש כלל. ואף דעכ"ל לומר
שאם יתברר ההיתר לאחר זמן יהיה אפשר
היתר דאז כיון שלא נבדא לא
היתרו ותבינון הבילה לאיסור ואכל ספק
איסור אי"ז בטל ואלא לדעת רש"י גם זה
הסברו דנהי דבטל נהנה מ"מ יש כאן איסור
ועד שנאכל אפשרו הבילה גו באיסור אי"ז
בטל שעדיין ספק לא אם האיסור כאן נאכל
אחר בהיתר שאחו יתברר לא שהיה מונח
לאחרי ואי נתברר לא שהנו איסור אלא שנוק
על הבטל כיון שאינ אין בדיבה אבל אפשרו
כיון שעדיין ספק הוא שאולי יהיה נתפס לאחר
אחר נפסק כלל אל הבטל אלא לדעת רש"י
גם לפי לאנשיה דנשיאת ר"י נשה ולבדב הכל
כלל כאן כיון שאמרו של רש"י גם נשאר
דעד שנאכלנו באיסור אאכלנו בהיתר אלא
גם דשפיר הוי בילה של ספק טריפה
דשל"ל דלמה אאכלנו אותו הבילה אפשר
גיש ספק איסור לפי עדיף להתבטל אדר אולי
ותברר שהוא היתר אחר ודין גם שאינה
הותבר בלא יש מי שאומר הוא הר שבאו
ובהרשבא"ו בתה"ה אבאתר דסל טעם של
רש"י. ולרש"י לא שייך דגי בילה של ספק
טריפה לדשל"ל ואיקפ"ל סל דאלו הוי
דשל"ל אאין לחיק לדותן כל של הבילה
לרשלל ולאור דהאחרים אחרי כאן אבילה של
ספק טריפה שנולדה בגוף כו' אינש יגם
דותן אדול. אבל לפי דברינו הכל
הוא ותש מרות דבשי התבשל והוא כפתר
ובית ונמנע ואוותבש לאיסר. ולכן כתב

והתבשל בשק ישנו שאומר דגם הדין
דלשיק להות בדין דשל"ל בידו ודאי
אינו מוסכם לכל הפוסקים אלו הרשבא והטור
והטור סובשים כן אבל יש מי שתולין עליהם
נפל דבילה של ספק טריפה שנשארה
באותרות איקרי דשל"ל ולא בטל אאל כיון
שבאינו בלדעת רש"י גם שפיר שייך
בילה של ספק טריפה בדין דבשל אם
נתברן אלו דהרשבא והטור סובשים שאין
נקרא דשל"ל ושנק דאין בידו ודאי
אבל גם שייך בדין דשל"ל ואאל לפוסקים
להפוסקים שתולים על הרשבא והטור דסל
דבילה של ספק טריפה איקרי דשל"ל אאל
אינה שפיר בדבשינו דהיינו דהאיסור
אונה על הדבשל אופן דדבשל גם הוא
עלה איסורה כאן בילה של ספק טריפה
אלו שהיה חרונה בשר ויש בה ספק אם
הוא כשרה אלו טריפה אלו שהיה חרונה
וספק אם הוא שאין אלו חלב ובילה בגם שם
איקרי דשל"ל ואם כל הנ נתברר -
מאמרינו לדבטל דבבהלכ שם איקרי דשל"ל -

אאל כ"ל

אולם ב"ה הוכרו דהאיסור אונה אינה
על הדבשל אלו דדבשל גם הוא איסור
אלא הדין הוא כאן בילה שנולדה
בגוף דבילה אלא אלה הוא אתרות
ואין בה שום איסור ואם אין על הבילה
גו שום איסור אלא היתר דשאל דבונו
גם חידק הוא איסור לאכול אות הבילה
גו אבל לכל העולם הוא אתרות. אלו
דבילה גו שנולדה בגוף הן אלא
אלה נהן אלא הידק אין שום איסור
אלו דאיסור לאכול אות הבילה גו דין אתרות
שנולדה בגם הדין בגוף שהדין אדם לה

שיהיה אסורה לאכול שאינו נולדה בגוף
אחר היתה נותרת הבולה גו לכל העולם
רק מחמת שנולדה הבולה גו עכשיו בגוף
הבן בודאי אסורה הבולה גו לכל העולם
וגם הראבן נקרא לכ"ע דבר שאינו מתקן
מנ"ל כ"ח

אבל ג' דיש דבר שאסור בלה הבן
ובבן מאותר והיה נותר. אבל אה ל
שהדבר הזה אסור בגוף הבן אומר
מלך הבן אבל אולי רק מלך דה אסור
אבל בקבר אל דהאי מאות. היינו
כמו כתן טמא שאסור לו לאכול בתרומה
עד לה"כ. ולאחר לה"כ היא מותר
לאכול בתרומה אלא מה שבכתן אסור
לו לאכול בתרומה עד לה"כ. ולאחר לה"כ
יהיה לו מותר לאכול גם האיסור
והה היתר אומר רק מלך הבן אבל
אולי רק מלך דהאי איסור אבל דהאי
כתן מות משוק דבין שהוא טמא
מות עליה גם האיסור דאומר מותר
לו לאכול בתרומה רק עד אחר לה"כ
וגם האומר אומר מוסכם לכל הפוסקים
שיהיה נקרא דשילו"ן לפי דעת אלו
דמלו בחלוקת הרמב"ם והרשב"
והרע"ב והרא"ו בודאי סימן נב סעי'
ד' והמאו בחות סימן שיח סק"ב כמו שלבאר
אחה לעון משנה כ"ט

אומר ד' דיש דבר שהוא אסור
משוק שמ האומר הכל. היינו
שהאיסור מות על הדבר ומק הדבר
הדבר הזה הוא כ"ב אסור מלך הבן
כמו בולה של כתן טריפה שנולדה
בודאי ג"כ כמו שמתירים הבהמה על

קושיית ר"ש משה מלבוב הכל דבולה גו
היא אסורה מלך מלבוב מתות שבולה
אבל היא סבר טריפה. ומק בולה
גו אסורה ל"כ מלך הבן משוק כמו
שנולדה בודאי. ולכאורה לא אפשר
לומר לפ"ז כמו דאמרינן שהבולה
גו של כתן טריפה שנולדה בודאי היא
אסורה משוק שמ האומר מ"ד משוק
האיסור של כתן טריפה מות על
הבולה גו ב' משוק שהבולה
גו היא אסורה ל"כ מלך הבן
ונקרא דשילו"ן לכמה פוסקים אל"כ
נכל לומר לפ"ז דהאומר מ' נקרא
ל"כ להפוסקים דס"ל דנקרא"ן דבר
שולו"ן יהיה ל"כ נקרא דשילו"ן משוק
שמ האומר מ"ד משוק דהאיסור
מות על נקבר דהאי כתן טמא שהוא
אסור לו לאכול בתרומה ב' משוק
דמלו היתרו ואיסורו לאכול בתרומה
בבן דנולד לה"כ הוא אסור לאכול
בתרומה. ולאחר לה"כ יהיה מותר
לו לאכול בתרומה. ולפי מה שכתבנו
באומר אל"ל גם האומר ד"
נקרא ל"כ דשילו"ן לכל הפוסקים לפי
מה דשבו"ן והטור ס"ל דגם האומר אומר
נקרא דשילו"ן משוק ל

אומר ה' דיש דבר שהוא אסור
בגוף הבן. ובבן מאותר יהיה מותר
רק מה שמותר לאחר הבן אומר רק
לאחרים אבל לא לאוכל הפרטי -
דלאוכל הפרטי משאר לעולם האיסור
ולא נתערבה דבר גם בבן האיסור
באחרים אם דבר גם נקרא דשילו"ן

אין לו תלוי בהתלונה הרמ"ן בריש סימן
נ"ה סעי' ג' והמ"ל בהלכה סימן שיח סק"ב
היינו כגון המבשל בשבת בעצים
ונתערבה גם המבשל בו בוקר בחבל
אחר. דלולתריך נותר לאכול גם ה
המבשל שנתבשל בשבת אחר -
השבת אפילו אם לא נתבטלה
גם המבשל. בולתריך. רק לגי ש
שנתבשל בשבילן אסור לן לעולם
ואם נתבטלה גם המבשל שנתבשל
בשבת בולתריך בן בוקר אם נקרא
דשיל"ו אין לו תלוי בהתלונה
של הרמ"ן והמ"ל הנ"ל. דהרמ"ן ס"ל
דלא נקרא גם דשיל"ו דלא נקרא
דבר שיש לו נתרין אלא היתר לגי
שנאסר בשבילן אבל אם שאר לאחר
לעולם אסור אעפ"י שנתר לולתריך
כגון המבשל בשבת ונתערבה גם
המבשל בולתריך בן בוקר לא נקרי
דשיל"ו המם דלולתריך הוי דשיל"ו
ולהמ"ל נקרא גם דשיל"ו ושוב כיון
דחל דשיל"ו לולתריך נקרא דבר
שיש לו נתרין אם לגי שנתבשל בשבילן
אינם לגי

אמנם יש דבר שהאיסור אינו על
כל הדבר רק מה שאסור אינו לכל
העולם לולתריך נותר. ולולתריך
אסורים. ואם לגי שנתן לאכול פ"
פעמים הם אינם אסורים. ומה שהם
אסורים לאכול אינו מחמת דהאיסור
נוגע על הדבר אלא שהאיסור נוגע
ברקפאל דהאי נקרא. רק נתנות
הנגעים. דהנגעים אינם לאסור לאכול
דבר גם. ומה שהנגעים גורם לאסור

דבר אינו רק אם נתערבה דבר באחרים
אבל אם הדבר בגם הוא בפנ עצמו
עצמו אם הוא לגי נתערבה דבר
באחרים. אבל לולתריך נותר ולולתריך
אסורים אבל אם נתערבה דבר בוקר
הגם לגי נשים שנתרים לאכול לבעל
נקרא דשיל"ו אבל רק אם הוי בא
לולתריך שאסורים לאכול כלל בשום
אם נקרא דשיל"ו ואסורים אם
הם לגי דבר אפילו מי' בשום אי לגי
אי נאמר כיון דאם לגי נתערבה גם
הדבר בולתריך הם אסורים לאכול
דבר שיל"ו אבל אם הדבר בגם
עצמו אינו אסור לגי דבר שיל"ו
דבר שיל"ו לגי נקרא רק אם יהיה
נותר אינו אבל כיון דנשאר להם
דבר לעולם באו אסור אם לגי נתערבה
אינו הוי אבל דשיל"ו ואינו
אם נתערבה הדבר גם בתריך
בנגעים הגם נותרים הם לגי בשום מי"
בשום אבל לגי דשיל"ו הגם
דלהם שנתרים לגי בשום בלגי
נקרי לגבם דשיל"ו אם נתערבה
דבר בנגעים הגם. מ"מ לגבי המתים
שאסורים לגי לגי נקרי דשיל"ו
בלי ספק הוי דבר דשיל"ו אינו
נותרים הם לגי בשום מי"
בנגעים הגם אין דלגי כיון דלגי
שנתרים לגי הוי דשיל"ו נקרי לגבי
דשיל"ו לגי שאסור בשבילן ונותרים
לגי בבשום גם תלוי בחלקת
אם גם נקרא דשיל"ו אין לגן בחלוקת
הרמב"ן והרמ"ה והר"ן פ"ב ע"ב
בבכורים דלהרמב"ן בפ"ר של הנשנה
והרמב"ם הלכות בכורים ובהרמ"ה

בבבלי פ"ב מ"ב נקרי דשילו ולהדש
ביסכת בכורים פ"ב מ"ב לא נקרי דשילו
היינו כמין בכורים דלבהעמ מנחשרים
ולקרים אסורים אוכ הבכורים לא נתערבים
בתולין דלקרים הוי ביכורים דשילו
ואוכ נתערבים הבכורים בתולין תוך
לירושלים אונס אוסרים בכל שהוא ושום
כיון דלהש דרש טהרת לבעלותן בירושלים
לא נקרי דשילו. אבל אוכ נתערבים
הבכורים בתולין בעיר שכן בתוך
ירושלים אונס אוסרים הרי תערובתן בכל
שהוא ולעולם בירושלים בתערבת תולין
ושום דהוי דשילו הוא ולא ניטל לאכל
התערובות כולה בינונה ונקרא
דשילו אפילו לקרים אוכ על גב
דלקרים הוי דשילו מ"מ כיון דלבהעמ
הוי דשילו דיכולין לאכלו בירושלים
אוכ לקרים כן הוי דשילו כן בעת
החבק בבירש המשנה ובתוספתא
הלכות בכורים פ"ד וכן נראה דעת
אבל בעת הדש בבכורים פ"ב מ"ב
דלא הוי דשילו לקרים ושום כיון
דאוסרים לקרים הוי לדידהו דשילו
ואוכ אם נתבטלה הבכורים בתולין
בירושלים לקרים ונתסים לאכול
בירושלים אי"ל בטל בתערבת תולין אבל
לבהעמ הוי דשילו ואסורים הם לאכל הבכורים
בתערבת תולין בעיר שכן בתוך ירושלים
ומק הדעת בזוב סימן נ"ב סעיף ד"ה
והעון בחלות סימן שיח סק"ד נתלון אוכ
בנים דהדעת סל כדעת הדש
והעון סל כדעת הדעבם והדעב
עיש מעיף לם

ובאופן ג' לכאורה נראה להוכיח דיקי
בבבלי דשילו מהלמודו דשבת דף לה
ומדיש בדכות ויהי' מתרץ ע"כ קושיה
הדרושים מה שהקשות בגוות וי' על
דיל ומק קושיה דגוות ב' על מ"ד
ונתן ומק יהיה נדחה לכאורה סברת
של בעל שאה"מ מה שרולם לומר דבר
שאוסר מלב הבנין לא אמרינן דשילו
דלפי מה דאמרינן באופן ג' דבר
שאוסר בגם הבנין ובבנין מאותר יהיה
מותר רק אלא מה שאוסר בגם
הבנין אינו מלב הבנין נפסה לחודה
אלא גם מלב דהאיסור אקרקפתא דהוי
גברי מונח הוא כמו כהן טמא -
שאוסר לו לאכול בתרומה עד להכ
ומותר לה"כ הוא מותר לו לאכול בתרומה
אוכ גם האיסור דהאיסור אינו מלוי
מלב הבנין נפסה אלא מלב דהאיסור
אקרקפתא דהוי כהן מונח מחמת שהוא
טמא מונח עליה גם האיסור שאינו
מותר לו לאכול בתרומה רק עד להכ
ושום דהוי דשילו ולפי מה שפרשתי
אפשר דמשום שמ אופנים נקראים
דשילו ואוכ אי אמרינן דבבבלי
מקרי דשילו הוי' מתרץ קושיה
אי' נ"ב משום דבנים לומר דשום
הכי מתמיר דין דרוש בהכות
דאין הבעלים נכנסין לאכול בתרומה
אפילו בתרומה דרבנן רק אמר לה"כ
ולא אינשים לקולון. משום דהוי דשילו
להתמן באוכלה עד הלילה. ומק
על ר' יוחנן יהיה מתרץ דבנים לומר
אוכ דשה' פסק ר' יוחנן כר' יוסי
דלא אכלי כהעמ תרומה עד דשום
בין השמשות דר' יוסי אפילו בתרומה

דרבנן הלכך בלוי הוי רק ספק דרבנן
וסברי לקולא משום דהוי דשולא לאיסורא
בולבילה ירד הלילה ; ומכל מקום
בלוי כשרהוא שרי לה לומר דבשם
שאוסר גלגל הבגד לוי מקרי דבשם שולא
אבל הוי חומרא כן יהיה נשאר קושיות
הגאון רא"ז ז"ל ותשב תיבוף על הקדמת
כיון דחומרא דרבנן אפשר נמי אות
ליה דבכהא מקרי דשולא מ"מ לא
פריך הקדמת בלוי לעולם אם להתנא
היה הספק מלגלגל הספק מחומרא
שלוי לגבול בתחומה רק ירד הלכך
הלכה בלוי הוי אלא סס"ס בחומרא
אחרת אור בחומרא שמשא ומר"ל דהקדמת
ר"ל בחומרא שמשא דיל בהשלילה
והוי ליה בחומרא השמשא מ"מ הוי דשולא
להיתר בחולילה ירד הלילה ומכל לפי
דברינו הנ"ל דבלא נמצא דבכהא מקרי
דשולא יה"ל נשאר נמ"ל הקושיות הנ"ל בנמרים והבאות
משלא לא

ולכאורה נראה לתרץ קושיות הגאון
רא"ז לפי מה שכתב הרן בנמרים
דף נ"ב ע"ז דריקא טעמא דדבר
שיש לו מתמחוק חומרא בטיל משום דבטל
דבשם הדומה לתבירה אינו מחלוש ומבטלו
ורבנן לא פליגי עליה דר' יהודה בגמ"ר
וסברי דבטול אלו בחומרא והיתר שאין
דומין למקרי שהם אוסר יהם מותר
אבל בדשולא שאינו חומרא חלוק למקרי
ין ההיתר שאינו נם סופו להיות
היתר כמהו בהם אם לרבנן הוה
גמ"ר ולו בטיל ולפ"ז יש לומר
בלוי נקרא גמ"ר מכות דשולא אלא
בדבר שסופו להיות היתר כמהו

מש דהיה מותר לכל אדם אבל בדבר
שאין סופו להיות כמהו דהיה מותר
לכל אדם עכ"ם נשאר לאחר בעולם אסור
אינו נקרא גמ"ר דשולא ומ"מ דין דשולא נכון
בו לפי שטות הרן כל להסברא
דעת הרמ"ז ביו"ד סימן ק"ב סעי' ג'
דהרמ"ז כתב שם נ"ל ולא
מקרי דשולא אלא הותר לו שלמר
אבל אם נשאר לאחר לעולם אסור אינ"ל
שאינו מתרים כגון הבשל בשבת
לא מקרי דשולא, מ"מ משום דהרמ"ז
דיל נמי דשולא דבר הבשל שבשל
ביום דנשאר לו לעולם אסור —
ולאחרים אפילו בו ביום אחרש הלכ
דרש להם היתר לאחר השבת
מ"מ היה לנו לומר דבקרא
לגבי אחרים דשולא אם לא נקרא ר
דשולא אפילו להאחרים משום כיון
דלהבשל אין לא הית עולמית לא
הוי דשולא, טעמא של הרמ"ז ז"ל
יש לומר דהרמ"ז סל כהן בדרכם
הנ"ל דעיקר טעמא דדשולא אלא
בטיל משום דבל דבר הדומה לתבירה
אינו מחלוש ומבטלו ורבנן לא פליגי
עליה דר' יהודה בגמ"ר וסל דבטול אלו
באיסור והיתר שאין דומין למקרי שהם
אוסר יהם מותר אבל בדבר שאין
האיסור חלוק למקרי אין ההיתר
שאינו נם סופו להיות היתר כמהו
בהם אם לרבנן הוה גמ"ר ולו בטיל
כמ"ש ומ"מ לפ"ז נמי לומר אלו
בקרא גמ"ר מכות דשולא אלא בדבר
שסופו להיות היתר כמהו מש
דומה לכל אדם אבל בדבר שאין

סופו להיות כמהו ונמצא שגם הדבר יהיה
נותר לכל אדם חוץ לאותה נשואה לעולם
אסור אינו נקרא נבעל ואין דין דשילוי
נוהג בו. ואלו הם הכהנים הנבעלים
בשבת בעניין דאם נתערבם עם המבעל
בו בונה באותה הגם דאותה אינה להם
היתר אחר השבת אם בטעות הם נבעלים
ונותר אותן לאותה אדם אחר נקרא בכהן דשילוי
ושוב כיון דלהנבעל אין לא היתה עקומה
אין דין דשילוי נוהג בו כן נמצא לפתח
דעת הרמ"ן והמ"ו בהלכות שבת סימן
שיח סעיף השלם של הרמ"ן בדברים נמסרים שק
דאינם מותרים אלא בתערבות אחר השבת
אבל אם נתערבה גם המבעל שנתבעל
בשבת בעניין באותה בנוסף לא בטל
דגם בכהנים נקרא דשילוי נמצא לאחר אלא
סל טעמו של הרן אולם ד' טעמו שלתוי
אין דהמ"ן סל בדעת הרמבם והרמב"
בבכורים פ"ב מה שאבאר לקמן אינה דבבמים
הוי דשילוי ומוסר תערובתן בטל שהוא
מלכול בתרומת תולין דהוי דשילוי דהוא אינו
דיכול לאכול התערובתן בעניינה בירושלים
כמו שהבאתי המ"ן מפה באותה שיח סעיף
מישה, ואינו לפי הרן והרמ"ן אם
נשואה לאותה לעולם אסור אעפ"ל שמותר
לאותה לאחר גם הקמן אינו נקרא מבעל
ואין דין דשילוי נוהג בו. ואינו לפנינו
דהה הכוונה מבי בהש כיון דלישראל
אין היתר לעולם לא הוי דשילוי אלא
לכהן ומתרלף שפיר ונשות הקמן דאינו

בן אחד ישנו לאחר דעתמון דהרמ"ן כהרש בפ"ב מבכורים מ"ב דסל דבבהנים לא נקרא דשילוי עכ"ל
הרש שם ובהי דלא ולפיכמן מעשר מבכורים לעמלן נוי ומשום דרשלן מתנרין אפילו באולם לא בטיל כו אלמא כיון
דסל להרש כיון דלא הוי דשילוי לכל העולם לא נקרא דשילוי גם לגבי מהנעם בהנעם הם שם תפ"ל בל"ג מבי המבעל בו

אלא דרך הוראה שנתערבה הוי בשילוי
לכתן טעון מ"מ איסור גדרת לו הוי בשילוי
כוונתו להקשות על המגן בזה שכתב הט"ז
בנבשל בשבת כיון דלולתריך הם איסורא
ושל"י איסור עכ"ל להנבשל היתר הוראה
שנתערבה הוי בשילוי לכתן טעון מ"מ
לגבי, שרגל בטיל בדבר נותר לו לגבל
בהוראה שנתבטלה בקיום. ואחרי כתב
רע"ז מ"מ איסור גדרת לו הוי בשילוי
אלא נשאר בפירוש ורע"ז דהאומרת
הנו דהוראה שנתערבה הוי בשילוי
לכתן טעון הלעם דלו שרגל נותר לבטל
בהוראה שנתבטלה בקיום מ"מ לגבי כתן
איסור ואלא לסיק לנוגר כיון דלו שרגל
נתשה היתר אלא הוראה אמילו
נשאר עכ"ל לכתן אלא הוראה גם
ומ"מ לגבי שנתבטלה בקיום איסור גדרת לו
הוי בשילוי ושה נותר בשרגל לגבל
בהוראה שנתבטלה בקיום דלו שרגלים
לו הוי בשילוי אבל לגבי כתן טעון אלא
דאיסור לו לגבל בהוראה שנתערבה
בקיום משום דלעביה כתן הוי בשילוי
ומ"מ לפי מה שכתב שלק רע"ז ובגל
ובמלאת הדר איסור לגבל בטומאה דאם
איסור כיון דיש לו מתרין לבהעם עכ"ל
לגם לגל בטיל אלא וכוונתן דדיקא
שרגל טהור נותר לו לגבל בהוראה
שנתערבה בקיום משום דלגל הוי אבלו
בשילוי דאיסור גדרת לו הוי בשילוי
אבל לעתם טומאה דלק הדר טעון גב
הוא איסור לגבל בטומאה משום דכיון
דהם איסור דטומאה יש לו מתרין
לבהעם עכ"ל הדר לגבל בטיל אלא כיון כל
וכיון גם מקרי לגבי הוראה טהרה שנתת

שנתערבה בקיום דשילוי לגבי כתן טעון
מ"מ לפי מה שכתב רע"ז דאיסור
גדרת לו הוי בשילוי ומ"מ לפי שנתת
הדין שכתב דרבנן לגי אינו בהתר
שנוי הלעם אלא אלא שחלקין באיסור
והיתר אפילו בנבלה בטיל דהוי כמו
מבשלה אבל בדשילוי שלא האיסור
הוי הוא סיפו להיות היתר כמהו
הוא מקרא נבלה לגבל אלא בהוראה
טהרה שנתערבה בקיום לגבי כתן טעון לפי מה שכתב רע"ז ומשום
דכיון דאיסור גדרת נשתר לעולם אסור
באיסור דאיסור גדרת אין סופו להיות
היתר דאיסור גדרת לו הוי בשילוי
וכיון דלשרגל לו הוי בשילוי האיסור
גדרת דמשה הוא מתר בהוראה
שנתבטלה בקיום הוי לו בשילוי
אבל לגבי כתן אלא כיון דלגל דכיון דאיסור
גדרת נשתר לעולם אסור אלא אין סופו

אלא דרך הוראה שנתערבה הוי בשילוי
לכתן טעון מ"מ איסור גדרת לו הוי בשילוי
כוונתו להקשות על המגן בזה שכתב הט"ז
בנבשל בשבת כיון דלולתריך הם איסורא
ושל"י איסור עכ"ל להנבשל היתר הוראה
שנתערבה הוי בשילוי לכתן טעון מ"מ
לגבי, שרגל בטיל בדבר נותר לו לגבל
בהוראה שנתבטלה בקיום. ואחרי כתב
רע"ז מ"מ איסור גדרת לו הוי בשילוי
אלא נשאר בפירוש ורע"ז דהאומרת
הנו דהוראה שנתערבה הוי בשילוי
לכתן טעון הלעם דלו שרגל נותר לבטל
בהוראה שנתבטלה בקיום מ"מ לגבי כתן
איסור ואלא לסיק לנוגר כיון דלו שרגל
נתשה היתר אלא הוראה אמילו
נשאר עכ"ל לכתן אלא הוראה גם
ומ"מ לגבי שנתבטלה בקיום איסור גדרת לו
הוי בשילוי אבל לגבי כתן אלא כיון דלגל דכיון דאיסור
גדרת נשתר לעולם אסור אלא אין סופו

לפירוש הריטב"א כנהו נמי אינו אלא לולבי
דשילו"ן אף לכתן, ומה הקושיה מיבעי
דאף פ"ב שהקשינו לזה אומר הגמרא
סברה היא דבדרתא דיתא היא ישנו
מינו לתוקעי כגון שנתערבה התקועות
טהורה לכתן טמא או לטבול יום דאכשיר
אסור לו ולעולם יהיה נותר ואינו לולבי
דשילו"ן אבל לפי זה שביארנו ניחא
דבבה"ל לולבי דשילו"ן אף לכתן כיון
דאי שרגל נשתר היאיסור דרתא לעולם
אסור ולא הוי דשילו"ן דהכא נמי
תרומה של תקועות טהורה שנתערבה
בתוך תרומה של תקועות טהורה עדיף
לכל ישראל ומה היאיסור דרתא נשתר
לעולם אסור וכיון דהיאיסור דרתא
נשתר לעולם בהיאיסור אינו לא הוי אסור
דרתא אבל נדשים ישנן נתגרין ולהכי כיון
דאין סיפק להיות כשהיו הריטב"א כנהו
נמי אין דין דשילו"ן ניתן בו ואינו
שפיר קאמר הגמרא דרגל בדרתא
נשנה דלבי לולבי כגון שנתערבה
התקועות טהורה לכתן טמא או לטבול
יום והוי דשילו"ן מ"ה המשנה דאינו דאף
בבה"ל לולבי דבר שישנן נתגרין
אבל לפי"ב נשתר ונשתנה זה שהקשינו
על רגל דרגש בדרכות אחרי נתגרי
רגל דאין הכהנים כשרים לגרגל
בתרומתן אלא נשתתשף הוינן עד
לבה"כ. הא כיון דרגל סל דתרומה
בבה"ל דרבנן אינו לא הוי רק ספיקו
דרבנן וסדר לקולא דבשלא אי אמרינן
אבי בה"ל דאינו דשילו"ן להתנן באכילה
עד לבה"כ ניחא שפיר דנוטל לאור דשלה
ומאיר רגל ונשנה דהוי דשילו"ן אבל כיון
שבאיתרמ דאבי בה"ל לא אינו דשילו"ן
דלשרגל אין היתר לעולם דאיסור דרתא
נשאר לעולם ואסור אינו סיפק להיות
הה"ל כנהו נמי אין דין דשילו"ן
בו ואינו לא הוי דשילו"ן אף לכתן ואינו
אוחלו ומאיר רגל דאיכא להתנן באכילה
עד לבה"כ הוי לולבי רק ספיקו דרבנן ופסקו
דרבנן לקולא אף לד

ולכאורה היה עדיף לומר דאם אינו
היה קושיות הגמרא דאוחלו ומאיר רגל
דאין הבעל נכסים לגלגל בתרומתן
אלא נשתתשף הוינן עד בה"כ עדיפא
ובאי השמש וטהר בוחות שאינו ומשכחת
אלגלגל בתרומה כו' ומאחלו דהאי ובאי השמש
בוחות השמש דהוינן בה"כ דאוחלו מאיר
רק בבוחות אחרו הוינן בתחילת הקושיה
ואינו אוחלו ומאיר רגל להתנן עד שתשף
ואין לומר דשה"ל ומאיר רגל משנה דהאיסור
ומלגלג הסבר הוא ומאיר בקושיות דאיכא
כיון דהוא סל דתרומה בבה"ל דרבנן
אינו לא הוי רק ספק דרבנן וסדר לקולא
ואין לומר דשה"ל ומאיר רגל משנה דבה"ל
הוי - פנו אינבא אוסרא כמו שנתבר-
ר"ל בשם אבוי הגאון ז"ל והיכון דאיכא
אוסרא ומאירינן אפילו בספיקא דרבנן
דאיכא ואיתתא תד דיינן אית להו
והשמ"ל הכון דאיתתא אוסרא
אפילו בסדר ומאירינן ולא אמרינן סדר
לקולא והה"ל בה"ל אבי בה"ל כיון דבה"ל
הוי כמו אינבא אוסרא ומאירינן אפילו
בספיקא דרבנן ולא אמרינן סדר לקולא
דבה"ל אינו דהוי הוכחה לדיל דלא בה"ל
ואינו אפילו ~~בספיקא דרבנן~~ בחיתתא.

אויסרחל עני אומרים סברי לקולן והה"ה אונקלוס
אויסרחל ואלו אתגיר רבן בספיקין
דרבנן. ואלו לומר דרשה"ו אתגיר רבן
עשוק דהוי דשי"ל בקושיות ראשונות
ואלו נכנס כרם אושי אלפילן בסברי אומרים
דשי"ל ונשה פיסקיס סל אלפילן בסס אומר
אומרים דשי"ל ואלו אלפילו דהמו הוי
סס סבר ביאות אורו אין ביאות שעשו
ואלו"ל דבקרחל כ"ל ביאות שעשו דילמא
בהש"ל ילה והה ליה ביאות השעשו ונשה
פיסקיס לו אמר סס בדשי"ל בקושיות ראשונות
ונשה אתגיר רבן אלפילן בסס עשוק דהה
דשי"ל להמתן באלכילה מלבה"ל דאלו
דהי הינתן לאיל דבתקל לו אנרי דשי"ל
דהכא אבי תרגמה בה"ש כיון דלא שרגלו
אין לו היתר לאולק דאויסר דרות נשאר
לאולק באויסר אין היתר ל סיפו להות
כמהו אמש ונכון דאין היתר סיפו להות
כמהו אמש אין דין דשי"ל נתקן בו ואלו
לא הוי דשי"ל אלא לבתן כלו ואלו אתגלה
הכל אל נכון לפי הדן והרגמן קושיות ראשונות
והקושיה אל רבן כיון דאם אינו הוי קושיות
הראשון דשק ומה בקושיה מגמרים -
ומיבעות. אלא באלעות אם דיתן אלו
אינם חסר מן הסופש להאמיס דרות.
בקושיות הראשון ומה אל רבי יוחנן יהיה
הקושיה בנוגעה אמוראים אלו לגנאר
דרשה"ו אתגיר רבי יוחנן עשוק דבה"ש
הוי אונקלוס אויסרחל והיכא דהוי אונקלוס
אויסרחל אתגירנן אלפילן בספיקין דרבנן
דאלו כלו ומה לכי לגנאר דרשה"ו אתגיר
רבי יוחנן עשוק דהוי דשי"ל דאלו אינו כלו
ואלו אלו אתגיר רבי יוחנן כ"ל יוסי לאמר
מרגמה דאלו אלו כהנמק מרגמה אמר דשלים

דשלים בה"ש דר' יוסי ומה לה"מ
הכי נמי אלא להקשות מ הנו קושיות
הכל לכם הקושיה אל רבי יוחנן ניחא
להמ"ל. דהמ"ל השוק שם אל הרמ"ל
נסל דאונא אלמן בטאמרים אחר השבת
אבל אלא נטאמרה גם הרבשו"ל שנבטל
בשבת בגיד בתלתים בו בוקר לתן
בטיל דאם בטבלא אנרי דשי"ל אמ"ש
ואלא ניחא רבי יוחנן בוחלו דבסעם בשבת
כ"ל יוסי לאמנן מרגמה דאלו אלו כהנמק
אמר דשלים בין השמשות דרבי אלפילן
בתחומה דרבנן נגו שכתבו המפרש
שק עשוק דהוי דשי"ל והמק -
דאויסר דרות אין לו אתגרין ואלו סופו
להיות היתר כמהו אמש ולהכן בבה"ש
לא הוי דשי"ל אמ"ל סל הרמ"ל דאם בטבלא
אנרי דשי"ל אלא ניחא רבי יוחנן
עשוק דהוי דשי"ל להמתן באלכילה
מלבה"ל ומה רבי דרבי בדרות
נגו ניחא לאמר לתן כגון שכתבו
אלו ניחא כיון דכהנמק הם אם בפסע
עצמן וכיון דלשאר כהנמק שאין שאלו
אנרים למגרי ומה לכהן גם יהי אתגר
אי טבילה בה"ש אלא סופו להיות
היתר כמהו אמש לא הכהנמק אנרי
אם אל גם הלוכן אלא דשי"ל
אלו אומרים כיון דלא שרגלו אין היתר
לאולק דאויסר דרות נשאר לאולק
אויסר ואלא אין היתר סופו להיות
כמהו אמש ואלא לא הוי דשי"ל דאלו
כיון ~~דבסעם אמש~~ דאין הסבן נגר -
אלו שרגלו כלל דהכא אלו אינו בלו ושתבה

ואינם שייכים בדין תורה כלל ואורמן
דבהעמק הם אמת בפשט עצמן כולו אינו
בגדולו מקרי דשילו"ו וחוץ הקושיה על
רוב דרישה ברכות ועל ר' יוחנן בשבת
דף לה' והיה נתחו שפיר אבל קושיות
רע"א והקושיה מקורו נדרים ומיבעות לון
ור' נתחו ומנ"ל אוכחו לחוקשיה כל הנ קושיות
הכל נדרים מנלן לו

אולם לאחר העיון נלע"ד לומר אופנה
אמה שבתבת. כשיש היתר לאיש
פרטי אז לגבי פרטים משל"ל לו מקרי
דשילו"ו לגבי אחרים. הלא דלהאיש
הפרטי אז להתושיע הפרטים הוה
דשילו"ו אבל מ"מ דשמו דנם יהיה
בכלל כמו כל הדינעם דדבר שיש
לו מתרין דה לו אחרינן דבכולם אינו
נכלל בכלל דדשילו"ו דשמו דנם נקרא
דשילו"ו דלאו נקרא דשילו"ו אלא
רק דוקא היכא דהוה דשילו"ו לכל
העולם חוץ לאיש פרטי אז לאו נם
פרטים דלאיש הפרטים אז להפרטים
ישאר לעולם באופיר רק לכל העולם יהי'
כהל מקרי דשילו"ו. וכן מי נבי תרומה טהרה
בלאו תערובות אבל כהעמק הלא דמון סמן
מצע לנשרות כלל אלא לכתן ואחרינן בהעמק
אמת בפשט מ"מ לאו מקרא דשילו"ו
אפילו לגבי כתן נם שהוא טמאו משום כמן
דלגבי כהעמק אחרים שהם טהורים אחרים
לגירו בלאו טבילה ובלאו העיש לאו מקרי
דשילו"ו לכתן הפרטי אז לאו נם כהעמק
פרטים. והיכא מקרא דשילו"ו רק בהכל
אם היה דשילו"ו לכל השהעמק היינו
שאם יבול להנות שכל הטהעמק יצדמו

שיהיו טמאים ואינם מתחרים לאכול בלאו
טבילה ובלאו העיש אבל מקרא דשילו"ו לכל
העולם כמן דישמעאלים אינם נלעים
בנם כלל כמן דמגירו בלאו תערובות
משה"ו מקרי דשילו"ו כמן דאחרינן דכהעמק
אמת בפשט עצמן. נם אינ בתחלונות
שמיה פרמבם והרע"ב והרש. דהרש
דבעישמן נם לאו הוה דשילו"ו. ונל
הרש במסכת בכורים פ"ב מ"ו. והאו
דלאו ולפינמן מעשר מב כורים לעמן
קאו מעשה דיש לו מתרין אפילו באופן
כו' אינ משמע והרש דבכורים לאו
מקרי דשילו"ו כמן דבכורים אסורים
לגרים אלמאו כמן דלאו הוי דשילו"ו לכל
העולם אפילו לישראלים לאו מקרי דשילו"ו
אם לגבי כהעמק הלא דכהעמק הם אמת
בפשט עצמן ולגבייהו הוי דשילו"ו משום
דיכולין לאכול בירושלים מ"מ לאו מקרי
דשילו"ו אם לגבי כהעמק משום דכמן
דלגרים לאו הוי דשילו"ו וחוץ הה הכו
בנידון דיון להרש לאו הוי דשילו"ו אבל
לא הרע"ב בוסכת בכורים פ"ב מ"ב
סובר דבכורים הוי דשילו"ו ואומר
תערובת כמן שהו מלכול בתרומה תלין
משום דהוי דשילו"ו דהנאתו דיכול לאכול
הפתערובת בעזרה בירושלים כמו
שהנאתו המתו הכ"מ ומינן שם יכן כתב
הרמבם בהלכות בכורים חוץ מעמון
והרמבם והרע"ב דסל הלא דלגרים
לאו מקרי דשילו"ו כמן דלגבי כהעמק
מקרי דשילו"ו לכל העולם
וחוץ אם בתרומה טמאה כלאו תערובות
לגבי כהעמק אינ תלוי בהתחלונות דהרמבם
והרע"ב והרש להרמבם והרע"ב מקרי נם

Jewish Theological Seminary of America LIBRARY

דשילוי. ולהרשב"ם לא היו דשילוי אם
לא הנעם משום כיון דלא שרשום לא היו
דשילוי לא נקרי דשילוי אלא לגבי בהמה
הראוי שהנעם הם אינם בפנים אלא אחרים
לשרשול שאינו בנה כללו לא נקרי דשילוי אלא
וכן נמי להרמב"ן דאמרינן דס"ל כהרשב"ם
ס"ל הרמב"ן בהמה גבי תרומה טמאה גבי
נידן דין לא נקרא דשילוי ולהמאיר
הא"ל דס"ל כדעת הרמב"ם והרמב"ן
אלא הכא הכא נמי ס"ל דנקרי דשילוי
ואלא לפי מה שכתבנו אחרת הכל גבי
תלות ביבמות אינה שבלי ספק ומלאו
בהושע טמאים וטבולי יום דלא דיבהו
היו דשילוי אי משום פרטים לא נקרי
דשילוי אלא לפי להנשות על הקרקע
לזה אינו הקרקע דרא בדותא היא
עלנו לאוקמי כגון שנתערב התלות
טהורה לבהן טמא אז לטבול יום דאינו
אסור לו לערב יהיה נתיר דאבל
לא נקרי דשילוי ואם הנושה מעבריק
מי שאחר דבשלמא גבי קושיות דלא
לאו תשלום עליה לכל העולם אלא הוי
דשילוי לכל העולם לכן נקרי דשילוי אבל
גבי תרומה בלא שאינו לאוכל דלא הוי דשילוי
לכל העולם. אלא בתרומה שנבטלה
בקרן לבהן טמא לא הוי דשילוי רק לו אי
ההיתר אי אשה עלה כגון בהן
טמא דההיתר הוא מעילתן אי הקרן בהעל
אלא לא היה ההיתר רק לחולש פרטי אז
לאוכלים פרטים הוינא לבהן טמא אז לאוכלים
בהעם שנטמאו לא נקרי אשי דשילוי
דמאי דבהן טמא אז אוכלים בהעם של
שנטמאו שהיו אסורים לאכול תרומה שנבטלה

שנבטלה בקרן אשה דעלה לטבול בהעל
והוי ליה דשילוי דלא דבינן אם היה
דשילוי לכל הבהעם שיכול להלבין שכל
הבהעם והוי טמאים ולא יהיו אחרי —
מתרים לא כל התרומה שנבטלה בקרן
בלא העל אלא הוה נקרא דשילוי לכל
העולם כיון דהם משפחות בהונים שלה
ומאריכן בהעם אם בפנים אלא אבל בהן
אחד שהוא טמא אז אפילו אוכלים בהעם
שטמאו הכא שעלה לטבול בהעל ואם
הוי יותר אי אוכלים אשה עלה הוינא
בטבולה בהעל מ"מ לא נקרי דבשל
שאינו מתרים לבהן הפרטי אז לאוכלים
בהעם הפרטים דשאינו דיהא אסור לאכול
בתרומה שנבטלה בקרן אשה דהוי
דשילוי דבבהן לא נקרי דשילוי אם
אי מתרח קושיות הקודם דאמרינן דבבא
בתרומה לא נקרי דשילוי אשה כיון
בלא הוי דשילוי רק לבהן פרטי אז לאוכלים
בהעם הפרטים שנטמאו ואסורים לאכול
בתרומה רק עלבהן אבל לכל הבהעם
לא הוי דשילוי כיון שהם טהורים ומתרח
לאכול תרומה בלא טבולה ובלא העל אלא
אבל אשה פרטי אז אשה פרטים לא נקרי
דשילוי ועל ר' אלעזר דרשבתכם
ועל ר' יוחנן מכל לתרוץ בשם אופעם
אי מכל לאמר דבא דאתיר דחון הבהעם
נכנסין לאכול בתרומה עד שתחשך ס"ל
לכהרשב"ם והרמב"ן דבבהן נקרי דשילוי

ושה"ר מתיר רק דיון הבהעמ נכנסין לתוך
בתי דומרין ושתתשך וכן ר"יתנן שפסק
בשבת דף לה' כר"יוסי דאלו אכלו בהעמ
ת דומה ערב דשלעמ בה"ש דרי' אפילו
בתי דומה דרבנן עוי שכתבה שם התוס'
עוי ס"ל כהרשב"ם והרא"ש והמאי דאפילו
בבה"ל ושות כתן פרטי און לתוקף בהעמ
פרטוף עוי מקרא דשיל"ו וכן עי לרח"
דרוש ברכות הקמ דס"ל דאינלין ב
באינלין ומאן דס"ל דאינגל באינגלין ס"ל
דתי דומה בגמרא דרבנן ומלק אומר מתיר
רק"ל בהעמ נכנסין כו' וז"ל לפי
זה דאומרים ניתר שפיר דרק ס"ל דבה"ל
אפילו נתן פרטי און לתוקף בהעמ פרטים
עוי מקרי דשיל"ו גמ' ועיין דהאי דשיל"ו
אי"ל שבולה בפרטש ושה"ר אסיר לאכול
בתי דומה ערב דשלעמ בה"ש דר' יוסי ומלק
נתשוב גם לדיתן לתרל. דרק"ל ור' יתנן
ס"ל כהרשב"ם והרעב דבה"ל מקרי דשיל"ו
והתם בנדריס. ובדברות ס"ל הרשב"ם
בה"ש והמאי והרן דבה"ל לא מקרי דבר
שיש לו מתירין ושה"ר מאמר הגאון ל"ס ברה
רב אשי ביבמות הנ"ל דבדיתא היא
משום דבה"ל לא מקרי דשיל"ו וכן עוי
בנדריס לא מצ לאוקמי הברייתא בבה"ן
טמא כ"ל משום דהתנא דברייתא ס"ל
דבה"ל לא מקרי דשיל"ו. דקס דיתן –
להרבות בחלוקת תרשלת מה שאו אמר
כן בש"ס. לכן נראה לתרל באופן אחר
דנכל לומר דשה"ר מתיר הא דאתא יר
רשאים לאכול בתרומה – אלהנ אפילו
בתרומה דרבנן משום דבה"ל אי אינבלי
אסורא והיינו דהאי אינבלי אסורא –
מתירין אפילו בתרומה דרבנן הקמ דהאי

ר"ן סברי דמדרבנן אמרינן לקולא מ"ה הכא ב
בתי נמתין לא אזלינן לקולא הקמ שהאי סבירא
דרבנן ושום בבה"ש הי אינבלי אסורא
דאינבלי ואיתתנין תרי דינא איתי להאי לת
לתרוייה והיכא דאיתתנין לא אמרינן
ס"ד לקולא הנ"ל אבי אינבלי לא אמרינן
ס"ד לקולא והקמ דהוכחנו לעיל דלא
בהשל דס"ל דהיכא דאיתתנין אסורא
מתירין אפילו בס"ד והנ"ל בלא אינבלי
אסורא אלא אמרי אמרי מתיר רק"ל אבל בחיות
בלא דנמנ לאמר דר' אלעזר לשיטתה
אזיל דס"ל דתרנה אחת שמע ומאן
דס"ל דתרנה אחת שמע בפליתא
דלא יכ"ל מ"ל ספיקא דאורייתא והת
להתיר ומאן דס"ל דס"ד הת להחמיר ס"ל
דס"ד לתרוייהו אלא היכא דלכי תקנת
אסיר מדאתייבה התורה אשק תלוי אלא
דלא איתתנין. ומינה אבי ס"ס דאורייתא
דוקא היכא דאיתתנין דאיתתנין –
אסורא אל"ל מאיליא נשאר דאבי ס
תד ספק דרבנן אי היכא דאיתתנין
או אינבלי אי אזלינן לתרוייהו ולא אמרינן
ס"ד לקולא ושום דהאי כל נקיק הי ס"ס
דאורייתא ותד ספק דרבנן שהם שוים
וכיון דאבי ס"ס דאורייתא אזלינן לתרוייהו היכא
דאיתתנין או אינבלי הנ"ל אבי תד ספק
דרבנן אי אזלינן לתרוייהו היכא דהוי
אינבלי ואיכא אינבלי ומ"ל כיון דרחק ס"ל
דתרנה אחת שמע ס"ל דס"ד אבל
לתרוייהו מ"ל עובדא דס"ד לתרוייהו
היכא דאיתתנין או אינבלי ומ"ל כיון
דבה"ש הי אי אינבלי אסורא ושה"ר
מתיר רק"ל בתרנמתן דרוש ברכות דאין
הבהעמ נכנסין לתוך בתי מדרשין אלא אשתתשך

אלפילו בתרומה דרבנן ולא אמרינן סברי
לקולא ושוטה דהכא הוי איקבע איסורא וכל
היכא דאיקבע איסורא אתמרינן אפילו בספק
ולא אמרינן סברי לקולא. ועוד רבי יוסי סלק
איסור דרבנן היכא דאיתתבין איסורא
אבל איקבע איסורא אינו מתבטל ולא אמרינן
סברי לקולא כדי שהבחינו לעולם מנקיות
פירות ב"ג ומסכת ידים פ"ב ומנחת
דאמוראי דלא לן דרבי יוסי סלק דלא אמרינן
סברי לקולא היכא דאיתתבין איסורא והא
מי באיקבע איסורא וכן השק"ס יסין שם בגי'
סימן ק"ס"ב דרבי יוסי מתיר אפילו באיסור
דרבנן שאין לו עיקר והא היכא דאיתתבין
אבל איקבע איסורא וכן לר"יוחנן אלינו
לומר דהא סלק ר"ב דרבי יוסי דאמרן והא
לתוספתא ומלק בספיקי דרבנן היכא דאיתתבין
אבל איקבע איסורא אינו מתבטל ושה"פסק
ר"יוחנן דלא אלי בהנאה תרומה אבל
בשאר בהא דרבי אלעזר בהנאה דרבנן
כמו שכתבתי שם התוספות ומלק
לפ"ז לא נזדמה סברת שלישה והקמה
דשבת דלא לה' עוד ר"יוחנן ט' שהקשות
לקילקל שהיה דסל דר"יוחנן סל דבבר
שאוסר אלא אמרינן דשלו' והקשות
לעולם דהיו מתיר ר"יוחנן דאין הבהנאה נפשי
לולבל בתרומתן אבל בשאר בהא דרבי אבל
לפ"ז נוכל לומר שפיר בסברת שלישה
מה' מתיר ר"יוחנן כר"יוסי דלא. ולהבינה
והראה והמה דסל דבבר הוי דשלו'.
לתרומה אינה דהא דעדרים ובאוכל
תרומה אלא עוד לתרלף אבל בגי אופנים ג"
גם דסל בסברת של שהיה אלא אמרינן דשלו'

אין בדבר שהמאכיל אחר אינו אבל דבר
שאוסר אלא הגוף בהמה אלא אמרינן דשלו' אבל
מתרלף הא קושית אלא אינו מתבטל
אלפי קושיתנו ביה הה"ת באה מ"ה הגוף
והיכא דהיתר באה מ"ה הגוף אלא אמרינן
לפי דבשי שהה ועוד קושית ראמ"ל אלא עוד
מתרלף שפיר אלפי קושית ראמ"ל עוד יהיה
הה"ת מ"ה הגוף מלק הכא בתלמתן אבל תלוה
עוד הספק אונס של הגוף אלא כגוף הגוף אוסר לאכול
תרומה אלא שאוסר לו לאכול תרומה אלא מאוסר
לו לאכול בתנאי אם הגוף לעולם באיסור בלא
אלא דגם הגוף שנאסר בו אין לו היתר עולם
כיון שיאכל לאחר הגוף הגוף הוא גוף בפנ עצמו
אבל אין שום לומר אל דשלו' ומתרלף שפיר קושית
ראמ"ל בתלמתן דרש בדרכות ועוד ר"יוחנן
דפסק כשבת כר"ל לתוספתא אבל לתרלף להדא
דהראה והמה בגי אופנים אי' דאלא לומר דראל
סל דאפילו לפרטי אלו לאוכלם פרטיים עוד אחרון
דשלו' וכן ר"יוחנן דפסק דאין הבהנאה נעשין
לאכול בתרומתן אבל דשלום בהא דר"י אפילו
בתרומה דרבנן עוד סל כן דבבהגיעי דשלו'
ושה' מתיר ר"יוחנן הלא אלי בהנאה כו'
וכעדרים ובאוכלם סל הבדיתרלף דבבהגיע
לאו אחרי דשלו' ב' אלא לומר דראל ר"יוחנן
לא סל בסברת של שהיה אלא סל דאפילו-
היכא בדבר שאוסר אלא הגוף עוד אחרי דבר
שלו' ובעדרים ובאוכלם סל הבדיתרלף
דבבהגיע לאו אחרי דשלו' ב' אלא לומר דראל ר"יוחנן
לא סל בסברת של שהיה אלא אמרינן דשלו' אבל
מתרלף אלא אמרינן דשלו' אבל בגי אופנים אי'
גם דסל בסברת של שהיה אלא אמרינן דשלו'

שאלה, שוב שנכשל בשתוטה ובדיקה והוא ישן
ונשבע בלא שם ובלא כינוי בפני שלשה אנשים על
דרתיק שלא יהיו עוד שוב אותם. ולדק שם
שמם שלא היו שוב, ונכשלו שנתשה ועדר
ר"ל וטפלו תלוי בן ואין לו בזה להתפרנס אות
בב"ב ורולה שיתירו שבועתם האלוק הוא הדין אם
ישלא התרה ולולו אי נחת כולן שנשבעו בפני
ג', וב"ב נקראו הביא כמו שאוכת ונאמרו ופוסקים
וחל"ל כולן שנשבעו בפ"ר ועדר"ר לא ברר ועדר שהעד
ברבים ועדר"ר בחון לו הפרה לדבקם הרשות רק
לדבקם עצה וחל"ל שבועה בחמור ותש מעבר
כ"ש בחון לו הטרה לדבקם הרשות ואפשר אפילו
לדבקם עצה כמו לפרנסה בלטיק לפרנס אות בב"ב
דקם נקראו ב"ב עצה להראות בעל"ד סימן רכ"ח סע"ג
כ"ו. ב"ב בחון לו התרה וכן בדרות הרבה פוסקים
אז בדלאות כולן שנשבעתם הייתם בעל"ש ובעל"ד קל
הוא מעבר שהעדר בשבועה ועדר"ר ויש לו הטרה אפילו
לדבקם הרשות ובל שכן לדבקם עצה בדרש לו הטרה

Jewish Theological Seminary of America LIBRARY

תשובה. בלעתורה נוכל להוכיח בחון לו הטרה
לדבקם הרשות כולן שנשבעו בפני ג'. וב"ב נקראו
רבים, כמבואר בלטיקן פרק השולח דף ל"ו ע"ב בדל
ס"ל בדשלשה מקרי רבים ולכל כוונה כמשלש ב
הרגל שם סימן ע"ו. וכן אותו בעל"ד סימן רכ"ח
סעיף כ"ו, הלא בדבר שהעדר ברבים יש לו
הפרה אפילו לדבקם הרשות כמלותו במכות דף
ט"ו אומר אומר הלכתו נדר שהעדר ברבים יש
לו הפרה וכן אותו בלטיקן פרק השולח דף ל"ו ע"ב
וכן נתבו שם התוספות דה"ל אומר אומר כ"ו וכן
אותו שם בהגלש ובמרדכי וכן אותו באמרכלן
וכן בסמ"ן התחבם בעל"ד סימן רכ"ח סע"ד בל"ל אומר מעבר
שהעדר ברבים יש לו הפרה, ואפילו לדבקם הרשות
דכן משמע מלשון הקדמון דדוקא בעבר שהעדר

ברבים ועדר"ר אינו אומרים בחון לא הפרה לדבקם ה
הרשות כ"ו לדבקם עצה, אבל בעבר שהעדר
ברבים ולא על ידי ר"ר, יש לא הפרה אפילו לדבקם
הרשות. מ"מ נכל לומר אלמוקה הלקבי שבקתה
תם נשבעו ברבים אין לא הטרה לדבקם הרשות
רק לדבקם עצה. דשאלת שבועה מעבר, בחיר
ותש מעבר שמושה מרובים כמו שכתב בכמה
דוכתות, וכן אותו בלטיקן דף ל"ד ע"ב בתחלה
שנמו אלה השבועה כ"ו, ונקט כתב לו תושלו וכתב
לו ונקם ומם כתב נשבעו לו הרע ולו ומיר, ומם
המולם נדרנו בשקה כשאמרה תורה לו תושלו
כדאותו בתוספות בבא מציעא דף ל"ע ד"ה
דתשלד אומנמו כ"ו, וכן אותו בומחו דף פ"ו ו
ובשבועות דף לט, וכן מבי ריבל כשרומה
הולמק אמרו להולמק נול תבי אי אותשוב —
אשבועתם כדאותו בכתובות, וכן אותו בירדנו
בשבועות סימן תשנ"ה דשבועה תמיר מעבר
מיוש וחל"ל כולן שהוכתם עם הם חוות
דשבועה תמיר מעבר אל"ל מצע אומר דאם נשבע
בפני ג' שהם נקראו רבים דאין לא הטרה לדבקם
הרשות רק לדבקם עצה אפילו אם נשבעו בלא
שם ובלא כינוי, ונם אם נשבע בשם אב"ל בפ"ר
ועדר"ר

אמנם

אמנם לאחר הדיון נראה לעד"ד לחלוק ולומר דבאו
דאומרים דאם נשבע ברבים דאין לו הטרה
לדבקם הרשות רק לדב"ל [illegible] דוקא אם נשבע
בשם אלו בכינוי בפ"ר אבל אם נשבע בפ"ר
בלא ובל"ל בעדו, יש לו הטרה אפילו לדבקם
הרשות עם ברור ומילותו דבספרים הוא כמו
שהבאתי לקמן בראב"ם וחל"ל בעדר"ר הקם שהשוב
נשבע נשבע בפ"ר ועדר"ר מ"מ יש לא הטרה, ובקם
דשבועה אז שלא יהיה שוב הוי שבועות בעולם
שנשבע להרע להוי דומה כמו שנשבע שלא אעשה

דבר פלוני דבקרית שבועות ביטוי, ובשבועות
ביטוי אין חילוק בין אם נשבע בשם אדני או בכינוי אם
אם נשבע בלשון נקבה כגון שהכניס הטור בשם
הרמב"ם בפ"ב מהלכות שבועות ובשם אביו
הרמ"ש בלא מקרא מילים שבועות שהם בשלמות
וכן איתא בתרס"ם בסי' רל"ט סעי' א"
מאון לשיק שם בשבועות ביטוי לא לעשות אוסר
אלא לקרבן ומלקות כגון בסל הרא"ב ל"ל וכל הפסקים
וא"כ כיון דמיירי אין חילוק בשבועות ביטוי
בין אם נשבע בשם ובכינוי אם בלא שם ובלא
כינוי לקרבן ולכל אחל דאפילו בלשון נקבה
חייב קרבן. ולגבי פסקים מלקות כגון אינו
כגון שכתב השל"ב בסי' רל"ו, אא"כ כיון
בלעשות קרבן ומלקות ולכל אחל אם נשבע
בשם ובכינוי אם בלא שם ובלא כינוי דחייב קרבן
ומלקות ומתרץ על כל אחל. אא"כ לומר דהה"
לעשות התרה בשבועות ביטוי אם נשבע
בסבים כגון עלינו לומר דאין חילוק בין אם נשבע
בשם אם בלשון נקבה אין לא התרה לדבר הרשות
רק לדבר מצוה אבל באמות דם אין סברא
לומר כן דשאנו לעשות קרבן ולכל אחל לגבי פסקים
עם מלקות בלא בעיינן שם ולא משנה בלא
מצוה שבועות כגון שכתבתי בשם הטור וכן
כתב השל"ב בסי' רל"ו וכן כתב הרב
בשבועות פרק שבועות הפקדון. ועם לעשות
בל אחל כגון נלמד לומר סברת הטור והרב ותשל"ב
דאפילו אם נשבע בלשון נקבה אם לא הקביר אות
אחל אם לא הקביר אות השם אם לא הקביר אות
עבדים בשבועות כגון שכתבתי בשם הטור וכן
כתב השל"ב בסי' רל"ו וכן כתב הרב הלשון
בשבועות פרק שבועות הפקדון. ועם לעשות
בל אחל כגון לא הקביר אות השם אם לא הקביר אות
אם לא הקביר אות השם בדבר תובות שבועה דאפילו אם לא הקביר אות
שבועה בשבועות כגון הוי שבועה ושנק הקבר אות השם
כגון לומר פרק חזקת הבתים דף נ"ח לחקהו ושרגיל לא
ומלונל ובקבר ואחרי כולה לחלטוונתל וכגון שכתבתי
הרב בבית שבעים דה' ושבעקו כ"ן אלמא דשל"ב
בין אם נשבע בשם אם אם נשבע בלא שם בקלעשן
קרבן ולכל אחל לחרמ"ן ולהרמ"ן. ולגבי פסקים עם מלקות
אם בכינוי לא שם ולא כינוי כגון שכתבתי אבל לעשות הרי
עבדים נברי בבל אחל אקבלא, ואל"ל נמי לומר
דדינא כן לקרבן ולכל אחל לחרמ"ן ולגבי פסקים
אם מלקות אין חילוק אם נשבע בשם אם בכינוי
אם בלא שם ובלא כינוי דאדרבה אם בכינוי
אם בלא שם ובלא כינוי אם בלא שם ובלא כינוי
שבועות אם אינו שבועות עבדים. אבל לעשות הרשה
בכינוי אם חילוק אם נשבע בשם אם בכינוי אם
אם נשבע בלא שם אם בלא כינוי וכן משנה לעשות
בסבים אם לא התרה לדבר הרשות אם לא התרה
רק לדבר מצוה. אבל באמות דם אין סברא
לומר כן דשאנו לעשות קרבן ולכל אחל לגבי פסקים
עם מלקות בלא בעיינן שם ולא משנה בלא
מצוה שבועות כגון שכתבתי בשם הטור וכן
כתב השל"ב בסי' רל"ו וכן כתב הרב הלשון
בשבועות פרק שבועות הפקדון. ועם לעשות
בל אחל כגון לא הקביר אות השם אם לא הקביר אות
אם לא הקביר אות השם בדבר תובות שבועה דאפילו אם לא הקביר אות
שבועה בשבועות כגון הוי שבועה ושנק הקבר אות השם
כגון לומר פרק חזקת הבתים דף נ"ח לחקהו ושרגיל לא
ומלונל ובקבר ואחרי כולה לחלטוונתל וכגון שכתבתי
הרב בבית שבעים דה' ושבעקו כ"ן אלמא דשל"ב
בין אם נשבע בשם אם אם נשבע בלא שם בקלעשן
קרבן ולכל אחל לחרמ"ן ולהרמ"ן. ולגבי פסקים עם מלקות
אם בכינוי לא שם ולא כינוי כגון שכתבתי אבל לעשות הרי

הרשה בעדות של חולין אם נשבע בשם או בכינוי או אם
נשבע בלשון או בלב. ואם נשבע בשם בפה ובדעתו
בחוץ לא היתה לבם הרשות רק לבם עצה. אבל
אם נשבע בהבים בלי שם ובלב בעדות היש לא
היתה אפילו לבם עצה הרשות. ובפרט
שהרמב"ם והסמ"ג תולין של הרמב"ן והרא"ש ז"ל וסל
בשבועות ביטוי בעי שם לרבן ולעלות. וכן כתב
הרמ"ן ריש נדרים וכן כתב הרמב"ם בהלכות יומן דלא
ומברות הרמב"ם הביאו פשוט. כדכתב הטור בשם
הרמב"ם ובשם הרמ"ן בלחודא מיירתי שבועות
שהם בשקרות. אבל לעולם לרבן ולעלות סלו בעי
שם. ותולין להרמב"ם והסמ"ג כוון דיש תולין
חולין לדידהו בין אין בשם אין בלא לעולם אלמא
לרבן ולעלות הן ישתולין להרמב"ם והסמ"ג לעולם
הרשה בין אין בשם אין בלא ובלב בעדות בשם
בהבים עמו בחוץ לא היתה לבם הרשות
רק לבם עצה ואם נשבע בלי שם בפטרבוגס אל
אין התרה אפילו לבם הרשות. ובמדה הוכחת
הרמב"ם והסמ"ג ז"ל שיש לבם יבור בפירש ובעיה
בשבועות ביטוי בעי שם אין כינוי ובקשות הרמב"ן
והרא"ש ז"ל שבעים של הרמב"ם ז"ל תירלת במדה
בלובשעם עשרת בשלה דומה ותברת אלמת
דהם הרמב"ם והרא"ש ז"ל תולים של הרמב"ם והסמ"ג
ז"ל בעב בסל בשבועות ביטוי בעי שם אין כינוי
והתושב בשבועות דלא לו סימן כל מבהו שם
ביטוי של הרמ"ן והרא"ש ואם הפירות שאול
שם סל אין הבהו שם בשם הרמ"ל התולין של
הרמ"ן והרא"ש של הרמב"ם והסמ"ג ואם כ
בפרשים מנשים של הרמב"ם והסמ"ג מעלן ביות
לבם בדפוס שבועות ביטוי לסיק שם אין כינוי
בפרשים אפילו מנשבע נפי עלמו בעי שם. אלי
לחון לחד לחן הוי שבועה בהוי מסוגים השם ושלא
בשבועות ביטוי לא בעי שם ובכו שמשלם הרא"ש
של הרמב"ם ואם הלות חמרן לבוודה תגלה

בהלוי מולם בדבקומר השם בלחון לחן הוי שבועה
אלמא בשבועות ביטוי לא בעי שם ולא כינוי. ועוד
הלות אלהות שעובות שם ה' הלוש מיוש כן מנשים
כל הפרשים ולא הלות לכל הפרשים שיבולו ובנה
מפרשים ומלון להרמב"ם והסמ"ג ז"ל מעבר בהלכה אלמא
שיש להרמ"ב והסמ"ג ז"ל מנבר מפרש ומלון
ובתולה אבהלר הקושלא של הרמ"ן על הרא"ש ז"ל
בנדרים דף כ"ו ע"ב בקן ד"ה ושבועות בשבועות
כו'. ובשל נדרים מתמלל והרב בשל מתנ אלפרים
מת רעם קושלת הרמ"ן של רא"ש בסלמן אחד ומם
הקלמן בדרהות הפשל סופם הדעת שלה ומשל
ז"ל קושלת הרמ"ן של רא"ש ואם מנפרש בהלכה בהלה
בכוונה ותלקה שקושלת הרמ"ן של רא"ש ז"ל תלקה הלא

מנלן

דהם הלות בסופם שלמי עדים להקלמן הנות
ר' אלעזר הכהן ז"ל אבבם הקופתלים שמבהלו
תרולם של קושלת הרמ"ן של רא"ש בשם הקלמן הן
בהרמ"ן סמר הלש, ומם תמן שלבשלו ז"ל ומה
שהקשה הרמ"ן של רא"ש ומה בסולה הלי מנושבע נפי
עצמה מנשנם שלמנבלת אמן, לקי שהלי סולה
אלא בלה בלל לכל מנשבע נפי עצמו בלא שבעת
כל השבועה שבה ונתם מלמנבלת אמן לתיב ובסולה
לא ובלא אם תבה נשבעת נפי עצמה כל השבועה
ומלי לגבלת הכתב בסולה תהיה מנשבע נפי
אלבלת בלקלו, ומשל בעי שם בלקלו לבל, אלמא
בעמ לא בכלתו להבין תורלם כי לפי בבהלו שהלן
בין שבועת סולה לכל מנשבע נפי עצמו. קשלתו
הלולק אמר שמלל בשבועת בלקלו ז"ל מב כל
הלולם אמר אמר שבועה כמולמו שבועה נפלו
בלו אמר בכתב אלמבה אמן אמן. בלמו
בלמו לפי בבהלו לפי לולם כל סולה. בלמנ סולה
בלמנ הלי מה שלמנבלת אמן כמולמו שבועה
נפלה הלי מנ שמנשבעת בעלמה מנמ בלפי בלמן

אומר רבי יוסף, דבסוף לא נהגו אלא תהיה שבועה
אפי' עדות כל לשון השבועה. ועל פנות הכתב
היו דסוף תהיה מושבעת אפי' אתריך ארקו ומלק
הכי אומרינן דנהגו מה שהומרת אומן דלא הוי שבועה
שבועתה, אבל אבי שאר שבועות כמו שבועות
הוטלו בבעיין שנולדו בשפתון אין הכי עדות לאומר
דלא נהגו מה שהומן משבעי אפי' אתריך והומ עיונה
אומן אתרון שיהיה בעולמו שבועה אפיו וכן לכל
שבועות עיקר שבועתם הוי מה שהומו בעלו
משבעי כל לשון השבועה ולא נהגו אלא מושבעי
אתריך והומ עיונה אומן אתרון, ומלך גזל לשומל
לעולם מסוטה דשלום סוטה ואפילו בלא מרדעת של
של המלכות הכי נמי יש להקשות כן קשה שמואל וכן קשה
מ"ר יוסי בר"ם חנינא ישלהקשות כן דאורמא דמשם
ב שבועות דלא לא אומר ר' יוסי בר"ם חנינא
אומן בו שבועה כו' ומפרש רש"י שם אומן בו שבועה
שבועה העיונה אומן אתר שבועה כעולמו שבועה
אפיו דמי, ור' יוסי בר"ם חנינא אמר לא יולק מסוטה,
משום דכתב ומלכה המושה אומן אומן לפי סברת
לכי לעולם מסוטה דשלום סוטה כדקאמרינן. אלא
אמר אלא מדרון לעומר בסל לשומל ר' יוסי בר"ם
חנינא דאה שהומרת אומן גו הוי שבועתם
והוי כמו שנשבעת בעלה כל לשון השבועה
משום דבתבת אומן נכלל לשון השבועה
אלא הוכרת לעומר כן אלוקים דריבה"ל כמו
שאוכרת לכן וכון בסל דאומן הוי לפה נוסח שבועה
שבועה כמו שאר שבועות אלא מה שהומו
מושבע אפי הכתן והומ אומרת אומן הוי כמו
שנשבע בעלה כל לשון השבועה בין דאומן
אופה הוי שבועה ולא נקבלת דבשים שנקבלת
השבועה מה שהכתן מש מושבע אותם אלא
אומן אופה הוי נוסח שבועה רק דקאמרת בכתב
הוא שבעתן אתר לא נהגו רבי פוסה שהכתן
לשיק להשבוע לשון הכתב והוא לשיקה לעמוד

אומן, ומ"מ מה שהומו אומרת אומן הוי כל שבועה
ונקרא מושבעת אפי' עדות ומלך שפיר ולכן שמואל
ורבי יוחנן כל הסוגים אומן אתר שבועה כעולמו
שבועה אפיו דמי סוטה בכון דרבי יוסי
נקראת מושבעת אפ"ר מה שהוא עיונה אומן
דאומן אופה הוי נוסח שבועה הכי נמי אומן
אתרון. אלא מדרון דבסוף הוי מה שהומו
אומן אופה הוי מושבעת אפי' עדות ואפילו
הכי בעי שם הכי בשאר שבועות
הקם שהומו מושבע אפי' עדות לבעי שם וכן יש
להקשות כל מדרון של בסל נרבן מתבול ועל
ברה בסל יתא אלפרים שהם מתרלש בסגנון אחר
קושיות הכן קשה רב' נגל של נרבן מתבול. והכן
מתיה על מדרון של רב' אהוא דאומרינן בס"ד ש
שבועות דלא כל דהעולמו אומן אתר שבועה
כעולמו שבועה אפיו דמי שלו אלפילו הומו מושבע
אפי' עדות נמי בעי שם דהוא ולפינמן מסוטה
לגמ' אומתו כעולמו שבועה אפיו דמי אלא
כשישע שבועה בשם אפי' אתריך אבל אלא
מושבע מאתריך והומ עיונה אומן לא הוי עולמו
שבועה אפיו ומל בה בעמדת אומן אבל במושבע
אפי' עדות לא בעי שם ולא כולמי אבל בסל
נרבן מתבול וכן בעולמו מתלקלקל בסגנון בה.
אבל לעולם לפי דברינו לא לתמרולק כון דאומרינן
דאומן אופה הוי נוסח שבועה והוי כמו שאומרת

כל לשון השבועה דבתרא אינן נופלים נגד לשון
השבועה אלא אינו בנוסח אלא הוא ושבועה כל לשון
השבועה אלו אלא אלדרים משבועין אותם והוא
אינם אינן אלו אלא הוא ומשבע מפי מה אלדרים
בלתי שם והוא אינם אינן אלו אלא שבע מפי עלמו
כל לשון השבועה דבשלשתן עקרו ומשבע מפי
עצמו ועל דאמרינן ועמו שנפרש רש"י ז"ל שם
דלא ז"ל דאי אלו אלפיהם ומשבע מפי אלדרים לא הוי
ואפילו לענין אינה לבוררה לעד"ר קושיות הרן ונגה היא
אבל מ"מ דלא לשויה הגאונים הנ"ל שיעמיק הנ"ל אמר
אומר בנוסח השמעתא עולתא דבתרא אושר לא דבסוכ
הנפרשים ואומרים דשמעון ל"ל מה שאומרים
דאמן אינה הוי לשון שבועה ושיהיה נקרא ומשבע
מפי עצמה לעקרא מה שהוא אינם אמן אלא דשמעון
ס"ל דאמן לא הוי כן נבלת השבועה שהוא נקבל
על עצמו מה שהוא ומשבע אלדרים ולא אלא
מסיטה אלא שאומרים אבי סוטה דאם
שהיא אומרת אמן אחרון הוי כמו שבועה מפי
עצמה לעשות לה דברים בודאין אונסה שתחול ע
עליה השבועה דאינו אלא אפילו ומשבע מפי אל
אלדרים לא הוי כמו שנפרש רש"י שם כמו כן אומרים
דכל הנאים אמן אחר שבועה חלה עליו השבועה
אבל לא שהיה דומה ממש לעולתו שבועה מפי
אלא שתחול עליו השבועה לעשות תוכ דבריה
תוכ לא לעשות שהיה לסיק שם לפל ומשבע
מפי עצמו כמו סוטה ואלא תיקון של המנשה הנ"
כן אלדרים דשמעון ולא אלדרים דר' יוסי גם אינו

ויש

והוא דאמרתי במסכת שבועות דל"ה ע"ב
אומר שמעון כל הנאים אמן אחר שבועה כעולתו
שבועה מפי דאי דמתמה ואומרה המושה אמן אמן
כ"ו ונשלם מלה ד"י קושיות (אל) דהאיתי בפסק
ויש תוכ שאדם לבה לבה לשה לשמעון להאמרק

דומה מעשה לעולות שבועה עפר, דשעבודל סיבה ד
רבתובות אמן לו שלא לשמן שבועה יהיה לשעבודל
בין אם הוא מושבע עפי אחריה והוא מיקים אמן. אלו
שהוא מושבע עפי עצמו מעשה שעבוד שונה אחר
בעי שם. אבל גבי סוטה בעי שם דשעבוד סוטה ב
כתובות של המקשן בהבנת ספר המקנן שאלה, ומ"ש
לעמעם חובה הוי מעמה אמן עולות שבועה עפר
ואינ לפי דבריכם אלוהים דשעבוד, דשעבודל
פ"ל דדוקא גבי סוטה בעי שם אבל לא לכל מושבע
עפי עצמו שפיר שאלה תגרולא של המקשן בסל
המחבר של המקשן סיבה הקשה ומה תגרולא שלא
בארץ, ובכל מ"מ הוא פ"ל אלוהים דשעבוד
אבל לריבה"ל פ"ל אמן מיפה הוי נפש שבועה
עוד נפש שאור שבועות, דפ"ל ריבה"ל בתובות
אמן מיפה נבלל לשון השבועה כדשעבוד אלוהים
אמן בושבועה פירש דבתובות אמן מיפה הוא
נבלל לשון שבועה, ואינ הוי מעמה אמן שלה
לריבה"ל עולות שבועה עפיה בל לשון השבועה
ולכן הבינו תוי"ל פ"ל הוא"ל של ריבה"ל דמעמה
אמן הוי מושבעות עפי עצמה אלו אלו. אלו כ"ו כוונת
תוי"ל דדשם דפ"ל לריבה"ל דמעמה אמן סוטה הוי
מושבעות עפי עצמה לעמה אלו אלו כ"ו הל"ל גבי
שבועות אחריה הוי מעמה אמן מושבע ועולות
שבועה עפיו אלו לעמה כמן דריבה"ל פ"ל בתובות
מיפה נבלל לשון השבועה אבל של עולות תוי"ל
להבינו הראוי כמו של ריבה"ל אלדבה דעלמא
לאיין ולמעשר אופים אלוהים דשעבוד דמעמה
אמן אלו הוי מושבע עפי עצמו ועולות שבועה יפין
מדקאמר בכל הדמיון ומבי סוטה עוד פירש שעבוד
אלו הוי מעמה אמן שלה מושבעות מעש עפי עצמה
לעמה אלו אלו לעמעם שתחול שלה השבועה. ואינ
לריבה"ל לפי מ"ש בין שבועות סוטה לכל
מושבע עפי עצמו מעש אלו אם הוא מושבע
אבל אחריה והוא מעמה אמן דבכל מקומות מעשה

עפי עצמו. ואינ לריבה"ל בעיון לכל מושבע עפי
עצמו שם ואפילו אם הוא אלו אלו השבועה ב
בשפתו בעיון ל"ל שם דאין חילוק בין מעמה
אמן לעולות שבועה עפיו כיון דבסוטה
אינ ולהבינו לו מפרש רש"י של ר"י ופסר בשאינ
כמו שמפרש רש"י ל שמעמה כעולות שבועה עפיו
לכל דבר כיון לחתיבה עשוה ביטוי דבעיון שעלה בשפתו
בשפתו כיון לעמעם שבועות מעדות מחוב לאלוה
כו"ד דמ"ל דדוקא של שמעמה פירש תוי"ל דבעיון
דבשיו כיון דשמעמה לאו אינ סוטה אלו רק לעמעם
חובה שתחול עליה השבועה ולא לעמעם גם דבר
כמושבע עפי עצמו מעמה בלשון בכל הדיון אם
ר"ופסי בשאינ אינ סוטה כיון לעמעם חובה ובין לעמעם
שם בלבדי ל"ל שם ל"ל לריבה"ל דאינ"ל בין מעמה
לעמה לבין מושבע עפי עצמו דדקאמרינן. ואינ
לפי דבקיום לא לתלק כלל כמגרולא של המקשן
ואינ שפיר מעשה הכן של תגרולא של הרא"ל באו
סוטה מגרינן לה בדאמר בעי שם לכל מושבע עצמו
ומסבוב הקושי של הכן של רא"ל אלובה דריבה"ל
ועם לפי דבקיום מתלק כל הקושיות הכל שהקשינו
ודינ ינם ברור ונכון לעיל

מעלה ה

ואינ לפי דבריכם כל מחלת ל"ל הרמב"ם והטור"ל
בזה ל"ל דאפילו בשבועות ביטוי בעי שם ל"ל
דאפילו מושבע עפי עצמו בעי שם לעמעם נדבן
אחר לא מושבע בשם לא הוי שבועה רק אלו אמר
מיהה אמן ומקשו כל הספרים מ"ל להרמב"ם
והטור"ל מאד ישו שהשאל שליבם הרמב"ם והטור"ל
אבל לפי דבקיום הכ"ל מחלת שפיר דהרמב"ם והטור"ל
ל"ל פסקיה כריבה"ל דבתובות אמן מיפה נבלל
לשון שבועה כדאמר אמן בן שבועה ואינ
לריבה"ל אין מ"ל בין אם הוא מושבע עפי אחריה
והוא מעמה אמן אלו אם הוא מושבע עפי עצמו
לעמעם לשון השבועה בבין מ"ל ובאמ מ"ל נדחו

ומושבעת נפשי עלמו ומ"ל דמ עשיה אמן דסוטה כמו
ומושבעת נפשי עלמה ומשלקדמו דומיא דכמו דגבי סוטה
לעיל שם כן בעי שם לפל ומושבעת נפשי עלמו אפילו
אם המו בעלמו משבע ל"ל שם. השבועה נדקאמרינן
מ"ל כמן דריבחא אלא לפל ומושבעת נפשי עלמו
דבעי שם אלא גבי שבועות ביטוי נמי בעי שם
אפילו אם הוצרכו בשפתו השבועה לקמן דמ"ש
שבועות ביטוי לריבחא ופל ומושבעת נפשי עלמו
נדבעי הרבים והסמ"ג ז"ל הם נבוגעים ומרוחים
לפי דבריו הנ"ל מ"ל כמן שהוכתמ בהרבים ד
והסמ"ג דשבועות ביטוי בעי שם אלו בעי מ"ל
כמן דמ"ל דמ"ל דבהרבים והסמ"ג ז"ל כריבחא
אלא מ"ל ודברת לעומר דמשמע להרבים והסמ"ג בשבועות
ביטוי אם אם נשבע בשם אלו בעי מ"ל אם נשבע
בלשון ובלא דמ"ל נשבע בלשון ובלא לא בעי מקום
הכל לעולם התרה ע"י נשיא חולק אם אם נשבע
בשם אלו בעי מ"ל בלשון ובלא דמ"ל נשבע בשם
אלו בעי מ"ל לא התרה אלא לדברים הרשות אלא"ל
לדו"ל אבל אם נשבע בלשון ובלא ושלא התרה
אפילו לדברים הרשות, ובפרט להתורות
שנהגו על הרחוק בשבועות סימן כ"ד שנבאר
שם בשם הרמ"ן שדעתו בשבועות ביטוי
אם נשבע בלשון אלו בלא אפילו אינו מרחק לפי
מנהג אלא להתיר אלא התרה כלל בנדר כמן
שנשבע בלשון ובלא ואפילו אם נשבע הרבים
הרבים אלא לעיקר התרה כמן בלא בי אפילו
אינו מרחק, ונבאר דהרמ"ן. אבל נסיק אבל אם
אינשה מהטור בפירוש המבקש לא נשלמ
הכי אבל לפל הסתרות ביות נלמנ לעומר דאפילו
אם נשבע הרבים ושלא התרה אפילו לדברים
הרשות ושלום כמן שנשבע בלשון ובלא ומקם
לפי מה שכתבנו הרמ"ן בנ"ד סימן כ"ד מ"ל
כמ"ו דלעולם פרנסתו הוי נלמה ונשלא התרה
אפילו בנדר שהוכרח בדברים אלא כמה

הל"ל ושלא התרה בנדר שהוכרח בשבועה ועל בדברים
רבים ידוע מנהג שהנדר בשבועה דהיא אפילו
הכל בלשון המ"ל בסל בנדר שהוכרח בהסכמה
ושלא בפרה מ"ל בהוכרח של בדברים רבים ע"ל כמן
מ"ל הפרה בנדונות בעלמו ובמנהג ובמנהגים
מ"ל לעולם פרנשתו כתובה הרמ"ן דיש לו
התרה אפילו בנדר שהוכרח על בדברים אלא
דבריו נבי נדר הקם שנשבע הרבים אל
בדברים מ"ל ושלא התרה לדו"ל כמו לעולם פרנשתו
המם בשבועה תמיד ונגם ונגר בנדר מקומות
מ"ל כמן שנשבע בלשון ובלא טמו אלו תמיד
שבועה שבועה אם אם ונגר שהוכרח הרבים
ועל בדברים רבים

תשלום

ומנגר ל"ל ונגם בדברים אפילו אם נשבע בשם אלו בעצמו
אלו בדברים הבקשות כמן שנשבע בקבים אפילו
אם נשבע מדבר מ"ל ושלא התרה לדו"ל כמו
בפרוש והטלו גבוהים שעל המרדכי בשבועות
נגל הטלם בתשובה המאונס ושם השבע
ב"ד הבקשות אמן אם התרה, ונמה דהו"ל לדבר
הרשות, אבל לדבר ומה אלא נשבע בשלשה
אלו על בדברים שלשה ושלא הגבה בפל מעמ ומפרש
לל"ל ונגמן בפרק אלו הם הלוקין והאל אלו אנשים
אנשים שגרשם והכריח על בדברים רבים שמכשלו
ביטול ושלא בדמן לו התרה הפרה ואם הם שנם
עבר אלו שבועה בלא הפרה לומר לזה סתם ר"כל
של הש"ל אלא להרמ"ן שכתב בלעולם פרנשתו
ושלא התרה אפילו בהנדר מדו"ל ושמע בלעולם
פרנשתו הוי נלמה. אלא כמן בלעולם פרנשתו ועי
נלמה ושלא התרה בפל מעמ אפילו אם נשבע בשם אלו
ב"ד הבקשות אלא אם נשבע בדברים ובלבד
ונגם ונגם אם הוא נשבע בלשון ובלא דמ"ל
לו התרה לעולם פ לדו"ל כמו לעולם פרנשתו
אלא בנ"ד אנדרם השבועה שנשבע

בגדולו ושלו הוצרה ר"פ"ל לדרש התלוים
כוון שנשבע בלשון נדר כיצד שנשבע
בפנ שלשה שנקרא רבוק ורל בעורתך מ"ש
ושל הוצרה לדרש התלוים ונש לדרש עמה
לערב פרשתו חוון להרהר ולפרקבל ודיין

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

98

ספר

אמרי חן

כולל [illegible]ים נחמדים בפז מסולאים על ימים נורא[illegible]ים
המעורר לאדם לאביהם שבשמים ממני הלעיר חיים נתן
בא"ל מו"ה משה זצ"ל חופ"ק **סימאנצע** יצ"ל

Jewish Theological Seminary of America LIBRARY

רתיב בעוונם הישחלם אויבי בידם
ויורשן אין לו – היתן כסיר
קול מעלותם בלתי אוכל לכבד – אוכל יתקן
שופר בעיר ויקם לו יחרדו אוכ תהיה
רעה בעיר וה' לא עשה – ולדי
מלו אוכ יתקע הולל היתקע כיון
בהוינך שהוחל לשון תמיה – אוכ הרשע
מבואר בספרים הקדושים שתסד גדולקשה
ה' עם ישראל שהודיעה אות ומם הדין
והמשפט בכדי שיעמדו על ומם הדין
והמשפט ולהקל ולעמיד על נפשם להלחם
נגד השטן בתפילה ובשופר – מה שלא
עשה כן לכל גוי וכמ"ש בחזון בדברי
הנפרעים ומגיד דבריו לימקב חוקיו
ומשפטיו לישראל [illegible] הוא רק ומם רה"
שכתב בו כי חוץ לישראל הוא משפט
לחולקי יעקב לא עשה כן לכל גוי ומשפטים
בל ידעום רק שאון ודעים אלא משפט
של עצמן אומות הוא משונה ושרוול
שודעין אומות העולם יקהילו לעמוד על
עופם ונפשם מה"כ וכי תבואתו אלחמה
בארצכם על הלא הלמדר אתכם הוא
בהה"ד שלמדין לעשות אלחמה עם הקדמון
הגדול ותקעתם בחצוצרות ונשעתם
מאויביכם – ע"י תקיעת שופר יהיה
הישועה כמו שאמרו רז"ל לעה תוקעין
ברה"ר כדי לערבב את השטן ואותו
בירושלמי ומובאו בתוספות ברה"ד אלא
שג' ברה"ר כדי לערבב השטן כו' ע"ש
וגם הירושלמי כך שמע קול שופר
פעמים אחד בהול ואחר בהול פעמים
ב' אחר השתא ובמה אמר אתה אשיחנו
ועיקר אומה וכל לקרבן אבל משמע

כשאין תוקעין וכמ"ש הטג' עפ"ה בחצוצרות
וקול שופר הריעו לפני המלך ה' על פי
דברי חז"ל כל שנה שאין תוקעין בתחלה
מריעין לה בסופה והיינו לפני המלך ה' שג'
אבל באומות עיקר מלחמה שופר שמעשה
תשובה ועל ידי התשובה יהיה אין
תשועה כי הקול של שופר הוקע והוסד
להתריע אות לבות בא אצלם לעשות
תשובה וכמ"ש הרמבם ז"ל (פ"ג מהלכות
תשובה) אלא על פי שתקיעת שופר
ברמז השם אלוהים הכתוב הוא מ"
אמרינ ושם הם עוזו ושמם מושתכם
ונדרשים הקילו מתרדמתכם ותפשו מקומם
כו' ע"ש כי בזוה"ק הוא עת תרדה
ולזו עת הקיר כמו שכתב אחרי ה
הרמשמע ז"ל בפירוש הפסוק שלו
אמרה זתמ תוקע כמר מעיק עם נבל
תקעו באמרש שופר בכסא ליום חגינו
כי כי הכמר והתוקע והנבל היה עליק
מוחדים לשמח לבב השומעים וכל עלבב
יסירו מהם – אבל כ"ג בעמן הרחוק
כמאמר לכל אמן כו' עת רקוד כו' (קהלת)
ומה נאה לשמוע כלי שיר בזמן חתונתו
ושמחתו – אבל לא כן בימי הדין
והמשפט אם רה"ר כי גדול ומם ה' ונורא
מאד ומי יכילנו – ומם רה' ומעמדו במשפט
כל ולמרי עולמים ואין אתנ' ונעיה
מה היק משפטים ובכל ואלב איק ומרב
לא לשמוע קול כמר תוקע ואלול ושאב
כלי נגיר לכן אומר הכתוב שאין נגרה
בלומר שאומרו – הלאה לבל ושמע קולו
כמעט כי לא עת הקמיר הוא ותמ
תוקע גם לומדים כלומר גם הרמ"ן אומר
בזכרם תמ אומת לומדים אלא אתקו

ונקרו בתורת שופר כי עתה תרדה היום
לעשקה אשר דין ותלד יתרדון אותות ולך
ותוכחה ושמת המדבר וכל הגדרים אם שלשלה
על גופו ושמרתו כי שפעלות קול השופר
היו להתרגש להעיר הלבבות לתובתם
שבשמים כי על ידי גנותם ועלות השופר
כי השופר נמתחי נגח ונלוי ולול היתו קול
אלוים מדבר ועל ידי גם יתעוררו הערק
לתשובה ולהעיר את המדבר ממשנתו ול
ולהקיץ אותו מתרדמתו כי הת"ים שלו ושל
אשתו ובנו וכל רכושו הכל תלוי בספר
כמו יתיה - ומי ומות - כו ולכן בעת תקיעת
שופר לסיק המדבר להיות כגבור עגום
ולהבוז בעיניו פקיחה על כל המשגים שלו
ולחפש בדרכיו ולחזר בתשובה שלמה
ולהתם עד השמן הטמון בקרבו שמדבר
על עפלו ונפש בנו ובמתו הקשים וקבולים
ועל כל רכושו וכבודו עשרו-ונסביר גאות
העשן של התקיעות שופר ברה —
הרקיעות והשברים והתרועות שהם
גנוחי גניח ולוגי ולול — ... והנקרול
שנקרול לבעל התוקע — ... והבעל תוקע
מעורר אל הנקרול - והנקרול והבעל תוקע
שהם מעוררים על גנוח מבוה על הבוזה
והעצם והשלומים את התקיעות -
אורגא להסביר גאות ברעיון נפלאו -

כמשל בגאות ידוע לבעלי
הלחמה אם הם עושים
מלחמה ברכם הגדול - שתופשים אינם
גנוח גבוה כדי שהשר הלבנון ועל לעורר
את גנוח הקבוה ובכבודו (פירו
מרגשרער צלוץ - שפאנקיון) את החומה
לעמדתן אם החומה בחזק להחזיק העורר
אל שר הלבנון לתקוע בחצוצרות להשמיע

להריע הריק לתשומת אם לעשות מלחמה
אם הרוויח אין לברית מהחומה **ב"ה**
ל"ב בגנוח הקבוה אל שר הלבנון כי כן
הטבע אם ותקע אל גנוח גבוה שמע קולו
לעמתן מדבר מדבר — ... ואם השר
הלבנון הוא הלפה רוצה שהחומה בתן
הוא לוגע להחזיק הגוף ומגנון ולבלו שיקע
שתקע בהחצוצרות כדי להעיר את
הערק ולהקיצם משנתם שיקבלו מעשיך
על גופם ונפשם כגון החומה ובעם ובינו
גם הקול שהחומה בחזק והקול בחצוצרות
מגיד להיתום הריק לעשות אם ילחמו
את מלחמתם כגון החומה אין אם לברות
מהחומה - כי קול החצוצרות מרחוק
על חומתם שומע אם להדלק כגון
החומה ולעשות מלחמה אין אם לברוח
מהחומה והעם מהמלחמה הם מלוכדים על
גם להבין את גאות על זה החומה
הוא הקול - לכן עיקר של שר הלבנון
שהוא הלפה לסיק להיות על כל
הדרכים ועל כל הלבדים לחומות
בעיון פקיחה מאינם לבד שבחומה
כדי שומכל לגרוע מתמולה את הערק
והכלי בין המוכן לבד שבחומה
ומחכה יגרוע את שאר הערק —
והשר הלבנון שהוא הלפה הוא לסיק
להיות אומשתנה מנבון כדי להבין
אם עכ"ל החומה הרוויח אם תכן הוא
אין הרפה כדי לגרוע את הבחנים
שלו אם ללחום - אין לברות ובזה יגרע
השר הלבנון את הערק - בזה שהוא
אומר ונוגע להחומה המוכן ומגומן לעורר
אל לתקוע בהחצוצרות אינם תקועות
שיבינו הערק אם להרוע ללחום מלחמתם

ידי החלוב אין שיבריחו בהרה. והחלוב
לכן עיקר של שר הלבנון לסיק להיות על
החלוב ולהבוט בעינו פקיחה אם החלוב
בוא ומוציא לב הוא בוא ואם חבן הוא אז
הרפה. ועיקר החלוש החלוקה בחלבות
בידו לסיק להיות על שר הלבנון והוא
לסיק להבוט תמיד על שר הלבנון ולהוא להסיר
את עינו מן שר הלבנון אלא רק אחת ועינו
כל הזמן אשר בחינה על החלוש החזקה
ולהיטב את ידעת ולשמוע חלוש החזקה
את קול החלבות החלוקה הוא אם להרוג
ולחתום ולחתרק עבד החלוב אז אם לבדוק
והחלוב לכן השר הלבנון שהוא הלפה לריך
להיות חלוש חול ועריץ וחכם ונבון מאד מאד
ולהבין עקרון פקיחה שאם שר הלבנון
לא יבוט בעינו פקיחות אז אם ושן ונרדם
אולי בא החלוב ולא ירגה שהחלוב והחרב
בחלה על בחינה ולא יהיר את הקולות
שיקרא בהחלבות להשמע להרעם שיבירו
ואחרת לא לא עבדו הזמן והחלוב ואם בחלה
החלוב פתאום על בחינה הקלות והבהו
בעצמו השר הלבנון הוא הלפה הוא
מחיב את רגלו לוקח ובאו בראשו בדים
של הבהרים בולתה ובידו עבדשל כי הוא
הירשעה ... ... ואם אם
השר הלבנון שהוא הלפה בירך את
החלוש שנכון ונבון אלא לקחת בקול
החלבות להבדיר את הזמן - רק
הוא לא תקר בהחלבות אז אפילו
אם הוא תקר רק לא תקר בקול גדול
שישמע הזמן את קול החלבות אז
את קול השופר אז אפילו אם תקר בקול
גדול רק שלא היה את עינו לשמוע
והשר הלבנון שהוא הלפה מה שהוא אומר

ראם לתקוע להרע אז לברוח שהשר הלבנון
אומר לא שתקע בחלבות לברוח והחלוב
והוא תקע בקול ולא יסף להלחם עבד החלוב
והחלוב בא על החנה החלתה והבהו
הוא ומוציא את חלשו לולך ובאו בראשו בדים
של הבהרים בולתה ובידו עבדשל - אז אם
השר הלבנון אומר לא לתקוע בחלבות
להלחם עבד החלוב כי רפה הוא והוא
תקע לברוח מן החלוב אל בחלשו
- אבל אם השר הלבנון שהוא הלפה
הוא חלש חול ועריץ וחלוש חכם ונבון מאד
והביר את החלוש הנכון ונבון אבלו -
לתקוע בחלבות כראוי - ואם החלוש
הנכון ונבון לתקוע גם הוא חלוש חול
עריץ וחכם ונבון מאד מאד ותקע -
בחלבות כראוי כמו שאומר לא השר הלבנון
אז כמו שהראה לו השר הלבנון בהמס
(פרגדיל) ואם הוא תקע בשופר בקול
גדול ולא יסף כראוי - רק שהבקן לוו
הטו את עינם לשמוע את קול החלבות
החלוק הוא מראה אז אם הרעם
ושמע ונרדמים ולא שמים על לבם קול
השופר של מה הוא ולא נהרו -
והחלוב - והחלוב והחרב בלה של
הבחנה ותיקח את עם של אחד מהם
אז שהרגו כמה אנשים בדמו של הרגל
אז של הבהרים בראשם אז בראשם
כי את קול השופר שקרו ולא היו
את עינם לשמוע אז שהוא שמע -
ונרדמים לכן דמו של הבהרים בו יהיה
והחלוש השר הלבנון שהוא הלפה
והתקוע אין להם שום מין בעם כי הם
לא הרשיעו אחוזה בעם הנלחמה רק
הרעם הגדול הרשעו נחמה שלא היו את

אינם ולו שמו אות ויבא לשמוע את קול
השופר והיו נשמע ונרדפים בארץ
שתקע בהשופר – ולכן בשלחמה נמשכים
לסיבים הרקע לבחור ולינת שר הצבאות
שהמלך יהיה הלפה איש חיל
וכבל מלחמה וגבורה ותכם ונבון מאד – ומלך
האיש הרוקע לסיבים לבחור ולינת
שיהיה איש חיל וכבל מלחמה וגבורה
ותכם ונבון ומלך הרעם איש בחנם
הם לסיבים להולת גדיבים מאד
ולהיטה את אינם לשמוך את
קול השופר ולסיבים להולת נמרים
ולוו ושמם ונרדפים בהמלחמה רק להשיב
את כל הרעונם ולבם במלחמה ומלך ה
לסיב להולת שלש בין תפשו המלחמה
בין איש לרעהו כולם כאיש אחד כי
אם אין שלש אין בלום כי אם זה מולך
אולם – ומלך מושל אולם ויהיה קטטות
ומריבות בעהם בעבור המלכות ונלחם
אותם ואת כל מלי המלחמה —

בך ווהי ובהיות הבקרון את הרקיעות
לפנו בעבור הרקע הוא דומה אמש
כמו השר הצבאות שלפה ומביט בעינו
הקרות של המלחמה והמלכות שהמו נגדו
להלחם של אחמהו כך הבקרון לסיב להולת
לפה ומביט בעינו הקרות של המלחמה
הגדול והמלכות הוא השטן שבון
לקרוא להלחם נגדו ועל כל אמו בארץ
ישראל ולעמיד על נפשם וכמו שהשר
הצבאות אם המו רוחה שהמלחמה בלה
הוא אומר להאיש המוכן ומכון אבלו לתקע
בשופר והתגברות להצהיר את העם
שיצהירו מן המלחמה שבאו ולהלחם כנגדו
ובכל אופני פותח ומאמרו חיל במלחמה

כך המקרבן הוא אומר לבעל התקוע
שהוא יתקע בשופר גדול להצהיר
את הרעם ולהתריע את לבבם שהמלחמה
הגדול הוא השטן בא לקשרם ולהלחם
עליהם הוא ומן אמו עם הסאו כי יתמהו
רק הוא – וכמו שהשר הצבאות שהוא
הלפה והאיש המוכן ומכון לקומוך
אבל השר הצבאות לתקוע בחצוצרות
ושופרות להצהיר את העם אנשי
המלחמה לסיבים הם להולת חכמים
ונבונים ומולמדים של עם הרוק לבולת
ולומר להאיש המלחמה החצוצרות והשופרות
שתקע אם להריע אזן לברית ומלך ה
התקוע לסיב להולת מלומד להבין איך
לתקוע לבעל ולסיבים הם להולת
גדיבים מאד – כל הבקרון
ומלך אנשי המלחמה לסיבים להולת
מלומדים ולהבין של מה מראה הרוח
הרקעות של האיש התקוע ומלך
להריע ולהלחם נגד האויב אז לברית
כל אמיו ורעמו הבקרון והבעל
תקוע לסיב ובעל לסיבים להולת
מלומדים וחכמים ונבונים כלומר חכמים
ונבונים בדברות אלהים כמבואר
בספרים הקדושים כי מלומדים
הרקעות לסיבים להתומדות
הדבר שבדה אסור לומר ומדומה
אבל מלומדים הרקעות אותן בספרים
שהבקרון והבעלות ועל אותן לסיב
להתומדות של חטאות ולתגור בתשובה
שלמה – ומלך הבקרון והבעלות לסיבים
ללמוד כוונות הרקעות ומלך ללמוד
דינם של הרקעות לעבר האיש לתקע
ועל מה מראים הרקעות והשופרים

והתקרעות כמבואר בשלה הקדוש
ובשאר ספרים הקדושים דרשן המקומות
השרשי מורים על התשובה ועיקרן
בשלוה הוא הימים עדיפה לתקוע שהוא
קול פשוט ותיכף כשהוא חוטא עשה
שברים שפוחים בקדושה ועיכ"ר רומז
השברים ותיכף כשהוא חוזר בתשובה
עדיפה לתקרעה שמתי מעט יגולי יגול
על חלותו ונעשה לפהות דומה להבין
שהוא תקיעה אחרונה פשוטה זה
שהוא תוקעים לבסוף תקיעה גדולה
לפהות דבמקום שבעלו תשובה
אין לבקים מעוררים יכולים לעורר ועדיין
כח התשובה שאיתכ הוא גדול
מן הלבן דמעיקרא ועשה אמ תוקעים
אחר התרועה תקיעה גדולה שמגיע
אחרכ על הלבן דמעיקרא - לכן
לכ הוקרא והבקל תקוע על הערב
להתוודות בלת של קודם תקיעת שופר
דרוב עתיק מדת הדין ומתעורר מדת
הרחמים והשופר והקול מהה לפהה
עכ"ש בשעה שישראל מעלים השופר
רק שמעלים בידם השופר לשפר
מעשיהם ומעוררים בתשובה אינ עדיין
הקבה ומסיר הדין ומשב על מסיר
הרחמים - ועשה מעת השופר של רה
בשל אול ולא בקרן אחר שכל קרן הוא
לעורר הדין רק של אול לרמוז על אולן
של ולתן שבעת תקעת שופר מעשה
הדין ועיכ מתהפך לרחמים ומעורר
שופר הגדולן להפסק הדין לרחמים ולזכור
אולן של ולתן - והקרא והבקל תקוע
ובעת מסיימים לבוא אחר בקה
ובפרט בעת תקעת שופר כי אל בה

מעה השופר שלפתולה מעת בכפיל
הרגש שכל אותו מסיק לכפיל את חלשו
ברה כמו שאומרו חז"ל ברה מ"ה
דמיון אחרת שפי מעלה - וכמו
שהשר הלבאו שהוא הלפה והחלש
המאוחר אל השר הלבאו לתקוע מעמדים
על מקום גבוה כדי שמ הקול ישמעו
התקעות ומעמדים להתיר עבהוב
והשלמ שבאו נמצא להלחם כך המנהג
בכל תפילות ושרגל שהקול והבקל
תקוע מעמדים על הבמה כדי להעיר
לכל העם את קול השופר כיון השופר
מגיד להם את פשעיהם ותמלחמה כמו
שכתב בשעיה קול בקרן אל תחשוך
כשופר הרים קול עליך לעמוד פשעם
ולבית יעקב חטאתם ומיכ השופר
ומעוררו בתשובה כי בכל השנה
אינ עבדים ושונאים בטרדת הגוף
ואינ מ פנוי לחשוב בחשבון שלם
עולם - אבל כעת עתה - מדי
ורבינו - בראש השנה שכל אחד
ואחד מסיק לבקש מהקבה בע חיי
ומזונ של כל השנה ופעמים עיכ"ן הגדם
בה אותם אל כמה שנים לכן כל
ירים תרפנים וכל לבב אנוש ימס
ותבלים ועברים ואתמון ואנשי גל רעהו
ותמהו כי הינע רה בעיר כאש - לכן
כל האדם מסיק לבכות ולתנן והבוה
שיכיהו בדין ובמשפט ונכ"ת אותם הנלחמה
בה - כלומר בזה אנ נלחמים את
הנלחמה בשופר כלומר כי השופר
מורה שכל אחד ואחד מסיק לשפר
ולחדש את מעשיו כמו שאומר רגל
שפרו מעשיכם ודרשו מעשיכם כי

ובריך ומברך קרבו למשפט לפני מלך
המשפט וכל אחד ואחד עסיק ללבושו
פתחו ובהלה מלאכתו הבין הגדול והנורא
ולקשורו תשובתם שלמה כי עיקר
השופר הוא להתחרד אותנו ולהפחד
ולהפחידנו בנוראו ופחדו ויפחדו
לפניו ירא ויפחדו ויבערו השטן
ונגד אלף השר הלבאל שהוא הלפה
אלף לזו ובוטל בעוונו פקידה של כל הדרכים
אשר המלוכה עסיק לבאן אור אלף ישן ונבדק
ואלף המלוכה בולה ולזו יגהיר אות המלוך
הגדול אלגלי לתקוע שיתקע בחלל לחדר
וקול שופר להשמיע להעם שיגהרו מ
מהגלוכה ואלף ובאו המלוכה פרטלוק של
הנתנים המלחמה ותיקת אות עבד שלו
אחד מכם דמו בהמונו ודמו של ההרוג
מידו של השר הלבאל הוא נדרשלה כך
כוקרא אות הרקודות לפני בלי
תקוע אלף און הוא יהיו שונים ולזו אשה
תשובתם כהלוי ונגדם הרקודות אני
השופר אומר פרוזל מחוזה ואלף הן
שיבואו השטן שהוא המלוכה והשנאה הגדל
ונקשרלן של אלוש אחד ואלף שבדר אלוש של
אחד הן דמו בהמונו ודמו של אלוש
ההרוג מידו של הקרבן נדרשל כי
הוא הרשוע

ונגד שאלף השר הלבאל גיבל אות
האלוש המלוכה בידו הלבלבות —
והשופר שיתקע כהלוי להשמע —
להעם שיגהרו מהמלוכה כך שהוא לזן
תקע בקול גדול שישמע הרעם אור אפלו
אלף תקע בקול גדול ולזו יפול רק שלזו תקע
כהלוי ומחמת בכם לזו יגרו הרעם להגהיר
מהמלוכה אלף ובאו המלוכה ותיקת אות עבד

שלו אחד מכם דמו בהמונו ודמו שלו אלוש
ההרוג מידו של הקרבן נדרשל כי
הוא הרשוע בכם שלקרבנו הרעם נדרשלה —
כי הוא הרשוע שלו תקע כהלוי —
כך אלף הקרבן היה אלוש גדול מאוד
ובדל תשובתם רק שבשל הקרבן לזן
היה גשם ובדל תשובתם אך הקרבנות
שלו אונם פעמלוק אלוה אלף מדרש
הדגון תיקת אות עבד שלו מכם דמו
בהמונו ודמו של האלוש ההוא מידו
של בדל הקרבן נדרשל כי הוא הרשוע
בכם שלקרבנו תשובתם כהלוי —
ובכן שאלף השר הלבאל שהוא הלפה
הוא אלוש אול אחד ואלף ובאו יגיע והגהיר
להאלוש המלוכה החלבלבות והשופר
שיתקע כהלוי — ואלף האלוש
הקרבן המלוכה אלוש אול ואלף ובאו
בכם תקע בקול גדול ותשובתם
והוא ושמע ובדמים בעדות שהוא תקע
בחלבלבות ובשופר ולזו שמו שלבם
לקול השופר ואחרות בם לזו נדהרו
ואלף המלוכה והתרחב באלה פרטלוק של
הנתנים ותיקת אות עבד אחד מכם
דמו של ההרוג בהמונו ודמו שלו
מידו נדרשל כי אות קול השופר
שמע ולזו הוטה אות אצל לשמוע אות
קול השופר און שהי' ישן ונבדק כי
הוא בחלבלבות הרשוע והשר הלבאל
והאלוש הקרבן און להם שום און
ואשמה ורשע בכם כי הם לזו הרגו
אלוה בכם השלמה כי הם אשמו בהמונו
רק הם בחלבלבות הרשעים — — —
כך אמרו ורבותם כי און הדבר
הלזו

לנשת את המלחמה כן בפחותמ אם
אנתם מעלונים לבבום ירחה ופרוב אני
ותבהל השם) ויעיר מלכין כי עיר השופר
אשר הולך במצנף ועיר את לבבם
לתשובה ויעזב ינשתו המלחמה ויהפיך
ההר לבהר כמו שאומרו הגל בגדרש
רבה פ' אומרים פ' כ"ט תקעו בחדש
שופר - בחדש - נה בחדש ומשוכם
בחדש - נה - שפרו ומשוכם אמר
להם הקב"ה לישראל אם שפרתם משיכם
הרוע נשאו לכם והיפך לכם ודרש
הדין לגדרש הרחמים נגם שאומר -
הקברו בחדש השנה בשם ט"ז מ"ן
אשרי בעדם ובדעי תרועה אשריהם
לישראל שנדעים לתקע את בורחם
ובגה בשופר כל נשמה ידי השופר
ירלה ויפייס הבוראן כי השופר
מחריד ומרעיד את לבבם לתשובה
כלומר בזה הם ינדעים שהם צריכים
לתקע ולפייס את בורחם ע"י השופר
כי השופר מחריד ומרעיד לשמים
לתשובה וכמ"ש בקמוס ג' אם
ותקע שופר בעיר ועם לא יחרדו
כלומר לא יחרדו לתשובה —
ודרי ודבנתם אתיי ורעי כי בהיות
שהיה בארצם בארץ הקדושה היה
לעם כל הכלים המשולחים להשקות
את גדרם הדין ולנשת את המלחמה
לטבות. אבל השם המדולה גם יום
הדין המגדול והשרחן כי רה כ היה
לעם בית המקדש יגבה ומקבלות -
ובהעם בעבודתם ולוים בדוכנם ושר
ושרחל בעמודם ומעה דרחן ובהלים
שהם היו גבורי כח לנשת את המלחמה

ובין מעוררים רחמים מלעם אבל
מרים בעוה"ר עתה עתרעם מרועים
אין כל בלתי אם אנחנו אין לעם
נגיל ולא נבת ולא בהתן ולא היכל
ולא ירושלים ולא נבת ולא מעה ולא
אושים ולא נבואים ולא סנהדרין
ובמה נקדש ה' נכנס למולהי ושלחו
מרים ובמה נעלה הדומעים
המתחנים מלעם ברה בין בתפלה
ובתפילה ובתמנים ובקה אנחנ
נלחנים את המלחמה בלא הדין הגדול
והנורא — " —
ומה נם אם כל אחד ואחד ומעה
תשובה כרחלו ברה ובפה נדים
מקרה שיבא אבל אם תן שלמה
ומעשו תשובה. ולא נשמעו לקול
השופר ולא הישה את אנשים לקול
השופר ולבו בל מעמו אין אפיל
שום קול השופר רק שלא נבהר
ולא יחרד לבבו ומבלי המלחמה והחרב
רק מרחק הדין ותיקה את
נפש של אחד יבא דמו בחולו
יהיה כי אם קול השופר ולא נבהר
דמו בן יהיה ומל דברנו הכל
נבולר בעקרן קלם — " —
ביחזקאל ל"ג ויהי דבר ה' אלי
לאמר בן אדם דבר
אל בני עמך ואמרת אלוהם - אדם
כי אביא עליה חרב ולקחו עם הארץ
אחד מקצהם ונתנהו לם ותקע
לתפה - וראה את החרב באה על
הארץ. ותקע בשופר והזהיר את
העם. ושמע השומע את קול השופר
ולא נזהר ותבוא חרב ותקח אתו

דמו ברחשון יהיה אות קול השופר
שערב ולון נגהר דמו בו יהיה והוון
נגהר נפשו מלט - והתפלה כי ירחה
אות החרב בארה ולון וחרבע בשופר
והרעם לון נגהר ותבוחו חרב ותרע
מהם נפש הוון בעולם שקר ודמו
מיד התפלה אדרוש ומ"ו והוון
מש כוונת הכתב בדבורים -
וכמו שבריך להיות שם בין תפילו
התלחמה בין אויש לרעהו שלריכים כולם
להיות כמאמר כי אם אין שלם אין כלום
בעבור אם אין שלש יעבר האויב את
המלחמה ויגיעים בהם מאמר הכתב ונפרע
לפנ אויביכם - - - - - - - -

כך אחיי ורעיו בעבור לסיק להיות
להיות שלם בין אויש לרעהו כל השנה
ובפרט בעונים האלו חרבה ובעונ כיפור
ובעשרת ימי תשובה שלסיק להיות
אהבה ואחוה ושלם ורעות - כולם כאיש
אחד כי אם אין שלם אין כלום שאם
הן אין שלש בנ אין לנ במה לנצח
המלחמה ר"ל המלחמה של מדה"ר שאם
אין שלש אין לנ במה לעמוד ולעצור חיל
ולמשיך נגד רגלת מדות הדין התמת
לבוא עלינ ולהלחם נגדה בעת מדיל
ביד חזקה - כי לא תלקח הקנה כי המלחמה
הם מלחמים בחרב ובקשת ובתנות
בסוסים ובמרכבה ופרשים כמאמר הכתב
ועל חרבך תחיה - וכמאמר הכתב אלה
במרכב ואלה בסוסים - ואנחנו בשם ה'
אלהינו נזכיר - הנה כרעו ונפלו - ואנחנו
קמנו ונתעודד ר"ל שאנחנו אין
לנו אלהים לשפוך שיחנו לפניו ה' בתפילה
ותחנונים ובבקשות שהוא ולתק אלהינו

כי בכח התפילה נעלה כל הקדורות
ושורות הנמרלות כמו שנלמד באבות
הקדושים שגם הם לחמו בשתו בעתק
הרב ובצרה הנשוה כמו בתפילה —
והתפילה מעבדה להם בעת לחמם וכמו
הרמלעות אין כוחה אלהו בפיה והפה
הול לה אפלו וכלי המלחמה לעמיד נגד
הרים ובקרות חנגים לשתקע הדרך הטוב
כמ אחנ בנ ושרוול ושכת בנ בהתפילות
שלמ לעמיד נגד כל הנגים עלונ ולבחוב
מאומנ כל אבן נמלש רק באונפן אוק ושבנ
אמונה ושלם ורעות לוו כתורת הטורפנות
שגמ אין כתם אולו בפיהם אבל הם יכולים
נגד הנגים עליהם אולם בחזקתם בדרך
באין מנוגה אולם הטלעות שאם
הוחו ות ידה אינה כלום רק בהרחמים כולם
ביחד אנו כל הר ומבטה לו ולעמיד נגד אין
ערך לגבורתם כמ אחנ בנ ושרוול
אין לנ כח לנגד המלחמה נגד מדה"ד רק
בהזדמנ יחד ומצו אין ערך לגבורתנ
למשל אם ושל חוט שרופה בפיות בין
הבתנים לסיטנ כולם להלוש ולכבות
את אוש הבלונים שאמ כל הנשים מעבים
אות שלהם ומעבדים יחד לכבות את אוש הבלונה
אינ ונליחו לכבות אות הרבעדה ביהדה -
ותשקע האוש בתוכנ אנרתם ובתוהם
והי' שלמ באון פחד אבל לוו כן אם לוו והיה
אחדות בעהם בעת השריפה ויהיה קשורים
ומרובות בעהם ומחלוקת וכל אחד מחוסן
לעצמו לפעמים אות בוחנ מהתפלגם שלא
ולשמרו אות בוחנ מהאוש אנו טלק הם
בסכנה גדולה בסכנות השריפה כי
על ידי מעטות מעבים לכבות אות מוכנ
הרבעדה ובלבל האוש בעיר ומאוכל

סביב ותלך החוש בכל הארץ וחוזן גם כן
מתעלם לכל אותן ואותן עיסק כך בשאירת
ערלתו ולו לגולתם מתחת שלון שלם בעמקם ומלא
לון וגדולם עם אות נפשם מיד השרישה ושר
ההולכת הלוך ומגדל — " — " —

רבמשל ובכן מלון מורי ורבותי
להודע רה" היתה בוערה כתמה
כמאמר הכתוב כי היום בא בוערה כתנור
וה" בא משפט ובאו על כל כעלק ובמ אלהים
ובאו להתיצב לפני ה" לכן חונתם לשיבים ל
להתיחס כולם יחד כאיש אחד לכבות את
אש הדין המתחת עלינו לבאו תו וחלב
לתו שרתו בבאו עלינו גם תוכתה ומאלה
כמאמר הכתוב כי תובאו לעלתה על אובים
ורחוות סוס ורכב עם רב מאד לתו מתחת מהם
וכאשל המדבר של רבים ושל לעלים בדקים חלשים
גם מהולן מהם אמידה תקים הם בו בקל אלק
אלק ומ שלם במע ומהבה ומחתה מרוקמה
אינו יכול לפעול לע אות כלו המלחמה שלע
כלומר הפעולות והשפר כי אין מדמה
יחיד הצושה תשובה — לתשובה של
רבים כי תפילת יחיד ותשובתם אינם מתקבלת
כך ושלוב בלבבו כי אין שום מחולקת מדברים
בפעמם ומתעלה תפלתם לכן אהובו —
ורעי תבדקו שלותם עבדים הוא כולם
לפע ה" אלוהכם תשובכם — שבטיכם וגמנים
ושוטריכם כל איש ושרחול לכן לריבים
אותם לתשובה תשובה שלמה ולהתעוררות
של תמלוע קדמת תקוותם השנפר ולהקול
ממשנתם ומשיך כל אותן להתרחק מקול תקוותם
השופר שלתשן שובו בעמ שובבים
" " ומבואר בספרים הקדושים כלשון
כוונתם רגל בירושלמי פרעמ אחד בהולם
המשלן השטן פרעמ ב' אומר השטן השתל

ודאלו אתה משלתן אלכאלדה המלך הזאת
סבל הלון היתו שונה בם שנם שתוקעין
ומריעין בשופר — אלון שתבהל בכל פרעם אלו
ירתה ויעשה תשובה ומדאלו אתו משיתאל — אלף
שנגה פרעים נרגה שתוקעין ולון יעלו תשובה
כרחלו — מ" הוקם כל אלק עלמ מרבה — לכן כל אלק
אלק ואתר הזמן גורם לתשובה אלק שלפמ מלעמת
אומר השטן בלבו ומאלו מכשלו ויעלו תשובה שלמה
ואתו משיתאל — וכתבו הספרים כי אמנ משלמקה
אומר. כמו שהתאל אלקה שלמתם תמיד קול תקיעה אפה
אומר השתאל ומאלו אתו משיתאל ומעלו תשובה אלק
אמנ מבאה וכן נעשה אלקה שמעים אמ תקיעה
שופר בכל שנה — מ" יתרגה הלב לעשות תשובה —
ובפרט בזמן הקתמק בגלות התול הזה שהרבה
בקהה" מדי אלק אלקים תשבה לשובה לעמן שלים
לבמע אלון — ראלו לעשות בכל שנה ושנה מספר חדש
תל עומתמ עד ושוב ירחמנו כמו נדק — ופרשו
שזה אומר הכתב אחוובו התכנמ בעותוקי שמש —
עמד בכל אקה" שלעלק הוא לו — שבכל שנה תוקעין
אקפ" עמד אחד בכל עת תקיעה ונעשה תשובה —
ועיקר מעות תקיעת שופר הוא אלק ושל עמה תשובה
שמיני ושברים כל הקלופות והנקדנים — וכשל האדם
" להתוודות בלתשל בעת התקיעות שאין השטן
ישורבב — ואין התקיעה אינן — ואמרו שפר בלאל
תשובה אין מועיל כלל והלואי שלאו ונלקל שהוא כמאמר המלך
לבית וולאו בעלמו לתוך ומאת המלך לבדו — הלאו יעמוס
המלך ומדיע בארמ ואין אושר — כמה ע" מעות עשה של
תקיעות שופר מעשים לנמ הלמות השבים ואם לבו
אין שם לשום לבו לתשובה הרי הוא מאת המלך לבדו
חו" כי הלב הוא עיקר האדם — הלאו חו ומאמר הקבה מדע
בארמ ואין אושר מאת פרעם אלו מעוותות לבו — ולכן אירפ"
שתוקעין הרי הוא בכל שנה שאין תוקעין בתחולה
חו מדעתין לה בסופה — — —
דרדקע ויש רגל אומר שאומר הקבה הנמ נותן לבמאת

הוא אותו המינים כי אין דעת יורה אין הלשונות אלו מהאל מהאל
דעת הוא המקרבים הבהמות והחיות - רק אם עושין
תשובה ושבת לשפר לדרכיו כל המקרבים - לגאל אם
ישקר שופר בעיר ועם לא יחרדו אני אם תהי' רעה
בעיר - לא ותרעהו של הנבי' כי וב' לא עשה ה'
רק הוא בעצמו שעוונותיו הטו לו את כל אלה באמור

הוצאת לא ובדברים אם אין עושין תשובה בשלמה
המקרקרת אעפ"י שתוקעין בו הרי הוא
שם שאין תוקעין בתחילה - אז עדיין לה בסופה
ואם שאו משלו ברדף נוסף

מלך אדיר אחד בפשעיהם אל' רחיקה אחת
מעיר אלוהה שלו כמה מלוכה פרסאות
והוא אדיר בוחלו שם אלא בחלותו אדיר אחד
עשיר ונגיר ובקי אחד באו' והוטב בעומו ונעשר
עמו באו' לכל ומי חוץ על הלטרכות חלל הלק
גם בא חצר הלק בא פלטין שלו נתקשרו אחת באו'
וכל עצומהם היה בידו לאו' - והלק אויב אלוה אל'
משרתו אמונה שלו להשלית בכל התשבוקות של אותו
באו' - ובסוף כל שם ושבו ובחלו התשבון בולל
לפא הלק ונגיר גם להיות שבידתא היה רחוק
הרבה מעיר הלוכה חשש פן לפעמים ונלאו עלון
אוהב ערעור ובלבול - הערעיר לו שם לגרנו אדם
אחד שוקן עבורו והרשאתה בידו שכל מה שעשה
והיה עשוי ופיו כפיו - והנם כמה שמם הנלוח
באו' וגם כל בא פלטין נתעשרו עם האו' והוא
אוהב לגלק ולכל שרו - לומים נתעלו הלחתו
באו' כמה פעמים - והפסיד הרבה - וגם בא פלטין
הפסידו באותו האו' הרבה והמעיר הלק לא נתבלו
והתחל האמונה שעליו לעשיק לעמוד עמו
לבין כי חסר הרכם ומפי התשבון ונשיון עליו
הרבה אשר לא וכל לשלות כלל ובאו בקובלנו שם
לפא שרי הלקל אשר בעיר הלוכה ויעלו לו
השופטים הנשבים של הדין לבאב לו הנם
לעמוד לפמהם לתשבון ותשבו הימים עד בזאת

בבריהם אלו וכמה ומים שיבאו ונתמ לוד האמונה -
והאמונה מיכב הבנים ונתכון שלו ונמ לידו מן
ום אחד נגדם עות הנם באופן שלו ובל לעמוד לום
הנלבל ינולם הנם מלקול הדרך ובעמלו יהיה לופס
רע מלם כמלום ובוועמ - אבן לא האחול מאוה
כוועמ כי בהגיע ום הנלבל ונתבקשו שלדי הלמ מלאן
הלק הטוען מבנהו ונען שעמתו ונבה וכך היה
כמה פעמים - ובהי הום שהאמונה מבע רומ
והטוען גם כן לא בא - והאמונה מיכב הבנים
ונתבקל לדון אלו שלמ ונם הטוען לא בא אחות
שלמ פיוסו כראוי - ומעמ פסק כמלום ודעתהו
לעמתה - ונגדם שנשלת הפסק הנה לאותו מדינה
והלק ידע מכל לם ובהמ אוש תפל חסר ושלת מהרה
אחר המשור הנל לספר לו מות כל המאורע
ומל אוק לא בעמות משות שלמ פיוסמ הטוען
שלק ומוה מלו לפיוסו בכל הלפשרות ומלוש
מלו לפמ השופטים ונבה בדומ

הנמושל הוא מלך מלכי המלכים הקדושברוך
הוא ושלן מולם הנה ונקראות מדינה
רחוקה מאתו אלף כי אלו כל המלך בבודו וגדול ה'
לכל נותנו בהאמת - ומלכדו אין רחוק רק שנקרא
רחוק מלכדומ שאוזן לא מדמה להשלנו ונם אלם
ומשלומ והנם מלה השות בעמו ה' בעמו
מתן תורה והוטיבו לישראל ומ שה מעמ מו' -
הומ (תוכמ) התורה תרוג מלמד ושבע מלמד מדמן
שהם בחומות מעשרות גדול לקוומו התורה - וכן
להיפך חו' מ שה' לבינים ולכו בם ופנשיהם
ומשלו בם - ונם הבמ פלטין הומ המלכים
מתקשרו ג' באו' גם - והנם בידומ כמו שלומר
הכתב כי המלכ הוא סולם מולב ארלם ומלו
מנגר השמומה ומלכו אלקי' עולם ומדמים בו - ה'
שומ שהם מלוה מל ידי מעשומ הטובים ורוח גדול
וכן להיפך חו' - ונמו מקלים ומדמים בו - הכל
ומל ידי מעשו במ המלכ - והשות הפקיד מל בנו

ומאמצע הרבים, ושל מלאכים המאמצים את הפלה
כשל דרכה לעלות לעלה והיתה אם הפלה
כדאי להעלותם ומוסרים אותה למלאכים אחרים
להסיר ונקבו כל עבודתם ובעבור זה נבחרו
ושל מלאכים שאין עבודתם רק כשהיתה
תפלה אשר היה בכוונה ובלב נשבר ועשה
נשקין כל אות ואות ונקב כל עבודתם —
ובעבור זה נבחרו — ושל שמאמצ לכתב
בכתב נשרול וכן להיפך חו' — ושל מאונים
אחד אשר בסוף כל שנה ושנה מביאו תשבון
הכולל לפני השי"ת ונשא הכתב והיה הולך
זה ולק רה' ובאתו בא אלקו' וגו' ובאתו גם כו'
והנה כל זמן שישרול ישראל בתורה ומצות
כראוי הם עשרו עושר רב ומדיל — עד
אם בתוקפו תלוי כו' ושונים הרבה טובות
עובד — גם כל העולמות וכל המלאכים היו
לבם עליה על ידם וכשאור שבחו עלו
עלו בתורת ה' ולעלם המאונים עליהם בדין
ותשבון לפני בה"ש של עלה — מה עשה השי"ת
נתן דמן מן רה' אלקו שיטע את עלמם למעלה
בעקים ושפט על אם המקבל הוא רה' ובעבור
שהדרך רב ולק הדרך רע לומדים השי"ת
ותן כי כשעמדו ישראל ברה' בתפילה
ובתחנונים אינ תעלה תפילתם לעלה —
ולהיות הכנים מן רה' אלקו ביעותן רב ושל
בימהם נחמת מעשיהם של כל השנים שנתרחקו
מהשי"ת ולק הדרך רע נמדע שם האור
עד הרקיע אלו מנשקים הנבחרים מעשי
בנו' הרעים ומיבורים רעים והרהורים רעים
והומה פירחים באוויר וכל מלאתם שמתנמ
על המזבח עד שעשה אינם עלה אל לומר
תורה — ותופסים אותם. וכן תפילת אנש
משחים אותם לעלות לעלה רק שתופסים אותם
לעלמם להבלם מהם נקבו פרנסתם ומזונתם

ומאמצע הרבים, ושל מלאכים המאמצים את הפלה
כשל דרכה לעלות לעלה והיתה אם הפלה
כדאי להעלותם ומוסרים אותה למלאכים אחרים
להסיר ונקבו כל עבודתם ובעבור זה נבחרו
ושל מלאכים שאין עבודתם רק כשהיתה
תפלה אשר היה בכוונה ובלב נשבר ועשה
נשקין כל אות ואות ונקב כל עבודתם —
ובעבור זה נבחרו — ושל שמאמצ לכתב
בכתב נשרול וכן להיפך חו' — ושל מאונים
אחד אשר בסוף כל שנה ושנה מביאו תשבון
הכולל לפני השי"ת ונשא הכתב והיה הולך
זה ולק רה' ובאתו בא אלקו' וגו' ובאתו גם כו'
והנה כל זמן שישרול ישראל בתורה ומצות
כראוי הם עשרו עושר רב ומדיל — עד
אם בתוקפו תלוי כו' ושונים הרבה טובות
עובד — גם כל העולמות וכל המלאכים היו
לבם עליה על ידם וכשאור שבחו עלו
עלו בתורת ה' ולעלם המאונים עליהם בדין
ותשבון לפני בה"ש של עלה — מה עשה השי"ת
נתן דמן מן רה' אלקו שיטע את עלמם למעלה
בעקים ושפט על אם המקבל הוא רה' ובעבור
שהדרך רב ולק הדרך רע לומדים השי"ת
ותן כי כשעמדו ישראל ברה' בתפילה
ובתחנונים אינ תעלה תפילתם לעלה —
ולהיות הכנים מן רה' אלקו ביעותן רב ושל
בימהם נחמת מעשיהם של כל השנים שנתרחקו
מהשי"ת ולק הדרך רע נמדע שם האור
עד הרקיע אלו מנשקים הנבחרים מעשי
בנו' הרעים ומיבורים רעים והרהורים רעים
והומה פירחים באוויר וכל מלאתם שמתנמ
על המזבח עד שעשה אינם עלה אל לומר
תורה — ותופסים אותם. וכן תפילת אנש
משחים אותם לעלות לעלה רק שתופסים אותם
לעלמם להבלם מהם נקבו פרנסתם ומזונתם

ומאמצע הרבים, ושל מלאכים המאמצים את הפלה
כשל דרכה לעלות לעלה והיתה אם הפלה
כדאי להעלותם ומוסרים אותה למלאכים אחרים
להסיר ונקבו כל עבודתם ובעבור זה נבחרו
ושל מלאכים שאין עבודתם רק כשהיתה
תפלה אשר היה בכוונה ובלב נשבר ועשה
נשקין כל אות ואות ונקב כל עבודתם —
ובעבור זה נבחרו — ושל שמאמצ לכתב
בכתב נשרול וכן להיפך חו' — ושל מאונים
אחד אשר בסוף כל שנה ושנה מביאו תשבון
הכולל לפני השי"ת ונשא הכתב והיה הולך
זה ולק רה' ובאתו בא אלקו' וגו' ובאתו גם כו'
והנה כל זמן שישרול ישראל בתורה ומצות
כראוי הם עשרו עושר רב ומדיל — עד
אם בתוקפו תלוי כו' ושונים הרבה טובות
עובד — גם כל העולמות וכל המלאכים היו
לבם עליה על ידם וכשאור שבחו עלו
עלו בתורת ה' ולעלם המאונים עליהם בדין
ותשבון לפני בה"ש של עלה — מה עשה השי"ת
נתן דמן מן רה' אלקו שיטע את עלמם למעלה
בעקים ושפט על אם המקבל הוא רה' ובעבור
שהדרך רב ולק הדרך רע לומדים השי"ת
ותן כי כשעמדו ישראל ברה' בתפילה
ובתחנונים אינ תעלה תפילתם לעלה —
ולהיות הכנים מן רה' אלקו ביעותן רב ושל
בימהם נחמת מעשיהם של כל השנים שנתרחקו
מהשי"ת ולק הדרך רע נמדע שם האור
עד הרקיע אלו מנשקים הנבחרים מעשי
בנו' הרעים ומיבורים רעים והרהורים רעים
והומה פירחים באוויר וכל מלאתם שמתנמ
על המזבח עד שעשה אינם עלה אל לומר
תורה — ותופסים אותם. וכן תפילת אנש
משחים אותם לעלות לעלה רק שתופסים אותם
לעלמם להבלם מהם נקבו פרנסתם ומזונתם

המן בתשובה ותענית ובבכי ובזעקה
ובקבלה גמורה אולה בתו לחושיב את
מרדכי. ובזכות התשובה נינה
לרצון ונכנה לכל העולם כולו וזכות
הרבים תלוי בו. כי בזכות ה' ישראל
והקדוש ברוך הוא לרצון ונכנה בדין
ובתרומה בספרי של תינוקות גדולים
ובספר גאולה ושעורה בב אות ר'

ר"ה אומר כי נוסף לו אחרי ג' ספרים
שמתחילין ברוב של לקיים גזירות
ושל משלים גזירות ושל בעונש —
לקיים גזירות נכתבים ונחתמין לאותו
לחיים. משלים גזירות נכתבים ונחתמים
לאותו למיתה. בומעמד תלויים ועומדים
עד יום כ"ד נכנו נכתבים לחיים כו' וקבלו
טובו ונכתבה לו שהעלהו בדה הספרים
ג"ו בהשלמה הכול בדוקא בבומעמד תלוי
בתשובה עד יום כיון שעדיין תלוי
ועומד אבל בהשלמה גזור לו והנו
תשובה עד יום. והכל מלתא לו ומסתבר
כלל. ואם בהכל הסמ"ל הוא כתב בהלכות
ה"י בהמלכות בהשלמה פעמים אלו ופעמים
אומר אלו חו"ל. וכתב ובקשתם משם
כו' ומלכות בהשלמה תמיד. ומשם הכל
בלבד הכל בתמיד. ותמיד אומות
מאמרים בקשה ומים שמה ועד
יום. משלמה בהמים אלו אין נקיים לכל הכל
אפילו לקשה גזור ואפילו תמיד אלו
אלו חולין בין הקשה גזור לבומעמ —
בבתר ווייהו אם שבו עד יום כ"ד נכתבים
לחיים ואם לאו למיתה. וכל בהכל הוא
בהקשה קיים להקבות בתשובה ואחר
ובבומעמ — הנם גם בהאמת סבהו ובחול
גם שהקשה אותם ובאלו קיים להקבות
בתשובה אבל עכשיו כיון שחזו שמהם
אומר תלוי רק אולמו בתשובה אל"כ אלו
אחלק שהקשה נכתב למיתה מיד גם
תלוי. הלא שמהם שונים כלו לפי ערך
תשובתם — ... ובתולה לתחלת בהאומה
אין חולין בומהם כן שהקשה קיים
לקשות תשובה ואחר גדולה לערך
תלאותיו. ומה שהקשה שעכשיו אלו

חולין ושל בומהם מה שגם עכשיו לאותם
למיתה וגם תלוי-עכשיו הלא חזו שמהם
תלוי בתשובה. ומה שגם קיים תשובה
ואחר היא בלתי לפי שהקשה ואם-
אומר אומר בלבד בהא תלוי שהקשה
לפי שעכשיו מיד למיתה. לכן אין לו
לחוות עוד אם אין לא בתשובה גדולה
והבומעמ בחמתה שהוא תלוי ועומד תשובתו
קלה

ובקדים מה שפירש הרב בעל בינה
לעיתים על פסוק
נגזר משלם ומשלים לקיים מעשה
הי"ק שמהם. אולם תכל מאלו הבומעמ
ותכמה אומר שהקשה בגם. ומה אלו
מקשה לקיים הולל. ומה מאלו גם שמהם
ופירש הוא לא כמו שהכל קיבל אלה לבלוע
ולקשות פשרה ועשקן הפשרה
כי שם בעבר בהכרח שאתה חייב מ"
נכנו לפי הדין ועושקן פשרה שמילון
ועל ובכותם של גם ומקל מחובתו שלא
ועושקן בומהם דבר מוכלל. ואמרשם
הרשם דוקא נגדם שקשה טעמהם
אלה לבלוע אין אפילו משקשה טע
טעמהם מלו אותם ובעל עדיין להיכן
הדין נשה אבל ושקשה טעמהם
אותם ובעל להיכן הדין מלה בלשון
דבר ופרקים אלא אסור לבלוע כיון
דבבר אותם ובעל שגם קיים בדומ
וגם קשקים בדומ אינם מכלום ליתן נגד
ובדקתו של גם אל גם הוא ולקיים רשם
וכן כשיתן לגה מחובתו של גם הולל
מקשה לקיים משל"כ נגדם אבל
הדין אל בוהו אין יכול אי גם הנדון
אני הוא הקשה ולהכל לקיים רשם ט:

ונה שכתבה שלמה ע"ה מלכים ישר ומישר
לבם. רל כשובריין הדין להיכן נטה
ומלכם לעשות עשן הפשרה להלכין
הישרע מקו ולהרשוע להלכין מקו —
תוקבתו ה' עם שמהם רל מעפו שקושה
שמהם ביתה. ונקו פשרה שהיו מנוה
מ"ו כיון שיכלכן לומר מלכים ישרע מו ישרע
לכין מקו — תוקבתו ה' עם שמהם — רל
מעפו שקושה שמהם ביתה דהיינו שמעון
מינקם הלכין ומינו הישרע מסתרי הלכין
ד"ה אמר מבקשים מהשוכ בסלותות
בעיר הדין פלג כשרה — רל
שתנבלל הקב"ה עמנו בדרך פשרה
ועשון הפשרה בנם שלם נעשה תשובה
מלא אם חז לפי הדין לו תפסיק התשובה
בעיר אל תלותו אמר מבקשים שיקבל
דרך פשרה ומסתמו מקובלת הפלתיו
שתנבלל הקב"ה עמנו בדרך פשרה אבל
עשון הפשרה הוא רק כשלון ידוע
עדיין להיכן הדין נטה מעולם נה
הלון של הישר כורתבן מיד לויתם
ומאמר ברור ושיב אין אבלל פשרה —
ונשלב לשיב לעשות תשובה בעיר
על תלותו ושלוב הבינמ דומ ומפן
ודו בתשובה דרך פשרה ונבן —
עוד שיר לפרש לדות הנחו בחוקן
אחר המתשבר על הלב דלבמעה
וש לדקדק דקדוק אחר דבר הישרים
אחר נכתבים ונתחומים לאחר לויתם
ובבמעמ דקדק ואחר לכו נכתבו
לתיים לו לכו נכתבו לויתם ולו אחר
נתחומים לו בכבו ולו בלו לכו —
לכן נל לפרש דקדוקו יתר ולב עקב
הישר עמוד מהמ תשובה כפי יתוק

תלותו רק מ"ו ושל מ"ו והפרש נדול בין הישר
עמוד לבמעמ הקב"ה שלו ישר עמוד גלב מהמ
תשובה — מ"ו לו מהמ תשובה רק אם
הוא עושה תשובה יתר ולב אבל אם
יתר ולב לו עשה תשובה רק שעשה
תשובה — אחר ולב שבעיר שקם לו
הוא שב אם לו ותקנה. כי הישר עמוד
מלכים שבתוק השקם ושוב בתשובה
שלמה תשובת המשקל כפי הערך הלוה
מ"ו לו מהמ תשובה ומת בהלותם שהם
לפי שכבר נתן שלו ומפר המיום ונכרם
ומתרם לויתם — ולנם דרך לומר בהשים
נכתבים ומתחומים לאחרם לויתם. כלומר
שהון אחר תוחמם נגד דין כלום. ונגד
דין שלהם הוא נקרא הקם שעושים תשובה
בתוך השקם. ולו מהמ לרשע עמוד תשובה
רק מרה יתר ולב — אבל בבומעמ הקם
שלו עשו תשובה מרה יתר ולב. מה בין
הון מתחון לויתם בולם כיפור רק נכתבו
לויתם בולם ולו מתחון. דבבומעמ —
ומתמעמ התשובה שלהם כל השקם שלם
חוקרים בתשובה בתוק השקם אינ קורים
נגד דינם — דהלק הם מתחון נגד ברה לויתם
הון בולם אם הו מתחון לויתם לו מהמ
התשובה שלהם מה שהיו עושים בתוק השקם
הקם שלהם בומעמ כי לאחר המתמעמ של הנגד
דין לו מהמ תשובה ולו מקרה נגד רק
כדון שלהם בומעמ עושה הקב"ה חסד עמהם
שברה"ל ויכתבם להם כלום אולו שרלים ומ
ומאמרים מרה ומתר ולב — וכולב הוא
הקב"ה המלוק הוא הדבר אם עשו תשובה
נכתבים לחיים ואם לו עשו תשובה
נכתבים למשה ורק נכתבים ולו מתחון
כ"ל דרה שהקב"ה כותב לבמעמ לויתם

בזמן הבית הרי אינו כן אלא תנאי
אם הנשים ועשיהם ומושים בתשובה אין
קוראים להם דינם ואחרו לא הבנשמם
ומשום הכי אומר בבומעם נכתבין -
לחיים ולא אומר נתתנים - דאם אומר
נתתנים לא הנ אם אלא בומעם -
התשובה שעושים בתוך השנה אינו
אותר התיתמם כלום אבל אם הם רק נכתבין
לחיים ולא נתתנים - כיון שלא שתקן הבומעם
מספרי תנים אין מהנ אבי בומעם התשובה
שעושים בתוך השנה רק שאין לסיק
תשובה ותפלה ותמורה ותם - וכן נמי
אבי בומעם - אם אבו נכתבו לחיים ולא
אומר נמי אם אבו נכתבו ונתתנו לחיים
אלא כוונתו מבואר כמי דאבי בומעם אפילו
אם אבו ונכתב לחיים מ"מ אינו אלא
תנאי אם אתר ואם היה סורר ומרד
ומשלה משלם בדאולו לא מהנ מה שנכתב
לחיים בודאי ומת בתוך השנה רק שאין
לסיק להותם שיהיה רשע גמור - דאם
אומר אבי בומעם אבו נכתבין ונתתנים
לחיים אלא אתר התתיתם כלום -
ולכן לא אומר רק אבו נכתבין כו כלומר
דבומעם אם אבו לא נכתבו לחיים
ולא נכתבים אלא לא אבו לחיים
אלא

אבל לפי דעתי אינה מתאמת ומתאר
דברותיו ידוע ומבואר בספרים
הקדושים שהתשובה שקושה האדם
מרה"ר וערד וכ"ב בעבירות הוא שוב ומודיע
בוודאי והתשובה שעושה אחר יום
כיפור בשאר ימות השנה - כי התשובה
שעושה מרה"ר וערד וכ"ב הוא על
הדין כי מרה"ר וערד וכ"ב הוא מין קללה
לכל כי אין לו שמחה הוא משפט לחולה הו
וערוך מהדין נתן שהקב"ה יקבל את התשובה
אבל אם אין האדם עושה מרה"ר ערד
וכ"ב רק אחר וכ"ב בשאר ימות השנה
אינו על הדין אין לפי הקב"ה לקבל אות
התשובה רק על החסד והרחמים הוא
מקבל את התשובה - ונמצא פסיק של
הפסוק שובו בנים שובבים אמרתי
משובתיכם כלומר שובו בנים שובבים
מהיות הבן מנעים מרה"ר וערד וכ"ב ומצ
אמרתי משובתיכם על הדין כמו הרופא
שמקבל שכר הרפואות מהחולה שמתוכיח
הרופא לרפאות את החולה על הדין
בשלוותו שיהיה בריא מחולה כך
הקב"ה אומר שובו בנים שובבים מרה"
וערד וכ"ב ואם אתם עושים תשובה
מרה"ר וערד וכ"ב אני ארפא משובתיכם
על הדין ויהיה הרפואה שלמה ונתרפ
ונתרפים לתוך כי התשובה מה שאדם
עושה מרה"ר וערד וכ"ב ומעולם בוודאי
מהתשובה שעושה אחר וכ"ב בשאר
ימות השנה - אבל אם אין האדם
עושה תשובה מרה"ר וכ"ב רק אחר וכ"ב
בשאר ימות השנה אינו מהבטח נדבה
רק שום אותה עושים תשובה רק
אחר וכ"ב בשאר ימות השנה אינו לא

יהיה קבלת התשובה על הדין רק
על הנדבה אינו לא יהיה רפואה
שלמה ומה לפיק רפואות הרבה כלומר
אם עושה תשובה אחר וכ"ב בשאר
ימות השנה אינו לפיק לתשובות הרבה
תשובות ותענוגות והמה שהקב"ה ירפא
אותה מ"מ אין רפואות שלמה כיון שהוא על
החסד והנדבה ונה דומה מה לחולה
הנ"ל אם תבוה כשיחלה התחיל
לדרוש ולתקוף בהרופאים אינו אפילו
אם הרופאים נתן לו רפואה קלה
ומה מעט אינו הוא נרפא כי לא
משך את חלון ובפרט אם הרופא בשכר
בידו ושתדל הרופא בכל כוחו
שיהיה הרפואה מה שנתן לו רפואה
בדיוק כדי שיהיה בריא לחולם נגמר
והרופא משתדל שהרפואות שנתן
לו יפעל בחולה הוא שולה וחוזר
אבל אם החולה הוא שולה וחוזר
דורש ברופאים תובה כשיחלה וחמן
מתקבלת עליו כל יום ויום מוצ אם
הוא רואה שהתרבה תדה אותה על
לעברן אינו הוא התחול לדרוש ברופאים
ומפילו אם דורשת ותוקף ברופאים
אומר רוצה לדרוש ברופאי חשב אינו
לוו ודם להוות כשום אופן ומה
שהרפואות נפעל לא תבוה
מחמת שם טעמים אי כיון שחלון
מברה עליון אם אין רב לכן עליה עליו
לרפות ב' מחמת שהרופא הוא
בחנם אינו משגית על החולה בעומק פקוחות
לרפאות אחרת תוש ברפואות שיהיה בריא
בהברה כמאמר המאמרות אפילו בדוקן - אין
שוויה רק אם הרופאים הוא עלון בורהלה

אלקים ומצוי טוב אין אדם הרופא קרוב להתולה
היות ורפואה להתולה ג"כ אבולו בתינוק ורולה
בקיומו של התולה אבל מ"מ רפואתו היא קשה
כיון שמשיך עליו אות תלוי כך אורו והבוחר
שקולו הבשל היה רוחה ומשל לתולה הקיל
ולדרכם היה גרע ונתש מתולה הקיל
לכן לשיך הזכם לעשות תשובה תומ"
בשעה שנפשל בעבירה אז שלשיך ל
לעשות תשובה בו בינוק אין בלולה שקלה
בעבירה כי אין תשובתו מועלת בינתם
ותשובתם קלה ותמ"ה היה נרפאן מחלון
תולי הבשל ואם אומ ובדר היק לעשות
תשובה ולשך ל"ל ברופאים כלומר
אבל הא' ולמד אומת היק יהיה
תשובתם כפי הערך של תשלום ואלו
היה נרפאו איך מתשלו אושר תאון לתולה
ואם לא שלה תשובה תומ"ה לכל הפחות
ושלה תשובה - רח"ל אבל כיון המבשל
היה ג"כ מסוגל לתשובה כמבואר בספרים
הקדושים ראיה נפלאים של רח"ל אבל
שבוים התולה היה ג"כ מסוגל ונתש
רצון לתשובה - ואם לא שלה תשובה
ברח"ל אבל לכל הפחות ושלה תשובה
מרה"ר ומר ונ"ל כי אין קהלה לכל
כמאמר הכתוב מרשע ה' בהמון
קרוניו בהוות קרנם מרשע תגל של נם
אומות מרה"ר ומר ונ"ל ואם אושלה תשובה
מרה"ר ומר ונ"ל אלו תשובתם ג"כ מועיל
ומה מקבל תשובתם בתשובה קלה לא
כמו אם אושלה תשובה תומ"ה בשעה שהלו
אבל מ"מ מקבל תשובתם ואין הקב"ה בחל
בשרונם ישמ ברוחם ומרתחה בדין ואין
לשיך ותמ"ה ותמ"ה כמו אם לא אושלה
תשובה מרה"ר ומר ונ"ל אבל בתוך השנה

תשובה תשובתם קשה ותמ"ה ומר ומר המלך
המלכים אושלה תשובה מרה"ר ומר ונ"ל
אין הקב"ה מקבל תשובתם בדין כמאמר
הכתוב כפשוט הכתוב היה כך -
שובו בעם שובבים אם אם אושלה תשובה
כלומר אם אותם אושלים תשובה מרה"
ומר ונ"ל אין אם אושלה תשובה אבל אם אין אותם אושלים תשובה מרה"
ומר ונ"ל רק אותה ונ"ל בשאר ומות
השנה אני אוהבם נדבה - כלומר
שאין אין התשובה שלהם יהיה מקובלת
בדין רק בתורת נדבה כיון שהם
נכשלין בוודאי ניפיר לומתם אנ"ן
הדין אין לשיך הקב"ה לקבל תשובתם
רק כיון שהקב"ה היה רב חסד ומחל
כלפי חסד אושלה אינו לפנים משורת
הדין ומקבל תשובתם אלא נדבה
לכן לשיכה תשובה תמ"ה וקשה
אולם מאד ודוש מכפי ערך תשלום
ולפי מה שבוארתי יהיה מפורש הושיע אדוני
ד"ווא ד"ל פ"ו ומם והי' ומתרלף קושיות מהרש"ל
אמר רבי חמא בר חנינא גדולה
תשובה שמביאה רפואה לעולם
שנאמר שובו בנים שובבים אוהבים עבה
ולמאורה וש לדקדק מאי קאמר לעולם בתחלה

לעולם הוא נותנם בשם לאומר גדולה
תשובה שמביאת רפואה אבל לפי מה
שביארתי פירוש הכתוב אובו כו' נראה
שפיר מה שאומר לעולם בדבש גדול
אות רבי חנינא בר חכינאי לתלמידיו
שלא תוותר מהם תשובה רק ודבש
שנכתב לגיתם אבל אם לא תשלה
תשובה ודאי אז הוא נכתב לגיתם
ואין הא בלא תשובה אם הוא
מושלה אחר ודאי בשאר ומות השנים
כיון שנכתב הוא נכתב לגיתם - לפי
אומר גדולה תשובה שמביאה רפואה
לעולם כלומר אף אם נכתב לגיתם
בודאי נמצא שלא עשה תשובה מה
ומדבש ודאי אם הוא מושלה תשובה
אחר ודאי בתוך שאר ומות השנים
גדי מביאה רפואה לעולם ומהם תשובה
רק מה שמקבלת תשובתם לאחר ודאי
אם אינו אז ולא הדין רק יולד עבדה
ואם יהיה מתגרש לפי אם קושיות מהרשא
ז"ל דהמרשלן הקשה על רבי חנינא בר
אהרבוהו הנחת אובו במקום אובבים
אהבו ותשובתם אוהבים עבדים אומרו
לו מיתת נחת אחרינא דאפשר ביה לפי
דכתב ושבו ורפאו לו ומרוש תיהו לו
ולפי מה שביארתי ואומר דמקרא ופירש
הקרא ושב שפיר המקרא מה שלא
הביאו הקרא דשב ורפאו לו רק הקרא
דתשובו כו' דהמקרא אחת לתשובות אלו
ומיהו דתשובה לא מהם לבומנם רק מה
שאד ודאי שלא נתרבה דדין לגיתם
אבל אם הם לא תשובה אד ודאי
ונתרבה לגיתם הוה אמינא דלא מהם
תשובתם והתשובה שלהם לא נתקבל

מה שמושלים אחר ודאי בתוך השנים
כיון שנכתב נכתבין לגיתם ולפי אומר
רבי חנינא בה גדולה תשובה שמביאה
רפואה לעולם כל לעולם אפילו אם
נכתבין לגיתם כיון שלא עשו תשובה
מה' אמר ודאי אז אם מושלים תשובה
אחר ודאי בשאר ומות השנים גדי מביאה
רפואה לעולם כל שהתשובה שלהם
מתקבלת רק מה שהתשובה שלהם
ומקבלת אם אינו אלא הדין אולא רק
אלא הנדבה משום הכי הוביאו שפיר
רבי חנינא בה הנחת דתשובו במקום אהבו
ותשובתם אוהבים עבדים כל אם הם
מושלים תשובה רק אחר ודאי הם
שנכתב נכתבין לגיתם אז ומקבלתם
תשובתם ולא עבדים ולפי אומר הפסוק
אוהבים עבדים כפי שפירשת לעיל
ופה לא ודאי מהנחת דשב ורפאו
לו דבהו נחת לא כמשמע אוהבים עבדים
ולפי פירוש נכון ומומר לעיל בדבשי
הקרא ובפירוש הנחת ודאי - אי
וגם לפי מה שכתבת לעיל דמה שאומר
הקרא דתשובה שלא יתיר לא מהם
רק דוקא בשאינה ולא בשאר ומות השנים
אין לפי רק דוקא רבי רשב אומר אבל
רבי בומנם מהם תשובתם אפילו במקום
השנים וכ"ש רבי לגדינים מהם תשובה
בתוך השנים אפילו לאחר לפי דין
מתרץ הטוב מה שהאומר בספרים
שהקשו בשם טא"ל על ר' יוחנן דדרוש
השנים בדלג ולא הקרא דשם בדלג
יח' דשלמת הקם הוא ביחיד הוא בלומר
והקשה הטורי אבן אהא דאומר דביחיד
תשובה אומר מועלת לאחר לגדר דין מהא

דאיתא בפ"ק דברכות בעובדא דתנוקא אלקן
יהודה שאול שעליה הנביא כי את אתם אלא
תחיה שבבר נגדה והשיב לו כך נקבלני
מביתו אביאו אבואו אפילו חרב חדה מונחת
על צוארו של אדם אל ימנע רחמיו מן הרחמים
וכן היה שעמדו לו ט"ו שנה - וכן אומרי הש"ס
רבי יוחנן ור"ל דאפילו חרב חדה מונחת
על צוארו של אדם אל ימנע רחמיו מן הרחמים
אלמא דגדג' דיתיר מי נקרע - ועיד היכא
הפרשים דרע"ל אדר"ע דבסמוך מייתי דס"ל
לר"ע דגדג' דיתיר אינו נקרע - ופירוש
דס"ל אמר ר"ע דאם נגזר אדם משלומין לו
דאמרינן דתנוקא שהשלומו כשנגזר לאחר הגזירה
אבל לפי מה שבארתי לעיל ניחא שפיר דזה
שאומר המאמרא דגדולה תשובה שעקרתה
גדג' של אדם ומה שאומר המאמרא הבדבוה
בתנוקא שהמנ תשובה אפילו לאחר גזר
וכן מה שאומר המאמרא רו' ורבו דאפילו חרב
חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע
רחמיו מן הרחמים ומק ביבמות דאם נגזר
נגזר אמרינן אין נגזר כך בבומנ ונשלם
בלשון אמור דומנ תשובה לעולם אפילו
לאחר גדג' וכן משמע לשון המאמרא דבבוה
דאם נגזר אדם משלומין לו דאמרינן דתנוקא
לא דיקא אם היא לגזר או אפילו בומנ
כדכתבתי לעיל אין מהנ תשובה אפילו
אם עושה אחר ולא ואפילו לאחר גזר
דין מהנ תשובה רק שגזר היא אלא
נדרש מה שמוסיל תשובה לאחר גדג'
ולאחר ולא בשאר ומיתה השלם —
ומה שאומר המאמרא ברה"ל דבתיב
תשובה אונה ורפאתי לאחר ולא היינו בשאר
ומיתה השלם כיון שהוא לאחר הגזר דין
אבל רק דיקא בדשלא אמור אלא בבומנ

ולשון כמו אבי תנקיה ואבי לעד נפ הפירוש
הוא ברור ומובן — " — " — " —

ודלפי מה שכתבתי לעיל בפירוש הקרא
דשובו בנים שובבים ארפא מ"ש
אלהכם נבקשה נחמו נחמו שפיר מיד אינם
דרך דיקים - דהא ודאי לא קאי על הבנים
אלא על אות שעלאים המלוות ומוונמת מונח
מושלם דל"ש ושלא ומיהושע אלא מן התשובה
שלא יקבלנה - עד יקדים בקבה חטאים לבטלם
כי מונע פשעיה לקבל שבים דהא כך נחמו
אותם שובבים ופרשו מדרכים ומגדים ואל
אוק נחמו אותם בנים ברם והא כיון שהקב"ה
אין מושלם דל"ש - עיד אם יבכה
שישובו ואל היו בם עיקר תנאת
אין לכיון עיד שום תנאלת אחרת
ואל"ל אחר רפואה דאמר אדפא ומותם
רפואה בו מה שובם שמה היא לדרכם
ובזמן שאתם שלמים בלא הקדוש ברוך הוא
דבמנחל ובמושלם דל"ש לא"ר אחאי שלם
בנם אותם לה' אלהיכם בנין שאותם נהנים
ונבלים בנים אותם נרוחים בנים אין אותם ב
נבלים ונבלים בנים אין אותם נרוים דברי
ר' יהודה רבי מאיר אומר אין כך ואין כך
אותם נרוים בנים כ"ו ואל כיון דר"ס אלא
אין מושלם דל"ש אין נרוים בנים אל
הלכה כר"מ דר"ל ור"מ הלכה כר"ו ואל אמרו
אמר הפתב שובו בנים ושובבים הא
אם אין מושלם דל"ש אותם נרוים בנים
ומה לפרש הדנרוים בנים אי
דשפיר נרחל הפתב בנים דבנים
בלשון הפתב דהנרחל אמר ינודם שובו
ואל"ל נרחלהם בנים ולא אמר ינודם בנים
שובבים שובו ואל הכי פירושו - שובו
ואם אותם שבים בנים - כלומר אם אותם שביקו

אותם קרוים במקום שובבים כלומר הקם
שמתם הוירתם שובבים כל מרינתו מי אדם
ושובבים ומתוך נלרה לפרש באותם הקרוים
יומא דף פ"ו דרוש הל לנוש לגדולה משבה
ושובבים שגדולתם נעשה בגבורתם והנ"
בא לגלות לנו היוקרא הנם דקאמר שובו
במקום שובבים ונתנלו מעלותיכם לו אנכור
עוד ולא נו בלבד אלא אף אדם ושובתם
ר"ל אותן המדרגים שעשיתם לא רק שלא
יהיו עוונותיו אלא אף לקם שיהפכו שגם
עון יהיה מלוה ונפשו אדם ושובתם והיא
קרוב לאמת — — — — — — — —
אבל לפי זה שבאמרתם הכל ניחא אלשון
דבקתא מוירו בבומנמק ולא בשלמים
מאורים ושוק הכי קרוים במקום — ומקום זה
שקאמר אדם ושובתם הפוחה גו יד
תורלת ומה הוא לשובה כיון שישובו
אבן בהומות ניחא לפי הכל שלשיב
ולשיבה הפוחה כיון דהפסק מוירו
אלק הם מושלם תשובה לאחר הקדר
כיון ומושלם תשובה אחר ודם כיפוך בתוך
השנה לכן לשיב הפוחה והאמרינ
דאמרינן באמרא דרשל השנה —
אמר ורבנן גדולה תשובה שמקרעת
גזר דינו של אדם שנאמר השמן
לב בעם הזה והמם הכבד ועינו
השע כו' פן יראה בעינו ובאזנו
ישמע ולבבו יבין ושב ורפאתו — אמר
ליה רב פפא לאביי ודלמא לפמ"ד
אמר ליה ורפאתו כמאן אינהו דבר
שלשיבה הפוחה הוא אומר לפו גזר דין
ר"ל ומפרש הכא ושב ורפאתו לו.
סלוחות מון קרא הפוחה כו' ואל הדי
הבא ג"כ אלמא לאומר הכי כן — ק"ל —

ומנה הגמרא דקאמר אינהו דבר
שלשיבה הפוחה הוא אומר לפו גזר דין
דין ומשוך בפירוש כדברי הכל
דהפסק מוירו אלק הם מושלם תשו
תשובה לאחר קדר דין אינ אינ —
הת שובה שלהם מקבלת רק אלא נדבה
רק לבל הגמרא אין הפשט של הפסוק
אדם ושובתם כמו שנתקשו מקדם
דקאי על שלמו של שובו בו אלא
דאדם ושובתם קאי על לאחרון
של אותם נדבקה והכי פירושו
שקבו במקום שובבים ר"ל שלתם
שובו מה"ד ומד ומלב אתם
נכתבתם לחיים ואינ אין אתם לשבים
לתפוחה לקדוה אות הנדר כיון שנכתבין
לחיים — אבל אלק און אתם מושלם
תשובה מה"ד ומד ומלב אלא אמר
ומלב בשאר ומקום השנה אלב הם
נכתבים בומלב לעומתם וכיון שנכתבין
לעומתם אנו אדם ושובתם כלומר
שלשיבים לתפוחה לקדוה אות נדר
דומ ואינ בגד

מסכת רה"ה דף לב' תנו ותקנתם
בתעניות על עונותיכם
וגיבתי שלוחיכם - אלו שופרות - והיו לכם לציצין
לזיכרון - אלו תפילין - אמר ה' אלוקיכם אני
אלהיכם - והקדושה שפירשתי לעיל אמר בפני
את הסדר לתקוע אלהות תפילות -
שופרות - הובא מה שנאמר בתורה -
ותרתילה בתיב מה שאמר תוקעין אלהות בהא
היתה ערב שאמר תוקעין להתאסף כולם
באגודה אחת להעליק את הקבה"ה כ"ש ויהי
בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד
שבטי ישראל - ובתישר יש שלום בפעלו של
עולה עשה שלום בפעלו של עליה - ינה
הרעב של עשרה אלהות נגד עשרה
הוויות הידועים לנו בו ידות אלהות
- בהיותו הבהרות אומר תוקעו לפני
שופר של אויל כדי שתזכיר לכם עקידת
יצחק בן אברהם ועקדה אמר עליכם כאלו עקדתם
את עצמיכם - ובגה יבואר הטיב מה
שאמר מהפכים את הסידר שנאמר בתורה
שאלו ואלו דברי אלהים חיים - דהכתב
אומר בזמן שבהמ"ק היה קיים שהיו מקריבין
קרבנות ושלמים. לכן היו תוקעין שופרות
ותחילה לקיים מצות הש"ת. אבל בעוה"ר עתה
שנחרב בהמ"ק ואין לנו לא נבחת עולה ולא נבחי
שלמים. לכן אנו מאחרים ותוקעין סדר
הבהרות קודם. אינ עקדה הקבה"ה כאלו
עקדתם אלי וכיון שכן אנו תוקעין אחר
סדר שופרות לקיים ותקעתם על עולותיכם
ובזה יבן מה שאנו אומרים סדר
אלהות בתחילה ערב ושל מאיר
לומר לדרש אחד שעשה משרתם לבנו
אהרן אשר התקשר עם עושר אחד
אפרת שהיה לו בת יתידה וחולה אביה

לבנו התתן והכלה דעתו בנו שבועם התפה
לריבים אותם להתקורר ולבדות שהמו נין
כפרה לכפר על עוונותיכם - ומה לבקש"ה
שיתן לכם הצלחה - ועתה הילדים
שאין אנו ונצאין הייתי להתעורר שעלק
לא היה לנו שום צער ומין ומנחה ושבין
לוב - מה עשה אביהם בינה להשוררים
והכלה ואמר להם דעתו שאין רצונו לעשן
כדי לשנות את התתן והכלה רק עיקר מיקמו
שאתם יצטרך לקורר את התתן ואת הכלה
שיבכו ולשבר את לבם. וכן עשו ולא עיכר
מנוחתם שלכל הינם היה בקול וללה לשבר
את הלב ועשו פעולה גדולה שבכו התתן
והכלה עד מאד. ואחר היו מנגנים כ
מנוגם השמחים את התתן ואת הכלה -
והינם אחרי היה משמחים אחר של יתמם
שלא היה לו אב ואם. ושאל יתמה שלא
היה לה גם לו אב ואם והיו השוררים
והכלה והפכים את הסדר והיו מנגנים
כל הינם בנגונם של שמחה בתופים וב
ובחולות ועל מצר קדם החופה היו
מנגנים בקול וללה - מי שלא יבין הטעם
תמה עליו. ותמרוץ מבואר לכל בקל
שכל דברי מיקם השוררים והכלה
הם לשנות את התתן ואת הכלה ובמה
הקשרים אין לסיבים לשמחה אפם
שלבם שמח תמיד בלאה. ומיקם כוונתם
לשבר את לבם שיתפללו להקבה"ה. ואמר
אמר משמחין אותם ויתרין לאור אפם החושך
אבל בינתם ויתמה הוא להיפך אין אמר
לסיבים לשבר את לבם כי בלאה נשבר מלבם
בקרבם לבך אמר משמחים אותם. ואמרו לסיבים
לא להתעוררם עתה מצער ובזה
יבין הנשל שגם יבוא שבעת אלהות

לפי כיצד שאתה גדולה כשל בלה ורינה
לדבר מלכות. ומאמר שיש אושיש בה'
ותקן נפשם בחלקי. ובצדקותם ובפיק
הוות שלפיכך אמר לפרעה לבוא האיש
לעסוק אל"ם על קדושת השם. ובעת
שבהגן היה נייק והיינו על אבותינו ועל
שולחן אבינו שבשמים. מלך היינו אומרים
מלכות שאתה מתחלה לא היה טבר -
השאתה של מלה כלל כי אם מקדים היינו
שאתים. ולכן אמרה תורה הקדושה ל
שיאמרו מתחלה צדקותם לשבר את
הלב. ואחר"כ נשאת לבינו בעלכות ויהה
ינבר האור מתוך החושך ויהיה שכרינו
כפול אבל משאל"ל לאת עתה שהיינו
כיתמים ואין אב ואבינו נשקם מהקדמות
והלכות אושר מעבר מלוגת תמיד. כמאמר
הגל אין לנו שאין נלחמת מרבבם משלתבריהם
שבקבה נתן אותנו בין האומות שלבמת
אותנו ואותנו הירגלו בלשות הקמוק אושר
אותנו לשכיב בעיניהם ולבעמם בלבדיהם
והקבה מתבשל עליו הוה על הוה תבשים
לבקרים בכל עת ובכל רגע עד שלא
עלתו בנו מנוח ונקמו פירש הכתוב הימ
ושקם בנים ולא נבאה מנת ואין בנו נ
לסבול רוב הלכות והיסורין הבאים מ
עלינו תמיד ואוק ושקוט לבנו בעבור חיי
גדר שאותנו מושפעים מתקם כי לתמנ
לתם לם לבאו אלינו בעצב ובקשה רבה
עד כי נתקיים בנו מאמר בנפשנו נבינו
לתמנ היינו בקשות הנפש והנשמה
והשכל. אשר בתוכו הנפש נתעמים
רק בעבור עסק התורה ובעבודה
ומתם אותנו מעבידים אונרים בפרק
לכל עבודות הפרכסה להשוק מחותנו

כיום הזה לא לעולם הבא. ובקבל
אל שפתה תורה עבדתם ואין דומנ
ואותנו במלות כאושר אשר לא רחה טוב
מאמרו ויקוים בנו מאמר אוכה כלו בבעמות
מעינו תמרמרו מאד. נשפק לאדם כבדי וגו'
בעצב עולל ונוגע בריחבות נריה ואין אנ
יכולים לסבול את הלשות ועבדות הפרשה
והיקין והאותה אשר בלבבנו לעשק אנ
והפכבין הסבר לומר מלכות נדקם כלומר
פקם שאנו אותנו במלות המר ונשלנו לשות
הקנפות בנלנו מ"ו אנו שמתים במלכות
ואח"כ אנו אומרים בכבודנות ונעשם שאנו מת
מתמודדים על מאומתנו - שמאומתנו
מבני את כל אלה ושנם ואין נוחו בעשק
מתמודד לנוחו אל ה' בתפלה שיתי שנפלט
לנו מלשונתנו כי בכם הוגלנו בהם - לכן
הקבה ברוב רחמיו ותסדיו מאמר רבונות
היסורים התבשים לבקרים אשר לא הירגלנ
בהם מעוד כבדי שבגיש ונשונה אלו בחומה
והקבה מוסיף לנו מנגד ומרחוק כמאמר
למה ה' תעמוד ברחוק תעלים לעתות
בצרה וגו' ובכן גם מפ דומנו -
אינש אחד מעשה רעה נגד רעהו המשל - ובנו
הולך להשוטר להכות אדבמים וכות - אלק לא
אלה מספר הכות - אלו רק בסותם אלה להשוטר
דעתו להכות אדבריים והשוטר אלו בכשם
הולך ונפגו על המעוד כמשפט הנוכים
והתחיל להכות בשבט עברתו והולך ונלב
ומתון מלם מאין הנוכה לדעת מה ומלשה
לו והנה בהרגשו כאב הלוות - תשב בדעתו
כי כל משפטו תלוי ברגלן השוטר להאריך ולקר
ואחלל להתחנן אל השוטר אונו חוסה על נפש
המוכלל והרגש מרק לכל תחסון להכנו - והולך
ובשעתו מרחק אות בכשבו שמתחנן לפנ השוטר

ותון בפרטי המלך כל מגיעותיו היה להבין
כי המשפט הוא למלך אשר ערך מגדו יתה
אפו של המלך עליו ונגזר המלך על השוטר
להוסיף עשרה מכות על הארבעים - והנוכה
והנוכה אשר הוסיפו להכות הוא הוסיף
להפילו תחת ידו להשוטר וכל אשר הוסיף
להתחנן הוסיף המלך עונש מכותיו -
ויהי כי עלה השוטר להכות ויתאמר אל
הנוכה הלי סלח נא מדעת מה תבין
אלי המלך מעיני הוסבו לך המכות הללה
הלוא מאות המלך נתרצה ומשפטך בידך
בו הוא לעה ויהי וכל אשר אתה מוסיף
להתחנן לפני מתשב מדרך לולך להכותך
ותמש - ויען הנוכה מדוע ומשומע המלך
על מאות הן לוא מדעתו וסבר המכות אשר
חרף אלי המלך במשפטו לעשות אשר אתם
לוא תמם לגרוע מהם ומה המלך אין נגב
למגד עינו להבין כי משפט מלך הוא
לכן דומה כי נעשה הוא ברצונך - לצאת
חליתי פעמים לתבול מהכות אותי —
כן מבין כל המושלים ומי הלשיתי -
הבאותי של המלך באותו משפט מלהים
הוא במדה ובמשקל אך ידע כי מלמלך
מהמלך תהלות המשפט לאלהים אין לגר
עלו הכות להות הלה אשר אמר
לאו ומרה מעט רגע וכעו כן אין אלהים
נגב מגד עינו רק נסר ליד השבעי
והמעורבה אלו ביד האומות (והכוונה
הוא ברתון כי תלה הלה בעורה) לכן
לבבו ידעה כי הרעה באה לו בעורה
השבעי לצאת ומשתדל המלך בכל המבולות
להסיר הלה מפי השבעי - והכוונה הוא
ברתון כי תלה הלה בעורה השבעי ואין
אלהים כל מגיעותו לדעת כי אות אלהים

עביתם אותי על רעתי ומעשיו יעל יתרה
אלפי בו ונוסיף לו עוד להעמיד בלשיה
מדולות אנו והוא נוסיף להשתמש בהתבולות
השבעי ולעומתם נוסיף הנכבה להעמיד
ונם לפי דעתם כוונתם תגל אין לנו
ומה שקולם מרגים את בירו כדמיון הנ"ל)
ובאשר מרגה הלה נשים המלך אולבו
כי מאות אולהים בתלה לו הלה מעמים
בפיהו מדרך ואשומע עיל הן לוו הדעמה
אין הלה אשר נשם עלי לדעתו כי מאת
אלהים הוסרם ומם כבי כול שמש ומשלם
מעמדם מימה עיל בתם לבבו ונגון כפי
דמיתו כי מאות השבעי היו בהם לגה
ה' תלמידיו בחתון שאתם שלם ושמם
מעמדם עמה ואתם בהסתרתם פעם אולמ
כמאור והסתר אסתר פעם מהם לכן
לגה תלמידים לעיתמתם בלשה שלוו אליתם
לגם כמה יהיו ומי משך הקלות והלשיתם
ומיל דמיתם אשר מאותם רשע ידלקמ
שגה שרדן הרשע להרע דמיתם שהמן
אושה כן מעלו מאותם כתו ועל מתשבה
הבאתם אשר שתושביהו אנם לתלות מאותם
רשע ולו ברצון הבוחה יתפשם מגיעותם
גו תשבו על מתשבה הבאתם יתפשם להמעמ
מתם כמבואר - ובגם יבואר הפסק על
מה תמה עיד תמסיפו סרה כלומר מה
שהנכבה מכה אותכם עיד תמסיפו סרה
שאתם ומשבים שגם המכות אונם
מהנכבה רק שהמאמרי השבעי והבגדון
ותון אותם בוגמם להנכבה להתפלל אולו
ולהתפלל ולעמוד אלהו בטל לב שיהפה
אות מבינתכם ונוסיף ג' עוד להבותכם
על מאומתכם כי מה הי עשה
לעם כם המו עמם מאומתם הרבים

והמעלות והמדרגות לכן הסתר הי' אותם
פעמו ומעמ כדי להבינם ענין אינך
מובדרות ושלמ ומעמ כדי שנוסיף
ה' ליסרה ויהיה לנו לארץ מחוזקותינו
ולכן חיון לנו להלמד ולהתפלל רק להקבה
שפרינו עיני הלבות ומדול הפרנסה
ומלרדת המון - ובפרט בימים הקרבים
ונידים הקרובות שנפש שהמלכות רשע
כבר ומעמ בדרלו ה' בהמלמון קרחוהבר
בהינות קרוב וחלומות מרה מרה מדר ידוע
כי בהם ובימיכ ומשרות ומי תשובה
ומוחלים אל המדרגה להבמעד לבבו ולבהלמ
מדר אשר ימעוררו ומעוררו להשיב
מעשיו ולמתן אות אשר שחרו מלך יהיה
לרשע לפני הבוחו ומברך ומלך יהיה הלוי
לבפר לו מחוזמו כי בעת הקבוחות
עניק המדרגה למשות משובה להמדרגה
מל מומחו כי מינלק הקבוחות שיפר
להניק אות המדרגה משובה ולשבש אות
לבו לפשובה כמו שכתב הרמבם ז"ל
פ"ג מהלכות תשובה אלא מל פי
שהקבות ברחמי השם לגדות
הכמה המו מי רבים ומל בהם מעוררים
ומלמם ומשמחכם ומרדומים הקילמ ומתרדומ
ומתרדומכם ותפשמ במעשיכם כי הלופר
ומבינ מלמ שהמלק ומבדק שמו ומתעלה
יכומם לומשפט בשון ומה לתקוע בלופר
להמלמם לפכריע קרבו לומשפט ומתרמלו
ההרים ומתעלו הגבעות כי ידע בחל
בחלה ובמקרה כמאמר כי אתם נוכרו
אתם ומי ומבוד לפנ מיון אפשר מלע
לפיכים לבקשם והקבה כמאמר הכמב
מלל מבקומו בומשפט מבדיק כי לא ילקן
לפנש בל תו כי מי ומבמ מה שלקבור

מלוו ברה אולו יהיה מן מהנמתבים
לאיתם כמו שמאמר ה' כרוסברה מלי
אלה אי מספרים עפרתון בבה שלבינים
מאורים ושל רשעים מאורים ושל בומעמ
לבינים מאורים שבתבים ומתמון לחולתם
לתיים הם שבתבים ומתמים לחולתם
לאיתם. בומעמ מלום ומומדים
מדר ידוע כו לכן לבינ המעמ לחמוך
בלבו אולי חו נמבר מלון איתם כי
אשר מחמת הסובות ומהפכות -
והפכו מלומ מרי ומלמלי הסובות ומקרים
רעים מדשים ומרוב בחון לחו שמרים
אבינתיומ מדר שלחו ימעלק עם מות
הישבל כי חון המדרגה אשר בטות
בחייו עם על רגע אחת כמו שרחון
מעמ בשעמ הללו כמה אלפים ין
אנשים מגיים בחיים ושלוים אשר
בימי מלום המדרגה לעפר אות בבדק
ולחו הלוו אב אחד בולמן ומי ומבמ
מה ומלד ומק מבדי כמה אנשים היה
בפה בבהכב ומאומדים ומת פלגים
כמומ והם מובדו אלב מחוים לב
יהיה לם ומתם ימלם כי ומם הדין הוחו
מכוסאי מחון בל תי ובמלם ומבן מחומר -
תקעו בחומב שופר בכסא לום
חמומ כי חיב לישרחו הוחו ושפר
לאלהי ומקב - שש לבקרן כי הבה
בכסאו הוחו מומתם ומרשמ חגל ידוע
שבמלו מבל מיבה חומב שופכסאו
בי הלבנה נפמ חומב חושבי - אבל
המרה כפרמש יפובוף סומר מל המרה
ומרשמ בכמה אולפמם ומה שמבינ
לבאור מבל אומ רחמן מן המרשמ חגל
והסבות והמ אוממם ומומר מהפסמן בחי

להתערער אותנו לתשובה ברעיון נפלא
ונבון בדורות קדם ושל נפלאות בדרש ובנבואות
שבדברי הימים שאין לשוב אחריך ליסע
בדרך ארץ בני הנשיא לבד משרי
הפילגשים או בני בנך (פילסט)
ובדורות אשורי כמו לידיעת שלא הוא
שורש אחד עסע ארץ בני הנשיא
הוא סיון שאחד משרי הפילגשים
או פילסט נסע ולסיק הרוש הנסע
נעבדים לעטורן הדרך ולתת הדרך
להבני בנך (פילסט) אז לשרי הפילגשים
ושל בנותיהם שהיה לבל אבדק לנסוע
עם בני הנשיא ושל הייבר אחר
לידע אם הרוש הנסע הוא אחד
משרי הפילגשים או פילסט אם אמת
אוש הדרך - שיש להשרי הפילגשים
אז להפילסט אינם חולק לתקנות בדרך
אחר הם נסעים בדרך אחרת נסע
אבל בנבדק הם תשעים בתלול שלהם
ונם ובדרך להאוש הנסע בנבדק שבני
בנך (פילסט) אז אחד משרי פילגשים
נסע ונטה מן הדרך - הערוות
הסמוכות לנסילות הבדרל (אויגין בחזן)
הפילסט בא לעיר פעמים אז פעמים
בעיר אבל הערות הרתוקות -
נסילות הבדרל (אויגין בחזן) שלהם
אם אחד בשבועה אז שם ווים ב
בשבועה שבונים בה בתה הפילסט -
בעיר ומן בוקר הנותרת ושל אבל
שעה אחרת בחוצה שעה שיבואו
הפילגש ובל אחד אחד שלסיק להשיב
נבתיב מבנרבוו אז אחרהבו אז בהסתר
מאנגנות אחרים אוש לפי ערבו לפי
ענומו בעיר שבתה הוא הקולבלי

והשעה הנותרת (שהפילסט) לריבון
לבוא הכל ונתעשר על (הפילסט) ואם
הגיע השעה הנותרת ושוערים הגלל
הענין של אז קול התלול בעיר שיעת
(הפילסט) הם ונדעים (שהפילסט) בתה
לעיר ובל אחד אחרת שהוא לסיק
להשוב ונכתב הולך בבהירות לבית
(הפילסט) בדי להשוב הנבתב תנה
והאנשים הנתעצלים לולך לבית
(הפילסט) הם מתרעשים על האוש
הנשאר אות הנבתבים שיבואו
לו אות הנבתב ויב בנם אנשים
שונים - ושל אנשים - הפיקתנעם
על נבתבי אוש לפי ערבו הוא
הסותר בסתרתם ונדונה אז אחד ושל
לו אות אז שאר קרוב בעיר אחרת
ולסיק להנות אלבו תמונה ונתעשן אל
לידע אם יהיה בעיר ונם הנלבה
ושעה מנותרת שיהיה הת תשם והוא
נסע אבל על התמונה לראות בשותף
ולתעלם בבהבים עם אחרון אז עם
שאר קרובו ושל אשר ישלו אב אז
אות אז בן אז אחד מקרובו שהם
דרים בעיר אחרת והם תולים על
אחד בתלה מסובבת והוא מתנה שלפי
על נבתב לידע אם הם תוים נקוים
בעיר שבתה (הפילסט) לעיר
ושומעים בזן הנשיא אז קול התלול
(הפילסט) הנסע. האוש אשר
מתנה ונלבה על נבתב טוב בעיר
שבתה הפילסט ושומע בזן הנשיא
אז קול התלול ישאת לבו ותלל נפשו
הוא ונם בב ונם קרובו ומנלעיהו
אבל האוש אשר יש לו אב אז אמ

אות אות חובת אונקן אות אחד משתרר
קרובו לבטיר אותה לבם תולים מאד
בתלה הנסתרות כל וכמעט ששעה
שהם נוסעים בעת ששמע קול הקול
הנשקל אור קול התולל והפחדים שבאה
לאיר לבו חרד מאד ומשרש אות
לה על גם ובעת שלח אות הנפתח
בידו והנפתח היה סתום עם לבדו
ונדק שהיה פותח אות הנפתח
נפל רוחו בקרבו ונשתר בלוי נשמה
ובלוי רוח ומצד אחר עדיין הנפתח-כן
אחוז בעמ ושרוול עדרי לון נדשקר

הנמשל מובן מלון שום רה"
היה לום המלבל שהבי
מורר (פיוסט) בלה לבל ושרוול ובעת
בתקיעות שאול שומעים קול השופר
היה סימן בלה. ובהה היה מיפוסט
מכוסה שהרה אות מלבשים בבגדי
כבוד בבגדי שבת ומם טוב ואוכלים
מאכלים טובים לעדנם כמו בשבת
ומאיר נוס ואומר עבלה כמו לום הדין
ומדרבה לבחורה הינו לשופים לולב
ברה על הלולב ולולב ואת כמו תלה
בלב ולולב בולבושים שתורים ולושב
בתעמות כל הנים לאו להסתפר ולגלח
אות שער חושם ינקנם ובאות ברה"
היה להיפך שאול לובשים לבנם ומתלה
ומתעטפים לבנם ואול אוכלין ושותין
לעדנם כמו בשאר שבתות נוס
הנה ואול מסתפרים ומגלחין אות
ינקנם ושאר חושם והולכין לבית
הכנסת - כמאמר הירושלמי בן
ברה ומדרבה פ' אחת אמר
ר"ס"ן כתב מי יש גדול אשלו אלהים

אלהיו. ומי יש גדול אשר לו חוקים ומשפטים
לדיקים רח"ל כמ תשמעו ור' הושעיה - תד
אמר אינו אלוה כאלוה הגאות בינה
אדם ינדע שיל דין לובש שתורים ומתעטף
ומגדל נקנם שאונם ינדע האוק דינם ולבו
אבל ושרוול אינן כן אלהו לובשים לבנם ומ
ומתעטפים לבנם ומגלחין ינקנם ואוכלין ושותין
ושותין ונדעין שהקב"ה עושה להם נסים עכ
אהבה. ודעי שהיום רה"ד דומה ממש לדמיון
הכל כמו פיוסט מכנסות כי בום רה"
היה יום המלבל שהפיוסט ובוזו ובעת
תקיעת השופר היה סימן שהפיוסט בלה
להעיר ולגדול יום ה' ושחו מאד מי יעלה
ליום רה"ה בוערר כמאמר ה' בעשפט
נבוזי על כל עולם ובמ אלהים יבוזו לפניו
לפמ ה' ומי יכול לומר לכיתה לובו טהרתי
מחטאתי מי ינדע המכתבים שישלח למ
מן השמים מה מאמר אותמ מני הלמון אשר
מלמעלה הכורה מוכתה בקבן בנות ומש
רמה מלשים שלוו מעלו בים כל מי השם
רמה חלוי אלמנ לדמיון לפתיד ע"ל בבוזו
יום הדין הלבדל והעמדו אשר מלמעלים
יתפילין ותיל ומעדה ומחצין ודין ותלך
יתרדין מלוומת מלך ומאמרו הנם יום הדין
בלה - אחוז במ ושרוול עדרי לון נדשקר
מילמ גדול משמוול הנביא ע"ה שמאמר
עליו משה ומהדין בכבה מו ושמוול בקוראו
שמו ובהיותו בעולם המומת והיה תושב
שהמומת מת בנשל לדין כאשר העלה אותה אמול
שאול עי' בעלות אוב היה נבהל ונתרד
מאד ולקח עמו מעלה להעיד עליו שלמ
המת כלום מתרתו שלוו שאר ונשה מן
הרעד והפחד רחוי אלמנ בום הדין ה
המרמן אוק ניקנם מרטולין מו אלבמ - ומי

תורה והיו מלבם בטוחים על בושם ואדם
כאשר שמר בכל מי השיב שעברו - מ
עברו בביטול תורה בביטול מצות ומיד
נשמה עבירות שונות בל בעיקבון
אלה מורי ורבותי אם שמועות ראה
שהולכים מתון למשה שיעיד עליו שקיים
את כל התורה. אני לומדתם בושה אני
לומדתם כלומה אתה מי נקם להעיד עליהם
ואם הן קדושים בתמם יעידו עליהם אור כמ
אם נשמתם יעידו עליהם כמה נשיבות
חיקק שמור פירתי פיק כמה בגדה
בעיניהו בדיינים לבלי סלקין לנשמתם לבו
דינו ודיינים לה על כל מעשיהו. והיו אספירות
על כולם וכל רעיונם דבק כולהון רשומין
בספרים. לעות לפיק כל לבב לתשובה כי
אם יקום אל ומי יפקיד מה ומשבע לוק
הדין. ואם הן מעומתו ולבדם את הרשע
ונוקם בעצלמו מן העולם קודם מעמ ומעומתו
הם לשורות בנפשם בשמותו על שכנו
אולם מאוי לנפשם. ואם הן יוקם אחד ובמו
מקור תמורתו הם שלם הוא כן נקלת
הנפש אל נקלת הנשמה הוא כל הנשמ
לכן לפיק הדבק לקרוב אות לבבו המל
קודם תקעת השופר ולהרחם אות לבבו
כשלמות ים ויתם לבו בקרבו בעמדו לפנ
ואם הדין הגדול והנורא כיי לא נפקד
כהום הלם כי מכר כל הלבר לפנק בא
ומלאות הדין אין מלאכי השרת אומרים
שרה לפנ בקבה כמו שאמרו הלל בקדרא
עירוביו דף ו' אמרו מלאכי השרת
לפנ הקבה מה אין ושרוף
אומרים שירה לפנק בחמשה השרה ומה
השיב להם אפשר מלך ומשב על כסאו דין
וספרי תורה וספרי מתים פתוחים לפנ ושרוף

אומרים שירה ולכאורה יש לדקדק מה
איכפת להמלאכים אם אין ושרוף אומרים
שירה להקבה ומה הם לפיכין לתקנר
ולדרוש ולשאול מהקבה ופנ מה אין אי
ושרוף אומרים שירה לפשוט ברה ובוהה
אבל בחומרת לעבד מה שאין ושרוף אומרים
שירה לפנ הקבה ברה ובוהה שיק להם
להמלאכים ומשוך הוא המלאכים בולם
לומדו השמים מה אין אומרים ושרוף שירה
ברה ובוהה ומשוך בכון שהמלאכים
אין אומרים שירה ברה ובוהה עם המלאכים
אומם יכולים לומר שירה לפנ הקבה
שאין מלאכי השרת אומרים שירה לעלה
עד שיאמרו ושרוף שירה לעמה כמו שאמרו
חגל בתולין דף לגון תביבין ושרוף ומס
מלאכי השרת שאין מלאכי השרת אומרים
שירה לעלה עד שיאמרו ושרוף שירה
לעמה ומלך כיון שאין ושרוף אומרים שירה
לפנ הקבה ברה ובוהה עם המלאכים
אומם יכולים לומר שירה אשה הם שאומרים
והקבה השמים מפנ מה אין ושרוף אומרים
שירה לפנק ברה ובוהה ומשוך השיב להם
הקבה אפשר מלך ומשב על כיסאו דין וספרי
תורה וספרי מתים פתוחים לפנ ושרוף אומרים שירה
וכיון שהבב שמעלה עושים מלאכות לפנ
אם יתיה ואם ומתים הוא אומר הן אין ומשמ
ואם באמת אין בנים אוק לפיק הדבק ל
לקרוב בדין לבו ואוק ומרק לפנו תמנים
ביקה לפנ דיון מלאכים בוק
הדין הגדול והנורא אב
מעשיר לדול שלבמו מלון מלוה גדולה
ויתפשהו לבית הסהר וקום לפ מלך
ומבמו בדנ להרוג ולאבד והמלוה רבונו
ובמו ובבה בוכים מלך ויהי כי אדני

לו היום הבנעם הירקון ולוז היה לבם
חולה עיד על לשון אבינה פרעם אחת
בוז תכם אותך אל הבית ובלו אונתם אמונים
ואותיכם ושנותיכם ורננעם בקול ובתפלה בזכ
הוא של עליהם בקול בכי והתחיל לספר
אות כפיו ביד לאומר לוז יד עדות עבלו
כי אוכ ערבה אות לבכם לוז כול ולשמות
ולהתעטק בתעמנים ולהתעלם בתהבים
כי אוכ שבת תם אות אבינם שהוריהן
נעביד עשרו וסגולתו ובדולתו עדי כי
תיו תלוין לו ענבים של סנטר עפלות
ואותם ושבים ואונלים ושותאים ושתים
כי אולם השפט עדיכ לאבינם הבן
להירן ויתרדו לבם ויבטו מלדיהון הקדוש
השפל מובן מאלו אתבו דבנה אמרו
בורוך סלחתה סיפו שנמו של
עלמו ותבחל דינם ועתה
בחל השפן ומקרן של עוונתנו והבב ושבים
של השפט אם יתיה אוכ יודע היתו ובמן
חן ומי ומע ומי בחול ומי בעים ומי בתרב ומי
בעבד ומי בדבס ומי בעגפה והיבם אוכ
ושותם ברה כמו שהמלך בכל ומי השם
אוכ לעבדנם ולובש לבנעם ומעתיק בלבנם
ומלתיב אתרקנש ואומ מלכ אחוה שהיוכ
רה אומ דומה לשלר שבתות ויכ שבט
הלוה כי ברה ספרי תיוכ וספר מתנ
פרנתיב לפנ הנבה ומלך ושבה על
כסאו דין והחיוכ והבנעם ובעיושר
והקנשנ הכ תלוי בספר אכ אחיו
ורוע מה לכם עבדיכ ולשון המלך אתה
מיכ לשון כי גדול אנ ה' ומרבו מלכ ומי
יכולנ ומי יכ לעמוד לפנו בשפט כי
הוא מרבו ומלוכ - והנה בדברות הראשונים
שהיונ ברוכ המלה אוכ ולאלה לגיכה תון

מל עוונתיכנ אין בכל המחיה פיכנ
בנפלות תחולה אוכ אמ בשיו יתנ בבלמ
אולמנה בהרגלתה כמאמר הכל פסחיכ
נה הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו הודו לאו
שמכה תבותו של אדם בטובתו לעשיר בשות
לעמ בלמ ושוטנ לוידרת הדין ומיבהחיים
לוכן אתה בבוהנתונ לא נשאר לנ כי
אם בלמ אויבתונ ונתנה מי ומר לנ אות
אונלה הוא הוא הוא ואם הדין הקדוש והטהר
אוכ אונמנ ושנמ בעת הנה אין יהיה
לנ רינת והצלה כי אין בדיכ ברוש
שתו יגלו דיכ כלומר מי שהונ מנונ
את לבבו בתשובה ואומנ לו יגלנו דומה
נגיה דיכ ונגבה תנוות שופר
לכיכ כל אתד ואתד להתוודות על חטאו
ולכיכ לקבל תוכה לשבכם ונכלה על
לבבו וכמו שאומרו כל תקיעות
שופר תרשו ותשיטנ שפרו אלינכ
כי על ידי השופר המעורר לנ לתשובה
ומביר הנבה ודרכ הרחמיכ של ודרכ
הדין ונבלנ ברגנ את תפילתונ עמ
ונגבה באור פנ מלכ חיוכ אמן אמן

גמרא רה" אף כ"ש עכ"פ פריק
כתב שבתון לכהן
תרומה וכתב אחר אומר וגם תרומה
לאו קשיא כאן בגוים שאל להורות בשלהם
כאן בגוים שאל להורות בחול —
ומקרא שנבאר גם האומר ובאומר
בהקדש אומר הכתב נמוה קפיטל מ"
ריפתות מלבד הסופר לעינו
כל הענין כ"ו ומקרא בספר
בתורת הולדות ופורש ושנוי לכל ובינו
בנקרא ואומר נמוה כ"ו הגוים קדוש
הוא לה' אולי הכפ אל תתאבלו אל
תבכו כי בוכים כל הקהל כשמעם את
דברי התורה — — ולריך להבין
אות בכוותם כאשר שמעו את דברי
התורה — " — " — "
עוד לריך להבין מאמר הגמרא ברה"
דף טז אמר ר' כרוספדאי אמר
ר' יוחנן ג' ספרים נפתחו ברה"ש של
לדיקים גמורים ושל רשעים גמורים
ושל בינונים — לדיקים גמורים נכתבים
ונחתמים לחיים לעולם לחיים — רשעים גמורים
נכתבים ונחתמים לחיים לעולם לעולם —
בינונים תלוים ועומדים עד יום כ"כ
נכתבים לחיים כ"ו — " — ולריך
להבין בדבר האומר — דבדברות ידוע
שרה"ר אולם הוא דין בדת דין על דרך
כמו שהוא שעדה חייב לתביעתו אולם
ינה וחוזן לו לשלם והוא הולך ימו לבוש
דין ובה"ר נותן לו זמן לה"ר יום כדי
להוציא עיל ונקי אולמי — כך נתן
הקב"ה לאותן בע"ע אשר בכל
השנה הם הולכים בשרירות לבם
הרע. וחוזן להם תורה ומצות ומעשים

טובים לפיכך נתן להם הקב"ה חוב של
אלול שהוא לה"ר יום דין ב"ד שיכינו
את עצמם לתשובה על המנהג הדין
הקדול והנורא — כי הלדיקים והחסידים
והחכמים והישרים ההולכים בתורת ה"
ומעשים טובים ומעשים טובים בכל
השנה הם אינם לריכים לרה"ר אלול
לדין ב"ד לה"ר יום כדי לעורר את
לבם לתשובה וכינו לינם הדין כי
הלדיקים המלאים ביראת ה" כל היום
וכל רגע ורגע אינם מתנגם כלל על
רה"ר אלול שהם מושים תשובה
בכל השנה אם תשאו כמאמר הגמרא אם
חטאת חת שסרח אל תהרהר אחרון
שאתו עשה תשובה בלילה. ופריק
הגמרא שאתו עשה תשובה בתמיה
אלמו ודאי עשה תשובה. ואיך
אבל הלדיקים הוא רה"ר אלול כתם
בלוי טעם ושכל ומקם רה"ר ומקשה
ומי תשובה ויכ"ל מקר אבלם כתיב
בעלמא בלוי טעם ושכל כלל וכלל כי
הם אינם לריכים לאו ההעוררה
דרה"ר אלול ולאו ההתעוררה הוא
שמכריח שוכבי בעם שובבים ויכינו
עצמם לתשובה — ורק לאותם כוונ
אז לשאר העולם עם לריכים להתעוררה
דרה"ר אז הת"ע דרה"ל ברה"
ומעשיה ויכ"ל ולכן כדי שיכינו את
עצמם לינם הדין הגדול והנורא נתן
להם רה"ר אלול לה"ר יום שהוא כמו
נתן ב"ד להכין דירה לדיבקי בתשובה
התשובה — וכן אותו —
בזוהר הקדוש על פסוק בתמה
ובבתה אות אביה ואת אמה

ירת ומיק - אביה דאל נבה - ומאמה דאל
כנסת ושראל - ירת ומיק דאל חודש אלול
כו - מאד כיון שרת אלול הוי כמו דין
בב לגב ומיק - ומאד לגמה ורחן להם עוד
דין מרה ועד ודב אחרי כלות הדין בב
ובזה הדרעין פירשתי בעזרה
בטוב טעם ודעת הפסק
תקעו בחודש שופר בכסאו לעוק
חגינו כי חוק לישראל הוא ומשפט
לאלהי יעקב - ועוד בעם הפסק
מ דבדיקים ע" בתחלה אומר חוק ומאחר
אומר ומשפט כי הבדל והפרש גדול
ומה בין חוק ומשפט כי חוק נקרא על
דבר שאין לו טעם ושכל בדבר ואין
רק גזירת הכתוב כמו גזירת אלף
על עבדיו - ומשפט נקרא דבר שיש לו
טעם ושכל כידוע לכל - ומאד כיון שאומר
בתחלה חוק ומשמע שתקעתי שופר
בראה הוא רק חוק ואין טעם ושכל בתקע
בראה ואין רק אלף גזירת הכתוב
הוא כגזירת אלף על עבדיו - ומאחר
אומר ומשפט ומשמע שתקעתי
שופר בראה אין הוא חוק ואינו אלף
גזירת הכתוב רק אלף השכל ויש
טעם בדבר זה שאנו תוקעין בראה
בשופר - ב' אבל חוק אומר ישראל
כי חוק לישראל הוא - ואבל ומשפט אומר
יעקב - ומשפט לאלהי יעקב - ג'
אבל יעקב אומר אלהי - ואבל ישראל
לא אומר אלהי ולמה לא אומר אלהי אבל
ישראל כמו שאומר אבל יעקב והכי
צריך לאומר כי חוק לאלהי ישראל
ומשפט לאלהי יעקב ד' חבמת אלהי
הוא ונותן לגמרי דאלי לאומר ומשפט

לעקב כמו שאומר חוק לישראל
אבל הסכמת והטוב אינגמך ומשמע בבאור
הפסק - דהרמבם ז"ל פ"ג מהלכות
תשובה כתב וגם אנו אף על פי שתקעתי
שופר בראה אגדרתי הכתב - ריצ"ל
בה טעמו ושלמם ושמחכם ובדמים
הקילו מתרדמתכם ומפשלו מעשיכם
כו' מעשיכם ומאד לפי מה שכתב הרמבם
בתחלה לא הוי תקיעת שופר בראה
רק גזירת הכתוב רק כגזירת אלף
על עבדיו ולא הוי רק כמו חוק שאין
בה טעם ושום בזה שאומר בקבה
לתקוע בראה בשופר - ולפי מה
שכתב הרמבם בסוף דבריו ושבה
טעם בתקיעת שופר שהשופר ותריע
אות לבות בא ההגדק לתשובה והשופר
וקולו ושנתם שיבתדו עוק הדין הגדול
והמרחל כמו שבוארתי בדרושים בקמאים
ומאד לפי הוי תקיעת כמו ומשפט שיש
טעם בדבר - ומאד לפי נתחל שפיר
הכתב דתקעתי כי דאלף הלבנים
והתסרדים והישרים והתמימים הוי
רה' והתקיעת רק כמו חוק בלא טעם
ושכל כי הם אינם לשיבים לסגולת
השופר להקיץ ושנתם להתריע אות
לבם לתשובה כי הם לא יפתדו עוק
הדין הגדול והמרחל כי אם בכל זאת
השנה הם מאמינים ביחודת ה' ומאמינים
תמידים ומצוהים ודואגים על רה'
ומאד החוק ולא דומה כי הם ביטוחים
שיצכו בדין ומלאו ומשפט ודומה -
לאור ובכתבון ובתמון לאלתם לחיים
טובים - אבל לשאר המון עם שיש
אלה על כסלם שהולכים ערומים בכל

השם בלוח תורה ובלוח מלוה ובלוח עשרים
עובדים ומעשים ושל כמה אנשים אשר לוח
נמצאו בקבר השם בתורת ה׳ - לכן האנשים
האלה צריכים להתעוררות של שופר
להתריע אות לבם לתשובה כמו שכתוב
אם יתקע שופר בעיר ועם לא יתרעדו
ויבא השופר יזכרו לעשות תשובה
לכן אולם האנשים האלה הוה תקיעת
שופר ברה״ מ״ל - כלומר שמשמע
בדרש ולא כתוב שהוא רק אזהרת הכתוב
כאזהרת מלך של עבדיו — —
ואיתא ידוע דהצדיקים מכונים בשם
ושרוש ושאר הדברים עם מכונים בשם ערבה
ועם ידוע כי אלהים הוא מידת הדין
לכן יפה אומר הכתוב - תוך - ומשמע
עם תוך אולם ושרוש - ומשמע אולם ערבה
ועם מה שאומר אולם ערבה לאלהי ולוא אולם
ושרוש - כי אולם ושרוש הוה השופר
כתוב בעלמות בלוח עשרים כלל כי הם
אינם צריכים להתעוררות של השופר
ולכן אומר תוך לושרוש הוא רק אולם
הצדיקים שבקרבו ושרוש הוה תקיעת
רק כתוב בעלמות בלוח עשרים רק אזהרת
הכתוב כאזהרת מלך של עבדיו - אבל
ומשמע לאלהי ערבה כלומר אולם הוא
עם המכונים בשם ערבה הוה תקיעת
אולם כמשמע ואומר בקבלת הכתוב
וכאזהרת מלך של עבדיו רק שמשמע
בדרש בתקיעת שופר דרה״ מ״ל
להתריע לבם לתשובה. שכוונת עם
הדין הקדוש והעמוק כי אולם הוא
רה״ ומאל דרישא והשופר מכריע ומאומר
שהקבה ומשה של כיסאו דין - ולכן אומר
אולם ערבה אלהי ולוא אולם ושרוש אלהים

הוא דין ודוקא הקלוקב הוא עם הדין
ולוא אולם ושרוש כלומר דדוקא להמוקר
המכונעם בשם ערבה לשיכים להשופר
לעורר עם הדין ולוא לצדיקים המכונעם
בשם ושרוש כנ״ל - והעצות פשט
הפסוק שם הוא - תקעו בחודש
שופר כו כבל ומשמע שמ אומבעמ -
בתקיעת השופר מ״ל כי חוץ לושרוש
הוא כלומר אולם ושרוש שהם הצדיקים
המכונעם בשם ושרוש הוה השופר
רק כתוב בעלמות בלי שעשה כלל ולא
ומבלעם הוא רק אזהרת הכתוב
אבל ומשמע כ״ל לוי היה תקיעת
שופר כמשמע שמש בה טעם
ולוא אזהרת הכתוב הוא רק לאלהי
ערבה כלומר אולם הוא המכונעם
בשם ערבה אולם הוה הוא השם
עם הדין ומשום הכי הוי תקע אולם
כמשמע שמש בה טעם כדי להתריע
אות לבם לתשובה ולעבד בעינים
השם יתי הוא אמיתתם בכוונת הפסוק
ובאזור אורי ורבותי לעמעמ הראשון
לדלדן כיון שרח״ אולם הוי כמו אמן בה״
לבד עם ואולם לבה ויתן להם עבד אמן
ונתש ברה״ עבד עם ביפור אחרי כלות
האמן הנם שהוא אמן בה״ — ולבסוף
אות באות ומם אות בבוותם כאשר
שמעו אות דברי התורה בעת
שפרים עדרזל הסופר לעומע בעמ
ונראו לפעמים שבירנם עמ״ דמיון
בשל לעלם אותה אבדל ונורא
ואיבד אשר אמן דומה לו
בכל העולם — ונם בעבו עולם —
ושעבדים ושמשים לו - והיה לו

בתי יתידה אשר אין כאותה בכל העולם
ביופיו ובשאר מעלות - והיתה שרשורה
יום יום ונפשו קשורה בנפשה - והי
בהגיע הזמן להשואה לבעל היה עושה
בדרשה הקהלת שאשתך עם אינה מלך
ומלכי הארץ - וכל המלאכים הרוצו אות
אמרותיהם אולון מיד - אבל המלך ריח אחרת
עמו באומרו אל לבו הנה אולי לא היתה
בתי רק פלאך בעמק המצרים - מי אין לפנ
שיבוא שיהיו הגן ונכון ומכון לפי מדת
שהרי כל מלכי אדמה הנה לו לעבדים
עשרו ונתה - ומכל שבחת אין כאותה
ביופי ובמעלות לכן נה לו לבקש יתום
בין שכולם שוים אצלו - לכן עלה בלבו
להשתדך עמה מלך אהבה שהיה לו
בדברים רחוקה אוהבם מאין אשר אהבו
בנפשו ויתר מכל בארו עולם עבור שיבא
שהמו לו מלכ אוהבם מאין ומלאו את לבבו
מאין לפנו לגאות אהבו בנפשו עדר
שלחב אהבתו ומעמיד עליו חלק -
צורתו בכסאו המלך בדי שיבחר בו תמיד
ואותה האוהבם היה לו בן - ועלה בלב
המלך להשתדך עם אותה האוהבם מלך
האהבה אעפי שאותו מלך ומשלוח את
בתו לאותה הדברים רחוקה - אבל תשש
המלך שאותו ומדע בטכסיסי המלך אולם
להתנהג עם בת המלך כאותם לגה שהיה
בא של האוהבם משלך מין על שולחנו כדי
להתעדן בטעמים מלכות ואחכ יסע עם
בת המלך למדינתו - והם גם נעשה
מתן המלך ובאותה המו נפתחה
לכן מתאמה לה נבקשו עליו כל שרי מלוכ
והיו לו שונאים הרבים והעלילו תמיד
עליו לפנ המלך ומבעמו עליו בדין ומשפ

והנה מלך בשפט ומעמיד אדם ואומנ
יכול להשיב את פנ המקטרגים בדבק -
המלוכים ומבקשים משפט אפילו על בנ
אהובו - אבל אותו אשה המלך שהיה מקבל
מין על דומנ ובתמך כך הגדיר לתתנ כל
הטמנעם ומנ המוקבל לדון בדבדי שיסבר
טעמתיו ומלאו בכאלו - כך היה הנה
כל הימים המלוכים קטרגו והמלך נק אשה
ולפעמים באשר היפה לו בעמק משפטו
ומאמ שרבו עליו המשפטים והמשטמע
והיה להמשטמע טעמתי חקקות עליו ולא
היה באפשרי שנהה בדינ - הלכה
בתי המלך שהמו אשתו בעלמה לפנ
(הסיוועל) המושבים על מדין ומעמ
שעשו בגבותם לגבותו - מלך היה בעומ
שבמעמדו, ולא לאור בינ - ומדברים שהלה
נקמות הקנים עליו - כי בהאונתן שבת
המלך בעלמה היו בהלה - נפתחו כל
טעמתיהם ומחצתם פרצ ורעבה ולא
ובלו לפתות את פיהם להלשין עליו מעמ
כך היה ינבן תמיד - אבל בלבם היה
בעמק שהיה מבקש את אשתו בת המלך
לפי כבודה הדאגו לבת המלך כאוה -
פעמ אי אירע מקרה שנתקוטט עמה
ולה ומת אדם שהמו פתחתו הדרך
בלתי ומדע נגוף בת מלכים - בגה אותם
וקנטרה ולא מעמ אלו שהכה אותם מכת
אכזריות מכת מות עד שמלתם ועשה
בה מומין ומחוסרת אברים נכדי בגון
ונצל - והדר לעשות עמד מנם שלו
רלם כלל להתגנם בבית ולקבה כמו
שהמו מונחת על מרסס דמי והשולה
אותם לאו שפה בינים מעונש ומאוס
ולא שת לבו כלל שהמו בת מלך מדול

ובמעלות ומעלות נפלאות - ועל הטובות שעשה
עמו עד היום וטובות אבותיו המלך - ובתוך
נתעוררו עליו עינו ועורון גדול לפני
המלך אשר עד היום לא היה עורון
גדול כזה - והמלך הביט לו בעברתו
לומר הין נכון לנוס הזונבל כי רבים
קמים עליך בעטרות רבות תקרות ומלכות
והגדר ואשגר נגד אה לעשות בדבר
שרצה בעשטק - ועוד כתב לו באמת
הוכתב בבמלך הנה תגביל עם נוגתך
היות בתם המהבנה - כי ידעתי כי היות
שעשעתי - עמם אשר בין רב לא רחמתה
ויהי בקוראות אתם הדברים המלה אתצתו פתח
ורעדה אחרכבותיו ריאו לדו נעשן והתחיל
לקנן ולהלל אלעיך בקול גר לאמר אחי לו
ו לו נוגע הדבר אחי לו נוגע הנה כתבה
איך אנכה בדבר כי בכל פעם שהיה לה לו
בעתה הנשפט לא הייתם סוגתם רע שהלבה
עמי לוגמת בם - ועתה הנה נפפכתי לו
לאויב - והעם שאפשר לפניה אותם עד
שהיות תשוב להיות לו לאוהב לדרוש
טובת עיך - אבל לא תכל כלל לבות ולבוא
כי הקיצה עד שעדי אות ומה אעשה עמה
לא לו די לו בלעדי הבאות שאונן לו על אלהאן
אלהו נשפ לו כהנים וכהנים שהעלה בקרב
עלו להבאיל בתם לפנו להשתעשע בייפיה
שלא הותם אותם נגון רב אחי לו ו לו איך
אשתו פעם - כי אי אפשר לבוא אל המלך ב
בהיותם חולה ובעלות מנע שעובבת בעוון
מעונש - ובהיותו יקונן ומיולל בא אל אבוא בבכיה
רבה ובה אומר אלהו הנה הקרה עמיאונה
אשר ואתם לק להשעיר לו כי אונן לו על מו
להשעיר כי אוק עליך שאתה אוהב המלך
ולורתך עלוותה בכסאו המלך בכסאו אלכות

ובאיזו לגנ ישיב פעמק הינקם ונעלתיך אלא לי כלל
לבוא אל המלך - ובאמת האב לרוב רחמיו היה
חפץ לעכות אותו - אבן ברחמיו נה שעשה לבת
המלך צווח ואמר לו אחי לי ו לו אוק אשתו אות
פעם לבוא לפני המלך לבקש ולתן אל נפשך כאי
נה עשית לבתו הלא אמר המלך אוק אוהבי
באמת אוק תהב להתאבל ולרחות ברצה אשר
הגליות לבתי ופעם שהמלך אוהבי אבל בתו
אהובתם לן ותם נגל החמודות שבעולם - אבן
לאות הגלם הינעלם אשר אנ עושה לק.
הנה אנ אלק לפני המלך ומבקש שיחיב
עיד הבן הזונבל לוגק הדין והשפט ודבר
עשה לו המלך לרוב אהבתו אותו - ובתוך כך
רפיים לבת המלך בכל מינ פיוסין ותקנים
לרחלם ולנשתה בשמן אפרסמון ולתן לה רפואות
האפשריות עד שיהיה לה באפשרי לה לבוא
לפני המלך ומלך שאלו לרפאותם מכל וכל שתהיה
כברתלה - אבל כשתבואו לבית המלך שם אינ
חסר כלום - ובידו יהיה לרפאותם שרחגור
לאותם הראשון - אלק באמתם שקודם היות אותו
נגע הזונבל שנקבעה שם תתהפך לק לאוהב
ומלא תבואו אמק לפני המלך ומם אוהבי אהבו עיד
ובעשותיך כן לא תתאלה ---- ---- ---

הנבעל הנה נה"ל הקבה אין לפרל
גדולתו - והתאבל עקהלה ברחמו
ברולכל ואון יקרתה לפני הקבה בעולמות
יקלונעם ואון דומיתם בכל העולמות - וכל מינ
תכונות לאופס ותוהו עם שבים נגדה עד
ותהיה שתשלעמ ומם ומם - ה"ק אמנ המלות
דרכור בו מלכים ומלוכן כו' - ונהם ברלות
הקבה להראות גדולתם ותכונתם הטובים
ונפלי - אומרו נה"ש מעם הינק של השמים
נה אנוש כי תגכרנו ובן אדם כי תפקדנו
כו' ולגבל מעלתם הינו ראוה לאמנות רק

לגלות עולה גלות אחת - אבל לא כמו שעלה
בלבם עשה השי"ת כי אלמלא שונים כל האומות
וכל הברואים פיס עבדיו אינם יכולים עולם
אשר חלו ונכנס לפי ערכו ושעורו המעה
בקדושה וטהרה אפילו אם הי' עדכה רק
כשאור הרחבות - אחרי שהיא אחרונה
ואחרת עדה ורתבה אינה יש - ועבד לכל
תכלה הארוכה לא רחבה בלותך עליה - וכל הרחב
הרחבות לאפס ותהו נשבו - לכן עלה על הלוא
וי"ת להשתדך עמה עלם אהבה שהיה לו
בעבודים רחוקים שהיו גם העולם אוהבים
שמעם הם האבות הקדושים אשר הרחון
אהבתם בעסיקה עמשק לפרסם אלקות
יי"ת בכל בחלו עולם ונלחו לבבם שמן לפמו -
ולרוב חשקו ואהבתו באבותינו הקדושים - לרגל
ועקב יקוקה בנסיו כבודו - ועלה בלב הקבה"
לתת בהם שהיו הארה הקדושה לבמהם ואפלו
בעם ותם ולורנים לא הי"ש - אלא שהיו אנחנו רק
בכלל לבושי חוור - ועשה גאות עלם אהבתם -
להאבות הקדושים אע"פ שהם בגוף וחוור - כאור
הכתבה רק באבתנק חשק ה' לאהבה אותם ובחר
בזרעם אחריהם ונתן אות בהם שהיו הארה הקדושה
שאינם לבדיקים רחוקים כהיום עולם השפל - אבל להות
שחשש השי"ת שהיו אנחנו בגלות ובזמנים הכמוס
אמה"ו הקבה"ו אינו להתנקל בכבודו השי"ת והארה
הקדושה - לגאות נתן הארה בקלות ובדקים והשרה אל
כל אל"ו שרשל רוח הקודש ורעלו בעיניהם עיסוס אמה"
הקבה"ו ונתן לנו נדריך ונבהין ערה"ש ללמוד אותנו
בעיסוס הארה - וקודם עדונה קדשנו השי"ת
הקדושה - ואחר נתן לנו הארה לעה העולם - והעב
הנלל להתחתן בלק שעם באותה דרש גדול שלא
בגלות חתן הלק - ואנחנו בגלות פחות ערך ולחן
כאלהים - ואחרים יש לנו שונאים הרבים כי כל
הקלופות והשדים מתקנים בנו - ולגאות תמיד

ושל משטמים ומקטרגים על כל בני אדם לפנו מאה"ו
לומר במק תחלות ולוגרים ומבטלין דין מהשי"ת
על בנינו - והשי"ת אומר יכול להשיב דינם פנ
כל לוגרן ומבקש דין כי אלק בשפל ומעוד ארץ
והוא אוהב משפט - אבל אחרי עושה הקבה"ו שהוא
מקבל דין הישפט ובחמק כך הוא מדבר לנו - והנו
ראו"ו משכתבו הספרים מגיד דבריו לוגרבה
חוקון ומשפטו לשרוגל לנו עשה כן לכל גוי ומשפטים
בל עצמם - והוא כי השי"ת הדבר לשרגל
עם קרובו שעדונעם ברה בכבדי שדבריו עם
משפט - ובחמק כך ושפרו מעשיהם ושלבו מדרכם
הרעה ומן החמס אשר בכפיהם ובהוא עניים
לוה"ל - משלב בעבדים אונם ומגרים ומם דינם
ומשפטים - והנה בוגם רה"ל נאמר כי חטן לשרגל הוא
משפט לאלקי יעקב ונ"ל מגיד דבריו לוגרבה הגוי ומ
ומשפטיו לשרגל הוגם ומם הדין של רה"ל מגיד לשרגל
לקובחים שהעבירים ומם בינם - אבל לא עשה כן לכל
גוי שלא הבדילם לפם מאולא משפטם בל ידעום
שאונם ומגרים משפטם של עצמם - משלב לשרגל
גאות הטובה אשר הקבה"ו עשה לפם שהבדילם -
ולפרשים בעם שהקולם לא בגוגם המשפט ומש
מקבלים הרבים ובאים בטעמים הקלקות אשר בלא
אפשרות לקבנם בדין הנם אנם אומרים הורה
הקדושה הרחמנ בבקשה להקבה"ו שהתורה בקשה
הולכת להשקיט מדוגמנ לבטל הקלגרות רעות
ומלק ומלבש בגדי אלמנות ומלק הלוך בבכי
ונעקה - ואנ בהוות המהלך עלק בעדנו בפנ
הדין אינ אומ בטותים שלא לאור לקבנ ומשפטנ
כי שרמם פי המקטרגים ואחגרים פתב ורעדה
ושומן יב לפה ברחמתם אותם

אבן בן היה בעתה שכבדנ המהלך נמו
שהאון לה בלומנה לשמה אז בקוק
הנלות מה שבתב בתהלן אינו אומ ינולים לבנל
מהמהלך שמלק ומתחתן לפנ הקבה"ו בעדנ

אך גורי ורבותא באורה"ר אורח לא נקרא בלא
לבוש שרשות קטנה ומרוחה עם המדרה
ומלוותה שלא קבעה עתה לתורה השלבא אותה
אחרי אונא - ולא די בגף אלא הכינא אותה ושלא
אותה בעלת גוף ונולדא אותה ושלא פגם בכל
שיעור קומתה ברוח גל ונשמה אלה ומי שיעבה
עליהם הדי נשלה נשמה אחוסרה אבה חו"
ולא נו בלבד אלא השלבה לגרום אשמה ונשאל
שיגור שנשמרו רגי להחולעם ברוה"ר ומק
הלומד שלא לשמה לגאוה אז לקנתר מוסר תורה
לקלוקה - כבה עשינו לה רעה ולא העלנו
אל לב כל הטובות שעשתה עמנו ועד אלו
להם לברוכה מעלבונה של תורה - והנה בחתך
כך הגיע גם הדין הגדול והמרחל ורבו
הסטונים הסובבים פנ הבסאל לקטרג עלונ
כמנהגם בוה"ר - ואבינו הרחמן מהו"ל הקבה"
הוא המגבור לא לאור הון נכונעם לעמוד
נגדם ואם הצהירו להבואל לפנ כל תלמוד
תורתנו של כל השנה כי הוא שעשועיו ושמוש
ואולף עליה קיומים - הנה אחונא בו"ל אוק לא
תאחונא ברגדה ופרגד עה"ל ואוק לא נקונן -
אלו לא מוה"ל ואלו לא מונם הרגבתה - אוק
וכל גבר לגבוה בשפט - ול בבל עדי שפט
לא היה סמוכתנא רק על התורה - ועתה נהפכו
לאוב לא ואי יקים לו עם מרעים מי יקום ועקב
כי קטן יעקב ונדל הוא - ולא די לא גו בלבד אלא
שהקבה פקד עלונ להבואל לפנו אות תורתנו
אלו לא אוק נשאו פנינו שאונים ובלות כלל לבואל
לפנו שהיו בעלת מנם נתונים בעקום מטונם
ומשפה בתוך החיצונים והקלוקה מה נאמר
מה נדבר ומה נצטדק לפנ ואתקבה - אחיי
ורעיי הלא כל אוק שאונתנ לסיכים אל התורה
הקדושה עתה בעת הדין - ולא די שהפכו
שנהפכה לא לאויב ואין לא על מי להשענ

אלא עינו ויסיף חו"ל הקבה כעס עלונ על מה
שעשונ לה - אלו לגלות נשאו פנינ אל אבותינ
הקדושים עה"ה שאונ אונאים קומו ונונ מכפל
לסעדי ונעזקו אל אמנו ומכתם שתרו בקדו-
אונ אתנונם לאבותינ הקדושים שובאלו אל המלך
להתחנן לפנו בעדינו

ויהי ראינו הקיצותיו כי בהתקיצותו תשרת
אונ מעוררים את האבות נקרוים לאמוך
בתפלה ותחנונים - כי הקיצה מרע לתפר
אברהם - ומרוחק לגבורתו ולתן - ושבדים הנו
תפארתו מעוררו לעקב ומתחנים להם שהם
ומלבו טוב בעדינו כי אין לנו על מי להשענ כאו
עליהם שהם אוהבים לאה"ו הקבה" ולגורה תבמה
תם תקונה בכסאל כבודו - אבל בתאותם ה
הפנימים רחל שעשונ בתהל"ן הגם שתפלים
אחר בטובתנו שעשה בוה"ר ו"ל הם שבים אחור
מהלוף בעדינו - ולכן נתן אבונ עלבנ האב הרחמן
הרחם עלונ עד אין מרה ועד זוב ורם מעין בב
לגה ונם שהוא רח"ל אולל כי הוא ונדע לתעלומות
לבנ שאין לנו במה לבואל לנם הדין לעמוד
בשפט כי מי יאמר נכיתי לבבו טהרתי מחטאתי
ומה שעי — (ולכן נתן לנ אבונ האב הרחמן
הרחתק עלונ עד אין מרה ועד זוב ומעין בב לגה
ונם שהוא רח"ל אולל כי הוא ונדע שאין
לנ במה לבואל לנם הדין ולעמוד בשפט
כי מי יאמר) כי אולי ישבנו אשר לא
נאמר שעשו בתורתו ה"ל ונם לא עשו
תשובה לכן נתן לנ ה"ל רה" ותגל
והשיפר מעדיר ומעורר לתשובה ומתן
לנ עד עד ועל כדי שנתנ יפיים
את התורה הקדושה וכפאל אותה
ומגלותה כאומר לקיים רמ"ת עה ונפה
מ"ל שלא נהיה התורה הקדושה בעלת
מום ואל נעבה בשפט בנות הדין הקדוש

והשתדל בכל מאד מאד שלא יבוא בעונות
בעולמות בגין כלם כמו בעשיית לקיים
כל התורה עצות ומקח ושל עצות אשר
אין לשנות בגין הנה - אבל אחוי נרעי
אמירה לכם שאין הקב"ה בא בטרחתא עקם
ברוחו רק באות היא ובקל אבינו אלבנו
אותנו ברבש קין שכל התורה תלויה בה
ומקם אותנו יקיים אותה אני אנא יהיה בטוחים
שיהיה לנו חלק אותו כל התורה עצות ובכלל
יהיה עם לנו לעבד התורה לשמה —
הרינו כי ושל פרשה נשנה בתורה שכל
התורה תלויה בה - ואיזה כי היא ואהבת
ואהבת לרעך כמוך נבה כולל שלא פרטים
רעך - זרע אבינו בפיו ושל ר"ל בשבת
בעשה בדבר שבאו אצל הילל להתגייר -
כי אם ושל אחדות ואהבה ואחוה ורעות
בתוך קהל ושל ר"ל הקב"ה מתשב אותנו שלם
בחוש אחד ותשוב כמו שכל אותו עולה כל
התורה אמרו כי בסה בכל ושל נעשה
כל התורה עצות רק אם ושל פירוד לבבות
לו מתשוב אותנו רק כמו פיים מתולקים -
אבל אם ושל אהבה ואחוה ורעות כולם
בחוש אחד ותשוב הקב"ה כמו שכל אותו
וקיים כל התורה עצות שכל ושל עבודים
לה הקב"ה ומקם מי שלעבד פרשה עולה לשמה
אז שאר דברים שאנו שייך בגין הנה זה
מתשב הקב"ה כמו שהקריבה עולה וכן שאר
דברים - לכן אחוי ורעי אין תלוי רק שיהי
בנ שלום ורעות - ובפרט בימים האלו
וגם לפי הנשל הנ"ל יבואר הטוב ש"ב
הפסוקים של מתי הנ"ל מה שבכו
על מושר שנעשו אות דברי התורה כי
הלבינים והכשרים שבישראל לחירים -
ונדיבים הם בכל רגע ורגע כמאמר הכתוב

ותפלים ט"ל שנתן ה' לבבי תמיד
ונלחם שיעשו תובות נשמרת כי אדון
לבבי בתרל ושה טוב ולא יתעלם אבל
עושים תשובה - גם ושה התשבון
של הערבות שלא על ושבון בעולם
כמאמר הכתוב לא ושבב עד ואבל
טרף - גם עושה תשובה בכל יום
גם בכל עת - ואז בחושים כלה
בעלה אין הבחינה ופתח אדום עליהם
של נעם הדבון הת דול והמרחן כי אפילו
אם הם חוטאים - אונם חוטאים רק מקם
ונעשה - אבל החושים שאין עלה בכם
בכל השנה לעשות תשבון הנפש ולעלות
תשובה מה מאד מאד לפיכם הם לחלק
בגשת ווי הדין והמשפט ואז נפקחו
עיניהם ורחון כי הם חוטאים בדרך כל
התורה כולה חוץ - לכן גם היה דבר
הכביה אשר בכן - כי בשרק לקח אותם
עדרו הסופר לקרוא בפנהם התורה
לו נעשו אנשי הקולה מה הם חוטאים
אבל כאשר קרא לפנהם בתורה ושמקו
ויבינו בוקרא אז הבינו מה שחסר להם
והתחילו לעשות תשבון בנפשם מאות
הלו אנחנו חוטאים בעבר כל התורה כולה
ירגדו ותלון עליו ובכו מאד מאד - רק
נתמיה אמר אליהם אל תתאבלו ואל תבכו
כי הנם נדרש לה אלוהיכם - ואת כן
מנרי ורבותא אם בדברות הראשונים
כך אשר אומרו אל בשבת ברל קיב
אם הראשונים נמלאים כו אנחנו מה
נעשה בתרק אשר אבלנו התורה
אונתם בגין אות ושל כמה אנשים שלא
נעשו בתורה ה' כל ומי השנה האוך
אנו לפיכם לבוא כאשר יקרבו ומי הבין

בב"פ הספינה רש"י אומר
רבה בב"ח אומר

לו הבהמה טמאה אינו מחלון לק היכנו דנשקי
אבראמ ויקיע הדרי אלגו ותגאלו דעבידי
כוותו כוותו שקולתאו לסלתאלי ואתנחתאל -
בכוותאל דרקיע אלדאלגל בעותאי ולאל
אלשכתאי אמר אלינאו לגבאל הכנו אלאל לגלל
דרקיע האל והדר נטר עד לאחר ואלשכתאל
עיד אלגל **שבת** רש"ל עד ס"ט
עיגאל וסגי ברהאלו

והדר אלוארתאל אמר ליה כברייתו של עולם
ברישאל תשיכאל והדר עבותאל אל הנעבסין
והא אלגלגל אמר ליה הנעו דאבסין ונעבו
והנעו דאלגלין ונעי אלגלגלן עד אמרו רבל
בבברות סבתאל דבי אלהומאל לגברי
דאלגל בעי אלתתאל ולאל

ובבי ליה אתאי חגי דאלגל להיכנו דאבלאל
ונעב שקל סיבתאל דבי לתתאל ולאל אלל דבי
לעאל ואלל - פירש רשי דבי לתתאל
ולאל אלל שלאל היה שם נקב דבי לעאל אלל
שהיה שם נקב עבל — והנעו האלגרים
אלאלה סמאים ותמאים אלד וכל הרואה
ושתאים עלל נפש האלאר הנפלאל הנה אלק
ואלאן שרבותיא נ"ל הקדושים תכאו האלאד
אלשר עולם לאל ולאל נפיהם ואפי כתבם דיבר
לבשלה שכתבו דתסים של נה בעם ובאלבאלו
אלין נפ סיפור דברים בכתבם ונהאליתם
אלאל תהי' אתרתם ה' תלולה כשאיתה בטולה
וכל האלאר שהאתו עד פשוטו הנ אלפיקותם
הפלקים עד תכאים כאבואלר בנהנ"ל באלריטאם
ב"פ בהעלותך נ"ל — ונתתי אל-
ליבו לילך בעיקבו רבתיא הקדושים אלשר
באלדל האה שפירשו בנפ רבים נפלאים ואכתאב
אה שלפ"ד בדרך רמז - נתן תן נופי

ובסוד אמונה שלמ - דהנה כל ברואי עולם
ומינין ומיודין כי הבורא ית"ש הוא תקיל
ובעל הכולות והין מיבו מצול - והנה אלק
ושלאלדק משרת הקובדו בתאומות
ואלאו הוא נשאל אלת שמש בוודאלו עכ"פ
ויטוב לו הבעה"ב בזה שאין לו בה הינן ובן
צ בהיפוך אלק הקרבן לאל ואלבה שאוק
לקולו ומכעיסו בוודאלו יבקום מאמ ומריע לו
בדבר שאין לרבו תסרון כיס והנה המשמש
ורחלה לעמק ואומע ובדע אה בלב הקבד
אלק טוב ואלק רע - כ"ו הנבה הולדע
נפתרות וכל הלבבות דורש ותר אלו
להאמין אן השכל שהוא נתן שכר טוב
לעושי רצונ ומענש לעובדי רצונ -
והיות שאומ רואים בתוש הרוות
כי יש צדיקים שאנ"ע להם כיעשי הרשעים
ובהיפוך לרשעים כיעשי הצדיקים אמר
ומתם כי מיקר השכר ופעונש לוקח
המאדוק לעה"ב - אלק מלכותאל דקיע
כמלכותאל דאלעאל -

והנה ידרק הולק ב"ד להמשרתם
אלשר נתן להם לחם לאכול ושלמן
הולק ובגד ללבוש וכל מחסורו עלו אין
שכרם גדול כלפי - ואותם שאינם אוכלים
ושולחן הלק הוא נתן להם שכרם משלם
כן הדבר הזה כי לו כל אדם נוכה לשת
שלחנות ומי שיש לו כל טוב בעה"ז ונטה
לו משכר עה"ב והלבאר ורע לו בעה"ז
הוא נטל שכרו משלם בעה"ב עכ אלק
רואה אדם שיסורים באים עליו ותשוב
שהם כמו רפואות שאלק ותלה אדם עד
כי הגיע עד שעדי אות ונת רפואות אלק
כי המה ערים כלעגה והם נתשבים
אלמ כדבש לאומרן אלם הטעלתי הגדול

שיעלו אדם - ומלך כן היתה בחלום הענין
אשר אלקים יודע אין מיתתו מיתת עולם כ"ש
בחולי הנפש ויתקולו הפלגות שהם לרפואה
לרפואה כדכתיב כל המחלה אשר שמתי
במצרים לא אשים עליך כי אנכי ה' רופאך
וכתב הבעל"ן הפירוש שלא ישלחם בדרך
ובה עד"ז שישתם במצרים רק בדרך רפואה
ובנתיבן אחרונות

ובזה יבוא לנו מלוגל גדולים גדולים ש
שהפכין מדה"ר למדה"ר מלרחים
הרשעים שהפכין מדה"ר למדה"ר —
דברים הכלו חמדה ל"ל כתב בפ' רבים
ובאובדים לרשע והבטחת בפ' כ"ו כאשר
הכל היתה בחסד הבורא ובנפש יובן -
גדולים גדולים שהפכין מדה"ר למדה"ר
ר"ל אלף אלם ובא עליהם אינם בין אוהבים
שהיתה אחבתו ית"ש - ומלחמים הרשעים
שהפכין מדה"ר למדה"ר כי הרשע אין שמח
בחלון ורבים מאובדים לרשע כ"ל ... —
ובן יהי דבשי שלמה הע"ה"ש לא מאונה
לצדיק כל אלן ורשעים מלאו רע - כלומר
כי הצדיק ונבל הכל לטובתם והבורא בפ'
ומ"ל לא יגיע לו שום און. אבל הרשעים
מלאו רע כי אלף אלם ישלם לו שום אונ
אות ותלא תאותם בידו — ובנפש ישלם
הפ' תאותם לבו נתת לו ומרשת שפתיו
בל מנעת סלה. ר"ל כאשר נתן לו מאתם
רוצה הי' - ונפ אע"פ שתאותם לבו נתת
לו שהיו לא טוב והתאוה לאתאותם נתן לו
- אע"פ ומרשת שפתיו בל מנעת סלה.
שרוצה ונתם - ופרשם בנפ פסוק
רוצה ה' אות עמ כי הצדיק אויב ר"ל
מה הי' הענוש שלמ כי בגדול אויבו ר"ל
מה הענוש שלו גדול כ"כ בזה שהגדול

אויב כי להשלמת שלמה [redacted]
מתאוה לזה שיש לתבירו ... —
וכאשר שנעתו לפרש בפסוק בלות
אפנים רעה תולו ראותם אנשי אשר יתן
לו אלקי"ם אשר ונעשים נכבד ומונעם
חסר לנפשו פ' אע"פ שיש לו עושר
ונכסים וכבוד אע"פ אינם חסר לנפשו
כלומר מה שאינם חסר לנפשו וכל מה שהיו
רוצה אולם אחדיים דומה בדעתם כולו
עדר אמ וכ"ש התסיר בעל חובה
עכ"ל שנעתם והמותר ומתן הדברים
אפ' מה שכתב הבעל"ן ז"ל בפ' כי גדול
כים שברק מי ירפאולך והיתה תמיד הרי
הקבה הרופא הט כ"ש הרופא ל
לשבורי לב - ופירש הוא ז"ל דבקה
כל הבתלים הלכים אל הים והים אינם
מלא - וכן מי שיש בו מדה התאוה הוא
דומה להים דאלף אם נתן לו כל הטובות
שבעולם הוא תמיד ותר - ובנפש יובן כי
גדול כים שברק שדומה לשבר הים שמיד
אינם מלא אלם ישלם אמה מתאוה לאתאם אין
מי ירפאולך כי אלף אלם ונפיק לו ה' אלף
פעמים כמה אע"פ חסר לנפשו מכבד
ולכן יפה אומר שלמה נפ רעה תולו
ראותם. כלומר שאינם מלה אדונה אין
הלבינים ובלעם הם לטובתם וכ"כ וכ"ש
הכלו חמדה אפ כעד הוא אם בגבורות
ולרבות יגדלו ובעל לחם - כלומר שלא ראוה
שהלבנים יתשוב בדעתם שהוא נעצב אלף
אם הוא בבריאתו חתיאם כ"כ אשר גדלו
ובעל לחם. אע"פ אינם אומר שעבדו ה'
ופילם השלחתם אמ רק הוא אומר כי
הכל הוא בחסד הבורא לטובתם -
ומפשר לפרש שנפו בטל מאמרם חוזב

ישראל לבשם על הברכה בשם שברך עכו"ל
בשם מינו - כ"ל בהוראת השם שהוא ברוך
עכו"ל הוא בשם הוי' בה' הוא הענה על חיים
כנודע עכ"ד ה' נתן וה' לוקח הכל שם הוי' -

ובזה פירשנו פ' עבדו את ה'
בירא ונילו ברעדה. דהנה
אות יראה עילאה מתלבשת הבינה ותשל
ואות יראה תתאה מתלבשת מלכות. והנה
היראה מעולם אם יבאו עליו אונס מעולם
ונטעה את עצמו מאד כי הם יראת חטא
שלא יגיע עליו שום מיעוט אבל היראה
מתלבשת. אם יבאו עליו יסורים מקבלים בשמחה
שהוא לטובתם ועונות וכ"ל והנה ובכן
עבדו את ה' בירא - ותוצאה מפרשו
את עבדו אינו יראה תחתונה - ומאחר ונגלה
בהעדה שאינו אם יבאו עליו חס אינו
רעדה ונגלה ושמח כ"כ - ובכן יתכן
מ"כ לפרש פסוק תהילים ---

יראת ה' טהורה עומדת לעד -
דהנה אחד מן בין יראות
הרוממות ליראת המלכות בדמ"ל היראת
מלכות שלא ומנתה בנו חס אם בא
המלכות תלולה ומתה בנו חס בטולה
היראה אבל היראת מיראת הרוממות
מתבטלה אם יגיע עליו אונס מלכות
חס ומקבלה בשמחה ובטובה לב ונוסף
מאד להודות את ה' ליראה עולמו -
ובזמן דיראת הרוממות אתקרי יראת
ה' - ויראת המלכות מן יראת אלקים
ובכן ובן הפ' יראת ה' דהיינו יראה
מלהבדם היא טהורה שאינם בה שום נגיעה
כי מעבדת לעד וכמ"ל ולא תתבטל לעולם
כי יקבל הכל בטובה ומאחר כל זה דאבינו
רחמנו לטוב מבאר מעינו וטובה מעשינו

וכמ"ש בגמ' בפ' מלקים מעשה שורתו ו
עלפנו ובכן ובן שבטו יה מדות לישראל
להודות לשם ה' כ"ל השבט מוסר של הנבה
מדות לישראל. כ"ל שמאיר ומתרה
להודות לשם ה'.

העולה וכל הכל כי אין טוב לאדם
להלוות את עצמו כלל על
טובת עוה"ב רק לקבל מלהבה מצות ה'
בה' לתו תכנו הרעות רק ותשוב כי בעונש
הוא לארץ מעונותו והנבה יתן לו שכר
על מעשה שלא נשלם - והנה לפום ריהטא
היו תמה נשבעים אשר מישמע הוא
אם מעשה רשע אינם מגה הקבה פירע
לו מיד בעוה"ז כדי לקבל בעד מעשיו
הרעים מעונש בעוה"ב. ולפ"ז
היו לפיכך היו מקבל בעת שעשה לתן כל ושכר מצותו לעוה"ב
- ולכאורה היו תמו"ל בתורת לזה ישלם
להלוות את בעונש בעוה"ז ולשלם
ולרשע בהיפך ואל נמצאות להלוות
שכר טוב וכיסה לעתיד ולהרשע בהיפך
והתשובה מ"ל כי נגע תח"ת כ"ל שנגעים
בעתן מתעשבים עליהם והרשעים כ"ל
שנגעים בעתן מוסרים עליהם נמצו
הרשע מעשה בהתרות אינם מעשה
טוב. והקבה ושלם ידה בעצב נדה נמצו
ושלם על הטוב בתחלה ועל המצות
בסוף לעוה"ב ולעתיד בהיפוך. ועל
הקושיה אשר אמרנו שכר מצוה בהיו
מצות ליכות ופרשו ז"ל כי אין בעוה"ז מקום
תפיסת השכר כי יפה שעה אי"ב בעוה"ב
אבל אין עוה"ז. והיו רגילים שהקבה פירע
שכר מצה בהיו מצות לרשעים תרגמ
בגם דברשע אינ אם מעשה מצה.

אומה אושה בהכלות השלומות - לכן
השכר אומה מגיע לא בשלומות ויכול
לקבל בעולם הבא - ושמעתי בשם פי' הפ"
מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת
לתומים בך שגם בגלו והפ" מה רב טובך
רב ומדולה השכר אושר לצדיקים
לשלם להם לעולם הבא כי אין מגיע הפיסה
להשכר בעולם הבא ואיך רב הוא מאד
בלפעמים אותה נתן שכר בעולם הבא פעלת
לתומים בך שגם בגלו דיינו לתו לשלם
אומה השכר אותם נתן בעולם הבא ——
מגיע אומה ויקרא אלקי לאומר אים ולתושך
קרא לילה - לאומר אים אלו מעשיהם של ג'
צדיקים ולתושך קרא לילה אלו מעשיהם
של רשעים " — " — "

ויקרע שהרשעים מכונים בשם עיני
בריאות עדי נפש - והצדיקים
מכונים בשם אומרתו עיר שה פגורה
ושרתה נבנו המאמר הנה ו"ל עיניו ו"ל
הרשעים מסני ברישתו - שיש להם רב
טוב בעולם הבא תחילה - ואחר מקבלים
העונש לעולם הבא - והדר אומרתו ו"ל
הצדיקים המכונים בשם אומרתו כלהם
מקבלים השכר אחר בעולם הבא - ואחר
מגיע כברייתם של עולם אפי שהצדיקים
הוא יסוד העולם לכך רומז עליו הברייתם
שמגיע תשובתו והדר נבראתו כי
תת כנ' שמגיעים בעתן מתחשבים עליהם
ובתחילתם ומו עושה עבירות ואחר
עושה רוב מצות לכך משלם תחילה
של העונות ואחר בעולם הבא מקבל השכר
ולרשעים הוא בהיפוך כנגד מנשי מה
הם מסני והם מקבלים כלומר הצדיקים
מקבלים השכר מכיסה בעולם הבא אשר אין לו

הגבלה והרשעים מקבלים השכר מקבלה
בעולם - ואחרי מגיע הם בעולמן מיהו
ר"ל הרשעים הם עושים המצות רק
בעולמו מגיע בעולם לכם ומקבלים שכרם
בעולם כי יש לשכרו מקום הפיסה בעולם
והבדו בעכסים מיהו ר"ל הצדיקים הם
עושים הכל בהתכוון מגיע הנעלה
מגיע אין מקום הפיסה לשכרן בעולם -
ומכסים שכרם מגיע לעולם הבא " — "

ובזה ובן מאמר סבי רבי אחנאי הכל
בידים הפקידים כיפרים
בשכר העולם הבא בהומרם אם הרעל שרוף
בעולם אין לו חלק ובטלת על רב טוב הצפון
בעולם הבא ואמרו משל מגיע אדם בעל
אחתו ולתו והבי ליה מתי חצי בעל להיכו
בדרכיו מיהו ר"ל איך יצפה על רב טוב
הנותן תשוב - אחרי שאפי' בעבות בדרכו
לתו השוב - ר"ל טוב עולם והושיב לו בתשו
בדרך רוע שקל סיכתו בלה לתתו ולתו
אחל ופירש רשי' שלתו היה שם נקבה
ביתו קבל להשכר כי רב הוא חון עולם
מחנין הבריות - בלי לעול - ר"ל בעולם
העלמן אחל ופירש רשי' שהיה שם נקבה
ר"ל ביתו קבל לרב טוב הצפון מגיע עתיד
הקבה להבטל לכל ולכן שי' עולמות —

הוצאת למה זה הכל כי אין לנגד ר"
להתחונן על הבריות אשר
אשר עברו על רשעו בעולם כין אין
הקבה משלם שכר מצוה בהיו עלמות
רק הוא לעשותם ואחר לקבל שכרם
ובדומה שהמדם מרבה מגיע ונשמה
הצדיק הוא הוא חלק לבוא ומאמר והשמה
הוא חלק אלקים אמת . והצדיק הוא אין
המדה ומתאוה לתאות עולם כי כן בדרך

כל דבר להשתוקק אל שרשו. והנשמה
נשתוקקת תמיד לעשות רצון קונה. והבוראי
אינו שב שתהרס יחד ריצה והכין להם וחיה
ומצמן הנאות לכל אחד לפי תכונתו.
הגוף נצמן מאכלה ושתיה וכדומה
והנפש אותם אוכלים מאכל עצמן הרוחני
והיינו התורה והמצוה ומ"ש כי דרך -
ובדי להשקיע להרגיל אותם ולא תהיינה
תהיינה מורגלים רוח ומעבדים אלא כי
זה שבגוף הוא" הוא עצמן התענגות
אל הב" כי הנפש גם בדבה בקרבתו
לשבוק אל התורה ואל המצות ומ"ש
ומ"ש והתקבלת אל אלהיהם טוב לה
אבל הגוף ואהב אוכל מענגים גדים
ומלבה ושתיה ומתענגים בעת אידם
אבל הקב"ה הוצרך פשר דבר הפלגו
עלה לשתוק עם מצמן הגוף ופרנסתו
ומתיות רבים מהמלות כמו נשמע בתוך
ושדות בהם גם תורה הנוצרים לכל
כמו התרושה הבדרישה נמוסים בלא
תתרוש בשור ותמור פלאו צרמים מאו
הכרם ומלה הקנרה והבלגרה בתמות
עמם תרומה ומעשר חלה ובכורים ונדויה
ובגדות עד כי יתן הוצרך אוכל לפיהו
ומלאו בתורה ומצות לרוב ומ"ש הלחם
ושר ואכל הוא בלול ומעורב עם
תורה ומצה ומ"ש כמלות המעורר
עב"ה תהלים ג' ותורתך בתוך מעי -
ומ"ש הגוף והנפש לקחו מרובתם
גם יחד גם באכלו אחלב הארץ וטוב
שמנה. והנפש מקדושת הלחם והיין
הרוחנית והיה מעשנג הגוף והנפש
ומשל עב"ה משל לעיר קטנה שהיו בה
ב' עשירים גדולים עם והיה תמיד

ומלוקים רב בעהם ומלכי עירם היו
ונשכים מחליטים אל הארמון גדולתם אל
הב" ומקרב היו מרבים ריב ומדין עד
אחד והיה שלם אל אחד חכם -
ומבין ורצה לעשות שלום בעהם ומלה
אל רוחו לקרוב אותם מ"ו כן רבים אשר
להם כי בשיחתם גם עם גם יבחו
יקח לבם יהיו אהובים ושלומים גם עמגה
ויהיה אהבה ואחוה ורעות בעהם
בעמים. כן הדבר בהאדם אשר עשה
אלהים הנתאחר עיר קטנה כגבור
בגדול נהלת מלון ב' שלטים והם
הרתאוה והשכל ויצמן באלהם ומלך
שעהם יתרו המיון והנפש אל הקבה
הטושה והוצרך פשר דבר ומלחם
אמונים לקרוב אותם לאחדים ומרק
להם מרק לתם הטוב והנאות לשעהם
לעמן הפנים שלום וטובתם לכל וריבו
המיון והנפש לנלחת ובל ושובו לכסלה
בזה שהנפש תמלאן מרובתה עם
שפעתם מצמן הגוף ומתיות והתאה
והמלה המשותפת בלבבי הגוף יהלך
לפנו ומיכ הגוף והנפש יתבו ירוע
חלוק. רק הבתורה היו חפשיות
ובוצ הוצרך לעשות כאות נפשו
והבאו לטהור מסיימים לו ולטוב פיתחין
לו — ובזה ובן דבשי רבה —
אל הבינו טוב מאחו תוו ואתנו לך
היכי דנשקי אדמאו ורקיע
והדדי. ר"ל הגוף והנשמה כי הגוף
הוא מכונה בשם אדם והנשמה הוא
מכונה בשם שמים עב"ד יקרון אל השמים
מעל גו הנשמה מעל האדם כו גם הגוף
בבואר בשבתרין פ"חלק והנשמה הגוף

מתחברים יחד בכל, ולגלי ותגלו ראשונה
דאמרינן כתו בתו כל דרכים דרכים
שיש שם דרכים לפני המדרש כמאמר
ר"יוחנן בן נזרי שיש שם דרכים לפני
אמות של גרשון ואחת של בן עזאי כו
ובתחילה היו תפילות בחילוקי דרך
שרולים המדרש ומלך אומרת כל דרכי
אמת שבירת דהיינו סילתאי ופירש שבם
סילתאי סל של לחם ר"ל הטוים בנם
הסילתאי סל של לחם שלי שהיו עגלם הנגלל
ופרשתא כמו אכילה ושתיה ואחתפתאי
בעורתאי דרקיע יקי' עלת ומעלי שהיו
עגלם הנשמה בדי שיחיבם הגוף -
והנשמה יחדיו שלהי והיו מעבדים
אלף כמו אדמלינו בעיתה ולהו אי
אשכחיתה ר"ל רגלת לקבל איזם שמב
בעלמו הדין ולהו נשמע לי בדרך המדרש
והעלת והמעלה שלו בעיהלא שהיה הגלל
מעכב ושבר עלה מ"ט דלכי בהתלו
עלמתו ומאמרת אינמו מבהון הכהו שלוקים
לשבר שלו ר"ל השבר של העלת שלו
דה שבר של הגלות שהוא שייך לגבי
הגוף שאין הגוף נהנה מהן כלל כמו
עלות בגלת ותפילין ולולב ושופר
ומצות ומעקה וכדומה שאין הגוף נהנה
מהן כלל בגדולו אלא המדרש מעשה אותן
העלת ומקיים כתקונם בגדולו מעשה
העלת הגלות לשנה רק לשמש כיון
שהגוף הוא נהנה מהן כלל מאין הילהי
ומצרה כ"כ שלו למעשות לשנה אלא
הדין מהן שאין השבר של העלת
הגלות לתו יהיה רק לעולם שלו יהיה
העלת עלת תפילין ומצות וכדומה רק
ופירות. רק לעולם ופירות לעולם ופי

שאין שברם של העלת גדול כ"כ שיהיה
רק ופירות. רק בעולם ופירות לעולם
ושיהיה מדרש אולם ופירותיהן בעולם ובקי
ויהיה לעולם. אבל בעלת הלוטה בלבה
הגוף כמו אכילת שבת ויום שהגוף נהנה
מאכילה ושתיה ומתעלמות בא מדרש אל כמו
קמן שדות וכרמים שבהם הוא גופי
תורה כמו התחיה והבריאה ומעשים
בלתי תחדוש בעולם כו אלו עלתי מדרשים
ועלתי הכרם אלו העלת שתלוי בקרקע
ובקרקע כמו לקט שכחה ופאה תרומות
ומעשרות אלו שאין עלת שנעשים
באכילת המדרש שיהיה כוונתו רק
לשמש ולהו להעלות מעלות הוא מבלעדו
קשות של המדרש שיפעול המדרש בעלמו
שיהא מכילתא לו להעלות מעלות רק לשמש
וכן שאין תחות הגוף כיון שלגם הגוף
בהם נהנה ומם הילהי ומצרה של המדרש
בהם מדרש מדרש שלהו יהיה כוונתו לשמש -
כבואר בס' ספרי מוסר הקדושים. ומלך
אם המדרש מעשה כל דרכי הגוף רק
לשמש ולהו להעלות מעלות וכל מה שיתן
המדרש לו אוכל לפיהו ולהו יבו בהמה
והעלת לרבה ומעל מן הלחם אשר יאכל
הוא כלול ומעורב בהמה והעלת ובמעשה
בגדולו אושש עם שמושה כל דרכיו
היינו תפילין דרכים של רשות כמאמר
ה כתב (בכל דרכיך דעהו) כלומר
תפילו בכל דרכיך שהוא רשות כמו שאומר
שאומר הגיהו בדרכיה דגוף ולא אב. כי
דרך מה דרך רשות בו' מ' דעהו אלי
בגדולו אושש עם הוא לגוף מין מאור והדין
נתן שיהיה השבר מן העלת הגלות גדול
כ"כ שיהיה לו רק ופירות ויהיה אולם

הדברים שהיה אומר פירותיהן במיהו"ל
והקרן קיים לעולם. ואם תאמרו מה דלמי
גם בהיות עליהם שכר על המלות הבאות מי
אינם מגבהת הכתר שאוכלים שכר על המלות
שלי כל מגבהת הנקבים של האדם שבהם
מן הרפואות של אדם כאומר התבל העולם
מבורה אותה קיים לא נטוע אותם והם
מרחיקים מגבהת שהם רוצים לגמרם מן האדם
השכר של המלות כדי שיורד נשמת של
האדם לבאר שלהם ולו יהי לא תקומה
והמם שיהיו בפסיק בארץ ושלה
טוב ולו יחלו ומקם מבורה נבחרים
אבל על המלות הבאות כיון שהקנין גם
נמשה מהן והיו"ל מתרה מאד על
האדם של ושלה לשון רק להבאות אלו
והמו מושלה להיפך רק לשון ולו להבאות
אלו כלל איך הלו מן המבדרות קשות
ומבדרה בן חיים לשלה הוא איך בעולו
להות המלות החולם מלות הדברים
שאונטים פירותיהן במיהו"ל והקרן יהיה
קיים לעו"ה והמלטרמים שנקראים מגבהת
בודאי אונם יכולים לכבות אלות כדי
כדי שלו יהיה לא שכרו גם במיהו"ל
ואיך אומרו לו נמצא לא שכר בעד המלות
והמשים בחולו. ואומר לו אל מדקדקו המו
דה דבר כלל כאן אלם מקום תפיסה לכל שכם
במיהו"ל מן המלות הבאות אפילו על הפיתה
וכשל על הקרן אלם מקום תפיסה לכל השכר
במיהו"ל אבל שם בדקדוק כלל במיהו"ל יש
מקום תפיסה לכל השכר הרבה טוב ה
הבאים לנטיים. נטרמו עד לאחר מלשונתו
כלל כי הולם לעשותם ואחר לכל שכרם
בלל הדברים כי כל הקלקלות הבאים
של האדם בהלו עלמו אינם אלמו רמות

הדבורה מלומה לשיק לדלוק של גם ומונם
לפעמים ובאלו של האדם רעות אשר אינם
בהתלם כי הבורחו ית"ש ברכו לעמו של
בפרעה רק אבל הקבה ברוך רחמו ומס
ותסדיו הנלאים אותם מן הרעות ההם
ומם תלולה מסיר השלמתם ומנית אות האדם
תחתם יד עוונות ממילא הגל מנגדו ומסרים
הללו אונם לנכון עוונות והיה כך
בגם אם היתו בהשלמה אולחן הנה
כתבו גל אם היתו נכה שלתו כדרך
הטבע בוודאי היתו בהשלמה כי הגל
לתו ישנם בטבעו אבל אם ובאלו המסרים
כדרך הטבע אפשר שהמה על גם הגל —
ובזה ובן הפסיק (דברים ל) בלר
לק ומלאוך כל הדברים האלה
באתרית הימים ושבת עד ה' אלהיך
ונסבירו גם על דרך דמיון לאשיר נדולו
שחטאו עלו בעם הדרך ובחמתו של אותם
מעל פמו ומרשהו מבית אולו ינעם
לבבו הערל והנה הערלי הגם
אם כי תמת במרה בו כחוש הבעיר
על בעם עד כי הסתר פעם ומעם
ושלתהו ביד פשעתו עכ"ל בלבוהם
נמנע לאומר הלו בעם מתמדו הוא מן
קרשתו אותם מעל פעם ללכתו אשר לגל
ובוטל על ימין ומון עינגם לו לשמול ומון מתגין
בו. היה נשפטו לשלות מתיה בעם אל הינקם
אשר הוא מתגדר שם אלק הבתן הנה
היה בסיתר בחובם שלו ידע הנגר
מחון הוא מתפרנס מי הוא המפנר
בעבירו לוזים נעלבה הערשיר מלך
על בעם כאומר אה לו לתוב שהגלה אות
בעמו מלבי הערשיר הוא הכוון בו
כי נעלבה הוא על בעם מסיבתו מגמיקו

הרבים. ותיעלם אולהבו ושריו ואומרו
לו ידעתם אם ידעתם כי הכרתי פמעק
ראתם בק על ונעתק ומרגיתיך אל בנק
ידידיך אומנם לתרתי לשק ערלם שתכתב
אלהו אלגרתי ותבקל אותם שיבואו אצלק
גה אי אפשר כי הואו תטאו מדרק ואיק
אותם תפיים אותם אבל הרעולם הנטעם
בגה לדעתם כק הואו הנה כפי ר
השערתם ואומרם דעתתם עזרה
כי פרשתי הנמר באשר הואו שק
הואו רק על ידק אותם תשלח אל הינוק
הה הואו אתותם ופרנסתו בהסתר פמעק
ובהלנעה לכן עלם אתרתי אין פה
רק אשר מהינק תקפול אתידק ואתו
תוסיף עוד לשלות לו דבר לפרנסתם
ואיך הואו יהיה מוכרח לבואו להנעה
מפמעק לפרנס אותק ולהולכק כק כבוד
ומרתו. והנשל מבואר באשר נבדו
מלעם החטאים והעונות ולאו מלעם
השפט שפרנסיתם תבואו רק עי
אולמים רחוקים עוד הסתר פמעק מי
סבות החוקים ונאלמות רחוקות כי אין
לם מן הדלק ולאו מן היקב לאו מלל השמים
ולאו משעם הרחל ובאמן הנם אשר
אומם רחוקות שנמלאם שערי השמים
שערי הפרנסה מכל וכל ופסקתי לבבם
הרחיבו הדרכים החולה ותם עדיין
שתבינו הקדוש ברוך מתקרבים אליך
כבוכל אל בם יוכרו להשובו אל כם
להושיבו אל שולחנם אשר אויק ובואו
ריק ויפ ייס אותם אם אותם בחיובים
לכן הייתם הרעלה לעזוב אותם בל
כל שפעתם ומחיתם מאין לכם בל
רוב ורוב שקלותם ורבים שלאו

תבריתם כבדי שלאו והיה לם דרך אחה
רק לבואו אל המלך ית"ש ולהתחנן לפניו על
דרך השובם ה' אלהיק ונשובה יגם בלם
לק ומלאוק כל הדרכים החולה עם לק
החזרתי ושבתי עד ה' אלהיק ולכן בין
שהלשתי הבחוים אל הידק אם הם שלחן
כדרק הטבע בעבור הואו בהשגחה פרטית
מהבורא ית"ש לעבור מחוקתו בעולם ואיהיה
שפרו משלם לעולם הב' אבל אם בבואו הישחק
בדרק הטבע אפשר לומר שהמה הכתה
עד הינק

ובזה פירשו גם בם בם לין הינרים
המסולאים בפנ אוכה נתשבו לנבלו
לנבלי תרש מעשי ידי ולם כלו מ הואל
והיו מסולאים בפנ - אם הטבע גורם
שיהיו להם ידידה גדולה כל כך עד
שיתשבו לנבלי תרש - גם רחוקה
שהואו מעשי ידי הקב"ה שהואו ה
הולם והואו הבורחו ואומן בהעלות
בהעלות עין ... ...
ומעתם נתי אזן הנה המתן הלוה
הלוואה לתבורו לעזור בחלבורו ש
מי שדר בשכנתחו בנכיתחו ויש
מי שדר בעד שפר הרות - ובנה
בנכיתחו אלק אלק יתן בהלוואה אלק
אלפים דנרי נהב. ואעפ"כ ברבות
הימים הקרקע תשוב לבעליה
ונלחה חנם אין כסף אבל הישב
בעד רוחתיק אלק אלק יתן בהלוואה
סך מעט אי יכול לדור לעולם —
והנשל אם הקב"ה שלח אל ישראל
מבות שלאו כדרק הטבע שהם לעינם
מאונות אך ישלם ראוה גדולה ובשאין
אלם הלבות כי גדולה תהיה לם

ובזה יתכן לדייק לפרש הפסוק השלישי ושניים אחרים הפיאות ישראל. כלומר
בזה שהשליך ושניים אחרים שהיו נאחזים רק
לבית אמיתתן דהיינו מנה שלהן בדרך
הטבע. בזה לא הפיאות ישראל כי היתה
רחוקה על פי אותה הנהגה מחמת עניין עוונות
ובזה נבין מה דאיתא במדרש ע"פ כי
אם אחוס מחלתם בלפרש אמרו מדרש
וכל כי אם אחוס מחלתם ליה סבר –
בלפרש אמרו מדרש אות סבר והיה
מאי אבל בגם אות דהכי פירושן
כי אם אחוס מחלתם דהיינו רק בהמלאת
אין לבם ליה סבר כי אין בו נבמן
עוונות ואז אין רקוה. אבל אם בלפרש
אמרו כלומר שהקב"ה בעצמו בלא אמרו כי
הפוך וסיון לזה שהיה עדיין מחדר ל"ל בזכות
שלהן בדרך הטבע אין אות סבר כי היה
לא לרחוה עדולה על פי אותה הנהגה והיה
יפרה לא מבל לרחמנא – " – "

ובזה יתכן דברי רבי הבבלי המחוקה
מחשבת אות והיה אם בלשון אמרה
עשה מדרש הכתמא ואין לא מרפאו כלומר המחוקה
לפרד דהיינו הנהגות עין אם בלשון אמרה
עשה (והיה אם אומר לשון תמיה) דהיה
מכה שלהן בדרך הטבע ולכן תמה ומאמר
מדרש הכתמא כלומר כיון שאותם בעצמם
מכה אותם ואז לזה אין לא מרפאו והבן
כי פירוש אחר הוא – ובזה יתכן דברי
גדולה תדש והבאו גם בהקדמה תיקון גדולה
זהר שאמרו היכן מרומז בתורה רבי
רבי יוסי – והשיב דבתוב והיה
תמיד תלוים לך מנגד ופחדת לילה ויומם
והיה חיים לפי תירוץ היכן מרומז רבי

ופחדת וגו' – אבל לפי הלא אות שפיר כי
אמר בידי הנגע לשמרת לבעל הבדוקים ואין פתח
בלב הצדיק לילה ויומם ואמר הנגע יכול להבות
כי אות הצדיק שיהיו תוך תלוים לו מנגד
ואז שהכתוב אומר והיו חיים תלוים לך
ומשם ופחדת לילה ויומם אז הוכה הנגעים
הוא שלהן בדרך הטבע אז בלשון הוא
בהשגחה פרטי בהשגחת הבורא ית"ש ויהיה
לבעיין עוונות ויהיו הנגעים נשם בדרך
הטבע ובגם יש לפרש אז הדרש פלוגה
אל אמרה כשי" אמרתי אמרו. אמר כשהר
כשהרדו בדרכים החתונים אל כלומר אם
כשהרדו בדרכים החתונים אינו הוא סימן
שהבהה הנגעים הוא שלהן בדרך הטבע ואז
אינו הוא מחמת הנגע רק בהשגחה פרטית
בהשגחת הבורא ית"ש כדי לבעיין עוונות
שיבואו הנגעים לבן – " – "

ובזה יתכן לפרש הפסוק נפלה לא תפול
קום בתחלת ישראל נשה על אדמה
אין מנוחה ואז אל בהכות דלא אי נפלה לא
תפול לנפול עוד. קום בתחלת ישראל
נגם לשמן הקמחו דשם אז' נחמן אמר מה
לא נאמר כן בישראל. אמר שיש בם נפלתן
של שלהן ישראל דכתוב נפלה לא תפול
קום בתחלת ישראל, בעבורתו אתרע לה הכי
נפלה ולא תפול לנפול עוד. קום בתחלת
ישראל. אמר רב נתן בר יצחק אפילו הכי
חבר דוד וסמכן ברית הנגדש שני סומך
הוי לכל הנפלים כי אמרש הקמחו מיש
לבעיה יש לדקדק דברים אצל מה בעבורתו
שאתרע הכי נפלה ולא תפול לנפול עוד
קום בתחלת ישראל. היכן כתוב בקרא
ולא תפול לנפול עוד ואם היכן מרומז
בקרא מדרש גם ולא תפול לנפול עוד ואם

לריך להבין בשיטת פלוגי רי"ו ובאמת אבל לפי
מה שכתוב לי בגם לפי הגי הוא כך. דרי"
אמת בא המחבר לתו פלוגי והדדי בעלמא ס
הפירוש בהתוי קיים. בהתוי קיים דנפלה
לתו תנסיף וגו' ברוגע אחותן של ושרגול ושוים
בכיון שהיה לו שרגול עפילה כך
שלתו תנסיף לקום בעמתו ולין גם העפילה
אתמת הגל (שהוא כדרך הטבע) אלתו
כן בהשגחה פרטית בהשגחת הבוראתש
לנפיון מוכנות ויהיה אגולה שכיון דהעפילה
היה שלתו כדרך הטבע אלתו דרי"ו ובהגמ
פלוגי בעילת קום בהתוי קיים אי יש לה
הכרעה אלו לתו דרי"ו חתן סל בעילת
קום יש לה הכרעה הבעילת קום
אינו מן התמשה של פסיקים שאין להם ה
הכרעה אלתו בסל לרי"ו בעילת קום שבהתוי
קיים דנפלה ולתו תנסיף קום בתמלת ושרגול
יש לת הכרעה בעילת קום לתו שנשך
לפנה אללתו תנסיף קום ולתו לאתריה
ובבגמ סל בעילת קום שבהתוי קיים אך
אין לה הכרעה כאן התמשה פסיקים
והבעילת קום שנשך אך לפנה אלתו תנסיף
אך לאתריה והכי נתוגר קיים עפילה לתו
תנסיף קום בתמלת ושרגול ואם בעילת קום
שיך אך לאתריה קום בתמלת ושרגול ובכ
פירוש בהתוי קיים עפילה לתו תנסיף קום
בתמלת ושרגול. קום בתמלת ושרגול ויהיה
פירוש הפסק ויהיה פירוש הפסק הגם
בהתמשה פסיקים שאין להן הכרעה אבל
בפירוש הפסק נופה לת פלוגי רי"ו ובגמ מתמיה
והדדי שכוונת הפסיק הוא לשמעתן שווה
כן דרי"ו חתן לפי מה בסל בעילת קום יש
לה הכרעה אלתו שיך כן לפנה אלתו תנסיף
קום בתרוש רי"ו חתן בכוונת הפסיק כך

הוא בדרך שיש עפילה לתו תנסיף קום
בתמלת ושרגול כמו כיון שעפילה לתו תנסיף
בתמלת ושרגול שהעפילה והיה גדול כל כך
שלתו תנסיף לקום בתמלת ושרגול אך העפילה
בגם שלתו כדרך הטבע אתמת הגל -
ובעבור העפילה הגלתת הוא בהשגחת
הבוראתש ומעלתו מובן שיהיה אגולה
אחר עפילה כגלות ויקום בתמלת ושרגול
אלתו תנסיף לנפיל עיך אחר עפילה כגלות
ובגמ מתמיה אך אדה לרי"ו בכוונת אלק
הפסק הוא כרי"ו ופירשת אך הפסק
דנפלה אלתו תנסיף קום בתרשת רי"ו והעילת
קום שיך אך אלתו תנסיף לת ל קום כן
דבגמ סל בעילת קום אין לה הכרעה
ושנשך אך לאתריה ובתרוש העילת קום
כן לפנה ובגמ לאתריה ובתרוש הכי
עפילה אלתו תנסיף לנפיל עיך כלומר
שהעפילה היה גדול כל כך שלתו שהיה
לומר לנפיל עיך עיך כיון שגם אינש
אחר נופל והוא קם מעפילתו שיך אללו
עיך פעם שמת עפילה כי לומר שקם
מעפילתו הראשונים ונכל להיות שיפול
עיך פעם ואוכ שגם אחר נופל ויש
לו כח לקום מעפילתו הוא סימן שהעפילתו
לתו היה גדולה כך והראיה שיש לו עוד
כח לקום מעפילתו אוכ גם לומר שעפילתו
הייה כדרך הטבע אבל אם אינש אחר
נופל ושאור בלתו כח לקום עוד מעפילתו
ושונה של הארץ כמובן דומה גם תלוה
אמורה שהעפילתו היה גדולה כך
שלתו כדרך הטבע אוכ בעפילה גם
לתו שנשך לומר שיפול לנפיל עיך פעם

כיון שהוא יכול לקנות עצמו ונפלו והוא
שלו ונשבה כיון דאינו על הארץ
ואם כוונתו הבעל מערבתו שאת רצה הכי
נפלה ולו תפיסת לנפול עצמו כלומר
שהנפילה של שדות היה גדולה כל כך
שלו שייך לומר לנפול עצמו וא"כ
הוא ראוי גדולה ופיון מובחן שהנפילה
היה שלו בדרך הטבע לתחתית העולם
אלא כן הה"מ פרטית ע"ז בקבה
לכן יאמר הקבה לישראל קום בתולת
ישראל כלומר אחר נפילה כאם שהיה
שלו בדרך הטבע יהיה תקומה ומעולה
לישראל וא"כ אומר רב נחמן בסימן ש
שסמכן גדיד ברהן ואמר סומך ה' לכל
הנפלים כלומר שהקבה יקים אותם
ויהיה לו תקומה ומעולה אחר נפילה
גדולה ואיך כיון דבאמרא דבעלמא דרי
לו פלוגי בחלם כוונת נפירוש הקרון
דפירוש הכתב וכוונת הכתב לשמחם
שזה כך דרי ובעלם פלוגי אלה דדי
אלו מולת קום ושלה הכרעה אמר אלו
אלם לו הכרעה ובעל מערבתו נפרשי
מולת קום עם לאחריה אלא לפיכך להפיק
ולו תפיסת לנפול עצמו עדי שיהיו שלמה
מאם שסל מולת קום שייך גא לפעמו
גלגלו תפיסת. ולו שבעל המערבתו מוסיפין
בפסק לנפול עצמו דפשטי דקרא הוא ומלא
מעולו כן כיון מולת קום סל דקאי גא
על לפעמה ושמש גא גלגלו תפיסת אלא מולת
כוונת הפסק הוא כך שלו תפיסת לנפול
עצמו רק מה שבעל המערבתו קאמרי ולו
תפיסת לנפול הוא מתחת דסל מולת קום
שייך בעל לפעמה ובעל לאחריה. ועל לפעמו
לו דקאמרי בפירוש דשייך בלו קאמרי רק

קום בתולת ישראל אלא אלו לו אמרי בעל
לו תפיסת לנפול עצמו הוא דאמר הבעל
רק מולת קום קאמר רק לאחריה ולא לפעמה
ואם אין סברתו לומר כן דאי נמי דסל
הבעל מולת קום לא קאמר רק לאחריה ולא
לפעמה אלא לו היה הנפילה גדולה
כל כך כיון דסל מולת קום קאמר דיקאמר רק
לאחריה ולא על לו תפיסת ואלא מוכרחין ל
לפרש דפשטו הפסק הוא כך שלה לו
תפיסת לנפול עצמו. קום בתולת ישראל
ואלא ~~מה יהיה~~ מה לומר דהנפילה היה רק
כדרך הטבע ולא אחרת הבעל אלא לזה
יהיה לו תקומה ומעולה אחרי שהנפילה בתולת
אומה לנשמן מלאכתו לכן מובחן אמר לומר
דבעל המערבה אלא סל כדי שאם מולת
קום קאמר בדאלו אל לפעמה אלא תפיסת
ואלא מפרשמן הבעל אלא כדי שלה לו
תפיסת קום בתולת ישראל ואלא היה
הנפילה גדולה כל כך שלו היה קומה בבתולת
בבתולת ישראל ואלא לו שייך לנפול
עצמו רק דסל הבעל מולת קום שייך
אלא לאחריה ואחרת דקל לאמרה דשייך
מולת קום קאמר הבעל בפירוש כדקאמרי
קום בתולת ישראל ועל לפעמה דשייך מ
מולת קום לו אמרי בפירוש. אלה אחרת
הכי שלה לו תפיסת לנפול עצמו ואלא
אלמר משום דכיון מולת קום קאמר
גלגלו לו תפיסת אלא היה הנפילה גא
שלו היה בו קומה אלא לו תפיסת לנפול
עצמו ולו שבעל המערבתו מוסיפין בקרא
אלו שמולו פירוש כך הוא אלבל רי
כיון דסל מולת קום ושל הכרעה ולו קאמר
רק על לפעמה רק על לו תפיסת אלא לו לפיק
רי לומר בפירוש לו תפיסת לנפול עצמו אלא

שייך לומר לו תפיסת לנפול עצמו כמשל הבל

דבר כיון שהחזיקו בפירוש עפלה ולא תפסיק קום ב
בתחלת השרטוט אלא מעולם עובדא שלא תפסיק
לעפול עד כיון שלא היה נוגה אחר העפילה
אלא לא רק ליהודה עד עפילה אחרת
אחר עפילה הראשונה אבל בעצם כוונת
ופשטות הפסוק לשמעם שקום כבר נגמר
הפירוש שפירשתי בכוונת הפסוק עפלה
לא תפסיק קום בחלת השרטוט והכוונה ה
המאמר דרז"ל והבנו לפי דעתי החזפירוש
אמת ונתישב כדבר לפי דרכו [חוץ לדברי
אביהו עיד פירוש הגר"א הקדוש ובקום הפסוק זה שהאומה
לעתיד בעונות שהחזיקו בפרשכן ע"ל, והגדולה הנה
כי הנה מעבדתו דקדקו מלמר ולא תפסיק לקום עד
דרשו לשון קום שהחזיקו לשון ביאה לקום כמו קום נא
ולכה וכן קום והתהלך כו' והכוונה היא, כי בכל
הגלות שצריכים לגאולה היה נחתמו דרשה אל ידי
משה ואהרן, ובבבל עז' אנשי כנה"ג, ובימי מ' ומרדכי
ואסתר, ועכ"ל לא הקיצו גאולתם גאולה שלמה, כיצאו
שבו"ל אינם מתקיים כך תמצאתי אינה מתקיימת, —
אומנם גאולה האחרונה יהיה עז' הקבה בעצמו כמש
בנוסח ההזכרה לקיק את סוכת דוד הנופלת, והזכר
שהקבה בעצמו וטפל מעצמו להטיב לבבות לאהבה ולהלה
אותו ית'. עכ"ל שהגה"ק והסיבותא אות לה האבן שבלי
ובשרכם. וכן נחת תרשה אותן בקרבכם. אלא יהיה
ושמחתם ושמחה נצחיות וכמו שהגה"ק לה' הישועה
על עמך ברכתיך סלה, כאומר שכאשר נגמר עת
גאולה האחרונה שאינ יהיה לה' הישועה שהיא ית'
בעצמו ומשמעם אינ ומשך ברכתם סלה. וכן הוא בגיהר
ונקרא ל' עפלה ולא תפסיק קום כו' בכולהו גלותא בגלו
ושרגל לכולהו שני גמנו ונגלו ובכולהון הוו חייבין ל
לקבה כו' בהזכרו לעמנו בדבר עליהן, והשתא בגלותא
דא בחרתה לנו הכי דהא הוא לא מתחב הכי כאומן
אחרשן. והאי נחת אותה דכתיב עפלה לא תפסיק קום כו'
לקבה יחוד בידהא ונקום לה ויתפייס בהדה כו' ועכ"

כתיב בנוסח ההזכרה אקום אות סוכת דוד עכ"ל ... ה ...
ומתרגם לא פלוגי ר' ומקם בנו מערבאן בפירוש דהאי נחת
ר' שדרש שנשבע מפלגן של פשרגל הוא כי פשט
הכתוב הוא עפלה ולא תפסיק קום מעלמם, כמו שהיה
בגלות הראשונה שקמו מעלמם, ובנו מערבאן אותו
לה, ופירשו עפלה ולא תפסיק קום כדרשת ר' רן
שדרשו אות קום עם לאחריה בלומר קום בחלת ושרגל
שהקבה ואומר לנו קום שיקיים אותם ועכ"ל אומר שסמכן
דוד בריבוי אומר סומך ה' לכל הנופלים שהקבה בעצמו
יקים אותנו וגם שאומר בלעם לבלק כי עכ"ב רגלי
אשלח ותאבדום לבמו בגלות גם המלכין, ומן כי
בקמתם יהיה מלהקבה בעצמו, וגם שאומר ודרכם
(להקיאם) ולא נקומם בתחיה מכל היחבר] ולפי"ד
הפירוש של הגאון כמו שכתבתי ובגם גכ"ומח
לנו דרשי דוד המלך עה' בתהלים אודיעך כי
אעשתנו שהאום עלי יסורים ותהי לי לישועה
כל שהיסורים הם לישועה ולעונמן יקוומתי
והאי בגין כי מאות ה' היתה גאות כלומר אם
היסורים הם רק בהשלחת הבורא יתש ומן
סיון עכ"ל היחו עפלות בעוממת דהיינו שהבורא
יתש אבה שלא נדרך הטבעי אלא הוא בודאי לנו
מתחת הגל אולמרן בהשגחת הבורא יתש
ומן אחכ בודאי גם לנמן אב עוומתי ולכן
אדל ובאומם לאו מעמיד עליהם אלא נשה כבין ו
ונכר מעוומתהם " — " — "

בחזיר לדברינו הכל כי היסורים הבאים
על האדם הם בחרי אפי אדון
בהשגחה או בהשגחות עין, והמומנשל הבאו
בהשגחה הוא גם בחרי אפי אז עז' בשל
אדם בגין שעונש מהומנשל אז עז' יסורים
בלתי בגינו ודה כנ"ל ועל שבורות שבא אדם
לונים שמנשל עז' הקבה בעצמו, עיר שלשה
שלשתה לפרשל פירש הגדרשל כפ' אכן
נגדלים הדרכים, כיון שרואה בלטורין בישראל

אומר אין נידון הדבר הטעם של גלות כי
הנפרשים הקשו הלוי הדברים שלותים ל
לגוים ולמה נסר אותנו הקב"ה ביד האומות
שאומרי ידינו רמה ותרמ שלא מבחתם
שבין אדם לחבירו הקב"ה מקמש אותנו עכ"ו
בגלות מדה כנ"ל נמה פירש המדרש
דקשה למשה רבינו הלוי הדברים שלותים
לגוים ולמה היה לשיך לנסר אותם ביד
העלים שיאומר פרעה ידי רמה וכיון
שרמה בלטורין בישראל והיינו מבחתם
שבין אדם לחבירו אומר אין נידון הדבר
טעם של גלות ובמה יש לפרש פ' הינו
עמה לרמו של אויביה שלו כלומר כשהיו למה
דהיינו הבחתם המנוגם בשם כדי ואויב
כידוע היו לרמו שהיינו להקב"ה שעקרו
רמו של אויביה שלא כלומר שהיו שלוים אז
אותנו רק שהפירקמות היה בלתי בנ"ו
אבל כי ה' הוא ה על רוב פשעקה היינו
בגלו עד רבים בגלו היינו מבחתם שבין
אדם לחבירו לכן מעוליה הלכו שבי לפנ
ש כלומר עכ"ו מקומש בנ"ו - ובמה טט
לפרש פירש הפסק " — "

תהלים כי לו ינמת שבט הרשע
על גורל הצדיקים למען לא
ישלחו הצדיקים בעולתם ידיהם בעולה
רבין בגין בחלל אושר יעשה טוב ולהו יתלו
איש עכ"פ אין פרושין ידיהם בעבירות
שבין אדם לחבירו עמם כי לו ינמת שבט הרשע
על גורל הצדיקים כלומר הגם שינעה לצדיק
אינם מקומש אבל לו עכ"ו שבט הרשע היינו
מקומש עכ"ו בנ"ו למען לא ישלחו הצדיקים בעולתם
ידיהם שאין מקומש מבחתם שבין אדם
לחבירו כי יש שמ מינו בנ"ו שהולכים
לדין בפנ כנ"ו . יש שיבחו שמע לבנ"ו

והם מריבים זה עמ עם על הדבר זה
אומר התפלל שלא היו אם אומר התפלל
שלו היו אז אם מאומר נגה לו בידקיים
להדב"ו אז אם אומר כולה שלו אז אם
אומר כולה שלו . ויש כי יבחון שמע
לבנ"ו ויתווכחו לפנ כנ"ו על דבר ידוע
אם אומר לדעתי נראה כי דבר הנם
היו של תבירו אם ישיב ויאומר לדעתי
נראה כי שלו היו ולו שלו יאז בודאי
הצדיקים אם הם הולכים לדין בודאי
הם מסוגל השמ ושנם כי בהיות המון
אצל הצדיק והחסיד בודאי יהיה אבל ה
הרקיון הראשון על אותם סך שמס ראו
אומ שלו והיו של תבירו אמם אפילו אם
היו אומ נדע בבירור שהמון הגם
היו של תבירו ונכל להודע אל שיהיה
המון שלא עכ"ג מ' ויאומר בלבבו אפילו
לו יהיו שהמעות היו שלו מ' טוב לו
ותש בחומקן אם שיהיה עם שלו שאר
אצל תבירו מחשר אשר אשתיר הסך ההוא
לעצמי כי אולי היו של תבירי אבל
בידע ושלך היו וכרגיל מיד ויאומר
הלוי המעות הגם היו שלו אפילו אם
היו אומ ונדע בהחלט עכ"ג ותס נכון
לפנו שיהיה עם של תבירו ושאר אבל
לעצ שלו ולטרק לדאוג על שלו אולי ושאר
אבל תבירו לכן ויאומר עם אם אומ טוב
ותס טוב לו שיהיה לו ושל תבירי ושיהיה
לתבירי ושלו והצדיק אומר שלו שלך ושלך
שלך והרשע אומר שלו שלו ושלך שלו ואפי'
אם הצדיק היו טוב בעינים דבר ואם
בחו לבנ"ו עם תבירו וכ"ג הוכיחו הגאלה
מתת ידו בודאי הצדיק הגדול —
דסנהדרין דף ו' דאיתא דבי דינו לינדר

נאמר ולעול ומעיד בעדותו יפייס את חבורו על
שהיה לו עמו דין ודברים על חנם ואת"ר
הדין בעדותו יהיה שלום ורעותא במהפר
ובעדותו הלעג אוני נכשל חן בעמ
של חבורו וחלק הלעגין הוה עמ
שפרו רגל ונקרא רבה כנ"ל אלעסער
מינדון אצל לגדינם דשמה אפרינו כו"ע
דאינון יתבין אות תרי גברי לדינא ודמלגא
ועדותו אמר מרי אלעזר חרובתא דבינא והאי
גברא ונריפתא ומשכתי בה סימא ואזהה
ליה סה סומתיק דתרובתא דבינא וסימא
לו דבינא ואתרינא אמר כמה דאת אסתפי
מעונש בגלל כך אסתפינא אנא כד דבינא
לך חרובתא וכל דאית בה דבינא לך -
ואלו בעדותו הלעג הוא גלי אסון הנם
אשר כל אחד ואחד ומשלח את ידו ומפגע
בגלל כן יפלא במעמן שאומר שלא ובמושבל -
דאשמן הוא טוב ותסר אלעלא ונשפוט חיוב
ברעולא ובמתשבתא אולו הכסף אומר שלרק
של תבורי ובהדשעיק הוא להיפך - ונם
הוא תוכחת מגולה על האנשים המתאוים
למעון של תבורו ושותפא כאים עולה ומעשים
התבולותי מן המרמה ולא יסעדו מהדעת ולא יפש
על הלעג ונם שנהיר התורה בקדושה
דברים ט"ו נפש נפש תרדוף התורה
מנהיר על האדם אשר מרגל הדין שלא
אחד אשר יבואו לדון עם חבורו שיבא לדון
רק עבור נם להיות עמו הנפש והאשר
שלו ושלח בעולתה את ידו ולעג כתב
שם פעמים נפש נפש שהתורה בקדושה
מצה על כל אחד מהלבדים מבעלו הדומם
ששמהם יהיו רודפים על הלעג כמשה
דאולכסנדר מונדון יריון באהל ומעבר משפטים
ומשרו והעונש הדעת המתאוה למעון שאומר

נלון הוא גדול כ"כ מאד מאד ובדרא דבבא
משלם מדעתשלו מידה כנ"ל שעל שבועתו
שבין אדם לחבירו בבבא מצעא אורח מי
בגלל [redacted] אחד אנשים אבדריק שלו
ברתמו עליו יגם פירש הכתב כי לא
ועת שבט הרשע על גורל הלעגים כל
הנם שיש להלעג אונב מעונש אבל
גם הקעונש שבאו עליו הבבא בעלמו
מעניש ולא מי שבט הרשע לעמן
שלו ושלחו הלעגים בעולתם ידיהם אלו
מעשים מבהרות שבעם אדם לחבורו ורחוקו
הם אפילו מהמעון המוטל בספק לכן הלעג
הוא רחק מן הקעונש של בנו רק מה
שמגיע לפעמים אונם מעונש הוא רק
על ידי הבבא בעלמו על הקבורות שבעם
אדם למנוחת כי אומ לעגים במרדף אשר
ומשה טוב ולא יתלו אלו אלא הבבא גלי
משלם הקעונש מדה כנ"ל כמו שתלו מגד
הבבא בעלמו לכן גם הבבא בעלמו שם
לו מעונשו ולא מי"ו בעמו אבדריק —
ובגם יבין דרשי חכמים גלי — .
[redacted] שאול ר' יהושע בן חנניא
[redacted] להחיות שלא שרשה [redacted]
החלפירים מי נתן למשיסה ומעבר ומשרגל
לבעלים יקום אותם הרמעון ואמר הלא ה"
גו חטאתם לו לא אבו בדרכיו הלוך ולא שמעו
בתורתו אמר שעובטתם בו שמורה הוהה
בישראל הקבוצה שאומ גד מבאן עד
שנפרדם בגל מעון שיפסקו אלו ופדאו ומע
ר"י ישעקל בן אלישע ונבש לעותו קאלו
דקאלו דמה דברי רחה אלו שעשה מעמ
שאמר מובטתם בו שעיה מורה הוהה בישראל
הלא לא השיבו רק הסוף פסין שהיתאל ריבת
ואבל בדברים הגל אות שפיר דהנה בסיפו

דרכיו ורחל משפיק עליו תורה אפו ומצוה
עלתה ותלמידיהו מסביב ולו ידע ר' ושלמה
בנם שמ פירושים הלו לפי מה שבקבלת
דעל מצוותיה שבין אדם לחבירו עפרע
מ"ן בגלות ועל מצוותיה שבאלו"ל עפרע
מ"ו הקב"ה בעצמו. ונ"ש מו נתן לעשות
ומעיק ומשרות לבוגדים מ"ו האומות הלוה
הלו ה' כלומר הלו הדרכים שלומים
לעונש בה' ואומר גו כלומר גם הקורס
כי תטלנע לו דהיינו מצוותיה שבין אדם
לעונש. גם ולו אבו בדרכיו הלוך כלומר
שמושלמ אם מצוותיה שבין אדם לחבירו
מ"ב מלוגל הדרכן בדרכיו מה הוא
רחוק אלא אותה רחוק ומם דרך הומ
רשות כמו שאומר במקומו בדרכיה דלו
מה מפלך רשות ולו אבו בדרכיו הלוך
כלומר אפילו בדרכיהם של רשעים
ושמו ומת לו אבו הלוך שמושלמ מצוותיה
שבין לחבירו. מ"ב ומשלח מלוו תמה אפו
על מצוותיה שבין אדם לעונש. ומצוה
עלתה מ"ד מצוותיה שבין אדם לחבירו
מ"ד מ"ש לפרש פסק הט מי נתן וגו'
פירשמ בפ' ולו
בעמ כל הדרה היו שה"
כאילים ולו מלאו מרעה דהמ אלוגל בפ'
ה' במשפט ובאו עמם בנים מעמו ושרו אם
שרים חטאו בקמם מה חטאו אלא בקמם שלו
מיתו בשרים ומדוע מלוגל פנה שמ
פנה נוה פנה הדרה ונ"ש ולו מן
בה בין כל הדרה כלומר הבקמם ותא
ומלה בקמם מה חטאו לכן אומר היו שריה
כאילים לו מלאו מרעה כל לו היה לפם
רועה מלון שומרים אותם דבקמם לו
מיתו בשרים מ"ב משום בם ולו כל הדרה

ומשמעים בדבשי רגל דקאמר אם שרים
חטאו לבאורה היתו כמנותר ומם ומשלמות
מה מדמה הכתב השרים כאילים ולבל
הסדרה ומשמע מה שכתב הקדמ"
בכוונת השם שבת קיט מ"ב אומר
ר' חנינא לו חרבם ירושלים אלו בשביל שלו
היכיחו בלוג שמאמר הוו שריה כאילם
לו מבאו מרעה. מה אול בה ראשו של בה
בלם בנבו שלם אם ומשראל שבאותם ה
הדיר כב שו פמהם בקרקע ולו היכמו
בלוג ופלו לבאורה על הענשל שאין לו לם
דאין עם השלם ומרמה כי כוונת הקון
לדעת רגל להבאיר כאן חטאו השרים
והשופטים שלו מבדו דת הפרו מן
כהאן הקם. ומכ"ל לו מעלו כמושר
ושר בעמ אלהים לעשות. ונ"ש הוו
שריה כאילים כלומר שמבע האילים ב
בתרבות קל (כאשר וספרו לנו סיפורי
הסטרות באלמות החיים באפריקא ואמריקא
הדרומית) מת ובשו נות דשאו וחלוד
ונשמת מים מן הבאורות ורות תיון מביאו
כמטר אלשן השמים אלא ותמעדו האילים
ותדיו ואולשל אלת מעהו ובחקן ורחלו של
מה בלם בנבו שלם מם שמאמר הקדמו
ובאולו מחוסר כל מרעה רולם האחד מלבל
מלל בואות חבירו ולשבוע. והמשל הדורש
האלהי ר' חנינא כי השרים ושפטי ישראל
מלוגל מדר מה. שפלות מלאותם לבקש
מעלמו מרעה של שדות הדמרה סוק האחד
על חבירו ולו הוכיח אלוג כלומר שלו ה
התוכחו יחד לומר מה בנה יום בכה כל אשר
שפט האחד חבירו מנמר לו הלשון כאלו
לו מלון מרעה בעלמם לחקור בשלם הין
דעת של תמרה מטה. ומה שרש לפי המשל

שנשלם לחולים ואומר כמו שם ראשון של גם
בלם בנבו של גם כי השם נגב כמו הישמעאל
הישראל בפי הנביאים על הרחות שקר
ונגב וכמו שאומר ושמעיה הנבי שם ט"ו
והעבי המרה שקר הוא הנגב וגם אומרו
ראשון של גם בלם בנבו של גם כלומר גם
הרה שקר ראשון של גם הלק אחרון ל
לשבוע בגללות פוחות והמלוכים נכונים אל
ואוכל לבלע יפה אומר הקדוש עם שרים תמוז
מה שהי הבביתו בחלב כלומר שלא התוודתו
ואת לומר גם בנה וגם בנה כמו אשר שפט
הארץ חבורו נתנו לו רגל שו והתורה מאמר
אל הדרין לשיך לה לשפוט, ושפט לשון
כדכתב ושפטו את העם ושפט לשון
והדרין לריך להולאו את הדרין לאמיתה
ואם יפה ידוה הכתב השרים כאולים -
אומנם בדרך אחר נגת נוטל לומר דבנה נגמר
הוים הדיומם כדכתב אוספה לי שבעים
איש מזקני ישראל ואל דמלוים היו הנרת
פעמם בשפט כשבאו הלשון עם עמ
לדין ושת רל הדין לנכרת הדין ובדרך
ובדרך הלגם אומרת שהקדוש שאול בהון
אם שרים תמוז נגמר מה תמוז כי אולל אם
הוות רשע שהשיך ושתקת לא אל
תרגה בו ולאו מעד ש אולאו שגיים
בדין ובוון שהוא בעלמו ודעת שהוא רלוי
והשרה משוקה ומלכ מעוגל הוא רולם לנכנס
בדין והוא אפשר לפרשל כאשר בא
הקשיר ומעמ לדין הוא חונבן להמשיר
ואולן לשך חטאו גדול גם כדכתב לא תקנו
שבעת אנשי כי השפט לאלקים הוא אל
אל לומר לייתם התמוז להשרים כי הם בדין
בדין עשה שהדיומם חנבו להם ואמרו
שהדין אינו ראוי ואחרי שהוא מייתם התמוז

בגמ' בלי שלא רצה כלל לשמוע לדין איך
אולכ און לומם לוותם התמוז להקדוש ובגם ובם
ונשיאת הקדוש אם שרים תמוז ואולכ בגמ
בלי שלא שמעו לדין ואולכ נגמר מה תמוז
רבלל על כהנגמר תמוז מפמ שהמו אות
הדין ואולכ און לוותם התמוז להשרים בגם
נגמר הלו אות הדין להם הם מה תמוז אלא
אולכ בלי כהתמוז של השרים היה אשם שלא
רצה לקשיב לדין לפמ הנגמר גם היה
בתמוז של השרים ואולכ נשה נגמר מה תמוז
כאון שה שרים לוא מאמרו לפמהם לדין לוא
שיך לאומר שהנגמר המו אות הדין -
ומשמ הקדוש לאולם בשרים לוא מאמרו בדין
וגם היה התמוז שלהם ואם כי נגמר תמוז
שלוא מיתו בשרים ולוא הוביחו אותם אל
מה שלא מאמרו בדין — " —
אולכ שאומר הנבה כתב אל
מתן של עשרים מ" תחת ואל
מתן של תשעים מ" תמות ואומר מרבה
מה שתמ אולו מאולו אומר הנבה הללו
עשרים נמרים והללו תשעים נמרים
אומר מה" היה להם לתמות אומר הנבה
אלו ומדור לפמ שאומם נקבין
אומרה מרה" כשלא אמ לפמ אלו
ומדור לפמהם מי אלו ומדור איך אומר
הנבה מקרשו תחילה אולכ מקרשו אולו
מקרשו — — הולאו גם שהנבה הוא
מעשל העשרים על שהיה אבלם הקלם
ידיעה ידיעה אם יקבלו תוכחה אז לוא
והוא להם לחות והנה ידוע דהמות עק
וכומם בשם ומקבם והעשרים בשם ושרול
וגם נבון המאמר הכל בגוטין
עשרים אל ריב"ח מ מתן לעשרה ומקם
ומקם ושרול לבונגים דקשה

ובשלישי הש"ס מגיה אם שריק תיתו נקמעא יה
תיתו ולמה בתו בשפה עמק השדים המכומר
בשם ועקה ועמק הקמעא המכומר בשם ושרגל
ותון לומר כמדרש הש"ס דתיתו הקמעא היה
על שלו ביתו בשרים לגם אומר הלוו ה'
גו תיתונא לו כלומר התיתו שלא היה יכן
לה' הוא הארץ ובעל מתשבות כי לוו אבן
בדרכיו הלוך כלומר שהוינא מקבלין תוכחה
ועשה בארץ ובעל ולוו שמעו בתורתו -
ואתרי שקלוו וידוע לפני שהוינא מקבלין
תוכחה לוו היה לו לעשות הקדמים על
גה. ואומר דאתפיל ושפיך עליו חמה
אפו ועדיין מלחמה גם קלו על ועוקב הוינא
על המונא עמק וכ"ל ותלטיהו מסביב קלו על
על הקדמים דכתב ומסביבו שערה מאד
וכלומר דהתחיל מהקדמים ובדכתב ו
ומעוברת תחולו - ומסיים עד בתיתעמק
עמק ואומר ולוו ידע. כלומר מהי דלפנ
הוינא בה' קלו וידוע לפני מהם מי קלו
ומעמנת המדרש הדין — " —

דרינה הנ"ל בין שם הפירושים הנ"ל
לפי פירש הראשון פסוק זה
מורה דמי שנתפשל ביד גוים גם נפשם
שעשה עבירות שבין אדם לחבירו והקב"ה
פורע לו מדה כנגד וכ"ל - ולפי פירש
הב' פסוק גם מורה על הקדמים שעשים
שמעשים ופעם שלוו הוכיחו ואולם עם
משמעות דירושלם אינו מעיקרו -
לפי פירש הראשון ת"ל הלוו ה'
הוא הקושיה. ומ"ש גו תיתונא לו הוא
פירוקו לקושיו - אבל לפי פירש השני
אין כאן הפסק וכל גם ומעמן הקושיה הלוו
ה' גו תיתונא לו והוא הודיע מתשבות וכ"ל
ובזה נבוא על הבאורים אומר הנ"ל

בב פ"י הספינות ארבע"ה אשר אינן לו.
נתורתו ואחו הם אלו דאתבתן ל
לספינתו בין אלו לאלו בלתו אחה פרסי
ורוחו של" פרסי. ואנו תדעו הו אלונו
באורתו. ודלתו לן אלו ערד דחנונו ביה
ארבעתו דביכבו דוטי. דהו כמגבר ארבעין
אריוחו ביבדו דתחבלו ואי אלונן טפי
הוי ולונן והבלו. ודעתו לו אלו לחברו
ואולל חברת מו שבעל מיבדי בעלמו דלת
שטפתו ונת אונו ונתחבו. אולל פין
תני אבורתק דורק אלו חוטו דתלו לת
בעבר שנאמר היאת לו תרחון כו' שמת
חול אבול לוק ויש לדקדק מי. ודבר בעלו
רים הלים ומרתקק לון בעלבם כלק לבל
ראות עיני בעמן ונלב הפרסאות - ואו
ואי הוי אלונן בחאורתו הולל בספינתו
דבאורתו משער על ובשה ובבשה לני
אלו. ואו לאה כובבו לוטו רחה ולאונב
אבול שהאו עיה ותם לערחקים מכובבן
ואו לאה נתן שיעור בחרבעים סאה חבל
שהאו תפס מנים ותשר אתבואה כפרשבק
הולל לתן שיעור כמבנן תבואה ויהיה שאו
שעורו. רי' אלו של" אדולי - ואו אחלו לון בספור
מעשה לם בעמחו - ואבריהו נפי שראות
בספרשים רק בתוספת דרפי - " -
בהקדם דרפי בכל בחומות קולפ בחלו
ברחלו - הקולפ יפ לוקל
והנמן אשר כרוק - המשול פקולפ לוק
ופטאמוק שיתבחאו אולל ובנלו שבחמנו
מעולן לספינות ההולכין ומשוטטות בים
ואומר שאלון דומה הקולפ לוק כשקומד ומשל
ומשוק אולו לוק לוקל כך אלו מנוחה להלוק
- אולו כל ומון כעס ומכאובים ואין לו מנחה
כשם שבעות שהיה לוקל אלו להספינה

ומנוחה - ואומר עוד שהנמן דהיומ ומתחוו
ההולכים דומה לאשר כקוק - ולומ דאופל
אומם בעקת היוולדו היו בטות שיתיה שבעים
שנה אלו היה נמנ דומה לאשר חנקה אשר
ההולק עלוו בטות. אבל בוון שאונגל ושוב
הוק שאחו ומות לאחר. לכן הנמן דומה
לאשר חלוש אושר אין עלוו בטחון לבלתי יפול
הניפל מנוס. ולכיק ההולק עלוו לולק לוק
ולשאור לבל יפסק בינוס חלוש פן ישבקבים
בים אלו לכיק לחפרש כל פסי עתיו להעביר
אות רגלו בינוס חוק ואוב לאו הוא מסוכן
יכק לבוק החדק לתשגית על דרכיו ושאור
רגלו ופסיעותיו לבל יפסק בינוס חלוש כי
הוא מסוכן מאד רק יפסק בינוס חנק -
והינומות החנקים הוא בדרכו התמה
והעלה. והינומות החלשים הם עשויות
הערבות שהם הדרכים הוסיכנם מאד
ולפעמים החדק עושה מחסרון ידיעה
ולו ידע כי כשלו הוא כאן לדבש -
בבבכ"ל שהתמיד בגוהל" או לדבר דברים
בטלים בשבת ונ"ל או דברי מו"ר בשבת נ"ל
שגם נתשב לחילול שבת ונ"ל ומשל חלה
חלול שבת ונ"ל אמור או שאינו מנקם אות
השבת בתוספות מחול על הקנדשבתחולת
ובסופו. וכן כמה דברים שכל אלו הם מקומות
מסוכנות מאד מאד להנפש של - " -
ודנה מה שדומה העולם לים בחומרו בס
בספרי מוסר הטעם כי לפות חב
בנתו אושר חונק ומשונים עומקם על דרכיהם
ונכשלים בקנאה ושנאה והתאוה וכבוד
כמבואר בטעם ולאות דומה לים אלק
בעמן התאוה אולל אין אדם מת ואלו
תאוות בידו ומשלו מנקל מחתוק. כך
כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא

וכמו שכל האדם ההולכים אל הים שקדם
שבים ללכת כך תחלות השמים תחלתם
ולו בנותם וקח הכל לו ורד אחריו כבודו –
ראין הכתב הוא המאוה ודומה לגלי הים
שכל אחד מתחזה מתנשא ערך כמה שוכל
כך הילה"ר מעלה לשמים שחלו של המדקם
ורולם לאבדו וכן הכנאה שכל אחד יתכנאו
בחבורו ורולם לנשול אלו רומה לגלי הים
שכל אחד רולם להתגבר על חבורו – וכמו
שהים הולך וסוער על הולם וגל בא כן
הילה"ר ומעיר לב המדקם עליו בכמה מינ
מלחמות והרהורים רעים ושאלות דברים רעים
לה הולך וגם בא – וכמו שמחאת הגבה
חול מבול לים שאוף שסוער כל הולם כולו
לאו ולאו ומבולו – כך עשה הגבה מבול
להילה"ר שעבר אותה המבול הולך וסוער
ומתגאה אבל לאו ומבור המבול ואותה המבול
הוא תשובה שבשעשה תשובה אגילאו
לאו נתן רשות להילה"ר להתגאות כי בר
בהתשובה הוא מבורה מגדרת מבורה –
משאוב בשלב – " – " –

דהנה ראשן המאוה שבא"ו הוא שאות
מבול כי יש ב' מינ מלחמה הא' שהוא
אוחר בלבו שהוא מבול מתבורו. אבל עכ"פ
עם תבורו נתשב בעינו למאוה כיון שהוא
בעינו עשו תשוב ואתם מבול כמו דמיון
אל אחד בין שאר עשים בקטנם ~~מנו~~
מנו ויש עוד מין מלחמה שהוא מגיר ב
בעינו עשו נגד תבורו כמו אחד בלבנון
עבד נגד יבש ועשב כן אשר לאו יתכן
לומר עליו שהוא מבול ממש – כי אין לו שום
ערך ודמיון – ונגיר שהאובן ושמעון מודים
אחד ושמעם מתגאים לה נגד גם י' האובן
אומר בלבו ששמעון נגדו נגד ובשל נגד

הארץ ושמעון אומר בלבו להיפך שהוא
נגדו כנגד נגד הארץ – הרי ששאות מבול
מגם וגם נמשך מתמת שהוא בשרירות
לבו ומעיקר תמיד בהבלי עולם ומאומ משים
על לבו בשום פעם מהו מלה ומהות מבוה
ובאמת אם האדם יתשוב יתשוב בלבו
התשבון בראיון נשמע ובראיון ברור ובלוי
מהיכן שהוא מלך ומלך הוא מלא רמה
מכורה ומיסרה סריתה ומומבור השלם
כמו שכתב בחסיד בעל תוקים הבקבוק
נ"ל בראתו אין להאדם להתגאות ש – ובבוא
ובבואה לפרש בגם אחרת התנו בחלקו
עקביא בן מהללאל אומר הסתכל בשלשה
דברים ואין בא לידי עבירה דע
מאין באת כו' מאין באת ולפה סריתה. ולאן
אתה הולך לעתיד לבא דין ותשבון לפני מלך
מלכי המלכים הקב"ה. ומה לדקדק בגם
האומר דקדוק אבול מה גם היא התנו החלקו
לכתב תואלים הרבים של הקב"ה. מלך
מלכי המלכים הקב"ה כי לאו
אומר שאל שאלה שכתבו אלו תואלים
הרבים ואם יחסר א' האות ב אינם
התאלים הוא בעכס ותרמוזים של האדם
אבל הקב"ה אין חפץ גם כי לו דומיה תהלה
כאומר החסיד אדונעמ דוד המלך
ראה לק דומיה תהלה ואין לנה אומר
עבודתו תואלים הרבים של הקב"ה
אבל הסכמת ושמע והט אזנך כי יש
להאדם להתפאר ולהתגאות בעצה מנ
גדולה אי' אלא הוא יחסן ותבורו אומ
מוחה כמוהו ב' אתיות רבי עשרו כבכה
ובמונק ובנקק ירבון וכפש נהבה ערבים לק
ורמ לבבק ושבת אלה ה' אלהיק כי עמו

הקדושה ישכת אותו ונלכדו בידו שבעה התסיגל
בגל אלב ל"ל נתנות שהיו מבוה נכל בדרך
ושיבאו לעולה ד"ל שהיו מיבור ובגל כמה
ה" שהיו ברוחו ובגל בשר והטמא עלוה
שון ותולב ומוכל ושרתם בטוב ורוח עלוה
בנו ומיל ונכל לבוחו ליד מלוה כי כן
דרך הולדם שהוא אוכל בשר שון הרבם
בסעודת הלבריס ושתו ויין ומרגנס -
ומם שוחת שלם אלו יין אחר אכולה ומלוחה
ותכל שנשי בני עמי ונכל לבוחו בדולי ליד
מלוה ומרבה אכילה ושתיה ונכל לבוחו שהיה
סר יין הדרך בחתרה והולמה כמו שנתם
בהמלוע ורכבהו על בחמת ארלש ומלכ
תמבות שדי ויעקהו דבש מסלע ושמן
מחלמיש צור. חמאת בקר ומלב כבשים עם
חלב כריס מלים בעמ בשן ומתנדים עם
חלב כלוות חלה ודם ענב תשתה חמר
וכתנב בתרוה. ושמן ושורין ובמלכ -
שנמי מבוה כשיתו ויטשו אלוה מעשוה
ונכל צור ושומתו ו"ש ומע מלוה ומוה
שבורבים עלין חמלרים מדולים בדבה
לפי. גם שהוחו חדק כפי הנהגבמלו
במלוה ה' ומתנות בם ישים מלוה לכן
אחר הרחל המלוכו שבכל מנע מלוה מלך
בחה להרפאר ולהתלבות ומתנות שלם
ינתם אחר דרך מחון בחלת ומיפה סרוחה
לנשל אם ונכל הימנש הנולד מלות
הסוס של מלך לחזר להרפאר ולתלבות
עם הירחשל הנולד מן הסוס של אנש
הדבוי הנולד מים אל חול שמנע שהבן
בו אל מ' רגלי המלוק דמיר אלי שמנע
מלד מסוס של מלך ומנע מלתם מבלל מלתם
ומים של אנש מנע והדבוי שמלך אליהם
חול אל מים בדמלו אם אנש אחד מלוה

אבלם במות שהם מריבים מלכ בחמת
הימו מנשה חיבמו ומלולה ויהיה המריבות
הימנשים מלכת לפתן מדול במימנו כי
בדבלו בלמן והחנות מים הימנש השמה
אל תחנר לה שמית שמית. מה אתם
ומפחדר ומתלבה שמי מה שאתם מלב
מסוס של מלך מלכ אנות דברת אל אתם
מלכ לבדנ ומהיכן שאתם שאתם מלם
ומלב ומחוכם מנוס מ ילמה שאתם
מלם ומלב מלבה כמו אנע ומם מנוס
מחנס ומלכ יה לשם להתפחר ולהתלבות
מבמי בחתוסק שלש ומלכ חנר מקבמו
כן מהלולל הסתכל בשלשה דרכים ומלן
המו לבדי מבוה פ' לנו מבמי לבוה
מיפה בדבלו אתם לנו בחן מלנו מפלו
לבדי מבוה כלנר כמו יד לבלי כן
הדבר הנם שמון אתם נכשל מפלו בדבר
שמון גם מנל מבוה מק כמו יד לבוה
שמונם ונכל לבוחו לבוה מיפה מ"
אל רסתכל בשלשה דרכים הלו מפלו
לבדי מבוה מכ לנו בחלת ופמ"ש
ומנר ומלן בחלת ומיפה סרוחה כמשל
הנם ומלכ מלך שנים שאתם חתפחר
ולהתלבות מבם חבדק שאתם מנתם
והמו אנע מנתם מתבדק דומה שבשם
כבשל לפנ הבדק שמנע תשובה לומלוה
כמן שאם אתם מלד מיפה סרוחה
כמו תבדק ומלכ אתם ובחנו שמהם -
שונם בחנם מי מנר ולמן אתם הולך
לבקנם מפר כמה ומלוה בנם הנא כולל
השלר מנע מלוה המלוה שמחנם רב
מבשרו ורבה במו מנר ולמן אתם הולך
ומקנדם נבו לבנר הסנרה תמשה פמנים כן
ומלחר שם ובחנר מנם מנר התנמ המלוכו

הון אומר אל נפש. הן אומר אדם שפתח
הן אומר נותרת לבדי. הן אומר כפיק
לגול. הן על כפיק תנותיך. שהמסורה
באה להיות ולהנדיר להיודע שאין לאדם
להישען ולבטוח לא על רב עשרו ולא על
אושר ורוב בנו ואוהביו וחבריו הטובים
שלו כי אם על תורה ומעשים טובים
ושמה לבם כנשל של גדל הדור —
ושל אדם שהיו שלשה חברים החזק אל
אוהבו יקר מאד והשני היה אוהבו ואל
כל כך והשלישי לא היה אוהבו ולא היה
חושבו לאוהבה. פעם אחת שלח המלך
לקרוא לאוהבו אדם וסדיסי המלך הבהילו
להביאו לתוך המלך לעשות מלאכת
אדונם והיה מתפחד ומתיירא מאוהבו
המלך והיה אומר שאחר הלשמא הבאמת
ויהרגנו כשאגיע אליו אין לו טוב כי אם
לקרוא לחבורו אהובו שבטחה בו נפשו מלבד
אמי כדי שילך לי טובה עם המלך הלך
וקרא לחבורו הרחשון שהיה אוהבו ואחר
מן השמש וספר לו הענין ולא אבה
ללכת עמו ולא נתפייס עצבו ובחל
בפחי נפש אומר אלך אל התבר השני
ואבקש ממנו ללכת עמי המלך ובקש ממנו
אומר לפני המלך לא אוכל אבל אלך
עמך לשערך מדרך וכשתגיע לחצר המלך
אעזבך ואבוא לדרכי. הלך לשלישי שלא
היה חושבו לאוהבה ובקש ממנו ללכת עמו
וספר לו מה שאירע לו עם שני חבריו
אומר לו אל תירא אנא אלך עמך ואכנס
אל המלך ואלך בדרך טובה ואעשה
כל יכולתי עד שתשלם. מיד הלך עמו
אל המלך ועמד אצלו לבית והלילו מיד
ב. התבר הרחשון אוהבו עד מאד המלך

הוא היה מאוד שתביב עליו ותמיד מכל חבריו
שבעולם. הוא שקבל בוים פטירתו לא
ולוק בידו ואוהבה מאד שנאמר (והלוקים ט)
כי לא ירד אחריו כבודו. ובחבר השני
הבאמת והקרובים והחברים שלון לאדם
עד הקבר וכשקברין אותו יתפרדו מעליו
ויעזבוהו. והחבר השלישי שהלך עליו
טובה עם המלך לא עזבו עליו בכית הוא
המשובה והמעשים טובים שהולכין עם
האדם בשעת פטירתו להלוך טובה
בעדו שנאמר (ישעיה נח) והלך לפנך
צדקך וגו' והלך שלום לקראתו לא הוא אלך
ולכי הלכים הקדוש ברוך הוא שון לפנו
אשרו פנים ולא נגע שורה ולא ינגע אדם
אדום אלא בתשובה ומעשים טובים —
ע כלשון שלא חגר ובנים ובן המסורה הטוב
שבעת שנשאון האדם אביתו אחר פטירתו
לבית הקברות ובקל האדם אוהבו הנאון
בכל בית הוא הכסף והזהב שנסר את
נפשו ועל תיו עלו שנלכו עמו לחלק המלך
להלוך בעדו לכל הפתוח שיתלוו לו עמו
מה יעזבם הכסף והזהב. הן אומר אלף ובשל
ואון אומר ינוחין לגיע מנוחתו. אמרתו ובמו
וכל קרוביו ואוהביו ותבריו הטובים שלו
הם הולכים ומלוים אותו עד הקבר ואל
אחר הקבורה הולכים לבותם ואוהבים שנבחר
עמו בקבר להלוך בעדו כשל הקדוש שהיו
לשיך להחיות ומאוגרים לו הן אומר לו —
שפתוח כאן שהעת רואה שהאל נשאר
בקבר התחיל להלעג בקול הן אומר הן אומר לבדי
בא לו התבר השלישי שלא היה חושבו ל
לאוהבה כל ומי תיו הייתי הרחבה והמלך
והמעשים והצדקה ומאוגרים לו הן אומר לפה
לגול ואומר ויהיה לך לפה ולוקלף טוב בעדך

שהם הולכים עם הילדים בדרך להלוך אותם ומודים
ומודיעים לו. תלה הדבר שיהיו אנו הינו נתשב
לאמונה אם אנו יהיה לפה ולמלוך טוב, והן
על כפיים תקותנו. שאנו נשאלים לך על
כפינו, גם שאומר התנאו הראשונים. ולאן
אתם הולך כאומר בדבר שהיו הראובנים
שלך הינו והטף ונהבה ומשתם ובנם
וכל אוהביך ונכסיך והתבריח שלש אומם
הולכים להלוך טוב בעבדך אל המלך
ולכן בעבדו אומים אנו להתפאר ולהתגאות
בתפארת רוב עשרך ורוב בנך כו'. לזכרון
אפר רוחה ותעלמה כאומר אין אתם
להתפאר ולהתגאות בתוארים אתם אבדתם
גבוה מכל העמים ושכנם ולעולה בארץ
בלבנון וגם אתם שאתם בעבדים ומושל
שמן והטנק גדול לגם אומר התנאו הקדוש
ברוך הוא ולאן אתם הולך לענות אפר רוחה
ותעלמה שהרוחה והתעלמה אוכלים אותך
ומדרבים אותם והיה לך בעובדך ובאבין
עפר שאתם שאתם מגבה מכל העם ובמה
בשר ומושל שמן ושמן מגדולה מלה הלב
ושמן הרוחה והתעלמה אוכלים אותם
בשרך ותם מין רב ויקוים כם ובהמתם
מאחריתם מלאתם בשרך ושאורך כו'
ולכן בעבור הם אין אתם הולכים להתפ
להתפאר ולהתגאות מעבד שאר בנאו. ועל
אמונות בתוארים (טיטולים) הרבה אומר
בתנאו הקדוש הזהרני ובעבד לפנו אז
אתם מתבע לתן דין ותשבון לפנו. ולך
ולכי.. הולכים.. הנבה.. כי אמת
כשהנבה מעמש את הילדים נדבר שם
ולכן לפי האמת והדין הם לחיק
הנבה להעמש את הילדים מעוש נתנו
הלות מקבל נקלות סוף ותכלית כי המו תמלו

לעלן

נמצד הבנתם שהיו אין בלתם מקבל ומלתו
לקל וסוף ותכלית אולמו רק שהנבה ומקבל
אמם הילדים בחסד ובהתנים כי תפלת חסד
הוא ואין מעמש אומת כפי הערך שהמו
נמצם הנבה אולמו רק כפי ערכו של הילדים
בעצמו שיש לו מקבל וקל וסוף ותכלית כי
השפל של רשעים בגהינם רק יב תבשים
ואין הנבה מעמש אות הילדים כפי ערכו
של הנבה שהוא נמתי ואין קל וסוף ותכלית
ובעת שהנבה לריך להעמש אות הילדים
על הטבורים שחטאו ופשע נגדו אולה
הנבה תמיד מאוזרת מדרגתם ונמתן לו
אושש מבולו. שיש לו סוף ותכלית
כמו שעשתה לפרעה מה שאומר הנבה בסדים
להמלכים אדרה נא וכו' כאומר אדרה
נא מדרגתם ואתן להם אושש כפי
ערכם כאומר אושש מבולו. שיש לו סוף
ותכלית ולא כפי מדרגתו וערכו שאין לו
סוף ותכלית גם כאן הנבואה ב
באומר נדע כי כל אנשים שאומר אפרעה
הדבר והכוונה שלו אומר נדע כאומר
שאתם לריך להבין אות אות כל ובכל אשלך
ואומר. נדע לפנו מי אתם עתיד ליתן דין
ותשבון לפנו ולך הולכים הנבה. כאומר
אם אין אתם מתשב את היתוסק ובבוד
עשרך ורוב בנך ואוהבך ומבהיתם מכל
העמים ושכנם ולעולה ובשרך ושמן והטנק
והתוארים שלך שאתם הם אתה מתפאר
ומתגאה על אמר בנאו אולמו הנבה
שאתם תהיה נתון בעינם ואתם תורד
מדרגתם ותאמר ואנו עפר ואפר
אנו כשאומר הכתב ואתם הם בהבאו גם
הנבה מעמש עינתם על העבודות שלך
אז' כי אין לכם בעולם ומעשה טוב ולאו

יתלוו בידו הקבה ותבלע מיומך בתפ"ר
וברתניים ומעטיש אותך מדה כנ"ל ויתן לך
מעושר כפי מרכך ומדרגותיך מעוש מבולו
שיש לו סוף ותכלית ולזו כפי מרכו ומדרגו
של הקבה מעושר עבחיו שאין לו סוף וקצ
ותכלית. ט כאו שאתם לזו תקשורב אות
היתוסק עם הקבה אומ מתשב אות היחוס
שלו וירד מדרגותיו אבל אם אתב המדק
שאם תאומר מתד תבורך ושאר בנו שאתם
מותם ומשיר ומיבור אז שאר המתחרים שלך
מקם הקבה. ותשב"ל המתחרים שלן
שהיו – מלך – מלכי – הולכים – הקבה –
כאומר כיון שאתם מתשב אות היתוסק שלך
ומחיות לם אותה ותפאור ומתמלה מדר
שאר בנ"ן עם אנ מתשב מ"ל אות היחוס
שלו ובלומו אנ מוחט ומקם מומך ואתן לך
מעושר כפי מרכי מדה כנ"ל כפי מרכו
וכפי מדרגותו שאנ בלמ מופלל ובלמ
קצ וסוף ותכלית ואחרית. נקם שאומר
מקבינו מה ומדמ לפנ מי אומם מתמד
ומן דין ותשבון כי לתאורה מולת ותשבון
הזו מומתם כמו שדנדן, הפרשים אבל
לפי דבסינו הט היתו מדינקדן הוטיב בה
שאומר ותשבון כאומר שכוונתו שלבתנו
הלוקו להורות להמדק שלסיק לידע
ולפורות תמיד התשבון של המתחרים
מהקבה – ולך מלכי – הולכים – הקבה –
ודין כי יתמן הפירוש של מאומר הנם
כמו דבש לפי כי פירוש אומת הוא –
ולכן סיק המדק להתרוצ מן המאוה
בתכלית השלומות פמאוה – הר"
רלויטס אומש יבנם אומר מתד מתד
הוי שפל רוח ומה שאומר מתד
ומתד כוונתו כי אין בכל המדות טובה למדק

מבכולם כאומר שלסיק המדק לאתנו אות
המולוט. כי המולוט ובתר למולו מדות
ובכן היה המדק אומר כן כי אמ בשפלות
ומשה כן ואתנו המולוט אבל אין הקבה חפץ
בגאות כאומר הנמתב והאומשה מעמו
מחד ומל המדק אומר מל פנ המדה ומל
נם כין ר' לויטס לומר מתד מתד שה ומן
בקנו המתחן הוי שפל רוח מין מאלשיך
הנמוש ולכן בימאו סיק המדק להתרוצ
מן המאוה ברוחין בתכלית השלומות כי
המאוה היתו שורש פירה רמש ומקם לכל
המדות, ובמאוה היתו הטבעת שפפל
המלך בקדוש שמאומר החסיד בעל אוב
נ"ל וסיק המדק לשאור מן המאוה ולהחיר
בה בינתם אמפי' בדבקם מעטו ורתנ רתיב
ומקנ אומר רנ כסוטה רמ הי' לחו מינה ולמן
מקתה מי נוטר מדמתב בה מומתם ב"
כל מבה לב ולמאורה יש לדקדק מה שאומר
לחו מינה ולזו מקתם ומה סיק רנ להכפל
אות מדבריו אבל רנ כיון לדברי ר' לויטס
אומש ובנם שאומר מתד מתד הוי שפל רוח
ומבינו הנל, ונבטנ כי כוונם אומתיהם
היתו (ובדרך הלבה אומרת שהמדק צריך
להתרוצ מן המאוה מן הנ"ו ומהמאוה מעמו.
מה המאוה בעצמה אין לה מאוה כי היתו
שוכבת של המדה כדמון על פנ המדה
והיתו הבנם לכל מי שרוצה לינת אות ואבל
לינת אותם אמיתו הפתות שבפתותם
והיתו הולכות אבלנ אינ המאוה בעצמה
אין לה מאוה ומיוחס בעצמה ומנכי שפר ומפר
ומומתנ מה וכאומר ר' לויטס אומש יבנם מתד מתד
הוי שפל רוח ואינ כנ שהמדה סיק להיחס
מן המאוה) ומה שהמדק אומ מרתיב אות מעמו
מן המאוה ומתמלה של תבורו לתבורו דומה מעמו

כי קשה לפני המלך בלבבו שלא יתנו שהמן
הולך בשדיהם לבו ומקשן תמיד בהבלי עולם
ומומנ לבו בשנים פעמים נהו אלה ונהרו
מבורה עד שכל דרכי ישר בעיניו והמן
גדול ומשורר ורחמי שנים בעומד אצלו —
ומשוך השנים לבו אל כל דרכיו ורוצה
שהוא לבדו ידי שנים כי אין לברכן בחלל
אשר ושה טובה ולא יתלו והן בעלמכיו ושים
תהלה ומקשן תמיד בתורה ה' בדמות הזה
כנגד המלך ומן המלוכה כי התורה הקדושה
המלך ובלון ורפואה לנפש כי מעמן התורה
הוא ומשל כת הבלבלים והדלות שישפיל
המלכים דרכיהם בתורה ושים מלבו
מה בעת שהיה בולמה היה קשה מקשה
ומשהיה מקשן בתורה היה מקיים ומעמיק
בהלכות הדרות בחורי עפר כמ"ש
ומובי תלקות ולא אולם תרפים והבאו עם
הרי הפלוגים ומפלות דרך והכנעתם בעמי
עסקו בתורה. ומאי שאומרו חז"ל אין בחרי
תורה מתקיים אלא בני שבעתם שפלה
עליו ומעם כי מאשר הרב נשמע מלבו מאמן
מאמרן שפל ברך שניף מיכל שיוף שבע
נקרס בהאורו ומאמרו תמידמל אין בכת הילבה
להקיר אלהו כלל כי אפילו אלם הזה מת אלם
הזה אנס בעמת בתורה ומקבלה אות מלבו
בהאולה ומקומן הזה שנשה רשע ומקס
רות כי אמר לתת לזה שרי לאחד ושנים בשנה
בשמונה בהו פתנות ומשנים אלהו לזה אינם
ולזו ונלחם בהתמירה בה תורה וקרייה תמיד
ומעבים בהו אפילו בדרך המלך מה שלו
קסן פומיה מקירסל ומעם ולילה יבמש רגל
הפסון מאחד אומר קדמות בנשף ומשמש

ובתמיד אחד אומר חמות לולה אוקים להבדות
לך ומרגל מלך תגל מאד חמות לולה הם
עסקן בתורה ובכון מלוקם בשרות ומשבחות
ומאמרו רגל שלזו היה ישן ואתם ומשתכן עמי
בפעמים אחת. ומקם אומרו תגל שלזו הם
הם" מגיע אלהו מלך שלו הפסים אל רגל
אחד ומשמנה מאד אושר רגש בבושתנו
מלוושלו מאד בפלין בדרכיו אפתח דרכיו
מתמה ומת עשה הדי דוד המלך מה
מאל בתורה הקדושה אשר המלכים מלך
בעבורו ואתם מאד מכל אושר בעלו מלכי
הדיר שהיה בימו מ" אומרו רגל בולקו
(תהילים נו) בשמה שפיים דוד המלה
ספר תהילים נמה דרשת עליו אומר
לפנ הקב"ה ומשל" כלום ומ ברוה שבחות
בעולמיך שאומרות שירות ותשבחות
ואתם מעמ. בחלתה שמה נגדמנ לו לפרות
אומרה לו דוד אל תגות דרשתך עליך שאנ
אומרות שירות ותשבחות ואתם מעמ מעמ
מלכות אל ומקשר רגלי הבלגו דמה דוד
מלך ושרגל שתשב שהמן מאל בתורה ואתם
מאד כל לבבי אמר והם מאמר כל מה שנפלא
בתך המלכים רק שהמן קיים ואתם מבולל
בתמה שאל פסן פומיה מקירסל ומספר
בכל עמי תהלות ה' ומגינו אשר גם
כל פרי כוונתם המלכים בתורה ומשנה
עמ גו ילדת לי תהלת ספרו ובמון
שרמה מלבו בתורה העליה מכל מלכים
ונפלא מאל גם בתבדי ספרם נדרש אלהו
תהלות ומאין נכנס בלבו לתות דרך
ונקלה המנשלות גם מה היתם הנשמות
לבו שאומר השבלך אלם ושל בריה בעלם
שאומרות לפנש שרות ותשבחות בומ
מאיר נגדינם לו הלפרגמ. ומאמרה לו דוד

אל תצות בארץ עליך כי אינה שת לבו לאמת
ועפל ונתנת ושלחונת לבן אחיך נו כן בא שלקי
אות בעה לא להתפאר ולהתאוות על שאר
בני שתון אמת תורה ומשפט בי ירתק —

הרביעא לא מבדרינא אלה אשר בתורה
הקדושה היתו תבלין ורפואה לנפש
המאוה ואוק ושית בארצת מהתורה בארת עשקו
בעסקו העולם הזה ותפוש להתעדן בתענוגי
הזמן ובידעל אחר הכבוד והשררה מכל העולה
על רוחו לומר אנא אמלוך אונש מצם היתו
הענר לוקם הרע ומשך אתריו בלו ותלך
ורפן כשאר לטבת ובכל פתחונם ושבר ומלון
ברפתו ואולם תורתא לא תמצן בעדו כי אלו
שמרבת ההולם אשר לא כי אוק ומשפיל בארצת
ולא תשיב לעלות אולם מבהבי תאוות מדומות
ולשיק האדם להיות תמיד בלבו ובראיונו אל
בין שכל ואו המו טריד בפעולו ובעסקיו עם
האדם אבל בעבר לוקפל ברשת הזקם הרע
בעון האמונה אל שהמו שורש פירה המשלקם
לכל הערבות ומאוה ומשם הבת המושלם
שכל ומת ומוק הזולם ומגדול בעינע עבדון
מד כי מגדל מאד ומרבה אמן לו לשמור בכל
מוכיתים אותה כי כל האדם המו מלבעינו
והמו מגדול מכל בחלו מאולם ואולם מי המו
המוכית אשר ישמע לקולו — הנה

והנה נודע שב אנשים הנלדים בזקם
אחד על הדרך יתבאו בם מנומהם
מבאר כי נלדו בזקן אחד — משאל אם
נולד בשעה שהתריה שוב לתו יתבאו כב
ומכב קלת יתבאו מבד שהנלדים בחנדל
אחד גב יתבאו קלת מן הקלת ומאלגל
אבל הנלד בחנדל גם להנלד בחנדל
אמר אפשר שיתרחקו בגב מבד שלתו יהיו
להם שום יתוס ומזון — ומדוע שהלק אדם

בעני בעולם משרה פרסאות. ומלמן בחנדל
שלק יהיו שמן פרסאות. ולמן אפשר שבינם
רגל בהאמרק שמן פרסי הייגם על מרחק
חנדל שלק. כמו שמשן פרסי המו מרחק
גדול בכמות. והחנדל היתו מרחק גדול
בהלוכות — ו. ומדוע גם המונים
לתבורו ומתגוזו לעמוב יכיום כבב מגל —
ומלדיקי הרבים מכבים לעולם ומבר —.

ודה ידוע רבבת אשתקי לי מתותאל ומו רל
אורחם העמוסקים תמיד רק בהבלי מוכ
הדומה לים. וספרו לו מעשם אלתו דומבע ל
לספינתאל. רל אוק הילבר מתלוגן אות
המדק ומבינתו ומבינה להתגאות. ומאמר בין
אלתו לגלתו שמן פרסי ידוע על משל שרמונבן
ומשמן מאמרים יתבו הם בהיבם מן הקלה
אל הקלם. שרמונבן נמה שהון לשמן
אלתו שום יתוס ומזון כלל. ולשמן נמה
בהיבם. נהיגע בון אלתו לגלתו שמן פרסי
רל מרחק חנדל שלק. שהון יתוס כלל נמה
לנה. ודומי דגלתו שמן פרסי. רל ומשק הקמן
שהוגע חנגר בו ולמאיר שהתמו מבבת השומים
שהוגע תנגדים אפי. בימי הירידה והיגע
שמן פרסי חנדל שלק — מגמנו רבתו הלו
אלגלי בהאורת אל רל שלתו נתתע לפ על מרכי ואל
דרת ומלומן אלתו. רל שהילבר הקביהו
כב מבד בתגלי ומרבעתתו מבינתבתו. רל
שהי מבינה הבינבה. רל כל מי שהי מוכית
אותע להתגזרו לעמוב חציתתו מגמתו רל שהיה
קטן בעינע. והתו היה מגדל מכל הבתו להיבתו
מבד שלתו שמע לקול שום אדק. ומאמר דתו
ומלו טפי אגי הגינתו אלי. שלתו היה משמר
בו מבד שום מלק מקדושה ושום דבש
טוב ולתו היה אפשר לו כלל לתגור בתשובה
רק שהיה מבינה ומבהה תשובה בלבו —

ודאמנם הרשב"ם היתה שטעה אל לבו בדבר
ארבעים אמה בעזרת בחרבלתו. והראמנם היתה
כי תרבלת דרך לצרור ועטרות כי היתה דבר
תרוץ ואין לכל אדם לדרך בו - ואפילו השתמש
הרשב"ם בו אינם לסיק רק מעט ועזרה
ולכן הדרך כל אדם צורך כל שדיהו ת
תבואה שהיתה מרוך לו ולכל אדם - אבל
תסבל אינם צורך מקום כמעט כמו אנשי - ומקום
ומעיר שאנשי אמר היה לו שדות הרבה
ועדרים כולם תרבלת הבה היתה שוטה גדול
ובורות ומפסידה כל מעותיו - כי אין נוהגין
לו סותר עליו ונשאר ונשת בעמונו עד שבלה
מחלוין כך הראמנם בעונם כל ומו בלתרכו
מעולם שהיתו כעין התרבלת אשר אנו להשתמש
בו קמעט משך הזמנת בעולם - משלב שמנם
מנים מעבה היתה בדיון הרבה הלדרך
לכל אדם על מעלמי מעלמים ולסיק לעסין מה
הרבה - ובעסקי מעולם רק מעט בלבדיות
התרבלת - וסיפר לו אותו חנות ומן שכל
שבאשר הקביהו אומות הילה"ר בכה יחיה
שרסן כל ומן בעשות מלה"ג מדיין שעיר
בו דבש טוב והרהר. הרשב"ם ושם על
לבו אשר היתה דומה לאומות השוטה ודוק
שבדרה כל שדותו ענים של אם שהיה
תרבלת ומחוגה לאו ושתו בעמלו אשר היתה
מעל - ובאשר הרהר הרשב"ם היטב
תרה לא להילה"ר על שהמה לא מדיין דבר
טוב עד שיוכל מאוד להרהר ב
הרשב"ם ורמתו קמו לתברתה - כל
שסער עליו כת הילה"ר ואמר לכל הראמנם
שבקש מידי בעלמו (האדם שנקנו מעולם מן)
שהמה לו מדיין שום דבר טוב אלא
שמפה אומה ונתיב אינו ונשבעו כל
שלמו ושאר לא שום שורש ומנוף - והשב

לו תכי לבורתו דרך שאין כמן כן אלו
תולמו בתלמו - דהיינו כן מעט הרשב"ם
שהרהר בלבו - ומינך הו לאל מעבדינו
שאין אנו יכולים להתעלות מעבד ובאמור -
דיוקא אבה שבעמן הבאר בשר הקמוץ
מתנה שאין לו הבטחה על
ומיתין ומאו שפירשו הדורשים - בקדמונם
וקבלת ג"ו) ונם הנות מונם הולדו, כלומר
שונם הנות מתתים מונם הולדו, ע לפי
הנות השמם כן יתסרון מיני תוון הקמבים
לו וכל נוק ונוק שהולך אותנו נרובים
בשך שנה אחת ואחר אל הנבר מתנה
שלנו שומר ואלן גדול מתון אצמתנו
ומאו שפירשו בעל נלון הפסקן אבל
(תהלים פ"ח טנ) מע אנו ונוע ומעמר.
נשאתה אויב אמיתם שדיר הולך הסיד
מה הבטחון מ"ג ובאו לעמר רחמיו ית
ומנמנו אפלות חולשות מעמים הנדק
והנייתו. ונראה לעלמו מע מעיקרים מספר
שמ חיי אצמתו. והנה דמיון לנדק שאין
לו ותם כמו פ"ו אות מ"ו להיבים שבמלו
אויש מעם נעשה בקדר מע כשהרג לנפש
פרק ח') כל מי שיש לו מחנק ציץ וכו'
לנו ישות. אבל פתחים מעם ישול מן ה
הנדקים להיות בקדר מע. ומתם בן
אדם אין לשם בהן שבעים שנה ומע בקבר
בקבלות שמנם שנה. ומלאו אתם בכלל
מעמ - אבל מיד נתר מרכך ואחר
מעם הרמ שאין לו נולת מספר קטן מע
מעטבעות - כי גם אפשר שישתבר
מיד בחומם שלו ונקר מע מעב
המספר הקטן הנם לכן בשמ תוו
הנדק כי בהכרח הלבים הלוך ומסר
ולאו מיד שנם הרמ שישלם מספר שלים

ומלך מצרים הוא מלכות ישראל בלא כי יתפרנס
בגמר עם הדבר. כל מלך שישתדל לו פרנסה
אותה לולו ירעב. לולו כן בספרם ומי תוי
הבלו. כי אפשר שפתאום פתאומם יבא
קצו. ולולו יתיה כל ימי לבבולו. ומכל היה
מונם אולם תסיבמא דהמלכה מתסרומת
המלך בימי תיולו. מלא אולם. כמו שפירשנו
שמספר שמתו מצטים. ומלא מעמדו
כלומר שמעמדיו היתה גדול כל יום ויום
ולולו אפשר שיעמדו הימים על מספרם
כמו שיתמדו לפעמים בהכרח קצת מלא
שמשתדר מלך שמשתדל על מעמדו ולולו
ומסבב מעמדו כי בלתי אפשר כי
בהכרח יגדל כל יום ויום קצת מעמו תיולו
והתסרומת הלא חומר שמשתמש חומרך אפשרים
(הוא פרט מעמדות בן שפירשנו סבבו)
כלומר ולולו מלך ומלכו שהוא מישלו המלוה
והפתרון בן בכתב הגדול בלא הימים אבל
והפרט שלא השמה רולם לבמותמן הגלל
המלכה מה לו אולם הגלל שגלל כי טובה לי מלכי
מצרים כי כל דבר שמלכה מקודם בדרך כל
חלק אולם הכלל שהיתו שמרשו מלך כשהשמה
מולה בתשתמה מהגלל היתו שהיתו חלקו
ומבדרך ומרבדות ומסתמלות הימתם בחומה
מכיר בכל נשומה ונשומה מבקשת לבמות
אלו מחמות שהשמה רחמה אות ומלכה
שעמם כל רחמנים ורשה הוא בעולם
השפל. שבקרבו אלו עולם חומרות עם
הנשמה ומתבמות ומתעבמות בחדרם -
ומלא דרשו חגל בדרש שס"ו ובדרש
רבה יב שאומר על פלס הנשמה מהלל
יה על כל נשומה ונשומה מהללה מחמות
שהשמה רולם לבמות מן הגלל כי. ומלא
השבים משמרות כל רגעם ורגע להנשמה

שלולו חלקו מן הגלל - ומולתו כולו נתן נשמה
מומרד [ובפם נוסח לבתר הפסוק כה אומר הקב"ה בוחנו
השמים ומטיהם ומלו נתן נשמה לעם עליו ורוח
להולכים בה ולבאים בו שדרכון מ"ש נתן נשמה בלשון
הוה ומומרד אלו נתבה בלשון ונתן נשמה לשון עתיד
אבל לפי הטו ובן מלות כי תגל מרשו בזה שאומר נתן
המקרה ולולו נתן לשון עתיד שרשו כולו נתן
המקרה מומרד שהוא חוקן לקדם מרות לתדשתיהו
מקרה ואלו לבל שפיר אומר הפסוק נותן נשמה לעם
בלשון הוה מחמת שהנשמה רולם לבמות מן הגלל רק
כשמתים שהשבים ולולו כל הארץ כבדו ומאמר דר
לעתם שיהיה כרבו אלו השבים משמרות להנשמה
מומלות הוה כולם נותן נשמה מומרד אלא לבמותה ונלה בשל
הדרשה שהנשמה רולם לבמות כי טוב לו מלא מעמדם בלו
הלולו עולם התחתון גדול בנשמה המלמה ומולם הבאו
אלון שם רבנו מלמד כמ"ש בסוס שבת. ולמה דרשנו
גדול נתתו ובפם ובאומר אלא מה שאומר הפסוק הוא בוחנו
השמים ~~ומטיהם~~ ומטיהם ומלו ונותן נשמה לעם כי
דלבאומרה מן שלדקן זה שמיהם ומן הבריאות שים
אולם לנתן נשמה לעם כי אבל לפי הטו נתתו שפיר
דהיפוך ומלבתו לגל שים נבראו תחילה סובר ר
דמלמד גדול. ומלא שפיר ומשמקם מפסה הנשמה
לומר כי טוב לי מלא מעמדם כמו ולפם מבכיר המקום
כמן נתן נשמה לעם עליו בולו נתן נשמה מומרד
שהקב"ה משמרתו שלא לבמות כאומרן

ומלכ בגדתו אלון המלמד בטות מקל מומו חלקו
אלם רגע מחמת לבן מסיק הקדם שמרה מלכ
ומקום שלומה רגל שמו מלכה כגדל מלון הפירה
ולולו כגל מלמן אלו גל מלכם ההולך מומנים לנקום
והיום שרמהו לגל מלון הפירה שהוא רל
מהרה והגל מלתו - כמו מעשלים ומו המלכם ר
בהדרות שהוא בטות שלפעמים מעשק מבן ומו
מומו מלפעמים הוא רל לבמר שמת ומלון מעשק
לבן ומו חומו והוא כמרולמת גל מלון הפירה -

אלא כל אדם הראוי לעשות תשובה בכל יום
כראוי לו שוב היום שאול ומות לעתיד ובמה
שהבטיח הרבנו ז"ל ובטיחתך ולכך לומר אל
עיר תבאו בזמן שעשה תשובה באשר
ובחלו ומי הבנים אלו ומי הערבים ומה אל כי
נבראת לומר לעשות תשובה בהיותם
עדיין נער ורק ומתם תחת עדן בטובת
הארץ הבא לגיל שלא תבטח על זה
כי לפעמים השמות בית ומעם אל כלומר
שהאדם כן הלך לבית עולמו כמו שנם יפלו
דרכם ומוצא בטוח בתוך אפילו ומם אל
לכן כל עיר נשמתו בו לכיך לשוב האדם
בכל יום ויום ולכיך האדם להכביר את עיר
את יום המיתה אלו לעשות בתורה כי אמנם
היתו ורפאו להנפש ומהילהר כי לפי שהיה
בע האדם אם בטרדות עסקיהם אלו בגאוות
לבבם בשברתם בהיכלו שן סרותים על ערסות
עשותם כעשירי עם ושריהם שונאים
כי בל ימיהם על החלה לכן אומרו רגל רפואה
כלומר שאומרו כבחכות רגל ה' אל) לעולם
ירגיל אדם יראת על ומהילהר אם נתתו אוהב
ואם לאו ועשיתם בתורה. לאו נתתו ונתתו גשם
לאו נתתו ובכיר את יום המיתה כי בתורה
ויום המיתה המה רפואה כלומר והמלטה
הילהר כמו שנבנה בדרך הולך ירה
שכתבנו לעיל כי בתורה ודם להנצל ומצוה
ונפרט אם ובכיר את יום המיתה כי הולך
אדם אל בית עולמו בזמן שנים לבדו
המה דרך המלטה אין הגאולה שהיתו שורש
פירה ריגש ולעשים לכל המבינות ר"
ובמה אומרנו והמבינה הרבים הגאולה אמן אמן